

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
आरण्यकाण्डम्

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म्

आरण्यकाण्डम्

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMASWAMY IYER,
Banker, Palghat.

By

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,

KALPATHI

::

PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	
1.	दण्डकारण्यनिवासितापसकृतस्वरक्षणप्रार्थना	23	
2.	विराधेन सीतापहरणम्	26	
3.	विराधप्रहारः	26	
4.	विराधमुक्तिः	32	
5.	शरभङ्गस्याग्निप्रवेशः	40	
6.	दण्डकारण्यप्रस्थानम्	26	3
7.	सुतीक्ष्णसमागमः	68	
8.	दण्डकारण्यप्रस्थानम्	20	4
9.	सीतयाऽऽयुधन्यासप्रार्थना	33	5
10.	रामेण आयुधधारणस्यावश्यकत्वोक्तिः	23	
11.	अगस्त्यमहिमानुवर्णनम्	95	6
12.	अगस्त्यदर्शनम्	40	8
13.	पञ्चवटीं प्रति प्रस्थानम्	65	8
14.	जटायुर्दर्शनम्	37	10
15.	पर्णशालानिर्माणम्	32	109
16.	हेमन्तर्तुवर्णनम्	44	115
17.	शूर्पणखागमनम्	32	124
18.	शूर्पणखायाः कर्णनासच्छेदनम्	26	131
19.	खरसमीपे अङ्गवैरूप्यकथनम्	28	136
20.	चतुर्दशराक्षसवधः	27	142
21.	खराय राक्षसवधकथनम्	दशमेऽङ्कि गीताः श्लोकाः— 22	721 148
22.	खरस्य युद्धगमनम्	26	153
23.	उत्पातदर्शनम्	35	158
24.	रामस्य युद्धोद्योगः	36	165
25.	खरसैन्यवधः	49	173
26.	दूषणवधः	39	181
27.	त्रिशिरोवधः	21	189
28.	खरयुद्धम्	33	193
29.	खरमर्त्सनम्	30	199
30.	खरवधः	42	205
31.	रावणं प्रति खरवधनिवेदनम्	50	214
32.	रावणसमीपे शूर्पणखागमनम्	25	224
33.	रावणनिन्दा	24	230
34.	सीताहरणे रावणप्रोत्साहनम्	28	236
35.	रावणस्य पुनर्मांसीवाश्रमगमनम्	42	24

36.	साहाय्यकरणप्रार्थनम्	...	...	24	250
37.	मारीचकृतोपदेशः	...	...	26	255
38.	श्रीराममहिमानुवर्णनम्	...	...	33	260
39.	साहाय्यकरणनिषेधः	...	...	25	267
40.	मायामृगरूपग्रहणचोदना	...	...	28	272
41.	पुनर्मारीचोपदेशः	...	...	20	278
42.	मायामृगरूपग्रहणम्	...	एकादशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः—	35	671 283
43.	सीताप्रलोभनम्	....	...	50	291
44.	मारीचवधः	....	...	28	301
45.	आश्रमालक्ष्मणनिर्गमनम्	...	...	41	306
46.	आश्रमे रावणागमनम्	...	...	38	315
47.	रावणधिकारः	....	...	52	323
48.	रावणस्यात्मश्लाघा	...	...	24	334
49.	सीतापहरणम्	...	....	42	338
50.	जटायुषा रावणनिरोधः	...	...	28	347
51.	जटायूरावणयुद्धम्	...	...	47	352
52.	सीतान्वेषणः	...	....	46	362
53.	रावणनिन्दा	...	...	27	370
54.	लङ्काप्राप्तिः	....	....	29	376
55.	सीताप्रलोभनम्	...	....	38	382
56.	संवत्सरावधिकरणम्	....	...	37	390
57.	दुर्निमित्तदर्शनम्	...	....	25	398
58.	सीतागुणानुवादः	...	...	20	403
59.	लक्ष्मणागमननिन्दा	....	....	27	408
60.	श्रीरामलक्ष्मणयोः पर्णशालागमनम्	...	....	40	414
61.	सीतान्वेषणम्	....	....	32	422
62.	श्रीरामविलापः	...	....	21	428
63.	लक्ष्मणेन श्रीरामसान्त्वनम्	...	द्वादशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः—	20	712 433
64.	श्रीरामक्रोधः	....	....	76	439
65.	क्रोधोपसंहारप्रार्थनम्	....	....	19	455
66.	श्रीरामाश्वासनम्	....	....	20	460
67.	जटायुदर्शनम्	....	....	29	464
68.	जटायुस्संस्कारः	....	....	42	471
69.	अयोमुखीकवन्धयोर्दर्शनम्	....	....	51	480
70.	कवन्धहस्तच्छेदनम्	....	....	20	491
71.	कवन्धेन खट्वृत्तान्तकथनम्	....	....	34	495
72.	सीताप्राप्त्युपायकथनम्	....	....	31	503
73.	कश्यपूकाचलमार्गप्रदर्शनम्	....	....	46	510
74.	शबरीस्वर्गगतिः	...	....	37	520
75.	पम्पादर्शनम्	....	आरज्यकाण्डे त्रयोदशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः—	31	436 528

॥ ॐ ॥

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
वार्गीशाद्याः सुपनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।
भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना
सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशखां वन्दे वाल्मीकिर्कोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोस्सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥
आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥
यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥
मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्
वाल्मीकेर्बदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।
जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं
संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥
 श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तप्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताञ्जलयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तप्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तप्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तप्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कथेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतिस्वभावात् ।
करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमानुसन्धेयक्रमः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहरथ कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामवरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ ३ ॥
गोष्पदीकृतवाराशिं मक्षकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजातरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।
आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥
काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने वम मङ्गलम् ॥
दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । शृङ्गराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
सादरं शवरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लावरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मदगुर्वन्दितम् ॥ ५ ॥
अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥

सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवमणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥

सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मदगुर्वान्दितम् ॥ ५ ॥

अश्रमे भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेदंभूकोऽपि वाम्प्री जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विभक्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥

मिथ्यामिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥

चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरस्त्राण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥

गोप्यदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥

मनोजवं आरुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरपूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सखीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

अदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥

आषट्माषहत्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वर्यं निशामयन्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुपतले हैमे महामण्डपे
मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावद्यं सुखचितिषयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजैव्युरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्त रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाभ्यायितं वभौ ॥
स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
सूक्तिरवाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
गौब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सख्यशालिनी । देशोज्यं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यापो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ६ ॥
मङ्गलं कौसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिर्योकाः श्रीविष्णवपद्वतिवदनुसन्धेयाः ॥

ॐ

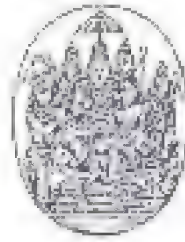
॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीरामालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमन्समेत-

श्रीरामचन्द्रवासिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

आरण्यकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधायश्वमेधयज्ञवाटे दशमेऽहि आरण्यकाण्डे
प्रथमसर्गादारभ्य एकविंशतिसर्गपर्यन्ते (६७१३—७४३३ श्लोकाः)
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ७२१ ॥]

ஆகியில் குசன் லகன் துஸர்களைத் துரோமர் ஸன்னிதிகில் அக்ஷயபுத்
யாகராலையில் பத்தாவது தினத்தின் ஆரண்யகாண்டம் முதல்
ஸர்கம் முதல் 21-ாவது ஸர்கம் வரையில் (6713—7433
சுலோகங்கள்) காணம் செய்யப்பட்டது. ஆன்று
காணம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 721.

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம்.

दण्डकारण्यनिवासितापसृष्टतस्वरक्षणप्रार्थना — தண்டகாரண்யவாஸிகளான

முனிகளுடைய சரணுகதி.

प्रविश्य तु महारण्यं दण्डकारण्यमात्मवान् । ददर्श रामो दुर्धर्षस्तापसाश्रममण्डलम् ॥ १ ॥

कुशचीरपरिक्षिप्तं ब्राह्मणा लक्ष्म्या समावृतम् । यथा प्रदीप्तं दुर्धर्षं गगने सूर्यमण्डलम् ॥ २ ॥

शरणं सर्वभूतानां सुसंमृष्टाजिरं सदा । सुगैवहुभिराकीर्णं पक्षिसङ्घैः समावृतम् ॥ ३ ॥

पूजितं च प्रवृत्तं च नित्यमप्सरसां गणैः । विशालैरग्निशरणैः सुग्भाण्डैरजिनैः कुशैः ॥ ४ ॥

सपिद्भिस्तोयकलशैः फलमूलैश्च शोभितम् । आरण्यैश्च महावृक्षैः पुण्यैः स्वादुफलैर्वृतम् ॥
 बलिहोमार्चितं पुण्यं ब्रह्मघोषनिनादितम् । पुण्यैर्वन्यैः परिक्षिप्तं पद्मिन्या च सपद्मया ॥ ६ ॥
 फलमूलाशनैर्दान्तैश्चीरकृष्णाजिनाम्बरैः । सूर्यवैश्वानरामैश्च पुराणैर्मुनिभिर्वृतम् ॥ ७ ॥
 पुण्यैश्च नियताहारैश्शोभितं परमर्षिभिः । तद्ब्रह्मभवनप्रख्यं ब्रह्मघोषनिनादितम् ॥
 ब्रह्मविद्भिर्महाभागैर्ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥ ८ ॥

दुर्ध्वैः	எவராலும் வெல்வதற்	अप्सरसां	ஆப்ஸரஸ்தீர்களின்
आत्मवान्	தீராகிய [கரிய]	गणैः	கணங்களால்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	नित्यं	எப்பொழுதும்
तु	இப்பொழுது	पूजितं च	பெருமை படுத்தப்பட்டு
महारण्यं	மகாரண்யமாகிய	प्रवृत्तं च	நர்த்தனம் செய்யப்பட்டு
दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தி	विशालैः	விகரலமான
प्रविश्य	பிரவேசித்து, [ஊள்]	अग्निशरणीः	ஆக்னிடேஹாத்ர சாலைகளாலும்,
कुशचीरपरिक्षिप्तं	தருப்பைகளும், மரவுரிகளும் என்கும் பரவி	सुष्माण्डैः	ஸ்ருக்குகளாலும், யாகபரத்திரங்களாலும்
ब्राह्मणा	பிரம்ம [யுள்ளதும்,	कुनैः	தருப்பைகளாலும்,
लक्ष्म्या	தேஜஸ்ஸால்	अजिनैः	மான்டோராலுள்ள
समावृते	விளங்கியதும்,	समिद्धिः	ஸமித்திகளாலும்,
गगने	ஆகாயத்தில்	तोयकलशैः	தீர்த்தபரத்திரக்களாலும்,
प्रदीप्तं	ஐவலித்துக்கொண்டிருக்கும்	फलमूलैः च	பழங்களாலும்
दुर्ध्वं	கண்ணெடுத்துப்பார்	शोभितं	கிழங்குகளாலும்,
सूर्यमण्डलं यथा	சூரியமண்டலம்	आरण्यैः	காட்டி லுண்டாகிற
सर्वभूतानां	பொலிருக்கிறதும்,	स्वादुफलैः	இனிய பழங்களையு
शरणं	எல்லா பிராணிகளுக்கும்,	पुण्यैः	புண்ணிய [ஈடய
सदा	புகுமிடமாயிருக்கிறதும்,	महावृक्षैः च	மகாவிருகத்களாலும்
सुप्तसृष्टाजि	எப்பொழுதும்	वृत्	வுள்
बहुभिः	சுத்தம் செய்யப்பட்ட	बलिहोमार्चितं	பலிகளாலும், ஹோம
सुगैः	பிரதேசங்களை யுடைய	पुण्यं	புண்ணியமானதும்
आकीर्णं	பல [தும்,		
पक्षिष्वैः	மாண்களால்		
समावृते	விநைத்துள்ளதும்		
	பாவிக்கூட்டங்களால்		
	நைத்துள்ளதும்,		

ब्रह्मयोपनिनादिनै	வேதகோஷம் கோஷி க்கப்பெற்றதும்,
चन्यैः	காட்டி ஒண்டாகும்
पुन्यैः	புஷ்பங்களாகும்
सपञ्चया	தாமரைமலர்களோடு
पद्मिन्या च	ஒண்டியோடு [கடிய
परिश्रितं	நிறைந்துள்ளதும்,
फलमूलाशनैः	கனிகளையும், வேர்களை யுடைய உணவாய்க்கொ ண்டவர்களும்,
दानैः	இதேந்திரியங்களும்,
वीरकृष्णाजिनाम्यैः	மரவுரிகளையும், மான் தோல்களையும் தரித்த வர்களும்,
सूर्यवैश्वानराभैः	சூரியனையும், ஆக்னி னையும் நிகர்த்த
पुराणैः	புராதன
मुनिभिः च	முனிவர்களால்
वृत्	வலரிக்கப்பெற்றதும்,

पुन्यैः	புண்ணியாத்மாக்க ளும்
नियताहारैः	நியமமான ஆகாத் தை உடையவர்களுமா
परमर्षिभिः	பரமரிஷிகளால் [எ
शोभिते	விளங்குகிறதும்,
तत्	அந்த
ब्रह्मयोपनिनादिनै	வேதகோஷங்கள் கோ ஷிக்கப்பெற்ற
ब्रह्मभवनप्रप्यै	சிரம்மலோகம் போலி ருக்கிறதும், [எரண மஹா பாக்ஷசாலிக-
महाभायैः	சிரம்மலித்துக்களான
वज्रविजिः	சிரம்மணர்களால்
ब्राह्मणैः	நன்கு விளங்குகிறது
उपशोभितं च	மாண
तापसाश्रममण्डलै	தவசிகளினுச்சிரமவரி சையை
द्वयै	கண்டார்.

स दृष्ट्वा राघवः श्रीमांस्तापसाश्रममण्डलम् । अभ्यगच्छन्महातेजा विज्यं कृत्वा महद्भुः ॥

सः	அந்த
महातेजाः	மகாதேஜேரவாதும்
श्रीमान्	சிமரனுமான
राघवः	ஸ்ரீராமர், [சைகளை
तापसाश्रममण्डलै	தவசிகளினுச்சிரமவரி-

दृष्ट्वा	கண்டு,
महत् धनुः	மகத்தான தனுஸ்ஸை
विज्यं कृत्वा	நாணகிழ்த்துவிட்டு,
अभ्यगच्छन्	சென்றார்.

दिव्यज्ञानोपपन्नास्ते रामं दृष्ट्वा महर्षयः । अभ्यगच्छन्स्तथा प्रीता वैदेहीं च यशस्विनीम् ॥

ते	அந்த
दिव्यज्ञानोपपन्नाः	திவ்யகஞ்ஞான முடைய வர்களான
महर्षयः	மகரிஷிகள்
रामं च	ஸ்ரீராமரையும்
यशस्विनीं	யாஸ்வினியை

वैदेहीं तथा	வைதேஹியாரையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து [எய்
प्रीताः	உன்னம் பூரித்தவர்க-
अभ्यगच्छन्	எதிர்கொண்டு சென் றார்கள்.

ते तं सोमपिवोद्यन्तं दृष्ट्वा वै धर्मचारिणः । लक्ष्मणं चैव दृष्ट्वा तु वेदेहीं च यशस्विनीम् ॥
मङ्गलानि प्रयुञ्जानाः प्रत्यगृह्णन् दद्वयताः ॥ १२ ॥

दद्वयताः	உதுதிபாளையமு- டையவர்களும்,	दृष्ट्वा तु	பார்த்து [க்கும்]
धर्मचारिणः	தருமரீஸர்களும்	यशस्	உதித்துக்கொண்டிரு- ந்ததனைப் பேரவிருக்
ते	ஆவர்கள்	सोमं इव	அவரை [கும்]
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	तं	மன்களாசாணைக்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	मङ्गलानि	கூறிக்கொண்டு [களை
यशस्विनीं च	யசஸ்வினியாகிய	प्रयुञ्जानाः	உபசாரம் செய்தார்
वेदेहीं एव	வைதேதூரீயாரையும்	प्रत्यगृह्णन्	கன்.

रूपसंहननं लक्ष्मीं सौकुमार्यं सुवेपताम् । ददृशुर्विस्मिताकारा रामस्य वनवासिनः ॥ १३ ॥

वनवासिनः	வனவாசிகள்	सौकुमार्यं	மிருதுத் தன்மையை பும்,
रामस्य	ராமருடைய	सुवेपतां	உத்தேசலத்தையும்,
रूपसंहननं	திருமெனின் ஆமை ப்பையும்;	विस्मिताकाराः	ஆச்சரியமுற்று
लक्ष्मीं	காந்தியையும்;	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

वेदेहीं लक्ष्मणं रामं नेत्रैरनिमिषैरिव । आश्वयभूतान् ददृशुस्सर्वे ते वनवासिनः ॥ १४ ॥

ते	அந்த	वेदेहीं	வைதேதூரீயாரையும்
वनवासिनः	வனவாசிகள்	इव	முற்றிலும்
सर्वे	எல்லோரும்;	अनिमिषैः नेत्रैः	கண்கொட்டாது,
रामं	ராமனையும்;	आश्वयभूतान्	ஆச்சரியம் விளைவித் தின் தவர்களென
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்;	ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

अत्रैनं हि महाभागाम्मर्भूतहिते रतम् । अतिथिं पणशालायां राघवं संन्यवेशयन् ॥ १५ ॥

महाभागाः	மகா பாக்யவான்களா- கிய ஆவர்கள்,	राघवं	ராமரை,
सर्वभूतहिते	எல்லாப் பிராணிகளி- ன் நன்மையிலும்	अतः हि	அங்கேயே
रतं	எனக்கமுடைய	पणशालायां	பண்ணாசாலையில்
एनं	இந்த	अतिथिं	அதிதியாக
		संन्यवेशयन्	அமர்ந்திருக்கார்.

ततो रामस्य सत्कृत्य विधिना पावकोपमाः । आजहृस्ते महाभागास्सन्धिलं धर्मचारिणः ॥

महाभागाः	மகாபாக்யவாஸ்தனதனும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
पावकोपमाः	அக்கலிணய நிகர்த்த	सत्कृत्य	முகமண்குறி
धर्मचारिणः	தர்மசுவர்களுமாண	ततः	அதன் பின்னர்
ते	அவர்கள்,	सन्धिलं	பாற்பத்தை
विधिना	முறைப்படி	आजहृः	கொணர்ந்தனர்.

मूलं पुण्यं फलं वन्यमाश्रमं च महान्मनः । निवेदयित्वा धर्मज्ञास्ततः पाञ्चन्योऽब्रुवन् ॥ १७ ॥

धर्मज्ञाः	தருமஞ்ஞானிகளான வர்கள்	महान्मनः	மகாத்மா வாஸ்தமவர்க்
वन्यं	காட்டி ஆண்டதும்	निवेदयित्वा	அளித்துவிட்டு, [கு
मूलं	கீழ்க்கையம்,	ततः	அதன்பின்னர்,
पुण्यं	புஷ்பத்தையும்,	पाञ्चन्यः	அஞ்சலி செய்துகொ ண்டு
फलं	பழத்தையும்,	अब्रुवन्	பின்வருமாறு கூறினார்
आश्रमं च	ஆசிரமத்தையும்,		கள்.

धर्मपालो जनस्यास्य शरण्यस्त्वं महायशः । पूजनीयश्च मान्यश्च राजा दण्डधरो गुरुः ॥ १८ ॥

महायशः	பெரும் புகழ்பெற்ற வரே!	पूजनीयः	பூஜிக்கத்தக்கவர்.
स्य	தேவரீர்,	मान्यः	உத்தம [டைந்த
अस्य	இந்த	गुरुः	அர்வ வல்லமை உ-
जनस्य	உலகிர்க்கு	दण्डधरः च	துண்டரையடக்கி கிற டர்களைப்பரப்பாணைம்
धर्मपालः	தருமரகாகர், [கவர்.		செய்யும்
शरण्यः	சரணமடையத்தக்க-	राजा	சக்கரவர்த்தி.

इन्द्रस्यैव चतुर्भांगः प्रजा रक्षति राघव । राजा तस्माद्द्विरां भोगान् भुङ्क्ते लोकनमस्कृतः ॥

राघव	ஸ்ரீராம!	तस्मान्	அக்காரணத்தால்
राजा	நர் மன்னன்	लोकनमस्कृतः	உலகத்தாரால் வண ங்கப்பட்டவனாய்,
इन्द्रस्य	இந்திரனுடைய	वरान्	கிறந்த
चतुर्भांगः एव	நான்கினொரு ஆம்ச முண்டையவனுக்கே	भोगान्	பொகங்களை
प्रजाः	பிரஜைகளை	भुङ्क्ते	ஆனுபவிக்கிறான்.
रक्षति	நாழிக்கின்றான்.		

ते वयं भवता रक्ष्या भवद्विषयवासिनः । नगरस्थो वनस्थो वा त्वं नो राजा जनेश्वरः ॥

भवद्विषयवासिनः	தேவரீர் தேசத்தில் வ	नगरस्थः	நகரில்வசிப்பினும்ரரி,
ते	ஆந்த [கிம்குறம்]	वनस्थः वा	காட்டிலிருப்பினும்
वयं	நாங்கள்	नः	எங்களை [சரி,
भवता	தேவரீரால் [யவர்கள்,	राजा	திருப்தி செய்கிக்கும்
रक्ष्याः	ரகழிக்கப்படவேண்டி	जनेश्वरः	அரசன்.
त्वं	தேவரீர்		

न्यस्तदण्डा वयं राजन् जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । रक्षितव्यास्त्वया शश्वद्धर्मभूतास्तपोधनाः ॥

राजन्	அரசே!	गर्मभूताः	கிகபோன்ற [கிய
न्यस्तदण्डाः	காபத்தை விட்டவர்	तपोधनाः	தபேதனர்களுமா-
	களும்,	वयं	நாங்கள்
जितक्रोधाः	கோபத்தை விட்டவர்	त्वया	தேவரீரால்
	களும்,	शश्वन्	எப்பொழுதும்
जितेन्द्रियाः	ஐம்புலன்களையுமடக்	रक्ष्याः	ரகழிக்கப்பட வேண்டி
	கியவர்களும்,		யவர்கள்.

एवमुक्त्वा फलैर्मूलैः पुष्पैर्वन्यैश्च राघवम् । अन्यैश्च विविधाहारैस्सलक्ष्मणमपूजयन् ॥ २२ ॥

एवं	இவ்வாறு	मूलैः	கிழங்குகளாலும்
उक्त्वा	சொல்லி,	पुष्पैः च	புஷ்பங்களாலும்
सलक्ष्मणं	ஸலக்ஷ்மணருடனிருந்த	अन्यैः	இதர
राघवं	ஸ்ரீ ராமரை,	विविधाहारैः च	பலவித ஆதாரங்க
वन्यैः	காட்டி துள்ள		ளாலும்,
फलैः	பழங்களாலும்	अपूजयन्	பூஜித்தார்கள்.

तथाऽन्ये तापसास्सिद्धा रामं वैश्वानरोपमम् । न्यायवृत्ता यथान्यायं तर्पयामासुरीश्वरम् ॥

अन्ये	இதர	ईश्वरं	ஸ்வாமிபாகிய
तापसाः	தபஸ்கிகளுமா,	रामं	ஸ்ரீ ராமரை
न्यायवृत्ताः	தர்மர ஐயுடரனமு	तथा	அங்ஙனமே
सिद्धाः	கித்தர்களும், [ஈடய	यथान्यायं	முறைப்படி
वैश्वानरोपमं	அக்னிக்குப்பாண	तर्पयामासुः	ஆராதித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

திரிதீப: சரீ:—இரண்டாம் பாக்கம். || 2 ||

விராஜேன சீதாபஹ்ணம்—விராஜைஸ்ஸ ஸீதை ஆபகரிக்கப்பட்டது.

கூதாதித்யோத்ய ராமஸ்து சூர்யஹ்ணம் ப்ரதி । ஆமந்ய ச முநீந் சர்வீந் வநமேவந்யகாஹத ॥ 1 ॥

அத்ய	ஆப்பொழுது	முநீந்	முனிவர்கள்
கூதாதித்ய:	ஆதிதிஸ்சை தொடர்பு	சர்வீந்	எல்லா சீடரும்
ச:	அந்த [பட்ட	ஆமந்ய து	விடைபெற்றுக்கொண்டவுடன்
ராம:	ஓ ராமர்	வந் எய்	அரண்மனையிலுள்ளே
சூர்யஸ்து	சூரியபகவானின்	அஸ்வகாஹ	பிரகாசித்தார். [தேய
உத்யம் ப்ரதி	உதயகாலத்தில்		

நானாமுரணாகாரீர் ஷடீலவகசேவதீ । ஷ்ஸ்தவஸ்தவதாபுலம் ததர்ச சலிலாசயம் ॥ 2 ॥

நிஷ்குஜநானாசுகுநி ஷிஹிகாஸநாஸிதம் । லக்ஷ்மணானுஸரீ ராமோ வநமஹ் ததர்ச ஹ ॥ 3 ॥

லக்ஷ்மணானுஸரீ:	லக்ஷ்மணராமர் சின்ப	துர்வச-	பார்க்கவந்தவந்த ஜன
ராம:	ஓ ராமர் [ந்தப்பட்ட	சலிலாசயம்	மதிக்களை உடையதாயும்,
வநமஹ்	வனத்திலேவர் கடுப்பி ரதேசத்தை,		
நானாமுர- ணாகாரீர்	பல மிருகங்களின் க வனங்களால் சிறைநி ருப்பதாயும்,	நிஷ்கு- ஜநானாசுகுநி	நிஷ்குஜமான கை பருகிகளையுடைய தாயும்
ஷடீலவக- சேவதீ	புகளாலும், சென் வர்களாலும் சிறை யப்பெற்றதாயும்,	ஷிஹிகாஸ- நாஸிதம்	கவர்களைப் புகளால் கவப்பெற்றதாயும்,
ஷ்ஸ்தவஸ்த- வதாபுலம்	மரகம் கொடியப்பட்ட மரங்களையும் கொடி களையுமுடையதாயும்,	ததர்ச ஹ	கவனித்தார். கான்!

சீதயா சஹ காசுஸ்தஸ்தஸிந் திரமூயுதே । ததர்ச கிரிஸ்துதாஸம் பூரூபாத் மஹாஸ்வநம் ॥ 4 ॥

கம்மரீரஸம் மஹாவகத்ர விகடே விபயோதரம் । வீமஸம் விபயம் தீர்த்தி விகுதம் திரதர்சநம் ॥ 5 ॥

வசானம் சம வையாஸம் வசாஸ்தீ ருதிரோஸிதம் । வசானம் சமபூதானம் வ்யாஸிதாஸ்யமிவான்தகம் ॥ 6 ॥

வீரீந் சிஹாஸ்துரீ வ்யாஸந் துரீ துரீ பூவதாஸ்தீ । சவிபாஸம் வசாஸ்தீ வசஸ்ய ச சிரோ மஹம் ॥

अवसज्यायसे शूले विनदन्तं महास्वनम् ॥ ८ ॥

घोरसृगायुते	கொடிய மிருகங்கள் கூடப்பெற்ற	खसन्	பயத்தை விளைவிப்பவ னும்,
तस्मिन्	அங்கிடத்தில்.	व्यादितस्य	வாயைப்பிளந்த [மரண
गिरिशृङ्गाम्	மலைமீன் திகரத்தை யொத்தவனும்,	अन्तकं इव	யமனைப்போன்றவனு- ளாகக்கூளை
महास्वनं	பெரும் குரலுடையவ னும்,	पुरुषाद्	இரும்பு
गम्भीराक्षं	ஆழ்த்தகண்களையுடை யவனும்,	शूले	குலத்தில்,
महावक्त्रं	பெரிய முகமுடைய வனும்,	श्रीन्	மூன்று
विक्रं	பயங்கரமானவனும்,	सिंहान्	திங்கக்களையும்,
विषमोदरं	மேடுபள்ளமான வயி றுடையவனும்,	चतुरः	நான்கு
वीमलं	பார்க்க வழங்காதவ	व्याघ्रान्	புலிகளையும்,
विषमं	வக்கிரனும், [னும்,	हौ	இரண்டு
दीर्घं	நீண்டவனும்,	वृको	சென்னாய்க்களையும்,
विहृतं	விகாரமானவனும்,	दश	பத்து
घोरदर्शनं	கொடியத் தோற்றமு டையவனும்,	पृषतान्	மாண்களையும்,
वसाई	மாம்சத்தினுள் ரமான	गजस्य	யானையினது [ம்,
वैयाघ्रं चर्म	புலித்தோலை	सविषाणं	கொம்போடுகடியது-
वसानं	உடுத்தவனும்	वसादिश्वं	மாமிசத்தோடு கொடிய னும்,
रुधिरोक्षितं	ரத்தத்தினால் பூசப்ப ட்டவனும்,	महत्	பெரிய துமான.
सर्वभूतानां	எல்லாப்பிசாணிகளுக் கும்	शिरः च	தலையொன்றையும்,
		अवसज्य	கோர்த்துக்கொண்டு
		महास्वनं	பெரும் தொனியிட்டு
		विनदन्तं	கூச்சலிடுபவனுய்
		काकुस्थः	கூராமர்
		सीतया सह	சீதாப்பிரசாட்டியா
		इदरी	பார்த்தார். [தொடுகூட

स रामं लक्ष्मणं चैव सीतां दृष्ट्वा च मैथिलीम् । अभ्यधावत सङ्कुदः प्रजाः काल इवान्तकः ॥

सः	அவன்,	सङ्कुदः	மிகர் கிளைக் கொண்ட வழங்கி,
रामं च	ஸ்ரீராமனையும்	कालः	எற்றகாலத்தில்
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்,	अन्तकः	யமன்
मैथिलीं	மிதிலைமன்னரின் திரு மகளாயிய	प्रजाः	மனைக்கரிடத்தில்
सीतां एव	சீதாப்பிரசாட்டியாளை யும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேய்,
दृष्ट्वा	கண்டு,	अभ्यधावत	எதிர்த்தோடியான்.

स कृत्वा भैरवं नादं चालयन्निव मेदिनीम् । अङ्केनादाय वेदेहीमपक्रम्य ततोऽब्रवीत् ॥

ச:	அவன்,	அங்குன அடாய	இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு,
மேதினி	பூபிணய		
சாலயந் இவ	நடுங்குறச்செப்பயன்	அபகம்ய	விடுகிச்சென்று
பேரவ்	பயங்கரமாக [போல்,	தன:	அதன்மேல்
நாத் கூவா	கர்ஜித்து,	அவ்வீத்	பின்வருமாறு
வேதீ	வலிதையை		பேசினான்.

युवां जटाचीरधरौ सभायौ क्षीणजीविनौ । प्रविष्टौ दण्डकारण्यं शरचापासिधारिणौ ॥

जटाचीरधरौ	} சடைவாயும், மரவுரி வயம்பும், அணித்தவர் மணவியோடு [கனும், கடவுடவர்களும்,	युवां	நீங்கனி ருவர்களும்,
सभायौ		दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்,
शरचापासि- धारिणौ	} பாணம், வில், கத்தி இவைகளைத்தரித்த வர்களும்பாகிய	क्षीणजीविनौ	ஆயுள் குன்றியவர் களாய்
		प्रविष्टौ	புகுந்தீர்கள்.

कथं तापसयोर्वो च वासः प्रमदया सह । अशर्मचारिणौ पापौ कौ युवां मुनिदूषकौ ॥

तापसयोः	தபசிகளான	मुनिदूषकौ	முனிகளுக்கேயிழி வுண்டாக்கும்
वां	உங்களிருவருக்கும்	अशर्मचारिणौ	அதர்மத்தைவழுத்த பாபிகளாகிய [க்கும்
प्रमदया सह	ஸந்தியோடு கூட	पापौ	பாபிகளாகிய [க்கும்
वासः	வாஸமானது	युवां कौ	நீங்கனி ருவரும் யார்?
कथं च	எவ்வளம் தகும்?		

अहं वनमिदं दुर्गं विराधो नाम राक्षसः । चरामि सायुधो नित्यमृषिमांसानि भक्षयन् ॥

विराधः नाम	விராதனென்ற	सायुधः	ஆயுதபாணிபாய்
राक्षसः	ஆரக்கனான	नित्यं	எப்பொழுதும்
अहं	நான்,	ऋषिमांसानि	ரீஷிகளின் மாம்சங்க ளை
इदं	இந்த		பெய
दुर्गं	புகழுடியாத	भक्षयन्	புஜித்துக்கொண்டு
वनं	வனத்தில்,	चरामि	உலுக்கின்றேன்.

इयं नारी वरारोहा मम भार्या भविष्यति । युवयोः पापयोश्चाहं पाश्यामि रुधिरं मृधे ॥

वरारोहा	அழகுறாய்ந்த	अहं	நான்
इयं	இந்த	पापयोः	பாபிகளாகிய
नारी	பெண்,	युवयोः	உங்களிருவருடைய
मम	எனக்கு	रुधिरं	ரத்தத்தை
भार्या	மணவியாக	मृधे	பொரிஸ்
भविष्यति	ஆவாய்.	पाश्यामि च	குடிப்பேன்.

तस्यैवं ब्रुवतो धृष्टं विराधस्य दुरात्मनः । श्रुत्वा सगर्वितं वाक्यं संभ्रान्ता जनकात्मजा ॥
सीता प्रावेपतोद्देगात्मजाते कदली यथा ॥ १५ ॥

जनकात्मजा	இனகரின் திரு மகளர்கிற	ஏத	கொடிய துமான
सीता	சீதாப்பிரட்டிபார்,	வாய்	சொல்லை
तस्य	அந்த	சுவா	கேட்டு,
दुरात्मनः	துஷ்டனும்,	उद्देगात्	பயத்தால்
एवं	மேற்கண்டவாறு	संभ्रान्ता	மெய்தடுமாறி
ब्रुवतः	பேசுபவனுமான	प्रवातं	எதிர்க்காற்றில்
विराधस्य	விராதனுடைய [தும்	कदली यथा	வாழைப்போல்
सगर्वितं	கர்வத்தோடுகூடிய-	प्रावेपत	நடுக்கினான்.

तां दृष्ट्वा राघवः श्रीमान्विराधाङ्गतां शुभाम् । अत्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥

श्रीमान्	சிமான்கும்	दृष्ट्वा	கண்டு,
राघवः	ரூராமர்	परिशुष्यता	வாடிய
शुभां	புண்பவதியாகிய	मुखेन	முகத்துடன் [த்து
तां	அவளை,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்பார்-
विराधाङ्गतां	விராதன் இடுப்பிலிரு க்கின்றவளாய்,	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अत्रवीन्	கொன்னார்.

पश्य सौम्य नरेन्द्रस्य जनकस्यात्मसंभवाम् । मम भार्या शुभाचारां विराधाङ्के प्रवेपिताम् ॥
अत्यन्तसुखसंवृद्धां राजपुत्रीं यशस्विनीम् ॥ १७ ॥

सौम्य	புண்ணியா த்மாவே!	यशस्विनी	புகழ்பெற்றவளும்,
जनकस्य	இனக	मम	எனது [வளை,
नरेन्द्रस्य	மன்னரது	भार्या	மனைவியுமாகிய இ-
आत्मसंभवां	திருமகனும்,	विराधाङ्के	விராதனது இடுப்பில்
शुभाचारां	பதிகரித்தாயும்,	प्रवेपितां	நடுக்கித் துடிப்பவ
अत्यन्तसुखसंवृद्धां	மிகவுகமாய் வளர்ந்த வளும்,		ளாய்
राजपुत्रीं	ராஜபுத்திரியும்,	पश्य	பார்.

यदभिप्रेतमस्मासु प्रियं वरवृत्तं च यत् । कैकेय्यास्तत्सुसंवृत्तं क्षिप्रमेव लक्ष्मण ॥ १८ ॥

लक्ष्मण	லக்ஷ்மண ! [டைய,	प्रियं च	மனோதமும்
कैकेयाः	கைகேயிதேவியாரு-	यत्	எதுவோ,
अस्मासु	நமதுவிஷயத்தில்,	तत् एव	அதெல்லாமும்
अभिप्रेतं	உத்தேசம்	क्षिप्रं अथ	ரிக்கிரத்திலேயே
यत्	எதுவோ, [டட்ட	सुसंवृत्तम्	நன்ற சடந்தேறி
वरवृत्तं	வரத்தா லடையப்-		விட்டது.

या न तुष्यति राज्येन पुत्रार्थे दीर्घदर्शिनी । ययाऽहं सर्वभूतानां हितः प्रस्थापितो वनम् ॥
अयेदानीं सकामा सा या माता मम मध्यमा ॥ १९ ॥

या	எவள் [யவளாய்,	हितः	நலிதனாகிற
दीर्घदर्शिनी	தீர்க்காளோசனை யுடைய-	अहं	நான்
पुत्रार्थे	புத்திரன் விடையத்தில்	यया	எவளால்
राज्येन	ராஜ்யத்தால் மட்டும்	वनं	காட்டிற்கு
तुष्यति न	திருப்திக்கொள்ளவில்	प्रस्थापितः	அதனுட்கொண்டப்பட்ட
मम	எனக்கு, [கையோ ;	सा	அவள் [கேடுகூ,
मध्यमा	நடுத்தரவயதிலிருக்	अय	இப்பொழுது
माता	தாயாகிறவள் [கூடும்	इदानीं	இக்காலத்தால்
या	எவளோ, [கூடும்	सकामा	மனோரதம் கைகடப்
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளு-		பெற்றவனானான்.

परस्पर्शाच्च वैदेह्या न दुःखतरमस्ति मे । पितुर्वियोगान्मौमित्रे स्वराज्यहरणात्तथा ॥ २० ॥

सौमित्रे	சௌம்யனா !	तथा	அங்ஙனமே
वैदेह्याः	கைகேதிலியை	स्वराज्यहरणात्	எனது ராஜ்யத்தை
परस्पर्शाच्च तु	பிறன் இதர இவனாகக்		யபற்றித்ததினும்
	காட்டிலும்,	मे	எனக்கு
दुःखतरं	அதிகதுக்கமானது,	न अस्ति	இல்லை.
पितुः वियोगाच्च	பிதானையிழந்ததினும்,		

इति ब्रुवति काकुत्स्थे वाष्पशोकपरिमुते । अवशीलक्ष्मणः कुट्टो रुद्धो नाग इव श्वसन ॥

वाष्पशोक-	கேசுத்தால் கண்ணிர்	रुद्धः	கட்டுண்ட
परिमुते	விட்டு தயருமுண்டு,	नागः इव	நாகப்பம்போல்
काकुत्स्थे	கூராமர்	श्वसन्	சிறிக்கொண்டு,
इति	இங்ஙனம்	कुट्टः	கிணக்கொண்டவராய்
ब्रुवति	மொழிகையில்,	अवशीत्	பின்வருமாறு மொழி
लक्ष्मणः	சௌம்யனார்,		க்தார்

अनाथ इव भूतानां नाथस्त्वं वासवोपमः । मया प्रेष्येण काकुत्स्थ किमर्थं परितप्यसे ॥

काकुत्स्थ	கூராம!	अनाथः इव	நாதனைவென்பவர
वासवोपमः	நுகதிரனை விகர்த்த,	प्रेष्येण	உத்தரவுப்படி [போல்
भूतानां	பிராணிகளுக்கு		கடக்கும்
नाथः	நாதராகிய	मया	அடியெனோடு
न्यं	கேவரின்,	किमर्थं	ஏனோ [தீர் ?
		परितप्यसे	மனவருத்தமுறுகின்-

शरेण निहतस्याद्य मया क्रुद्धेन रक्षसः । विराधस्य गतासोर्हि मही पास्यति शोणितम् ॥

குடுவ
மயா
அஃ ஹி
शरेण
निहतस्य
गतासोः

சினங்கொண்ட
என்னால்
இப்பொழுதே
பாணத்தால்
கொல்லப்பட்டு
உயிரிழந்த

रक्षसः
विराधस्य
शोणितं
मही
पास्यति

அரக்கனாகிய
விராதனுடைய
ரத்தத்தை
பூமி
பருகப்போகிறது.

राज्यकामे मम क्रोधो भरते यो बभूव ह । तं विराधे विमोक्ष्यामि वज्री वज्रमिवाचले ॥

மம
राज्यकामे
भरते
यः
क्रोधः
बभूव ह
तं

எனக்கு, [பட்ட
ராஜ்யத்திலாவைப்-
பரதன் விஷயத்தில்
எந்தவொரு
கோபம்
இருந்ததோ ;
அதை,

वज्री
अचले
वज्रं
इव
विराधे
विमोक्ष्यामि

இத்திரன்
பர்வதத்தில்
வஜ்ராயுதத்தை
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
விராதன்மேல்
செலுத்துவேன்.

मम भुजबलवैगवेगितः पततु शरोऽस्य महान्महोरसि ।

व्यपनयतु तनोश्च जीवितं पततु ततः स महीं विधूर्णितः

॥ २५ ॥

மம
भुजबलवैग-
वेगितः
महान्
शरः
अस्य
महोरसि
पततु

எனது
புஜபலத்தின்வேகத்
தால் வேகமூட்டப்ப
மகத்தாகிய [பட்
சரமூன்று
இவனது,
விசாலமான மார்தில்
விழட்டும்.

तनोः
जीवितं
व्यपनयतु च
ततः
सः
विधूर्णितः
महीं
पततु

உடலினின்றும்
உயிரை
அகற்றட்டும்.
அதனால்
அவன்
சுழன்று
பூமியில்
விழட்டும்.

इत्युत्त्वा लक्ष्मणः श्रीमान् राक्षसं महसन्निव । को भवान्वनगभ्येत्य चरिष्यति यथासुखम् ॥

श्रीमान्
लक्ष्मणः
इति उक्त्वा
राक्षसं
महसन्
भवान्

சிமாலாகும்
லக்ஷ்மணன் [கிட்டு,
இங்ஙனம் சொல்லி-
அரக்கனைப்பார்த்து
எகத்தாளம்செய்து
நீ [களைத்து,

कः
वने
अभ्येत्य
यथासुख
चरिष्यति इव

யார் ?
காட்டில்
எங்கன் முன்னேதான்றி
உன் மனம்போல்
உயிரவாழப்போகி
ரூபா என்ன ?

इत्युपै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

தனீய: சரீ:—மூன்றாவது ஸர்க்கம். || 3 ||

விராஹஹ:—விராதனை யடிப்பது.

अथोवाच पुनर्वाक्यं विराधः पूरयन्वनम् । आत्मानं पृच्छते ब्रूतं कौ युवां क गमिष्यथः ॥

விராஹ:	விராதன்	புச்சுதெ	“கிணறுமெனக்கு
वनं	காட்டை [துகொண்டு	ஆமான்	தன்னைப்பற்றி
पूरयन्	எதிரொலிக்கச்சொல்-	வ்	சொல்லுங்கள்;
पुनः	மீளவும்	யுவா	நீங்கள்
अथ	பின்வருமாறு	கௌ	எவர்; [நீர்கள்.”
वाक्यं	சொல்லை	க ரமிய்ய:	எங்குபோகின்-
उवाच	மொழிந்தான்:		

तमुवाच ततो रामो राक्षसं ज्वलिताननम् । पृच्छन्तं सुमहातेजा इक्ष्वाकुकुलमात्मनः ॥

ततः	அதன்மேல்	तं	அந்த
सुमहातेजाः	மகாதேஜஸ்வியாகும்	राक्षसं	அரக்கனுக்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	उवाच	பின்வருமாறு பதி-
ज्वलिताननम्	திப்போல் ஜவலிக்கும்		துரைத்தார்;
	முகமுடையவனுய்	आत्मनः	“எங்களுடையது
पृच्छन्तं	கிணறும்	इक्ष्वाकुकुलम्	இவ்வாறு வம்சம்”.

क्षत्रियो वृत्तसंपन्नौ विद्धि नौ वनगोचरौ । त्वां तु वेदितुमिच्छावः कस्त्वं चरसि दण्डकान् ॥

नौ	“எங்களை	चरसि	நீ திரிந்துகொண்டிரு
वृत्तसंपन्नौ	நற்சரிதைபுடைய		[க்கின்றனை.
वनगोचरौ	வனவாஸிகளாகிய	त्वं	நீ
क्षत्रियो	கஷத்ரிசியர்களென	कः	யார்?
विद्धि	நீயறிவாயாக;	त्वां तु	உன்னையும் [கொள்ள
दण्डकान्	தண்டகா வனத்தில்	वेदितुं	உன்னைய தெரிந்து-
		इच्छावः	நான்கள் விரும்புகின்
			றோம்.”

तमुवाच विराधस्तु रापं सत्यपराक्रमम् । हन्त वक्ष्यामि ते राजनिबोध नम राघव ॥ ४ ॥

विराधः	விராதன்	हन्त राजन्	“ந ஆரசே!
तु	இப்பொழுது	ते	உனக்கு
सत्यपराक्रमं	ஸத்யமான பராக்கிர-	वक्ष्यामि	பதில்சொல்லுகிறேன்.
	[மமுடைய	राघव	ரகுநாதத்தில் பிறந்த
तं	அந்த	मम	எனக்கு [வனே!
रासं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	निबोध	செவிகாப்ப்பாய்.
उवाच	பின்வருமாறு பதிந்		
	தொன்னான்.		

पुत्रः किल जयस्याहं मम माता शतहृदा । विराध इति मामाहुः पृथिव्यां सर्वराक्षसाः ॥ ५ ॥

अहं	"நான்"	शतहृदा	சதஹ்ரதையென்ப-
जयस्य	ஜயசென் பவனுடைய	पृथिव्यां	உலகில் [வன்.
पुत्रः	புத்தல்வனென	सर्वराक्षसाः	அரக்கர்களைல்லாம்
किल	வதந்தி.	मां	என்னை
मम	எனது	विराधः इति	"கிராத" னென
माता	தாய்	आहुः	அழைப்பார்கள்.

तपसा चापि मे प्राप्ता ब्रह्मणो हि प्रसादजा । शस्त्रेणावध्यता लोकेऽच्छेद्याभेद्यत्वमेव च ॥

मे	"எனக்கு,	प्राप्ता	கிடைத்திருக்கிறது.
तपसा अपि	தவத்தால்	अच्छेद्याभेद्यं च	வெட்டமுடியா
लोके	உலகில்		மையும், சினைக்க
शस्त्रेण	ஆயுதத்தால்		முடியாமையும்
अवध्यता	சாதினமை	एव च	அங்கனமெ கிடைத்
ब्रह्मणः	பிரம்மரகினது		திருக்கிறது.
प्रसादजा हि	அனுக்கிரஹப்பயனுய்		

उत्सृज्य प्रमदामेनामनपेक्षौ यथागतम् । त्वरमाणौ पलायेथां न वां जीवितमाददे ॥ ७ ॥

एनां	"இந்த	त्वरमाणौ	விவரந்து
प्रमदां	பெண்ணை	पलायेथां	ஓடிவிடுங்கள்.
उत्सृज्य	கிட்டுவிட்டு,	वां	உக்களுடைய
यथागतं	வந்தபடியே	जीवितं	உயினை
अनपेक्षौ	அபேகைபற்றா	आददे न	வாங்கா திருப்போன்.

तं रामः प्रत्युवाचेदं कोपसंरक्तलोचनः । राक्षसं विकृताकारं विराधं पापचेतसम् ॥ ८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	तं	அந்த
कोपसंरक्त-	கோபத்தால் சிவந்த	राक्षसं	அரக்கனாகிய
लोचनः }	கண்களுற்றவராகி	विराधं	கிராதனைப்பார்த்து,
विकृताकारं	பயங்கரமான உருவ	इदं	பின்வருமாறு
	(முனையவனும்,	प्रत्युवाच	பதில் சொன்னார்.
पापचेतसं	கொடிய எண்ணம்		
	கொண்டவனுமான்		

क्षुद्रं धिक् त्वां तु हीनार्थं सन्त्युसन्त्येषमे ध्रुवम् । रणे संशप्यसे तिष्ठ न मे जीवनं गमिष्यसि ॥

धिक्	ஓ, நீ கெட்டாய்.	सन्त्युं	மரணத்தை
क्षुद्रं	அற்பப்பயலே!	हीनार्थं	உத்தேசம் கைகூடாத-
मे	என்முன்	अन्त्यसे	தேடுகின்றனை. [வாறு
जीवन्	உயிருடன்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
गमिष्यसि न	நீ திரும்பமாட்டாய்.	रणे	பேரகில் [கின்றனை.
तु	இப்பொழுது	संशप्यसे	அதை அடையப்போ-
त्वां	உனக்கு	तिष्ठ	ஓடாமல் நின்று.

ततः सज्यं धनुः कृत्वा रामः सुनिशिताञ्छरान् । सुर्धाधमभिसन्धाय राक्षसं निजघान ह ॥

ततः	அதற்குப் பின்	सुर्धाधं	வெகுநேரமாகி
रामः	ராமர்,	अभिसन्धाय	தொடுத்து,
धनुः	விடுதலை	राक्षसं	ராட்சஸன் பீது
सज्यं कृत्वा	சாடுவாற்றி,	निजघान	விடுத்தார்.
सुनिशितान्	மிகக்குரூரன	ह	காண்!
शरान्	பரணங்களை,		

धनुषा व्यागुणवता सप्त बाणान् सुमोच ह । रुक्मपुङ्गवान् महाबंगान् सुपर्णानित्यतुल्यमान् ॥

व्यागुणवता	காடுவாற்றப்பட்ட	महाबंगान्	அதிகவேகமுடைய
धनुषा	விடுதலையுடைய,	सप्त	எழுது [வைகமுடைய]
रुक्मपुङ्गवान्	தங்கக்கட்டுக்குண்டு	बाणान्	பரணங்களை
सुपर्णानित्य-	} கருடனையும், வரையாவ	सुमोच	விடுத்தார்.
तुल्यमान्		ह	காண்!
	யும், தீகர்த்துந் தெ		
	ஸ்தும்		

ते शरीरं विराधस्य भिक्षा वह्निष्वाससः । निपेतुश्शोणितादिभ्यः धरण्यां पाक्कोपमाः ॥

पाक्कोपमाः	அக்கியை திகர்த்தவை	शरीरं	சரீரத்தை
वह्निष्वाससः	கருடனையும், வரையாவ	भिक्षा	அடைத்து,
ते	மயிற்றை கட்டப்ப	शोणितादिभ्यः	தத்தம் தோய
विराधस्य	ட்டவைகளுமான்	धरण्यां	பூமியில்
	அவைகள்,	निपेतुः	விழுந்தன.
	விராதனுடைய		

स विद्रो न्यस्य वैदेहीं शूलमुद्यम्य राक्षसः । अभ्यद्रवन्सुसङ्कुदस्तदा रामं सलक्ष्मणम् ॥

सः	அந்த	उद्यम्य	உயர்த்தி,
राक्षसः	ஆரக்கன்	सदा	அப்பொழுது [கும்]
विद्रोः	அடிக்கொண்டவனாக	सलक्ष्मणं	சலக்ஷ்மணனோடு
वैदेहीं	வைதேநூரிதேவி-	रामं	ராமர்மீடம் [வரைய]
न्यस्य	விட்டுவிட்டு, [யாளை]	सुसङ्कुदः	மிகச்செவக்கொண்ட-
शूलं	குலத்தை	अभ्यद्रवन्	எதிர்த்தோடினான்.

स विनय महानादं शूलं शकध्वजोपमम् । प्रगृह्याशोभत तदा व्याप्तानन इवान्तकः

तदा	அப்பொழுது	महानादं	உரக்க [ண்டு,
सः	அவன்	विनय	கூச்சலிட்டுக்கொ
शकध्वजोपमं	இத்திவனது தூவதுத்	व्याप्ताननः	திறந்தவாயுடன்
	திருக்கொப்பான்	अन्तकः इव	யமண்டிபால்
शूलं	குலத்தை	अशोभत	தோன்றினான்.
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு.		

अथ तौ भ्रातरौ दीप्तं शरवर्षं ववर्षतुः । विराधे राक्षसे तस्मिन् कालान्तक्ययोपमे ॥ १५ ॥

आतरो	பிராதாக்களாகிய	विराधे	விராதன்மீது,
तौ	அவ்விருவர்களுள்	अथ	அப்பொழுது
तस्मिन्	அந்த	दीप्तं	ஜுவலிக்கின்ற
कालान्तक-	பிரளயதாதுத்துயமன்	शरवर्षं	பரணவருஷத்தை
यमोपमे	போலிருக்கிற	ववर्षतुः	வருஷித்தார்கள்.
राक्षसे	அசுர்களுகிற		

स प्रहस्य महारौद्रः स्थित्वाऽजृम्भत राक्षसः ॥ १६ ॥

महारौद्रः	மகரகொடியவனுன்	प्रहस्य	சிரித்து,
सः	அந்த	अजृम्भत	ஸக்தியம்செய்யாதி-
राक्षसः	அசுர்கன் [கொண்டு]		ருந்தான்.
स्थित्वा	உறுதியாய்கின்ற		

विराधश्शूलमुग्रम्य राघवावभ्यधावत ॥ १७ ॥

विराधः	விராதன்	राघवौ	ராமஸக்தமணர்களை
शूलं	சூலத்தை [ண்டு]	अभ्यधावत	எதிர்த்தொடுஞான்.
उग्रम्य	உயர்த்துக்கிக்கொ-		

तच्छूलं वज्रसंकाशं गगने ज्वलनोपमम् । द्वाभ्यां शराभ्यां चिच्छेद् रामश्शस्त्रभृतां वरः ॥

शस्त्रभृतां	செல்லாளிகளில்	तत्	அந்த
वरः	உத்தமராகிய	शूलं	சூலத்தை,
रामः	ராமர்,	द्वाभ्यां	இரு
वज्रसंकाशं	வஜ்ஜராயுதத்தை தீகர்த்தமும்,	शराभ्यां	பரணங்கலால்
ज्वलनोपमं	செருப்புப்போன்ற துமான	गगने	ஆகரயத்திலேயே
		चिच्छेद्	துண்டித்தெறிந்தார்.

तद्रामविशिखच्छिन्नं शूलं तस्य कराद्भुवि । पपातशनिना छिन्नं मेरोरिव शिलातलम् ॥

अशनिना	இடியால்	रामविशिख-	ராமபாணத்தால்
छिन्नं	பிளவுண்ட	छिन्नं	துண்டிக்கப்பட்ட
शिलातलं	ஓர் பாறை,	तत्	அந்த
मेरोः	மேருபர்வதத்தி ளின்று	शूलं	சூலமானது
		तस्य	அவனுது
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,	कनात	கையினின்ற
		भुवि	தரைசில்
		पपात	விழுந்தது.

तौ खड्गौ क्षिप्रमुद्यम्य कृष्णसर्पोपवौ शुभौ । तूर्णमापततस्तस्य तदा प्रहरतां बलात् ॥

தौ	அய்யங்கிருவர்களும்கூட	तूर्ण	வேகமாய்
कृष्णसर्पोपवौ	கருகா கத்தைபொத்த	आपततः	மேல் வந்து விழும்
शुभौ	சிறந்த	तस्य	அவனை
खड्गौ	கத்திகளை	तदा	அப்பொழுது
क्षिप्रं	வினாவில்	बलान्	வலுக்கொண்டு
उद्यम्य	உயர்த்துகக்கி,	प्रहरतां	தாக்கினார்கள்

(ஆர்வம்)

स वध्यमानस्सुभृशं भुजाभ्यां परिगृह्य तौ । अपकम्प्यौ नख्यात्रौ रौद्रः प्रस्थातुमिच्छत ॥

रौद्रः	கொடிய	तौ	அய்யங்கிருவர்களையும்
सः	அவன்	भुजाभ्यां	இடுகைகளை நூலும்
सुभृशं	மிகவும்	परिगृह्य	தூக்கிக்கொண்டு,
वध्यमानः	தாக்கப்படுபவனாய்,	प्रस्थातुं	போக
अपकम्प्यौ	எதர்க்கும்சலியாத [ந	मिच्छत	தனைப்பட்டான்.
नख्यात्रौ	புருஷோத்தமர்களாகி-		

तस्याभिप्रायमाज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । बह्वयमलं तावत् पथाग्नेन तु राक्षसः ॥ २२ ॥

रामः	மூராமர்,	अयं	இந்த
तस्य	அவனது	राक्षसः	அரக்கன்
अभिप्रायं	மனோபாவத்தை	तु	இப்பொழுது;
आज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,	अनेन पथा	இவ்வழியாகவே
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்	अलं तावत्	பொதுமானவரை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு [ந மொழிந்தார்,	बहवु	சமரதுசெலவிட்டும்.

अयमेव हि नः पन्था येन याति निशाचरः ॥ २३ ॥

हि	ஏனெனில்,	अयं पुन	இதையே
निशाचरः	அரக்கன்	नः	எமக்கும்
येन याति	எவ்வழி செல்கிறதோ,	पन्था	வழி."

स तु स्वबलवीर्येण समुत्क्षिप्य निशाचरः । बालाविव स्कन्धगतौ चकारातिबलौ ततः ॥

ततः	அப்பொழுது	समुत्क्षिप्य	தூக்கி,
सः	அந்த	बालौ इव	சிறு குழந்தைகளைப்
निशाचरः	அரக்கன், [மத்தான்,		போல்
स्वबलवीर्येण	தனது பலத்தினால்	स्कन्धगतौ	தொள்ளிருக்கின்றவர்
अतिबलौ तु	மிகப்பலமாக இருந்து		களாய்
	(அயர்க்கின்)	चकार	செய்தான்.

तावारोप्य ततः स्कन्धं राघवौ रजनीचरः । विराधो निनदन् घोरं जगामाभिमुखो वनम् ॥

தौ	ஆந்த	ततः	அங்கிருந்து
राघवौ	ராமலக்ஷ்மணர்களை	वनं अभिमुखः	வனத்தை நோக்கி,
स्कन्धं	தோளில்	घोरं	பயங்கரமாய்
आरोप्य	எற்றிக்கொண்டு,	निमदन्	கூச்சலிட்டுக்கொண்டு
रजनीचरः	அரக்கனுடைய	जगाम	சென்றான்.
विराधः	விராதன்,		

वनं महामेघनिभं प्रविष्टो द्रौमहिद्विविधैरुपेतम् ।

नानाविधैः पक्षिणैर्विचित्रं शिवायुतं व्यालमृगैर्विकीर्णम् ॥ २६ ॥

महामेघनिभं	மகாமேகத்திற்கு	पक्षिणैः	பல பக்திகளால்
	சமமானதும்,	विचित्रं	நிறைந்துள்ளதும்,
विविधैः	பலவகை,	शिवायुतं	நரிகளுள்ளதும்
महिः	பெரிய	व्यालमृगैः	கொடி யபிருதங்களால்
द्रुमैः	மரங்களால்	विकीर्णं	நிறைந்த தரயுமுள்ள
उपेतं	ஆடர்ந்திருக்கிறதும்,	वनं	ஓர் வனத்தினுள்
नानाविधैः	பலவகை,	प्रविष्टः	புகுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ६७८७.

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ७५.

चतुर्थः सर्गः — கான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ४ ॥

विराधमुक्तिः—விராதனின் மோகமும்.

द्वियमाणौ तु तौ दृष्ट्वा वैदेही रामलक्ष्मणौ । उच्चैः स्वरेण चुकोश प्रवृक्ष सुभुजा भुजौ ॥

सुभुजा	அழகிய கைகளை	दृष्ट्वा तु	பார்த்ததும்,
	யுடைய	भुजौ	இருகாங்களை யும்
वैदेही	கைதேவநீதேவியார்,	प्रवृक्ष	உயரத்தூக்கிக்கொ
तौ	ஆந்த		ண்டு,
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	उच्चैः स्वरेण	உயர்ந்த குரலிட்டு
द्वियमाणौ	தூக்கிக்கொண்டு	चुकोश	புலம்பிக்கதறினான்.
	போகப்படுவதை		

एष दाशरथी रामस्तत्यवाञ्छीलवाञ्छुचिः । रक्षसा रौद्ररूपेण ह्रियते सहलक्ष्मणः ॥

एषः	இந்த	रामः	ஸ்ரீராமன், [கூடவே
दाशरथिः }	தசரதசக்கிரவர்த்தி	सहलक्ष्मणः	கச்சம்மணரோடு-
	யாரின் திருக்குமார்	रौद्ररूपेण	கொடிய உருவமுடைய
सत्यवान्	சத்யவானும், [ரணம்,	रक्षसा	ரூரகர்களுள் [ய
शीलवान्	சீலவானும், [ன	ह्रियते	கொண்டுபோகப்
शुचिः	பரிசுத்தமுடையது-		படுகிறார்.

मां वृका भक्षयिष्यन्ति शार्दूला द्वीपिनस्तथा । मां हरोन्मूढ्य काकुत्स्थो नमस्ते राक्षसोत्तम ॥

राक्षसोत्तम	ராஷ்டிரேசாத்தம!	मां	என்னை
ते नमः	உணக்கொர்	वृकाः	சென்னுங்களும்,
	நமஸ்கராஹ்.	शार्दूलाः	புலிகளும்,
काकुत्स्थो	காகுதஸ்தோனார்	द्वीपिनः	கிறுத்தைப்புலிகளும்,
उन्मूढ्य	விட்டுவிட்டு,	तथा	எப்படியும்
मां	என்னை	भक्षयिष्यन्ति	சின் தாவிடப்
हर	தூக்கிச்செல்,		போகின்றன.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा वैदेह्या रामलक्ष्मणौ । वेगं प्रचक्रतुर्वीरौ वधे तस्य दुरात्मनः ॥ ४ ॥

वीरौ	வீரர்களாகிய	वचनं	மொழியை
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्याः	ஆந்த	तस्य	ஆந்த
वैदेह्याः	வைதேஹியாஹு	दुरात्मनः	துஷ்டனுடைய
तत्	ஆந்த	वध	குலை செய்வதில்
		वेगं प्रचक्रतुः	வினாந்தார்கள்.

तस्य रौद्रस्य सौमित्रिस्सव्यं बाहुं बभञ्ज ह । रामस्तु दक्षिणं बाहुं तरसा तस्य रक्षसः ॥

सौमित्रिः	சௌந்திரனார்	रामः तु	ஸ்ரீராமரும்
तस्य	ஆந்த	तस्य	ஆந்த
रौद्रस्य	கொடியனுடைய	रक्षसः	ஆரக்கனது
सव्यं	இடது	दक्षिणं	வலது
बाहुं	புஜத்தை	बाहुं	புஜத்தை
बभञ्ज	வெட்டினார்.	तरसा	வறுவேடு
		ह	ஆற்காடுமே செய்தார்.

स भगवाहुस्संविशो निपपाताशु राक्षसः । धरण्यां मेघसङ्काशो वज्रभिन्न इवाचलः ॥ ६ ॥

मेघसङ्काशः	மேகத்துக்கொப்பரன்	वज्रभिन्नः	வஜ்ஜிரபுத்தத்தில்
सः	ஆந்த	अचलः इव	மலைபோல் [எவ்வண்ட
राक्षसः	ஆரக்கன்,	धरण्यां	தரைமீல்
भगवाहुः	கையாறுபட்டு,	आशु	கிரைகில்
संविशः	உள்ளம் கொந்து,	निपपात	கிழிந்து விட்டான்.

सृष्टिभिर्जानुभिः पद्भिस्सूदयन्तौ तु राक्षसम् । उद्यम्योद्यम्य चाप्येनं स्थण्डिले निष्पिपेयतुः ॥

एनं	இந்த	उद्यम्य उद्यम्य	தூக்கித்தூக்கி
राक्षसं	ஆரக்கனை	सूदयन्तौ	புடைக்கின்ற
सृष्टिभिः तु	முண்டிக்கொள்ளும்,		வர்க்கைய
जानुभिः च	முழங்காலைகளாலும்,	स्थण्डिले	பூமியில்
पद्भिः अपि	கால்களாலும்,	निष्पिपेयतुः	பிணைந்தார்கள்.

स विद्धो बहुभिर्बाणैः खट्वाभ्यां च परिक्षितः । निष्पिष्टो बहुधा भूमौ न ममार स राक्षसः ॥

ச:	அவன்	बहुधा	பலவாறாய்
बहुभिः	பல	निष्पिष्टः	நசுக்கப்பட்டான்.
बाणैः	பாணங்களால்	च	அப்படியும்
विद्धः	அடிக்கப்பட்டான்.	सः	அந்த
खट्वाभ्यां	இரு கத்திகளாலும்	राक्षसः	அரக்கன்
परिक्षितः	வெட்டப்பட்டான்.	न ममार	ஜீவனை விடவில்லை.
भूमौ	பூமியில்		

तं प्रेक्ष्य रामस्सुभुशमवध्यमचलोपमम् । भयेष्वभयदः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

भयेषु	கஷ்டங்களில்	सुभुशं	எல்லாப்படியாலும்
अभयदः	அபயமளிக்கும்	अवपे	கொல்லமுடியாதவ
श्रीमान्	சிமானாகிய	प्रेक्ष्य	கண்டு [இணை]
रामः	ஸ்ரீராமர்	इदं	பின்வரும்
अचलोपमं	மனைய நிகர்த்த	वचनं	சொல்லை
तं	அவனை	अब्रवीत्	கொன்னார்.

तपसा पुरुषव्याघ्र राक्षसोऽयं न शक्यते । शस्त्रेण युधि निर्जेतुं राक्षसं निखनावहे ॥ १० ॥

पुरुषव्याघ्र	புருஷேநரத்தம்!	तपसा	தபமஹிமைபால்,
अयं	இந்த	शक्यते न	முடியாதிருக்கிறான்.
राक्षसः	அரக்கன்,	राक्षसं	அரக்கனை
युधि	போரில்,	निखनावहे	பன்னம்வெட்டிப்
शस्त्रेण	ஆயுதத்தால்,		புதைத்துவிடுவோம்.
निर्जेतुं	கொல்ல,		

तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं राक्षसः प्रश्रितं वचः । इदं प्रोवाच काकुत्स्थं विराधः पुरुषर्षभम् ॥

राक्षसः	அரக்கனாகும்	पुरुषर्षभ	புருஷேநரத்தமராகிய
विराधः	விராதன்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	इदं	பின்வரும்
उक्तं	கொள்ளப்பட்ட	वचः	வாக்கை
तत्	அதை	प्रश्रितं	வணக்கமாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रोवाच	தெரிவித்துக் கொண்டான்.

हतोऽस्मि पुरुषव्याघ्र शक्तुल्यबलेन वै । मया तु पूर्वं त्वं मोहान्न ज्ञातः पुरुषर्षभः ॥ १२ ॥

पुरुषव्याघ्र	புருஷேநரத்தம்!	मया तु	என்னுல்தான்
शक्तुल्य- } बलेन वै }	இந்திரனுக்குச் சமயான பலமுடைய தெவ	पूर्वं	முதலில்
अस्मि	நான் [சிரால்]	मोहान्	அஞ்ஞானத்தால்
हतः	விழுந்தப்பட்டுடன்.	न	தேவரீர்
		पुरुषर्षभः	புருஷேநரத்தயென
		ज्ञातः न	அறியப்படவில்லை.

कौसल्यासुप्रजा राम तात त्वं विदितो मया । वेदेही च महाभागा लक्ष्मणश्च महाबलः ॥

तात	கோகடிகுதாவாகிய	महाभागा	மகாபாக்யவந்தியாகிய
राम	ஸ்ரீராம!	वेदेही	கைத்தேவந்தேவியார்
मया	அடியேனால்	च	அங்கனமே அறியப்ப
त्वं	தேவரீர்		ட்டார்.
कौसल्यासुप्रजा:	} கோஸலாதேவியாரின்	महाबलः	மகாபலசாவியான
विदितः		लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [ட்டார்.
	திருக்குமாரனென	च	அங்கனமே அறியப்ப
	அறியப்பட்டார்.		

अपि शापाद्धं घोरां प्रविष्टो राक्षसीं तनुम् । तुम्बुरुनांम गन्धर्वजस्रो वैश्रवणेन ह ॥ १४ ॥

तुम्बुरुः नाम	"தம்புரு"வெனப்	आशात अपि	சாபத்தாலேயே
गन्धर्वः	கந்தருவனாகிய [படும்	घोरां	பயங்கரமான
अहं	நான்,	राक्षसीं	ராக்ஷஸி
वैश्रवणेन	சூரபேரனால்	तनुं	உடலை
शप्तः ह	சுடுக்கப்பட்டேன்,	प्रविष्टः	பெற்றேன்.

प्रसाद्यमानश्च मया सोऽध्ववीन्धां महायशः । यदा दाशरथी रामस्त्वां वधिष्यति संयुगे ॥
तदा प्रकृतिमापन्नो भवान् स्वर्गं गमिष्यति ॥ १५ ॥

मया	என்னால்	रामः	ஸ்ரீராமர்.
प्रसाद्यमानः	மன்னிக்குமாறு கொண்டப்பட்ட	संयुगे	பெயரில்
महायशः	பெருமபுகழ்பெற்ற	त्वां	உன்னை
सः	அவர்,	वधिष्यति	கொல்வாரே,
मां	என்னைப்பார்த்து	तदा	அப்பொழுது
अवधीत्	பின்வருமாறு அருளி ச்செய்தார்.	भवान्	ஐ
यदा	எப்பொழுது	प्रकृति	பிரதப்பருவத்தை
दाशरथिः	தசரதரின் திருக் குமாரராகிய	आपन्नः	அடைந்தவனாய்
		स्वर्गं च	ஸ்வர்க்கத்தையும்
		गमिष्यति	உடைவாய்".

इति वैश्रवणो राजा रम्भासक्तं पुराऽनघ । अनुपस्थीयमानो मां संकुदो व्याजहार ह ॥

अनघ	புண்யா தாண்டோ!	रम्भासक्तं	ரம்பையினிடத்தில்
पुरा	முன்பு		மோழித்துக்கிடந்த
वैश्रवणः	சூரபேர	मां	என்மீது [வராகி,
राजा	மன்னர்,	संकुदः	மிகச் சினங்கொண்ட-
अनुपस्थीय-	} காணத்திற்கென்று ஓர்	इति	மேற்கண்டவாறு
मानः		व्याजहार ह	சுடித்தார்.
	விக்காய் மடாதுவாய்,		

तव प्रसादान्मुक्तोऽहमभिशापात्सुदारुणात् । भवनं स्वं गमिष्यामि स्वस्ति वोऽस्तु परन्तप ॥

परन्तप	சத்ருக்களைத் தபிசு கச்செய்பவனே!	मुक्तः	கிடுபட்டவனாய்,
अहं	நான்	स्वं	தனது
तव	தேவரீரது	भवनं	லோகத்திற்கு
प्रसादात्	அனுக்கிரஹத்தால்,	गमिष्यामि	போகிறேன்.
सुदारुणात्	பிகக் கொடிய	वः	உங்களுக்கு
अभिशापात्	சாபத்தினின்று	स्वस्ति अस्तु	எல்லாம் நன்மைபாக க்கடவது.

अध्यर्धयोजने तात महर्षिस्सूर्यसन्निभः । इतो वसति धर्मात्मा शरभङ्गः प्रतापवान् ॥ १८ ॥

तात	லோகபிதாவே!	धर्मात्मा	தருமாத்மாவும்,
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	सूर्यसन्निभः	சூரியனை நிகர்த்தவரு
अध्यर्धयोजने	ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில்,	शरभङ्गः	சரபங்க [மான்]
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்,	महर्षिः	மகரிஷி
		वसति	வசிக்கிறார்.

तं क्षिप्रमभिगच्छ त्वं स ते श्रेयो विधास्यति । अवटे चापि मां राम प्रक्षिप्य कुशली व्रज ॥

त्वं	தேவரீர்	विधास्यति	செய்வார்.
तं	அவரை	राम	ஸ்ரீராம!
क्षिप्रं	கிரைவில்	मां	அடியேனை
अभिगच्छ	சென்று காண்பிராக;	अवटे च	குழியிலேயே
सः	அவர்	प्रक्षिप्य	போட்டு,
ते	தேவரீருக்கு	कुशली अपि	சுகமே
श्रेयः	நன்மையை	व्रज	எழுந்தருளுவிராக.

रक्षसां गतसत्त्वानामेष धर्मः सनातनः । अवटे ये निर्धायन्ते तेषां लोकास्सनातनाः ॥ २० ॥

गतसत्त्वानां	மாண்ட	अवटे	குழியில். [கனோ,
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	निर्धायन्ते	புதைக்கப்படுகிறார்,
एषः	இதுதான்	तेषां	அவர்களுக்கு
धर्मः	விதியாக	लोकाः	புண்பவுலகங்கள்
सनातनः	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.	सनातनाः	கிதிக்கப்பட்டிருக்க கின்றன.
ये	எவர்கள்		

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थं विराधः शरपीडितः । बभूव स्वर्गसंयाप्तो न्यस्तदेहो महाबलः ॥ २१ ॥

शरपीडितः	பாணத்தால் பீடிக்கப்பட்ட	एव	மேற்கண்டவாறு
महाबलः तु	மகாபலவானான்	उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு
विराधः	விராதன்,	न्यस्तदेहः	உடலீற்று
काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரிடம்	स्वर्गसंयाप्तः	ஸ்வர்க்கத்தையடை
		बभूव	ஆனான், [ந்தவனாக

तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यं लक्ष्मणं व्यादिदेश ह ॥ २२ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	கேட்டு.	[த்து
वत्	அந்த	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்பார்	
वाक्यं	கொல்லை	व्यादिदेश ह	நினைபுமாறு ஆக்குநர்	பித்தருளினார்.

कुञ्जरस्येव रौद्रस्य राक्षसस्यास्य लक्ष्मण । वनेऽस्मिन् सुमहत्स्वप्ने खन्यतां रौद्रकर्मणः ॥

लक्ष्मण	லக்ஷ்மணர்!	[நனும்,	राक्षसस्य	அரக்கனுக்கு
रौद्रस्य	கொடிய கிந்தையுற்ற-		अस्मिन्	இந்த
रौद्रकर्मणः	கொடிய கொய்யுற்றவை	னும்,	वने	வனப்பிரதேசத்தில்
			सुमहत्	மிகப்பெரிய
कुञ्जरस्य इय	யானையை நிகர்த்தவை		अश्व	குழியொன்று
अस्य	இந்த	[ஊழலான	खन्यताम्	கெட்டப்பட்டதும்.

इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामः प्रदरः खन्यतामिति । तस्थौ विराधमाक्रम्य कण्ठे पादेन वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீரயவானுடைய	खन्यतां	கெட்டப்பட்டதும்"
रामः	ஸ்ரீராமர்,	इति	என்றும் (கொல்லி)
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்பார்த்த	विराधे	விராதனை
इति	மேற்கண்டவாறு [து	कण्ठे	கழுத்தில்
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு	पादेन	காலால்
प्रदरः	"குழி பக்கலிலேயிரு	आक्रम्य	மீறித்து,
	க்கிறதாய்	तस्थौ	இன்னார்.

ततः खनित्रमादाय लक्ष्मणः श्वश्रमुत्तमम् । अखनत्पार्श्वतस्तस्य विराधस्य महान्मनः ॥

ततः	உடனே	विराधस्य	விராதனுக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	पार्श्वतः	பக்கலிலேயே
खनित्रे	மண்ணெட்டியை	उत्तमं	பெர்ய
आदाय	எடுத்து,	अश्व	குழியை
तस्य	அந்த	अखनत्	கொண்டார்.
महान्मनः	மகா மனதையுடையவர்.		

तं मुक्तकण्ठं निषिष्य शङ्कुकर्णं महास्वनम् । विराधं प्राक्षिपन्स्वप्ने नदन्तं भैरवस्वनम् ॥

महास्वनं	பெரிய சத்தத்தை	शङ्कुकर्णं	சங்குக்கொன்று
मुक्तकण्ठं	தலாகல் கொப்பலனும்,	तं	அந்த
भैरवस्वनं	நிதர்களுக்கு மஹா	विराधे	விராதனை
	ண்டாக்ஞம் உடனே	अश्वे	குழியில்
		निषिष्य	கைகளால் புரட்டி,
नदन्तं	கொப்பலனும்,	प्राक्षिपत्	தள்ளினார்.

तमाहवे निजितमाशुविक्रमौ स्थिराबुभौ संयति राक्षस्यणौ ।

मुदाऽन्वितौ चिक्षिप्तुर्भयावहं नदन्तमुत्क्षिप्य बलेन राक्षसम् ॥ २७ ॥

संयति	போரில்,	आहवे निजितं	போரில் வெல்லப்-
स्थिरौ	சுலியா [படைத்த	तं	அந்த [பட்ட
आशुविक्रमौ	நுஸ்தலாகலம்-	राक्षसं	ஆரக்களை
रामलक्ष्मणौ	சூராமரும் அசுத்தமண	बलेन	வலுக்கொண்டு
	குமரகிய	उत्क्षिप्य	தூக்கி [வர்க்கொய்
उभौ	இருவர்களும்,	मुदाऽन्वितौ	சந்தேதா வழுண்டவ-
भयावहं	பயங்கராய்	चिक्षिप्तुः	எறிந்தனர்.
नदन्तं	கடச்சலிடும்		

अवध्यतां मेक्ष्य महासुरस्य तौ शितेन शस्त्रेण तदा नरर्षभौ ।

समर्थ्य चात्यर्थविशारदाबुभौ बिले विराधस्य वधं प्रचकतुः ॥ २८ ॥

नरर्षभौ	புருஷோத்தமர்களும்	शितेन	கரான
अत्यर्थविशारदौ	திகைதரியசாஸிகளு	शस्त्रेण	ஆயுதத்தால்
	மரண	अवध्यतां	சாவின்றமனைய
तौ	அந்த	मेक्ष्य	அறிந்து,
उभौ च	இருவர்களும்	बिले	குழியில்
तदा	அப்பொழுது	वधं	மரணத்தை
महासुरस्य	மஹாசுரனாகும்	समर्थ्य	தீர்மானித்து
विराधस्य	விராதனுக்கு	प्रचकतुः	முடித்தார்கள்.

स्वयं विराधेन हि मृत्युरात्मनः प्रसह्य रामेण वधार्थमाप्सितः ।

निवेदितः काननचारिणा स्वयं न मे वधशक्नुकतो भवेदिति ॥ २९ ॥

काननचारिणा	வனவாசியாகிய	हि	ஆகையால்தான்
विराधेन	விராதனால்	स्वयं	தன்னாலேயே
रामेण	சூராமனால்	मे	"எனக்கு
स्वयं	தானாக	वधः	சாக
वधार्थं	கொலைசெய்வதன்-	शक्नुकतः	செய்திருக்கொண்ட-
आसितः	தனது [பொருட்டு		டவது
मृत्युः	மரணம்	न भयन्	நில்லை "
प्रसह्य	வலுவில்	इति	வந்து
ईप्सितः	வேண்டப்பட்டது;	निवेदितः	தெரிவிக்கப்பட்டது.

तदेव रामेण निशम्य भाषितं कृता मतिस्तस्य विलप्रवेशने ।
विलं च रामेण बलेन रक्षसा प्रवेक्ष्यमानेन वनं विनादितम् ॥ ३० ॥

तत् भाषितं	அம்மொழியை	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
निशम्य ध्रु	கேட்டுத்தான்,	अनेन	வலுக்கொண்டு
तस्य	அவனை [விஷயத்தில்	विलं	குழியில்
विलप्रवेशनं	குழியில் தன்னாலும்-	प्रवेक्ष्यमानेन	தன்னப்படிம்
मतिः	நிச்சயமானது	रक्षसा	அரக்கனும்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वनं च	வனமெல்லாமும் [அ.
कृता	செய்யப்பட்டது.	विनादितम्	எதிரொலிக்கப்பட்ட-

प्रहृष्टरूपाविव रामलक्ष्मणौ विराधमुख्याः प्रदरे निहत्य तौ ।
ननन्दतुर्नीतभयौ महावने शिलाभिरन्तर्दधतुश्च राक्षसम् ॥ ३१ ॥

तौ	அந்த	वीतभयौ	பயமொழிந்து
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்,	प्रहृष्टरूपौ	சந்தேதாவுத்தரால் முக
राक्षसं	அரக்கனாகிய		மலர்ச்சிக்கொண்டவர்
विराधं	விராதனை,		களாய
उर्याः	பூழியினது	ननन्दतुः	களித்தார்கள்.
प्रदरे	பண்ணத்தில்	शिलाभिः च	கற்களாலும்
निहत्य	தள்ளி,	इव	முற்றிலும்
महावने	பெருங்காணத்தில்	अन्तर्दधतुः	மூடினார்கள்.

ततस्तु तौ कार्मुकखट्वभारिणौ निहत्य रक्षः परिगृह्य मैथिलीम् ।
विजहृतस्तौ मुदितौ महावने दिवि स्थितौ चन्द्रदिवाकराविव ॥ ३२ ॥

कार्मुकखट्व- भारिणौ	கில்லைபும், கத்தியை யும் சுயம்பிற்கொண்ட	स्थितौ	விளங்கினார்கள்.
तौ	அவ்விருவர்களும்,	ततः	அதன்பின்
रक्षः	அரக்கனை	महावने	அடர்ந்த காணத்தில்
निहत्य	கொன்றாகிட்டு,	नौ	அவ்விருவர்களும்
तु	இப்பொழுது,	मुदितौ	மகிழ்ந்தவர்களாய்
दिवि	ஆகாசத்தில்	मैथिली	உரிதையை
चन्द्रदिवाकरी	சந்திரநூரிபர்கள்	परिगृह्य	உற்சாகப்படுத்திக்
इव	போலவே	विजहृतः	கஞ்சரித்தார்கள்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
आरण्यकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

பஞ்சம: சரீ:—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || ௫ ||

शरभङ्गस्याग्निप्रवेशः சரபங்கர் அக்னிப்பிரவேசம் செய்வது.

इत्वा तु तं भीमवलं विराधं राक्षसं वने। ततः सीतां परिष्वज्य समाश्वस्य च वीर्यवान् ॥
அவ்விழுஷ்மணம் ராமோ ஞ்ராதரம் டீஸ்தேஜஸம் || 1 ||

வனே	காட்டில்	சீதா	வீதையை
வீர்யவான்	பராக்கிரமசாலியான	பரிஷ்ஜ	தழுவி, [விட்டு,
ராம:	ஸ்ரீராமர்,	சமாஸ்வஸ்ய	உற்சாகப்படுத்தி-
भीमवलं	பயங்கரமான பல்மு	டீஸ்தேஜஸம்	தேஜோமயமாய்
	டைய		விளங்கும்
विराधं	விராதனைன்றும்	ஞ்ராதரம்	தம்பியாகிய
तं राक्षसं	அந்த அரக்கனை	உஷ்மணம்	ஸக்திமனரைப்
इत्वा तु	கொன்றபின்னர்,		பார்த்து
ततः	அதன்மேல்	அவ்வீர்	பின்வருமாறு
			சொன்னார்.

कष्टं वनमिदं दुर्गं न च स्म वनगोचराः । अभिगच्छामहे शीघ्रं शरभङ्गं तपोधनम् ॥ 2 ॥

इदं	இந்த	न स्म	நாமனோம்.
वनं	வனம்	தपोதனம்	தபோதனமாகிய
दुर्गं	புகழுடியாமல்	शरभङ्गं	சரபங்கரை
कष्टं	கஷ்டமாயிருக்கிறது.	शीघ्रं	விரைவில்
वनगोचराः च	வனவாசிகளாகவோ	अभिगच्छामहे	சென்றடைவோம்.

आश्रमं शरभङ्गस्य राघवोऽभिजगाम ह । तस्य देवप्रभावस्य तपसा भावितात्मनः ॥ 3 ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	तस्य	அந்த
तपसा	தகமநுரிமைபால்	शरभङ्गस्य	சரபங்கரது
भावितात्मनः	பரமாத்மஸ்வரூபம்	आश्रमं ह	ஆசிரமத்தைதயே
	கண்டு	अभिजगाम	கொக்கிக்கென்றார்.
देवप्रभावस्य	தெய்வவல்லமை		
	பெற்று விளங்கும்		

समीपे शरभङ्गस्य ददर्श महदद्भुतम् । विभ्राजमानं वपुषा सूर्यवैश्वानरोपमम् ॥ 4 ॥

शरभङ्गस्य	சரபங்கருடைய	महत्	மிகவும்
समीपे	சமீபத்தில்,	विभ्राजमानं	ஒளிபெற்றுவிளங்கும்
सूर्य-	சூரியனையும் அக்கினி ஸையும் சிகர்த்து	अद्भुतं	அத்புதனைன்ற பெய
वैश्वानरोपमं			ருடைய இத்திரினை
वपुषा	அழகுடன்	ददर्श	கண்டார்.

गन्धर्वाभिरसिद्धाश्च बहवः परमर्षयः । अन्तरिक्षगतं देवं वाग्भिरग्न्याभिरीडिरे ॥ १० ॥

गन्धर्वाभिर- सिद्धाः	} கந்தருவர்களும், தே வர்களும், ஸித்தர்க ளும்,	अन्तरिक्ष गतं देवं अग्न्याभिः वाग्भिः ईडिरे	} பூமியை மிதிபாடலே வீன்றுக்கொண்டிருக் கின்றாளை [கும் வேத ஸ்துதிகளால் புகழ்ந்து கொண்டாடி ஞர்கள்.
परमर्षयः	சிஷிகிரோஷ்டர்களு டான		
बहवः	பலர்,		

सह संभाषमाणे तु शरभङ्गेण वासवे । दृष्ट्वा शतक्रतुं तत्र रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

रामोऽथ रथमुद्दिश्य लक्ष्मणाय प्रदर्शयन् ॥ ११ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	रथं उद्दिश्य	ரதத்தைப்பற்றி
शरभङ्गेण सह	சரபங்கரோடுகூட	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
वासवे	இந்திரன்	प्रदर्शयन्	சட்டிக்காட்டிக்கொ
संभाषमाणे } तु }	சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில்,	रामः	ஸ்ரீராமர் [ண்டு
शतक्रतुं	இந்திரனை [ந்தே	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
तत्र	இருந்தவிடத்திலிரு- கண்டு,	अथ	பின்வருமாறு
दृष्ट्वा		अब्रवीत्	பொழிந்தார்.

अर्चिष्मन्तं श्रिया जुष्टमद्भुतं पश्य लक्ष्मण । प्रतपन्तमिवादित्यमन्तरिक्षगतं रथम् ॥ १२ ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்ஷ்மண !	आदिष्व हव	சூரியனைப்போல்
अर्चिष्मन्तं	ஒளிகொண்டு விளங்குகிறதும்,	प्रतपन्तं	ஜ்வாலித்துக்கொண்டு
श्रिया जुष्टं	ஆழ்கூடன்கடிருக் கிறதும்,	अन्तरिक्षगतं	ஆகாயத்திலிருக்கிற
अद्भुतं	ஆச்சரியகரமானதும்,	रथं	ரதத்தை [துமான பார்.
		पश्य	

ये हयाः पुरुहूतस्य पुरा शक्रस्य नः श्रुताः । अन्तरिक्षगता दिव्यास्त इमे हरयो ध्रुवम् ॥

पुरा	“இதற்குமுன்	श्रुताः	கேட்கப்பட்டிருக்கின்
पुरुहूतस्य	ஐனங்களால் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படும்	ते	அதே [றனவோ,
शक्रस्य	இந்திரனது	दिव्याः	திவ்விய
हयाः	குதிரைகளை	हरयः	குதிரைகள் தான்,
ये	எவைகள்	इमे	இந்த [பனை,
नः	நம்மால்	अन्तरिक्षगताः	அந்தரிசுத்திலிருப்-
		ध्रुवम्	இது நிண்ணம்.

इमे च पुरुषव्याघ्रा ये तिष्ठन्त्यभितो रथम् । शतं शतं कुण्डलिनो युवानः खड्गपाणयः ॥
विस्तीर्णविपुलोरस्काः परिधायतवाहवः ॥ १४ ॥

ये	எந்த	परिधाय- }	தாழ்த்தப்பான்போல்
புருஷவ்யாஹா:	புருஷேந்தாத்தமர்கள்	வாஹ:	நீண்ட வாகனம்
குண்டலின:	குண்டலதாசிகளாய்		பாண்டியவர்களுடைய
खड्गपाणय:	கத்திகளைக் கொண்டிருந்த	रथं	ரதத்திற்கு
	கொண்டவர்களாய்;	अभितः	பக்கத்தில்
विस्तीर्ण-	} அகன்று உயர்ந்த மார்	शतं शतं	சூழ்ப்புகும்பலாய்
विपुलोरस्का:		तिष्ठन्ति	நிற்கின்றனரோ,
	புலையவர்களாய்;	इमे च	இவர்களைவிடவும்
		युवानः	நித்தயபுவாக்கள்.

शोणांशुवसनाः सर्वे व्याघ्रा इव दुरासदाः । उरोदेशेषु सर्वेषां हारा ज्वलनसन्निभाः ॥
रूपं विभ्रति सौमित्रे पञ्चविंशतिवर्षिकम् ॥ १५ ॥

सौमित्रे	“வயந்தமண !	ज्वलनसन्निभाः	அவ்விடையிலிருந்த
सर्वे	எல்லோரும்	हाराः	தாக்கள் விளங்கு
शोणांशुवसनाः	சிவப்பாண்டியடுத்த		கின்றன.
व्याघ्राः इव	புலிகள்போல [வர்கள்	पञ्चविंशतिवर्षिकं	இருபத்தைதாது வய
दुरासदाः	கெடுங்கமுடியாதவர்		திற்குரிய
सर्वेषां	எல்லோருக்கும் [கள்.	रूपं	வடிவை
उरोदेशेषु	மார்புகளில்	विभ्रति	பெற்றிருக்கிறார்கள்.

एतद्धि किल देवानां वयो भवति नित्यदा । यथेमे पुरुषव्याघ्रा दृश्यन्ते प्रियदर्शनाः ॥

इमे	இந்த	एतद्धि	“இததான்
प्रियदर्शनाः	அழகிய	देवानां	தேவர்களுக்கு
पुरुषव्याघ्राः	புருஷேந்தாத்தமர்கள்	नित्यदा	எப்பொழுதும்
यथा	எப்படி.	वयः	வயதாக
दृश्यन्ते	காணப்பெடுகின்	भवति	ஏற்பட்டிருக்கின்றது.
	ருக்களோ;	किल	இப்படி வதந்தி.

इहैव सह वैदेया मुहूर्तं तिष्ठ लक्ष्मण । यावज्जानाम्यहं व्यक्तं क एव युतिमात्रये ॥

लक्ष्मण	“வயந்தமண !	अहं	நான்
रथे	ரதத்தின்	जानामि }	அறிந்தவரும்
युतिमान्	தேவஜ்ஜானாமாய் விள	यावन् }	வரைவில்
एव:	நுடன் [யும்	वैदेया सह	வைதேவியோடுகூட
कः	யாரோ	इह एव	இங்கேயே
व्यक्तं	நிச்சயமாய்	मुहूर्तं	சற்றொரும
		तिष्ठ	காத்திரு.

तमेवमुक्त्वा सौमित्रिमिहैव स्वीयतामिति । अभिचक्राम काकुत्स्थः शरभज्ञाश्रयं प्रति ॥

काकुत्स्थः	ஸ்ரீ ராமர்	सौमित्रि	ஸக்திமணருக்கு
इह एव	'இக்கேயே	उक्त्वा	சொல்லி,
स्वीयतां	காத்திருக்கப்பட்ட	शरभज्ञाश्रयं प्रति	சரபங்கரன ஆச்சிரம
इति	என்கிற [இம்]		த்தைக்குறித்து
एवं	இதை,	अभिचक्राम	சென்றார்.
तं	அந்த		

ततस्समभिगच्छन्तं प्रेक्ष्य रामं शचीपतिः । शरभज्ञसनुज्ञाप्य विबुधानिदमब्रवीत् ॥ १९ ॥

शचीपतिः	இன் திரன்,	शरभज्ञे	சரபங்கரிடம் [ண்டு]
समभिगच्छन्तं	வந்துகொண்டிரு	अनुज्ञाप्य	அனுமதி பெற்றுக்கொ-
रामं	ஸ்ரீ ராமரை [க்கும்]	विबुधान्	தேவர்களைப்பார்த்து
प्रेक्ष्य	பார்த்து,	इयं	பின்வருமாறு
ततः	அதனால்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

इहोपयात्यसौ रामो यावन्मां नाभिभाषते । निष्ठां नयतु तावत्तु ततो मां द्रष्टुमर्हति ॥

रामः	"ஸ்ரீ ராமர்	यावत् तावत्	எதுவோ அதற்க்குள்
असौ	இதோ	निष्ठां	அவதாரகாரியத்தை
इह	இங்கு	नयतु	முடிக்கவேண்டும்.
उपयाति	எழுந்தருளுகிறார்.	ततः तु	அதன் பின்னர் தான்
मां	என்னிடம்	मां	என்னை
अभिभाषते न	பேசா திரிக்கின்றது ;	इष्टुं अर्हति	பார்க்கவேண்டும்.

जितवन्तं कृतार्थं च द्रष्टुमर्हमचिरादिमम् । कर्म ह्यनेन कर्तव्यं महदन्यस्सुदुष्करम् ॥

तावद्द्रच्छामहे शीघ्रं यावन्मां नाभिभाषते ॥ २१ ॥

हिं	"ஏனெனில்,	जितवन्तं च	" வெற்றி பெற்றவ
अन्यैः	மற்றவர்களால்	अहं	நான் [ராகவே,
सुदुष्करं	செய்யமுடியாத	दृष्टा	பார்க்கப்போகிறேன்.
महत्	பெரும்	मां	என்னிடம்
कर्म	காரியம்	यावत्	எதற்க்குள்
अनेन	இவரால்	अभिभाषते न	கண்டு பேசாதிருக்கி
कर्तव्यं	முடியவேண்டியிருக்கி	तावत्	அதற்க்குள் [நூரோ,
इमं	இவரை [தது.	शीघ्रं	விரைவிலேயே
अचिराद्	சீக்கிரத்திலேயே	गच्छामहे	திரும்பிச்சென்றுவிடு
कृतार्थं	காரியம் கைகூடி		வோம்."

इति वज्री तमापन्न्य मानयित्वा च तापसम् । रथेन हरियुक्तेन ययौ दिवमरिन्दमः ॥

अरिन्दमः	அ. ம். ரு. ஸம். து. ஸ. ர. ம. து.	मानयित्वा	கொளரளித்து,
वज्री	வே. தி. ஸ. க். தி. ர. ண், [கி. ய]	हरियुक्तेन	கு. தி. ஸ. ர. கன் பூட்டப் பெற்ற
ने	ஆ. க். த	रथेन च	ர. த. த். தி. ஸ. தி. க். கொ ண்டு
तापसं	மு. ணி. வ. ரி. ட. ம்	दिव	தே. வ. தி. ஸ. க. த். தி. த். க். கு
इति	இ. த். த். த். த். த்.	ययौ	கொ. ண். ணு.
आमन्न्य	அ. ம. ன். ட. ப. ர். ணு.,		

प्रयाते तु सहस्राक्षे राघवस्सपरिच्छदः । अग्निहोत्रमुपासीनं शरभङ्गमुपागमत् ॥ २३ ॥

सहस्राक्षे	இ. ன். தி. ர. ண்	अग्निहोत्रं	அ. க். ணி. தி. ஸ. த். ர. ச. ஓ. தி.
प्रयाते तु	பி. ய. ண். தி. ண். ண்.	उपासीनं	வி. த். தி. ரு. க். கு. ம் [சி. ல]
राघवः	ஸ்ரீ. ர. அ. ம்	शरभङ्गं	சர. ப. க். க. ம. க. ரி. வ. தி. ஸ. ய
स्सपरिच्छदः	சு. ட. வ. ர். த். வ. ர். க். து. ண். ட. ண்.	उपागमत्	வ. ம். த. ண். ட. க். த. ர்.

तस्य पादौ च संयुज्य रामस्सीता च लक्ष्मणः । निषेदुस्समनुज्ञाता लब्धवासा निमन्त्रिताः ॥

रामः	ஸ்ரீ. ர. அ. ம். கு. ம்	निमन्त्रिताः	வ. த். தி. வ. த். த். க். கொ. ண். டு
लक्ष्मणः	வ. க். த். த். ம். ண். கு. ம்	समनुज्ञाताः	மு. க. அ. ண். சு. த். த். ப. பெ. த். து
सीता च	வி. த. தி. ர. டி. டி. வ. அ. கு. ம்,	लब्धवासाः	ஆ. ச. ண். க். க். ண். ணி. க். க். ப் பெ. த். த். வ. ர். க். ண். ண். ய்
तस्य	அ. வ. ர. து	निषेदुः	உ. ட். க. ர். த். த. ர். க். ண்.
पादौ	த. ண். க். க். ணி. ல்.		
संयुज्य च	செ. ணி. த். தி. ண். ண். ர்.,		

ततश्शक्रोपयानं तु पर्यपृच्छत्स राघवः । शरभङ्गश्च तत्सर्वं राघवाय न्यवेदयत् ॥ २५ ॥

सः	அ. க். த	पर्यपृच्छत्	வி. ரு. கி. ணு. ர்.,
राघवः	ஸ்ரீ. ர. அ. ம்	शरभङ्गः च	சர. ப. க். க. மு. ணி. வ. ரு. ம்
ततः	அ. ப. பி. ர. ணு. து	तत् सर्वं	அ. த். மு. த். ண். ர. ய். ம்
शक्रोपयानं तु	இ. ன். தி. ர. ண். வ. க். த. ண். த். த். ப். த். தி.	राघवाय	ஸ்ரீ. ர. அ. ம். கு. த். கு
	ப. த். தி.	न्यवेदयत्	தெ. ரி. ணி. த். த. ர்.

मामेष वरदो राम ब्रह्मलोकं निनीषति । जितमुपेण तपसा दुष्प्रापमकृतात्मभिः ॥ २६ ॥

राम	ஸ்ரீ. ர. அ. ம்.	तपसा	த. வ. த். த். ண். [து. ம. ண]
वरदः	த. ண். ண். க். கி. ய. ண். ட. ய	जितं	ச. ம். ப. தி. க். க். ப். ப். ட்.
पूयः	தி. வ. ண்.	ब्रह्मलोकं	பி. ர. ம். ம. தி. ஸ. க. த். தி. த். கு
अकृतात्मभिः	ஆ. க். ம். க். த். த். ண். ணி. ல். ண். ண். த. வ. ர். க். க். ண். ண்.	मां	எ. ண். ணி.
दुष्प्रापं	அ. ண். ண். ண். மு. ண். ண். த். த். த். த்.	निनीषति	அ. ண். த். த். ப். பி. ர. க
उपेण	க. தி. ம்		எ. ண். ணு. கி. ரு. ண்.

अहं ज्ञात्वा नरव्याघ्र वर्तमानमदूरतः । ब्रह्मलोकं न गच्छामि त्वामदृष्ट्वा प्रियातिथीम् ॥

नरव्याघ्र	புருஷோத்தம!	प्रियातिथि	நினைப்பதற்கரிய
अहं	நான்,		அத்தியாகிய
अदूरतः	இங்கு [ப்பதை	त्वां	உன்னை
वर्तमानं	நியமந்தருளியிரு-	अदृष्ट्वा	தரிசியாத,
ज्ञात्वा	அறிந்து,	ब्रह्मलोकं	பிரம்பலோகத்திற்கு
		गच्छामि न	போகாதிருக்கிறேன்.

त्वयाऽहं पुरुषव्याघ्र धार्मिकेण महात्मना । समागम्य गमिष्यामि त्रिदिवं देवसेवितम् ॥

पुरुषव्याघ्र	புருஷோத்தம!	अहं	நான் [கப்பபட்ட
धार्मिकेण	தருமத்தொழுதிய	देवसेवितं	தேவர்களை வணங்கிக்-
महात्मना	பரமரத்மாவுடைய	त्रिदिवं	ள்வர்க்கலோகத்
त्वया	உன்னோடு		திற்கு
समागम्य	கூடிப்பிசைவிட்டு,	गमिष्यामि	செல்லப்போகிறேன்.

अक्षया नरशार्दूल मया लोका जिताःशुभाः । ब्राह्मयाश्च नाकपृष्ठयाश्च प्रतिगृहीत्वा मामकान्॥

नरशार्दूल	புருஷோத்தம!	लोकाः	உலகங்கள்
मया	என்னால், [களும்,	जिताः	சம்பாதிக்கப்பட்டிரு
शुभाः	புண்ணியமானவை-		க்கின்றன.
अक्षयाः	அழிவற்றவைகளும்,		
ब्राह्मयाः च	பிரம்மனைச் சேர்ந்த	मामकान् च	என்னுடையவை.
	வைகளும்		எல்லாவற்றையும்
नाकपृष्ठयाः च	மேலுலகங்களைச்	प्रतिगृहीत्वा	நீ ஏற்றுக்கொள்.
	சேர்ந்தவைகளுமான		

एवमुक्तो नरव्याघ्रस्सर्वज्ञास्त्रविशारदः । कृपिणा शरभङ्गेण राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ३० ॥

शरभङ्गेन	சரபங்க	सर्वज्ञास्त्र-}	எல்லா சரஸ் திரங்கள்
कृपिणा	முனிவரால்	विशारदः }	ஸினும் வல்லவரும்,
एवं	இக்கனம்	नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமரும
उक्तः	வேண்டப்பட்டவரும்,	राघवः	ஸ்ரீராம், [கிய
		वाक्यं	பின்வரும் பதிலை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

अहमेवाहरिष्यामि सर्वान् लोकान्महामुने । आवासे त्वहमिच्छामि प्रदिष्टमिह कानने ॥

महामुने	மஹாமுனிவரே!	इह	இப்பொழுது
अहं एव	நானே	कानने	காட்டில்,
लोकान्	உலகங்கள்	प्रदिष्टं	குறிப்பிட்டு காட்டப்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்		பட்டதாயி
आहरिष्यामि	ஸ்ஸீகரிக்கிறேன்.	आवासे तु	நது இரய்ப்பிடத்தை
अहं	நான்		பட்டிடம்
		इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.

राधयेर्गैवमुक्तस्तु शक्तुल्यबलेन वै । शरभङ्गां महाप्राज्ञः पुनरैवावर्षाद्वचः ॥ ३२ ॥

शक्तुल्यबलेन वै	இங்கிரகை விகர்த்த சரமங்க்திபராவியா	महाप्राज्ञः तु	மகாபுத்திரமரணுகிய
राधये	ஸ்ரீராமரன், [கிய	शरभङ्गः	சரபங்கமகரிவரி
एव	இதுகூறும்	पुनः एव	மீளவும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	वचः	சின்வரும் சொல்லை
		अवर्षात्	சொல்லுஞ்.

इह राम महातेजास्सुतीक्ष्णो नाम धार्मिकः । वसत्यरण्ये धर्मान्मा स ते श्रेयो विधास्यति ॥

राम	ஸ்ரீராம!	इह	இங்க
महातेजाः	மகாதேஜோகூர்னும்.	अरण्ये	சாட்டமன்
धर्मान्मा	தருமசின்னதபுள்ள வரும்.	वसति	வாஸித்தூக்கிரகாண்
धार्मिकः	தருமரணும்புள்ள ஊடயவருமரண	सः	ஆவர் புருக்கிருர்.
सुतीक्ष्णः नाम	"ஸ்ரீகந்திரை"சொன் பவர்,	ते	உணக்கு
		श्रेयः	செய்யுண்டாய்.
		विधास्यति	செய்வார்.

सुतीक्ष्णमभिगच्छ त्वं शुचौ देशे तपस्विनम् । रमणीये वनोद्देशे स ते वासे विधास्यति ॥

इमां मन्दाकिनीं राम पतिस्त्रोतामनुव्रज ॥ ३४ ॥

त्वं	நீ	वनोद्देशे	வனப்பிரதேசத்தினில்
शुचौ	பரிசுத்தமரண	वासे	வாஸஸ்தலத்தை
देशे	பிரதேசத்தினில்	विधास्यति	விதிப்பார்:
तपस्विने	தவம்புரிவுள்	राम	ஸ்ரீராம!
सुतीक्ष्णं	ஸ்ரீகந்திரைவிறைப	इमां	இந்த
अभिगच्छ	போய்க்காண்,	मन्दाकिनीं	மந்தாகினிநதியை
सः	ஆவர்,	पतिस्त्रोतां	எதிர்நோக்கிடதார்.
ते	உணக்கு	अनुव्रज	செல்.
रमणीये	அழகிய		

नदीं पुष्पोदुपवहां ततस्तत्र गमिष्यति । एष पन्था नरव्याघ्र मुहूर्तं पश्य तात माम् ॥

यावज्जहामि गात्राणि जीर्णं त्वचमिवोसः ॥ ३५ ॥

नतः तत्र	அங்கங்கு	मां	என்னை
नदीं	நதியை	मुहूर्तं	கணப்பொழுது
पुष्पोदुपवहां	{ புஷ்பக்களாலும் பட குளாலும் விளங்கு வதாய்.	पश्य	கடாநீர்.
गमिष्यति	நீ பார்ப்பாய்.	यावत्	தக்கூண்டோ,
एषः	இது	उसाः	உப்பம்
पन्थाः	நீ செல்லவேண்டிய	जीर्णं त्वचं	பழைய தோலை
तात	நோக்கிநோக்கார்.	इव	எவ்வண்ணமோ
नरव्याघ्र	புருஷோத்தமர்!	गात्राणि	அவயங்களை
		जहामि	வித்துவிடுகிறேன்.

ततोऽग्निं सुसमाधाय हुत्वा चाऽऽज्येन मन्त्रवित् । शरभङ्गो महातेजाः प्रविवेश हुताशनम् ॥

ततः	அப்பொழுதே,	सुसमाधाय	நன்கு வளர்த்து,
मन्त्रवित्	வேதமறிந்தவரும்,	आज्येन	நெய்யினால்
महातेजाः	மகாதேஜோவானுமே	हुत्वा च	தேறாமல் செய்து
शरभङ्गः	சரபங்கமுனிவர், [கிப]	हुताशनं	அக்கினியில் [விட்டு,
अग्निं	அக்னியை	प्रविवेश	புகுந்தார்.

तस्य रोमाणि केशाश्च ददाह्वाग्निर्महात्मनः । जीर्णां त्वचं तथाऽस्थीनि यच्च मांसं सशोणितम् ॥
रामस्तु विस्मितो भ्रात्रा भार्यया च सहात्मवान् ॥ ३७ ॥

अग्निः	அக்கினி	मांसं यत्	மாம்ஸம் எனவே அ
महात्मनः	மகாத்மா வாகிய	च	தெல்லாவற்றையும்,
तस्य	அவரது	ददाह	தறுப்பித்தது.
रोमाणि	ரோமங்களையும்,	आत्मवान्	மகர்ப்ராஞ்ஞராகிய
केशान् च	மயிர்களையும்,	रामः तु	முதிராமரும்,
जीर्णां	தளர்ந்த,	आत्मा	தம்பியோடும்,
त्वचं	தோலையும்,	भार्यया च	மனைவியோடும்,
अस्थीनि तथा	எலும்புகளையும்,	सह	கூட
सशोणितं	ரத்தத்தோடுகூடிய	विस्मितः	ஆச்சரியமடைந்தார்.

स च पावकसङ्काशः कुमारस्समपद्यत । उत्थायाग्निचयात्तस्मान्छरभङ्गो व्यरोचत ॥ ३८ ॥

सः	அந்த	तस्मात्	அந்த
शरभङ्गः च	சரபங்கமுனிவரும்,	अग्निचयात्	அக்கினிகுண்டத்தி லின்று
पावकसङ्काशः	அக்னியை நிகர்த்த	उत्थाय	எழுந்துலின்று,
कुमारः	ஒரு தருவனாக	व्यरोचत	தேஜோமயமாய் கிளங்கினார்.
समपद्यत	ஆனார்.		

स लोकानाहिताग्नीनामृषीणां च महात्मनाम् । देवानां च व्यतिक्रम्य ब्रह्मलोकं व्यरोहत ॥

सः	அவர்	देवानां च	தேவர்களுடையவும்,
आहिताग्नीनां	அக்கினிதேவாந்தரிக ளுடையவும்,	लोकान् च	உலகங்கள் எல்லாவ ற்றையும்,
महात्मनां	மகாத்மாக்களாகிய	व्यतिक्रम्य	தாண்டி,
ऋषीणां	ரிஷிகளுடையவும்,	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
		व्यरोहत	நென்றார்.

स पुण्यकर्मा भवने द्विर्षभः पितामहं सानुचरं ददर्श ह ।

पितामहश्चापि समीक्ष्य तं द्विजं ननन्द सुस्वागतमित्युवाच ह ॥ ४० ॥

புணியகர்மா	புணியகர்மாக்கள் இவ்வ	பிதாமஃ	பிதாமஃ அபி
தவிர்ஷ:	தவிர்ஷணத்தையாகு	த	அந்த
ச:	அவர்,	தவி	அந்தணை
சானுசர்	பாத்தர்களை இகட	சமீக்ய	பார்த்து,
	இருக்கும்	நநந்	நகத்தாபித்தார்.
பிதாமஃ	பிதாமஃ தவ	சுஸ்வாந	"நகவரமாகட்டும்"
அவந	அவரது இருப்பிட	இதி ஹ	என்றும்
ததர்ச	கண்டார்.	உவாச	கேட்டருளினார்.
ஹ	கண்ண!		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः ६८५९

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः १४०

பஃ சரீ:—ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

दण्डकारण्यप्रस्थानम्—தண்டகாரணயத்திற்கு புறப்படுவது.

शरभङ्गे दिवं याते मुनिसङ्घास्समागताः । अभ्यगच्छन्त काकुत्स्थं रामं ज्वलिततेजसम् ॥

சரமங்க	சரமங்கமுனிவர்	அவலி-	அவலித்துக்கொண்ட
திவ்	பிரம்மலோகம்	தேவ	குக்கும் தேவன்மை
யாத	சென்றான்		பைய
முனிசங்க:	நிகழ்கணங்கள்	காகுத்ய	காகுத்யமெத்தன
சமாபா:	ஒன்றுகூடி	ராம	ஸ்ரீராமரை [தகிய
		அப்யகசுந்	ஸர்க்கம் கொள்கள்.

वैश्वानसा वाल्मिल्यास्संप्रक्षाला मरीचिपाः । अश्मकुट्टाश्च बहवः पत्राद्वाराश्च तापसाः ॥

दन्तोऽल्वलिनश्चैव तथैवोन्मज्जकाः परे । गात्रशय्या अशय्याश्च तथैवाभ्रावकाशकाः ॥

मुनयस्सलिलाद्वाराः वायुभक्षास्तथाऽपरे । आकाशनिलयाश्चैव तथा स्थण्डिलशायिनः ॥

व्रतोऽष्वामिनो दान्तास्तथाऽऽर्षट्वाससः । सजपाश्च तपोनित्यास्तथा पञ्चतपोऽन्विताः ॥

सर्वे ब्राह्मणा श्रिया जुष्टा दृढयोगास्समाहिताः । शरभङ्गाश्चमे राममभिजग्मुश्च तापसाः ॥

வீசுவானசா:	{ பகவானின் விராஜிக்கு ந்து பிறந்தவர் என்ற ன "அஸ்குடாசகர்" கொண்டவர் என்றும்,	வால்கிலியா:	{ பகவானின் பிரம்மங்க ளிலிருந்துண்டாகிய "வால்கிலியர்" கொ ண்டவர்களும்,
------------	--	-------------	---

सप्तधात्राः	ஸம்பீசுதூலரென்ப வர்களும்,	वायुमहाः	வாயுமையேயுணவாக க்கொண்டவர்களும்,
मरीचिषाः	மரிசீபர்களைன்பவர் களும்,	च	
अश्मकुहाः च	அச்சுமகுட்டர்களை பவர்களும்	आकाश-	ஆகாசத்திலேயே
पराहाराः च	இகைகளைப்பிடிக்கும் பவ	निलयाः एव	நிற்பவர்களும்,
बहवः		तथा	அவ்வண்ணமே
नापसाः	தபஸ்விகளும், தானியங்களைக் கொ த்து புசிக்கும் தந் தோ லுக்கொண்ப வர்களும்	मण्डिलशायिनः	தரைநிலையே படுப்ப வர்களும்
दन्दोल्लसलिनः		तथा एव	அவ்வண்ணமே
उन्मज्जकाः	கழுத்தளவு ஜலத்தி லேயே நின்று தவம் செய்யும் உன்மஜ்ஜக ர்களைன்பவர்களும்,	अधिपरवाससः	அததுணியுடுப்பவர் களும்
तथा		तथा	அவ்வண்ணமே
वायशय्याः	உடலையே படுக்கையா கக்கொண்ட காத்தி ரசய்வர்களைன்பவர் களும்,	पञ्च-	பஞ்சாக்கினி தவம்
एव		तपोऽन्विताः	செய்பவர்களும்,
अशय्याः	படுக்கையே இல்லாத அசய்யரென்பவர்க ளும்,	हान्ताः	ஜிதத்திரியர்களும்,
च		वतोपवासिनः	வீர தழும உபவாஸமு ம் உடையவர்களும்,
अभ्रावकाशकाः	வெட்டவெளிமிலே யே தவம்புரியும் அப்ராவகாசகர்க ளைன்பவர்களும்,	सजपाः	ஸதா ஜபம்செய் பவர்களும்,
तथा एव		च	
सलिलाहाराः	ஜலத்தையுணவாகக் கொண்டவர்களும்,	तपोनिवाः	ஸதா தவம் செய்பவர் களுமான
तथा	அப்படியே	उद्योगाः	பரமாத்மையோடுகொ முனிவர்கள் [கிய
अपरे	மற்றமுன்ன	मुनयः	எல்லோரும்,
		सर्वे	பிரம்ம
		वाङ्मया	தேஜஸ்ஸால் [ஸாய்
		श्रिया	கிளக்குகின்றவர்க-
		कुथाः च	ஏகாக்கிரசித்தமுண்ட யவர்களாய்
		समाहिताः	
		पं	ஸாதாரண
		नापसाः च	தபஸ்விகளும் [தில்
		शरभङ्गाश्रमे	சரபங்காது ஆர்மத்
		शमं	ஸ்ரீராமரை
		अनिजमुः	வந்துகண்டார்கள்.

अभिगम्य च धर्मज्ञा रामं धर्मभृतां वरम् ।

धर्मज्ञाः	தருமமறிந்தவர்களும்,
समाहिताः च	பக்திமாண்களுமான
ऋषिसङ्घाः	ரிஷிகணங்கள்,
धर्मभृतां	தருமமறிந்தவர்களில்
हर्	நிறந்த

ऊचुः परमधर्मज्ञमृषिसङ्घास्समाहिताः ॥ ७ ॥

परमधर्मज्ञं	பரமதருமக்குறான
रामं	ஸ்ரீராமரை
अभिगम्य	கண்டு,
ऊचुः	பின்வருமாறு
	கொணஞர்கள்.

त्वमिदं वाक्कुलस्यास्य पृथिव्याश्च महःस्य । प्रधानाश्चासि नाथश्च देवानां प्रभवानिव ॥

महःस्य	மஹாசகிரீ !	नाथः च	நாதராகவாம்,
देवानां	தேவர்களுக்கும்	अस्य	இதற்கு
प्रभवान्	பூந்திரன்	इदं वाक्कु-	இதன்வாகு
ल्व	எவ்வண்ணமோ, ஆவ்	कुलस्य च)	குலத்திற்கு
	வண்ணமோ,	प्रधानः च	முதல்வராயும்
च	தேவரீர்	असि	இருக்கிறீர்.
पृथिव्याः	நிலத்திற்கு		

विश्रुतस्त्रिषु लोकेषु यशसा विक्रमेण च । पितृभक्तिश्च सत्यं च त्वयि धर्मश्च पुष्कलः ॥

यशसा	புகழாலும்	धर्मः	சமம்
विक्रमेण च	புகழ்க்கிரமத்தாலும்,	पुष्कलः च	குடி கொண்டிருக்கிறது.
त्रिषु लोकेषु	மூன்றுலகங்களிலும்	पितृभक्तिः)	பித்தருக்கே பமப்படி
विश्रुतः	பிரசித்தியாயிருக்கிறீர்.	च)	மேயிருக்கிறது.
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	सत्यं च	சத்தியமுடையதே இருக்கிறது.

त्वायासाद्य महात्मानं धर्मज्ञं धैर्यवत्सलम् । अर्थित्वान्नाथ वक्ष्यामस्तच्च नः शन्तुमर्हसि ॥

नाथ	நோகராதனோ !	अर्थित्वान्	அர்த்துதலாகின்றபடி
धर्मज्ञं	தருமத்தையறிந்து		பால்
धैर्यवत्सलं	தருமத்தைப்பாதுகாக்கும்	वक्ष्यामः	எண்ணப்படுத்துகின்றேன்.
महात्मानं	மகாத்மாவாகிய	नः	எங்களுடைய
त्वां	தேவரீரை	तव च	உனது என்னாவற்றை
आयास्य	முண்டித்து.	अशन्तुं)	செய்யவேந்தரு [யும்
		अर्हसि)	எனவேண்டும்.

अधोस्तु महांस्तात भवेत्तस्य महीपतेः । यो हरेर्दल्लिषद्भागं न च रक्षति पुत्रवत् ॥

तात	நோகரிதாவே !	तस्य	உதக
यः	எந்த ஒருவன், [யை	महीपतेः	மன்னனுக்கு
बलिषद्भागं	ஆற்றிலொரு கூடைம-	तु	இதால்
हरेत्	வாங்கிக்கொண்டு,	अधमः	பாவமானது
पुत्रवत्	மகத்தனம்போல	महान्	பெரிதாக
रक्षति च न	பாதுக்கவாயிடுகிறதோ,	भवत्	எற்படும்.

युञ्जानः स्वानिव प्राणान् प्राणैरिष्टान् सुतानिव । नित्ययुक्तस्सदा रक्षन्सर्वान्विषयवासिनः ॥
प्राप्नोति शाश्वतीं राम कीर्तिं स बहुवार्षिकीम् । ब्रह्मणः स्थानमासाद्य तत्र चापि महीयते ॥

राम	ஸ்ரீராம!	युञ्जानः	சேவகவும்
विषयवासिनः	குடிசன்	रक्षन्	பாதுகாக்கும்
सर्वान्	எல்லோரையும்	सः	அவன்
सदा	எக்காலத்திலும்	बहुवार्षिकी	நீடுழிகாலம்
स्वान्	தனது	शाश्वती	அழியாது நிற்கும்
प्राणान् इव	உயிரைப்போலவும்	कीर्ति	புகழை
प्राणैः	உயிரைவிட	प्राप्नोति	பெறுவான்.
इष्टान्	பிரியமான	ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரது
सुतान् इव	மக்களைப்போலவும்,	स्थान	இலாகத்தை
नित्य- }	உப்பொழுதும் தரும	आसाद्य	அடைந்து,
युक्तः }	த்தில் பற்றுடையவ	तत्र अपि च	அங்கேயும் [கூறும்.
	னும்	महीयते	கௌரவிக்கப்படு-

यत्करोति परं धर्मं मुनिर्मूलफलाशनः । तत्र राज्ञश्चतुर्भांगः प्रजा धर्मेण रक्षतः ॥ १४ ॥

मूलफलाशनः	இழக்கையும், கனிவை	तत्र	அதில்,
	புழுணவாய்கொண்ட	प्रजाः	பிரஜைகளை
मुनिः	ஓர் சீவழி	धर्मेण	தருமநெறி வழவாது
यत्	எதை	रक्षतः	சகிக்கும்
परं धर्मं	சிறந்த தருமமாக	राज्ञः	மன்னருக்கு [ண்டு.
करोति	செய்கிறானே,	चतुर्भागः	சரஸிலொருபாகம்-

सोऽयं ब्राह्मणभूयिष्ठो वानप्रस्थगणो महान् । त्वन्नाथोऽनाथवद्राप राक्षसैर्वाध्यते भृशम् ॥

राम	ஸ்ரீராம!	त्वन्नाथः	தேவரீரை நா தராய
सः	அப்படிப்பட்ட		டையதாய்,
अयं	இந்த	अनाथवत्	நாதனற்றதுபோல்
ब्राह्मणभूयिष्ठः	பிராமணர்களால்	राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்
महान्	பெரிய [விதைத்த	भृशं	மிகவும்
वानप्रस्थगणः	முனிவர் கூட்டம்	वाध्यते	பாதிக்கப்படுகிறது.

एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम् । हतानां राक्षसैर्घोरैर्वहूनां बहुधा वने ॥

एहि	எழுந்தருளுள்.	हतानां	இறக்கப்பட்ட
वने	காட்டில்	भावितात्मनां	பரமாத்மஞானிக
घोरैः	கொடிய	बहूनां	பல [அரசிய
राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்	मुनीनां	முனிவர்களுடைய
बहुधा	பலவாறும்	शरीराणि	சரீரங்களை
		पश्य	காண்க.

पम्पानदीनिवासानामनुमन्दाकिनीमपि । चित्कूटालयानां च क्रियते कदनं महत् ॥ १७ ॥

पम्पानदी-)	பம்பனதிக் கரையில்	अनुमन्दाकिनी अपि	பந்தரகிளையிற் க்கரை
निवासानां)	வாஸனாமர்களுக்கும்,	महत्	பெரும் [பிரமம்
चित्कूटालयानां च	சித்ரகூடலாகிகளுக்	कदनं	தீக்கு
	கும்,	क्रियते	செய்யப்படுகிறது

एवं वयं न मृध्यायो विप्रकारं तपस्विनाम् । क्रियमाणं वने वारं रक्षोभिर्भीमकर्मभिः ॥

तपस्विनां	தபஸ்விகளுக்கும்	वारं	கொடிய
वने	காட்டில்	विप्रकारं	நீண்டரை
भीमकर्मभिः	கொடிய கொழிநூ	वयं	நாங்கள்
रक्षोभिः	ஆரக்கர்களால் [டைவ	एवं	இப்படி
क्रियमाणं	கிரியை நிகழப்படுகும்	मृध्यायः न	மெதுவாகப்பட்டுப் போகும்.

ततस्त्वां शरणार्थं च शरण्यं समुपस्थिताः । परिपालय नो राम वध्यमानान्निशाचरैः ॥

राम	ஸ்ரீராம!	समुपस्थिताः	வந்தடைந்தோம்.
ततः च	ஆகையினால்தான்	निशाचरैः	ஆரக்கர்களால்
शरणार्थं	புகளிடம் தேடி	वध्यमानान्	இம்சிக்கப்படுகும்
शरण्यं	லோகசரணயனாகும்	नः	எங்களை
त्वां	தேவரீரை	परिपालय	பாதுகாத்தருள்க.

परा त्वत्तो गतिर्वीर पृथिव्यां नोपपद्यते । परिपालय नः सर्वान् राक्षसेभ्यां नृपात्मज ॥

नृपात्मज	சக்கிரவர்த்தி திருக்	गतिः	புகுமிடம்
वीर	வீர! [குமார!	न उपपद्यते	இல்லை.
पृथिव्यां	உலகில்	नः	எங்கள்
त्वत्तो	தேவரீராகிட	सर्वान्	எல்லோரையும்
परा	பெறு	राक्षसेभ्यः	ஆரக்கர்களிடமிருந்து
		परिपालय	பாதுகாத்தருள்க.

एतच्छ्रुत्वा तु काकुत्स्थस्तापसानां तपस्विनाम् । इदं प्रोवाच धर्मात्मा सर्वानेव तपस्विनः ॥

तपस्विनां	பரிதாபிகளில்	काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்.
	இருக்கும்	तपस्विनः	முனிவர்கள்
तापसानां	தபஸ்விகளுடைய	सर्वान् एव	எல்லோரையும் பார்
एतत्	இதற்கு	तु	இவ்விஷயத்தில் [த்து
श्रुत्वा	திருந்தெளிந்தி	इदं	பின்வருமாறு
	அருளிய	प्रोवाच	பதிலளித்தார்.
धर्मात्मा	தீரமந்திரமாய்க்		

नैवमर्हथ मां वक्तुमाज्ञप्तोऽहं तपस्विनाम् । केवलेनात्मकार्येण प्रवेष्टव्यं मया वनम् ॥
विप्रकार्मपाक्रष्टुं राक्षसैर्भवतामिमम् ॥ २२ ॥

मां	என்னிடம்	राक्षसैः	ஆரக்கர்க்களால்
एवं	இப்போது	भवतां	உங்களுடைய
वक्तुं अर्हथ न	குன்றயாம் பேசக்-	इमे विप्रकारं	இந்த தீர்க்காத
अहं	நான்	अपाक्रष्टुं	வினக்க, [எதிர்பாராத
तपस्विनां	தபஸிகளுக்கும்	कथलेन	மேது பிரதியானும்
आज्ञप्तः	குற்றேவால் புரிபவன்.	आत्मकार्येण	மேததகாரியமாய்
मया	என்னால்	प्रवेष्टव्यम्	புகப்பட்டது.
वनं	வனமானது		

पितुस्तु निर्देशकरः प्रविष्टोऽहमिदं वनम् । भवतामर्थसिद्धयर्थमागतोऽहं यदृच्छया ॥ २३ ॥

अहं	நான்	प्रविष्टः	வந்தேன்.
इदं	இப்போது	अहं	நான்
पितुः	திருத்தந்தைவரின்	भवतां	உங்களுடைய [மீது
निर्देशकरः तु	ஆக்கினைகளை நிறைவே	अर्थसिद्धयर्थं	பெறுதல் கருத்து-
	ததுகிறவனுக்கே	यदृच्छया	விரைச்சையாய்
वनं	காட்டிற்கு	आगतः	ஆகியேன்.

तस्य मेऽयं वने वासो भविष्यति महाफलः ॥ २४ ॥

तस्य मे	அந்த எனது	महाफलः	பெரும் பயனுடைய
वने	காட்டில்		தாக
अयं वासः	இந்த வசனமானது	भविष्यति	ஆகும்.
तपस्विनां रणे शत्रून् हन्तुमिच्छामि राक्षसान् । पश्यन्तु वीर्यमृषयस्तश्चातुर्वै तपोधनाः ॥		तपोधनाः	தமிழ் தனர்களைய
रणे	பேரளில்	अपश्यः	நீங்கிகள்,
तपस्विनां	முனிவர்களுடைய	सञ्जातुः	தம்பியுடனிருக்கும்
शत्रून्	சத்ருக்களைய	मे	எனது
राक्षसान्	ஆரக்கர்களை	वीर्यं	பராக்ரமத்தை
हन्तुं	வேதறுக்க	पश्यन्तु	காணட்டும்.
इच्छामि	நினைத்திருக்கிறேன்.		

दृष्ट्वाऽभयं चापि तपोधनानां धर्मं धृतात्मा सह लक्ष्मणेन ।

तपोधनैश्चापि सहाय्यवृत्तस्सुतीक्ष्णमेवाभिजगाम वीरः ॥ २५ ॥

धर्मे	தருமத்தில்	अभयं दृष्ट्वा	அபாயம் தந்தருகினி
धृतात्मा च	உறுதியுடையவரும்,	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு [ட்டு,
वीरः	ஔரகும்,	सह च	கடவுடும்
आर्यवृत्तः }	கிறந்த ஒழுக்கமுடைய	तपोधनैः	முனிவர்களை
अपि }	யவருடைய ஆவர்,	सह अपि	கடவுடும்
तपोधनानां	முனிவர்களுக்கும்	सुतीक्ष्णं च	விரைத்தெரிவிட்டோர்
		अभिजगाम	நினைவாணந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

சமம: சரீ:—எழுவது ஸர்க்கம் || 3 ||

சுதீஷ்ணசமா஑ம:—ஸுதீக்ஷணமகரீஷ்டியை தரிசிப்பது.

ராமஸ்து சஹிதோ ஁ராத்ர சீதயா ச பரந்தப: | சுதீஷ்ணஸ்தாஸ்யபபத: ஑ராய சஹ தீர்ஜை: ||

பரந்தப:	தற்குக்களை தரிக்கத்	ஹிஜை:	அந்தணர்களை
ராம:	[தீராமர்] [செய்யும்]	சஹ	கூடவும்
஁ராத்ர	தம்பிரியோடும்	சுதீஷ்ணஸ்ய	ஸுதீக்ஷணருடைய
சீதயா ச	ஸுதீதரபிராட்டியா	஁ஸ்யபபத:	ஆச்சமத்தைதெரக்கி
சஹித: து	கூடியும் [தோடும்]	஑ராய	நடந்தார்.
தீ:	அந்த		

தே ஑வா஁தூரஸத்யான: நதீஸ்தீத்வா: வஹதகா: | வஹஸுவிபுல: சீல: மஹமேவபிவோ஑்நதம் || 2 ||

தே	அவர்கள்	஑வா	கடந்து,
஁வூர்	அருகிலேயே	மஹமேவ ஁வ	பிராய தெகம்போல்
வஹதகா:	வரானகீர் திரம்பிரியோ	஁஑்நத	உயர்ந்த
நதீ:	நதிகளை [டும்]	விபுல:	பெரிய
தீத்வா:	கடந்து,	சீல:	மனையொன்றை
஁த்யான:	கெடுத்தாரம்	வஹஸு:	கண்டார்கள்.

ததஸ்த஁ஷ்வாகுவரீ: சந்தத: விவிதீதூமீ: | கானந: தீ: விவிஸதுஸ்சீதயா சஹ ரா஑வீ: || 3 ||

தத:	அனந்தரம்,	விவிதீ:	பல
஁ஷ்வாகுவரீ	இசந்தவாருகுலேர் த்த மர்கனாகிய	தூமீ:	மரங்களால்
ரா஑வீ	ராமலக்ஷ்மணர்களை	சந்தத	அடர்ந்த
தீ	அவ்விருவர்களும்	தந்	அக்கிருக்கும்
சீதயா }	ஸுதீதரபிராட்டியாரோ	கானந:	ஒரு காட்டில்
சஹ }	கூடவே	விவிஸது:	புகுந்தனர்கள்.

பவிஸ்து வந: ஑ார: வஹபுஸ்பபலதூம: | ஁தர்ஷாஸ்யமேகான்தே ஑ீரமாலாபரி஑ுதம் || 4 ||

஑ார:	பலங்கதமராரிருக்கும்		முடைய மரக்களை
வந:	வனத்தில்		அருக்கிறதும்
பவிஸ: து	புகுந்த அவர் [த்தில்]	஑ீரமாலா-)	பல மரவரிகளால்
மேகான்தே	஁தர்ஷத்தானை இட-	பரி஑ுத)	கிறைந்திருக்கின்றது
வஹபுஸ்ப-	வரானகையே புத்தபம்	஁ஸ்ய	ஆச்சமத்தை
பலதூம: }	மீளவும் புகுந்தனைய	஁தர்ஷ	கண்டார்.

तत्र तापसमासीनं मलयङ्गजडाधरम् । रामः सुतीक्ष्णं विधिवत्तपोवृद्धमभाषत ॥ ५ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	आमिनं	விநிதிருக்கும்
तत्र	அங்கிடத்தில் [ரும்]	सुतीक्ष्णं	உதிக்ஷண
तपोवृद्धं	தபத்தால் பெரியவ- பக்ஷம் செய்யப்பட்ட	तापसं	முனிவரைப்பார்த்து
मलयङ्गजडाधरम्	{ மடித்தொலை மறை க்கப்பட்ட ஜடாதாரி யாய்	विधिवत्	முறைப்படி
		अभाषत	பின்வருமாறு தெரிவி த்துக்கொண்டார்.

रामोऽहमस्मि भगवन् भवन्तं द्रष्टुमागतः । त्वं माऽभिवद धर्मज्ञ महर्षे सत्यविक्रम ॥ ६ ॥

धर्मज्ञ	தருமஞ்ஞானிய	इहं	நிச்சித்த
सत्यविक्रम	சீர்போகா சக்தி படைத்த	आगतः	வந்திருக்கிறேன்.
महर्षे	மா முனிவரே	भगवन्	பகவானே!
अहं	நான்	त्वं	நீயே!
रामः अस्मि	ராமன் என்பவன்:	मा	அடியேனைப்பார்த்து
भवन्तं	தெவரீசரை	अभिवद	சம்பாஷனை செய்த குறும்."

स निरीक्ष्य ततो वीरं रामं धर्मभृतां वरम् । समाश्लिष्य च बाहुभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	निरीक्ष्य	பார்த்து.
सः	அவர்,	बाहुभ्यां	இருகரங்களாலும்
वीरं	வீரரும்,	समाश्लिष्य	தழுவிக்கொண்டு,
धर्मभृतां	தருமாத்மாக்களுக்க	इहं	பின்வரும்
वरं च	உத்தமருமாகிய [ருன்]	वचनं	மொழியை
रामं	ஸ்ரீராமரை	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

स्वागतं खलु ते वीर राम धर्मभृतां वर । आश्रमोऽयं त्वयाऽऽक्रान्तस्सनाथ इव सांप्रतम् ॥

वीर	“வீரனே!	आक्रान्तः	வந்தனையப்பட்டதா
धर्मभृतां वर	தருமாத்மாக்களுள் உத்தமனே!	अयं	இந்த [கிய]
राम	ஸ்ரீராம!	आश्रमः	ஆசிராமமானது
ते स्वागतं	உனது வரவால் தன்	खलु	அப்பாக்கியத்தால்
त्वया	உன்னால் [கொடுக்க]	सांप्रतं	இப்பொழுதுதான்
		इव	முத்திலும் [கிறது.
		सनाथः	கரையுடையதா-

प्रतीक्षमाणस्त्वामेव नारीहेऽहं महायशः । देवलोकमिदो वीर देहं त्यक्त्वा महीतल्यात् ॥

वीर	“தருமவீரனென	महीतल्यात्	பூமியினின்று
महायशः	பெரும்புகழ் படைத்	देहं	உடலை
त्वां एव	உன்னையே [தவனே!	त्यक्त्वा	நிக்கு,
प्रतीक्षमाणः	எதிர்பார்த்துக்கொ	देवलोकं	தேவலோகத்திற்கு
अहं	நான், [ண்டு	आरोहं न	செல்லாதிருக்
इतः	இந்த		கிறேன்.

चित्रकूटमनुषाणां राज्यभ्रष्टोऽसि मे श्रुतः ॥ १० ॥

राज्यभ्रष्टः	"ராஜ்யப் பிழைந்து விவசரிப்போந்து	अनुप्रासः असि मे	நி வந்திருக்கிருய் எனக்கு [என்பது
चित्रकूट	சித்ரகூடத்திற்கு	श्रुतः	முன்னமே தெரியும்.

इहोपयातः काकुत्स्थ देवराजः शतक्रतुः । उपागम्य च मे देवो महादेवस्सुरेश्वरः ॥

सर्वान् लोकान् जितानाह मम पुण्येन कर्मणा ॥ ११ ॥

काकुत्स्थ	"கூதி ராமர்!	मम	எனது
शतक्रतुः	நூறு யாகங்கள் செய்த	पुण्येन	புண்ணிய
देवराजः	இந்திரன்	कर्मणा	செயலால்
इह	இவ்விடத்திற்கு	लोकान्	உலகங்கள்
उपयातः	வந்திருந்தான்.	सर्वान्	எல்லாமும்
सुरेश्वरः	தேவரரசு தனும்,	जितान्	செதிக்கப்பட்டன
महादेवः	மேதமோத்தம ஜோமர்	मे	எனக்கு [வெவ
देवः	இந்திரன்	आह	கொன்னான்.
उपागम्य च	வந்ததும்,		

तेषु देवर्षिजुष्टेषु जितेषु तपसा मया । मत्पसादात्सभार्यस्त्वं विहरस्य सलक्ष्मणः ॥ १२ ॥

मया	"என்னால்	मत्पसादात्	என் சேஷமத்தின்
तपसा	தவக்கொண்டு	त्वं	நீ [பொருட்டு
जितेषु	சம்பாதிக்கப்பட்ட,	सभार्यः	மனைவியோடும்
देवर्षिजुष्टेषु	தேவரிஷிகள் வசிக்	सलक्ष्मणः	ஸக்ஷ்மண ஜெனம்
तेषु	அவைகளில் [கும்	विहरस्य	வசிப்பாயாக".

तमुग्रतपसा युक्तं महर्षिं सत्यवादिनम् । मत्पुवाचात्मवान् रामो ब्रह्माणमिव कश्यपः ॥

आत्मवान्	மகா க்ருதானியாகிய	ब्रह्माणं	பிரம்மதேவரிடம்
रामः	சூரி ராமர்,	कश्यपः	கச்யபமகர்ஷி
उग्रतपसा	உக்ரமான தபனோடு	इव	எவ்வண்ணமோ
युक्तं	வினங்கியவரும்		தன்வண்ணமே,
सत्यवादिनं	உள்ளபடி உரைமொய்-	मत्पुवाच	சன்வருமாறு
तं	யுந்த [பலருமான		பதில் சொன்னார்.
महर्षिं	மதறரிஷினைப்பார்க்கு		

अहमेवाहरिष्यामि स्वयं लोकान् महामुने । आवासं त्वहमिच्छामि प्रदिष्टमिह कानने ॥

महामुने	"முனிவர் பெருமா	इह	இப்பொழுது
लोकान्	உலகங்களை [னே!	कानने	காட்டில் [ப்பட்ட
अहं एव	நானோ	प्रदिष्टं	தேவரிடம் குறிப்பிட-
स्वयं	தானாக	आवासं तु	ஓர் வாஸஸ்தலத்தை
आहरिष्यामि	எற்குக்கொள்ளுகே		மட்டுமே
अहं	நான் [தேன்.	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.

भवान् सर्वत्र कुशलस्सर्वभूतहिते रतः । आख्यातशरभङ्गेण गौतमेन महात्मना ॥ १५ ॥

भवान्	“தேவரீர்	ரத:	வாக்கமுடையவரெனவும்,
सर्वत्र	எல்லா விஷயத்திலும்	गौतमेन	தென தமவம்சத்தினு
कुशलः	சமர்த்தர் எனவும்,	महात्मना	மகர்த்மா வா கிர [ள்ள
सर्वभूत-	எல்லாப் பிராணிக	शरभङ्गेण	சரபங்கரால் [கிறது.”
हिते	அரின் நன்மைமயில்	आख्यातः	தெருவிக்கப்பட்டிருக்

एवमुक्तस्तु रामेण महर्षिलोकविश्रुतः । अब्रवीन्मधुरं वाक्यं हर्षेण महताऽऽप्युतः ॥ १६ ॥

लोक-	திரிமூல கப்பிரகித்தி	महता	அதிக
विश्रुतः	பெற்ற	हर्षेण	சக்தோஷத்தால்
महर्षिः	முனிவர் பெருமான்,	आप्युतः तु	உன்னம் பூரித்தவ
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	मधुरं	மதுரமான [சாகி
एवं	மேற்கண்டவாறு	वाक्यं	வாய்ததை
उक्तः	சொல்லப்பட்டவரால்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अयमेवाश्रमो राम गुणवान् रम्यतामिह । ऋषिसङ्घानुचरितस्सदा मूलफलायुतः ॥ १७ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अयं	இந்த
ऋषिसङ्घानु-	நிவர்க்கப்பட்டவர்களால்	आश्रमः एव	ஆசிரமம்தான்
चरितः	நிறையப்பெற்றதும்,	गुणवान्	ஏற்றது.
सदा	எக்காலத்திலும்	इह	இங்கேயே
मूलफलायुतः	{ கிழங்குகளும் பழங்களும் நிரம்பியுள்ளது மான	रम्यताम्	எழுந்தருளப்பட்ட இம்.

इममाश्रममागम्य मृगसङ्घा महायशः । अटित्वा प्रतिगच्छन्ति लोभयित्वाऽकुतोभयाः ॥

नान्यो दोषो भवेदत्र मृगेभ्योऽन्यत्र विद्धि वै ॥ १८ ॥

महायशः	“பெரும்புகழ் பெற்றவனே!	प्रतिगच्छन्ति	திரும்பிப்போய் விடுகின்றன.
मृगसङ्घः	மாண்கட்டங்கள்	मृगेभ्यः	மாண்களைத்தவிர
अकुतोभयाः	எதற்கும் பயப்படாத	अन्यत्र	வேறிடத்திலிருந்து
इमं	இந்த [வைகளால்	अन्यः	வேறு
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்குள்	दोषः	தீங்கு
आगम्य	அகழந்து,	अत्र	இவ்விடத்தில்
अटित्वा	தீர்ந்து,	भवेत् न वै	உண்டாகாதென்று
लोभयित्वा	குலைத்துவிட்டு,	विद्धि	நீ அறிவாயாக.”

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य महर्षेर्लक्ष्मणाग्रजः । उवाच वचनं धीरो विकृष्य सशरं धनुः ॥

लक्ष्मणाग्रजः	அகந்மணனரின் தமய	तस्य महर्षेः	அந்த மகரிவழிவிரைது
धीरः	தீரராகுமவர் [அரும்	तन् वचने	அந்த வார்த்தையைய
सशरं	பாணத்தோடுகடிய	श्रुत्वा	கேட்டு,
धनुः	வில்லை [கொண்டு,	वचनं	பின்வரும் சொல்லை
विकृष्य	சற்று வளைத்துக்-	उवाच	சொன்னார்.

तानहं सुमहाभाग मृगसङ्घान् सयागतान् । हन्यां निशितधारेण शरेणाशनिवर्चसा ॥

சுமஹாபாஹ	“ மஹா புண்யா த்மா	நிஸிததாரேண	கூர்முனை புண்டய துமா
சமாஹதானு	இவ்விடம் வரும் [வெ	சரேண	குரு பாணத்தால் [ன
தானு	ஆந்த	அஹ்	கான்
மூஸங்குநு	மரணகட்டக்கோ	ஹ்யா	நொல்வெண்டி யிருக்
அவானி- }	இது மீ 11 ன்ற		கும்.
வர்க்கா }	ஹரிபுண்டய தும		

भवांस्तत्राभिषज्येत किं स्यात् कृच्छतरं ततः । एतस्मिन्नाश्रमे वासं चिरं तु न समर्थये ॥

தவ	“ ஆவ்விஷயத்தில்,	து	ஆனகயால்
மவானு	தேவரீர்	எதஸ்மிநு	இந்த
அபிஷஜ்யேத	ஆவமானப்படுத்தப்	ஆத்மே	ஆசாயத்தில்
	படுவீர்.	சிர்	வெகுதூரம்
தத:	ஆனதக்காட்டினும்	வாஸ	வலிக்க
கூச்சதர	பெரும் கஷ்டம்	மமர்த்தே ந	மனைத்தென்னமு
கி் ச்யாது	என்னவிருக்கிறது?		டியாதிருக்கிறேன்.

तमेवमुत्वा वरदं रामः सन्ध्यामुपागमत् ॥ २२ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	ஏவ்	மேற்கண்டவாறு
வரதம்	புண்யா த்மா வாகும்	உந்வா	கொல்லி விட்டு,
தீ	ஆவருக்கு	சந்யா	சந்தியாவந்தனத்திற்
		உபாஹமத்	சென்றார். [கு

अन्वाख्य पथिमां सन्ध्यां तत्र वासमकल्पयत् । सुतीक्ष्णस्याश्रमे रामस्सीतया लक्ष्मणेन च ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அந்வாய்	கொத்தமுத்தி,
பிமயா	வந்தாபிராட்டியாரோ	தவ	அந்த,
	கும்,	சுநிஷ்ணய	ஸ்திஷ்ணாது
லக்ஷ்மணே ந	ஸக்தமணரோகும்,	ஆத்மே	ஆசாயத்தில்
பதிமா	சாயங்கால	வாஸ	இரவுக்கு
சந்யா	சந்தையைய	அகலயத்	தீர்மானத்தார்.

ततः शुभं तापसभोज्यमन्नं स्वयं सुतीक्ष्णः पुरुषर्षभाभ्याम् ।

ताभ्यां सुसत्कृत्य ददौ महात्मा सन्ध्यानिवृत्तौ रजनीं निरीक्ष्य ॥ २४ ॥

மஹாத்மா	மகா த்மா வாகும்	புருஷர்ஷபாப்யா	புருஷோத்தமர்களை
சுநிஷ்ண:	ஸ்திஷ்ணமுனிவர்,		கிய
ரஜநி் நிர்ஷ்ய	இரவை முன்னிட்டு,	தாப்யா	உன்னிருவர்களுக்கும்
தத:	ஆப்பொழுது	தாபசமோஷ்	தயைகள் புதிக்கத்த
சந்யா- }	சந்தியாவந்தனம்செய்	சுபம் அந்	எற்ற உணவை [க்க
நிவ்ருதௌ }	து திருமயிலவர்களை	ஸ்வய்	நாலை
சுஸகூத்ய	நன்குபசரித்து,	யதௌ	ஆவித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௮ ||

दण्डकारण्यप्रस्थानम्—தண்டகாரண்யத்திற்கு புறப்படுவது.

रामस्तु सहसौमित्रिस्सुतीक्ष्णेनाभिपूजितः । परिणाम्य निशां तत्र प्रभाते प्रत्यबुध्यत ॥

सुतीक्ष्णेन	ஸ-தீக்ஷண	रामः	ஸ்ரீராமர்,
	முனிவரால்	तस्य	அவ்விடத்தில்
अभिपूजितः तु	கொண்டாடப்பட்ட	निशां	இரவை
	வரும்,	परिणाम्य	கழித்து,
सह-	சக்தமணரோடுகூட	प्रभाते	அதிகாலைபில்
सौमित्रिः }	கிருந்தவருமான	प्रत्यबुध्यत	தாபிநுணர்ந்தார்.

उत्थाय तु यथाकालं राघवः सह सीतया । उपस्पृश्य सुशीतेन जलेनोत्पलगन्धिना ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர், [ரோடுகூட	उत्पल-	கருசெய்தல்மலர் மண
सीतया सह	வீதாரோட்டியா-	गन्धिना }	ம் பொருதியனும்
यथाकालं	ஏற்றகாலத்தில்	सुशीतेन	மிக குளிர்ந்த துமான
उत्थाय	எழுந்து,	जलेन	ஜலத்தில்
तु	உடனே	उपस्पृश्य	ஸ்நானம் செய்தார்.

अथ तेऽग्निं सुराश्वैव वैदेही रामलक्ष्मणौ । काल्यं विधिवदभ्यर्च्य तपस्विशरणे वने ॥ ३ ॥

ते	அந்த	विधिवत्	முறைப்படி,
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும்	अग्निं च	அக்னிபகவானையும்,
	னும்	सुरान् एव	தேவதைகளையும்,
वैदेही	வைதேஹியாரும்,	तपस्विशरणे	தபஸ்விகள் வசிக்கும்
अथ	அப்பொழுது	वने	காட்டில்
काल्यं	ஏற்றகாலத்தில்	अभ्यर्च्य	ஆராதித்தனர்.

उद्यन्तं दिनकरं दृष्ट्वा विगतकल्मषाः । सुतीक्ष्णमभिगम्येदं श्लक्ष्णं वचनमब्रुवन् ॥ ४ ॥

विगतकल्मषाः	மாசற்றவர்களாகும்	अभिगम्य	அணுகி,
	ஆவர்கள்	इदं	பின்வரும்
दिनकरं उद्यन्तं	சூரியனுதித்ததை	वचनं	கொல்லை
दृष्ट्वा	பார்த்து, [வரை	श्लक्ष्णं	கிரியமாய்
सुतीक्ष्णं	ஸ-தீக்ஷண முனி-	अब्रुवन्	கொன்னார்கள்.

सुखोपिताः स्म भगवन त्वया पूज्येन पूजिताः । आपृच्छामः प्रयास्यामो मुनयस्त्वरयन्ति नः ॥

भगवन्	பகவானே!	मुनयः	முனிவர்கள்
पूज्येन	பூஜியராகி	त्वरयन्ति	அவசரப்படுத்துகின்
त्वया	தேவரீரால் [ட்டு		றார்கள்
पूजिताः	பெருமையடுத்தப்ப	प्रयास्यामः	நாங்கள் புறப்பட்டு
सुखोपिताः स्म	இரவை சுகமே கழி		போகின்றோம்,
नः	எங்களை [த்தோம்.	आपृच्छामः	கிடைக்கட்டுந்
			கொன்னுகிறோம்.

தவரமஹே வய் த்ருஹ் க்ருக்ஷமாஹமஸ்டலம் । கர்யாணா புஷ்யஸீலானா ட்டஃகாரணயவாஸினாம் ॥

வய்	“கா க்ருகன்	கர்யாணா	முனிவர்களுடைய
புஷ்யஸீலானா	புண்ணியரனுபந்தான	ஆஹமஸ்டலம்	ஆசாமலரிசைகள்
	(முண்டல)	க்ருக்ஷ	எல்லாவற்றையும்
ட்டஃகாரணய-	தண்டகாரணய	த்ருஹ்	பார்ந்த
வாஸினா	வாஸிகளாகிய	தவரமஹ	அவசரப்படுகின்றும்.

அப்யனுஜாதும்பிச்சாமஸ்சஹிம்ஸுநிபுஹ்வ: । ட்யநிந்யஸ்தபோதானீர்வாஸிவீரீவ பாவக: ॥ 9 ॥

அப்யநிந்ய:	“ஸதா தருமத்திலே	பாவக: இவ	ஆக்ஷிபேரன்மவர்
	யே காலங்கழிக்கும்	ஸுமி:	இந்த கருமான
தபோதானீ:	தவத்தாலுலகப்பற்	ஸுநிபுஹ்வ:	மகிழ்ச்சிசெய்து
	றையழித்தவர்களும,	ஸஹ	கூட
வாஸிவீ:	இவரையற்ற	அப்யனுஜாத்	செய்த விடையறிக்க
		ட்டஃகாம:	பிரார்த்திக்கின்றும்.

அவிபஹாதபோ யாவந்ஸூயோ நா஽திவிராஜதே । அமாரேணாமதா லக்ஷ்மீ ப்ராய்வான்வயவ்ஜித: ॥
தாவதிச்சாமஹே கந்துமித்யுக்ஷவா சரணோ முன: । வவந்தே சஹஸீமித்ரிஸ்தானயா சஹ ராபவ: ॥

அவ்ய-	“கிழக்குமேற்கில்சூர்ய	யாவத்	எதற்குள்ளோ
வ்ஜித:	த்திராதவனுய்	தாவத்	அதன் முன்னைய
அமாரேண	உச்சிதிலிருப்பதால்	கந்து	பொய்மானால்
அமாதா	விடையும	ட்டஃகாமஹ	நிலைக்கின்றும்
லக்ஷ்மீ	காந்தியை	ஹி	என்ற
இவ	முற்றிலும்	ட்டஃகா	சொல்லிக்விட்டு
ப்ராய	அடைத்து,	ராபவ:	முடியார்
ஸூய:	ஞாயபகவான்	சஹஸீமித்ரி:	வசத்தாண்டோடும்,
அவிபஹா-	சுநரிக்கமுடியாது	ஸ்தானயா சஹ	உத்தாயமுடைய
தய:	கொளுத்துகிறவனுய்	முன:	முனிவரது [தோடும்,
அதிவிராஜதே ந	வினங்காநிருக்கிறது,	சரணோ	சிருவடிகளில்
		வவந்தே	கிழக்குசெய்ததனர்.

தோ ஸ்ஸ்பூஷந்தோ சரணாவுந்யாய ஸுநிபுஹ்வ: । காஹ்மாஸ்திரய சஹ்மிதம் வசனமவ்ரவீத் ॥

ஸுநிபுஹ்வ:	முனிவர்பெருமான்	காஹ்	கூறு
சரணீ	நிருவாய்களில்	ஆஸ்திரய	தழுவிக்கொண்டு,
ஸ்ஸ்பூஷந்தோ	கிழங்குவிளக்கின்றும்	சஹ்மிதம்	அன்புடனிருக்கும்
தோ	அங்கிருவர்களைமும்	இதம் வசன	நின்றாரும் சொல்லு
வந்யாய	வருமான;	அவ்ரவீத்	சென்றார்.

एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा काकुत्स्थस्सह दक्ष्मणः । प्रदक्षिणं मुनिं कृत्वा पस्थानमुपचक्रमे ॥

காகுத்ய:	சூரமன்,	உக்தவா	அருகரிச்செய்து,
एवं	இங்ஙனம்	सहलक्ष्मणः	சஹ்லக்ஷ்மணாடீசர இகூட
उक्तः	ஆங்குதாரிகம்ப்பட்ட	मुनिं	முனிலாகரை
	வராய்	प्रदक्षिणं कृत्वा	புறம்பு வந்து,
तथा इति	அங்ஙனாடீசர சொங்கிவ	पस्थानुं	பிரயாணப்பட
	தென் வந்து	उपचक्रमे	ஆயத்தபாரதூர்.

ततश्शुभतरे तूर्णा धनुर्षा चायनेक्षणा । ददौ सीता तथोभ्रात्रोः खड्गौ च विमलौ ततः ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	शुभतरे	அழகிய நேரையும்,
आयनेक्षणा	கண்ணாழகுற்ற	तूर्णा	இரு அம்புருத்தாரி-
सीता	ஸீதாபிராட்டியார்	धनुर्षा च	இரு வில்லுகளையும்
ततः	அவ்விடத்தில்	विमलौ	பளபளப்பாகிய
तयोः	அவ்விரு	खड्गौ च	இரு கத்திகளையும்
भ्रात्रोः	சகோதரர்களுக்கும்	ददौ	கொடுத்தான்.

आवध्य च शुभे तूर्णा चापौ चादाय सखनौ । निष्क्रान्तावाश्रमादन्तुमुभौ तौ रामलक्ष्मणौ ॥

रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்களாகி	सखनौ	சகோதரமன்னுதம்
तौ उभौ	அவ்விருவர்களுமாய்	चापौ	இரு வில்லுகளை
शुभे	அழகிய	आदाय च	கையிலெடுத்திக்கொண்-
तूर्णा	இரு அம்புருத்	आश्रमात्	ஆதாமத்திலிருந்து
	நூலிகளை	गन्तुं	பிரயாணம்செல்ல
आवध्य च	கட்டி கொண்டும்,	निष्क्रान्तौ	கொள்ளிப் பக்தனர்.

श्रीमन्तौ रूपसम्पन्नौ दीप्यमानौ स्वतेजसा । प्रस्थितौ धृतचापौ तौ सीतया सह राघवौ ॥

श्रीमन्तौ	சீமான்களும்,	राघवौ	சூரமலக்ஷ்மணர்
रूपसम्पन्नौ	அழகுவாய்ந்தவர்களும்		களரன்
	நாமம்	तौ	அவ்விருவர்களும்,
स्वतेजसा	தெய்வீகதேவன்மையால்	धृतचापौ	பாதுவாய்ந்தவாய்
दीप्यमानौ	தேவீஜேமயமாய் விள	सीतया सह	ஸீதாபிராட்டியாடீசர
	ங்குபவர்களுமாய்	प्रस्थितौ	பிரயாணமாதூர்கண்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टमः सर्गः

நவம: சரீ:—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨ ||

சீதயா:ஸ்யுத்யாசபார்த்தா—ஸீதை ஆயுதத்தை வைக்க பிரார்த்திப்பது.

சுதீக்ஷணாப்யனுஜாத் ப்ரஸ்திதம் ரஹுநந்நம் ।

சுதீக்ஷணம் ஸுதீக்ஷணமுதலிய
ரஹுந்நம் ரஹு
அப்யனுஜாத் விடைகொடுக்கப்பட்ட
பதார்த் கணவரும் (டவரும்,
ப்ரஸ்திதம் வழங்குகின்றவர்களை
ரஹுந்நம் இருக்கிறவருமாகிய
ரஹுந்நம் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து.

ஹயா சிம்வயா வாசா பதார்தமிதமவவீத் ॥

ஹயா { உள்ளத்திலிருப்பதை
நன்கு விளங்கக்கூட
இதேதும், (மரகிய
சிம்வயா ஆள்பொருடையது-
வாசா கொடுக்கொண்டு
இதே பின்வருமாறு
அவவீத் மொழிந்தான்.

அயம் ப்ரம்ஸுஸூக்ஷ்மேன விதினா ப்ராப்யதே மஹாந் । நிவ்ருத்தேன து சக்யோ:ஸ்ய வ்யசநாத் காமிநாதிஹ ॥

அயம் இந்த
மஹாந் மகத்தாகிய
ப்ரம்ஸுஸூக்ஷ்மேன தருமமென்பது
விதினா எல்லாவும்வழுவாத
ப்ராப்யதே கொதியால்
அடைபட்டிருக்கிறது.

இஹ இவ்வுலகில்
அயம் இது [வினையும்
காமிநாத் மனோபாவத்தால்
வ்யசநாத் பாவத்தினின்றும்
நிவ்ருத்தேன து விலகியவனால் மட்டு
சக்ய: சாத்தியமாகும், [இதே

வ்ரீப்யேவ வ்யசநாந்யத்வ காமிநாநி ப்ரவந்த்யுத । பித்யாபாவயம் குரூதரம் தஸாஹ்ரதராவுபௌ ॥

பரதாராபிபமனம் விநா விரம் ச ரௌதா ॥ ௩ ॥

அவ இவ்வுலகில்
காமிநாநி மனோபாவத்தால்
வ்யசநாநி பாவங்கள்
வ்ரீப்யேவ மூன்றே
ப்ரவந்த்யுத இருக்கின்றன.
உத இவ்வையா என்ன?
பித்யாபாவயம் பொய்ப்பேசுதல்
குரூதரம் பெரிது.

தஸாந் அனாதக்கூட்டிலும்
பரதாராபிபமனம் பிறர் மனைவினைப்
விரம் அடைதல்,
ரௌதா ச பழிக்குப்பழி
உபௌ வரங்குதலின்றி
குரூதரம் ஒதுவதை நம்பித்தல்
என்கிற
உபௌ இவ்விரண்டும்,
குரூதரம் அதிகக்கொடியவை.

பித்யாபாவயம் ந தே ப்ரூதம் ந ப்ரவிய்யதி ராவவ । கருதா:பித்யாபாணம் ச்ரீபாணம் ப்ரேபாணம் ப்ரமநாசநம் ॥

ராவவ ஸ்ரீராம!
தே தேவரீருக்கு [பது
பித்யாபாவயம் பொய் பேசுதல் என்-
ந ப்ரூதம் இதுவரை ஏற்பட்ட
ந ப்ரவிய்யதி இனி ஏற்படப்போவ
துயில்லை.

ப்ரமநாசநம் தருமச்சேர்க்கையை
ப்ரேபாணம் ஒழிக்கும்
ச்ரீபாணம் பிறருடைய
அபித்யாபாணம் மனைவிகளுக்கு
கருதா: மனநிலைகளைப்படுவ
தென்பது
கருதா: இவ்வையா இவ்வையா.

तव नास्ति मनुष्येन्द्र न चाभूत् कदाचन । मनसिपि तथा राम न चैतद्विद्यते कचित् ॥

மனுஷ்யேन्द्र லோகஸாத !
 தவ தேவரீருக்கு
 மன அஸ்தி ந இய்பொழுதுமில்லை.
 தை தேவரீருக்கு
 கதாவுன வ இதற்குமுன் எதுவுமே
 மோர் சமயத்திலும்

ந அமூந் இருந்ததுமில்லை;
 ராம ஸ்ரீராம!
 கவிலு எங்கும்
 சதா ச அப்படியாய்
 மனசி அபி மனதிலுங்கூட
 வியதெ ந இராது.

स्वदारनिरतस्त्वं च नित्यमेव नृपात्मज । धर्मिष्ठस्सत्यसन्धश्च पितुर्निर्देशकारकः ॥ ६ ॥

நுபாஸ்தம சக்கிரவர்த்தி திருக்
 த்வ ச தேவரீரோ [குமார !
 நிய எவ்நாளத்திலும்
 சுவாரநிஸ்த: தனது தராத் திவிட
 மே சிலைபற்றுகள்.

பரிஸ்த: தருவோதி ஸமுதவாத
 சத்யஸந்த: சத்தியஸந்தர். [ஸர்.
 பிது: தந்தையினது
 நிர்देशकारक: ச சொந்தவாதவர்.

त्वयि सत्यं च धर्मश्च त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ७ ॥

தவ தி தேவரீரிடத்தில்
 சத்ய சத்யமும்,
 பரி: தருமமும்,

தவ ச தேவரீரிடத்தில்
 சர்வ ச உலகமே [மாத்திரம்
 பரிஸ்தி குடி கொண்டுருக்கி
 நத.

तच्च सर्वं महाभाग शक्यं वोढुं जितेन्द्रियैः । तव वश्येन्द्रियत्वं च जानामि शुभदर्शन ॥

மஹாபா த்ரிலோகப்பிரசித்தி
 தர் அது [பெற்றவரோ!
 சர்வ எல்லாவற்றையும்,
 வோடு அநிவதிரு
 ஜிதேந்திரியை: ச ஜிதேந்திரியர்களால்
 மட்டும்

சக்யம் முடியும்.
 சுவபர்ஷன சன்னமையமே பரிஸ
 தவ தேவரீரது [ரோ!
 வஸ்யேந்திரிய ச சிதேந்திரித்தன்மை
 சய மட்டும்
 ஜானாமி சான் சந்தேசம்.

तृतीयं यदिदं रौद्रं परमाणाभिर्हिसनम् । निर्वैरं क्रियते मोहाच्च ते समुपस्थितम् ॥

பரிமாணாபி-) அயலாருரினா
 ஹிஸன) இம்மித்தமென்ற
 துதீயம் முன்னுதவநாடி
 ரோட் கொடுமை,
 மோஹா பகஷபாதத்தால்
 நிர்விர பழிக்குப்பழி வாய்க்கு
 தவின்றி

இஃ இப்பொழுது
 க்ரியதெ கொல்லப்படுகிறது;
 யந் என்ற எதுவோ
 தர் ச அகொன்றுதான்
 தே தேவரீருக்கு
 சமூபஸ்திதம் நெருங்கிருக்கிறது.

प्रतिज्ञातस्त्वया वीर दण्डकारण्यवासिनाम् । कृषीणां रक्षणार्थाय वधस्संयति रक्षसाम् ॥

वीर	ஓ! த!	संयति	பொரில்,
दण्डकारण्य-	} தண்டகாரண்யவாஸி	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
वासिनां		वधः	வதைப்பானது
कृषीणां	முனிகர்களுடைய	त्वया	தேவரீரால்
रक्षणार्थाय	தறித்ததென்பொருட்டு	प्रतिज्ञातः	பிரதிக்கைஞ செய்வப் பட்டிருக்கிறது.

एतन्निमित्तं च वनं दण्डका इति विश्रुतम् । प्रस्थितस्त्वं सह भ्रात्रा धृतवाणशरासनः ॥

त्वं	தேவரீர்,	वनं	காட்டிற்கு,
धृतवाण-	} வில்லையும் அம்பையும்	} निमित्तं	{ விளையும் தீங்கை மு
शरासनः			
भ्रात्रा	தம்பியோடு		
सह	கூட	एतन् च	இதற்கா
दण्डकाः इति	"தண்டகை"யென	प्रस्थितः	எழுந்தருளினீர்.
विश्रुतं	பிரதித்தகைய		

ततस्त्वां प्रस्थितं दृष्ट्वा मम चिन्ताकुलं मनः । त्वद्वृत्तं चिन्तयन्त्या वै भवेन्निश्रेयसं हितम् ॥

त्वां	தேவரீரை	निश्रेयसं	பரலோகத்தைத் சாதிந்த
प्रस्थितं	உறுதிமொழி கொடு த்துவிட்டவராக	हितं	உன்மைமையையும்
दृष्ट्वा	அறிந்து,	चिन्तयन्त्याः	பிரார்த்திக்கும்
ततः	அதுமுதல்	मम	அடியெனது
त्वद्वृत्तं	} தேவரீரது இவ்வகை	मनः	மனது
वै		चिन्ताकुलं	கவலைகொண்டு குழம்புகிறதாய்
	யும்	भवेत्	இருக்கிறது.

न हि मे रोचते वीर गमनं दण्डकान् प्रति । कारणं तत्र वक्ष्यामि वदन्त्याः श्रूयतां मम ॥

वीर	ஓ! த! [கோக்கி	कारणं	காரணத்தை
दण्डकान् प्रति	தண்டகாவனத்தை	वक्ष्यामि	கொல்லுகிறேன்.
गमनं हि	எழுந்தருளுவதென்	वदन्त्याः	விண்ணப்பம்செய்யும்
मे	அடியாளுக்கு [பதே	मम	அடியாளுக்கு
रोचते न	இஷ்டமில்லை.	श्रूयताम्	திருச்செவி
तत्र	இவ்வகையத்தில்		சாற்றப்படட்டும்.

त्वं हि वाणधनुष्पाणि भ्रात्रा सह वनं गतः । दृष्ट्वा वनचरान् सर्वान् कश्चित् कुर्यादशरव्ययम् ॥

वाणधनुष्पाणिः	அம்பையும் வில்லையும் கைகிலேந்தி	सर्वान्	எல்லோரையும்
भ्रात्रा सह	தம்பியோடுகூட	दृष्ट्वा	கண்டதுமே,
वनं	காட்டிற்கு	शरव्ययं	பாணப்பிரயோகத்
गतः	எழுந்தருளிய	कुर्याः	செய்வீர் ; [தை
त्वं	தேவரீர்,	कश्चित् हि	திருவுள்ளம்.
वनचरान्	ராக்கவர்கள்		இப்படித்தானே.

क्षत्रियाणां च हि धनुर्हताशस्येन्धनानि च । सर्वापतः स्थितं तेजो बलमुच्छ्रयते भृशम् ॥

हि	வனெனில்	सर्वापतः स्थिते	அருகிலிருப்பதாய்,
हताशस्य	அக்கிலிக்கு	तेजः	ஆதர்சக்தியையும்,
इन्धनानि	கிறகுநூலும்,	बले च	உடல்வன்மையையும்,
क्षत्रियाणां	கந்தத்திரிபர்களுக்கு	भृशे	அதிசமாக
धनुः च	வில்லும்,	उच्छ्रयते	வளர்க்கும்.

पुरा किल महाबाहो तपस्वी सत्यवाक् शुचिः । कस्मिंश्चिदभवत्पुण्ये वने रतमृगहिजे ॥

महाबाहो	மகாபாலாருவே! தில்,	पुण्ये	பரிசுத்தமாகிருக்கிற தும்
पुरा	முன்புகொருகாலத்-	रतमृगहिजे	தகன்புத்த மான்களை
सत्यवाक्	உண்மையானதும்,		தில் பகலினையமு
शुचिः	பரிசுத்தமுந் ததியாய்	कस्मिंश्चिन् वने	ஒரு வனத்தில் [இடம்]
तपस्वी	தூர் முனியார், [தில்]	अभवत् किल	இருந்தனராய்.

तस्यैव तपसो विघ्नं कर्तुमिन्द्रशचीपतिः । खड्गपाणिस्थगच्छदाश्रमं भद्ररूपधनुः ॥ १७ ॥

शचीपतिः	சகீதேதகரின் மனாளர் [இடம்]	कर्तु एव	செய்வதெந்தென்றே,
इन्द्रः	இந்திரன்,	खड्गपाणिः	கத்தி கைக்கொண்டு
तस्य	அவரது	भद्ररूपधनुः	பொர்ணீரவருக்கொ
तपसः	தவத்திற்கு	अथ	அப்பொழுது [ண்டு]
विघ्नं	இடைபடுதல்	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
		अगच्छत्	வந்தான்.

तस्मिंस्तदाश्रमपदे निशितः खड्ग उत्तमः । स न्यासविधिना दत्तः पुण्ये तपसि निष्ठः ॥

तस्मिन्	அந்த	निशितः	கர்மையானதும்
आश्रमपदे	ஆசிரமத்தில்	उत्तमः	சிறந்ததுமான
तत्	அப்பொழுது	सः	அந்த
पुण्ये	புண்ணிய	खड्गः	கத்தியானது
तपसि	தவத்தில்	न्यासविधिना	பாதுகாப்புத்தரவ்ய
निष्ठः	ஆஸக்தியுடைய அருளுக்கு,	दत्तः	பென்ற முறையில் கொடுக்கப்பட்டது.

स तच्छस्त्रमुप्राप्य न्यासरक्षणतत्परः । वने तु विरचत्येव रक्षन् प्रत्ययमात्मनः ॥ १८ ॥

सः	அவர்	आत्मनः	தன் த
तत्	அந்த	प्रत्ययं	உடைக்கலப் பொருளை
शस्त्रं	ஆயுதத்தை	रक्षन् तु	கையில்லக்கொண்டு
अनुप्राप्य	எற்றுக்கொண்டு,	वने एव	வனத்திலெங்கும்
न्यासरक्षणतत्परः	{ பாதுகாப்புத்தரவ்ய த்தை கர்ப்பித்திருக்க வருமடையவராய்	विरचति	அருகித்திருக்கொண் டிருந்தார்.

यत्र गच्छत्युपादातुं मूलानि च फलानि च । न विना याति तं खड्गं न्यासरक्षणतत्परः ॥

न्यासरक्षणतत्परः	{ பாதுகாப்புத்தீர்வ்யத் தை காப்பதில் மன தை செலுத்தினிட்ட வராய், அவர்; மூலானி ச फलानि च	{ उपादातुं யல गच्छति த खड्गं विना ந யாதி	{ கொண்டுவர எங்கெங்கு செல்கிரு ரோ அங்கெல்லாமும் அந்த கத்தியில்லாமல் பேரவதில்லை.
------------------	--	--	--

नित्यं शस्त्रं परिवहन् क्रमेण स तपोधनः । चकार रौद्रीं स्वां बुद्धिं त्यक्त्वा तपसि निश्चयम् ॥

सः	அந்த	तपसि	தவத்தில்
तपोधनः	முனிவர்,	निश्चयं	மனக்கத்தை
नित्यं	சதா	व्यक्त्वा	ஒழித்து
शस्त्रं	ஆயுதத்தை	स्वां	தனது
परिवहन्	வாழிப்பவராய்,	बुद्धिं	புத்தியை
क्रमेण	காலக்கிரமத்தில்,	रौद्रीं	க்ரூரமாக
		चकार	செய்துகொண்டார்.

ततः स रौद्रेऽभिरतः प्रमत्तो धर्मकश्चितः । तस्य शस्त्रस्य संवासाज्जगाम नरकं मुनिः ॥

तस्य	அந்த	रौद्रे	கொடுமைமீல்
शस्त्रस्य	ஆயுதத்தினுடைய	अभिरतः	நடுபட்டு
संवासात्	செர்க்கையால்	धर्मकश्चितः	தருமம் கநீனிக்கப்
सः	அந்த	ततः	அதனால் [பெற்று,
मुनिः	முனிவர்,	नरकं	நரகத்தை
प्रमत्तः	கவலினை தவறி	जगाम	அடைந்தார்.

एवमेतत् पुरावृत्तं शस्त्रसंयोगकारणम् ॥ २३ ॥

शस्त्रसंयोगकारणं	ஆயுதசமூகவாசத்தால் விளைவது	एतत्	இது
एवं	இவ்வாறு என்பதாய்	पुरावृत्तम्	ஓர் பழக்கதை.

अभिसंयोगवद्धेतुशस्त्रसंयोग उच्यते । स्नेहाच्च बहुमानाच्च स्मारये त्वां न शिक्षये ॥

शस्त्रसंयोगः	சஸ்நாசமூகவா	स्नेहात् च	அருமையானத்தால்
हेतुः	முடிவு	स्मारये	நினைப்புமுட்டுகிறேன்;
अभिसंयोगवत्	நினைத்தொடுவது போன்றதென	त्वां	நேவரீரிடத்தில்
उच्यते	சொல்லப்படுகிறது.	बहुमानात् च	கௌரவத்தால்
		शिक्षये न	பேரதிக்கமில்லை.

न कथंचन सा कार्या गृहीतधनुषा त्वया । बुद्धिर्वै विना हन्तुं राक्षसान् दण्डकाश्रितान् ॥
அபராধ் வினா ஹ்நு லோகாந் வீர ந காமயே ॥ ௨௫ ॥

गृहीतधनुषा
त्वया
दण्डकाश्रितान्
राक्षसान्
वै विना
हन्तुं
सा

கைகையில் கிஸ்ஸிடித்த
தேவரிடால்
தண்டகாஸாசிகனா
ஆரக்கங்களை [கிடி]
பழியில்லாது
கொல்லுவதாய்வான்
அந்த

बुद्धिः
कथञ्चन
कार्यो न
वीर
अपराधं विना
लोकान् हन्तुं
कामये न

தீர்மானமானது
எவ்வளவுகூடியதும்
செய்யத்தக்கதல்ல.
வீர!
குற்றம்ன்றி
இரங்களை இழக்க
இணங்குகள்.

क्षत्रियाणां तु वीराणां वनेषु निरतात्मनाम् । धनुषा कार्यमेतावदातां नामभिरक्षणम् ॥

वीराणां
क्षत्रियाणां
धनुषा
वनेषु

வீரர்களாகிய
சுத்திரியர்களுடைய
விஸ்ஸிதால்
காட்டில்

आतांना
निरतात्मनां
अभिरक्षणं तु
एतावत्
कार्यम्

கட்டப்படும்
பத்தியான்களை
காப்படுத்தன்ற
இவ்வளவே
செய்யத்தக்கது.

क च शस्त्रं क च वनं क च क्षात्रं तपः क च । व्याविद्धपिदपस्माभिर्देशभर्मन्तु पूज्यताम् ॥

शस्त्रं
क च
क च वनं
क्षात्रं
क च
तपः
क च

ஆயுதம்
எங்கே ?
வனமெங்கே ?
சுத்திரியாளுக்கா
எங்கே ? [ணம்]
தலம்
எங்கே ?

इदं
व्याविद्धं
अस्माभिः
देशभर्मः तु
पूज्यताम्

இது
பாஸ்பா கிருத்தமா
எது.
எம்மால்
தேசதருமமொன்றே
பெற்றிகாணப்படும்
இம்.

तदार्य कलुषा बुद्धिर्जायते शस्त्रसेवनात् । पुनर्गत्वा त्वयोध्यायां अत्रार्थं चरिष्यसि ॥

आर्य
तत्
शस्त्रसेवनात्
बुद्धिः
कलुषा

உத்தமரோ!
இப்பொழுது
ஆயுதம் கைக்கொள்
[நுவதால்]
புத்தியானது
பாசாபுமந்தலம்

जायते
अयोध्यायां
पुनः
गत्वा तु
शत्रुसं
चरिष्यसि

ஆகிறது.
அயோத்தியில்
மீண்டும்
போய்ச்சென்றபின்னர்
சுத்திரியாளுக்கடான
கைவலத்தொன்றித் தைத

अक्षया तु भवेत्प्रीतिः स्वशूस्वशुरयोर्मम । यदि राज्यं हि संन्यस्य भवेत्स्वं निरतो मुनिः ॥

अक्ष
राज्यं हि
संन्यस्य
निरतः
मुनिः
भवेत् यदि

தேவரிட
மன்னார்க்கிடம்
வதொன்றாயும்
அந்தமே ஒழிக்கல்.
பத்தியானி
முனிவராக
ஆவரிடவில்,

मम
अशू-
स्वशुरयोः
अक्षया
प्रीतिः
तु
भवेत्

எனது
மாய்மையர்களுக்கும்
மாமனுக்கும்
பரிபூர்ண
பத்தியானது
அவ்விஷயத்தில்
உண்டாகும்.

धर्मादर्थः प्रभवते धर्मात्प्रभवते सुखम् । धर्मेण लभते सर्वं धर्मसारमिदं जगत् ॥ ३० ॥

धर्मात्	தருமத்தினின்று	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
अर्थः	புருஷார்த்தம். [தான் (நான்கும்)]	धर्मेण	தருமமொன்றால்
प्रभवते	உண்டாகிறது.	लभते	ஒருவன் அடைகிறான்.
धर्मात्	தருமமொன்றால்தான்	इदं	இத,
सुखं	மனத்திருப்தி [ன்	जगत्	உலகமே
प्रभवते	உண்டாகிறது.	धर्मसारम्	தருமத்தெய்யே உயிரா கக்கொண்டது.

आत्मानं नियमैस्तैस्तैः कर्षयित्वा प्रयवतः । प्राप्यते निपुणैर्धर्मो न सुखाद्भ्यते सुखम् ॥

निपुणैः	புத்திமாத்கனால்	धर्मः	தருமமானது
तैः तैः	பலவித	प्राप्यते	அடையப்படுகிறது.
नियमैः	நியமங்களால்,	सुखं	நேசுதமானது
प्रयवतः	கிரத்தையுடன்	सुखात्	சுகவழியால்
आत्मानं	உடலை	न लभ्यते	அடையப்படுகிற் கி
कर्षयित्वा	கிளைசப்படுத்தி,		

नित्यं शुचिमतिस्सौम्य च धर्मं तपोवने । सर्वं तु विदितं तुभ्यं त्रैलोक्यमपि तत्त्वतः ॥

सौम्य	புண்டரீகமாவே!	च	மேற்கொள்ளும்;
नित्यं	எப்பொழுதும்	तुभ्यं तु	தேவர்க்கே
शुचिमतिः	புண்ணியத்தில் புத்தி செலுத்தியவராய்	त्रैलोक्यं	மூவுலகத்தியதான்
		सर्वं अपि	எல்லாமும்
तपोवने	தபாவனத்தில்	तत्त्वतः	உன்னபடி
धर्मं	இவ்விடத்திய அனு வ்நானத்தை	विदितम्	தெரிந்தவிஷயமே.

स्वाचापलादितदुदाहृतं मे धर्मं च वक्तुं तव कः समर्थः ।

विचार्य बुद्ध्या तु सद्दानुजेन यदोचते तत् कुरु मा चिरेण ॥ ३३ ॥

मे	அடியாளது	बुद्ध्या	அறிவைக்கொண்டும்
स्वाचापलात्	ஸ்வர்களுடைய கொழைமனத்தால்	अनुजेन	நம்பியோடும்
एतत्	இது [ப்பட்டது.	सह	கூட
उदाहृतं	விண்ணப்பம் செய்து-	विचार्य तु	நீர்க்காலோசனை
तव	தேவர்க்கு [பதை	यत्	எது [செய்தபின்வர,
धर्मं च	தருமம் இன்னதென்-	रोचते	கிருவுளத்திற்கிணர்
वक्तुं	எடுத்துச்சொல்ல	तत्	அதை [ததர்கிறதோ
कः	எவன்	मा चिरेण	காலதாமதமின்றி
समर्थः	சக்திவாய்ந்துள்ளன்?	कुरु	செய்தருளும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे नवमः सर्गः ॥

தசம: சரீ:—பத்தாவது கங்கம் || ௧௦ ||

ராமேண அயுதாரணஸ்யாவஸ்யகத்வோக்தி:—

ஆயுதம் தரிப்பதின் அவச்யத்தை பூரீராமர் சொல்லுது.

वाक्यमेतच्च वैदेह्या व्याहृतं भर्तृभक्त्या । ध्रुत्वा धर्मं स्थितो रामः प्रत्युवाचाथ जानकीम् ॥

अथ	அப்பொழுது	रामः	பூரீராமர்,
वैदेह्या	வைதேஹியாசால்,	धर्मं	தருமத்தில்கில் [வே
भर्तृभक्त्या	{ பந்தரகரிவிடமிருந்த பக்தியின்கிரமத்தினால்	स्थितः सु	அழகாகிமுடிப்பவராக
व्याहृतं	மொழியப்பட்ட	जानकीं	விதரவிசாரப்பயிசை
एतच्च	இந்த		பார்த்து
वाक्यं	மொழிக்கு [ஓ,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு
श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றியரு		பதிலளித்தார்.

हितमुक्तं त्वया देवि स्निग्धया सदृशं वचः । कुलं व्यपदिशन्त्या च धर्मज्ञे जनकात्मजे ॥

धर्मज्ञे	“தருமமறிந்த	त्वया	உன்னால்
जनकात्मजे	ஜனகரின் திருமகனா	उक्तं	மொழியப்பட்ட
देवि	தேவி! [ஓய	वचः	மொழி
स्निग्धया	பந்திமைமாயுடையவ	सदृशं	மொக்யதைத்தெற்றத.
कुलं	குலத்தை [ஊம்		{ மனோபாவத்தை உன்
व्यपदिशन्त्या च	கங்கு விளங்கக்காட் டுகிறவாளுமாள	हितम्	{ குவிசைக்காட்டுகி றது.

किं तु वक्ष्याम्यहं देवि त्वर्यवोक्तमिदं वचः । क्षत्रियैर्धार्यते चाथो नानिश्चयो भवेदिति ॥

देवि	“தேவி!	इदं	இந்த
क्षत्रियैः	கஷத்திரியர்களால்	वचः	நியமனமானது
चाथः	விவரமானது	त्वया एव	உன்னாலேயே
आनिश्चयः	கண்டப்படுகிறவர்க ளின் முனையிடு	उक्तं	சொல்லப்பட்டுகிப்
न भवेत् इति	இருக்கக்கூடாது என்ற கிறகாரணத்தால்	अहं	என் [ஊ.
धार्यते	தரிக்கப்படுகிறதென் கிற	किं तु	யதைத்தனர வேறி ல்லையென
		वक्ष्यामि	பகல் கூறுகிறேன்.

ते चार्ता दण्डकारण्ये मुनयस्संशितव्रताः । मां सीते स्वयमागम्य शरण्याशरणं गताः ॥

सीते	“சீதே!	शरण्याः	கஷகரித்தேத்தடி
संशितव्रताः	சரிணவரான சீதர்கள்	स्वयं आगम्य	தரிக்கவரவே வந்தது,
ते	அந்த [பெண்ட	मां च	என்னையே
मुनयः	முனிவர்கள்,	दण्डकारण्ये	தண்டகாரணியத்தில்
आतां:	கங்கு வந்திருந்து	शरणं गताः	கரணமடைந்தார்கள்.

वसन्तो धर्मनिरता वने मूलफलाशनाः । न लभन्ते सुखं भीता राक्षसैः क्रूरकर्मभिः ॥

वने	"காட்டில்	वसन्तः	வாசந்திருமவர்கள்,
मूलफलशानाः	{ கிழங்குகளையும், கனி களையும் உணவாய்க் கொண்டு	राक्षसैः	ஆரக்கர்கனால்
धर्मनिरताः	{ தவத்திலேயேயு காலத் தை கழித்துக்கொ ண்டு	क्रूरकर्मभिः	கொடிய தொழில்க
		भीताः	பயமுற்று [வால்]
		सुखं	மனதில்மதியை
		न लभन्ते	பெறுகிருக்கிறார்கள்,

काले काले च निरता नियमैर्विविधैर्वने । भक्ष्यन्ते राक्षसैर्भोजनमांसोपजीविभिः ॥ ६ ॥

वने	"காட்டில் [கொண்டு]	भीमेः	கொடிய
विविधैः नियमैः	பலவித சீயமங்க-	राक्षसैः	ஆரக்கர்கனால்
निरताः	தவம்புரியும் ஆவர்கள்	काले काले च	சமயம் சேர்ந்தபொழுது
भक्ष्यन्ते	நசுமாமரத்தை		தெல்லாம்
	உணவாய்க்கொண்ட	भक्ष्यन्ते	புதிக்கப்படுகின்றனர்,

ते भक्ष्यमाणा मुनयो दण्डकारण्यवासिनः । अस्मान्भ्यवपयेति माम्चुर्द्विजसत्तमाः ॥

दण्डकारण्य- वासिनः	{ "தண்டகாரணியத்தில் வாழ்ப்பவர்களும்	मुनयः	முனிவர்கள்,
द्विजसत्तमाः	பிராம்மனோத்தமர்	मां	என்னோபபார்த்து
	களும்,	अस्मान्	"எங்களை
भक्ष्यमाणाः	அழிவுறுகிறவர்களு	अभ्यवपय	காத்தருளும்"
ते	ஆந்த [மாண	इति	என்று [டார்கள்,
		उचुः	வேண்டிக்கொண்-

मया तु वचनं श्रुत्वा तेषामेवं सुखाच्च्युतम् । कृत्वा चरणशुश्रूषां वाक्यमेतदुदाहृतम् ॥

तेषां	"அவர்களுடைய [நத	मया	என்னால் [கடமைவை
सुखात् च्युतं	வாய்வழியாக வெளியு-	चरणशुश्रूषां	செய்யவேண்டிய
एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய	कृत्वा	தீர்மானித்து,
वचनं	மொழியை	एतत् वाक्ये	பின்வரும் பதில்
श्रुत्वा तु	கேட்டதும்	उदाहृतम्	சொல்லப்பட்டது.

प्रसीदन्तु भवन्तो मे ह्रीरेषा हि ममास्तुला । यदीदृशैरहं विप्रैरुपस्थैर्यैरुपस्थितः ॥ ९ ॥

भवन्तः	"நிங்கள்	पुषा मम	நீது எனக்கு
मे	எனக்காக	अस्तुला	அதிக [கிறது.
प्रसीदन्तु	தகைய புரியுங்கள்.	ह्रीः	வெட்கமாயிருக்-
हि	எனினால்,	मया	என்னால் [விடையில்,
उपस्थैः	பணியத்தருந்த	विप्रविधौ	ஆந்தணர்கள் முன்-
ह्रीर्यैः	இப்படிப்பட்ட	किं च	நுனிபாவது
विप्रैः	ஆந்தணர்களால்	करोमि	"இப்பொழுதுசெய்து
अहं	நான்		முடித்துக்கொடுக்கிறே
उपस्थितः	வேண்டப்பட்டேன்	इति	என்றும் [ன்,
यत्	என்ற எதுவோ	व्याहृतम्	சொல்லப்பட்டது.

सर्वैरेतैस्समागम्य वागियं समुदाहता ॥ १० ॥

புதை:	"இந்த	இய்	இந்த, பின்வரும்
सर्वै:	சான்றிவரரர தும்,	वाक्	விவரணாவர் தனையும்
समागम्या	தான், துகடி,	समुदाहता	உரைசெய்யப்பட்டது.

राक्षसैर्दण्डकारण्ये बहुभिः कामरूपिभिः । अर्दिताः स्म इदं गम भवान्भ्रातुषर्हति ॥

காமரூபிभि:	"நினைத்த உருவமென	राम	புரீராம்!
	டுக்கவல்ல	भवान्	தேவரீர்
बहुभि:	பல	नः	எக்களை
राक्षसै:	ஆசக்கர்களால்,	इदं	முற்றிலும்
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணத்தின்	सातु	காத்தருள
अर्दिताः	பிடிக்கப்பட்டவர்களை	अर्हति	தேவரீர் திருவுளம்பற்றி
स्म	க இருக்கின்றோம்.		அருளவேண்டும்.

होमकाले तु संप्राप्ति पर्वकालेषु चानघ । धर्षयन्ति स्म दुर्धर्षा राक्षसाः पिशिताशनाः ॥

अनघ	"புண்ணியர்தமாவே!	पिशिताशनाः	சாம்பத்தை உணவாய்க்கொண்டு
पर्वकालेषु	பருவகாலங்களில்	दुर्धर्षाः	இறுமாப்புற்ற
होमकाले च	தேறாமல் செய்யும்	राक्षसाः	ஆசக்கள்
	கேடம்	धर्षयन्ति	உபத்திரவித்து
संप्राप्ते तु	வந்ததும்,	स्म	வருகின்றனர்.

राक्षसैर्धर्षितानां च तापसानां तपस्विनाम् । गतिं मृगयमाणानां भवान्नः परमा गतिः ॥

राक्षसै:	"ஆசக்கர்களால்	तापसानां	முனிவர்களாகிய
धर्षितानां	பிடிக்கப்பட்டவர்க	नः	எக்களுக்கும்
तपस्विनां	தீனர்களும், [ளும்,	परमा	தெந்த
गतिं	புகாபிடத்தை	गतिः	புகாபிடம்
मृगयमाणानां	தேடிக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய	भवान् च	தேவரீரோருடைய

कामं तपःप्रभावेन शक्ता हन्तुं निशाचरान् । चिरार्जितं तु नेच्छामस्तपः खण्डयितुं वयम् ॥

तपःप्रभावेन	"தகவற்றிமைமால்	वयं	நாங்கள்.
निशाचरान्	ஆசக்கர்களை	चिरार्जितं	வெகுநான் கிரமப்பட்டுச்சம்பாதித்த
हन्तुं	நாசம்செய்ய		
शक्ताः	வல்லவர்களாக	तपः	தவத்தை
कामं	இருக்கின்றோம்;	खण्डयितुं	குலைக்க [ளும்.
तु	என்பதும்	इच्छामः न	அணிவகுதிருக்கின்-

बहुविघ्नं तपो नित्यं दुश्चरं चैव राघव। तेन शापं न मुञ्चामो भक्ष्यमाणाश्च राक्षसैः ॥

ராஃவ: "பூரீராம!
தப: ச தவடுமன்படுத
நித்யம் எக்காலமும்
பஹுவிஷ் அனேக இடைபூறு
களை உடைபடும்.
துஷர் எவ முடிக்க முடியாதது
மாகும்.

तेन अक्कराणत्तकालं
राक्षसैः अरक्कक्कणालं
भक्ष्यमाणाः च तिरुமுறுத்தப்படுபவர்
களாரிமுற்றும்
शापं சுபத்தி
मुञ्चामः न இடா திருக்கிறோம்.

तदर्थमानान् रक्षोभिर्दण्डकारण्यवासिभिः । रक्ष नस्त्रं सह भ्रात्रा त्वन्नाथा हि वयं वने ॥

தத் "ஆனாகயால்
दण्डकारण्यवासिभिः தண்டகாரணயத்தில்
வசிக்கும்
ரக்ஷோபி: அரக்கர்களால்
अर्थमानान् இம்சிக்கப்படும்
न: எக்களை,
त्वं தேவரீர்
भ्रात्रा தம்பியோடு

सह கூட
रक्ष ரகபிக்கவேண்டும்.
हि ஏனெனில்
वने காட்டில்
वयं நாங்கள்
त्वन्नाथा: { தேவரீரொருவரைபே
காதராகக்கொண்ட
வர்கள்.

मया चैतद्वचः श्रुत्वा कात्स्न्येन परिपालनम् । ऋषीणां दण्डकारण्ये संश्रुतं जनकात्मजे ॥

जनकात्मजे "ஆனகரின் திருமகனே!
दण्डकारण्ये தண்டகாரணயத்தில்,
ऋषीणां முனிவர்களுடைய,
एतन् இந்த
वचः மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு
मया च என்னாலும்,
कात्स्न्येन குறையின்றி
परिपालनं சம்பாதிப்பது
संश्रुतम् வரக்கூறிக்கப்பட்டது.

संश्रुत्य च न शक्यामि जीवमानः प्रतिश्रवम् । मुनीनामन्यथाकर्तुं सत्यमिष्टं हि मे सदा ॥

मुनीनां "முனிவர்களுக்கு
प्रतिश्रवं சபதத்தை
संश्रुत्य வாக்களித்துவிட்டு,
जीवमानः च உயிருடனிருக்கும்
நான்

शक्यामि न உடன்படேன்.
हि ஏனெனில்,
मे எனக்கு
सदा எக்காலத்திலும்
सत्यं சத்யமொன்றே
इष्टं விரும்பும்.

अप्यहं जीवितं जहां त्वां वा सीते सलक्ष्मणाम् । न तु प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ॥

सीते "வரீதே!
अहं நான்
जीवितं உயிரைஎன்னாலும்
सलक्ष्मणां லக்ஷ்மணனுள்ளிட்ட
त्वां वा உன்னைபென்னாலும்
जहां अपि துற்பிடிலும் துற்ப
பேன்.

विशेषतः முக்கியமாய்
ब्राह्मणेभ्यः பிராமணர்கள்
பொருட்டு
प्रतिज्ञां பிரதிக்கூறுகை
संश्रुत्य नு செய்துகொடுத்து
न துறவேன். [விட்டு]

तद्वश्यं मया कार्यम्पीणां परिपायनम् । अनुक्तेनापि वदेहि प्रतिज्ञायाऽथ किं पुनः ॥

வேடி	" கவதேதே !	கார்யம்	செய்யப்பட்டதென்றடிய
अपीणां	(முயிவர் கஞ்சைய		கடமை.
परिपायनं	வாய்வித்தவாறாக	अथ	புதிதாயுது
अनुक्तेन अपि	தென்பப்பட்டவாறாக	नन्	அக்டவா
मया	என்னும் [புதிதும்,	प्रतिज्ञाय	காக்களித்துகிட்டு,
अवश्यं	கவதேதே	कि पुनः	புதிதெதென்னும் ?

मम स्नेहाच्च सौहार्दादिमुक्तं त्वयाऽनये । परितुष्टोऽस्म्यहं सीते न शनिष्टोऽनुशिष्यते ॥

अनये	" மாசற்றவனே !	उक्तं	கொல்லப்பட்டது.
सीते	வந்தே !	अहं	நான்
स्नेहात्	அன்பினாலும்	परितुष्टः अस्मि	சந்தேசமடைய
सौहार्दात् च	தண்ணலியாலும்	हि	எனினால் [தேன்.
त्वया	உன்னால்	अनिष्टः	தெண்டாதவன்
मम	எனக்கு	न अनुशिष्यते	பொதிக்கப்படுகிற
इहं	இது		தில்லை.

सदृशं चानुरूपं च कुलस्य तव शोभने । सधर्मचारिणी मे त्वं प्राणेभ्योऽपि गरीयसी ॥

शोभने	" புண்டா தம்பனே !	सधर्मचारिणी	{ என்னுடைய தம்பன் கனிய அனுப்பக் கும்
तव	உனக்கும்	त्वं	நீ
सदृशं च	தகுந்ததே;	प्राणेभ्यः	உயிர்களுள்
कुलस्य	உத்தமகுலத்திற்கும்	गरीयसी अपि	மேம்பட்டவாறென !
अनुरूपं च	ஏற்றதே;		
मे	எனக்கு		

इत्येवमुक्त्वा वचनं महात्मा सीतां प्रियां मैथिलराजपुत्रीम् ।

राषो धनुष्मान् सह लक्ष्मणेन जगाम रम्याणि तपोवनानि ॥ २३ ॥

महात्मा	மஹாத்மாவரன்	उक्त्वा	கூறச்செய்து
रामः	ராமர்		கிட்டு.
मैथिलराजपुत्री	மீதிலமன்னகின்	धनुष्मान्	தனுஷமானியாய்
	திருமகனும்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணதோடு
प्रियां	மனை அடியவாள்	सह	கூட
सीतां	சீதாபிராட்டியாரி	रम्याणि	அழகிய [தேரகி
वचनं	தம்மாந்தியை [டம்	तपोवनानि	தேவா வனங்களே-
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	जगाम	பிரயாணமாகினர்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे दशमः सर्गः ॥

एकादशः सर्गः—பதினோன்றாவது ஸர்க்கம் || ११ ||

अगस्त्यमहिमानुवर्णनम्—அகஸ்தியரின் மஹிமைமையிற் சொல்வது

अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा । पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	मध्ये तु	நடுவில் தொன்றுள்.
अग्रतः	முதலில்	पृष्ठतः	கனடத்தில்
प्रययौ	நடந்தார்.	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सुमध्यमा	ஸுமத்யமாயின	धनुष्पाणिः	தனுஷ்பாணியாய்
सीता	சீதாபிரதாட்டியார்	अनुजगाम ह	பின்பற்றிக்கொண்டார்.

तौ पश्यमानौ विविधाञ्छैलप्रस्थान् वनानि च । नदीश्च विविधा रम्या जम्भतुः सह सीतया ॥
सारसांश्चकवाकांश्च नदीपुलिनचारिणः । सरांसि च सपञ्चानि युक्तानि जलजैः खगैः ॥
यूथवद्वांश्च पृषतान् मदोन्मत्तान् विषाणिनः । महिषांश्च वराहांश्च नागांश्च द्रुमवैरिणः ॥

सीतया सह	சீதையோடுகூட	खगैः	பறவைகளோடு
तौ	ஆஸ்கிருவர்களும்	युक्तानि	கூடிய
विविधान्	பல	सपञ्चानि	தரமரைபூத்த
शैलप्रस्थान्	மலைச்சிகரங்களையும்	सरांसि च	நடைகளையும்,
वनानि च	காடுகளையும்,	यूथवद्वांश्च	கட்டக்கட்டமாய்ச்
रम्याः	அழகிய		சேர்ந்துள்ள
विविधाः	பல	पृषतान् च	புள்ளிமாண்களையும்,
नदीः च	நதிகளையும்,	मदोन्मत्तान्	கொழுத்த
नदीपुलिन- चारिणः	நதிகரின் மணல் திட்டுகளிலிருக்கும்,	विषाणिनः च	எருதுகளையும்,
सारसान्	ஸாரஸாபறவைகளை யும்,	महिषान् च	எருமைகளையும்,
चकवाकान् च	சகவாகசப்பறவை களையும்,	वराहान् च	பன்றிகளையும்,
जलजैः	ஐலவாகடிகளான	द्रुमवैरिणः	மரங்களையழிக்கும்
		नागान् च	யானைகளையும்,
		पश्यमानौ	பார்த்துகொண்டே
		जम्भतुः	வழிநடந்தார்கள்.

ते गत्वा दूरमध्वानं लम्बमाने दिवाकरे । ददशुः सदृता रम्यं तदाकं योजनायतम् ॥
पद्मपुष्करसंवाधं गजयूथैरलङ्कृतम् । सारसैर्हंसकादम्यैः सङ्कुलं जलजातिभिः ॥ ६ ॥

ते	ஆவர்கள்	दिवाकरे	சூரியன்
दूरं अध्वानं	வெகுதூரம்	लम्बमाने	ஆஸ்தபிக்கையில்,
गत्वा	கடந்தி,	योजनायतं	விஸ்தரமுண்டாம் (நீண்டதும்)

शशपुकरः । संवापं)	செந்தாமரையர், கொண் நாடாரை விதைந்துள் னதும் [மாமல்
गजसूरीः	யானைக் கூட்டங்கள்-
अलङ्कृतं	நினைந்துள்ளதும்
जलजातिभिः	ஐயப்பிராணிபகனரடிய
सारसैः	சாரஸப்பறையினரால் தும்

हंसकादस्यैः	நறம்மைக்கள், கரதம்ப மிவைகளால் தும்,
मङ्कुलं	நினைந்து
रम्यं	அழகாரிசூக்கும்
तटाकं	தட்டகமென்றை
सहिताः	ஒருங்கே
दृश्युः	கண் ணுந் தூர்கன்.

प्रसन्नसन्तिले रम्ये तस्मिन् सरसि शुश्रुवे । गीतवादित्रनिर्घोषो न च कश्चन दृश्यते ॥

प्रसन्नसन्तिले	தெளிந்த இனமுற்ற
रम्ये	அழகிய
तस्मिन्	அந்த
सरसि	தடாகத்தில்
गीतवादित्र-	பாட்டு, வாத்தியம்
निर्घोषः	இவைகளினொன்று

शुश्रुवे	கெட்கப்பட்டது.
तु	அதுமே
कश्चन	மனிதனொருவரும்
दृश्यते न च	காணப்பட்டவும்கூட.

ततः कौतूहलाद्रागो लक्ष्मणश्च महारथः । मुनिं धर्मभूतं नाम प्रष्टुं समुपचक्रमे ॥ ८ ॥

महारथः	பெரும்பொருளிராது மவரும்,
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
ततः	அவ்விடத்தில்
कौतूहलात्	{ தட்பம் தெரியாதவர் களறிந்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற

समः	அவாவுடனிருந்தமை
धर्मभूतं नाम	மூர்த்தம்
मुनिं	"தர்மமயரூத்" என்ற
प्रष्टुं समुपचक्रमे	முனையைப்பார்த்து பின்வருமாறு கொண்டார்.

इदमत्त्वद्भुतं श्रुत्वा सर्वेषां नो महाभुने । कौतूहलं महज्जातं किञ्चिं साधु कथ्यताम् ॥

महाभुने	முனையுள்பெருமாளே !
नः	எங்கள்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்,
अत्यद्भुतं	மிக ஆக்கிரமமாகிருக்
इदं	இதை [தும்
श्रुत्वा	கேட்டு,

महत्	மிக
कौतूहलं	ஆசை
जातं	ஏற்பட்டிருக்கிறது.
किं इदं	இதென்ன;
साधु	சாது
कथ्यताम्	கொண்டப்பட்டும்.

तेनैवमुक्त्वा धर्मात्मा राघवेण मुनिस्तदा । प्रभवं सरसः कुत्स्नमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ १० ॥

तेन	அந்த
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்
एवं	இவ்வாறு
उक्तः	நினைப்பட்டு
धर्मात्मा	தர்மமயமானவரும்
मुनिः	முனிவர்,

तदा	உப்பொழுது
सरसः	தடாகத்தினதும்
प्रभवं	நினைப்பெருமைய யை (உற்பத்தியை)
कुत्स्नं	குந்தினும்
आख्यातुं	பின்வருமாறு விள
उपचक्रमे	க்க உரைத்தார்.

इदं पञ्चाप्सरो नाम तदाकं सार्वकालिकम् । निमित्तं तपसा राम मुनिना माण्डुकर्णिना ॥

ராம	சூரீ ராம!	பஞ்சாப்சரோ	"பஞ்சாப்சரஸ்"
इदं	இந்த	என்பதிதின்	பெயர்.
तदाकं	குளமரனது,	माण्डुकर्णिना	"மாண்டுக் கர்ணி"
सार्वकालिकं	எப்பொழுதும் ிர்	मुनिना	என்ற முனிவரால்
	நினைந்தான் எனது.	तपसा	தவமூரிகமயால்
		निमित्तम्	கிருஷ்டிக்கப்பட்டது.

स हि तेपे तपस्तीव्रं माण्डुकर्णिर्महामुनिः । दशवर्षसहस्राणि वायुभक्षो जलाश्रयः ॥१२॥

सः	ஆந்த	वासुभक्षः	வாயுபக்ச உணவாகிக் கொண்டு,
माण्डुकर्णिः	மாண்டுக் கர்ணி என்ற	दशवर्षसहस्राणि	பதின்மீரம் வருஷம்
महामुनिः	முனிவர்பெருமான்,	तीव्रं तपः	கடும் தவத்தை [கள்
जलाश्रयः	ஜலத்தில் நின்றதுக் கொண்டு,	तेपे	பூயந்தினார்.
		हि	இது பரகித்தம்.

ततः प्रव्यथिताः सर्वे देवाः साग्निपुरोगमाः । अब्रुवन् वचनं सर्वे परस्परसमागताः ॥

ततः	அதனனால்	प्रव्यथिताः	மிகவும் உள்ளம் கடு ங்கியவர்களாய்
साग्निपुरोगमाः	அக்னிபகவான் முத லியவர்களை யுள்ளிட்ட	परस्परसमागताः	ஒருவருக்கொருவர் -
देवाः	தேவர்கள்	सर्वे	எல்லோரும் [கூடி
सर्वे	எல்லோரும்,	वचनं	பின்வரும் மொழியை
		अब्रुवन्	பெரிக்கொண்டார்கள்.

अस्माकं कस्यचित् स्थानमेष प्रार्थयते मुनिः । इति संविप्रमनसः सर्वे ते विदिवौकसः ॥

एषः	"சூரத	प्रार्थयते	அபயறுசிக்கப்போகிக்
मुनिः	சூரீ	ते	ஆந்த [ன்முன்".
अस्माकं	எம்முள்	विदिवौकसः	தேவர்கள்
कस्यचित्	ஒருவனுடைய	सर्वे	எல்லோரும்
स्थानं	பதவியை	इति	மேற்கண்டவாறு
		संविप्रमनसः	கவலைகொண்டார்கள்.

ततः कर्तुं तपोविघ्नं सर्वदेवैर्नियोजिताः । प्रधानाप्सरसः पञ्च विद्युच्चित्रवर्चसः ॥ १५ ॥

ततः	அதனனால்	प्रधानाप्सरसः	உத்தம அபசரன்கள் கடன்
देवैः सर्वैः	தேவர்கள் எல்லோர் களாலும்	तपोविघ्नं	தவத்திழிபெயுறை
विद्युच्चित्र- वर्चसः	பின்னல்கொட்டுபொல் தேவருகாந்தியுடைய	कर्तुं	செய்ய
पञ्च	ஐந்து	नियोजिताः	எதிர்படுத்தப்பட்டவர் கடன்.

अप्सरोभिस्ततस्ताभिर्मुनिदृष्टपरावरः । नीतो पद्मवक्ष्यन् सुराणां कार्यसिद्धये ॥ १६ ॥

ततः	"அப்பிபா முது	सुराणां	தேவர்களது முது
ताभिः	அந்த	अप्येभिदये	மனோரதம் என்குதி
अप्सरोभिः	அப்பஸரஸ்திரீகணம்	मद्मवक्ष्यन्	மன்மதனுக்காட்படு
दृष्टपरावरः	இதயாபரிசெய்து		தலை
मुनिः	முனிவர்,	नीतः	அடைவிக்கப்பட்டார்.

तत्रैवाप्सरसः पञ्च मुनेः पर्वतात्मजाः । तटाके निर्मिते तासामस्मिन्नन्तर्हिते गृहम् ॥

ताः	"அந்த	अस्मिन्	இந்த
अप्सरसः	அப்பஸரஸ்திரீகள்	तटाके	தடாகத்திலுள்
पञ्च च	ஐவரும்,	तासां	அவர்களுக்கும்
मुनेः एव	முனிவருக்கே	गृहं	ஒரு வீடானது
पर्वतैः	பத்தியாபரிசுத்தலை	अन्तर्हिते	மறைவாக
आगताः	அடைந்தார்கள்.	निर्मितम्	கட்டப்பட்டது.

तत्रैवाप्सरसः पञ्च निवसन्त्यो यथासुखम् । रमयन्ति तपोयोगान्मुनि यौवनमास्थितम् ॥

अप्सरसः	"அப்பஸரஸ்திரீகள்	तपोयोगात्	தபமறிகைமயால்
पञ्च	ஐவரும்	यौवने आस्थितं	மெளவனதகைமிகே
तस्य एव	அவ்விடத்திலேயே		பெயிருக்கும்
यथासुखं	சுகமும்	मुनि	முனிவரை
निवसन्त्यः	வசலித்துக்கொண்டு	रमयन्ति	களிப்புறச்செய்கின்.

तासां सहस्रीदमानानामेष वादित्रनिःस्वनः । श्रूयते भूपणोन्मिश्रो गीतशब्दो मनोहरः ॥

सहस्रीदमानानां	"கிளை யாடும்	एषः	இந்த
तासां	அவர்களுடைய முது	मनोहरः	இனிய
भूपणोन्मिश्रः	ஆபரணங்களுக்கிடையே	गीतशब्दः	பாட்டு சொல்லம்
वादित्रनिःस्वनः	வாத்திய ஐலியும்	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது."

आश्चर्यमिति तस्यैतद्वचनं भावितात्मनः । राघवः प्रतिजग्राह सह भ्रात्रा महायशः ॥ २० ॥

भावितात्मनः	அதமக்களுடையமுற்ற	इति	இருக்கிறதென்று
तस्य	அவரது	महायशः	பெரும்புகழ்பெற்ற
एतत्	இந்த	रासः	சீராம்
वचनं	மொழியை	भ्रात्रा सह	தம்பியோடுகூட
आश्चर्यं	"அந்த சீமையார்	प्रतिजग्राह	கெட்டு மகிழ்ந்தார்.

एवं कथयमानस्य ददर्शश्रमण्डलम् ॥ २१ ॥

एवं	அவ்வாறு	आश्मण्डले	அந்தமலரிணைகைய
कथयमानस्य	கதைத்தபோது	ददर्श	கண்டார்.

प्रविश्य सह वैदेया लक्ष्मणेन च राघवः । उवास सुनिभिः सर्वैः पूज्यमानो महात्मभिः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்.	सुनिभिः	முனிவர்கள்
वैदेया सह	வெய்தேயர்களுடனும்,	सर्वैः	எல்லோராரும்,
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனோடும்	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற
प्रविश्य	பிரவேசித்தார்		வசரார்
महात्मभिः	மஹாத்மாக்களாகிய	उवास	காலமாகழித்தார்.

तथा तस्मिन् सककुत्स्थः श्रीमत्याश्रमपण्डिते । उपित्वा तु सुखं तत्र पूज्यमानो महर्षिभिः ॥

जगाम चाश्रमांस्तेषां पर्यायेण तपस्विनाम् । येषामुपितवान् पूर्वं सकाशे स महास्रवित् ॥

सकाकुत्स्थः	சகசுத்தஸ்துடனிருக்க	आश्रमपण्डिते	ஆஸ்ரமங்களில்
	கும்	सुखं	வசுவசுகையாய்
महास्रवित्	அஸ்ரவிகந்தவகாரி	उपित्वा तु	இருந்துகொண்டு,
	புணராகிய	येषां	எந்த
सः	அவர்.	तपस्विनां सकाशे	தபஸ்விகளிடம்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	पूर्व	முன்பு
महर्षिभिः	மஹர்ஷிகளால்	उपितवान्	இருந்தாரே,
पूज्यमानः	உபசரிக்கப்படுபவர்	तेषां	அவர்களுடைய
तत्र	அப்பொழுது [தாய்	आश्रमान् च	ஆசரமங்களுக்கே
तस्मिन्	அந்த	पर्यायेण	மற்றிமாற்றி
श्रीमति	ஆழகிய	जगाम	சென்றார்.

कचित् परिदृशान् मासानेकं सेवत्सरं क्वचित् । कच्चिच्चतुरा मासान् पञ्च पृचापरान् क्वचित् ॥

अपरत्राधिकं मासादप्यधिकं क्वचिन् । त्रीन् मासान्पञ्चमासाञ्च राघवो न्यवसत् सुखम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்.	अपरान्	மற்றாம்
सुखं	வசுவசுகையாய்,	पञ्च पृ च	ஐந்தாறுமாதங்களை
क्वचित्	கிலவிடங்களில்	अपरस	மற்ற [அம்,
परिदृशान्	கமர் பத்து	क्वचित्	கிலவிடங்களில்
मासान्	மாதங்களைஅம்,	मासान्	ஒரு மாதத்திற்கு
क्वचित्	கிலவிடங்களில்	अधिकं	அதிகமாயும்,
एकं	ஒரு	अथ अधिकं	ஒருபத்துத்திற்கு
सेवत्सरं	வருவத்தையம்,	अथ	மற்றும்
क्वचिन्	கிலவிடங்களில்	क्वचिन्	கிலவிடங்களில்
चतुरः	நான்கு	तीन् मासान्	மூன்றுமாதங்களைஅம்
मासान् च	மாதங்களைஅம்,	अष्ट मासान् च	எட்டுமாதங்களைஅம்,
क्वचिन्	கிலவிடங்களில்	न्यवसत्	வழித்தார்.

तथा संवत्सतस्तस्य सुतीर्णान्नाश्रमेषु वै । उपानिशान्कुल्येन ययुः संवत्सरा दृष्ट ॥ २७ ॥

तथा	அதற்குமேலும்,	संवत्सतः	வாடிக் ஆண்டுகளில்
सुतीर्णां	முற்றியிருந்தவருடைய	ययुः	ஆவாருக்கு [அருந்த
आश्रमेषु वै	ஆசிரமங்களுக்குள்ளே,	दृष्ट	பார்க்க
आनुकूल्येन	இருண்டது, நின்று,	संवत्सरा	வாடகைகளில்
रमसः च	நகர்ந்தவருடைய,	ययुः	காந்தவன்.

परिवृत्य च धर्मो राघवः सह सीतया । सुतीर्णस्याश्रमं श्रीमान् पुनरेवाजगाम ह ॥ २८ ॥

धर्मतः	தருமமுறைநின்றவரும்,	परिवृत्य	திரும்பி,
श्रीमान् च	முற்றியிருந்தவன்	पुनः एव	மீண்டும்
राघवः	ரஹ்மான்,	सुतीर्णस्य	முற்றியிருந்த
सीतया सह	சீதையுடையோடுகூட	आश्रमं ह	ஆசிரமத்திற்கு
		आजगाम	வந்துசென்றான்.

स तमाश्रमसाध्य मुनिभिः प्रतिपूजितः । तत्रापि न्यवसद्रामः किञ्चिन् कायपरिन्दपः ॥

अरिन्दमः	சக்தருஷம்நிறைந்தவராகி	मुनिभिः	நிகுண்டவர்க
सः	ஆந்த [ய	प्रतिपूजितः	உபசரிக்கப்பட்டவராக
रामः	ரஹ்மான்,	तत्र अपि	அங்கும், [ய
तं	அந்த	किञ्चिन्	செறிது
आश्रमं	ஆசிரமத்தைய	कालं	காலம்
आसाद्य	அடைந்து,	न्यवसत्	கந்தந்தான்.

तदाश्रमस्थो विनयात् कदाचित् महामुनिम् । उपासीनः स काकुत्स्थः सुतीर्णपिदपव्रवीत् ॥

तदाश्रमस्थः	அதற்கு அங்கு அங்குமிங்குமி	काकुत्स्थः	காகுத்தன்,
	விருப்பவரும்	कदाचित्	தருமமும்
सुतीर्ण	முற்றியிருந்தவன்	तं	அந்தவருடைய
महामुनि	முற்றியிருந்தவருடைய	विनयात्	கவையாக
उपासीनः	கந்தநிற்குந்தவருடைய	इदं	இந்தவருடைய
मः	ஆந்த	कथवीत्	கதைத்தான்.

अस्मिन्नरण्ये भगवन्नगस्यो मुनिसत्तमः । वसतीति मया नित्यं कथाः कथयतां श्रुतम् ॥

भगवन्	“பகவானே !	अस्मिन्	இந்த
कथयतां	பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்	अरण्ये	காட்டில்
	மிகவும்	नित्यं	சம்பொழுதும்
कथाः	பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன,	वसति	மதிக்கிறார் !
मुनिसत्तमः	“முற்றியிருந்தவருடைய	इति	எனவே
	குற	मया	என்னால் [அ.
अगम्यः	அடைந்தவன்	श्रुतम्	கேட்கப்பட்டிருக்கிற-

न तु जानामि तं देशं वनस्यास्य महत्तया । कुत्राश्रममिदं पुण्यं महर्षेस्तस्य धीमतः ॥ ३२ ॥

अस्य	“இந்த	तस्य	அந்த
वनस्य	காட்டின்	महर्षेः	மஹர்ஷியினுடைய
महत्तया	விகாஸத்தால்	इदं	இந்த
तं देशं	அவ்விடத்தை	पुण्यं	புண்யமாகிய
जानामि न	நானறியேன்.	आश्रमं	ஆசிரமம்
धीमतः	மக்க அறிவாகியா	तु	இப்பொழுது
	கி.ப	कुत्र	எங்குள்ளது?

प्रसादात्तत्र भवतः सानुजः सह सीतया । अगस्त्यमभिगच्छेयमभिवादयितुं मुनिम् ॥

तत्र भवतः	“தேவரீரது	अगस्त्यं	அகஸ்திய
प्रसादात्	அனுக்கிரஹத்தால்	मुनिं	முனிவரை
सीतया सह	வலிதையோடுகூடவும்	अभिवादयितुं	நமஸ்கரிக்க
सानुजः	தம்பியுடனும்	अभिगच्छेयम्	செல்வேன்.

मनोरथो महानेष हृदि संपरिवर्तते । यदहं तं मुनिवरं शुश्रूषेयमपि स्वयम् ॥ ३४ ॥

अहं	“அடியேன்	एषः	இந்த
तं	அந்த	महान्	சிறந்த
मुनिवरं	முனிவர் பெருமானை	मनोरथः	மனோரதமானது,
स्वयं	தானே	हृदि	உள்ளத்தில்
अपि शुश्रूषेयं	தொண்டுபுரிவேனோ?	संपरिवर्तते	சுழன்றுக்கொண்டிருக்கிறது”
यत्	என்ற		

इति रामस्य स मुनिः श्रुत्वा धर्मात्मनो वचः । सुतीक्ष्णः प्रत्युवाचेदं प्रीतो दशरथात्मजम् ॥

धर्मात्मनः	தருமாத்மாவாகிய	मुनिः	முனிவர்,
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	प्रीतः	உள்ளம் பூரித்தவராகி
इति वचः	இச்சொல்லுக்கு	दशरथात्मजे	{ தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருக்குமார
श्रुत्वा	திருச்சொல்லை நம்பியருளிய		
सः	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
सुतीक्ष्णः	ஸ-தீக்ஷண	प्रत्युवाच	பதவளித்தார்.

अहमप्येतदेव त्वां वक्तुकामः सलक्ष्मणम् । अगस्त्यमभिगच्छेति सीतया सह राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	अगस्त्यं	அகஸ்தியமுனிவரை
अहं अपि	நானும்,	अभिगच्छे	போய் திரிகி”
सलक्ष्मणं	சகலக்ஷ்மணனுடனிரு	इति	என்கிற
त्वां	உன்னிடம், [க்கும்	एतत् एव	இதையே
सीतया सह	“வலிதையோடுகூட	वक्तुकामः	சொல்லிடுங்கோன்.

दिष्ट्या निदानीमर्थेऽस्मिन् स्वयमेव वराणि माम् ।

अहयाख्यामि ते राम यत्रागस्यो महाभुनिः ॥ ३७ ॥

अस्मिन् अर्थे	“இதிகளில்லாததில்	अगम यः	அகந்திய
इदानीं	இப்பொழுது,	महाभुनिः	மஹிவர்பொருளான்
स्वये एव	நீயே	यस	என்கிருக்கிறாரோ
मां	என்கீள்		(ஆண்க)
वराणि	வரளித்தன,	ते	உனக்கு
दिष्ट्या तु	இது தெய்வமாகியதோ,	अहं	நான்
राम	ராம!	आख्यामि	சொல்லுகிறேன்.

योजनान्यश्रमाच्च याहि कश्चरि वै ततः । दक्षिणेन महावर्द्धमानमम्यभ्रातुराश्रमः ॥

तात	“குழந்தாம்!	ततः	அங்கிடத்தில்
आश्रमात्	ஆசிரமத்தினின்று	अगम्यभ्रातुः	அகந்தியரின் தம்பி
दक्षिणेन	தெற்குறாக்கி		யின்
कचरि	காங்கு	महान्	பெரிய
योजनानि	யோஜனை நூறம்	श्रीमान्	அழகிய
याहि	செல்.	आश्रमः वै	ஆசிரமமிருக்கிறது.

स्थलप्राये वनोद्देशे पिप्पलीवनशोभिते । बहुपुष्पफले रम्ये नानाशकुनिनादिते ॥ ३९ ॥

पद्मिन्यो विविधास्तत्र प्रसन्नसलिलाः शिवाः । हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः ॥

तत्र	“அங்கு [அங்கு,	विविधाः	பல.
स्थलप्राये	மிக மேடுபூமியுள்ள-	प्रसन्नसलिलाः	தெளிந்த துடித்தை
पिप्पलीवन-	பிப்பலிமரங்கள்		உடையவைகளும்.
शोभिते	டர்ந்ததும்,	शिवाः	பண்பமரணவைகள்
बहुपुष्प-	பலவகை புஷ்பங்கள்		களும்,
फले	களும், பழங்களும் பி	हंस-	தறம்பலக்கள், நீர்க்க
	றைந்ததும்,	कारण्डवाकीर्णाः	வைகள் சோம்பியவை
नानाशकुनि	பலவித பறவைகள்		களும்.
नादिते	பதிக்கப்பெற்றதும்,	चक्रवाकोप-	சக்கிரவாகத்தொலு
रम्ये	அழகானதாயின	शोभिताः	குடும்பத்தினங்களும்
वनोद्देशे	ஆசிரமப்பிரதேசத்	पद्मिन्यः	பொழையாடகனி
	தில்.		ருக்கின்றன.

तत्रैका रजनी व्युष्य प्रभाते राम गम्यताम् । दक्षिणां विशसास्थाय वनपण्डस्य पार्श्वतः ॥

राम	“ராமே!	वनपण्डस्य	உட்காத காட்டினது,
तत्र	அங்கு	पार्श्वतः	பக்கமால்
एकं	ஒரு	दक्षिणां	தெற்கு
रजनीं	இரவை	दिशं	திசையை
व्युष्य	கூழித்த,	आस्थाय	பற்றி,
प्रभाते	காலைமீள்	गम्यताम्	செல்லப்படட்டும்.

तत्रागस्त्याश्रमपदं गत्वा योजनमन्तरम् । स्मर्णाये वनोद्देशे बहुपादपसंहृते ॥ ४२ ॥

யோஜனம்	“ஒருமையாஜனை	स्मर्णाये	அழகிய
अन्तरं	தூரம்	वनोद्देशे	வனப்போடுகொத்தில்
गत्वा	வந்தது,	अगस्त्याश्रमपदं	அகஸ்தியாசிரமபடம்
बहुपादपसंहृते	வெகு மரக்கனடர்ந்த		அகத்திலும்
		तत्र	அங்கிருக்கிறது.

रंस्यते तत्र वैदेही लक्ष्मणश्च सह त्वया ॥ ४३ ॥

तत्र	“அங்கிடத்தில்	रंस्यते	ஆனந்தமடைவார்.
त्वया सह	உன்னோடுகூட	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்மடை
वैदेही	வாய்நாத		உடன்.

यदि बुद्धिः कृता द्रष्टुमगस्त्यं तं महासुनिम् । अथैव गमने बुद्धि रोचयस्व महायशः ॥

महायशः	பெரும்புகழ்பெற்ற	बुद्धिः	உத்தேசமானது
तं	அந்த [வகை !	कृता यदि	இருக்குமாகில்,
अगस्त्यं	அகஸ்திய	अथ एव	இப்பொழுதே
महासुनिम्	மா முனிவரை,	गमने	பிரயாணத்தில்
वद्	தரிசிக்க	बुद्धि रोचयस्व	தீர்மானம் செய்.

इति रामो मुनेः श्रुत्वा सह भ्रात्राऽभिवाद्य च । प्रतस्थेऽगस्त्यबुद्धिं सानुजः सद सीतया ॥

रामः	சீராமர்,	अभिवाद्य च	தண்டணிட்டுவிட்டு,
मुनेः	முனிவருடைய	अगस्त्ये	அகஸ்தியரை
इति	இதிலேமொழியை	बुद्धिं	உத்தேசித்து,
भ्रात्रा सह	தம்பியோடுகூடவே	सानुजः	தம்பியுடனும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	सीतया सह	வரிதையுடனும்,
		प्रतस्थः	புறப்பட்டார்.

पश्यन् वनानि चित्राणि पर्वतांश्चाभ्रसन्निभान् । सरांसि सरितश्चैव सायूनि विविधानि च ॥

सुतीक्ष्णेनोपदिष्टेन गत्वा नेन पथा सुखम् । इदं परमसंहृष्टो वाक्यं लक्ष्मणव्रवीत् ॥ ४७ ॥

सुतीक्ष्णेन	உதிக்ஷணமுடைய	सरितः एव	ஆறுகளையும்
उपदिष्टेन	கூறுபட்ட [தான்]	विविधानि	பல
तेन	அவன்	सानुनि च	தாழ்வாரகளையும்
पथा	வழிபற்றி	पश्यन्	பார்த்துகொண்டு
सुखं	சுகம்	परमसंहृष्टः	மிக மகிழ்ச்சிகொண்ட
गत्वा	சென்றகொண்டு,		உலகரவி
चित्राणि	அழகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரைப்போ
वनानि	வனங்களையும்,	इदं	பின்வரும் [த்து]
अभ्रसन्निभान्	மேகங்கள்போன்ற	वाक्यं	கொல்லை
पर्वतान् च	மலைகளையும்,	अवधीत्	கொள்ளாது.
सरांसि च	ஓடைகளையும்,		

एतदेवाश्रमपदे चतुं तस्य महात्मनः । अगम्यस्य मुनेर्भ्रातुर्हस्यते पुण्यकर्मणः ॥ ४८ ॥

एतत्	“இதேகா	मुनेः	முனிவரது
आश्रमपदं	அஸ்ரமபதம்	भ्रातुः	தம்பியரகிய
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	तस्य	அதன் [யது]
पुण्यकर्मणः	புண்யகர்மணபு	महात्मनः	மஹாத்மாக்களுடைய
अगम्यस्य	அகம்யசிய	मुने एव	முனி எவ

यथा हि मे वनस्यास्य जाताः पथि महस्वशः । सन्नताः फलभारेण पुण्यभारेण च द्रुमाः ॥

पथि	“வழியில்	पुण्यभारेण च	புண்யகர்மணின் மீறாக
अस्य	இதன்		யாலும்,
वनस्य	வனத்திலுமுடைய,	सन्नताः	செருகாய்த்து
सहस्राः	ஆயிரக்கணக்கான	जाताः	விளக்குகின்றன.
द्रुमाः	மரங்கள்,	मे	எனக்கு
फलभारेण	கனிகளின் மீறாகயா	यथा हि	தொண்டவண்ணமே
	லும்,		இருக்கிறது.

विष्पलीनां च पक्षानां वनाद्स्मादुपागतः । गन्धाज्यं पवनोन्निक्षिप्तः सहसा कटुकोदयः ॥

पक्षानां	“கனிகை	पवनोन्निक्षिप्तः	காற்றுல் தொண்டுவர
विष्पलीनां	விப்பலிமரங்களால்		மீட்டி
अज्यं	இந்த [கைய]	कटुकोदयः च	காயம்
गन्धः	காணவியாசனது	अस्मात्	இக்க
सहसा	உக்கிரமாய்	वनात्	காட்டிலிருந்து
		उपागतः	வருகிறது.

तत्र तत्र च दृश्यन्ते संक्षिप्ताः काष्ठसंज्ञयाः । ललाश्च पथि दृश्यन्ते द्रुमा वैर्हयवचसः ॥

तत्र तत्र	“அங்கங்கு	पथि	வழியில்
संक्षिप्ताः	அடுக்கெனக்கப்பட்ட	वैर्हयवचसः	கம்பிமகாந்திபுண்ட
काष्ठसंज्ञयाः	கட்டைக்குறியீடுகள்	द्रुमाः	தர்ப்பைகள் [ய]
दृश्यन्ते च	காணப்படுகின்றன.	ललाश्च	உலகம்பட்டிம்
		दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

एतच्च वनपथ्यस्थं कुशाञ्जलिस्वरोपमम् । पावकस्याश्रमस्थस्य भूमांश्च संप्रहस्यते ॥ ५२ ॥

आश्रमस्थस्य	அஸ்ரமத்திலிருந்து	कुशाञ्जलि-	குசாந்தியேகத்திற்கு
पावकस्य	அக்கொலிசின்	स्वरोपमम्	சுவரஸ்தரபும்,
भूमांश्च	புண்பாசனது	एतत्	இதேகா
वनपथ्यस्थं	அவனத்திலிருந்து	संप्रहस्यते	காணப்படுகிறது.

विविक्तेषु च तीर्थेषु कृतस्नाता महर्षयः । पुष्पोपहारं कुर्वन्ति कुसुमैः स्वयमाजितैः ॥

महर्षयः	“மகரிஷிகள்	स्वयं आजितैः	தாங்களே பறித்து வந்த
विविक्तेषु	புண்ணிய [இட]	कुसुमैः	புஷ்பங்குளிரினால்,
तीर्थेषु च	தீர்த்தகட்டங்களிலே-	पुष्पोपहारं	புட்பார்ச்சுணியை
कृतस्नाताः	நீராடியவர்களாய்,	कुर्वन्ति	செய்கின்றார்கள்.

तत् सुतीक्ष्णस्य वचनं यथा सौम्य मया श्रुतम् । अगस्त्यस्याश्रमो भ्रातुर्नूनमेव भविष्यति ॥

सौम्य	“ஆன்படுவ!”	तत्	அது அங்ஙனமே இருக்கிறது.
सुतीक्ष्णस्य	ஸுதீக்ஷணருடைய	अगस्त्यस्य	அகஸ்தியரின்
वचनं	விவரணம்	भ्रातुः	தம்பியுடைய
यथा	எவ்விதம்	आश्रमः	ஆசிரமமாய்
मया	என்னால்	एव	இது [க்கூடும்.
श्रुतं	ஆறியம்பட்டதோ,	नूनं भविष्यति	அனேகமாய் இருக்க-

निमृद्य तरसा मृत्युं लोकानां हितकाम्यया । यस्य भ्रात्रा कुतेयं दिक् शरण्या पुण्यकर्मणा ॥

इयं	“இந்த	हितकाम्यया	இதம்செய்யும்
दिक्	திசையானது,		பொருட்டு
यस्य	இவரது,	मृत्युं	உயித்திரவத்தை
पुण्यकर्मणा	புண்பச்செயலுடைய	तरसा	தவயாழ்விமையால்
भ्रात्रा	தனையனுரால்,	निमृद्य	நோக்கி, [மிடமாய்
लोकानां	உலகத்தவர்களுக்கு	शरण्या	கவலைன்றி வசிக்ரு
		कृता	செய்யப்பட்டது.

इहैकदा किल क्रूरो वातापिरपि चेल्वलः । भ्रातरौ सहितावास्तां ब्राह्मणश्रौ महासुरौ ॥

इह	“இவ்விடத்தில்	महासुरौ	குரண்டு மகா
एकदा	முன்னொருகாலத்தில்		ஆசுரர்கள்
क्रूरः	க்ரூரனாக	सहितौ	சேர்ந்து
वातापिः	வாதாபி,	ब्राह्मणश्रौ	பிராமணர்களை
चेल्वलः च	இல்வலன் என்ற		கொண்டுக்கொண்டே
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	वास्तां किल	இருந்துவந்தனாராம்.

धारयन् ब्राह्मणं रूपमित्वलः संस्कृतं वदन् । आमन्त्रयति शिमान् स आदमुद्दिश्य निर्घृणः ॥

निर्घृणः	“கொடியவனாகிய	संस्कृतं	இலக்கணமாய்
इत्वलः	இல்வலன்	वदन्	பேசிக்கொண்டு
ब्राह्मणं	பிராமண	आहं	சிரத்தத்தை
रूपं	உருவத்தை	उद्दिश्य	முன்னிட்டு,
धारयन्	எடுத்துக்கொண்டு,	विप्रान्	அந்தணர்களை
		आमन्त्रयति स्म	வலித்துவந்தான்.

आतरं संस्कृतं कृत्वा ततस्तं मेघरूपिणम् । तान् द्विजान् भोजयामास श्राद्धदृष्टेन कर्मणा ॥

ततः	“அதன்பின்னர்	श्राद्धदृष्टेन	சீரத்தநிதிப்படி
तं	அந்த	कर्मणा	செய்கையால்
आतरं	பிரதானம்	तान्	அந்த
मेघरूपिणं	ஆடாய்	द्विजान्	பிராமணர்களை
संस्कृतं कृत्वा	செய்யப்படுத்தி,	भोजयामास	சாப்பிடச்செய்தான்.

ततो भुक्तवतां तेषां विप्राणामित्वन्योऽब्रवीत् । वातापे निष्क्रमस्येति स्वरेण महता वदन् ॥

तेषां	“அந்த	वदन्	பேசுவனாய்,
विप्राणां	அந்தணர்கள்	वातापं	“வாதாபி !
भुक्तवतां ततः	சாப்பிட்டதாகவும்,	निष्क्रमस्य	வேளையில் வர்”
इत्यलः	இவ்வளவு,	इति	என்று
महता	உரத்த	अब्रवीत्	சொல்லுகான்.
स्वरेण	சூரலிட்டு		

ततो आतुर्वचः श्रुत्वा वातापिमேघवन्नदन् । भित्वा भित्वा शरीराणि ब्राह्मणानां विनिष्यतन् ॥

आतुः	“பிரதானமும்	नदन्	கத்திக்கொண்டு
वचः	வர்த்தையை	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
श्रुत्वा ततः	கேட்டதும்,	शरीराणि	உடல்களை
वातापिः	வாதாபி	भित्वा भित्वा	பிளந்துகொண்டு
मेघवत्	ஆடுபோல்	विनिष्यतन्	வேளையில் வந்து விடுவான். (ஆர்வம்)

ब्राह्मणानां सहस्राणि तैरेव कामरूपिभिः । विनाशितानि संहृत्य नित्यशः पिशिताशनैः ॥

कामरूपिभिः	“தீனைத்த உருவங்கொ ள்ளவர்கள்	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
तैः	அந்த	सहस्राणि	பலர்
पिशिताशनैः	அரக்கர்களால்,	संहृत्य	சூட்டச்சூட்டலால்
एवं	இங்ஙனமாய்	नित्यशः	எந்திதெழும்
		विनाशितानि	கொல்லப்பட்டனர்.

अगस्त्येन तदा देवैः प्रार्थितेन महर्षिणा । अनुकूलः किल श्राद्धे भक्षितः स निशाचरः ॥

तदा	“அப்பொழுது	श्राद्धे	சீரத்தத்தில்
देवैः	தேவர்களால்	सः	அந்த
प्रार्थितेन	வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட	निशाचरः	அரக்கன்
अगस्त्येन	அகஸ்திய	अनुकूलः किल	அனுகூலமானவனென்ற கவியாஜத்தால்
महर्षिणा	முனிவரோடானால்.	भक्षितः	புதிக்கப்பட்டான்.

ततः सम्पन्नमित्युक्त्वा दत्त्वा हस्तावसेचनम् । भ्रातरं निष्क्रमस्वेति चेत्त्वलः सोऽभ्यभाषत ॥

ततः	“அப்பொழுது	सम्पन्न इति	திருப்திதானாவென்று
सः	அந்ந	उक्त्वा च	கேட்டுவிட்டு,
इत्त्वलः	இஸ்வலன்	भ्रातरं	ப்ராதரனை
हस्तावसेचनं	ஹஸ்தேகாதகத்ததை	निष्क्रमस्व	“வெளியில் வா”
दत्त्वा	கொடுத்து,	इति	என்று
		अभ्यभाषत	கொன்னான்.

तं तथा भाषमाणं तु भ्रातरं विप्रवातिनम् । अववात् प्रहसन्धीमानगस्त्यो मुनिसत्तमः ॥

तथा	“அவ்வண்ணம்	धीमान्	திமாலாகிய
भ्रातरं	ப்ராதரனை	अगस्त्यः	அகஸ்திய
भाषमाणं	கூப்பிடும்	मुनिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்
विप्रवातिनं	விவாதினர்களைக்	प्रहसन् तु	சிரித்துக்கொண்டே
	கொல்லும்	अववात्	நின் வருமானு
तं	அவனைப்பார்த்து		கொன்னான்.

कुतो निष्क्रमितुं शक्तिर्मया जीर्णस्य रक्षसः । भ्रातुस्ते मेपरुपस्य गतस्य यमसादनम् ॥

मया	“என்னால்	भ्रातुः	ப்ராதரவாகிய
मेपरुपस्य	ஆட்டுருவமாய்	रक्षसः	அரக்கனுக்கு,
जीर्णस्य	ஜீர்ணம்செய்யப்பட்டு	निष्क्रमितुं	வெளியில்வா
यमसादनं	யமன்விட்டை	शक्तिः	கிறமை
गतस्य	சேர்ந்துகிட்ட	कुतः	வந்து?
ते	உனது		

अथ तस्य वचः श्रुत्वा भ्रातुर्निधनसंश्रितम् । प्रधर्षयितुमारंभे मुनि क्रोधान्निशाचरः ॥

निशाचरः	“அரக்கன்,	श्रुत्वा अथ	கேட்டபின்னர்,
भ्रातुः	ப்ராதரனினுடைய	क्रोधात्	கொபத்தால்
निधनसंश्रितं	நிதனப்பற்றியதாகி	मुनि	முனிவரை
तस्य	அவரது [ய,	प्रधर्षयितुं	தூய்மலிக்க
वचः	கொல்லை	आरंभे	கொடங்கினான்.

सोऽभिद्रवन्मुनिश्रेष्ठं मुनिना दीप्ततेजसा । चक्षुषाऽनलकल्पेन निर्दग्धो निधने गतः ॥

सः	“அவன்	मुनिना	முனிவரால்,
मुनिश्रेष्ठं	முனிவர் பெருமானை	अनलकल्पेन	அக்னியை நிகர்த்த
अभिद्रवन्	அடிக்கலந்தவனாய்,	चक्षुषा	கண்ணால்
दीप्ततेजसा	மிக தேஜஸ்ஸால்	निर्दग्धः	கொளுத்தப்பட்டு
	விளங்கும்,	निधने गतः	நிதன்தான்.

तस्यायमाश्रमो भ्रातृस्तयाकवनशोभितः । विप्रानुकम्पया येन कर्मतदुष्करं कृतम् ॥ ६८ ॥

येन	“எவ்வால்,	तस्य	அவரது
विप्रानुकम्पया	பிராமணர்களிடத்து ள்ள தயையால்	भ्रातृ:	தம்பியினது
एतत्	இந்த	तयाकवन- शोभितः	தடாகங்களும், வனக் களும் சிறந்தது விள ங்கும்
तुष्करं	ஒருவராலும் முடியா	आश्रमः	ஆசிரமம்
कर्म	காரியம்	अयम्	இது.”
कृतं	செய்யப்பட்டதோ,		

एवं कथयमानस्य तस्य सौमित्रिणा सह । रामस्यास्तंगतः सूर्यः सन्ध्याकालोऽभ्यवर्तत ॥

सौमित्रिणा	வசந்தமணிகுருதி	कथयमानस्य	தொசுக்கொண்டிருக் கையில்,
सह	கூட	सूर्यः	சூரியாகவரன்
तस्य	அந்த	अस्तंगतः	அஸ்தமயமாளுன்.
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	सन्ध्याकालः	சந்தியாகாலம்
एवं	மேற்கண்டவாறு	अभ्यवर्तत	வந்தது.

उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां सह भ्राता यथाविधि । प्रविवेशाश्रमपदं तमपि सोऽभ्यवादयत् ॥

सः	அவர்	उपास्य	செய்துவிட்டு,
भ्राता	தம்பியோடு	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திலு
सह	கூட	प्रविवेश	புகுந்தார்.
यथाविधि	முறைப்படி	तं	அந்த
पश्चिमां	வாபக்கால	अपि	மேலவையம்
सन्ध्यां	சந்தியாகந்தனத்தை	अभ्यवादयत्	மெல்கரித்தார்.

सम्यक् प्रतिगृहीतश्च मुनिना तेन राघवः । न्यवसत्तां निशामेकां प्राप्य मूलफलानि च ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	मूलफलानि च	செய்துகொண்டும், களி
तेन	அந்த	प्राप्य	பெற்றதே கொண்டும்
मुनिना	முனிவரால்	तां	அந்த
सम्यक्	நன்றாக	एकं	ஒரு
प्रतिगृहीतः	உபகரிக்கப்பட்டு,	निशां च	இரவை
		न्यवसत्	சூதித்தார்.

तस्यां राज्यां व्यतीतायां विमले सूर्यमण्डले । भ्रातरं तमगस्त्यस्य आभन्वयत् राघवः ॥

तस्यां	அந்த	अगस्त्यस्य	அகஸ்தியகுடைய
राज्यां	இரவு	भ्रातरं	தம்பியாகிய
व्यतीतायां	கழிந்து	तं	அவரடம்
सूर्यमण्डले	சூரியன்	आभन्वयत्	பின்வருமாறு
विमले	பிரகாசித்தனும்,		விடைபெட்டார்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,		

अभिवाद्ये त्वां भगवन् सुखमभ्युषितो निशाम् । आमन्त्रये त्वां गच्छामि गुरुं ते द्रष्टुमयजम् ॥

भगवन्	“ பகவானே !	गुरुं	பூஜ்யராகிய
त्वां	தேவரீரை	अयजं	தமையனாரை
अभिवाद्ये	நமஸ்கரிக்கின்றேன்.	द्रष्टुं	காண
निशाम्	நிரவை	गच्छामि	செல்லுகிறேன்.
सुखं	சுகமே	त्वां	தேவரீரிடம்
अभ्युषितः	கழித்தேன்.	आमन्त्रये	விடைபெற்றுக்கொள்
ते	தேவரீரது		ள்னுகிறேன்.”

गम्यतामिति तेनोक्तो जगाम रघुनन्दनः । ययोहिष्टेन मार्गेण वनं तच्चावलोकयन् ॥ ७४ ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்,	वनं च	வனத்தையே
तेन	அவரால்,	अवलोकयन्	உத்தேசித்து,
गम्यतां	“ போகப்பட்டும் ”	उहिष्टेन	குறிப்பிடப்பட்ட
इति	என்று	मार्गेण यथा	வழியாகவே
उक्तः	நியமனம் பெற்றவரால்	जगाम	சென்றார்.
तत्	அந்த [ம்,		

निवारान् पनसांस्तालांस्तिमिशान् वञ्जुलान्धवान् ।

चिरिखिल्वान् मधूकांश्च खिल्वानपि च तिन्दुकान् ॥ ७५ ॥

पुष्पितान् पुष्पिताग्राभिर्लताभिरनुवेष्टितान् ।

ददर्श रामः शतशस्तत्र कान्तारपादपान् ॥ ७६ ॥

हस्तिहस्तैर्विमृदितान् वानरैरुपशोभितान् ।

मत्सैः शकुनिसङ्घैश्च शतशश्च प्रणादितान् ॥ ७७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	कान्तारपादपान्	காட்டுமரங்களையும்,
निवारान्	நீர்கடம்பு,	पुष्पिताग्राभिः	புஷ்பித்த அனிகளை
पनसान्	பலா,		உண்டைய
तालान्	பனை,	लताभिः	கொடிகளால்
तिमिशान्	ஆச்சா,	अनुवेष्टितान्	குழப்பப்பட்ட
वञ्जुलान्	வஞ்சி,	पुष्पितान्	பூத்த மரங்களையும்,
धवान्	தவம்,	हस्तिहस्तैः	யானைகளின் துதிக்
चिरिखिल्वान्	சிறிவில்வம்,		கைகளால்
मधूकान् च	இருப்பைப,	विमृदितान्	கசக்கப்பட்டவை
खिल्वान् अपि	பில்வம்,		களாயும்,
तिन्दुकान् च	திந்துகம் முதலிய	वानरैः	குரங்குகளால்
शतशः	அனுக	उपशोभितान्	விளங்குகிறவைகளால்
			[யும்,

மச்சை:	கொழிந்தது	प्रणादितान्	சப்திக்கப்பெற்றவைக
शकुनिसङ्घैः च	பறவைகளுடனும்		ளாகவும்
	சாளும,	तथ	அவ்விடத்தில்
शतैः	நூற்றுக்கணக்கில்	यदृशं	கண்டார்.

ततोऽब्रवीत् समीपस्थे रामो राजीवव्योचनः । पृष्ठतोऽनुगतं वीरं लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥

ततः	அப்பொழுது	समीपस्थं	கெருங்கி
राजीवव्योचनः	செந்தாமரைக்கண்ணா	अनुगतं	வந்துகொண்டிருக்க
रामः	ஸ்ரீராமர், [ராமரும்		கும்
लक्ष्मिवर्धनं	உதவாற்றுகின்ற	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்
	விரைத்திசெய்வாரும்,		பார்த்து,
वीरं	ஆராரும்,	अब्रवीत्	நினைவாரமாறு
पृष्ठतः	பின்பு		கொன்னார்.

स्निग्धपत्रा यथा वृक्षा यथा क्षान्ता मृगद्विजाः । आश्रमो नातिदूरस्थो महर्षेर्भावितान्मनः ॥

वृक्षाः	“மரங்கள்	क्षान्ताः यथा	நாதுவாகவிரும்பாத
स्निग्धपत्राः यथा	பசுவென்று தனதுத்		இரம்,
	திருப்பதாலும்,	भावितान्मनः	ஆத்மக்குநியான
		महर्षेः	மகர்ஷிமூலைய
मृगद्विजाः	மாண்களும், பறவை	आश्रमः	ஆசிரமமானது
	களும்,	अतिदूरस्थः न	அதிகுரையில்
			போனும்.

अगस्त्य इति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा । आश्रमो दृश्यते तस्य परिश्रान्तश्रमापहः ॥

आज्यधूमाकुलवनश्चीरमालापरिष्कृतः । प्रशान्तमृगयूथश्च नानाशकुनिनाद्रितः ॥ ८१ ॥

लोके	“உலகில்	आज्य-	செய்யுதும்
स्वेन	தனது	धूमाकुल-	கைசெய்யிய வனப்
कर्मणा एव	செய்கையாலேயே	वनः	பெரிசெய்க்கையடை
			கூடும்.
अगस्त्यः इति	{ அகஸ்தியசென (மகி	चीरमाला-	மஞ்சரிகள் செய்யு
	ष्य) அழுத்தியவரெ	परिष्कृतः	தும்,
	ன)	प्रशान्त-	சாதாரண மான்குட்
विख्यातः	புகழ்பெற்றிருக்கிறார்,	मृगयूथः	டங்களைபுடையதும்,
तस्य	அவரது,	नानाशकुनि-	பலபறவைகளால் ஒளி
परिश्रान्त-	{ களைப்புநீட்டெனக் களை	नाद्रितः च	க்கப்பெற்றதுமான
श्रमापहः	{ பின்புத் தீர்ந்ததும்,	आश्रमः	ஆசிரமம்
		दृश्यते	காணப்படுகிறது.

निगृह्य तरसा मृत्युं लोकानां हितकाम्यया । दक्षिणा दिक्कृता येन शरण्या पुण्यकर्मणा ॥

दक्षिणा दिक्	“தென் திசையானது	मृत्युं	உபத்திரவத்தை
पुण्यकर्मणा	புண்யச்செயலுடைய	तरसा	தவமநழிமைபால்
येन	இவரால்,	निगृह्य	பொக்கி,
लोकानां	உலகத்தவர்களுக்கும்	शरण्या	கவரீளின் நீ வசிக்கு
हितकाम्यया	இதம்செய்யும் பொரு		மீடமாய்
	ட்டு	कृता	செய்யப்பட்டது.

तस्येदमाश्रमपदं प्रभावाद्यस्य राक्षसैः । दिगियं दक्षिणा वासादहभ्यते नोपभुज्यते ॥

यस्य	“அவருடைய	उपभुज्यते न	அனுகம்படாமலிரு
प्रभावात्	பரபாவத்தால்		க்கிறதோ,
इयं	இந்த	तस्य	அவரது
दक्षिणा	தென்	आश्रमपदं	ஆசிரமமானது
दिक्	திசை,	इदं	இதோ
राक्षसैः	ஆரக்கர்கனால்	हभ्यते	காணப்படுகின்றது.
आसात्	கடுக்கத்தால்		

यदा प्रभृति चाक्रान्ता दिगियं पुण्यकर्मणा । तदा प्रभृति निर्वैराः प्रशान्ता रजनीचराः ॥

पुण्यकर्मणा	“புண்யசாஸியாகிய	आक्रान्ता च	வசிக்கப்பெற்றதோ,
	இவரால்,	तदा प्रभृति	அதுமுதல்
इयं	இந்த	रजनीचराः	ஆரக்கர்கள்
दिक्	திசை,	निर्वैराः	வைரமொழிந்து
यदा प्रभृति	எதுமுதல்	प्रशान्ताः	சாந்தியுற்றனர்.

नाम्ना चेयं भगवतो दक्षिणा दिक्प्रदक्षिणा । प्रथिता त्रिषु लोकेषु दुर्धर्षा क्रूरकर्मभिः ॥

इयं	“இந்த	क्रूरकर्मभिः	கொடியவர்களால்
दक्षिणा	தென்	दुर्धर्षा	அனுகமுடிவாததால்
दिक् च	திசையும்,	त्रिषु	மூன்று
भगवतः	பகவானுடைய	लोकेषु	உலகங்களிலும்
नाम्ना	பெயர்கொண்டு,	प्रथिता	பிரசித்திபெற்று
प्रदक्षिणा	பெருமையுடன் விள		விளங்குகிறது.
	ங்கிறதால்,		

मार्गं निरोद्धुं निरतो भास्करस्याचलोत्तमः । निदेशं पालयन् यस्य विन्ध्यः शैलो न वर्धते ॥

भास्करस्य	“சூர்யபகவானது	यस्य	இவருடைய
मार्गं	வழியை	निदेशं	அக்கிளைவை
निरोद्धुं	தடுக்க	पालयन्	கிரமேற்கொண்டு
अचलोत्तमः	சிறந்த மலைபான	शैलः	ஆந்த மலைபானது
विन्ध्यः	விந்தியம்	वर्धते न	வளராதிருக்கிறது.
निरतः	முயன்றது.		

अयं दीर्घायुषस्तस्य लोके विश्रुतकर्मणः । अगस्त्यस्याश्रमः श्रीमान् विनीतजनसेवितः ॥

லோகம்	“உலகில்,	வினீதजन-	மயரது இனங்களுக்கல்
विश्रुतकर्मणः	புகழ்பெற்ற செயல்கள்	சேவில:	சேவண்டரப்பட்டவர்.
	ஞாயல்களும்,		தும்
दीर्घायुषः	நீண்ட ஆயுஷையுடைய	श्रीमान्	அருமையுடைய
तस्य	அந்த [வருமான,	आश्रमः	ஆசிரமமானது
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய	अयम्	இது.

एष लोकार्चितः साधुर्हिते नित्यरतः सताम् । अस्मानभिगतानेष श्रेयसा योजयिष्यति ॥

एषः	“இவர்	नित्यरतः	நதர ஊக்கமுடைய
लोकार्चितः	உலகத்தாரால் புகழ்க்கப் பட்டவர்.	एषः	இவர் [வர்,
		अभिगतान्	அக்தவரைந்த
साधुः	பரிசுத்தமூர்த்தி; [கு	अस्मान्	எம்மைபும்
सतां	புண்டரத்மாக்களுக்க-	श्रेयसा	சிறேயஸ்தேவாதி
हिते	நன்மைசெய்வதில்	योजयिष्यति	சேர்த்துவைப்பார்.

आराधयिष्याम्यत्राहमास्त्यं तं महामुनिम् । शेषं च वनवासस्य सौम्य वनस्याम्यहं सुखम् ॥

सौम्य	“ஆன்படுவர் !	अत्र च	இங்குததேவியே
तं अगस्त्यं	அந்த அகஸ்தியர்	वनवासस्य	வனவாஸத்தினத
महामुनिं	மாமுனியவருக்கு	शेषं	மீதிலை
अहं	நான்	सुखं	சுகமாய்
आराधयिष्यामि	இருத்தொண்டு புரிவேன்.	अहं	நான்
		वस्यामि	கழிக்கப்படுகிறேன்.

अत्र देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । अगस्त्यं नियताहारं सततं पशुपासते ॥ ८९ ॥

सगन्धर्वाः	“கந்தர்வர்களுள்ளி	अगस्त्यं	அகஸ்தியருடைய
देवाः	தேவர்களும், [ட்ட	सततं	சம்பெறுமுதும்
सिद्धाः	சித்தர்களும்,	अत्र च	இங்குதேவ
परमर्षयः	மாமுனிவர்களும்,	पशुपासते	சேவிக்கின்றார்கள்.
नियताहारं	நியதமான ஆகாரமுடைய		

नाल जीवेन्मृषावादी क्रूरा वा यदि वा शठः । नृशंसः कामवृत्तो वा मुनिरेष तथाविधः ॥

मृषावादी	“பொய்கொல்பவனுடும்	अत्र	இங்கு
क्रूरा वा	கொடியவனுடும்,	जीवेन् न	நினைத்திராள்.
शठः यदि वा	வஞ்சகனும்,	एषः	இந்த
नृशंसः	நகிரக்கார நரனாகும்	मुनिः	முனிவர்
कामवृत्तः वा	காமவருத்தவராகும்	तथाविधः	அப்படியப்பட்டவர்.

अत देवाश्च यक्षाश्च नागाश्च पतंगैः सह । वसन्ति नियताहारा धर्ममाराधयिष्णवः ॥

देवाः च	“தேவர்களும்,	धर्म	தர்மமொன் னையே
यक्षाः च	யக்ஷர்களும்,	अराधयिष्णवः	வேண்டுகின் றவர்களா
पतंगैः सह	பதங்களோடுகூட	अत	இவ்விடத்தில் [ம்]
नागाः च	நாகர்களும்,	वसन्ति	வசிக்கின்றார்கள்.
नियताहाराः	நியதமான ஆகாரமு டை யவர்களாய்		

अत्र सिद्धा महात्मानो विमानैः सूर्यसन्निभैः । त्यक्तदेहा नवैर्देहैः स्वयांताः परमर्षयः ॥

महात्मानः	“மஹாத்மாக்களாகிய	नवैः	புதிய
परमर्षयः	பரமரிஷிகள்,	देहैः	தேஹங்களோடு
अत	இங்கு	सूर्यसन्निभैः	சூரியனை நிகர்த்த
सिद्धाः	வரித்திபெற்று,	विमानैः	விமானங்களிலேறிக் கொண்டு
त्यक्तदेहाः	உடல்தீர்த்து	स्वः याताः	ஸ்வயர்க்கமுடையந்தனர்.

यक्षत्वमपरत्वं च राज्यानि विविधानि च । अत्र देवाः प्रयच्छन्ति भूतैराराधिताः शुभैः ॥

शुभैः सूनैः	“புணியாத்மாக்களால்	यक्षत्वं	யக்ஷத்தன்மையையும்
अत्र	இவ்விடத்தில்	अमरत्वं च	தேவத்தன்மையையு
आराधिताः	பூஜிக்கப்பட்ட	विविधानि	பல [ம்,
देवाः	தேவர்கள்,	राज्यानि च	ராஜ்யங்களையும்,
		प्रयच्छन्ति	ஆளிக்கின்றார்கள்.

आगताः स्माश्रमपदं सौमित्रे प्रविशायतः । निवेदयस्व मां प्राप्तसृषये सीतया सह ॥ ९४ ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண!	अप्ये	முனிவருக்கு
आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு	सीतया सह	ஸீதையோடுகூட
आगताः स्म	நாம் வந்து சென்று விட்டோம்.	मां	என்னை
अग्रतः	முதலில்	प्राप्तं	இங்கு வந்து நற்வானாக
प्रविश	நீ உங்களைப் போ.	निवेदयस्व	நீ தெரிவி.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

ஐதத: சரீ:—பண்ணிரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

அகஸ்த்யதர்சனம்—அகஸ்தியரை பார்ப்பது.

ச ப்ரவிஷ்யாஸ்ரமபதம் லக்ஷ்மணோ ராঘவானுஜ: । அகஸ்த்யாசிஷ்யமாசாஸ்ய வாசயமேதடுவாச ஹ || 1 ||

ராঘவானுஜ:	ஸ்ரீராமரது தம்பியர்	அகஸ்த்யாசிஷ்யம்	அகஸ்தியரிடரொரு
ச: லக்ஷ்மண:	ஆதத ஸகந்தமணர [வ]	மாசாஸ்ய	பண்ணு, [வணர்
ஆஸ்ரமபதம்	ஆத்ரமத்திறுணர்	வாஸய	பிசயதும் ரொல்லை
ப்ரவிஷ்ய	புகுந்து,	ஹ	கொணருர்.

ராஜா ததரதோ நாம ஜ்யேஷ்தஸ்தஸ்ய சூதா வரீயா । ராம: ப்ராப்தா சூநி த்ரஹ் பார்யயா சஹ சீதயா ||

ததரத: நாம	"ததரதகொன	பார்யயா	பரிசுகிபார்
ராஜா	ஜர் சகந்திரவர்த்திரிசு	சீதயா சஹ	சீதைடுயாடுகூட
தஸ்ய	ஆவரது [ந்தரர்.	சூநி	முநிவரைப்
ஜ்யே: சூத:	ஜ்யேஷ்டசூதராரும்,	த்ரஹ்	பார்க்க
வரீயா	பராக்ரமசாலியுமாகி	ப்ராப்த:	இக்கு யத்திருக்கருர்.
ராம:	ஸ்ரீராமகொன்பவர், [ய		

லக்ஷ்மணோ நாம தஸ்யாஹ் ப்ராதா த்வரஜோ தித: । அநுகூத்ய பக்தத்ய யதி தை ச்ரோத்ரமாஸத: ||

தஸ்ய	ஆவரது	அநுகூத:	கொந்தவரதவணு
அவர்ஜ: ப்ராதா	பிண்டிதந்த தம்பியும்,	பக்த:	பக்தன். [மரகிய
லக்ஷ்மண: நாம	ஸகந்தமணரகொன்பவர்	தைய	கமக்கும்
அஹ்	நான் [ஹமாஸ,	சு	இணைபெல்லாம்
தித:	நண்ணமடுவ	யதி ச்ரோத்ர மாஸத:	தொந்திருக்கலாம்.
	கொருபவணும்,		

தைய வய வனமத்யுதம் ப்ரவிஷா: பிதாசாஸநாந் । த்ரஹ் பிதாஸதே சரீ பகவந்ந் நிவதயதாம் || 2 ||

தைய வய	"ஆந்த நரங்கள் [பால்	சரீ	சர்க்கர் எல்லோரும்
பிதாசாஸநாந்	தந்தையரின் கட்டளை-	பகவந்ந்	பகவானை
அத்யுதம்	மிகக் கடுமைபாரண	த்ரஹ்	பார்க்க,
வந்	யனத்திறு	பிதாஸதே	பிணக்கிறும். [இம்."
ப்ரவிஷா:	யாந்திருக்கின்றோம்.	நிவதயதாம்	தெரிவிக்கப்பட்ட-

தஸ்ய ததூதந் துதவா லக்ஷ்மணஸ்ய தபோதந: । தயேந்யுததவாஸிஸரணம் ப்ரவிவத நிவதததும் ||

தபோதந:	முனிவர்,	ததவா	கொல்லகிட்டு,
தஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய	ஆதத ஸகந்தமணரது	நிவததது	தெரிவிக்க
ததூதந்	ஆக்சொல்லை	அஸிஸரணம்	அக்ஸிதேதரதர ஆண
துதவா	கொட்டு,		யத்திறுணர்,
ததா துநி	"அங்கவணமே கொங்க	ப்ரவிவத	புகுந்தவர்.
	ஸகந்தமணர் [ய		

स प्रविश्य मुनिश्रेष्ठं तपसा दुष्पथर्वणम् । कृताञ्जलिस्वाचेदं रामागमनपञ्जसा ॥

यथोक्तं लक्ष्मणेनैव शिष्योऽगस्त्यस्य संमतः ॥ ६ ॥

अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருக்கு	कृताञ्जलिः	ஆஞ்சலிஹன் தராசி,
संमतः	இவ்வடான,	रामागमनं	ஸ்ரீராமமொழந்தருளி
सः शिष्यः	அந்த சிடர்		யதைப்பற்றி,
प्रविश्य	புகுந்ததும்,	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
तपसा	தவமஹிமைபால்	यथा उक्तं	எப்படி சொல்லப்பட்ட
दुष्पथर्वणं	{ கண்டெடுத்தப் பார் க்க முடியாதவராய் விளங்கும் [ம்	अज्ञसा एव	அஞ்சனமே [டதோ
मुनिश्रेष्ठं	முனிவர் பெருமானிட-	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	தெரிவித்தார்.

पुत्रौ दशरथस्येमौ रामो लक्ष्मण एव च । प्रविष्टावाश्रमपदं सीतया सह भार्यया ॥ ७ ॥

भार्यया	“மனைவியாகிய,	इमौ	இந்த
सीतया सह	உள்ளையோடுகூட	दशरथस्य }	தசரதபுத்திரர்கள்
रामः एव	ஸ்ரீராமரும்,	पुत्रौ }	இருவர்களும்,
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணருமாகிய	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
		प्रविष्टौ	வந்திருக்கின்றார்கள்.

द्रष्टुं भवन्तमायातौ शुश्रूषार्थमरिन्दमौ । यदत्रानन्तरं तत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ८ ॥

अरिन्दमौ	“ஜயசாலிகளாகும் ஆவ்விருவர்களும்,	अनन्तरं	இதற்குமேல்
भवन्तं द्रष्टुं	தேவரீரைப் பார்க்கவு	यत् तत्	ஆகவேண்டி யதை
शुश्रूषार्थं	பணியவும், [ம்,	त्वं	தேவரீர்
आयातौ	வந்திருக்கிறார்கள்.	आज्ञापयितुं	ஆகஞ்ஞாபிக்க,
		मर्हसि	வேண்டும்”.

ततः शिष्यादुपश्रुत्य प्राप्तं रामं सलक्ष्मणम् । वैदेहीं च महाभागामिदं वचनमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	वैदेहीं च	வைதேஹியை, வந்தி
सलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனோடுகூட		சுப்பவளாகவும்,
रामं	ஸ்ரீராமரை,	शिष्यात्	சிஷ்யரிடத்திலிருந்து
प्राप्तं	வந்திருப்பவராகவும்,	उपश्रुत्य	கேட்டு,
महाभागां	மகா புண்ணியவதி	इदं वचनं	பின்வரும் பதிலை
	யான	अब्रवीत्	சொன்னார்.

दिष्ट्या रामश्चिरस्याद्य द्रष्टुं मां समुपस्थितः । मनसा काञ्चित् खस्य मयाऽप्यागमनं प्रति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்,	दि	ஐனெனில்
चिरस्य	வெகுநேரம் கழித்து	अस्य	இவருடைய
अद्य	இப்பொழுது	आगमनं प्रति	வருதலைப்பற்றி
मां द्रष्टुं	என்னைப் பார்க்க	मया अपि	என்னாலும்
समुपस्थितः	வந்திருக்கிறார்.	मनसा	மனதினால்
दिष्ट्या	இது எனப் பாக்வேகூட	काञ्चित्	கருதப்பட்டிருந்தது.

गम्यतां सत्कृतो रामस्सभार्यस्सहलक्ष्मणः । प्रवेक्ष्यतां सर्षपं मे किञ्चासौ न प्रवेशितः ॥

சஹலக்ஷ்மண:	"ஸகந்தமண: ஸாடஸி: ஸுப் பயரும்	மே சர்ஷபம்	எனது சர்ஷபிதிக்ரு
சமர்ய:	மகேஸிபுடஸி: ஸுப் பய	கி: ச	என்
ராம:	ஸ்ரீராமர், [ருமரன	ந: ப்வேசித:	அண்ப்பட்படகி: கி: १
சக்து:	வரவேற்றுக்கொண்ட பாபட்டகராய்,	ரமயநா	பொகப்பட்டும்;
		அசு	குண், [ட்டும்".
		ப்வேஷ்யதாம்	அழைத்துவரப்பட-

एवमुक्तस्तु मुनिना धर्मज्ञेन महान्तना । अभिवाद्याब्रवीच्छिष्यस्तथेति नियताञ्जलिः ॥

धर्मज्ञेन	தருமமறிந்த	नियताञ्जलिः तु	{ அந்தஸ்துடன் தரும யெடுத்துக்கொண்டு குந்தவதுமான
महान्तना	மகாந்தமாவதிய	शिष्यः अभिवाद्य	பெரிசெய்து,
मुनिना	முனிவரால்	तथा इति	"ஆய்முடியெசெய்க தேன்" என்று
एवं	இவ்வண்ணம்	अबवीत्	இரங்குர்.
उक्तः	ஆகந்தாபிக்கப்பட்டது ஊம்		

ततो निष्कम्य सम्भ्रान्तशिष्यो लक्ष्मणமவ்ரவீत् ।

कासौ रामो मुनिं द्रष्टुमेतु प्रविशतु स्वयम् ॥ १३ ॥

शिष्यः	சீடர்	रामः असौ	"ராமரென்பவர்
सम्भ्रान्तः	பரபரப்புற்றவராகி	क	எங்கே?
ततः	அங்கிடத்தினின்றும்	मुनिं द्रष्टुं	முனிவரைப் பார்த்து,
निष्कम्य	நெகியில்வந்து,	एतु	போகட்டும்.
लक्ष्मणं	ஸகந்தமணனாரைப் பார்த்து	स्वयं	ஸ்வேசனையாய்
अबवीत्	பின்வருமாறு நெகியித்தார்.	प्रविशतु	தவையுதிம்".

ततो गत्वाऽऽश्रमद्वारं शिष्येण सह लक्ष्मणः । दर्शयामास काकुत्स्थं सीतां च जनकान्मनाम् ॥

लक्ष्मणः	ஸகந்தமணர்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமனாரைப்,
शिष्येण सह	சீடரோடுகூட	जनकान्मनां	ஊதமன்னின்
ततः	அங்கிடத்திலிருந்து		நிதூதகராகிய
आश्रमद्वारं	ஆத்ரமவாஸினுக்கு	सीतां च	சீதாமிரட்டையையும்
गत्वा	சென்று,	दर्शयामास	அகற்பித்தார்.

तं शिष्यः प्रशितं वाक्यमगस्त्यवचनं ब्रुवन् । प्रवेशययथान्यायं सत्काराहं सुसत्कृतम् ॥

शिष्यः	சீடர்	प्रशितं	அன்புமிருந்த
सत्काराहं	பூணைக்குரியவரும்,	वाक्यं	ஆக்கினைய
सुसत्कृतं	மகராய் ஊம் புகழிக்கப் படுபவருமாகிய	यथान्यायं	தகற்ப்படியை
तं	அதனை	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
अगस्त्यवचनं	அகஸ்தியரது சொல்-	प्रवेशय	அழைத்துக்கொண்டு கேள்ந்தனர்

प्रविवेश ततो रामस्सीतया सहस्रस्मगः । प्रशान्तहरिणाकीर्णमाश्रमं ह्यवलोकयन् ॥

सहस्रस्मगः	सहस्रमण्डितोऽपि	आश्रमं हि	ஆசிரமம் எல்லாவ
रामः	ராமர், [க்கும்]		ற்றையும
सीतया	வீதைபோடும்,	अवलोकयन्	கவனித்துக்கொண்
प्रशान्त-	சாதுவான மானகம்	ततः	அங்கிருந்து [டே
हरिणाकीर्णं	நிறைந்துள்ள	प्रविशन्	புகுந்தார்.

स तत्र ब्रह्मणः स्थानमग्नेः स्थानं तथैव च ।

विष्णोः स्थानं महेन्द्रस्य स्थानं चैव विवस्वतः ॥ १७ ॥

सोमस्थानं भगस्थानं स्थानं कौवेरमेव च ।

धातुर्विधातुः स्थाने च वायोः स्थानं तथैव च ॥ १८ ॥

स्थानं च पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ।

स्थानं तथैव गायत्र्या वसूनां स्थानमेव च ॥ १९ ॥

नागराजस्य च स्थानमनन्तस्य महात्मनः ।

कार्तिकेयस्य च स्थानं धर्मस्थानं च पश्यति ॥ २० ॥

सः	அவர்	स्थानं एव	ஆலயத்தையும
तत्र	அங்கு	वायोः	வாயுவினது
ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரது	स्थानं तथा	ஆலயத்தையும்,
स्थानं	ஆலயத்தையும்,	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
अग्नेः	அக்னிபகவானது	पाशहस्तस्य	பாசஹஸ்தனென்ற
स्थानं च	ஆலயத்தையும்,	वरुणस्य	வருணனது
विष्णोः	விஷ்ணுபகவானது	स्थानं च	ஆலயத்தையும்,
स्थानं तथा	ஆலயத்தையும்,	गायत्र्याः	காயத்ரீதேவியினது
महेन्द्रस्य	இந்திரனது	स्थानं तथा एव	ஆலயத்தையும்,
स्थानं एव	ஆலயத்தையும்,	वसूनां	வஸுக்களுடைய
विवस्वतः	சூரியனது	स्थानं एव च	ஆலயத்தையும்,
च एव	ஆலயத்தையும்,	नागराजस्य	நாகராஜனது
सोमस्थानं	சக்திரனது	अनन्तस्य	ஆகிசேஷனது
एव	ஆலயத்தையும்,	स्थानं च	ஆலயத்தையும்,
भगस्थानं	பகவென்னும் சிவபெ	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
च	ருமான் ஆலயத்தை	कार्तिकेयस्य	கார்த்திகேயனது
धातुः	தாதா [யும்]		டைய
विधातुः	விதாதா, இவ்விருவர்	स्थानं च	ஆலயத்தையும்,
	களுடைய	धर्मस्थानं च	தருமதேவதையின்
स्थाने च	இரு ஆலயங்களையும்,		ஆலயத்தையும்
कौवेरं च	குபேரனுடையதான	पश्यति	கவனித்தார்.

ततः शिष्यैः परिवृतो मुनिरप्यभिनिष्यत । तं ददर्शाग्रतो रामो मुनीनां दीप्ततेजसाम् ॥

மன: அப்பொழுது
முனி: அபி முனிவரும்
சிஷ்யை: சீடர்களால்
பரिवृत: ஆழப்பட்டு
அபிநிஷ்யத் எதிரோக்கி வந்தார்.
(ஆர்வம்)

ராம: ஸ்ரீராமர்
தீஸ்தேஜஸாம் தேஜோமயராய்
கிணங்கும்
முனீநாம் முனிவர்களுடைய
அஸ்த: முன் னிலையில்
ந அநாமர்
ததர்ஸி கண்டார்.

अब्रवीद्वचनं रामो लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम्

॥ २२ ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
லக்ஷ்மீவர்தனம் உற்சாகத்தை கிட்டு
க்திசெய்யும்,

லக்ஷ்மணம் எந்தாமணகாரம்
பார்த்து
வசனம் பின்வரும் சொல்லில்
அவ்ரீத் சொன்னார்.

एष लक्ष्मण निष्कामत्यगस्त्यो भगवानृषिः

॥ २३ ॥

லக்ஷ்மணம் “ஸக்யமண !
பகவானான
அஸ்த்ய: அகஸ்திய

஋பி: முனிவர்.
ஏய: இஹே
நிஷ்காமதி வருகிறார்.

औदार्येणावगच्छामि निधानं तपसामिदम्

॥ २४ ॥

ஔடர்யேண “காம்பீர்பத்தால்
தபஸாம் தவங்களுக்கு

இதே நிதானம் இதை
நிகுப்பிடமாய்
அவகாஸமி கிணக்கிதேன்.”

एवमुक्त्वा महाबाहुरगस्त्यं सूर्यवर्चसम् । जग्राह परमप्रीतस्तस्य पादौ परन्तपः ॥ २५ ॥

மஹாபாஹு: மகாபாகுவும்
பரந்தப: சத்ருசம்ஹாரகருமா
பவ் இவ்வணம் [கிய அவர்,
சூர்யவர்தஸம் சூரிய ஒளிகொண்டு
கிணங்கும்
அஸ்த்யம் அகஸ்தியரைப்பற்றி

உக்தவா சொல்லிவிட்டு,
பரமபிரீத: மிக சந்தேகாபமான
நதவராகி
தஸ்ய அவரது
பாடீ திருவடிகளில்
ஜகராஹ கிழுந்து சேகித்தார்.

अभिवाद्य तु धर्मात्मा तस्यौ रामः कृताञ्जलिः । सीतया सह वैदेया तदा रामस्सलक्ष्मणः ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்,
ததா அப்பொழுது
வீதேயா கிதேஹமன்னனின்
புதல்வியான
சீதயா சஹ ஸீதாபிராட்டியவரோடு
இம்.
சலக்ஷ்மண: ஸக்யமணரோடும்
கடியவராக

அபிவாத்ய து சமஸ்கரித்துவிட்டு,
தர்மாத்தா தருமா த்மாவராகும்
ராம: ஸ்ரீராமர்,
கூதாஞ்ஜலி: வஞ்சலிஹஸ்தராய்
தஸ்யோ காத்துகின்று
கொண்டிருந்தனர்.

प्रतिगृह्य च काकुत्स्थमर्चयित्वाऽऽसनोदकैः । कुशलप्रश्नमुक्त्वा च आस्यतामिति चाब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமரை	कुशलप्रश्नं	குசலப்பிரச்சனத்தை
आसनोदकैः	ஆசனம் பரத்திடம்	उक्त्वा च	செய்துவிட்டு,
	இணைகளால்	आस्यतां	“உட்காரப்படட்டும்”
अर्चयित्वा	பூஜித்து, [தும்,	इति च	என்று
प्रतिगृह्य च	வரவேற்றுக்கொண்ட-	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अग्निं हुत्वा प्रदायार्घ्यमतिथीन् प्रतिपूज्य च । वानप्रस्थेन धर्मेण स तेषां भोजनं ददौ ॥

सः	அவர்	वानप्रस्थेन	வானப்பிரஸ்தாச்சரம
अतिथीन्	அதிதிகளை		க்கிற்குரிய
अर्घ्यं प्रदाय	அர்க்கம் கொடுத்து,	धर्मेण	முறைப்படி-
प्रतिपूज्य च	பூஜித்துவிட்டு,	तेषां	அவர்களுக்கு
अग्निं	அக்கனியில் [விட்டு,	भोजनं	போஜனத்தை
हुत्वा	தேறாமம் செய்து-	ददौ	அளித்தார்.

प्रथमं चोपविश्याथ धर्मज्ञो मुनिपुङ्गवः । उवाच राममासीनं प्राञ्जलिं धर्मकोविदम् ॥

धर्मज्ञः	தருமமறிந்த	आसीनं	வீற்றிருக்கும்
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமானு	धर्मकोविदं च	தருமங்களில் நிபுண
	கும் அவர்		ராகிய
उपविश्य अथ	உட்கார்ந்தபின்,	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
प्रथमं	என்கனவே	उवाच	பின்வருமாறு
प्राञ्जलिं	அஞ்சலி ஹஸ்தராய்		மொழிந்தார்.

अन्यथा खलु काकुत्स्थ तपस्वी समुदाचरन् ।

दुःसाक्षीव परे लोके स्थानि मांसानि भक्षयेत् ॥ ३० ॥

काकुत्स्थः	“ஸ்ரீராம!	परे लोके	பரலோகத்தில்
तपस्वी	ஓர் முனிவன்,	दुःसाक्षी इव	பொய்சாணிபேரல்
समुदाचरन्	தருமநெறியிலொழுது	स्थानि	தனது
	பவனாய்	मांसानि	மாமிசங்களை
अन्यथा खलु	இல்லாவிடின்	भक्षयेत्	தின்னுவான்.

राजा सर्वस्य लोकस्य धर्मचारी महारथः । पूजनीयश्च मान्यश्च भवान् प्राप्तः प्रियातिथिः ॥

सर्वस्य लोकस्य	“சகல லோகத்திற்கும்	मान्यः च	தியரணிக்கத்தகுந்த
राजा	அரசனும்,	भवान्	ஈ. [வதுமான
धर्मचारी	தருமானுக்கிடானமு	प्रियातिथिः	அருமைபரன
	டையவனும்,		அதிதியாய்
महारथः	மகாவீரனும், [ஹம்,	प्राप्तः	வந்திருக்கின்றனை”.
पूजनीयः च	பூஜிக்கத்தகுந்தவ-		

एवमुक्त्वा फलैर्मूलैः पुण्यैरन्यैश्च राघवम् । पूजयित्वा यथाकामं पुनरेवाब्रवीद्वचः ॥ ३२ ॥

राघवं	ஸ்ரீ ராகவரிடம்	पुण्यैः च	புத்தபங்களுகளாலும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	यथाकामं	யதேஷ்டமாத
उक्तवा	கொல்லி,	पूजयित्वा	உபசரித்து,
फलैः	பழங்களுகளாலும்,	पुनः एव	மீண்டும்
मूलैः	கீழங்களுகளாலும்,	वचः	பின்வரும் கொல்லை
अन्यैः	பலவற்றை	अब्रवीत्	கொண்டது.

इदं दिव्यं महत्पापं हेमवज्रविभूषितम् । वैष्णवं पुरुषव्याघ्र निर्मितं विश्वकर्षणा ।
अमोघसूर्यसङ्काशो ब्रह्मदत्तशरोन्मः ॥ ३३ ॥

पुरुषव्याघ्र	“புருஷோத்தம!	दिव्यं	தெய்வத்தன்மை
इदं	இதேதாவிரும்பும்		கொண்டதாய்,
हेमवज्र- विभूषितं	பெரன், தந்தம் இவை களால் அலங்கரிக்க ப்பட்டு வினங்குகிற தும்,	वैष्णवं	விஷ்ணுவின்னுடையது.
		सूर्यसङ्काशः	சூரியனை வெகர்த்த
		शरोन्मः	பாணங்களிலுத்தம மான இது
विश्वकर्षणा	விசுவகர்ம்மாவின்னுல்	अमोघः	வயர்த்தமாகாதது.
निर्मितं	சீருமிக்கப்பபட்டது மான	ब्रह्मदत्तः	பிரம்மாவின்னுல் கொடு க்கப்பட்ட, பிரம்மத த்தமென பெயர்கொ ண்டது.
महत् पापं	மஹாத தனுஷ்வரானது		

दत्तौ मम महेन्द्रेण तूणी चाक्षयसायकौ । सम्पूर्णौ निशितैर्वाणैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥

पावकैः इव	“கொளுப்புப்போல	आक्षयसायकौ	குறைவற்ற பாணங்
ज्वलद्भिः	இவ்விக்கும்		கொள்ளுதமான
निशितैः	கூர்மைபாண	तूणी च	ஆம்புருத்துணிகள்
वाणैः	பாணங்களால்	मम	எனக்கு தீரண்டும்
सम्पूर्णौ	நிறைந்தவைகளும்,	महेन्द्रेण	தந்திரினால்
		दत्तौ	கொடுக்கப்பட்டன.

महारजतकोशोऽयमसिद्धमविभूषितः ॥ ३५ ॥

हेमविभूषितः	“பெரன்னால் அலங்க ரிக்கப்பட்டு	असिः	கத்திபோன்று
महारजतकोशः	தங்கவுறைபுடனிரு க்கும்	अयं	இதேதாவிரும்பும்.

अनेन धनुषा राम हत्वा सङ्ख्ये महासुरान् ।
आजहार श्रियं दीप्तां पुरा विष्णुर्दिवौकसाम् ॥ ३६ ॥

राम	“ஸ்ரீ ராம!	सङ्ख्ये हत्वा	பெரில் கொன்று
अनेन धनुषा	இந்த தனுஷ்வரால்	दिवौकसां	திவாகருக்கு
पुरा	புரானாகத்,	दीप्तां	பெரும்
विष्णुः	விஷ்ணுவாகவான்	श्रियं	உதகிவை
महासुरान्	மஹாத தனுஷ்வரர்களை	आजहार	புரித்தார்.

तदनुस्तौ च तूगीरौ शरं खड्गं च मानद । जयाय प्रतिगृहीष्व वज्र वज्रधरो यथा ॥

मानद	"சக்ரஸம்ஹாரக !	वज्रधरः	இந்திரன்
तत् घनुः	அந்த வில்லையும்,	वज्रं इव	{ வஜ்ஜிராயுதத்தை எவ் வண்ணமோ அவ்வ ண்ணமே [காக
तौ तूगीरौ च	அவ்விரண்டு அம்புள ந்தூணிகளையும்,	जयाय	வெற்றிபெறுவதற்-
शरं	பாணத்தையும்,	प्रतिगृहीष्व	பெற்றுக்கொள்
खड्गं च	கத்தியையும்,		காயாக.

इदं च ते तनुत्राणमभेद्यं मघवान्ददौ । स्पर्शयातुपत्रं वीर प्रतिगृहीष्व मानद ॥ ३८ ॥

मानद	"சக்ரஸம்ஹாரக செய்யும்	ददौ	கொடுத்திருக்கிறான்.
वीर	வீரனே !	अनुपमं	ஒப்புயர்விலலாத
मघवान्	இந்திரன்	इदं च	இதையும்
अभेद्यं	பிளக்கமுடியாத	प्रतिगृहीष्व	பெற்றுக்கொள்
तनुत्राणं	கவசமொன்றை	ते	உனக்கு [கொள்.
		स्पर्शय	சொந்தமாத்க-

जये च संशयं प्राप्य चिन्तयिष्यसि विह्वलन् । हरियुग्यं रथं दिव्यमुपनेष्यति मातलिः ॥

जये	"வெற்றிவாயத்தில்	मातलिः	மாதலி
संशयं प्राप्य	சம்சயத்தை அடைந் [க,		(இந்திரஸாரதி.)
विह्वलन्	மனத்தளர்வுற்று	हरियुग्यं	குதிரைகள் பூட்டிய
चिन्तयिष्यसि च	கினைப்பாய்கில்,	दिव्यं रथं	திவ்வியமான ருத் ரதத்தை
		उपनेष्यति	கொண்டு வருவான்".

एवमुक्त्वा महातेजास्समस्तं तद्वरायुधम् । दत्त्वा रामाय भगवानगस्त्यः पुनरब्रवीत् ॥ ४० ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியரண	तत् समस्तं	அவை எல்லான்றை
अगस्त्यः	அகஸ்திய	रामाय	புரீராமருக்கு [யும்
भगवान्	பகவான்	दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	மீளவும்,
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
वरायुधं	சிறந்த ஆயுதங்கள்		சொன்னார்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் || १३ ||

पञ्चवटीं प्रति प्रस्थानम्—பஞ்சவடிக் குப் பறப்படுவது.

सुखं स्वयं महाबाहो सर्वात्म्यसहलक्ष्मणः । रविरस्तं गतस्योम्य सन्ध्याकान्धोऽप्युपागमत् ॥

महाबाहो	“மகாபாஹுலே!	रविः	சூர்யபகவான்
सौम्य	புண்பாத்தமாவே!	अस्तं गतः	அஸ்தமயமாகி விட்டான்.
सर्वातः	வழிவந்தபோதும்	सन्ध्याकालः अपि	சந்தையாகாலமும்
सहलक्ष्मणः	வளம்மணத்தோடும்	उपागमत्	வந்துவிட்டது.
सुखं स्वयं	சுகமே இளைப்பாறு.		

एते निशाचरा राम निर्लीना मृगपक्षिणः । नगाश्रेषु भृशं लीना दृश्यन्ते सुसमाहिताः ॥
नैशेन तमसा व्याप्तप्रकाशं नभःस्थलम् ॥ २ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	सुसमाहिताः	மிக ஜாக்கிரதையடை யவைகளாய்
निशाचराः	ஆந்தைகள்.	भृशं लीनाः	முத்திரும் மறைத்து விட்டன.
एते	இதோ	नभःस्थले	ஆகாசமானது
नगाश्रेषु	மரவுச்சிகளில்	नैशेन तमसा	இரங்குது இருளில்
निर्लीनाः	கிடைத்தவைகளாய்	व्याप्तं	கொந்தைத்திட்டி
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.	अप्रकाशम्	மிகாமத்திருக்கிற.
मृगपक्षिणः	மிகுதவகளுக்கும், புறவையும்,		

एवमुक्तो महाबाहुर्गस्त्येन महात्मना । उपास्य पश्चिमां सन्ध्यां रामस्योपवित्रिणा सह ॥
अभिवाद्य महात्मानमगस्त्यमृषिसत्तमम् । सुधाप रजनीमेकां पूजितः परमर्षिणा ॥ ४ ॥

महाबाहुः	மகாபாஹுலான	महात्मानं	மஹாத்மாவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	ऋषिसत्तमं	முனிவர்பெருமானும்
महात्मना	மஹாத்மாவான		மாகிய
अगस्त्येन	அகஸ்தியனால்	अपास्य	அபசித்தனான்
एवं उक्तः	இங்ஙனம் சொல்லி	अभिवाद्य	மண்கூத்துவிட்டு,
	சொல்லி	परमर्षिणा	முனிவர்பெருமானால்
सौमित्रिणा सह	வளம்பண்போகி	पूजितः	உபசரிக்கப்பட்டவ
पश्चिमां सन्ध्यां	சாயங்கால சந்திரா	एकां रजनीं	அய்கிரவு [சாய்
	வந்தவாழ்ந்த	सुधाप	கிருப்பள்ளிகொண் டார்.
उपास्य	பெரிசாடி.		

सुखोपितस्तदा रामसन्ध्यामन्वास्य सानुजः । कृतपूर्वाहिकस्तस्थौ स्नात्वा हुतहुताशनः ॥

तदा रामः	பிறகு ஸ்ரீராமர்	हुतहुताशनः	அக்கினிஹோத்திரம் செய்து
सुखोपितः	இரவைச் சுகமே	कृतपूर्वाहिकः	மற்ற காலைக்கடன்க
सानुजः	தம்பியுடன் [கழித்து	स्नात्वा	னொல்லாம் முடித்து
स्नात्वा	கீரடி,	तस्थौ	முனிவருக்குக்
सन्ध्यां	காலைசந்தியாவந்தன		காத்திருந்தார்.
अन्वास्य	த்தை செய்து,		

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया च परन्तपः । उपागच्छदमेयात्मा अगस्त्यं सूर्यवचसम् ॥

परन्तपः	சத்ருசம்ஹாரகரும்	सीतया च	வனிதைபோடும்
अमेयात्मा	மகா புண்ணியமாய்	सूर्यवचसं	சூரியன்போன்ற
	வழாகும் அவர்,		ஒளியுற்ற
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	अगस्त्यं	அகஸ்தியபகவானை
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடும்	उपागच्छत्	போய்ப் பார்த்தார்.

स दृष्ट्वा राघवं श्रीमानगस्त्यस्संयताञ्जलिम् । प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं वचनमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	रामं दृष्ट्वा	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
श्रीमान्	பிரசித்திபெற்ற	यथान्यायं	முறைப்படி
अगस्त्यः	அகஸ்தியர்	प्रतिपूज्य	உபசரித்து,
संयताञ्जलि	அஞ்சலிபந்தத்துடன்	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
	வினாக்கும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

कच्चित्सुखा निशा राम व्यतीता रघुनन्दन । तव सभ्रातृभार्यस्य मयाश्रमपदे शुभे ॥ ८ ॥

रघुनन्दन	“சருகந்தன!	शुभे	புண்ணியமான
राम	ஸ்ரீராம!	आश्रमपदं	ஆர்சமத்திலும்,
सभ्रातृभार्यस्य	தம்பிரியோடும் மனைவி	निशा	இரவு
	போடுமிருக்கும்	सुखा	சுகமாய்
तव	உனக்கு,	व्यतीता कच्चित्	கழிந்ததா P”
मम	எனது		

अगस्त्येनैवमुक्तस्तु काकुत्स्थो वाक्यमब्रवीत् । मानिताः स्म यथान्यायं त्वया पूज्येन पूजिताः ॥

अगस्त्येन	அகஸ்தியரால்	पूज्येन	“பூஜ்யராகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு	त्वया	தேவரீரால்
उक्तः	கிறுவப்பட்ட	यथान्यायं	முறைப்படி
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	पूजिताः तु	உபசரிக்கப்பட்டு,
वाक्यं	பின்வரும் பதிகம்	मानिताः स्म	கொள்கலிக்கம்.
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.		பட்டிடாம்.

शयनासनदानेन भोजनाच्छादनैश्शुभैः । राज्ञो दशरथस्यैव पुरस्थान्तःपुरे यथा ।
सुखोपिताः स्म भगवन् सर्वकर्मस्यस्थिताः ॥ १० ॥

भगवन्	"பகவானே !	पुरस्य	பகரத்தின்
शयनासनदानेन	{ படுக்கை, ஆஸனம் இ கொடைகளை கொடுத்த ததாலும்	अन्तःपुरं	ஆந்தப்புரத்தில் [மே டக்களானே அங்கு
शुभैः	சுந்தர	यथा एव	தெவையுமாகினால்
भोजनाच्छादनैः	உணவுகளாலும், பொருக்கைகளாலும்	सर्वकर्मैः	செய்யும்புதலும்
दशरथस्य राज्ञः	தசரதனவனது	उपस्थिताः	உபநிதப்பட்டுவர்
		सुखोपिताः स्म	சுகமெனுதுகொடும்".

सुखोपविष्टे रामे तु सहस्रीते सलक्ष्मणे । स तेन कृषिसङ्गेन अगस्त्यो वाक्यपत्र्वीन् ॥

सहस्रीते	வரிசையுடனும்	कृषिसङ्गेन	பெருகணங்களுடன்
सलक्ष्मणे	சலக்ஷ்மணனுடனும்	सुखोपविष्टे तु	சுகந்தபுரத்தும்
	கங்கும்	सः अगस्त्यः	ஆந்த அகஸ்தியர்
रामे	ராமர்	वाक्य	பின்வரும் மொழியை
तेन	அந்த	अववीन्	கொண்டார்.

कालोऽयं गतभूयिष्ठो यः कालस्तव राघव । समयो यो नरेन्द्रेण कृतो दशरथेन ते ।
तीर्णप्रतिज्ञः काकुत्स्थ सुखं राम निवत्स्यसि ॥ ११ ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்தஸ்தர் !	कृतः	செய்யப்பட்டதோ
राघव	ரூராகவ !	अयं कालः	ஆந்த காலமானது
राम	ராம !	सय	உணக்கு
यः कालः	யாத்தொரு காலமான	गतभूयिष्ठः	மெதுவாம் சந்த கிட்டது.
दशरथेन	தசரத [அ	तीर्णप्रतिज्ञः	பூர்த்திசெய்தபடி த்தவனுள்
नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியரால்		
ते	உணக்கு	सुखं	சுகமென்த
यः समयः	யாத்தொரு ஒப்பந்த மாக	निवत्स्यसि	கொடுத்தார்.

धन्यस्ते जनको राम स राजा रघुनन्दन । यस्त्वया ज्येष्ठपुत्रेण ययातिरिव तारितः ॥ १२ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தன !	तारितः	கடைத்தெற்றப்பட்ட
राम	ராம !	सः	ஆந்த [ஊரோ,
ज्येष्ठपुत्रेण	தலைவந்த புத்திரனாக	राजा	சக்கிரவர்த்தியராகிய
त्वया	உன்னால்	ते	உனது
यः	எவர்	जनकः	பிதா
ययातिः इव	யயாதிபோல்	धन्यः	கிருதார்த்தர்".

एवमुक्तस्ततो रामः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । प्रीतः प्रीततरं वाक्यं प्रत्युवाच महायशः ॥

एवं	இங்ஙனம்	महायशः	பெரும்புகழ்படைத்த வருமானிய அவர்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	ततः	இச்சமயத்தில்
रामः	ராமர்	प्रीततरं	மிக பிரியத்தை விடிக் கொண்டும்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	वाक्ये	சொல்லை
प्रत्युवाच	பதில் சொன்னார்.	प्रत्युवाच	சொன்னார்.
प्रीतः	மனத்திருப்தி கொண்டவரும்		

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुङ्गव । प्रीयमाणस्तु सुप्रीतो नास्ति धन्यतरो मम ॥

मुनिपुङ्गव	"முனிவர் பெருமானே	अयः अस्मि	கிருதார் த்தன்னேன்.
यस्य मे	எந்த அடியேனிடம்	अनुगृहीतः अस्मि	அனுக்கிரஹம் பெற்ற வனானேன்.
सुप्रीतः	மிக மனத்திருப்தி கொண்டு	मम	என்னைவிட
प्रीयमाणः	அன்பை வெளியிடுப வராயிருக்கிறீரோ,	धन्यतरः	கொடுத்துவைத்த வன்
तु	அதனால்	अस्ति न	ஒருவனுமில்லை.

मया न तारितो राजा स्वगुणैरेव तारितः । स्वर्गं दशस्थः प्राप्तः स्वकुतैः पुण्यकर्मभिः ॥

राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்	दशस्थः	தசாதசக்கிரவர்த்தி
मया	அடியேனால் [விடிக்.	स्वकुतैः	தான்செய்த [யார்
न तारितः	கணையேற்றப்படவி-	पुण्यकर्मभिः	புண்ணியச்செயல் களால்
स्वगुणैः एव	தனது குணங்களால் வெடிகே	स्वर्गं	ஸ்வர்கத்தை
तारितः	கணையேற்றப்பட்டார்;	प्राप्तः	அடைந்தார்.

अयं तु देशो निखिलस्तेषु एव महातपः । अशरण्यशरण्योऽभूद्यथैव विनिवेशितः ।

तथाऽऽख्यायित्वेन परं कौतूहलं मम ॥ १७ ॥

महातपः	"முனிவர் பெருமானே!	अभूत्	ஆயிற்றோ
अयं	இந்த [னே!	तथा एव	அதெல்லா வற்றையும்
अशरण्यः	வாசத்திற்கனர்துற மாயிருந்த	अयंतत्वेन	உன்னபடியே
देशः	பிரதேசமானது	आख्यादि	சொல்லி அருள்வீரா
निखिलः	எங்கும்	मम	அடியேனுக்கு [க.
विनिवेशितः	ஐசஞ்சாரமுற்றதா	कौतूहलं	விஷயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமெ ன்ற ஆசை
सर्वैः एव	எல்லாமும் [யும்	तु	இதில் [றது".
शरण्यः	வசிக்கத்தகுந்ததாய்	परम्	அதிகமாயிருக்கி-
यथा	எவ்விதம் [ம்		

श्रुत्वा तु वचनं तस्य रामस्य मधुराक्षरम् । प्रत्युवाच ततो राममगस्त्यो भगवानृषिः ॥

भगवान्	பகவானாகும்	वचनं	பொழிகைய
अगस्त्यः	அகஸ்திய	श्रुत्वा	சேட்டு,
ऋषिः	஋ஷிஷன்	ततः	அதன்மேல்
तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	रामे	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
मधुराक्षरं	இனிய சொற்களுற்ற	प्रत्युवाच तु	பின்வருமாறு பதினாறுத்தார்.

शृणु राघव तत्त्वेन देशस्याऽस्य यथातथम् ॥ १९ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	तत्त्वेन	உள்ளபடி
अस्य देशस्य	இந்த தேசத்தினது	शृणु	சொல்லக்கேள்.
यथातथं	வாஸந்தே		

दण्डकेन परित्यक्तो ह्ययं देशो मद्रात्मना । भार्गवस्य च शापेन निर्मनुष्यमृगोऽभवत् ॥

सार्गवस्य	“பார்க்கவாது	अयं देशः	இந்த தேசமானது
शापेन	சாபத்தால்,	निर्मनुष्यमृगः	மனிதர்களும் மிருக கொல்லத்தால்
मद्रात्मना	மகரத்மாவான	अभवत्	ஆகிற்று.
दण्डकेन च	தண்டகளுடனும்	हि	இது பிரதித்தம்.
परित्यक्तः	துறக்கப்பட்ட,		

वृक्षगुल्मलताहीनं तापसैरभिवर्जितम् । कान्तारमभवत्तात घोरं परमदारुणम् ॥ २० ॥

तात	“குழந்தாய்!	वृक्षगुल्म-	மரங்களும், புதர்களு
दक्षिणः	தென்	लताहीनं }	ம், கொடிகளுமற்ற
विन्ध्यपादः }	கிந்தியமலைபடிவார	तापसैः	முனிவர்களால் [தாய்
तु }	மெல்லாம்	अभिवर्जितं	துக்கப்பட்டதாய்
योजनार्ध-	இது மையோதுளை	परमदारुणं	மிக பயக்கமான
सहस्रं तु }	தூரத்திற்கு	घोरं कान्तारं	சொடிய கனமாய்
		अभवत्	ஆகிற்று.

नानुवर्षति पर्जन्यो नानुवाति सुखोऽनिलः । रक्षःप्रतिभयं घोरमासीत्परमदारुणम् ॥ २१ ॥

पर्जन्यः	“மேகம்	परमदारुणं	மிக பயக்கமான
अनुवर्षति न	பொழிகிறதில்லை;	रक्षःप्रतिभयं	ஆட்க்கர்களால் விளை யும் திக்கு
अनिलः	காற்று	घोरं	அனற்பயமாய்
सुखः	மகிழ்ச்சி	आसीत्	இருந்தது.
अनुवाति न	பிசுக்கிறதில்லை;		

बहून्वदसहस्राणि हेतदासीदमानुषम् । गन्धर्वैर्ऋषिसङ्घैश्च देवैश्च परिवर्जितम् ॥ २३ ॥

गन्धर्वैः	"கந்தர்வர்களும்	एतत्	இது
ऋषिसङ्घैः च	சிஷிக்கப்பட்டவர்களும்	बहूनि	பல
देवैः च	தேவர்களும்	अदसहस्राणि	அடசஹசரங்கள்
परिवर्जितं	தற்கக்கப்பட்ட	अमानुषं हि	கிராம ஸுவந்தயானகளை
		आसीत्	இருந்தது.

कस्य चिच्चथ कालस्य दैवयोगादहं नृप । हिमवच्छिखरादेशादिह प्राप्तोऽस्मि मानद ॥

मानद	"சத்ருமந்திரசகலகி	दैवयोगात्	யதேசனையால்
नृप	அரசருமாரணை! [ய	हिमवच्छिखरात्	ஹிமலயத்திலிரு
कस्यचित् कालस्य	சிலகாலம்	देशात्	பிரதேசத்திலின்றி
अथ नु	சென்றபின்	इह	இவ்விடத்திற்கு
अहं	நான்	प्राप्तः अस्मि	வந்தேன்.

ततो मया समाहृतः पर्जन्यो जलदैस्सह । स्वच्छन्दवर्षश्च कृतः कश्चित्कालमरिन्दम ॥

अरिन्दम	"சத்ருஸம்ஹாரக!	समाहृतः	அழைத்துவரப்பட்டு,
ततः	அதன்மேல்	कश्चित् कालं	சிலகாலம்வரை
मया	என்னால்	स्वच्छन्दवर्षः च	யதேஷ்டமாய்ப்
पर्जन्यः	மழை		பொழிவுமற்று
जलदैः सह	மேகங்களுடன்	कृतः	செய்யப்பட்டது.

यमस्य चैव चारास्तु बहून्वदशतानि वै । तेजसा मृत्युभूताश्च व्याधयश्च निराकृताः ॥

बहूनि	"பல	व्याधयः च	ஆவலியாதிகளால்
अवदशतानि वै	நூற்றாண்டுகளாய்		லாம்
यमस्य	யமனது	तेजसा एव	தவமஹிமையாலேயே
चाराः च	சாடர்கள்	तु	உடனே
मृत्युभूताः एव	விவாதிரூபமாகிநூற்று	निराकृताः	ஒழிக்கப்பட்டன.
	வந்தனர்.		

हिमवत्पादजा वृक्षाश्चिन्तिता मनसाऽऽगताः । पर्वताश्च पुनर्नद्यः फुल्लपङ्कजमण्डिताः ॥

हिमवत्पादजाः	"ஹிமவத்பர்வத அடி	नद्यः	நதிகள்
	வரத்திலுள்ள	पुनः	பீளவும்
वृक्षाः	மரங்கள்	फुल्लपङ्कज-}	மலர்ந்த தாமரைப் ப
मनसा	மனதால் [என	मण्डिताः च)	வப்பங்களுடன் விள
चिन्तिताः	நினைக்கப்பட்டவைக-		ங்களுகின்றவைகளாய்
आगताः	இங்கு வந்துசேர்ந்த	पर्वताः	உண்டானன.
	ன.		

तदाकानि च रम्याणि सरितश्च सरांसि च ॥ २८ ॥

तदाकानि च	"குளங்களும்	सरांसि च	ஹைதாளும்
सरितः च	நீறுகளும்	रम्याणि	அழகுற்று விளங்கின.

परुद्धवनपण्डन्तु स्फीतसत्त्वनाकुलम् । अचिरेणाभवद्रम्यं सर्पिसङ्घानुसेवितम् ॥ २९ ॥

பு	"அழகுடன்"	स्फीतसत्त्व-	} செழித்த பரிகரணம்
रम्यं	அழகுற்றதாய்	वनाकुलं	
सर्पिसङ्घानु-	} செழிக்கப்பட்டதாய்	}	} ம் விரிநுழைக்கண்பழு
सेवितं			
परुद्ध-	} செழிப்புற்றபடி ஆகா	अचिरेण	நிகராகி கிரத்தில்
वनपण्डं		अभवत्	ஆயிற்று.
	மக்களையுடையதாய்		

केवलं त्वभिशापेन तस्यैव रघुनन्दन । सोषद्रुतमिवाप्येतद्राक्षसैरुग्रकर्षभिः ॥ ३० ॥

रघुनन्दन	ஸ்ரீராம!	राक्षसः	அடக்கர்களை
तस्य	அவரது	तु	தீயபொழுதும்
अभिशापेन एव	காபத்தினாலேயே	इव	முற்றிலும்
एतत्	இது	सोषद्रुतं	உபத்திரவத்துடன்
उग्रकर्षभिः	கொடுஞ்செய்துற்ற		உதயதாய்
		केवलं अपि	மட்டும் மிகுந்தது.

यदाप्रभृति चापि त्वं चित्रकूटमुपागतः । तदाप्रभृति रक्षांसि विप्रकुर्वन्ति तपमान् ॥

त्वं	"நீ"	रक्षांसि	அடக்கர்கள்
यदाप्रभृति	எதுமுதற்கொண்டு	तपमान्	முனைவர்களை
चित्रकूटं	செத்திகூடத்திற்கு	विप्रकुर्वन्ति	முன்னிதுவதெய்யம்
उपागतः च	அந்தணியோர் தான்		கீழ்ச்செய்தார்கள்.
तदाप्रभृति अपि	அதுமுதற்கொண்டு-		

ऋषीणामभयं वीर दातुमर्हसि मानद ॥ ३१ ॥

मानद	"சத்ருக்களின் கர்வத் தை அடக்கும்"	ऋषीणां	நெக்களுக்கு
वीर	வகவிரரே!	अभयं	அபயத்தை
		दातुं अर्हसि	நீ கொடுக்கவேண்டும்.

अस्माद्भि कारणाद्राम दण्डकारण्यवासिनाम् । वाणार्थमिह संश्रामस्वातुमहेति नो भवान् ॥

राम	"ஸ்ரீராம!"	वाणार्थं	பாதுகாப்பதற்கீ
अस्मान्	இந்த ஒரு	इह	இங்கு
कारणात् हि	காரணத்தையினால்	संश्रामः	விடாமல்,
	ண்டு காள்	भवान्	
दण्डकारण्य-	} தண்டகாரணிய	नः	எங்கள்
वासिनां		दातुं अर्हति	உதயபாற்றவேண்டும்.

समर्थोऽर्थसि काकुत्स्थ त्रैलोक्यस्यापि रक्षणे । किं पुनर्वार रक्षांसि द्विजमन्युहतानि वै ॥

काकुत्स्थ	"ககுத்தன், தகவலத்தி	द्विजमन्यु-	பெரியமணிகளது
वीर	வீரரே! [அறிந்த	हतानि वै]	கொடுத்தால் குலைந்
त्रैलोक्यस्य	முந்நியனை		தாக்கக்கும்
रक्षणे अपि	மரணத்தினால்	रक्षांसि हि	அடக்கர்களை என்னால்
समर्थः अपि	நீ வார்த்தை.	किं पुनः	கொடுக்கவேண்டுமோ?

अयमिक्ष्वाकुपुत्रेण दण्डकेन महाबल । देशो निराकृतो राजञ्छापदोषेण राघव ॥ ३५ ॥

महाबल	“மகாசக்திபடைத்த	इक्ष्वाकुपुत्रेण	இக்ஷ்வாகுபுத்தல்வனது
राजन्	ஆரசனாகும்	दण्डकेन	தண்டகனுல் [ன
राघव	ஸ்ரீராம!	शापदोषेण	சாபத்தின் தீங்கால்
अयं देशः	இந்த தேசமானது	निराकृतः	விட்டுவிடப்பட்டது.

दण्डकारण्यमखिलं दर्शनादेव राघव । शापस्यान्ताय काकुत्स्थ प्राप्तस्त्वमरिमर्दन ॥ ३६ ॥

काकुत्स्थ	“ககுகேஸ்தவம்சத்தி ஆதித்து	अखिलं	எல்லா வற்றையும்
अरिमर्दन	படைவரைவெரழிக்கு	दर्शनात् एव	தரிசித்தனவிலேயே
राघव	ஸ்ரீராம! ம்	शापस्य	சாபத்தினுடைய
दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யம்	अन्ताय	முடிவிற்பொருட்டு
		त्वं	நீ
		प्राप्तः	வந்தனை.

सत्त्वं मन्युपरावृत्तैः पितृभिस्संनिराकृतम् । तारय त्वं महाबाहो दण्डकारण्यमद्य वै ॥

महाबाहो	“மகாபாருவே!	दण्डकारण्यं	தண்டகஸனத்தி
मन्युपरावृत्तैः	கோபத்தால் பரா முகமனை		ஆள்ள
पितृभिः	உனது முன்னோர் எரல்	सत्त्वं	ரா சத்தவர்க்கத்தை
संनिराकृतं	திரஸ்கரிக்கப்பட்ட	त्वं	நீ
		मद्य वै	இப்பொழுதே
		तारय	ஆழிப்பாயாக”.

एवमुक्तस्तदा रामः प्रत्युवाच महामुनिम् । आश्रयमिदमारुपातं देशस्याऽस्य यथावथम् ॥

एव उक्तः	இங்கனம் சொல்ல	अस्य देशस्य	இக்க தேசத்தினது
रामः	ஸ்ரீராமர் [ப்பட்ட	यथावथं	வாஸ்து
तदा	அநந்தாம் [பார்த்து	आरुपातं	முற்றிலும் சொல்ல
महामुनिं	முனிவர்வெருமானை-	इदं	இது [ப்பட்டது.
प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதில் உரைத்தார்.	आश्रयम्	ஆதர்புதமாரிடுக் கிறது.

एवमुक्तस्तु रामेण महर्षिस्त्विदमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

रामेण तु	ஸ்ரீராமரால்	महर्षिः	முனிவர்வெருமான
एवं	இங்ஙனம்	इदं तु	பின்வருமாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

राम प्रीतोऽस्मि भद्रं ते परितुष्टोऽस्मि लक्ष्मण । अभिवादयितुं यन्मां प्राप्तौ स्थः सह सीतया ॥

सीतया सह
मां अभிवादयितुं
प्राप्तौ स्थः
यत्
राम

"வணக்கத்தோடு கூட
என்னை மகன்கண்டு பேச
புகழ்கள் இருவரும்,
வந்தீர்கள்,
என்கிற காரணத்தால்
ஸ்ரீராம!

प्रीतः अस्मि
ते भद्रं
लक्ष्मण
परितुष्टः अस्मि

சந்தோஷப்படுகின்
தேன்.
உனது காரியம்
வைக்கட்டும்.
ஸக்தமண ! [ன்.
சந்தோஷமடைந்தே-

अध्वश्रमेण वां खेदो बाधते प्रचुरश्रमः ।

अध्वश्रमेण
प्रचुरश्रमः
खेदः
वां
बाधते अपि

"வழிநடத்த காரக்
தால்
ஆதிகக் களைப்பாகித்
தவறும்
உங்களுக்கு வரைபும்,
பாதிக்கலாம்.

व्यक्तमुत्कण्ठते चापि मैथिली जनकात्मजा ॥

जनकात्मजा
मैथिली च
व्यक्तं
उत्कण्ठते

தனகரின் திருமகனா
கிய
மேயிலி ச
வ்யக்,
இளைப்பாற ஆவதுத்
நிகுக்கிருள்.

एषा हि सुकुमारी च दुःखैश्च न विमानिता ।

हि
सुकुमारी
दुःखैः
न विमानिता च
एषा

"எனெனில்
காருக்கான திருமேனி
கொண்டவளுந்,
கவலங்களால்
இதற்குமுன் தாக்க
ப்படாதவளுமான
இவள்,

प्राज्यदोषं वने प्राप्ता भर्तृसेहप्रचोदिता ॥

भर्तृसेह- }
प्रचोदिता }
प्राज्यदोषं
वने च
प्राप्ता

பர்த்தாளினிடமுள்ள
பத்திரமையால் தூண்ட
பப்பட்டு
எல்லாவற்ற கவலங்க
ளுள்ள
வனத்திற்கும்
பார்தான்.

यथैषा रमते राम इह सीता तथा कुरु । दुष्करं कृतवत्येषा वने त्वामनुगच्छति ॥ ४३ ॥

राम
सीता
वने
त्वां
अनुगच्छति

"ஸ்ரீராம!
வயிதை
வனத்தில்
உன்னை,
அடர்ந்துவந்திருக்கி
ன்றவன்.

दुष्करं
कृतवती
इह
एषा
रमते यथा तथा
कुरु

செய்தற்கரிய காரிய
த்தை
செய்திருக்கின்றவள்.
இங்கிடத்தில்
இவள்
சந்தோஷத்துடன் இரு
க்கும் வண்ணமாய்
சட.

एषा हि प्रकृतिः स्त्रीणामासृष्टे रघुनन्दन ।

रघुनन्दन
आसृष्टेः
स्त्रीणां
रमस्यं
अनुगच्छन्ति

"ஸ்ரீராம! [கொண்டு
கிருஷ்ணகாலம் முதற்
வந்தீர்கள், கரு
"கவலதையையிலிரு
க்கும் வண்ணமாய்
கொண்டபெயில்
கம்.

समस्थमनुगज्यन्ति विषमस्थं त्यजन्ति च ॥

विषमस्थं
त्यजन्ति च
एषा
प्रकृतिः
हि

தர்த்தணையிலிருப்ப
வசை
வைக்கிடுகிறார்கள்",
என்கிற இது
ஸ்வபாவம்;
இது பிரதித்தம்.

शतहृदानां लोलत्वं शस्त्राणां तीक्ष्णतां तथा । गरुडानिलयोः शैथ्यमनुगच्छन्ति योषितः ॥

योषितः	"எந்திரிகள்,	गरुडानिलयोः	கருடன், காரடி
शतहृदानां	மிகுந்தகரிகள்		இவர்களுடைய
लोलत्वं	திரிசுலாசைமையாகும்,	शैथ्यं तथा	நிலைமையைத்தாயும்
शस्त्राणां	ஆயுதங்களில்	अनुगच्छन्ति	பற்றியிருக்கிறார்கள்.
तीक्ष्णतां	கடர்மையாகும்,		

इयं तु भवतो भार्या दोषैरेतैर्विवर्जिता । श्लाघ्या च व्यपदेश्या च यथा देवेष्वरुन्धती ॥

भवतः	"உவந்து	अरुन्धती	அருந்ததி
भार्या इयं	மனைவியாகிற இவள்,	यथा	போல
एतैः	இந்த	श्लाघ्या च	மெச்சத்தக்கவள் ;
दोषैः तु	தேவஷங்களை துவும்		பதிலீரதைகளில் தலை
विवर्जिता	இல்லாதவள் ;	व्यपदेश्या च	மையானவனென
देवेषु	தேவர்களில்		கூறத்தக்கவள்.

अलङ्कृतोऽयं देशश्च यत्र सौमित्रिणा सह । ईदेह्या चानया राम वरस्यसि त्वमरिन्दम ॥

अरिन्दम	"சத்ருசம்நாசக!	यत्र	எவ்விடத்தில்
राम	ஸ்ரீராம!	वस्यसि	வஸிக்கப்போகிறது
सौमित्रिणा	வசந்தமணிகோடும்,	अयं	இந்த [போ,
अनया	இந்த	देशः च	தேசமானது
सीनया च सह	வரிசைபோடும்கூட	अलङ्कृतः	பாக்கியம்பெற்றநா
त्वं	நீ		கும்".

एवमुक्तस्तु मुनिना राघवस्संयताञ्जलिः । उवाच प्रश्रितं वाक्यमपि दीप्तमिवानलम् ॥

मुनिना	முனிவரால்	अनलं इव	அக்னியைப்போத்து
एवं	இவ்வளவும்	दीप्तं	விளங்கும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	अपि	முனிவரைப்பார்த்து
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	प्रश्रितं	மரியாதையான
तु	உடனே	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
संयताञ्जलिः	அஞ்சலிபந்தராய்,	उवाच	சொன்னார்.

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि यस्य मे मुनिपुङ्गवः । गुणैस्स भ्रातृभार्यस्य वरदः परितुष्यति ॥

सन्ध्या- भार्यस्य	"தம்பியுடனும், மனை வியுடனுக்குக்கும்,	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
यस्य मे		परितुष्यति	சந்தேசம் கொடுப்பது
गुणैः	அடியேனுடைய		கின்றார் ;
वरदः	குணங்களைக்கண்டு	धन्यः अस्मि	கிருதார்த்தனுக்கிறேன்
	பெருமையுடையதென	अनुगृहीतः अस्मि	அருள்பெற்றபட்டேன்.

किन्तु व्यादिश मे देशं सोदकं बहुकाननम् ।

किं तु

"இன்று வியாதிசர் மேஷனை
பொ.மம்.

आश्रमपदं

ஒர் ஆசிரமத்தைக்,

कृत्वा

கட்டிக்கொண்டு,

यस

எங்கிடத்தில்

निरतः

கவலைவின்றி

सुखं

சுகமே,

यत्राश्रमपदं कृत्वा वसेयं निरतस्सुखम् ॥

वसेयं

நான் வசைப்படுவேன்,
அப்படிப்பட்ட

सोदकं

பிம்பகமூன்றாகும்,

बहुकाननं

அடர்ந்த மரக்காடு
எனதுமாகிய

देशं

இடமொன்றை

मे

அடியேனுக்கு

व्यादिश

குறிப்பிட்டதும்."

ततोऽब्रवीन्मुनिश्रेष्ठः श्रुत्वा रामस्य भाषितम् ।

धर्मात्मा

நருமாத்தமாவும்,

वीरः

ஆத்மஞானியுமாகும்,

मुनिश्रेष्ठः

முனிவர் பெருமான்,

रामस्य

ராமரமாவும்,

भाषितं श्रुत्वा

கொண்டி கேட்டு,

मुहूर्तं

கொஞ்சநேரம்

ध्यात्वा मुहूर्तं धर्मात्मा धीरो धीरतरं वचः ॥

ध्यात्वा

செந்தேசத்து.

ततः

அதன்பின்

धीरतरं वचः

{ உதிர்ந்த உரைமொழி
கூடும் பின்வரும்
பதிகை

अब्रवीन्

மொழிந்தார்.

इतो द्वियोजने तात बहुमूलफलोदकः ।

तात

"குழந்தையே!

बहुमूलफलोदकः

{ ஏராளமான கிழங்குக
களும், பழங்களும் சி
றைந்து கீர்வனமுன்
வரும்,

बहुमृगः

பலமான்களுள்ள
வரும்,

देशो बहुमृगः श्रीमान पञ्चवज्रपिविश्रुतः ॥

श्रीमान्

அழகானதும்,

पञ्चवज्रमि-

பஞ்சவஜ்ஜெயப்பெயர்

विश्रुतः

கொண்டதுவாகும்

देशः

ஒர் மரத்தெரு

इतः

இவ்விடத்திலிருந்து

द्वियोजने

திரைந்தி மொழி
அரத்திலிருக்கிறது.

तत्र गत्वाऽऽश्रमपदं कृत्वा सौमित्रिणा सह ।

त्वं

"நீ சென்று,

तत्र गत्वा

அங்கிடத்திற்கு-

आश्रमपदं

ஒர் ஆசிரமத்தைக்,

कृत्वा

கட்டிக்கொண்டு,

पितुः वार्ष्यं

தந்தையினது
ஆக்கினைவை

रंस्यसे त्वं पितुर्वाक्यं यथोक्तमनुपालयन् ॥

यथोक्तं

சொன்னபடி

अनुपालयन्

பிதாவளம பண்ண
க்கொண்டு,

सौमित्रिणा सह

சக்திரைஞரோடுகூட

रंस्यसे

வசைப்பாயாக.

विदितो ह्येष वृत्तान्तो मम सर्वस्तवानघ ।

अनघ

"புண்யாத்தமாவே!

तपसः

தபத்தின்

प्रभावेन

மறலினாலயாவும்,

स्नेहात् च

பக்தியாலும்,

दशरथस्य

தசரதருமையவரின்

तव च

நன்றமையவரின்

पुत्रः

இந்த

वृत्तान्तः

விருத்தாந்தம்

सर्वः

எல்லாமும்

मम

எனக்கு

विदितः हि

நன்றமடி தெரிந்த
விஷயமே.

हृदयस्थश्च ते छन्दो विज्ञातस्तपसा मया । इह वासं प्रतिज्ञाय मया सह तपोवने ॥

मया सह	“என்னோடுகூட	तपसा	தவப்பெருமைமயால்
इह	இவ்விடத்தில்	ते	உனது
तपोवने च	ஆசிரமத்திலேயே	हृदयस्थः	நெருதயத்திலிருக்கிற
वासं	வாஸத்தலை	छन्दः	உத்தேசம்
प्रतिज्ञाय	முன்புகொல்லி,	विज्ञातः	அறிந்துகொள்ளப்
मया	என்னால்		பட்டது.

अतश्च त्वामहं ब्रूमि गच्छ पञ्चवटीमितः ॥ ५६ ॥

अतः च	“ஆனையாவதான்	पञ्चवटी	பஞ்சவடிக்கு
अहं	நான்	गच्छ	போ” என்று
त्वां	உன்னை	ब्रूमि	இப்பொழுது
इतः	“இங்கிருந்து		சொல்லுகிறேன்.

स हि रम्यो वनोद्देशो मैथिली तत्र रंस्यते । स देशः श्लाघनीयश्च नातिदूरे च राघव ॥

राघव	“சூராம!	श्लाघनीयः च	சிலா கிக்கத்தக்கது.
सः	அந்த	नातिदूरे च	சமீபத்திலிருக்கிறது.
वनोद्देशः	வனப்பிரதேசமானது	तस्य	அவ்விடத்தில்
रम्यः	மனோகரமானது.	मैथिली हि	வீணையும்
सः	அந்த	रंस्यते	ஆனந்தமடைவான்.
देशः	பிரதேசமானது,		

गोदावर्यास्समीपे च मैथिली तत्र रंस्यते । प्राज्यमूलफलश्चैव नानादिजगणायुतः ॥

प्राज्यमूलफलः च	“ஏராளமான இழக்கு	गोदावर्याः	கோதாவரிகதிக்கு
	களையும். பழங்களையு	समीपे च	அருகாமையிலிருக்கி
	முடையது,		றது.
नानादिज- गणायुतः एव	பலவகை பறவைக்க	तत्र	அவிடத்தில்
	ட்டங்களால் நிறைந்	मैथिली	வீணை
	துள்ளது,	रंस्यते	ஆனந்தமடைவான்.

विविक्तश्च महाबाहो पुण्यो रम्यस्तथैव च ॥ ५७ ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	पुण्यः तथा	புண்யஸ்தலம் ;
विविक्तः च	வகாந்தமானவிடம் ;	रम्यः एव च	வசதியானவிடம்.

भवानपि सदाराश्च शक्तश्च परिरक्षणे । अपि चात्र वसन्नाम तापसान् पालयिष्यसि ॥

राम	“சூராம!	अस्य च	அக்கேயே
परिरक्षणे	உலகா காணையில்,	सदारः	மனைவியுடன்,
शक्तः च	சக்தனாகிய	वसन्	வசித்துக்கொண்டு
भवान् अपि	நீயும்,	तापसान् च	தபஸ்விகளை
		पालयिष्यसि अपि	காப்பாற்றுவாயாக.

एतदालक्ष्यते वीर मधुकानां मरुद्गनम् । उत्तरेणाम्य गन्तव्यं न्यग्रोधमभिगच्छता ॥ ६१ ॥

वीर	“ வீரர் !	न्यग्रोधं	ஆளாமரத்திற்கு
मधुकानां	இ மதுக்காய் விரிந்திருக்காத	अभिगच्छता	கொண்டு இடையிலும்,
मरुद् गनं	பெரிய காடு [விளந்து	अस्य	இதனது
एतत्	இதேதான்	उत्तरेण	வடக்குவழியாகவே
आलक्ष्यते	காணப்படுகிறது.	गन्तव्यम्	போகவேண்டும்.

ततः स्थानमुपाम्य पर्वतस्याविदूरतः । रुपातः पञ्चवटीष्वेव नित्यपुष्पितकाननः ॥ ६२ ॥

ततः	“ அங்கிருந்து	नित्यपुष्पित-	எக்காலத்திலும் புஷ்ப
स्थलं	நுள் உயர்ந்த பூமியை	काननः	பிக்கும் மரங்களு
उपाम्य	வநி,		டையதென
पर्वतस्य	மகிஷினை	रुपातः	பெருத்தெய்தெய்த இடம்
अविदूरतः	பாதிபத்தின	पञ्चवटी इति एव	“பஞ்சவட்டியென்பது”.

अगस्त्येनैकमुक्तस्तु रामस्तौमित्रिणा सह । सन्कन्यामन्त्रयामास तमपि सत्यवादिनम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	सौमित्रिणा सह	வகஷ்டமனாதோடு கூட
अगस्त्येन	அகஸ்தியரால்	सत्यवादिनं	தெய்வமானவர்த்தியுள்ள
एवं	இவ்வளவும்	तं अपि	அந்த மூன்றவரை
उक्तः	சொல்லப்பட்டவராய்	सकृत्य	தமன்கரித்து,
तु	உடனே	आमन्त्रयामास	போகவிடைகொடுத்தார்.

तौ तु तेनाभ्यनुज्ञातौ कृतपादाभिवन्दनौ । तमाश्रयं पञ्चवटीं जम्भतुस्सह सीतया ॥

तौ तु	அங்கிருவர்களுமே	सीतया सह	சீதாம்பிகாவுடனாகவே
कृतपादमि-	தாங்களில் விழுந்து		இகூட,
वन्दनौ	சேவித்தவர்களால்	पञ्चवटीं	பஞ்சவட்டியெனும்
तेन	அவரால்	तं आश्रयं	அந்த ஆச்சிரமத்திற்
अभ्यनुज्ञातौ	விடைகொடுக்கப்பட்ட		கு,
	உவர்களால்,	जम्भतुः	சீதாஅனமாதார்கள்.

गृहीतचापौ तु नराधिपात्मजौ विपक्ततूणौ समरेष्वकातरौ ।

यथोपदिष्टेन पथा महर्षिणा प्रजम्भतुः पञ्चवटीं समाहितौ ॥ ६५ ॥

समरेषु	போர்களில்	विपक्ततूणौ	தம்புறுத்தாணிகளை
अकातरौ	பின்வாங்காத		கட்டிக்கொண்டு
नराधिपात्मजौ तु	{ எக்கிரமத்திற்கிருக்	समाहितौ	தவிரவிட்டு,
	குமாரர்களாகும்	महर्षिणा	முனிவர்மேருமானால்
	அவ்விருவர்களும்	यथोपदिष्टेन	குறிப்பிடப்பட்ட
गृहीतचापौ	விற்களை கொடுத்து	पथा	வழியை
	கொண்டு	पञ्चवटीं	பஞ்சவட்டியைப்போக்கி
		प्रजम्भतुः	எடுத்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் || १४ ||

जटायुर्दर्शनम्—ஜடாயுவைப்பார்ப்பது.

अथ पञ्चवटीं गच्छन्तरा रघुनन्दनः । आससाद् महाकायं गृध्रं भीमपराक्रमम् ॥ १ ॥

अथ	அப்பொழுது	महाकायं	பருத்த உடம்புடையதும்
पञ्चवटीं	பஞ்சவடிக் கு	भीमपराक्रमं	அதி பராக்ரமமீழ
गच्छन्	போய்க்கொண்டிருந்த		டையதுமான்
रघुनन्दनः	ரூராமர்,	गृध्रं	ஓர் கழுதை
अन्तरा	வழியில்	आससाद्	கண்டார்.

तं दृष्ट्वा तौ महाभागौ वटस्थं रामलक्ष्मणौ । मेनाते राक्षसं पक्षिं ब्रुवाणो को भवानिति ॥

महाभागौ	மகா பாக்கியசாலிகளாகிய	तं दृष्ट्वा	அதை பார்த்து,
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்	भवान् कः	"நீர்" யார்?
तौ	அவ்விருவர்களும்,	इति ब्रुवाणौ	என்று வினாவிக்கொ
वटस्थं	ஆலமரத்திலிருக்கும்	पक्षिं	பக்தியை [ண்டே
		राक्षसं	ஓரர்க்கென
		मेनाते	எண்ணினார்கள்.

स तौ मधुरया वाचा सौम्यया प्रीणयन्निव । उवाच वत्स मां विद्धि वयस्यं पितुरात्मनः ॥

सः	அது	उवाच	சின்வருமாறு பதில்
तौ	அவ்விருவர்களையும்,	वत्स	சொல்லிற்று.
इव	முற்றிலும்	मां	"சூழந்தாய்!
प्रीणयन्	உற்சாகப்படுத்திக்	आत्मनः पितुः	என்னை
सौम्यया	அன்பொழுகும்	वयस्यं	உனது தந்தையினது
मधुरया वाचा	இனிய சொற்கொண்டு	विद्धि	தொழுகென
			நீ அறிவாயாக"

स तं पितृसखं ब्रुवा पूजयामास राववः । स तस्य कुलमव्यग्रमथ पप्रच्छ नाम च ॥ ४ ॥

सः	அந்த	सः	அவர்
राववः	ரூராமர்,	अथ	அதன் பிறகு
तं	அதை	तस्य कुलं	அதனது குலத்தை
पितृसखं	தந்தையின் தேரழ		யும்,
	கென	नाम च	பெயரையும்
ब्रुवा	தெரிந்துகொண்டு,	अव्यग्रं	ஆதரத்துடன்
पूजयामास	கொண்டாடினார்.	पप्रच्छ	வினாவினார்.

रामस्य वचनं श्रुत्वा कुलमान्मानसेव च । आचक्षते द्विजस्तस्मै सर्वभूतसमुद्भवम् ॥ ५ ॥

द्विजः	பகலிபானனா	सर्वभूत-	எல்லா பிராணிகளின்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	समुजवं च }	உத்தரத்தினையும,
वचनं	வார்த்தைகளை	आ मानं	தன்னைப்பற்றியும்,
श्रुत्वा	கேட்டு,	कुलं एव	குலத்தைப்பற்றியும்
तस्मै	அவருக்கு	आवक्षते	பின்வருமாறு
			சொல்லிற்று.

पूर्वकाले महाबाहो ये प्रजापतयोऽभवन् । तान्मे निगदन्मयर्वाणादिनः शृणु राघव ॥ ६ ॥

महाबाहो	“மகாபாகுதேவ !	तान्	அவர்களை
राघव	ஸ்ரீராம !	सर्वान्	எல்லோரையும்
पूर्वकाले	முற்காலத்தில்	आदिनः	முதலன்றாகது
प्रजापतयः ये	பிரஜாபதிகள் எவர்	निगदन्	சொல்லும்
	கள்	मे	எனக்கு
अभवन्	இருந்தார்களோ ;	शृणु	சென்கொடு.

कर्मः प्रथमस्तेषां विश्रुतस्तदनन्तरः । शेषश्च संश्रयश्च बहुपुत्रश्च वीर्यवान् ॥ ७ ॥

स्थाणुर्मरीचिरत्रिश्च कतुश्चैव महाबलः । पुलस्त्यश्चाङ्गिराश्चैव मचेताः पुलहस्तथा ॥

दक्षो विवस्वानपरोऽरिष्टनेमिश्च राघव । कश्यपश्च महातेजास्तेषामासीच्च पश्चिमः ॥ ९ ॥

तेषां प्रथमः	“அவர்களுள் முதல்	अङ्गिराः एव	ஆங்கிரஸ்,
कर्मः	கர்த்தமர்,	मचेताः	பரிசேதஸ்,
तदनन्तरः	அதன்பிறகு	पुलहः तथा	புலஹர்,
विश्रुतः	விச்ருதர்,	दक्षः	தகஷர்,
शेषः च	சேஷர்,	अपरः	அடுத்தவர்
संश्रयः च एव	சம்சரயர்,	विवस्वान् च	விவஸ்வான்,
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	अरिष्टनेमिः च	அரிஸ்ட்நேமீ,
बहुपुत्रः च	பகுபுத்திரர்,	राघव	ஸ்ரீராம !
स्थाणुः च	ஸ்தாணு,	तेषां पश्चिमः	அவர்களுள் கடைசி
मरीचिः च	மரீசி,		மாம்
अत्रिः च	அத்திரி,	महातेजाः	மஹாதேஜாவானா
महाबलः	மஹாபலவானான்		கும்
कतुः च	காது,	कश्यपः च	கச்யபன் பவரும்
पुलस्त्यः एव	புலஸ்தியர்,	आसीत्	இருந்தார்.

प्रजापतेस्तु दक्षस्य बभूवुरिति नः श्रुतम् । षष्टिर्दुहितरो राम यशस्विन्यो महायशः ॥

महायशः	“பெரும்புகழ்பெற்ற	यशस्विन्यः	பெருங்கீர்த்திபொரு
राम	ஸ்ரீராம !	दुहितरः	பிள்ளைகள்
तु	நீயின்	बभूवुः	உண்டானார்கள் ;
दक्षस्य प्रजापतेः	தகஷபிரஜாபதிக்கு	इति	என்று
पतिः	அன்பாப	नः श्रुतम्	எமக்கு கேள்வி.

कश्यपः प्रतिजग्राह तासामष्टौ सुमध्यमाः । अदितिं च दितिं चैव दनूपि च कालिकाम् ।
ताभ्यां क्रोधवशां चैव मनुं चाप्यनलापि ॥ ११ ॥

कश्यपः	“சச்யபர்,	ताभ्यां च	தாம்ஹா என்பவளை
तासां	ஆவர்களுள்		யும்,
सुमध्यमाः	மிக ஆழ்துவாய்ந்த	क्रोधवशां एव	குரோதவனாத
अष्टौ	எண்மராகிய		என்பவளையும்,
अदितिं च	அதிதியையும்,	मनुं च अपि	மனுவென்பவளையும்,
दितिं च एव	திதியென்பவளையும்,	अनलां अपि	அனலை என்பவளை
दन् अपि	தனு என்பவளையும்,		யும்
कालिकां च	காலிகை என்பவளை	प्रतिजग्राह	விவாதமும் செய்கு
	யும்,		கொண்டார்.

तास्तु कन्यास्ततः प्रीतः कश्यपः पुनरब्रवीत् । पुत्रास्त्रैलोक्यभर्तृन्वै जनयिष्यथ मत्समान् ॥

ततः पुनः	“அதன்மேல்	त्रैलोक्यभर्तृन्	மூவுலகங்களையும்
कश्यपः	சச்யபர்		மகிழ்க்கவல்ல
प्रीतः	சந்தோஷமடைந்து	मत्समान्	எண்ணப்போன்ற
ताः	அந்த	पुत्रान् वै	புதல்வர்களை
कन्याः तु	பெண்களைப்பார்த்து,	जनयिष्यथ	பெறுவீர்கள்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு		
	சொன்னார்.		

अदितिस्तन्मना राम दितिश्च दनुरेव च । कालिका च महाबाहो शेषास्त्वमनसोऽभवन् ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவான	कालिका च	காலிகை என்பவளுக்கும்
राम	ஜேராம!	च	அக்ஷணமே எற்றுக்
अदितिः	அதிதியென்பவள்		கொண்டார்கள்.
तन्मनाः	அதை எற்றுக்கொ	शेषाः	மற்றவர்கள்
	ண்டான்.	तु	இதில்
दितिः च	திதியென்பவளும்,	अमनसः	மனம் மைய்யாதவர்
दनुः	தனு என்பவளும்,	अभवन्	இருந்தார்கள். [கனாய்

अदित्यां जज्ञिरे देवास्त्रयस्त्रिदरिन्दम । आदित्या वसवो रुद्रा ह्यश्विनौ च परन्तप ॥

परन्तप	“சத்ருக்களை தடுக்கச்	रुद्राः	பதினொரு குத்திரர்
	செய்யும்		களும்
अरिन्दम	ஐயகாரியே!	अश्विनौ च	இரு ஆக்ஷினிதேவ
अदित्यां	அதிதியினிடத்தில்		தைகளுமாகிய
आदित्याः	பன்னிரண்டு	ययास्त्रिद	முப்பத்திமுன்று
	ஆதித்யர்களுக்கும்,	देवाः हि	தேவர்களுக்கும்'
वसवः	எட்டு வணுக்களும்,	जज्ञिरे	பிறந்தார்கள்.

दितिस्त्वजनयत्युवाच दैत्यास्तात यशस्विनः । तेषामपि वसुमती पुराऽऽसीत्सदनार्णवा ॥

தாது	“குழந்தாய் !	सवनार्णवा	காடுகளும், சமுத்தி
दितिः तु	தீதியென்பவள்		சமும் குழந்த
दैत्यान्	அசுரர்களுளை	इयं वसुमती	இந்த உலகம்
यशस्विनः	பெயர்பெற்ற	पुरा	முதலில்
पुवाच	புதல்வர்களை	तेषां	அவர்களுடையதாய்
अजनयत्	பெற்றாள்.	आसीत्	இருந்தது.

दनुस्त्वजनयत्युत्तमश्वधीवपरिन्दम । नरकं कालिकं चैव कालिकाऽपि व्यजायत ॥ १६ ॥

अरिन्दम	“சத்ருசம்ஹாரக !	कालिका	காலிகையென்பவள்
दनुः तु	தனுலென்பவள்	नरके अपि	நரகமென்பவளையும்
अश्वधीव	அசுவகீ வடிவென்ற	कालिकं च एव	காலிகமென்பவளை
पुनः अजनयत्	புதல்களை பெற்றாள்.	व्यजायत	பெற்றாள். [யம்,

कौञ्ची भासी तथा श्येनी धृतराष्ट्री तथा शुक्राम् ।

ताम्राऽपि सुपुत्रे कन्याः पञ्चैता लोकविश्रुताः ॥ १७ ॥

ताम्रा अपि	“தாமிரை என்பவளு	शुक्रां तथा	சகியென்ற
कौञ्ची	க்ரௌஞ்சி, [ம்,	पुत्राः	இந்த, [பெற்ற,
भासी	பாஸீ,	लोकविश्रुताः	உலகப்பிரசித்தி-
श्येनी तथा	ச்யேனி,	पञ्च कन्याः	ஐந்து பெண்களை
धृतराष्ट्री	தருதராஷ்ட்ரி,	सुपुत्रे	பெற்றனர்.

उलूकान् जनयत्कौञ्ची भासी भासान व्यजायत ।

श्येनी श्येनांश्च गुह्रांश्च व्यजायत सुतेजसः ॥ १८ ॥

कौञ्ची	“க்ரௌஞ்சியென்ப	व्यजायत	பெற்றாள்.
	வள்,	श्येनी	ச்யேனி என்பவள்.
उलूकान्	கோட்டாண்டுகளை	सुतेजसः	வறுக்கோண்ட,
जनयत्	பெற்றாள்.	श्येनान् च	பருத்துகொடும்,
भासी	பாஸி என்பவள்	गुह्रान् च	அழுகுகொடும்.
भासान्	கோழிகளை	व्यजायत	பெற்றாள்.

धृतराष्ट्री तु हंसांश्च कलहंसांश्च सर्वशः । चक्रवाकांश्च भद्रं ते विजज्ञे साऽपि भामिनी ॥

सा भामिनी	அந்த அழகுறையாற்ற	कलहंसान् च अपि	கலஹம்சங்களைன்ற
धृतराष्ट्री	தருதராஷ்ட்ரியென்	चक्रवाकान् च	சக்கரவாகங்களையும்,
सर्वशः	எல்லா [பவள்,	विजज्ञे	பெற்றாள். [அருளை.
हंसान् च	ஹம்ஸங்களையும்,	भद्रं ते तु	இதெல்லாம் உனது-

शुक्रां नतां विजज्ञे तु नताया विनता सुता

॥ २० ॥

शुक्रां	சகிரெண்டாய்,	नतायाः	நனதமிழுடைய
नतां	நனதையென்பவள்	सुता	பெண்
विजज्ञे	பெற்றாள்.	विनता तु	வினதபென்பவள்.

दश क्रोधवशा राम विजज्ञे ह्यात्मसम्भवाः । मृगीं च मृगमन्दां च हरिं भद्रमदापि ॥
मातङ्गीमपि शार्दूलं श्वेतां च सुरभिं तथा । सर्वलक्षणसम्पन्नां सुरसां कद्रुकामपि ॥ २२ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	சுவேதா	சுவேதை,
கோபவசா	குரோதவசா என்பவா	சுரபி	சுரபி,
மூரீ	மிருகி, [வான்	சர்வலக்ஷணசம்பந்	ரகல ஸகல லக்ஷணங்களும்
மூகமந்	மிருகமந்நை,	சுரஸா	சுரணை, [பொருந்திய,
ஹரி	நாயி,	கட்குகா	கட்குகையென்ற
பத்ரமதா	பத்ரமதை,	அபி	பத்து
மாத்ஜீ	மாதங்கி,	அபி	பெண்களையும்,
சார்வூ	சார்த்தூலி,	விஜ்ஞே	பெற்றான்.

अपत्यं तु मृगास्सर्वे मृग्या नरवरोत्तम । कृक्षाश्च मृगमन्दायास्समराश्चमरास्तथा ॥ २३ ॥

नरवरोत्तम	“புருஷோத்தம!	समराः च	ஸ்ராமரமென்ற மான்
सर्वे मृगाः	எல்லா மிருகங்களும்,		களும்,
मृग्याः	மிருகியின்	चमराः तथा	சமரையென்ற மான்க
अपत्यं तु	பிள்ளைகள்.		ளும்,
कृक्षाः	கரடிகளும்,	मृगमन्दायाः च	மிருகமந்நையின்
			புதல்வர்கள்.

हर्षाश्च हरयोऽपत्यं वानराश्च तरस्विनः । ततस्तिस्त्रावती नाम जज्ञे भद्रमदा सुताम् ॥

हर्षाः च	ஹரியென்பவளுக்கு	ततः	அப்பொழுது,
हरयः	கிம்பங்களும்,	भद्रमदा तु	பத்ரமதை என்பவள்
तरस्विनः	பலமுன்ன		மட்டும்
वानराः च	குரங்குகளும்,	इरावती नाम	இராவதியென்ற
अपत्यं	புதல்வர்கள்.	सुतां जज्ञे	பெண்ணை பெற்றான்.

तस्यास्त्वेरावतः पुत्रो लोकनाथो महागजः । मातङ्गास्त्वथ मातङ्गया अपत्यं मनुजर्षभ ॥

मनुजर्षभ	புருஷோத்தம!	पुतः	குழந்தை.
तस्याः तु	அவளுக்குத்தான்	अथ	அப்பொழுது, [ஸாம்,
लोकनाथः	உலகையே தாங்கும்,	मातङ्गाः तु	இதயாளைகளெல்-
महागजः	மகாகஜமாகிய	मातङ्गयाः	மாதங்கியினது
ऐरावतः	ஐராவதம்	अपत्यं	குழந்தைகள்.

गोलांगूलाः च शार्दूलं व्याघ्राञ्चाजनयत्सुतान् ।

विशागजाश्च काकुत्स्थ श्वेताऽप्यजनयत्सुतान् ॥ २६ ॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராம! [வான்,	सुतान्	புதல்வர்களாய்,
शार्दूलं	சார்த்தூலியென்-	अजनयत्	பெற்றான்.
गोलांगूलान् च	கோலாங்குலமென்ற	श्वेता अपि	சுவேதியென்பவளும்,
	குரங்குகளையும்	विशागजान् च	பற்ற நிக்கஜங்களை
		सुतान्	பிள்ளைகளாக
व्याघ्रान् च	புலிகளையும்,	अजनयत्	பெற்றான்.

ततो दुहितरौ राम सुरभिर्द्वे व्यजायत । रोहिणीं नाम भद्रं ते गन्धर्वी च यशस्विनाम् ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	யசஸ்வினி	புகழ்பெற்ற
தே ஹ்	நீ கந்தமேயிருப்பா	கந்தர்வியை	கந்தர்வியென்ற.
மது:	ஆப்பெயர்முது, [பாக.	தே	இரண்டு
சுரபி:	கரையென்றவள்	துகிதரே	பெண்களை,
ரோहिணி நாம	மேளநுண்ணியென்று	வ்யஜாயத	பெற்றாள்.

रोहिण्यजनयद्वा वै गन्धर्वी वाजिनस्सुतान् । सुरसाञ्जनयन्नामात्राप कद्रुस्तु पन्नगान् ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	சுரசா	கரையென்பவள்
ரோहिணி	மேளநுண்ணியென்ப	நாமாந்	பட்டெழுத்துச் சர்ப்
வா:	மரகுகளை [வாள்,		பங்களை
அஜனயத்	பெற்றாள்.	அஜனயத்	பெற்றாள்.
கந்தர்வியை	கந்தர்வியென்பவள்,	கட்ரு:	கந்தமென்பவள்,
வாஜின:	குதிரைகளை [ற்றாள்.	பன்னகாந்	பன்னகாப்பாம்ப
சுதாந்	பிள்ளைகளைப்பெ-		களைப் பெற்றாள்.

मनुर्मनुष्याञ्जनयद्राम पुत्रान्यशस्विनः । ब्राह्मणान् क्षत्रियान्वैश्याञ्छूद्राश्च मनुजपथ ॥

மனுஜபத	"புருஷோத்தம!	வீஷ்யாந்	கைவர்த்திகள்.
ராம	ஸ்ரீராம!	ஷூத்ராந்	சூத்திரர்களைன்று.
மனு:	மனுமென்பவள்	யசஸ்விந:	பெயர் பெற்ற.
பாஷ்யாந்	பிராமணர்கள்,	மனுஷ்யாந்	மனிதர்களை
க்ஷத்ரியாந்	சூத்திரியர்கள்,	புத்ராந்	புதல்வர்களை
		ஜனயத்	பெற்றாள்.

मुखतो ब्राह्मणा जाता बाहुभ्यां क्षत्रियास्तथा ।

ऊरुभ्यां जज्ञिरे वैश्याः पद्भ्यां शूद्रा इति श्रुतिः ॥ ३० ॥

முகத:	"முகத்திலின்றி,	வீஷ்யா:	கைவர்த்திகளும்
பாஷ்யா:	பிராமணர்களுக்கும்,	பட்யா:	பாதங்களிலிருந்து;
வாஹ்யா:	கைகளிலிருந்து	ஷூத்ரா:	சூத்திரர்களும்
க்ஷத்ரியா: ததா	சூத்திரியர்களும்,	ஜஜிர்	உண்டாக்கினர்:
ஜாதா:	உண்டாக்கினென்று	ஐதி	என்றும்
கூரூப்யா:	கூடைகளிலிருந்து, [ம்	சுதி:	கேடும்.

सर्वान्पुण्यफलान्ब्रह्माननलाऽपि व्यजायत । जज्ञे राम महाबाहो तंश्च सर्वान्महीरुहान् ॥

மஹாபாஹி	"மகாபாபுஷாபிவ	வ்யஜாயத	பெற்றாள்
ராம	ஸ்ரீராம!	தாந்	கந்த
அனலா அபி	ஆனலை என்பவள்	சர்வாந்	மற்றப்படி புள்ள
	காள்		எல்லா
புண்பலாந்,	கீதாபட்டகங்களிலுள்ள	மஹீரூகாந்	மாட்டிமரங்களைபும்,
சர்வாந்	எல்லா மரங்களை	ஜஜே	பெற்றாள்.

विनता तु शुकीपौत्री कद्रूच सुरसाखसा । कद्रुनागं सहसाख्यं विजज्ञे धरणीधरम् ॥

विनता तु	"வினதைவென்பவள் நான்	कद्रुः	கத்ருவென்பவள்,
शुकीपौत्री	சுகிபின்பேர்த்தி;	धरणीधरं	உலகைத்தாங்கும்
कद्रूः च	கத்ருவென்பவன்,	सहसाख्यं	ஆசிரமமுகம் படைத்த,
सुरसाखसा	ஸுரனைவென்பவளாகி,	नागं	ஆதிசேஷனை,
		विजज्ञे	பெற்றான்.

द्वौ पुत्रौ विनतायास्तु गरुडोऽरुण एव च । तस्माज्जातोऽहमरुगात्सम्पातिस्तु ममाग्रजः ।
जटायुरिति मां विद्धि श्येनीपुत्रपरिन्दम् ॥ ३३ ॥

अरिन्दम	"சத்ருசம்ஹாரக! [கத்ரு	अहं जातः	நான் பிறந்தேன்.
विनतायाः तु	வினதைவென்பவளு-	सम्पातिः तु	ஸம்பாதிவென்பவர்,
गरुडः च	கருடனைன்பவனும்	मम अग्रजः	எனக்கு தம்பயனார்,
अरुणः एव	அருணனைன்பவனும்	मां	என்னை
	மாகிய	जटायुः	ஜடாயு
द्वौ पुत्रौ	இரு புதல்வர்கள்.	इति	என்றும்
तस्मात्	அந்த [மிருந்து,	श्येनीपुत्रं	ச்யேனீபுதல்வனாயும்
अरुणात्	அருணனைன்பவனிட-	विद्धि	அறி.

सोऽहं राम सहायस्ते भविष्यामि यदीच्छसि । इदं दुर्मि हि कान्तारं मृगराक्षससेवितम् ॥

इदं कान्तारं	"இந்தக்காடு,	यदि इच्छसि	உனக்கு இஷ்டமிருப்
दुर्मि	புகழுடியாதது;		பின்,
मृगराक्षस	மிருகங்களுடனும்,	राम	ஸ்ரீராம!
सेवितं	ராசாட்சயர்களாலும்	सः अहं	அந்த நான்
हि	நிறைந்துள்ளது;	ते सहायः	உனக்கு ஆணையாக,
	ஆண்படியால்	भविष्यामि	இருப்பேன்.

सीतां च तात रक्षिष्ये त्वयि याते सलक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

तात	"குழந்தாய்!	याते	வெளியிற்சென்றிருக்
सलक्ष्मणे	லக்ஷ்மணனுடன்	सीतां	விரிதையை, [கையில்,
त्वयि च	நீயும்.	रक्षिष्ये	பாதுகாப்பேன்".

जटायुषं तु प्रतिपूज्य राख्यो मुदा परिष्वज्य च सन्नतोऽभवत् ।

पितुर्हि शुश्राव सखित्वमात्मवाञ्छयापुषा संकथितं पुनः पुनः ॥ ३६ ॥

आत्मवान्	தையகாரியபாகிய,	पितुः	தந்தையுடைய
राख्यः	ஸ்ரீராமர்,	सखित्वं हि	ஸ்ணைகத்தேயும்
जटायुषं	ஜடாயுவை,	जटायुषा	ஜடாயுவால்
मुदा	ஸந்தோஷத்துடன்	संकथितं	சொல்லப்பட்டதாக,
परिष्वज्य च	கட்டிக்கொண்டு,	पुनः पुनः	மீண்டும் மீண்டும்,
प्रतिपूज्य तु	கொண்டார்	शुश्राव	கேட்டார்.
सन्नतः अभवत्	வணங்கினார்;		

स तत्र सीतां परिदाय मैथिलीं सदैव तेनातिवलेन पक्षिणा ।

जगाम तां पञ्चवटीं सलक्ष्मणो रिपून्दिप्रक्षन शलभानिवानलः ॥ ३७ ॥

सः	அவர்	सीतां	சிதைக்கப்பட்ட,
सलक्ष्मणः	சலக்ஷ்மணனோடும்.	परिदाय	ஒப்பிட்டு விட்டு,
तेन	ஆந்த	अनलः	கொட்டி,
अतिवलेन	பலசா விவாகிய,	शलभान्	விட்டி ந்பூச்சிகளை
पक्षिणा सह	பகவியோடும்.	इव	எவ்வண்ணமோ
पञ्चवटीं	பஞ்சவடிக்கு,		அவ்வண்ணமே,
जगाम	சென்றார்.	रिपून्	சத்ருக்களை
तां	அவ்விடத்தில்	विवशन्	கொளுத்தலாமெனக்
तत्र एव	அவரிடமே,		கருதினார்.
मैथिलीं	மிதிவத்திருமகளாகிற		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ७२२२

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ५१०

पञ्चदशः सर्गः—पत्तिनादितावत्तु नां कम् ॥ २५ ॥

पर्णशालानिर्माणम्—பாணசாலை கட்டுவது

ततः पञ्चवटीं गत्वा नानाव्यालमृगायुताम् । उवाच भ्रातरं रामस्सौमित्रि दीक्षतेजसम् ॥

ततः	அப்பொழுது	दीक्षतेजसं	மகாபாக்கிரமசாலி
रामः	ஸ்ரீராமர்,		யாகிய,
नानाव्याल-	பல கொடிய மிருக	भ्रातरं	தம்பியான,
मृगायुतां }	குகள் சிறைநத்துள்ள	सौमित्रि	சலக்ஷ்மணனோடார்ந்து
पञ्चवटीं	பஞ்சவடியை,	उवाच	பின்வந்தது
गत्वा	அடைந்து,		சென்றார்.

आगताः स्म यथोदिष्टमसुं देशं महर्षिणा । अयं पञ्चवटीदेशस्सौम्य पुष्पितपादपः ॥ २ ॥

सौम्य	அன்பின !	आगताः स्म	சாம்வந்துகிட்டோம்,
महर्षिणा	மஹர்ஷியால்	पुष्पितपादपः	பங்குதமாக்களப்
यथोदिष्टं	குறிப்பிடப்பட்ட,		ந்த,
असुं	இரத	पञ्चवटीदेशः	பஞ்சவடிமென்னும்
देशं	இடத்திற்கு	अयम्	இதான். [ஊம்,

सर्वतश्चार्यतां दृष्टिः कानने निपुणो ह्यसि । आश्रमः कतरस्मिन्ना देशे भवति संमतः ॥

सर्वतः	நாற்புறமுள்ள	निपुणः असि	நிபுணர்தேவரிந்த
दृष्टिः	பார்வை	कतरस्मिन्	கதக [ஊம்;
चार्यतां	செலுக்கப்பட்டும்;	देशं	இடத்தில்
हि	எனினால்,	नः आश्रमः	நமக்கு ஓராசிரமம்
कानने	காட்டுக்கூடியத்தில்	संमतः	வற்றதாக,
		भवति	இருக்கும்.

रमते यत्र वैदेही त्वमहं चैव लक्ष्मण । तादृशो दृश्यतां देवस्सन्निकृष्टज गशयः ॥ ४ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	तादृशः	ஆப்படிப்பட்ட
यत्र	எவ்விடத்தில்		தானதும்,
वैदेही	சினாத [பனோ,	सन्निकृष्टजलाशयः	சமீபத்தில் ஐலமிருக் கிததாயுமுள்ள
रमते	சந்தேசாஷமாசிருப்-		
त्वे अहं एव	நீயும், நானும்	देवः	இடமரணது
च	அங்கனமேயிருப்	दृश्यताम्	கண்டுபிடிக்கப்பட ட்டும்.
	போமோ		

वनरामण्यकं यत्र जलरामण्यकं तथा । सन्निकृष्टं च यत्र स्यात् समित्युष्णशोदकम् ॥

यत्र	“அது	यत्र	அது
वनरामण्यकं	{ அழகான மரங்கள் அடர்ந்திருக்கவேண் டும்;	सन्निकृष्टं	அருகில்
तथा	அங்கனமே	समित्युष्ण-)	சமித்து, புஷ்பம், தரு
जलरामण्यकं	நீர்வனமுள்ளதாயி ருக்கவேண்டும்.	कुशोदकं च)	பனப தீர்ந்தம் இவை களுள்ளதாய்
		स्यात्	இருக்கவேண்டும்.

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणस्संयताञ्जलिः । सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
एवं उक्तः	இங்ஙனம் சொல்ல ப்பட்ட	सीतासमक्षं तु	ஸீதாசின் முன்னிலையி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	‘इदं	பின்வரும் [ஸேயே,
संयताञ्जलिः	அஞ்சுகிபத்தாராய்	वचनं	பதிகை,
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते । स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद ॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராம !	रुचिरे	நிருவுளத்திற்குகந்த
वर्षशतं	எக்காலத்திலும்	देशे	இடத்தில்
त्वयि स्थिते	தேவரீர் இருக்கையில்,	स्वयं	தேவரீரே,
अस्मि	அடியேன்	क्रियतां	“கட்டப்பட்டட்டும்”
परवान्	தரஸூதன்;	इति	என்று [கத்தருள்க”.
तु	ஐனையால்,	मां वद	அடியேனை ஆக்குநாடி-

सुप्रीतस्तेन वाक्येन लक्ष्मणस्य महाश्रुतिः । विमृशन् चयापास देशं सर्वगुणान्वितम् ॥

महाश्रुतिः	மகாதேஜோவானுது மவர்	विमृशन्	தேடி
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	सर्वगुणान्वितं	சகல சொன்கயங்களுட விருக்கும்,
तेन वाक्येन	அந்த வாக்கியத்தால்	देशं	ஒர் பிரதேசத்தை,
सुप्रीतः	சந்தேசாஷித்து,	रोचयामास	நல்லதெனக்கண்டார்.

स तं रुचिरमाक्रम्य देशमाश्रमकर्मणि । हस्ते गृहं त्वा हस्तेन रामस्सौमित्रिमब्रवीत् ॥९॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்,	सौमित्रि	ஸகீதமணிரை,
आश्रमकर्मणि	ஆத்ரமம் கட்டுகும் ஸிவத் யத்தில்,	हस्तेन	கரத்தால்
रुचिरं	வற்றதான	हस्ते	கரத்தில்
तं देशं	அந்த பிரதேசத்திற்கு	गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு,
आक्रम्य	போய்,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு கொண்டார்.

अयं देशस्समः श्रीमान् पुष्पितैस्तरुभिर्वृतः । इद्वाश्रमपदं सौम्य यथावत्कर्तुमर्हसि ॥१०॥

अयं देशः	இந்த இடமானது	सौम्य	அப்பா!
समः	சமபூமியாகிருக்கிறது	इह	இவ்விடத்தில்
पुष्पितैः	பூத்த	आश्रमपदं	ஓர் ஆத்ரமத்தை
तरुभिः वृतः	மரங்களால் நிறைந்து	यथावत्	தான் தீர்ப்பதைப்படி
श्रीमान्	அழகியதாயிருக்கிறது.	कर्तुं अर्हसि	நீ கட்டுவாயாக.

इयमादित्यसङ्काशैः पद्मैस्सुरभिगन्धिभिः । अदूरे दृश्यन्ते रम्या पद्मिनी पद्ममेविता ॥११॥

पद्ममेविता	தாமரை திரம்பியது,	पद्मैः	தாமரைப் பூக்களால்
पद्मिनी	தாமரைப்போலை ஒன்-	रम्या	அழகுநீதி,
आदित्यसङ्काशैः	சூரியனை நிரந்தது,	इयं अदूरं	இதோ சரீபத்தில்
सुरभिगन्धिभिः	மிக மடுனுதரமாய் கந்தம் வீசும்,	दृश्यन्ते	காணப்படுகிறது

यथाऽऽख्यातमगस्त्येन मुनिना भावितात्मना । इयं गोदावरी रम्या पुष्पितैस्तरुभिर्वृता ॥
हंसकारण्डवाकीर्णा चक्रवाकोपशोभिता ॥ १२ ॥

भाविता मना	பாவிதம்முடையவராகிய	हंसकारण्डवाकीर्णा	{ தாமரைக்களாலும், ஹ்ஸ்காக்களாலும் நெந்தைகளாலும், சக்கரவாகங்களால் கிளக்குவதும்,
अगस्त्येन	அகஸ்தியமுனிவரால்	चक्रवाकोपशोभिता	
यथा आख्यातं	கொல்லப்பட்டதான் வரை;	रम्या	அழகாயிருக்கிறது,
पुष्पितैः	நன்குபூத்த;	गोदावरी	கோடாவரி நதியானது
तरुभिः	ஸிருகந்தங்களால்	इयम्	இதோகிருக்கிறது.
वृता	நிறைந்துள்ளதும்,		

नातिदूरेण चासन्नो मृगयूथावपीडिताः । मयूरनाडित रम्याः प्रांशवो बहुकन्दराः ॥ १४ ॥

दृश्यन्ते गिरयस्सौम्य पुष्पितैस्तरुभिर्वृताः ॥ १५ ॥

सौम्य	அப்பா!	पुष्पितैः तरुभिः	நன்கு பூத்த கிருகந்த களால்
प्रांशवः गिरयः	உயர்ந்த பள்ளத்தக்கல்	वृताः	தூய்ப்பட்டு
नातिदूरेण	அகிதூரமின்றி	रम्याः	அழகுடையந்தவை களாய்,
आसन्नं च	அருகில்	बहुकन्दराः	அனேக குகைகளு டையனவாய்
मृगयूथावपीडिताः	{ மரங்களில் கந்தங்களில் சாஸனிக்கப்பெற்ற காண்களால்	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
मयूरनाडिताः	மயில்களால் சரீபிக்க பெற்றவையனவாய்		

सौवर्णे राजतैस्ताम्रैर्देशे देशे च ध तुभिः । गवाक्षिता इवाभान्ति गजाः परमभक्तिभिः ॥

देशे देशे	ஆக்காங்கு	धातुभिः	தர துக்களால்
सौवर्णे:	தங்கமயமானவை	गजाः	பாசின்கள்
राजतैः	வெள்ளிமயமானவை	परमभक्तिभिः	உயர்ந்த ஆலங்கார வமைப்புகளால்
ताम्रैः च	தாமிரமயமானவை	गवाक्षिताः इव	சித்திரத்தில் எழுதப் பட்டனபோன்று
	கனமான	आभान्ति	விளங்குகின்றன.

सालैस्तालैस्तमालैश्च खर्जूरपनसाश्रकैः । निवारैस्तिमिशैश्चैव पुन्नागैश्चोपशोभितः ॥

सालैः	ஆச்சாமரங்களாலும்	निवारैः	நீவாரங்களாலும் [ம்,
तालैः	பச்சாமரங்களாலும்	तिमिशैः च एव	வேங்கைமரங்களாலும்
तमालैः च	தமாலமரங்களாலும்,	पुन्नागैः च	புண்ணை மரங்களாலும்,
खर्जूरपनसाश्रकैः	{ சச்சமரங்களாலும், பலாமரம், மாமர மிவைகளாலும்,	उपशोभिताः	அழகுவாய்ந்து விளங்குகின்றன.

चूतैरशोकैस्तिलकैश्चम्पकैः केतकैरपि । पुष्पगुल्मलतोपेतैस्तैस्तैस्तुरुभिरावृताः ॥ १८ ॥

चन्दनैः स्पन्दनैर्नीपैः पर्णासैर्लिकुचैरपि । धवाश्वकर्णखदिरैश्शमी किंशुकपाटलैः ॥ १९ ॥

चूतैः	கட்டுமரங்களாலும்,	पर्णासैः	பர்ணாஸங்களாலும்
अशोकैः	ஆசோகங்களாலும்,	लिकुचैः अपि	எலும்பிச்சைகளாலும்
तिलकैः	திலகங்களாலும்,	धवाश्वकर्णखदिरैः	{ தவம், அச்சுகர்ணம், கருங்காழி இவைகளாலும்,
चम्पकैः	சம்பகங்களாலும்,	शर्माकिंशुकपाटलैः	{ வள்ளி, முள்முருக கை, பாத்திரி இவைகளாலும்,
पुष्पगुल्मलतोपेतैः	{ புதர்களோடும், கொ டிக்களோடுகூடியுள்ள,	तैः तैः	இன்னும் பல
केतकैः अपि	தாழைகளாலும்,	तुरुभिः	மரங்களாலும்
चन्दनैः	சந்தனங்களாலும்,	आवृताः	நிறைந்திருக்கின்றன.
स्पन्दनैः	ஸ்பந்தனங்களாலும்,		
नीपैः	கடம்புகளாலும்,		

इदं पुण्यमिदं मेध्यमिदं बहुसुगन्धिम् । इह वत्स्यामि सौमित्रे सार्धमेतेन पक्षिणा ॥

सौमित्रे	ஸக்ஷிமண !	बहुसुगन्धिम्	{ பல மான்களும் பற வைகளும் நிறைந்த வன்னா.
इदं	இது	एतेन	இந்த
पुण्यं	மனோகரமாயிருக்கிற	पक्षिणा सार्धं	பலப்போடுகூட
इदं	இது [து,	इह	இவ்விடத்தில்
मेध्यं	பரிசுத்தமாயிருக்கிற	वत्स्यामि	வாசியிடுபன்.
इदं	இது		

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः परवीरहा । अचिरेणाश्रयं भ्रातुश्चकार सुमहाबलः ॥ २१ ॥

परवीरहा	பகைவரை வென்றும்	उक्तः	சூக்தாபிதகப்பட்டு
सुमहाबलः	மகா பலவானாகிய		உமகைய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	भ्रातुः	நனையனும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आश्रयं	ஆதராமொன்றை
रामेण	ராமரால்	अचिरेण	விரைவில்
पूर्व	முற்கண்டவாறு	चकार	அமைத்தார்.

पर्णशालां सुविपुलां तत्र सङ्घातमृत्तिकाम् । सुस्तम्भां मस्करदीर्घीः कृतवंशां सुशोभनाम् ॥
 शमीशाखाभिरास्तीर्य दृढपाशावपाशिताम् । कुशकाशशरैः पर्णैस्सुपरिच्छादितां तथा ॥
 समीकृततलां रम्यां चकार लघुविक्रमः । निवासं राघवस्यार्थं प्रेक्षणीयमनुत्तमम् ॥ २४ ॥

लघुविक्रमः	{ எதையும் சிரமமின்றி செய்ய வல்லவாராகு மவர்	सुशोभनां	அழகுடையக்து விளங்குவதாய்,
राघवस्य अर्थे	ராமருக்காக	शमीशाखाभिः	வன்னிக்கிளைகளால்
अनुत्तमं	ஒப்புவர்வற்று	आस्तीर्य	பரப்பி,
प्रेक्षणीयं	கண்குளிரப் பார்க்கத் தக்கதான்,	दृढपाशाव- पाशितां }	கெட்டிக்கயிற்றால் கட்டப்பெற்றதாய்,
निवासं	வாழ்வதலமாக	कुशकाशशरैः	{ தருப்பை, வைக்கோல் நாணல் இவைகளா லும்
विपुलां	விசாலமான	पर्णैः	இலைகளாலும்
पर्णशालां	பர்ணசாலைமொன்றை	सुपरिच्छादितां	செங்கு முடப்படுத்த தாய்,
तत्र	அவ்விடத்தில்	तथा	மீட்டலாக
सङ्घातमृत्तिकां	மண்கவரெடுக்கப் பெற்றதாய்	समीकृततलां	சமனூக்கப்பட்ட கதைபடைத்தாய்,
सुस्तम्भां	நல்ல தூண்களுற்ற தாய்	रम्यां	அழகாய்.
दीर्घीः मस्करैः	நீண்ட முங்கில்களால்	चकार	செய்து முடித்தார்.
कृतवंशां	பிரினைக்கப்பெற்று		

स गत्वा लक्ष्मणः श्रीमान्दीर्घी गोदावरीं तदा । स्नात्वा पद्मानि चादाय सफलः पुनरागतः ॥

सः	அந்த	स्नात्वा	கொளம்பிசெய்து,
श्रीमान्	சீமானாகும்	सफलः	பழக்களுடன்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	पद्मानि च	தாமரைப்பூக்களையும்
तदा	அப்பொழுது	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
गोदावरीं नदीं	கொதவாரிநீர்த்து	पुनः	மீளவும்
गत्वा	பெய்து,	आगतः	திரும்பிவந்தார்.

ततः पुष्पवलिं कृत्वा शान्तिं च स यथाविधि । दर्शयामास रामाय तदाश्रमपदं कृतम् ॥

ततः அதன்மேல்

ச: அவர்

यथाविधि சாஸ்திரப்படியே,

पुष्पवलिं புஷ்பவலியையும்,

शान्तिं च சாந்தியையும்

கூவா செய்துமுடித்து,

तदा அப்பொழுது

कृतं செய்துமுடித்த

आश्रमपदं ஆசிரமத்தை

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு

दर्शयामास காண்பித்தார்.

स तं दृष्ट्वा कृतं सौम्यमाश्रमं सह सीतया । राघवः पर्णशालायां हर्षमाहारयत्परम् ॥

स: அந்த

राघवः ஸ்ரீராம்

सीतया सह வீதரபிராட்டியா
கோடுகூட

सौम्य கனையாய்

कृतं செய்துமுடிக்கப்

பட்ட

तं आश्रमं அந்த ஆசிரமத்தை

दृष्ट्वा பார்த்து,

पर्णशालायां ஆசிரமவிஷயத்தில்

परं அதிக

हर्ष சந்தோஷத்தை

आहारयत् வெளிகிட்டுக்

காட்டினார்.

स संहृष्टः परिष्वज्य बाहुभ्यां लक्ष्मणं तदा । अतिस्निग्धं च गाढं च वचनं चेदमब्रवीत् ॥

स: அவர்

तदा அப்பொழுது,

संहृष्टः உன்னம் பூரித்தவராய்

बाहुभ्यां இரு கரங்களாலும்

लक्ष्मणं வசந்தமணரை

अतिस्निग्धं च ஆதரவுடனும்

गाढं च இறுகவும்

परिष्वज्य கட்டிக்கொண்டு

इदं பின்வரும்

वचनं च சொல்லியும்

अब्रवीत् சொன்னார்.

प्रीतोऽस्मि ते महत्कर्म त्वया कृतपरिन्दम् । प्रदेपो यन्निमित्तं ते परिष्वङ्गो मया कृतः ॥

अरिन्दम "சத்ருஷம்ஹாரக!

ते உன் விஷயத்தில்

अस्मि நான்

प्रीतः வெகு திருப்திகொண்
மேன்.

त्वया कृतं உன்னால் செய்யப்ப

कर्म காரியமானது [ட்

महत् பிகவும் மெச்சத்தக்க

यन्निमित्तं அதற்காக [அ.

ते உனக்கு,

मया என்னால்

कृतः செய்யப்பட்ட

परिष्वङ्गः ஆசிக்கனம்தான்

प्रदेयः ஏற்ற கைமாறு.

भावज्ञेन कृतज्ञेन धर्मज्ञेन च लक्ष्मण । त्वया पुत्रेण धर्मात्मा न संवृत्तः पिता मम ॥ ३० ॥

लक्ष्मण "உன்பயன்!

धर्मज्ञेन தருமறிந்து,

कृतज्ञेन தருமாறுஷ்டானமு
பாடவனுய்,

भावज्ञेन இங்குதமிழறிந்தவனான

पुत्रेण புதல்வனான

त्वया च உன்னால்தான்

मम என்னு

धर्मात्मा தருமநிலா கிய

पिता திருத்தந்தையார்

न संवृत्तः "இறந்தவர்".

एवं लक्ष्मणमुक्त्वा तु राघवो व्यक्षिपवर्दनः । तस्मिन्देहे बहुफले न्यवसत्सुसुखं सुखी ॥

வடிவவர்த்தம:	திருமால் வளர்க்கும்	நமின	ஆந்த
ராவ:	பூதீராமர்,	தே	பிரதேசத்தில்
எவ்	மேற்கண்டவாறு	சுய	மனத்தினால், திகைக்க
லக்ஷ்மண	வசந்தமனாருக்கு		டவராய்
உக்தவா து	கொல்லியிட்டு,	சுசுகம்	இன்பமாய்
வறுகலே	பல பிரயோஜனங்க	நயவசந்	வலித்தார்.
	ளுள்ள		

कञ्चित्कालं स धर्मात्मा सीतया लक्ष्मणेन च ।

अन्वाभ्यमानो न्यवसत् स्वर्गलोके यथाऽमरः ॥ ३२ ॥

धर्मात्मा	தருமா தீமாவாரும்	அந்வாப்யமான:	அந்நுணர்வ செம்பயப்ப
ச:	ஆவன்		திகைத்தவராய்,
சீதயா	வலித்தா பிரபுட்டிவாரா	स्वर्गलोके	சுவர்க்க லோகத்தில்
	ளும்	अमरः यथा	இதற்குண்டேபால்
लक्ष्मणेन च	வசந்தமனாரா லும்,	कञ्चित् कालं	கொஞ்சகாலம்
		न्यवसत्	வலித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
आरण्यकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ७२५४

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ५४२

போதா: சரீ:—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

हेमन्तर्तुवर्षनम्—ஹேமந்தருது வர்ணனை.

वसतस्तस्य तु सुखं राघवस्य महात्मनः । शरद्व्यपाये हेमन्तः क्लृप्तिः प्रवर्तते ॥ १ ॥

மஹாத்மன:	மகாதீமாவாரிய	शरद्व्यपाये	சரத்தகாலம் கழிந்து
तस्य	ஆந்த	इष्ट:	பிரபலான
ராவசய	பூதீராமர்	हेमन्तः	ஹேமந்த
सुखं	சுகமாய் [மகாரி]	क्लृप्तिः	கூட
वसतः तु	வசித்து க்கொண்டிரு-	प्रवर्तते	தொடங்கிறது.

स कदाचित्प्रभातायां शर्यां रघुनन्दनः । प्रययावभिषेकार्थं रम्यां गोदावरीं नदीम् ॥

ச:	ஆந்த	अभिषेकार्थं	அபிஷேகத்திற்காக
ரஹுநந்தன:	பூதீராமர்,	रम्यां	அழகிய
கடாசிந்	ஒருநாள்	गोदावरीं	கோதாவரி
शर्यां	இரவுமுடிந்த	नदी	நதிக்கு
प्रभातायां	பொழுதுகூடியும்	प्रययौ	சென்றார்.
	கொத்தில்,		

प्रहः कलशहस्तस्तं सीतया सह वीर्यवान् । पृष्ठतोऽनुव्रजन भ्राता सौमित्रिरिदमब्रवीत् ॥

भ्राता	தம்பியும்,	ते	ஆவணர்
वीर्यवान्	வீரீயவான்னுமாகிய	पृष्ठतः	பின்பற்றி [கூட]
सौमित्रिः	லக்சுமணர்,	सीतया सह	வீதாபிராட்டியாரோ
प्रहः	வணக்கமாக	अनुव्रजन्	சென்றுகொண்டே
कलशहस्तः	கையில்கலசமெடுத்து	इदं	பின்வரும் சொல்லை
	க்கொண்டு	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अयं स कालस्संशप्तः प्रियो यस्ते प्रियंवद । अलङ्कृत इवाभाति येन संवत्सरशुभः ॥

प्रियंवद	"இனிமையாய் பேசுபவரே!	शुभः	ஆழகாய்
यः कालः	எந்த காலமானது	अलङ्कृतः	அலங்கரிக்கப்பட்டது
ते	தேவரீருக்கு	इव	போல்
प्रियः	இஷ்டமானதோ,	आभाति	கிளங்குகிறதோ,
येन	எதனால்	सः	அது
संवत्सरः	வருஷமானது	अयं	இதோ
		संशप्तः	வந்திருக்கிறது.

नीहारप्लवो लोकः पृथिवी सस्यमालिनी । जलान्यनुपभोग्यानि सुभगो हव्यवाहनः ॥

लोकः	"உலகம்	जलानि	ஜலம்
नीहारप्लवः	பனியால்கஷ்டப்படுகி	अनुपभोग्यानि	தொடமுடியாதிருக்கிறது.
पृथिवी	பூமி [நது.	हव्यवाहनः	நெருப்பு
सस्यमालिनी	பயிர் நிரம்பியிருக்கிறது.	सुभगः	சுகமாயிருக்கிறது.

नवाग्रयणपूजाभिरभ्यर्च्य पितृदेवताः । कृताग्रयणकाः काले सन्तो विगतकल्मषाः ॥ ६ ॥

सन्तः	"பெரியோர்கள்,	काले	எந்த காலத்தில்
पितृदेवताः	குத்ருதேவதைகளே	कृताग्रयणकाः	ஆகாயண பூஜையை முடித்தவர்களாய்
नवाग्रयण- } पूजाभिः	புதிதான ஆராயணம் என்ற பூஜைகளால்	विगतकल्मषाः	பாபமொழிந்திருக்கின்றனர்.
अभ्यर्च्य	பூஜித்த,		

प्राज्यकाया जनपदास्सम्पन्नतरगोरसाः । विचरन्ति महीपाला यात्रास्था विजिगीषवः ॥

जनपदाः	"ஜனங்கள்	विजिगीषवः	வெற்றியை விரும்பிய
सम्पन्नतर- } गोरसाः	சமருத்தியான தமிழர், பால், மெய் இனங்களையுடையவர்களாய்	महीपालाः	ஆசர்கள்
प्राज्यकामाः	{ மதனூதங்களைல்லாமல் மும் பெற்றுத்திகழ்கின்றனர்.	यात्रास्थाः	யாத்திரையிலிருப்பவர் களாய்
		विचरन्ति	வெளியில் சுஞ்சுகிக்கிறார்கள்.

செவமானே டஹ் சூயே டிசமந்தகசெவிதாమ్ | விஹீனநிலகேவ ச்வி நோதரா டிக் ப்ரகாஸ்தே ||

அந்தகமேவிதா	"பாபமனுஷா டிசமந்தகமப்பா	செவமானே	அடிமடத் திருக்கவர்தில்,
டிசம்	திசம் திசமந்தகம [ட்...	உதரா டிக்	வடக்கு திசை
சூயே	சூரிய பகவான்,	விஹீனநிலகா	திலகம் இல்லாத
டஹ்	பூர்ணமரய்	ச்வி ட்வ	பெண்ணிபரல,
		ப்ரகாஸ்தே ந	விளக்கா திருக்கிறது.

ப்ரகூத்யா டிமகோஸாக்யோ டூர்சூயேசு சாம்ப்ரதம் | யதார்திநாமா சூந்யக்தம் டிமவான் டிமவான் கிரி: ||

ப்ரகூத்யா	"இவற்றைகவராதகோ	டிமவான்	பனிவையுண்டய
டிமகோஸாக்ய:	பனிக்கட்டி கவரல்	கிரி:	மலை (என்றும்)
	கிரம்பிசிருக்கும்	யதார்திநாமா	உண்மைப்பெயரையு
டிமவான்	இமயமலை,		டையதாய்
சாம்ப்ரதம்	இப்பொழுது	சூந்யக்தம்	விளக்குகிறது.
டூர்சூயே: ச	சூரத்தில் சூரியனை		
	உடையதாய்		

அத்யந்தசுக்ஷஸஞ்ஜாரா மஹ்யாஹி ஸ்பர்ஸதஸ்ஸுயா: | டிவசாம்சுபகாடீத்யாட்ஜாயாஸலில்டுர்மகா: ||

டிவசா:	"பகல்கள்,	அத்யந்தசுக்ஷ-	மிகவும் சுகமாய்த் திரி
மஹ்யாஹி	நடுப்பகலில்	ஸஞ்ஜாரா:	பவுரியவைகள்.
ஸ்பர்ஸத:	ஸ்பரிசிப்பதில்	சுபகாடீத்யா:	செனம்யமான சூரிய
சுயா:	கருத்தைக் கொடுப்ப	ஜாயாஸலில-	வையுடையவைகளாய்
	வைகளாய்	டுர்மகா:	விழிக்கும் கிரையும்
			அதுகொட்டாத
			வைகள்.

மூடூர்சூயேஸ்ஸநிஹா: படூர்ஸிதாஸ்ஸமாஸ்தா: |

சூந்யாரண்யா டிமஹ்ஸ்தா டிவசா பான்தி சாம்ப்ரதம்

|| 11 ||

சாம்ப்ரதம்	"இப்பொழுது	ஸமாஸ்தா:	காத்திடன் கடியவை
டிவசா:	பகல்கள்		களாய்,
மூடூர்சூயே:	உக்கிரமற்ற சூரியனை	டிமஹ்ஸ்தா:	முடுபனியால் முடப்
	உடையவைகளாய்		பட்டு
ஸிஹா:	பனிபுடன் கடியவை	சூந்யாரண்யா:	{ மனிதசஞ்சாரமற்ற
	களாய்,		காடுகையுடையன
படூர்ஸிதா:	அதிகம் சூரிசூன்		வாய்.
	வைகளாய்,	பான்தி	உருக்கின்றன.

நிவூதாக்காஸசயநா: பூஹ்நிதா டிமாருணா: | சிதா: வூதராயாமாஸ்திராயா யான்தி சாம்ப்ரதம் ||

சாம்ப்ரதம்	"இப்பொழுது	பூஹ்நிதா:	அம்பகத்திரிசையுடை
விசாயா:	இசைவுகள்		யவைகளாய்,
நிவூதாக்காஸசயநா:	{ வெட்டிவெளியில் படு	சிதா:	மிகக் குமிர்ந்தவைக
	ம்களியலாதவைக		ளாய்,
	ளாய், [க்கிய	வூதராயாமா:	கிண்ட பொழுதை
டிமாருணா:	பனியால் ஒளி மாற-		உடையவைகளாய்
		யான்தி	கழிகின்றன.

रविसंक्रान्तसौभाग्यस्तुषारारुणमण्डलः । निश्वासान्ध इवादर्शश्चन्द्रमा न प्रकाशते ॥ १३ ॥

चन्द्रमाः	"சந்திரன்	निश्वासान्धः	மூர்க்ககாற்றால்
रविसंक्रान्त- सौभाग्यः	} சூரியனிடம் சென்று விட்ட ஒளியையுடைய வலனும்,		மகனிய
तुषारारुण- मण्डलः	} பனியா வெளிகுன்றி ய மண்டலமுடைய வலனும்,	आदर्शः इव	கண்ணாடி போல்
		प्रकाशते न	பிரகாசியா திருக்கி றான்.

ज्योत्स्ना तुषारमलिना पौर्णमास्यां न राजते । सीतेव चातपश्यामा लक्ष्यते न तु शोभते ॥

ज्योत्स्ना	"நிலவு	सीता	மீதா பிராட்டியார்
तुषारमलिना	பனியா வெளிகுன்றி	शुव	போல்
पौर्णमास्यां च	பௌர்ணமியிலும்	लक्ष्यते तु	காணப்படுகின்ற தன் தி
राजते न	விளக்கவில்லை. [கூட		
आतपश्यामा	வெளிவினால் நிறம் குன்றிய	शोभते न	சொரியா திருக்கிறது.

प्रकृत्या शीतलस्पर्शो हिमविद्धश्च साम्प्रतम् । प्रवाति पश्चिमो वायुः काले द्विगुणशीतलः ॥

प्रकृत्या	இயற்கையாலே	हिमविद्धः च	பனியா தூக்கடம் பெற்றதால்
शीतलस्पर्शः	சூலிர்ந்த	द्विगुणशीतलः	இரட்டிப்பான சூலிர் ச்செயுடையதால்,
पश्चिमः वायुः	மேல்காற்று	काले	காலவேளைவில்
साम्प्रतम्	இப்பொழுது	प्रवाति	விசகிறது.

वाष्पच्छन्नान्यरण्यानि यवगोधूमवन्ति च । शोभन्तेऽभ्युदिते सूर्ये नदद्भिः क्रौञ्चसारसैः ॥

यवगोधूमवन्ति	{ யவம், கோதுமை இ வைகளையுடையன வும்,	सूर्ये	சூரியன்
वाष्पच्छन्नानि च	{ மூடுபனியால் மூடப் பெற்றனவுமான	अभ्युदिने	உதயமாகும் கால
अरण्यानि	காடுகள்,	नदद्भिः	கூவும், [கத்தில்
		क्रौञ्चसारसैः	மீசொளஞ்சம் ஸாரஸம் என்ற பறவைகளால்
		शोभन्ते	விளங்குகின்றன.

खर्जूरपुष्पाकृतिभिश्शिरोभिः पूर्णताडुलैः । शोभन्ते किञ्चिदानम्राश्शालयः कनकप्रभाः ॥

शालयः	செத்பயிர்கள்,	शिरोभिः	குதிர்களால்
खर्जूर- पुष्पाकृतिभिः	} பேரிச்சம்பூவில் பரு மணுள்ள வைகளும,	कनकप्रभाः	பொன்னிறமுற்றவை
पूर्णताडुलैः	விளைந்த ஆரிகிகளு ள்ள வைகளுமான	किञ्चि	கொஞ்சம் [களாய்,
		आनम्राः	வளைந்தவைகளால்
		शोभन्ते	விளங்குகின்றன.

निमग्नाः कर्णिकाधेषु शूकैः कनकपिङ्गलैः । गन्धान केदारपद्मानां जिघ्रन्ति वनशालयः ॥

वनशालयः	வனத்திறுவர்கள்	शूकः	கெடல்முனைகளால்
	கெற்பயிர்கள்,	निमग्नाः	அமிழ்த்தவைகளால்
कर्णिकाधेषु	புஷ்பக்குஞ்சங்களின்	केशरपद्मानां	தலத்தில் முழக்கிட்ட
	அணிகளில்		கூடும் தாமரைகளால்
कनकपिङ्गलैः	பொன்விதமுள்ள	गन्धान	வாசனைகளால்
		जिघ्रन्ति	புகழுசின் தர.

मयूखैरुपसर्पद्भिर्हिमनीहारसंहृतैः । दूरमभ्युदितस्मूर्यश्शशाङ्क इव लक्ष्यते ॥ १९ ॥

अभ्युदितः	உதித்த	उपसर्पद्भिः	பாடியும்
सूर्यः	சூரியன்	मयूखैः	கிரணங்களால்
हिमनीहार-	பனி, முடிபனி, துவை	दूरं	தூரத்தில்
संहृतैः	களால் மறைக்கப்பட்டு	शशाङ्कः इव	சந்திரனை,
		लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.

अग्राख्यवीर्यः पूर्वाह्ने मध्याह्ने स्पर्शतस्सुखः । संरक्तः किञ्चिदापाण्डुरातपशोभने भित्तौ ॥

आतपः	கொயில்,	अग्राख्यवीर्यः	குடிநீரும்,
क्षितौ	பூமியில்	मध्याह्ने	மத்தியானகாலத்தில்
किञ्चित्	கொஞ்சம்	स्पर्शतः	அணுகிக்க
आपाण्डुः	கொஞ்சத்தாலும்,	सुखः	தீவியதாயும்
संरक्तः	சிவந்ததாலும்,	शोभते	விளங்குகிறது.
पूर्वाह्ने	காலைநில்		

अवश्यायनिपातेन किञ्चित्प्रक्रिन्नशङ्खला । वनानां शोभते भूमिर्निविष्टरुणातया ॥ २१ ॥

वनानां	வனங்களுடைய	प्रक्रिन्नशङ्खला	கிடைத்த புத்தளை
भूमिः	தரை,		உடையதாய்
अवश्यायनिपातेन	பனிக்ழிந்தபால்	निविष्टरुणातया	தூங்குகொண்ட அடக்க
किञ्चित्	கொஞ்சம்		பெற்று
		शोभते	விளங்குகிறது.

संसृशन्विपुलं शीतमुदकं हिरदस्सुखम् । अत्यर्थं तृपिता वन्यः प्रतिसंहरते करम् ॥ २२ ॥

वन्यः	காட்டு	उदकं	நீர்த்தை
हिरदः	யாளை,	सुखं	சந்தேதாஷமாய்
अत्यर्थं	மிக	संसृशन्	தொட்டு,
तृपितः	தராதமுற்ற,	करं	அசிக்கலையை
विपुलं	மிக	प्रतिसंहरते	திருப்பியிழுத்துக்
गीनं	சூறியிடுதல்		கொண்டுவிடுதல்.

एते हि समुपासीना विहगा जलचारिणः । न विगाहन्ति सलिलमप्रगल्भा इवाह्वम् ॥

एते	இந்த	आह्वं	பேரரசில்
जलचारिणः	ஐவசாரிகளான	इव	எவ்வண்ணாடுமா,
विहगाः	பகடிகள்,		அவ்வண்ணாடும,
समुपासीनाः	அருகில் உட்கார்ந்தி	सलिलं	நீரில்
	ருக்கின்றவைகளாய்,	विगाहन्ति न	முழுக்காமருக்கின்
अप्रगल्भाः	அதரீயமற்றவர்கள்		றன.

अवश्यायतमोनद्धा नीहारतमसा वृताः । प्रसुप्ता इव लक्ष्यन्ते विपुष्पा वनराजयः ॥ २४ ॥

वनराजयः	விருகுதங்கள்	वृताः	மறைக்கப்பட்டவைக
अवश्याय-	} பனியாகிற இருசரல்		ளாகவும்,
तमोनद्धाः		विपुष्पाः	பூவற்றவைகளாய்
	} வியாசிக்கப்பட்டவை	प्रसुप्ताः इव	தூங்குகின்றனவை
			கள் போல்
नीहारतमसा	முடிபனியினிருசரல்	लक्ष्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

वाष्पसंछन्नसलिला रुतविज्ञेयसारसाः । हिमार्द्रवालुकैस्तीरैस्सरितो भान्ति साम्प्रतम् ॥

सरितः	நதிகள்,	रुतविज्ञेय- }	சுபத்தத்தில் ஊகித்த
साम्प्रतं	இப்பொழுது	सारसाः }	நியவேண்டிய ஸாரச
वाष्पसंछन्न-	} பனியால் மறைக்கப்		ங்களை உடையவைக
सलिलाः		हिमार्द्रवालुकैः	பனியால் நனை [ளாய்
	} ட்டநீரையுடையவை		ந்தமனாகையுடைய
		तीरैः	கரைகளால்
	களாய்,	भान्ति	விளங்குகின்றன.

तुषारपतनाच्चैव मृदुत्वाद्भास्करस्य च । शैत्यादगाग्रस्थमपि प्रायेण रसवज्जलम् ॥ २५ ॥

अगाग्रस्थे	பாறையின் மீது	मृदुत्वात् च	உக்கிரமின்னையாய்
	க்கும்		ளும்
जलं अपि	ஐவமும்	शैत्यात् एव	சீதனத்தாலும்
तुषारपतनान् च	பனி பெய்வதாலும்	प्रायेण रसवत्	முற்றிலும் கிஷத்
भास्करस्य	சூரியனது		போலிருக்கிறது.

जराजर्जरितैः पर्णैश्शीर्णकैसरकर्णिकैः । नालशेषैर्हिमध्वस्तैर्न भान्ति कमलाकराः ॥ २७ ॥

कमलाकराः	தாமரைபோடிகள்,	हिमध्वस्तैः	பனியாலமுடியவைக
जराजर्जरितैः	நாளாய் கிழிந்த		ஞமரன
पर्णैः	இலைகளாலும்,	नालशेषैः	மறைத்த கம்புகளால்,
शीर्णकै- }	} உதிர்ந்த கிடுஞ்சுத்த	न भान्ति	விளங்காதிருக்கின்ற
कर्णिकैः			ன.
	ளாலும், காய்களாலும்,		

अस्मिन् पुरुषव्याघ्रः काले दुःखसमन्वितः । तपश्चरति शर्मात्मा त्वद्भक्त्या भरतः पुरे ॥

புருஷவ்யாஹ:	" புருஷேஷாத்மனா	त्वद्भक्त्या	தேவரீரிடத்துள்ள
भरतः तु	பரதரும்,		பத்திமையால்,
पुरे	நகரில்	धर्मात्मा	தருமனெதி கருவாத
अस्मिन्	இந்த		வராய்
काले	காலத்தில் [சரய்	तपः	தவத்தை
दुःखसमन्वितः	கஷ்டப்படுகின்றவ-	चरति	புரிந்துவருகிறார்.

त्यक्त्वा राज्यं च मानं च भोगांश्च विविधान् वदन् ।

तपस्वी नियताहारश्चेते शीते महीतले

॥ २९ ॥

வது	" பல	तपस्वी	தபஸ்வியாய்
विविधान्	வகையான	नियताहारः	நியமமான உணவுண்ட
भोगान् च	போகங்களையும்,		யவராய்,
राज्यं च	ராஜ் அதிகாரத்தை	शीते	சூனிரந்திருக்கும்
मानं च	பெருமையையும் [யும்	महीतले	தரையில்
त्यक्त्वा	துறந்து	शेते	படுக்கின்றார்.

सोऽपि वेलापिमां नूनमभिषेकार्थमुद्यतः । वृतः प्रकृतिभिर्नित्यं प्रयाति सरयूं नदीम् ॥

ச: அபி	" ஆவரும்	वृतः	சூழப்பட்டவராய்,
इमां वेलां	இந்த வேளையில்	नित्यं	நித்தினமும்
अभिषेकार्थं	அபிஷேகம் செய்வதற்	सरयूं	சரயு
	காக	नदी	நதிக்கு
उद्यतः	உழந்திருந்து	प्रयाति नूनम्	போய்க்கொண்டிருக்
प्रकृतिभिः	பரிவாரணங்களால்		கலாம்.

अत्यन्तसुखसंहृदः सुकुमारो हिमार्दितः । कथं त्वपररात्रेषु सरयूमवगाहते ॥ ३१ ॥

अत्यन्तसु-	} " மிக மகங்கலிவேளைய	हिमार्दितः	மனியால் சிக்கப்ப
संहृदः			ட்டவராய்
सुकुमारः	திருமெனியருமாகிய	कथं	எப்படி
	(ஆவர்.)	सरयूं	சரயு கரையில்
अपररात्रेषु तु	ஆதி காலைவேளையே	अवगाहते	தவாளம் செய்வார்.

पद्मपत्रेक्षणः श्यामः श्रीमान् निरुदरो महान् । धर्मज्ञस्सत्यवादी च हीनिषेधो जितेन्द्रियः ॥

பத்மபத்ரேஷண:	“ தாமரைமலிதழ்போ ன்ற கண்களுற்றவர் ;	धर्मज्ञः	தருமஞ்சீதவர் ;
श्यामः	சவகமானவர் அழகுற்ற	सत्यवादी	வாய்வாய்வி ;
श्रीमान्	சீரானவர் ; [வர் ;	हीनिषेधः	{ அருவருப்பான காரி யங்களில் தலைகீடா தவர் ;
निरुदरः	நிற்பினையவர் ;	जितेन्द्रियः च	
महान्	அதமானவரு ;		

प्रियाभिभाषी मधुरो दीर्घबाहुरिन्द्रियः । सन्त्यज्य विविधान् भोगानार्यं सर्वात्मना श्रितः ॥

प्रियाभिभाषी	“प्रियமாய் முன்பேச பலரும்,	विविधान्	பலவகை
मधुरः	இனிமையாய்ப் பேச பலரும்,	भोगान्	போகங்களை
दीर्घबाहुः	தீர்க்கபாசுவும்,	सन्त्यज्य	துறந்து,
अरिन्द्रियः	பணைவரையழிப்பவ ருமாகிய அவர்,	सर्वात्मना	திரிகரணங்களாலும்
		आर्यं	தேவரீசரை
		श्रितः	அண்டியிருக்கிறார்.

जितः स्वर्गस्तव भ्राता भरतेन महात्मना । वनस्थमपि तापस्ये यस्त्वामनुविधीयते ॥

यः	“எவர்	तव	தேவரீரது
यमस्य	காடெழுந்தருளியிரு	आता	தம்பியான,
स्यां	தேவரீசரை, [க்கும்	महात्मना	மகாத்மாவான
तापस्ये	தபோவிஷயத்தில்	भरतेन	பரதரால்
अनुविधीयते	அனுஸரிக்கின்றாரோ, (அந்த.)	स्वर्गः	ஸ்வர்க்கமானது
		जितः	கைப்பற்றப்பட்டது.

न पित्र्यमनुवर्तन्ते मातृकं द्विपदा इति । ख्यातो लोकप्रवादोऽयं भरतेनान्यथा कृतः ॥

द्विपदाः	“மாணிடர்கள்	ख्यातः	பிரசித்தமான
मातृकं	மாதாவின் குணத்தை	अयं	இந்த
अनुवर्तन्ते	கொள்ளுகின்றார்கள்.	लोकप्रवादः	உலகவதந்தி
पित्र्यं	பிதாவின் குணத்தை	भरतेन	பரதரால்
न	கொள்ளுவதில்லை	अन्यथाकृतः	பொய்யாக்கப்பட்டது
इति	என்று		

भर्ता दशरथो यस्यास्साधुश्च भरतस्सुतः । कथं नु साऽम्बा कैकेयी तादृशी क्रूरदर्शिनी ॥

यस्याः भर्ता	“எவருக்கு கணவனார்	अम्बा	ஆம்மன்
दशरथः	தசரத சக்ரவர்த்தியா	कथं नु	ஏனோ
सुतः	புதல்வன் [சோ,	तादृशी	இப்படிப்பட்ட
साधुः	பரிசுத்தமூர்த்தியாகி		கொடிய எண்ணமு
भरतः च	பரதனோ, [ய	क्रूरदर्शिनी	டையவனாயிருக்கி றான்”.
सा कैकेयी	அந்த கைகேயி		

इत्येवं लक्ष्मणे वाक्यं स्नेहाद्ब्रुवति धार्मिके ।

धार्मिके	தர்மிகராகிய
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணர்
स्नेहात्	பத்திமையால்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
ब्रुवति	பேசுகையில்
राघवः	ஸ்ரீராமவர்

परिवादं जनन्यास्तमसहज्राघवोऽब्रवीत् ॥

जनन्याः	தரையப்பற்றிய
तं	அந்த
परिवादं	அபவாதச்சொல்லை
असहन्	சகியாதவராய்
वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

तर्पयित्वाऽथ सलिलैस्ते पितृन्देवता अपि । स्तुवन्ति स्फोदितं सूर्यं देवताश्च समाहिताः ॥

अथ	அப்பொழுது	उदितं	உதித்த
ते	அவர்கள்	सूर्यं	சூரியபகவானையும்
पितृन्	பிதர்களுக்கும்	देवताः च	தேவதைகளையும்
देवताः अपि	தேவதைகளுக்கும்	समाहिताः	பத்திமையொன்று
सलिलैः	இலத்தால் விட்டு,	स्तुवन्ति स्म	ஸ்தோத்திரம்
तर्पयित्वा	தர்ப்பணம் செய்து		செய்தார்கள்.

कृताभिषेकः स रराज रामः सीता द्वितीयसहलक्ष्मणेन ।

कृताभिषेकस्त्वगराजपुत्र्या रुद्रस्सनन्दी भगवानिवेशः ॥ ४४ ॥

लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட	अगराजपुत्र्या	அகர்வதிமோடு
सीताद्वितीयः	ஸீதைையை பக்கலிலு டையவராய்	कृताभिषेकः	ஸ்நானம்செய்த,
कृताभिषेकः	ஸ்நானம் செய்த	ईशः	கரணாகிய
सः	அந்த	रुद्रः भगवान्	ருத்திரபகவான்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	इव तु	போலவே
सनन्दी	நந்திபகவானுடன்	रराज	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ७२९८

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ५८६

सप्तदशः सर्गः—पथिनेन्द्रावतु ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

शूर्पणखागमनम्—தர்ப்பணகையின் வருவு.

कृताभिषेको रामस्तु सीता सौमित्रिरेव च । तस्माद्गोदावरीतीरात्ततो जम्बुस्त्वमाश्रमम् ॥

कृताभिषेकः	ஸ்நானம் செய்து முடித்த	तस्मान्	அந்த
		गोदावरीतीरात्	கோதாவரீதீரத்திலி
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	ततः	அப்பொழுது [ருந்த
सीता च	ஸீதாபிராட்டியாரும்,	स्व	தங்களை
सौमित्रिः एव	லக்ஷ்மணரும்,	आश्रमे	ஆராமத்திற்கு
		जम्बुः	சென்றார்கள்.

आश्रमं तमुपागम्य राघवस्सह लक्ष्मणः । कृत्वा पौर्वाहिकं कर्म पर्णशाखामुपागमत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	कर्म	அனுஷ்டானத்தை
तं आश्रमं	அந்த ஆராமத்திற்கு	कृत्वा	செய்துமுடித்து
उपागम्य	வந்துசேர்ந்து	पर्णशाखां	பர்ணசாலைக்குள்
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனோடுகூட,	उपागमत्	நுழைந்தார்.
पौर्वाहिकं	காலைபில் செய்ய வேண்டிய		

उवास सुखितस्तत्र पूज्यमानो महर्षिभिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चकार विविधाः कथाः ॥ *

தவ
மஹர்ஷிभि:
பூஜ்யமான:
சுவித:
उवास
அப்பர்ணாசரீரில்
மகர்ஷிகளால்
கொண்டாடப்பட்ட
சுகமாய் [சுவாய்,
காலங்கழித்து
வந்தவர்.

भ्रात्रा
लक्ष्मणेन सह
विविधाः
कथाः चकार
தம்பிரானிய
லக்ஷ்மணனோடுகூட
பல
கதைகளைப் பேசிக்
கொண்டிருந்தவர்.

स रामः पर्णशाखायासीनस्सह सीतया । विरराज महाबाहुश्चिवया चन्द्रमा इव ॥ *

महाबाहु:
स: रामः
पर्णशाखायां
सीतया सह
आसीन:
மகரபாகுவான
ச: ராம:
பர்ணாசரீரில்
சீதயா சஹ
அமீதாபிராட்டியர்
ரோடுகூட
விந்நிருந்துகொண்டு

चन्द्रमा:
चिवया
इव
विरराज
சந்திரன்
சித்திரா நட்சத்திரத்
தோடு
எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
விளங்கினார்.

तथाऽऽसीनस्य रामस्य कथासंसक्तचेतसः । तं देशं राक्षसी काचिदाजगाम यदृच्छया ॥

तथा
रामस्य
कथासंसक्तचेतसः
आसीनस्य
இவ்வாறு
ராமசு
கதைகளில் மூழ்கிய
மனமுடையவராய்
அமீகாரந்திருக்கை
யில்

काचि
राक्षसी
यदृच्छया
तं
देशं
आजगाम
ஒரு
அரக்கி
தற்செயலாக
அந்த
இடத்திற்கு
வந்தான்.

सा तु शूर्पणखा नाम दशग्रीवस्य रक्षसः । भगिनी राममासाद्य ददर्श त्रिदशोपमम् ॥

दशग्रीवस्य
रक्षसः
भगिनी
शूर्पणखा नाम
सा
சர்வண
அரக்கனது
தங்கையான
சூர்பனாகியென்ற
ஆவன்

रामं
आसाद्य
विदशोपमं
तु
ददर्श
ஸ்ரீராமரை
அணுகி
தேவனை மீகத்தவ
உட்பொழுது ராக
மீகத்தான்.

सिहोरस्कं महाबाहुं पश्यन्नभिभक्षणम् । आजानुबाहुं दीप्तास्यमतीव प्रियदर्शनम् ॥ ७ ॥ *

रामं
सिहोरस्कं
महाबाहुं
पश्यन्न-
भिभक्षणं
स्ரீராமரை
அகன்ற மார்புடைய
வராகவும்,
நீண்ட கைகளையுடைய
வரராகவும்,
தாமரை இறும்போ
ன்ற கண்டருற்றவ
ராகவும்,

आजानुबाहुं
दीप्तास्यं
अतीव
प्रियदर्शनं
ஆஜாஐபாகுவாகவும்,
தேஜோமயமாய் விள
ங்கும் திருமுகமு
டையவராகவும்,
மிக
செளம்பியராகவும்,

- ரஜவிக்ரான்தராமனம் ஜதாமண்டலதாரிணம் । சுகுமாரம் மஹாஸத்வம் பாரிவ்ஷ்யஜ்ஞநாந்விதம் ॥ ௮ ॥
ராமமிந்நீவரஸ்யாம் கந்நர்ப்சதஸபம் । வஸூவேந்ரோபம் த்ஷ்டா ராக்ஷஸீ காமமோஹிதா ॥ ௯ ॥

ரஜவிக்ரான்- தராமனம்	பரணைநடைபயலுத்த நடைபுடையவராக வும்;	பாரிவ்- ஷ்யஜ்ஞநாந்விதம்	ராக்ஷஸதணங்களுரை டு கூடியவராகவும், கருநெய்தல்போன்ற சப்பாமணவண்ணமுற்ற வராகவும்;
ஜதாமண்டல- தாரிணம்	மண்டலாதாரமான புடையவராக வும்;	இந்நீவரஸ்யாம்	மன்மதனை நிகர்த்த ஒ ளிபுடையவராகவும், இந்திரனை நிகர்த்தவ கவனித்து [ராகவும், அரக்கி காமமெறிபுற்றவ ஆயினன். [ஸரக
சுகுமாரம்	சுகுமாரதிருமேனி புடையவராகவும்;	கந்நர்ப்- சதஸபம்	
மஹாஸத்வம்	மிக்க கம்பீரமானவ ராகவும்;	இந்ரோபம் த்ஷ்டா ராக்ஷஸீ காமமோஹிதா வஸூவ	

- சுமுகம் துர்முகீ ராமம் வுத்தமப்யம் மஹோதரீ । விசாலாஸம் விரூபாக்ஷீ சுகேஸம் தாஸ்ரமூர்வஜா ॥ ௧௦ ॥
பிரீதிரூபம் விரூபா சா சுவ்ஸரம் பைரவ்ஸரா । தரூபம் தாரூபா த்ஷ்டா தக்ஷிணம் வாமபாஷிணீ ॥
ந்யாயவூத் சதுர்வூத் தா மியமமியதர்ஸனா । ஶரீரஜஸமாவிஸ்தா ராக்ஷஸீ ராமமவ்ரவீத் ॥ ௧௧ ॥

துர்முகீ	துர்முகியும்,	வூத்தமப்யம்	கிற்றிபுடையதும்
மஹோதரீ	பெருவயிறுடையவ ரும்;	விசாலாஸம்	அழகிய கண்ணரும்,
விரூபாக்ஷீ	விரூபக்கண்களுடை யவரும்;	சுகேஸம்	அழகிய கூந்தலுடை யவரும்;
தாஸ்ரமூர்வஜா	செம்பட்ட மயிருடை யவரும்;	பிரீதிரூபம்	பார்க்கப்பார்க்க தெவிட்டாதவரும்;
விரூபா	பார்க்கவொண்ணாத வரும்;	சுவ்ஸரம்	இனிய குரலுடையவ ரும்;
பைரவ்ஸரா	பயங்கர கர்ஜையுடை யவரும்;	ராமம்	பார்ப்போர் மனதை வருபவரும்;
தாரூபா	பார்க்க பயங்கரமான கிழவியும்; [வரும்;	தரூபம்	நல்ல யுவரவும்; [ரும்;
• த்ஷ்டா	கிழவியும்; [வரும்;	தக்ஷிணம்	குஜுவாய்ப்பேகபவ- அறநெறியுடையவ ரும்;
• வாமபாஷிணீ	வக்கிரமாய் பேகபவ ரும்;	ந்யாயவூத்	நல்லெண்ணமுடைய வருமான
சதுர்வூத்	மறநெறியுடையவரும்	ராமம்	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து;
அமியதர்ஸனா	நீய எண்ணமுடைய வருமான	ஶரீரஜஸமாவிஸ்தா	காமத்தால் கட்டுண்ட வளரகி;
சா ராக்ஷஸீ	அந்த அரக்கி	மவ்ரவீத்	மின்வருமாறு பெயினான்
சுமுகம்	சுமுகரும்;		

जटी तापसरूपेण सभार्यश्शरचापधृत् ।
किमागमनकार्यं ते तच्चमाख्यातुमर्हसि

तापसरूपेण “தவரூபம் பூண்டு
जटी “சடைமுடி தரித்து
सभार्य: “மனையுடனிருப்பவன்
शरचापधृत् “பாணம், அரித் இவைக
राक्षससेवितं “னை தரித்தவனாய்,
इमं “அரக்கர்களுடனானவன்
இந்த [ஸ்தலமாகிய

आगतस्त्वमिमं देशं कथं राक्षससेवितम् ।

॥ १३ ॥

देश “இடத்திற்கு
स्व “நீ
कथं आगत: “எப்படி வந்தனை ?
आगमनकार्यं “வரவேண்டிய காரியம்
ते “உனக்கு
किं “என்ன ?
तत्त्वं “உண்கையைய
आख्यातुं अर्हसि “நீ சொல்லவேண்டும்”.

एवमुक्तस्तु राक्षस्या शूर्पणख्या परन्तप: ।

परन्तप: “சத்தூருக்களைத் தவி
राक्षस्या “அரக்கியாகிய
शूर्पणख्या “நுர்ப்பகணைவாள்
एवं उक्त: “மேற்கண்டவாறு விஞ்
வப்பட்டவாறாய்

कनुबुद्धितया सर्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ १४ ॥

कनुबुद्धितया “கனுபுத்தியால்
सर्वं तु “எல்லாவற்றையும்
आख्यातुं “சொல்ல
उपचक्रमे “நிர்மாணித்தார்.

अनृतं न हि रामस्य कदाचिदपि संमतम् ।

हि “ஏனெனில்
रामस्य “ஸ்ரீராமருக்கு
कदाचित् अपि “எக்காலத்திலும்,
अनृतं “பொய்
न संमतं “இஷ்டமல்லாதது.

विशेषेणाऽश्रमस्थस्य सर्वापे स्वीजनस्य च ॥

आश्रमस्थस्य “ஆசிரமத்தின்ருக்கையி
ஸ்தம்,
स्वीजनस्य “பெண்பிள்ளைகளு
सर्वापे च “முன்னிலையிலும்
विशेषेण “முக்கியமாகப் பேசு
கிள்கை.

आसीदशरथो नाम राजा त्रिदशविक्रम: ।

त्रिदशविक्रम: “தேவருக்கொப்பான
பாசக்கிரமமுடைய
दशरथ: नाम “தசரதவென்ற
राजा “சக்ரவர்த்தியொருவர்
आसीत् “இருந்தார்.
तस्य “அவருடைய

तस्याऽहमग्रज: पुत्रो रामो नाम जनै: श्रुत: ॥

अग्रज: “தம்பைய
पुत्र: “புதல்வன்
अहं “என்
राम: नाम ““ராமனை”
जनै: “அனந்தரால்
श्रुत: “அறிகப்பட்டபெயர்.

भ्राताऽयं लक्ष्मणो नाम यवीयान्मामनुव्रत: ।

अयं “இவன்
यवीयान् “இளை.
भ्राता “அகோதரன் ; [பெயர்.
लक्ष्मण: नाम “மகிஷ்மணவென
मां “என்னை [கவியன்.
अनुव्रत: “பின்புத்தவன்

इयं भार्या च वैदेही मम सीतेति विभ्रुता ॥

इयं “இவள்
मम “எனது
भार्या “மனைவி ;
सीता इति “சீதைதெய்வ
विभ्रुता “பிரசுத்திபெற்ற [ன்.
वैदेही च “விதைகமன் னரின் மக-

नियोगात् नरेन्द्रस्य पितुर्मातुश्च यन्त्रितः । धर्मार्थं धर्मकांक्षी च वनं वस्तुमिहागतः ॥

नरेन्द्रस्य	"சக்ரவர்த்தியாகிய	धर्मार्थं च	தருமத்தை வளர்ப்ப
पितुः	தந்தையரினுடையவும்,		தற்காக
मातुः च	தாயுடையவும்		
नियोगात् तु	ஆக்கியபாளையே	वनं वस्तु	வனத்தில் வசிக்க
यन्त्रितः	கட்டுண்டவனாய்	इह	இங்கு
धर्मकांक्षी	தருமத்தில் பற்றுடையவனாய்	आगतः	வந்திருக்கிறேன்.

त्वां तु वेदितुमिच्छामि कथ्यतां काऽसि कस्य वा ॥ १९ ॥

त्वां तु	* உன்னைப் பற்றியும்	का असि	நீ யார் ?
वेदितु	தெரிந்துகொள்ள	कस्य वा	யானைக் தெரிந்தவன் ?
इच्छामि	செய்க்கிறேன்.	कथ्यतां	சொல்லப்பட்டும்.

न हि तावन्मनोज्ञाङ्गी राक्षसी प्रतिभासि मे । इह वा किञ्चिन्निमित्तं त्वामागता ब्रूहि तच्चतः ॥

मनोज्ञाङ्गी	"அழகிய அங்கங்களை உடையவளாய்	प्रतिभासि	தோற்றுகின்றனை.
न हि तावत्	காணப்படவில்லை.	किं निमित्तं	எதற்காக
मे	எனக்கு	इह	இங்கு
त्वं	நீ	आगता वा	நீ வந்திருக்கின்றனை ?
राक्षसी	ஆக்கியவன்	तच्चतः	உள்ளபடி
		ब्रूहि	சொல்லு.

साऽब्रवीद्वचनं श्रुत्वा राक्षसी मदनार्दिता । श्रूयतां राम वक्ष्यामि तत्त्वार्थं वचनं मम ॥

सा	அந்த	राम	"ராம!
मदनार्दिता	மன்மதபரணதயற்ற	तत्त्वार्थं	உள்ளதை
राक्षसी	ஆக்கி	वक्ष्यामि	சொல்லுகிறேன்.
वचनं	இம்மொழியை	मम वचनं	என் மொழி
श्रुत्वा	கேட்டு, [ஊன்.	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்-		

अहं शूर्पणखा नाम राक्षसी कामरूपिणी । अरण्यं विचरापीदमेका सर्वभयङ्करा ॥ २२ ॥

अहं	"நான்	अरण्यं	காட்டில்
शूर्पणखा नाम	சூர்ப்பணகை என்ற	सर्वभयङ्करा	{ எல்லோருக்கும் பயத்
कामरूपिणी	தினைத்த உருவமெடு		{ தை விளைவித்துக்
राक्षसी	ஆக்கி. [கக வல்ல	विचरामि	{ கொண்டு
एका	தனிமைமைய		{ வாழ்ந்ததுக்கொண்டி-
इदं	இந்த		ருக்கிறேன்.

रावणो नाम मे भ्राता राक्षसो राक्षसाधिपः । वीरो विश्वसः पुत्रो यदि ते श्रोत्रमागतः ॥ २३ ॥

ராஷசாதிப:
ராஷண: நாம
ராஷச:
மே ஞானா
வீர:
மகா புத்ரன் ;

விஷ்வச:
புத்ர:
தே
சுத்ரே
யதி மாகத:
எட்டிவருக்கும்.

प्रवृद्धनिद्रश्च तथा कुम्भकर्णो महाबलः । विभीषणश्च धर्मात्मा न तु राक्षसचेष्टितः ॥ २४ ॥

प्रवृद्धनिद्र:
महाबल:
कुम्भकर्ण: च
तथा

“ நீண்ட நூக்கமுள்ள
வந்தும்
மகா பசிப்புள்ளமாவிர
கும்பகர்ணனும்
அங்குஷமே (குமபன்),

धर्मात्मा
विभीषणः च
तु
राक्षसचेष्टितः न
தருமா தமாவாசிய
விபிஷணனும் அங்கு
ஆனுகொ [காமே,
ராஷசஸு நடமாடி க்கை
இல்லாதவன்.

प्रख्यातवीर्यो च रणे भ्रातरो खरदूषणौ । तानहं समतिक्रान्ता राम त्वा पूर्वदर्शनात् ॥ २५ ॥

रणे
प्रख्यातवीर्यौ
खरदूषणौ च
भ्रातरो
राम
पुरुषोत्तमं

“ போரில்
பிரசித்திபெற்ற
வீரமாவ களாகிய
களும் தூஷணனும்,
தம்பிரளர்களோ.
ராம!
புருஷர்களில் அழ
கரன்

त्वा
पूर्वदर्शनात्
भावेन
भ्रातारं
अहं
तान्
समतिक्रान्ता
समुपेता असि
உன்னை
கண்டது முதற்கொ
மனதால் [ண்டு
கணவனாக
நான்,
அவர்களை
மீறி
வந்தது கிட்டேன்.

अहं प्रभावसम्पन्ना स्वच्छन्दवल्गवामिनी । चिराय भव मे भर्ता सीतया किं करिष्यासि ॥ २६ ॥

अहं
प्रभावसम्पन्ना
स्वच्छन्दवल-
गामिनी
मे

நான்
அமர் அழகியசக்தி
பிணைந்தவன் ;
என்னிஷ்டப்படி வ
னுக்கொண்டு கஞ்ச
ரிக்கதால்வன் ;
எனக்கு

भतां
चिराय
भव
सीतया
किं
करिष्यासि
கணவனாக
என்றென்னைக்கும்
இஃது
சுவினதபொடு
என்ன
செய்யப்போகின்றனை.

विकृता च विरूपा च न चेयं सदृशी तव । अहमेवानुरूपा ते भार्यारूपेण पश्य माम् ॥ २७ ॥

इयं
विकृता च
विरूपा च
तव
सदृशी च न

இவள்
விகார முற்றுவள் ;
அவ்வாறுதான்
உள் :
உவங்கு
முற்றுவவள் :

ते
अहं एव
अनुरूपा
मां
भार्यारूपेण
पश्य
உவங்கு
நான் தான்
எற்றவள்.
என்னை
மனைவியாக
கருது.

॥ इमां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् । अनेन सह ते भ्रात्रा भक्षयिष्यामि मानुषीम् ॥

விரூபா	“அவலகக்ஷணமுள்ள வளும்,	மானுஷி	மனிதப்பிறப்பினனாக
அசர்தி	தூஷ்டையும்,	இமா	இவளை, [மான்
கராலா	குருபியும்,	தே	உண்து
நிர்ணதோதரி	சரித்த வயறுடைபவ ளும்,	ஆதா	தம்பியாகிய
		அனேன சஹ	இவனோடுகூட
		பக்சயிஷ்யாமி	தின்றவனாகிறேன்.

ततः पर्वतशृङ्गाणि वनानि विविधानि च । पश्यन् सह मया कावी दण्डकान्विचरिष्यसि ॥

தத:	“அதன்மேல்	மயா சஹ	என்னோடுகூட
பர்ததசுரூபாணி	பர்வதகிகாங்களையும்,	பச்யந்	பார்த்துக்கொண்டு,
விரிவானி	பல	தணடகாந்	தண்டனையில்
வனானி ச	காடுகளையும்,	காமி	ஸ்திரீஸேவலனுய்
		விசரிஷ்யசி	நீ வசு”.

इत्येवमुक्त्वा काकुत्स्थं महस्य मदिरेक्षणा । देवी लक्ष्मणमध्ये तु बभूवावस्थिता पुनः ॥

மதிர்ஷ்ணா	குடிவெறியால் சிவந்த கண்களுற்ற அவன்,	देवीलक्ष्मणमध्ये	{ பிராட்டியாருக்கும் லக்ஷ்மணருக்கும் +டுகில்
காகுதஸ்த்	ஸ்ரீராமரிடம்	புன: து	அதன்மேலும்
இதி எவ்	மேற்கண்டவாறு	மஹச்ய	சிரித்துக்கொண்டே,
உத்தவா	சொல்லிக்கிட்டு,	அவஸ்திதா வபூவ	நின்றவிட்டனள்.

॥ संप्रहासनिमित्तं तु रामशूर्पणखां ततः । इदं वचनमारंभे वक्तुं वाक्यविशारदः ॥ ३२ ॥

தத:	அப்பொழுது	इदं	பின்வரும்
வாக்யவிசாரத:	பேசுவதில் சமர்த்த ராகிய	வசந்	சொல்லை
ராம:	ஸ்ரீராமர்,	சூர்ப்பணகா	சூர்ப்பணகைக்கு
சம்பஹாசனிமித்தம் து	பரிசுடாமரகவே	வக்து	சொல்ல
		அரம்ப	தீர்மானித்தவர்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் || 18 ||

शूर्पणखायाः कर्णेनासच्छेदनम्—தூர்ப்பகைகாரின் காணதையும், முக்கைகையும் வெட்டுவது.

तां तु शूर्पणखां रामः कामपाशावपाशिताम् । स्वच्छया शृङ्गया वाचा स्मितपूर्वपथावर्षात् ॥

रामः	சூராமர்,	शृङ्गया	சமத்தகரமரக உரை
कामपाशावपाशितां	காமவலைகளில் சிக்கிக்		க்கிற
तां	அந்த [கொண்ட	वाचा	சொத்தொண்டு
शूर्पणखां तु	தூர்ப்பகைகையைப்	स्मितपूर्व	புன்கிரீப்புடன்
	பார்த்து	अथ	பின்வருமாறு
स्वच्छया	தெளிவாகவும்,	अवर्षात्	மெய்நீர்ததார்.

कृतदारोऽस्मि भवति भार्येयं दयिता मम । त्वद्विधानां तु नारीणां मुदुःखा ससपन्नता ॥•

भवति	"ஆம்மா!	दयिता	நிரயமானவன்.
अस्मि	நான்,	त्वद्विधानां	உன்விதமான
कृतदारः	கருமரணமரணவன் ;	नारीणां तु	மல்கைகயற்றபுது
इयं भार्या	இந்த மனைவி,	ससपन्नता	சக்களத்திப்புடன்
मम	எனக்கு		தீருப்பது
		मुदुःखा	மிக கஷ்டம்.

अनुजस्त्वेष मे भ्राता शीलवान्प्रियदर्शनः । श्रीमानकृतदारश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान् ॥•

मे	"எனது	प्रियदर्शनः	ஆழகுற்றவன் ;
अनुजः	இளைய	वीर्यवान्	பலகாரி ;
भ्राता तु	சகோதரனும்,	श्रीमान्	பாக்கியவான் ;
लक्ष्मणः नाम	லக்ஷ்மணனென்ற	अकृतदारः च	பக்கலில் மனைவியில்
पुपः	இவன்		லாதவன்.
शीलवान्	நல்லவன் ;		

अपूर्वी भार्यया चार्थी तरुणः प्रियदर्शनः । अनुरूपश्च ते भर्ता रूपस्यास्य भविष्यति ॥•

तरुणः	"கிறுமிராயத்தான்.	प्रियदर्शनः	ஆழகுற்றவன் ;
अपूर्वी	வெகுநாளமாய் மனை	अस्य रूपस्य	நினைவுபடுத்திக்கு
	வியின் சுகமில்லி,	अनुरूपः च	கற்றவன் ;
भार्यया	மனைவியோடு [மனை	ते	உனக்கு
अर्थी च	இன்பத்தைக்கொரு-	भर्ता भविष्यति	கணவனுவான்.

एनं भज विशालाक्षि भर्तारं भ्रातरं मम । असपत्ना वरारोहे मेहमर्कप्रभा यथा ॥ ५ ॥•

विशालाक्षि	"கண்ணாழி!	मेहं	மெகுபர்வதத்தை
वरारोहे	கட்டழி!	यथा	எவ்வண்ணமோ
मम भ्रातरं	எனது தம்பியாகும்		ஆவ்வண்ணமே,
एनं	இவன்	असपत्ना	சக்களத்திபற்று
अर्कप्रभा	சூரியனது ஒளி	भर्तारं भज	கணவனாக வரி.

• इति रामेण सा शोक्ता राक्षसी काममोहिता । विसृज्य रामं सहसा ततो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

ராமேண
இது
சோக
காமமோहिதா
சா ராக்ஷஸி

சீராமரால்
இவ்வாறு
சொல்லப்பட்டவளும்
காமத்தால்வறியிழந்த
வளுமாயிவ
அந்த அரக்கி

ராமம்
சகஸா விசுஜ்ய
தத:
லக்ஷ்மணம்
அவ்வித்
சீராமரை
சடக்கென விட்டு,
அதன்மேல் [கீது
வெந்தமணரைப் பார்-
பின்வருமாறு
பேசினான்.

• अस्य रूपस्य ते युक्ता भार्याऽहं वरवर्णिनी । मया सह सुखं सर्वान्दण्डकान्विचरिष्यसि ॥

தே
அஸ்ய
ரூபஸ்ய
யுக்தா
வரவரணி
அஹ்

“உனது
இந்த
அழகிற்கு
ஏற்ற
கட்டழகியாகிவ
நான்

மாயா
மயா சஹ்
தண்காந்
சர்வாந்
சுக்ஷ்
விசரிஸ்யசி
மனைவி;
என்னோடுகூட
தண்டகை
எல்லாமும்
சுகமாய்
சுற்று”.

एवमुक्तस्तु सौमित्रि राक्षस्या वाक्यकोविदः । ततः शूर्पणखां स्मिन्वा लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ராக்ஷஸ்யா
ஏவ்
உக்த:
வாக்யகோவித:
சௌமித்ரி:
அரக்கியரால்
இவ்வளம்
சொல்லப்பட்டவரும்
சொல்லுத்பம் அறி
ந்தவரும்
கமித்திரைசின் புதல்
வருமாயிவ

லக்ஷ்மண:
சூர்ப்பண
ஸமித்ரா து
தத:
வாக்யம்
அவ்வித்
வெந்தமணர்; [பார்த்து
சூர்ப்பணகையைப்-
புன்னகை செய்து
கொண்டே,
அப்பொழுது
பின்வரும் பதிலை
சொன்னார்.

• कथं दासस्य मे दासी भार्या भवितुमिच्छसि । सोऽहमायें परवान् भ्रात्रा कमलवर्णिनि ॥

கமலவரணி
தாஸஸ்ய மே
மார்யா
தாஸி
மவிலு
கய்
கமலநிறமுள்ள
மாதே!
குற்றேவல்புரியும்
மனைவியாகி, [எனக்கு
வேலைக்காரியாக
ஆவதற்கு
ஏன்

இச்சி
ச:
அஹ்
அத்ரா
அரீண
பரவாந்
விரும்புகின்றனை?
அந்த
நான்
தமயனூராகிவ
பெரியவரால்
வவதந்திரமிழந்த
வன்.

• समुद्गार्थस्य सिद्धार्था मुदिता कामरूपिणी । अयस्य त्वं विशालाक्षि भार्या भव यवीयसी ॥

விசாலாக்ஷி
சமூதார்த்தஸ்ய
அயஸ்ய
சித்தார்த்தா
கண்ணழகி!
குறையற்ற பாக்கிய
முற்ற
பெரியவருக்கு
மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றவளும்

காமரூபிணி
தவ்
முதிதா
யவீயஸி மார்யா
மவ
இஷ்டப்படி, உருவமெ
டுக்கவல்லவளுமான
கீ [வளராக
சந்தேதாஷ்டமணைந்த-
இனைய மனைவியாக
ஆவாயாக.

एनां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् । भार्यां वृद्धां परित्यज्य त्वामेवैष भजिष्यति ॥ *

एषः	“ இவர்	वृद्धां	கிழவியுமான
विरूपां	அவலக்ஷணமானவ	एनां	இவளை
असतीं	துஷ்டையிடும், [ஈதும்,	परित्यज्य	சென்றிட்டு,
करालां	குறுபியிடும்	त्वां एष	உன்னையே
निर्णतोदरीं	சரிந்த வயிறுற்றவ	भार्या	மனைவியாக
	ஈதும்,	भजिष्यति	சாற்றுக்கொள்வார்.

कोऽहि रूपमिदं श्रेष्ठं सन्त्यज्य वरवर्णिनि । मानुषीषु वरारोहे कुर्याद्भावं विचक्षणः ॥

विचक्षणः	“ பகுத்தறிவுள்ள	वरवर्णिनि	சிறந்த காந்தியுற்ற
कः हि	எவன் தான்	वरारोहे	கட்டழகி!
इदं	இந்த	मानुषीषु	மனிதமாதர்களுட
श्रेष्ठं रूपं	சிறந்த ஸாவணபத்த	भावं	மனதை [த்தின்
सन्त्यज्य	தன் கரிவிட்டு,	कुर्यात्	செதுத் துவான்”.

इति सा लक्ष्मणेनोक्ता कराला निर्णतोदरी । मन्यते तद्वचस्तथ्यं परिहासाविचक्षणा ॥

कराला	குறுபியிடும்,	वक्ता	சொல்லப்பட்டவனா
निर्णतोदरी	சரிந்த வயிறுள்ளவளு		ய்
	மான	परिहासाविचक्षणा	பரிதாஸகிமன் தறிய
सा	அவள்,		சிறையற்றவனாய்
इति	இவ்வாறு	तत् वचः	அச்சொல்லை
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	तथ्यं	உண்மையேன
		मन्यते	எண்ணினான்.

सा रामे पर्णशालायामुपविष्टं परन्तपम् । सीतया सह दुर्धर्षमव्वीत्काममोहिता ॥ १४ ॥

काममोहिता	காமத்தாலறிகிழந்த	सीतया सह	சீதாசொத்து
सा	அவள்.		சோடுகூட
दुर्धर्षं	பிறசால் செல்ல	उपविष्टं	உட்கார்ந்திருந்தவ
	முடிபாத		குமான்
परन्तपं	சத்தருக்களைத் தபி	रामं	ராமரைப்பார்த்து
	க்கச்செய்யவரும்,	अव्वीत्	பின்ருமாறு
पर्णशालायां	பர்ணசாலை		பேசினான்.

इमां विरूपामसतीं करालां निर्णतोदरीम् । वृद्धां भार्यामवष्टभ्य मां त्वं न बहुमन्यसे ॥ *

विरूपां	“ அவலக்ஷணமானவ	इमां	இவளை
असतीं	துஷ்டையிடும், [ஈதும்,	त्वं	நீ
करालां	குறுபியிடும்,	भार्या	மனைவியாக
निर्णतोदरीं	சரிந்த வயிறுற்றவ	अवष्टभ्य	கொண்டு,
	ஈதும்,	मां	என்னை
वृद्धां	கிழவியுமான	बहुमन्यसे न	மதிபாதிருக்கின்றனை

• अचेमां भक्षयिष्यामि पश्यतस्तव मानुषीम् । त्वया सह चरिष्यामि निःसपत्ना यथासुखम् ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	भक्षयिष्यामि	தின்னுக்கிடப்போகிறேன்.
मानुषीं	மானிடப்பிறவியற்ற	निःसपत्ना	சக்களத்தியற்றலுள்ள
इमां	இவளை		ப் (நான்)
तव	நீ	त्वया सह	உன்னோடுகூடவே
पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே	यथासुखं	சுகமே
		चरिष्यामि	திரியேன் ”.

इत्युक्त्वा मृगशावाक्षीमलातसदृशेक्षणा । अभ्यधावत्सुसङ्क्रुद्धा महोल्का रोहिणीमिव ॥

अलातसदृशेक्षणा	தனல்போன்ற கண்களுற்ற (அவன்)	सुसङ्क्रुद्धा	நிகச் சினங்கொண்டவளாகி
इति	இவ்வாறு	रोहिणी	மோறுநிறிகளத்திரத்தை
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு,	महोल्का	ஒர் பெரிய விண்ணிழ் கொள்ளி
मृगशावाक्षी	{ மான்குட்டியின் கண்களை நிகர்த்த கண்களையுடைய (அவளை பார்த்து)	इव	எவ்வண்ணமோ அகுவண்ணமே
		अभ्यधावत्	அணுகினான்.

तां मृत्युपाशप्रतिमामापतन्ती महाबलः । निगृह्य रामः कुपितस्ततो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

महाबलः	மகாபலவானாகும்	निगृह्य	தடுத்து,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सतः	அதன்பின்னர்
मृत्युपाशप्रतिमां	வமனது பாசத்துக்கு எமமாய்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
आपतन्ती	மேல்விழும்	अब्रवीत्	செவ்வருமாறு
तां	அவளை		மொழிந்தார்.
कुपितः	சினங்கொண்டவராய்		

• क्रूरनार्यैस्तौमित्रे परिहासः कथञ्चन । न कार्यः पश्य वैदेहीं कथञ्चित्सौम्य जीवनीम् ॥

सौम्य	“ அப்பா!	न कार्यः	செய்யத்தகராது.
सौमित्रे	எகத்தமண!	वैदेहीं	வீதையை
क्रूरः	கொடிய	जीवनीं	உயிருடனிருக்கின்றவளாய்
अनार्यैः	அகத்தர்களை	कथञ्चित्	எப்படியும்
परिहासः	பரிதாசம்	पश्य	பார்த்துக்கொள்.
कथञ्चन	எவ்வளகயிலும்		

इमां विरूपामसतीमतिमत्तां महोदरीम् । राक्षसीं पुरुषव्याघ्र विरूपवितुमर्हसि ॥ २० ॥ •

புருஷவ்யா	“புருஷேஷ த்தம்!	மஹோதரி	பெருவாழிறு பண்டத்த
விருபா	குருபியும்,	இமா	இந்த [காருமர்ண
அசதீ	கெட்ட நடத்தையண்ட	ராக்ஸீ	அரக்கியை
	யவரும்,	விரூபயிது)	நீ உருக்குகைத்துகிட
அதிமத்தா	மதக்கொண்டவரும்,	அர்ஹசி)	வேண்டும்.

इत्युक्तो लक्ष्मणस्तस्याः कुड्यो रामस्य पश्यतः । उद्धृत्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः ॥ •

इति	இங்கினம்	तस्याः	அதனது
उक्तः	ஆக்டூ பிக்கப்பட்ட	कर्णनासं	கரது, மூக்கு இல்லை
महाबलः	அதிபலவாழுகிய		ரண்டையார்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	रामस्य	ராமர்
कुड्यः	கோபக்கொண்டு	पश्यतः	பார், துக்கொண்டிரு
खड्गं	கத்தியை		க்கைகளிலேயே
उद्धृत्य	உருவி,	चिच्छेद	அறுத்துகிட்டார்.

विकृत्तकर्णनासा तु विस्वरं सा विनय च । यथागतं मद्बुधाय घोरा शूर्पणखा वनम् ॥

घोरा	கொடியவளாகிய	विस्वरं	பயக்கரமான குரலில்
सा शूर्पणखा	அந்த சூர்ப்பணகை	विनय च	களிக்கொண்டே;
तु	இப்பொழுது	यथागतं	வந்தவழியே
विकृत्त- }	அறுத்துபோன கரது	वनं	காட்டிற்கு
कर्णनासा }	மூக்குகளைபுடைப	मद्बुधाव	ஒடினாள்.
	வளைய		

सा विरूपा महाघोरा राक्षसी शोणितोक्षिता । ननाद विविधाच्चादान यथा प्राशुपि तोयदः ॥

विरूपा	உருக்குகின்றது	यथा	எவ்வண்ணமுமே
महाघोरा	மிகக் கோரமாய்		அவ்வண்ணமுமே
शोणितोक्षिता	சத்தத்தால் நனைந்த	विविधान् .	பலவகையான
सा राक्षसी	அந்த அரக்கி	प्रादान्	கொடுத்த
प्राशुपि	மனமங்கலத்திலே	ननाद	குட்டினாள்.
तोयदः	மேகம்		

सा विक्षरन्ती रुधिरं बहुधा घोरदर्शना । प्रगृह्य बाहु गर्जन्ती प्रविवेश महावनम् ॥ २४ ॥

घोरदर्शना	பரங்கபலங்கொண்ட	बाहु	இரு கைகளையும்
सा	அவள்	प्रगृह्य	மேகை உயர்த்திக்
रुधिरं	சத்தத்தாறு		கொண்டு,
बहुधा	அநிகராய்,	गर्जन्ती	கர்ஜித்துக்கொண்டே
विक्षरन्ती	பெருக்குக்கொண்ட	महावने	மகாவனத்தை
		प्रविवेश	அடைந்தாள்.

ततस्तु सा राक्षससङ्घसंवृतं खरं जनस्थानगतं विरूपिता ।

उपेत्य तं भ्रातरमुग्रदर्शनं पपात भूमौ गगनाद्यथाऽशनिः ॥ २५ ॥

विरूपिता	உருவம் குலைக்கப்ப	तं खरं तु	அந்த கரனை யெ
सा	அவள், [ட்ட	उपेत्य	அடைந்து,
राक्षससङ्घ-}	ராட்சஸங்கட்டங்க	ततः	அவ்விடத்தில்
संवृतं }	எால் சூழப்பட்டு	गगनात्	ஆகாயத்திலின்றி
उग्रदर्शनं	பயங்கரமாக விளங்கி	अशनिः यथा	இடி எவ்வண்ணமோ
	க்கொண்டு		அவ்வண்ணமே
जनस्थानगतं	இனஸ்தானத்திலிரு	भूमौ	தரையில்
भ्रातरं	தம்பியாகும் [க்கும்	पपात	விழுந்தாள்.

ततः सभार्यं भयमोहमूर्च्छिता सलक्ष्मणं राघवमगतं वनम् ।

विरूपणं चात्मनि शोणितोक्षिता शशंस सर्वं भगिनी खरस्य सा ॥ २६ ॥

शोणितोक्षिता	ரத்தத்தைப் பெருக்கி	वनं	காட்டிற்கு
	க்கொண்டிருந்த	सभार्यं	மனைவியோடும்
सा	அந்த	सलक्ष्मणं	சலக்ஷ்மணருடனும்
खरस्य	கரனது	आगतं	வந்திருப்பதையும்
भगिनी	தமக்கை	आत्मनि	தன்விஷயத்தில்
भयमोह-}	கவடத்தாலும் வலி	विरूपणं च	அக்கபல்கம் செய்த
मूर्च्छिता }	யாலும் வேதனைபட்		தையும்
	டுக்கொண்டு	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
ततः	அப்பொழுது	शशंस	சொன்னான்.
राघवं	ராமர்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ७३५६

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ६४४

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

खरसमीपे अङ्गवैरूप्यकथनम्—கரனிடம் அங்கபல்கத்தைச் சொல்லுது.

तां तथा पतितां दृष्ट्वा विरूपां शोणितोक्षिताम् । भगिनीं क्रोधसन्तप्तः खरः पप्रच्छ राक्षसः ॥

खरः	கரனெனும்	तथा	அவ்வாறு
राक्षसः	ஆரக்கன்,	पतितां	விழுந்தவளாய்
भगिनीं	தமக்கையாகிய	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तां	அவளை	क्रोधसन्तप्तः	கோபத்தால் மனம்
विरूपां	உருக்குலைந்து		கொதிக்க
शोणितोक्षितां	ரத்தம் பெருக	पप्रच्छ	பின் வருமாறு
			வின வினாள்.

उत्तिष्ठ तावदाख्यादि श्मोहं नहि सम्भ्रमम् । व्यक्तमाख्यादि केन त्वमेवंरूपा विरूपिता ॥

ताவத்	முதலில்	ஏ	நீ,
श्मोहं	நல்லாததையும்	केन	எவனால்
सम्भ्रमं	பயந்ததையும்	एवंरूपा	இப்படியாய்
नहि	முழி;	विरूपिता	உருக்குலைக்கப்பட்டா பென்பதை
उत्तिष्ठ	எழுந்திரு;	व्यक्तं	தெளிவாய்
आख्यादि	நிகழ்த்தவாறுவன செய்.	आख्यादि	சொல்லு.

कः कृष्णसर्पमासीनमार्शविपमनागसम् । तुदत्यभिसमापन्नमदुल्ययेण लीलया ॥ ३ ॥

कः	எவன்	कृष्णसर्प	கருநாகத்தை
अनागसं	உபத்திரவம் செய்வாறு	अभिसमापन्न	தெய்வத்தீர்த்தோடி வருமாறு
आसीनं	இருந்த இடத்தில் படுத்துக்கிடக்கும்	लीलया	விளையாட்டாய்
आर्शविपं	பயத்தில் விவமுள்ள	अदुल्ययेण	விடந்துணியால்
		तुदति	தீண்டுக்கின்றான்.

कः कालपाशमासज्य कण्ठे मोहान् बुध्यते । यस्यामय समासाद्य पीतवान्विषमुत्तमम् ॥

यः	எவன்	आसज्य	மாட்டிக்கொண்டு;
अश	இப்பொழுது	उत्तमं	சிறந்த
त्वां	உன்னை	विषं	விஷத்தில்
मोहान्	புத்திரின்மைமயால்	पीतवान्	முழுகியிருப்பவனாய்
समासाद्य	சொண்டி;	बुध्यते न	உன்னபடியதீயாதிரு க்கின்றானே; அவன்
कालपाशं	பம்பாசத்தை	कः	யார்?
कण्ठे	கழுத்தில்		

बलविक्रमसम्पन्ना कामगा कामरूपिणी । इमामवस्थां नीता त्वं केनान्तकसमा मता ॥

केन	எவனால்	अन्तकसमा	வமனுக்குச் சமன் மாய்
बलविक्रम-}	பலமும் பரக்கிரம	मता	கொள்ளப்பட்டி
सम्पन्ना }	மும் கொடுத்தவனும்;	इमां	இந்த
कामरूपिणी	இஷ்டமான உருவ மெடுத்து	अवस्थां	செடைக்கு
कामगा	இஷ்டமான இடத்தில்	नीता	கொண்டுகாப்பட்ட கை.
त्वं	நீ [திரியும்]		

देवगन्धर्वभूतानामृषीणां च महात्मनाम् । कोऽयमेवं महावीर्यस्त्वां विरुपां चकार ह ॥ •

त्वां	உன்னை;	महावीर्यः	மஹாகீர்த்தெருவன்
महात्मनां	மஹாத்மியகாஷிக-	एवं	இப்படி
देवगन्धर्व- }	தெய்வர்களுள், கந்தரீசர்	विरुपां	உருக்குலத்தவளாக
भूतानां }	கன், மானிடர்களுள்	चकार	செய்திருக்கிறான்.
	மிகவுயர்ந்தவன்,	ह	என்ன ஆச்சரியம்!
रूपीणां च	ரூபமுடையவர்கள்.	अयं कः	இவன் யார்?

न हि पश्याम्यहं लोके यः कुर्यान्मम विप्रियम् । अमरेषु सहस्राक्षं महेन्द्रं पाकशासनम् ॥

அமரேषு	"தேவனைதனில்	குர்யாத்	நீண்டிருந்தும் நீண்ட
ய:	எவனோனுமொருவன்,	மம	என் கிரு [லாம்.
பாக்ஷாசனம்	பாகனென்ற ஆசன	விப்ரியம் ஹி	அபகாரம் செய்கிற
	கோக்கென்றவனுதம்,		ஒருவனைமோ,
சகஸ்ராक्षं	ஆயிரக்கண்ணனு	லோகே	இவ்வுலகில்
மஹேந்த்ரம்	இந்திரனை [மனை	அஹ் ந பஸ்யாமி	நான் கண்டிருேன்.

अद्याहं मार्गणैः प्राणानादास्ये जीवितान्तकैः । सलिले क्षीरमासक्तं निष्पिवन्निव सारसः ॥

அஹ்	"நான்,	ஆசக்த்	கலந்த
அய	இப்பொழுதே	க்ஷீரம்	பால்
ஜீவீதான்தகை:	ஆயுளை முடிக்கும்	நிஸ்பிவந்	குடிக்கும்
மார்புணை:	பாணங்கொல்ல	சாரஸ:	ஆன்னைப்பறவை
பிராணாந்	உயிரை,	இவ	போல்
சலிலே	இலத்தில்	ஆடாஸ்யே	வாங்கிக்கிடுகிறேன்.

* निहतस्य मया सङ्क्षये शरसङ्क्षतमर्षणः । सफेनं रुधिरं रक्तं मेदिनी कस्य पास्यति ॥

சங்க்ஷயே	"போரில்	கஸ்ய	எவனுடைய
மயா	என்னால்	சஃபேனம்	துரைமோடுகடிய
சரஸங்க்ஷத-	பாணங்கொல்ல சினக்க	ரக்தம்	சிவந்த
மர்ஷண:	ப்பட்ட மர்மஸ்தான	ரூபிரம்	ரத்தத்தை
	ங்களுடையவனால்,	மேடினி	பூய
நிஹதஸ்ய	கொல்லப்பட்ட	பாஸ்யதி	குடிக்கப்போகிறதோ?

कस्य पत्नरथाः कायान्मांसमुत्कृत्य सङ्गताः । प्रहृष्टा भक्षयिष्यन्ति निहतस्य मया रणे ॥

மயா	"என்னால்	சங்க்ஷதா:	கட்டிக்கூட்டமாக
ரணே நிஹதஸ்ய	போரில் கொல்லப்பட்ட	அன்கூத்ய	கொத்தி,
கஸ்ய	எவனுடைய [ட்ட	பஹ்ரஸ்தா:	பரமான்ந்தமுடைய
காயாவ்	உடலினின்று		வைகலாய்
மாஸம்	மாய்ச்சத்தை	பக்ஷயிஷ்யந்தி	புக்கெப்போகின்றன
பத்னரதா:	பனிகள்		கோ?

तं न देवाः न गन्धर्वा न पिशाचा न राक्षसाः । मयाऽपकृष्टं कृपणं शक्तास्त्रातुं महाहवे ॥

மஹாஹ்வே	"பெரும்போரில்	சக்தா: ந	சக்தர்களாகவர்கள்;
மயா	என்னால்	கந்தர்வா: ந	கந்தர்வர்களுமாகவர்
அபகூஷ்டே	இழுக்கப்பட்டி,		கள்;
கூபணம்	நினைவும் சிந்தும்	பிஷாசா: ந	பிசாசர்களுமாகவர்
தம்	ஆவனை		கள்;
சாஸ்து	காப்பாற்ற	ராக்ஷஸா: ந	ராக்ஷஸர்களுமாகவர்
தேவா:	தேவர்கள்		கள்.

उपलभ्य शनैस्संज्ञां तं मे शंसितुमर्हसि । येन त्वं दुर्विनीतेन वने विक्रम्य निर्जिता ॥ •

त्वं	“நீ	ந்	அவனைப்பற்றி
दुर्विनीतेन	துஷ்டனான	मे	எனக்கு
येन	எனானால்	शनैः	மெள்ள
वने	காட்டில்	संज्ञां	தெய்வியை,
विक्रम्य	பலாதற்குமாய்	उपलभ्य	அடைந்து
निर्जिता	அவமானப்படுத்தப் பட்டபோது,	शंसितुं अर्हसि	சொல்வதெண்டும்”.

इति भ्रातुर्वचः श्रुत्वा क्रुद्धस्य च विशेषतः । ततश्चूर्णखा वाक्यं सवाप्यपिदमब्रवीत् ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	चूर्णखा	சூர்ப்பதனை
विशेषतः	மிக	सवाप्यं च	கண்ணும் கண்ணிரு மரம்
क्रुद्धस्य	கிளங்கொண்டிருந்த	इदं	மீன்கரும்
भ्रातुः	தம்பியினது	वाक्यं	பதனை
वचः	சொல்லை	अब्रवीत्	சொன்னான்.
श्रुत्वा सतः	கேட்ட பின்னர்,		

तरुणौ रूपसम्पन्नौ सुकुमारौ महाबलौ । पुण्डरीकविशालाक्षौ चीरकृष्णाजिनाम्बरौ ॥ •

तरुणौ	“இளமை குன்றாத இருவர்கள் ;	महाबलौ	கொத்த வலிமையுடையவர்கள் ;
रूपसम्पन्नौ	வடிவமுரு கிடைத்த வர்கள் ;	पुण्डरीक- विशालाक्षौ	தாமரைப்பூவிதழ்போ ன்ற மடந்தை இரு க ண்களுடையவர்கள் ;
सुकुमारौ	மிக மிருதுவான மேனியுடையவர்கள் ;	चीर- कृष्णाजिनाम्बरौ	மாவூரிடையம், மான் தேவியும் ஆணித்த வர்கள்.

फलमूलाशनौ दान्तौ तापसौ धर्मचारिणौ । पुत्रौ दशरथस्यास्तां भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ •

फलमूलाशनौ	{ பழங்களையும் கிழங்கு களைமுருந்துமவர் கள்	दशरथस्य	தசரதது
दान्तौ	கொண்டிர வசியர்கள் ;	पुत्रौ	குமாரர்களும்,
तापसौ	தபஸ்விகள் ;	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்களை
धर्मचारिणौ	தர்ம லுங்கடானமு டையவர்கள் ;	भ्रातरौ	சகோதரர்களுக்கு [ன்ற வர்களும்,
		आस्तां	இக்கு வந்துசேர்ந்த குக்கிரர்கள்.

शरण्यौ सर्वसत्त्वानां श्रेष्ठौ सर्वधनुष्मताम् ॥ १६ ॥ •

शरण्यौ	வயர்வதிகாரிகளுக்க கும்	सर्वधनुष्मतां	வில்லா விகளுக்கெல் லாம்
सर्वसत्त्वानां	அபயம் கொடுப்பவர் கள்.	श्रेष्ठौ	கிரேவ்வர்கள்.

* गन्धर्वराजप्रतिमौ पार्थिवव्यङ्गनान्वितौ । देवौ वा मानुषौ वा तौ न तर्कयितुमुत्सहे ॥

गन्धर्वराज-}	“கந்தர்வரவன்வர்களு	देवौ वा	தேவர்களோ
प्रतिमौ }	க்கு நுப்பானவர்கள் ;	मानुषौ वा	மனிதர்களுள் ஒரு
पार्थिव-	ராம வுடைய கண்களையும்	तर्कयितुं	விச்சயிக்க [உண்ட]
व्यङ्गनान्वितौ }	ந்தவர்கள் ;	उत्सहे न	நான் முடியா திருக்கி
तौ	அவ்விருவர்களும்,		தேன்.

* तरुणी रूपसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता । दृष्टा तत्र मया नारी तयोर्मध्ये सुमध्यमा ॥ १८ ॥

तरु	“அவ்விடத்தில்	सुमध्यमा	{ எல்லா ஸகலணங்க
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய		ஞமமையப்பெற்றவ
मध्ये	பக்களில்		ருமான
तरुणी	யுவதியும்	नारी	நர் பெண்,
रूपसम्पन्ना	வடிவமுருள்வளமும்,	मया	என்னால்
सर्वाभरण-	எல்லா நகைகளையும்	दृष्टा	பார்க்கப்பட்டாள்.
भूषिता }	மணிந்தவளும்,		

* ताभ्यामुभाभ्यां सम्भूय प्रमदामधिकृत्य ताम् । इमाप्रवस्थां नीताऽहं यथाऽनाथाऽसती तथा ॥

सम्भूय	“ஒன்று சேர்ந்திருக்	अनाथा	நாதனற்ற
	கும்	असती	நெறிக்கிடையவள்
ताभ्यां	அந்த	यथा तथा	போல,
उभाभ्यां	இருவர்களாலும்,	इमां	இந்த
तां प्रमदां	அந்த பெண்ணை	अवस्थां	நிலைமக்கு
अधिकृत्य	முன்னிட்டு,	नीता	கொண்டு வரப்பட்ட
अहं	நான்		தேன்.

* तस्याश्चानुजुवत्तायास्तयोश्च हतयोरहम् । सफेनं पातुमिच्छामि रुधिरं रणमूर्धनि ॥ २० ॥

रणमूर्धनि	யுத்தமுனையில்	तस्याः च	அவளுடையவும்,
हतयोः	கொல்லப்பட்ட	सफेनं	துரையுடன்கூடிய
तयोः च	அவ்விருவர்களுடைய	रुधिरं	ரத்தத்தை,
	வும்,	अहं	நான்
अनुजुवत्तायाः	தூர் நடத்தையுடைய	पातुं इच्छामि	பருக விரும்புகிறேன்.

* एष मे प्रथमः कामः कृतस्तात त्वया भवेत् । तस्यास्तयोश्च रुधिरं पिवेयमहमाहवे ॥ २१ ॥

तात	தம்பி !	अहं	நான்
* मे	எனது	आहवे च	போரினோடு [யவும்,
एषः	இந்த	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
प्रथमः कामः	முதல் மனோசதம்	तस्याः	அவளுடையவும்
त्वया	உன்னால்	रुधिरं	ரத்தத்தை.
कृतः भवेत्	முடிவுற்றதாகில்,	पिवेयम्	பருகவேன்.

इति तस्यां द्रुवाणायां चतुर्दश महाबलान् । व्यादिदेश खरः क्रुद्धो राक्षसानन्तकोपमान् ॥

इति	இதற்க்கண்டவாறு	अन्तकोपमान	அம்மைகொத்த
तस्यां	அவள்	महाबलान्	மஹாபலமானவர்களை
द्रुवाणायां	நிரந்திரவான்களில்	चतुर्दश	14 திருஷ்கு
खरः	கரன்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
क्रुद्धः	கொழிந்து	व्यादिदेश	17 விவருமாறு
			கட்டளை விட்டான்.

मानुषौ शस्त्रसम्पन्नौ चौरकृष्णाजिनाम्बरौ । प्रविष्टौ दण्डकारण्यं घोरं प्रपद्या सह ॥

शस्त्रसम्पन्नौ	ஆயுதப்பணிகளுடைய,	प्रपद्या सह	தரவந்திரிடன் கூட
चौर-	மாவட்டியும், மான்கொ	घोरं	பயங்கரமான
कृष्णाजिनाम्बरौ	} அழகுத்தவர்களு	दण्डकारण्यं	தண்டனாபண்யத்தில்
मानुषौ	மாவட்டிகள், [மான	प्रविष्टौ	வாங்கிருக்கின்றவன்.

तौ हत्वा तां च द्रुष्ट्वा मपावर्तितुमर्हथ । इयं च रुधिरं तेषां भगिनी मम पास्यति ॥ २४ ॥ *

तौ	அவ்விருவர்களையும்.	मम	எனது
द्रुष्ट्वा	அவ்வகையாகிய	भगिनी इयं च	தமக்கையாகிய இவள்
तां च	அவளையும்	तेषां	அவர்களது
हत्वा	கொன்றுவிட்டு,	रुधिरं	ரத்தத்தை
अपावर्तितुं	தீக்கள் திரும்கொ	पास्यति	குடிப்பாள்.
अर्हथ	வேண்டும்.		

मनोरथोऽयमिष्टोऽस्या भगिन्या मम राक्षसाः । शीघ्रं सम्पाद्यतां गत्वा तौ प्रमथ्य स्वतेजसा ॥

राक्षसाः	“ராக்ஷசர்களோ!	गत्वा	சென்று,
मम	எனது	तौ	அவர்களை,
भगिन्याः	தமக்கையாகிய	स्वतेजसा	உங்கள் பாக்கிரமத்
अस्याः	இவளுடைய	प्रमथ्य	கொண்டு [தால்
अयं	இந்த [கின்ற	शीघ्रं	கிரகையில்
इष्टः	ஆகியிருக்கவேண்டிய	सम्पाद्यताम्	விதைவிதம் ப்பட்ட
मनोरथः	மனோரதமானது.		இம்.

युष्माभिर्निहतौ दृष्ट्वा तावृभौ भ्रातरौ रणे । इयं महृष्टा मुदिता रुधिरं युधि पास्यति ॥

रणे	போரில்	इयं	இவள்
भ्रातरौ	தமக்கையர்களாகிய	मुदिता	“பென் டுநீர்க்கு
तौ उभौ	அவ்விருவர்களையும்.	महृष्टा	உள்ளம் டுநீர்க்கு
युष्माभिः	உம்களால்	युधि	போரடகாத்தில்
निहतौ	கொன்றுப்பட்டவர்கள்	रुधिरं	ரத்தத்தை
दृष्ट्वा	அறிந்து,	पास्यति	குடிப்பாள்.
	[தான்		

इति प्रतिसमादिष्टा राक्षसास्ते चतुर्दश । तत्र जम्बुस्तया सार्धं घना वातेरिता यथा ॥

इति	இவ்வாறு	वातेरिता:	காற்றால் ஓட்டப்பட்ட
प्रतिसमादिष्टा:	இவ்விஷயத்தினால்	घना: यथा	மிகவும் பிற்பாடு
ते	அந்த [இ] பெற்ற	तया सार्धं	அவனோடு கூடவே
चतुर्दश	பதின்னாறு	तत्र	அங்குமிடத்திற்கு
राक्षसा:	அரக்கர்களும்	जम्बु:	போரூர்கள்.

तत्स्तु ते तं समुद्रमतेजसं तथा सुतीक्ष्णप्रदराश्च राक्षसाः ।

दुरासदं धर्षयितुं न चाशक्नु वनद्विपा दीप्तमिवामिमुद्धतम् ॥ २८ ॥

ते	அந்த	उद्धतं	வளர்ந்து
सुतीक्ष्ण-	கூர்மையான ஆயுதம்	दीप्तं	கொழுந்துவிட்டு
प्रदराः }	கனாடைய	अग्निं	காட்டுத்தீயை [ரிபும்]
राक्षसाः तु	அரக்கர்களும்,	इव तथा	எவ்வண்ணமோ,
दुरासदं च	அனுகமுடியாத		அவ்வண்ணமே,
समुद्रमतेजसं	மகா தேஜஸ்ஸுடன்	ततः	அப்பொழுது
तं	அவரை [விளங்கும்]	धर्षयितुं च	போருக்கழைக்கவும்
वनद्विपा:	காட்டு யானைகள்	अशक्नु न	முடியாதிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आवितः श्लोकाः ७३८४

आरण्यकाण्डे आवितः श्लोकाः ६७२

विंशः सर्गः—இகுபதாவது ஊர்க்கம் ॥ २० ॥

चतुर्दशराक्षसबधः—பதின்னாறு அரக்கர்களைக் கொல்வது.

ततः शूर्पणखा घोरा राघवाश्रममागता । रक्षसामाचक्षे तौ भ्रातरौ सह सीतया ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது,	सीतया सह	வீதாமிராட்டியாரோடு
घोरा	கொடியவனாகிய		கூட
शूर्पणखा	சூர்ப்பகை,	तौ भ्रातरौ	அந்த சகோதரர்கள்
राघवाश्रमं	ஸ்ரீராமரது ஆசனம்		இருவரையும்
	தனது	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
आगता	அடைந்து	आचक्षे	தெரிவித்தனர்.

ते रामं पर्णशाल्यायामुपविष्टं महाबलम् । ददशुसीतया सार्धं वैदेया लक्ष्मणेन च ॥ २ ॥

ते	அவர்கள்	सीतया	வீதாமிராட்டியாரோடு
पर्णशाल्यायां	பர்ணசாலியில்	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணரோடும் [டும்]
महाबलं	மகா பலசாலியாகிய	सार्धं	கூட
रामं	ஸ்ரீராமரை,	उपविष्टं	உட்கார்ந்திருக்கின்ற
वैदेया	விதேவருதேசத்தைச்		வராய்
	சேர்ந்த	सद्यः	கவனித்தார்கள்.

फलमूलाशनौ दान्तौ तापसौ धर्मचारिणौ । वसन्तौ दण्डकारण्ये किमर्थमुपहिंसथ ॥ ८ ॥

दण्डकारण्ये	“தண்டகாரணயத்தில்	तापसौ	தபஸ்சிவனாய்,
फलमूलाशनौ	{ பழங்களையும், கிழங்கு களையும், புதித்தாக் கொண்டு	वसन्तौ	வசந்தும் குக்கொண்டிரு ங்குமெங்களை
दान्तौ	தந்தைந்திரியர்களாய்,	किमर्थ	என்
धर्मचारिणौ	தருமநெறி தவறாத வர்களாய்,	उपहिंसथ	தீங்கன் இம்சிக்கின் , ரீர்கள்.

युष्मान् पापात्मकान् हन्तुं विप्रकारान्महाहवे । कर्षीणां तु नियोगेन शप्नोऽहं सशरायुधः ॥

अहं	“நான்,	महाहवे	மேபரநில்
कर्षीणां	கிஷிகளுடைய	हन्तुं	கொல்லு,
नियोगेन तु	ஆக்கினியின் பேரினே பே	सशरायुधः	{ பாணங்களை யுமாயுத ங்களையும் கையிற் கொண்டு
पापात्मकान्	பாபாத்தமாக்களாய்	शप्तः	இங்கு வந்திருக்கி றேன்.
विप्रकारान्	பிறருக்குத் தீங்கு		
युष्मान्	உங்களை [கிணங்கும்]		

तिष्ठतैवात्र सन्तुष्टा नोपावर्तितुमर्हथ । यदि प्राणैरिहायो वा निवर्तय्य निशाचराः ॥ १० ॥

निशाचराः	“நாசாசுரர்களை !	अर्हथ न	கடாது.
अस एव	இத்தேயே	इह अयः	இவ்விஷயத்தில் பயன்
सन्तुष्टाः	மனச்செயர்களின் தி	प्राणैः	உயிருடன்
तिष्ठत	உள்ளுங்கள்.	यदि वा	தேவைவெனில்
उपावर्तिन्	திரும்பியோட	निवर्तय्य	முடிவிடுங்கள்”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसास्ते चतुर्दश । उचुर्वाचं मुसङ्कुदा ब्रह्मज्ञाब्रह्मपाणयः ॥

सेरक्तनयना घोरा रामं रक्तान्तलोचनम् । पश्यं मधुराभावं हृष्टा दृष्ट्वाकामम् ॥ १२ ॥

ते	அந்த	ब्रह्मपाणयः	குலங்களை கவகறிற்ப பிடித்தும்
चतुर्दश	பதினான்கவர்களும்.	रक्तान्तलोचनं	செவ்வாரியோடய கண் கருநற்றவரும்,
घोराः	கொடியவர்களும்	दृष्ट्वाकामम्	தம்பதர்க்கிசாமம் தீங்கு
सेरक्तनयनाः	செவ்வந்த கண்களுந்த வர்களும்,	मधुराभावं	மதுவார்த்தை கூறிய
ब्रह्मज्ञाः	பிரம்மஞர்களை கொ ண்ட புரிபவர்களுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
राक्षसाः	ஆசுக்கர்கள்	पश्यं	பின்வரு பிழைக்கலை
तस्य	அவருடைய	हृष्टाः	பெரு நயிப்புற்றவா
तत् वचनं	அம்மொழியை	पश्यं	கவகையாய் [கவரம்]
श्रुत्वा	கேட்டு.	अनुः	பிரம்மபுருஷன்.
मुसङ्कुदाः	மிகத் கொங்கொண்டு		

क्रोधमुत्पाद्य नो भर्तुः खरस्य सुमहात्मनः । त्वमेव हास्यसे प्राणानद्यास्माभिर्हितो युधि ॥*

ந:	எங்களைத் து,	யுधि	போரில்
सुमहात्मनः	மகா தீமாவாண	अस्य	இப்போழுது
भर्तुः	காதுமாவனாகிய	अस्माभिः	எங்களால்
खरस्य	கரனுக்கு	इतः	வதைக்கப்பட்டு
क्रोधं	கோபத்தை	प्राणान्	உயிரை
उत्पाद्य	விளைவித்து,	हास्यसे	இழக்கப்போகின்றாய்.
त्वं एव	நீதான்		

का हि ते शक्तिरेकस्य बहूनां रणमूर्धनि । अस्माकमग्रतः स्थातुं किं पुनर्योद्धुमाहवे ॥

एकस्य	தனியான	स्थातुं हि	நிற்கவும்
ते	உங்களுக்கு	का शक्तिः	திறமையேது.
रणमूर्धनि	போர்முனையில்	आहवे	போரில்
बहूनां	பலரால்	योद्धुं	போர் புரிய
अस्माकं	எங்களது	किं पुनः	செரல்லவும் வேண்டி
अग्रतः	முன்னிலையில்		குமோ ?

एभिर्बाहुविमुक्तैः परिषैशूलपट्टसैः । प्राणांस्त्यक्ष्यसि वीर्यं च धनुश्च करपीडितम् ॥

नः	எங்களைத் து	करपीडितं	கையிற் பிடித்துள்ள
बाहुविमुक्तैः	கைகளினின்றி விடுப	धनुः च	வில்லையும்,
परिषैः	கதைகளாலும், [டும்	वीर्यं	பெருமையையும்,
एभिः	இந்த	प्राणान् च	உயிரையும்
शूलपट्टसैः	சூலங்களாலும்,	त्यक्ष्यसि	இழக்கப்போகின்றாய்.
	கத்திகளாலும்,		

इत्येवमुक्त्वा संख्या राक्षसास्ते चतुर्दश । विंशतिपुस्तानि शूलानि राघवं प्रति दुर्जयम् ॥

ते	அந்த	तानि	அந்த
चतुर्दश	பதினான்கு	शूलानि	சூலங்களை
राक्षसाः	ஆரக்கர்களும்	दुर्जयं	ஒருவராலும் வெல்ல
इति एवं	இவ்வாறாய்		உயர்த
उक्त्वा	சொல்லி,	राघवं प्रति	சூரமர் பித
संख्याः	கோபாலேசம் கொண்	विंशतिः	பதினான்கு.
	டவர்களால்		

तानि शूलानि काकुत्स्थस्समस्तानि चतुर्दश । तावद्विरेव चिच्छेद शरैः काञ्चनभूषितैः ॥

काकुत्स्थः	சூரமர்,	तावतिः एव	அந்த சங்கையுள்ள
तानि	அந்த	काञ्चनभूषितैः	பொன்னால் ஆனவகரி
समस्तानि	ஒன்றாய்க் கூடிய		க்கப்பெற்ற
चतुर्दश	பதினான்கு	शरैः	பாணங்களால்
शूलानि	சூலங்களையும்,	चिच्छेद	அண்டித்தெறிந்தார்.

* ततः पश्चान्महातेजा नाराचान् सूर्यसन्निभान् । जग्राह परमकुक्षतुर्दश शिलाशितान् ॥

ततः पश्चात्   அதன்மேல் [அவர்,
महातेजाः   மகாதேஜஸ்கியாகும்
परमकुक्षः   மிகச் சினங்கொண்ட
   வராய்
शिलाशितान्   கல்லில் தீட்டப்
   பெற்று

सूर्यसन्निभान्   சூரியனை நிகர்த்த
चतुर्दश   பதினான்கு
नाराचान्   நாராசமெனும்
   பாணங்களை
जग्राह   எடுத்தார்.

गृहीत्वा धनुरायम्य लक्ष्यानुद्दिश्य राक्षसान् । मुमोच राघवो बाणान् वज्रानिव शतक्रतुः ॥

राघवः   ஸ்ரீராமர்,
धनुः गृहीत्वा   தனுஸ்ஸை எடுத்து,
आयम्य   இழுத்து,
राक्षसान्   அரக்கர்களை
लक्ष्यान् उद्दिश्य   குறியாய்க்கொண்டு.

शतक्रतुः   இத்திரன்
वज्रान्   வஜ்ஜிராயுதங்களை
इष   எவ்வண்ணமோ,
   அவ்வண்ணமே
बाणान्   பாணங்களை
मुमोच   விடுத்தார்.

स्वमपुङ्ख्वाश्च विशिखाः प्रदीप्ता हेमभूषणाः ।

* ते भित्वा रक्षसां वेगाद्दक्षாंस रुधिराण्डुताः । विनिपेतुस्तदा भूमौ न्यमज्जन्ताश्च निस्स्यनाः ॥

ते   அந்த [களும்,
स्वमपुङ्खः   தங்கக்கட்டுள்ளவை-
हेमभूषणाः   தங்கமிழைக்கப்பெற்
   நவைகளும்,
प्रदीप्ताः च   ஜ்வலித்துக்கொண்ட
   ரூப்பவைகளுமான

शिखा   பிளந்துகொண்டு
रुधिराण्डुताः   ரத்தத்தில் தேர்ப்பந்த
   வைகளாய்
विनिपेतुः   வெளிவந்தன.
तदा   அப்பொழுது

विशिखाः   பாணங்கள்
वेगात्   வலிமைவாய்
रक्षसां   அரக்கர்களின்
वक्षसि   மார்புகளை

अनासिस्सनाः   { இடிமுழக்கங்கொண்
   டவைகளாய் அவை
   கள்
भूमौ   பூமிக்குள்
न्यमज्जन्त   புதைத்துப்போயின.

* तैर्भिन्नहृदया भूमौ छिन्नमूला इव द्रुमाः । निपेतुश्शोणितस्त्राता विकृता विगतासवः ॥

तैः   அவைகளால்
छिन्नमूलाः   வேறுறுக்கப்பட்ட
द्रुमाः इव   விருகட்கள்போல்
भिन्नहृदयाः   மார்புகள் பிளவுண்டு

शोणितस्त्राताः   ரத்தத்தில் முழுகி
विकृताः   விகாரமுற்று
विगतासवः   பிராணனை இழந்து
भूमौ   பூமியில்
निपेतुः   விழுந்தார்கள்.

तान् भूमौ पतितान् दृष्ट्वा राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । परिव्रता पुनस्तत्र व्यसृजद्वैरवस्थानान् ॥

क्रोधमूर्च्छिता   கோபாவேசங்கொண்
   டிருந்த
राक्षसी   அரக்கி, (குர்ப்பனகை)
तान्   அவர்களை
भूमौ   தரையில்
पतितान्   விழுந்துகிடக்கின்ற
दृष्ट्वा   கண்டு, [வர்களாய்

पुनः   அதனும்
तत्र   அவர் விஷயத்தில்
परिव्रता   உன்னம் நடுங்கியவ
   ளாய்
वैरवस्थानान्   பணித பயங்கர
   ஸூதிகள்
व्यसृजन्   வெளிவிட்டான்.

सा नदन्ती महानादं जवाच्छूर्पणखा पुनः ॥ २४ ॥

सा अந்த
शूर्पणखा சூர்ப்பகை
जवात् கொடுமையால்

पुनः துபாமல்
महानादं பெருஞ்சத்தத்தை
नदन्ती இட்டான்.

उपगम्य खरं सा तु किञ्चित्संशुष्कशोणिता । पपात पुनरेवार्ता सनिर्यासेव बह्वरी ॥

सा அவன்,
तु இப்பொழுது
किञ्चित् கொஞ்சம்
संशुष्कशोणिता உலர்ந்த சத்தமுடையவனாய்

खरं கரனை
उपगम्य கிட்டி,
आतां மனம் கொண்டு
सनिर्यासा கொந்துடனிருக்கும்
बह्वरी इव குத்துச்செடிபோல்
पपात கிழுந்தான்.

पुनः एव மீளவும்

भ्रातुस्समीपे शोकार्ता ससर्ज निनदं मुहुः । भूमौ शयाना दुःखार्ता लब्धसंज्ञा चिरान्पुनः ॥

सखरं मुमुचे वाणं विषण्णवदना तदा ॥ २६ ॥

शोकार्ता துபாத்தால் மனம்
கொந்த அவன்,

भ्रातुः தம்பியினது
समीपे முன்னிலையில்
मुहुः அடிக்கடி
निनदं பெரும் சத்தத்தை
ससर्ज இட்டான்.

दुःखार्ता கவலத்தால் பிடிக்கப்
பட்டவனாய் அவன்,

भूमौ தரையில்

शयाना கிழுந்தவனாய்
चिरान् வெகுநேரஞ்சென்று
पुनः மீளவும்
लब्धसंज्ञा சுயநிலைவெய்தி
तदा அப்பொழுது
विषण्णवदना வாடிய முகத்தினையாய்

सखरं உரத்த குரலிட்டு
वाणं கண்ணிரை
मुमुचे பெருக்கினான்.

निपातितान् प्रेक्ष्य रणे तु राक्षसान् प्रधाविता शूर्पणखा पुनस्ततः ।

वयं च तेषां निखिलेन रक्षसां शशंस सर्वं भगिनी खरस्य सा ॥ २७ ॥

खरस्य கரனது
भगिनी सा அந்த தமக்கையாகிய
शूर्पणखा சூர்ப்பகை,
रणे போரில்
राक्षसान् அரக்கர்களை
निपातितान् வீழ்த்தப்பட்டவர்
प्रेक्ष्य கண்டு, [களாய்
तु அதன்பின்னர்
ततः அவ்விடத்திலின்று

पुनः மீளவும்
प्रधाविता ஒடிவந்து
तेषां அந்த
रक्षसां அரக்கர்களுடைய
वयं வதைவை
निखिलेन ஒன்றுவிடாமல்
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
शशंस பின்வருமாறு
தெரிவித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे विंशः सर्गः ॥

एकविंशः सर्गः—இருபத்தொன்றுவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

खराय राक्षसवधकथनम्—கரஸிடம் ராக்ஷஸவதத்தைச் சொல்வது.

स पुनः पतितां दृष्ट्वा क्रोधाच्छर्पणसां खरः । उवाच व्यक्तया वाचा तामनर्थार्थिमागताम् ॥

ச:	அந்த	तां	அந்த
खरः	கரன்	शर्पणसां	சூர்ப்பநகையை
अनर्थार्थि	விஷயம் வினங்காத நிலையில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
आमतां	இருந்துகொண்டு	क्रोधात्	கோபத்தால்
पुनः	மீளவும்	व्यक्तया	வியத்தமான
पतितां	கீழே விழுந்து கிடக் குடும்	वाचा	சொல்கொண்டு
		उवाच	பின்வருமாறு வினவினான்.

मया विदानीं शूरास्ते राक्षसा रुधिराशनाः । त्वत्प्रियार्थं विनिर्दिष्टाः किमर्थं रुद्यते पुनः ॥

ते	“அந்த	मया	என்னால்
रुधिराशनाः	ரத்தத்தையுணவாய்க்	विनिर्दिष्टाः	அனுப்பப்பட்டார்கள்.
राक्षसाः	ராக்ஷஸ [கொள்ளும்	पुनः	இன்னும்,
शूराः	வீரர்கள்,	विदानीं	இப்பொழுது
त्वत्प्रियार्थं तु	உன் விருப்பத்திற்கு ண்டிவ	किमर्थं	எதற்காக
		रुद्यते	அழுப்புகிறதா?

भक्ताश्चैवानुरक्ताश्च हिताश्च मम नित्यशः । हन्यमाना न हन्यन्ते न न कुर्युर्वचो मम ॥

मम एव	எனக்கே	हन्यमानाः	பிறரால் வதைக்கப்பட டுபவர்களாய்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	हन्यन्ते न	கொல்லப்படார்கள்.
हिताः च	நன்மையே புரிபவர்க ளாய்	मम	எனது
अनुरक्ताः च	விதவாஸமுள்ளவர் களும்,	वचः	ஆக்கிரைபை
भक्ताः च	பக்தியுடையவர்களு மான அவர்கள்,	न न कुर्युः	செய்வார்களைன்பது மில்லை.

किमेतच्छ्रोतुमिच्छामि कारणं यत्कृते पुनः । हा नाथेति विनर्दन्ती सर्पवद्वेष्टसे क्षितौ ॥

हा नाथ	“ஐயோ, அப்பா!”	वेष्टसे	நீ புரளுகின்றனையோ,
इति	என்று	एतत्	இந்த
विनर्दन्ती	பெருங்கக்குரலிட்டு	कारणं	காரணம்
क्षितौ	தரையில்	कि पुनः	இன்னதென்பதை
यत्कृते	எதற்காக	श्रोतुं	அறிவ
सर्वथा	பாம்புபோல்	इच्छामि	நான் விரும்புகிறேன்.

अनाथवद्विलपसि किं नु नाथे मयि स्थिते । उत्तिष्ठोत्तिष्ठ मामेवं वैकुण्ठं त्यज्यतामिह ॥

मयि	நான்	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
नाथे	சகலகனும்	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
स्थिते	இருக்கையில்	एवं	இப்படிப்பட்டதாயிடி
किं नु	எனோ,	वैकुण्ठं	கலகமானது
अनाथवत्	அனாதையோன்	इह	இப்பொழுது
विलपसि	நீ புலம்புகின்றனை :	मां	என்னிடத்தில்
		त्यज्यताम्	விடப்பட்டும்”.

सा त्वेवमुक्ता दुर्धर्षा खरेण परिसान्विता । विमृज्य नयने सास्त्रे खरं भ्रातरमब्रवीत् ॥

दुर्धर्षा	அடக்காப்டிடாநியான	सास्त्रे	கண்ணோடும் கடிவ
सा	அவள்,	नयने	இரு கண்ணையும்
खरेण	காணல்	विमृज्य	துடைத்துக்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவாறு	भ्रातरं	தம்பியாகும்
उक्ता	சொல்லப்பட்டு	खरं	காணப்பார்த்து
तु	இப்பொழுது,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
परिसान्विता	சமாதானம் செய்யப் பட்டவளாய்		கொணஞள்.

अस्मीदानीमहं प्राप्ता हृतश्रवणनासिका । शोणितौघपरिक्रिस्ता त्वया च परिसान्विता ॥

अहं	நான்	प्राप्ता	இங்கு வந்தவளாய்
हृतश्रवण-	காதுமூக்குகளை	त्वया च	உன்னாலும்
नासिका }	பறிகொடுத்து	इदानीं	இதுவரையில்
शोणितौघ-	சத்தவெண்ணம்	परिसान्विता }	வந்தனவே தேற்ற
परिक्रिस्ता }	பெருக	अस्मि }	ப்படுத்தப்பட்டேன்.

प्रेषिताश्च त्वया शूरा राक्षसास्ते चतुर्दश । निहन्तुं राघवं घोरं मन्त्रियार्थं सलक्ष्मणम् ॥

त्वया	உன்னால்	राघवं	ராமனை
ते चतुर्दश	அந்த பதினான்கு	सलक्ष्मणं	சகலமானோடும் கூட
राक्षसाः	ஆரக்க	निहन्तुं	கொல்லுதற்கு
शूराः च	வீரர்களும்	मन्त्रियार्थं	எனது பிரபத்திற்காக
घोरं	துன்பமானவ	प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்டார்கள்

ते तु रामेण सामर्पाश्चूल्पद्विशपाणयः । समरे निहतास्सर्वे सायकैर्मर्मभेदिभिः ॥ ९ ॥

ते	அந்த	सर्वे तु	எல்லோரும்
चूल्पद्विश-	கைகளில் குலங்களை	मर्मभेदिभिः	மீட்டகளைத் துளைக்
पाणयः }	பும் கத்திகளையுமு	सायकैः	பாணங்களால் [கும்
	ண்டவ	रामेण	ராமனால்
सामर्पाः	காரியத்தில் துணிவு	समरे	போரில்
	கொண்ட	निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

• तान् भूमौ पतितान् दृष्ट्वा क्षणेनैव महाबलान् । रामस्य च महत्कर्म महांस्त्रासोऽभवन्मम ॥

தான்	அந்த	மகன்	மகத்தான
மகாவலான்	மகா பலசாலிகளையும்	கர்ம	செயலையும்
क्षणेन	ஒரு நொடியில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
भूमौ	பூமியில்	मम	எனக்கு
पतितान्	தொல்கியுற்றுக்கிடப் பவர்களையும்,	महान् त्रासः	பெரிய பயம்
रामस्य	ராமனது	अभवत्	உண்டாய்விட்டது.

साऽस्मि भीता समुद्रिमा विपण्णा च निशाचर । शरणं त्वां प्रपन्नाऽहं सर्वतो भयदर्शिनी ॥

निशाचर	நாசாசூனர !	भीता	நடுக்கி
सा	அந்த	समुद्रिमा	மனமுழறித்து
अहं	நான்	विपण्णा	துக்கித்து
सर्वतः	எங்கும்	त्वां च	உன்னிடையே
भयदर्शिनी	பயத்தை காண்கின்ற வளாய்	शरणं	சரணமாக
		प्रपन्ना अस्मि	அடைந்தேன்.

विषादनकाध्युषिते परित्रासोर्मिमालिनी । किं मां न त्रायसे मघां विपुले शोकसागरे ॥

विषाद- नकाध्युषिते	} துயரமெனும் முதலை களால் வசிக்கப்பெற் றதும்,	शोकसागरे	துக்கசாகரத்தில்
परित्रासोर्मि- मालिनी		मघां	முழிக்கிடக்கும்
विपुले	} பயமெனும் ஆலைவரி சைகளுள்ள துமான மிகப் பெரிய	सां	என்னை
		किं	ஏன்
		त्रायसे म	காப்பாற்றுகிருக் கின்றாய் ?

• एते च निहता भूमौ रामेण निशितैशरैः । ये च मे पदवीं प्राप्ता राक्षसाः पिशिताशनाः ॥

मे	என்னை	एते च	இவர்களும்
पदवीं प्राप्ताः	புன்பற்றியந்த	रामेण	ராமனால்
पिशिताशनाः	மாம்சபசிவனாகிய	निशितैः	கூசிய
राक्षसाः	ஆக்கர்கள்	शरैः	பாணங்களால்
ये च	எவர்களோ,	भूमौ	தரையில்
		निहताः	வீழ்த்தப்பட்டார்கள்.

• मयि ते यद्यनुक्रोशो यदि रक्षस्य तेषु च । दण्डकारणनिलयं जहि राक्षसकण्टकम् ॥

ते	உனக்கு	अनुक्रोशः यदि	கருணையுண்டென்
मयि च	என் விஷயத்தில் தானாகட்டும்	राक्षसकण्टकं	ஆக்கர்களது [குல் வைரியாய்
तेषु	அந்த	दण्डकारण-	} தண்டகாரில் குடி
रक्षस्य यदि	ஆக்கரின் விஷயத் தில் தானாகட்டும்	निलयं	
		जहि	ஒழி. [(ஆவனை)

यदि रामममिलघ्नं न त्वमथ वधिष्यसि । तव चैवाघतः प्राणास्त्यक्ष्यामि निरपवपा ॥

अमिलघ्नं	சத்ருக்களை வதைக்க	तव	உனது
रामं	ராமனை [கும்	अघतः एव	எதிரிடையே
त्वं	நீ,	निरपवपा	துணிவுகொண்டவ
अथ च	இப்பொழுதே	प्राणान्	உயிரை [எய்ய
वधिष्यसि न यदि	கொல்லாவிடில்,	त्यक्ष्यामि	நான் விட்டுவிடுவேன்.

बुद्ध्याऽहमनुपश्यामि न त्वं रामस्य संयुगे । स्थातुं प्रतिमुखे शक्तस्सचापस्य महात्मनः ॥ •

सचापस्य	கிலுதுடனிருக்கும்	स्थातुं	நிற்க
महात्मनः	மஹாத்மனாகிய	त्वं	நீ
रामस्य	ராமனுக்கு	शक्तः न	முடியாதவனென
प्रतिमुखे	எதிரில்	अहं	நான்
संयुगे	போரில்	बुद्ध्या	தீர்க்காதலா சகையால்
		अनुपश्यामि	உணர்கின்றேன்.

शूरमानी न शूरस्त्वं मिथ्याऽऽरोपितविक्रमः । मानुषौ यौ न शक्नोपि हन्तुं तौ रामलक्ष्मणौ ॥ •

यौ	எந்த	त्वं	நீ
मानुषौ	மானிடர்களாகிய	शूरमानी	சூரனென எண்ணிக்
तौ	அந்த		கொண்டிருக்கிறாய் ;
रामलक्ष्मणौ	ராமனையும் லக்ஷ்மண	शूरः न	சூரனல்லன்.
हन्तुं	கொல்ல [னையும்	मिथ्याऽऽरोपित-	உண்மையில்லாத ப
शक्नोपि न	நீ திறமையற்றிருக்கி	विक्रमः	ரக்கிரமத்தை தீருப
	ன்றனை.		பதரக்கொண்டவன்.

रामेण यदि ते शक्तिस्तेजो वाऽस्ति निशाचर । दण्डकारण्यनिलयं जहि ते कुलपांसन ॥ •

कुलपांसन	{ குலத்திற்கே அபகிர்க் தி விளைவித்துக்கொ ண்டிருக்கும்	शक्तिः वा	சக்தியாவது
निशाचर	ராசநன்!	अस्ति यदि	உண்டெனில்,
ते	உனக்கு	दण्डकारण्य-	தண்டகாவனத்தில்
रामेण	ராமனோடு [வது	निलयं	குடிசைண்டிருக்கும்
तेजः	பேர்புரியும் வலுவா-	ते	அவனை
		जहि	ஒழி.

निस्तत्त्वस्याल्यवीर्यस्य वासस्ते कीदृशस्त्विह । अपयाहि जनस्थानाच्चरितस्सह बान्धवैः ॥ •

निस्तत्त्वस्य	ஆண்மைமயற்று	कीदृशः	எவ்வாறு இருக்கும்.
अल्यवीर्यस्य	விந்தைம் குன்றிய	बान्धवैः सह	உறவுக்களோடு கூட
ते	உனக்கு	चरितः	கிணரவுகொண்டு
इह वासः तु	இம்மிடத்தில்	जनस्थानात्	குணஸ்தானத்தில்
	வாசிக்கின்றும்	अपयाहि	நின்று வெகிக்கினம்புகிடு.

स हि तेजस्समायुक्तो रामो दशरथात्मजः । भ्राता चास्य महावीर्यो येन चास्मि विरूपिता ॥

दशरथात्मजः	தசரதபுத்தல்வனுன	महावीर्यः	மஹாவீரன்.
सः	அந்த	येन हि	அவனுத்தான்
रामः	ராமன்	अस्मि च	நானும்
तेजस्समायुक्तः	மகா பராக்கிரமசாலி.	विरूपिता	உருக்குடைக்கப் பட்டோன்.
अस्य भ्राता च	இவனு தம்பிரும்		

रामतेजोभिभूतो हि त्वं क्षिप्रं विनशिष्यसि ॥ २१ ॥

त्वं हि	நீயும்	क्षिप्रं	கிரைவில்
रामतेजोभिभूतः	ராமபராக்கிரமத்தால் பிடிக்கப்பட்டு	विनशिष्यसि	நாசமுதுவாய்.

एवं विलप्य बहुशो राक्षसी विततोदरी । भ्रातुस्समीपे दुःखार्ता नष्टसंज्ञा बभूव सा ।
कराभ्यामुदरं हत्वा सरोद भृशदुःखिता ॥ २२ ॥

सा	அந்த	नष्टसंज्ञा	அறிவு தடுமாறியவ ளாய்
विततोदरी	பெருவயிறுபடைத்த	बभूव	ஆயினள்.
राक्षसी	அரக்கி	भृशदुःखिता	மிகத் துயருற்ற ஆவள்
दुःखार्ता	துக்கம் மேலிட்டு	कराभ्यां	இரு கைகளாலும்
भ्रातुः	தம்பிரிவனு	उदरं	வயிற்றில்
समीपे	முன்னிலையில்	हत्वा	அடித்துக்கொண்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	सरोद	கதறினாள்.
बहुशः	பலவாராய்		
विलप्य	மலம்பி,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः ७४३३

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः ७२१

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे दशमेऽहि वर्तमानकथापस्तङ्गः ॥

இவ்விதம் புராதனமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பத்தாவது தினத்தில் நடக்கும்
கதையின் பிரணங்கம் முடிவடைந்தது.

ஹிவிஷ: சரீ:—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

खरस्य युद्धगमनम्—கரன் போருக்குப் புறப்படுவது.

एवमार्थितः शूरः शूर्पणख्या स्वरस्ततः । उवाच रक्षसां मध्ये खरः खरतरं वचः ॥ १ ॥

शूर्पणख्या	ஞர்ப்பகைகயால்	ततः	அப்பொழுது
एवं	மேற்கண்டவாறு	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
आर्थितः	இகழ்ந்து பேசப்பட்ட	मध्ये	நடுவில்
शूरः	ஞரனும்	खरतरं	கொடிய
खरः	கொடியனுமாகிய	वचः	பின்வருஞ்சொல்லை
खरः	கரன்,	उवाच	மொழிந்தான்.

तथावमानमभवः क्रोधोऽयमतुल्यो मम । न शक्यते धारयितुं लवणाम्भ इवोन्वितम् ॥

तथा	“உனக்கு	अतुलः	ஒப்பற்றதாய்
अवमानमभवः	அவமானத்தாலான்	उन्विते	பொங்கிய
अयं	இந்த [டாகிய	लवणाम्भः इव	ஸமுத்திரம்போல்
मम	எனது	धारयितुं	அடக்க
क्रोधः	கோபம்,	न शक्यते	முடியாதிருக்கிறது.

न रामं गणये वीर्यान्मानुषं क्षीणजीवितम् । आत्मदुश्चरितैः प्राणान् हतो योऽद्य विमोक्ष्यति ॥

क्षीणजीवितं	அல்பாயுளுற்ற	अद्य	இப்பொழுது
मानुषं	மாணிடனாகிய	आत्मदुश्चरितैः	தனது தீச்செயல்
रामं	ராமனை		கனரல்
वीर्यान्	வீர்யத்தால்	हन्तः	வதைக்கப்பட்டவனும்
न गणये	நான் பொருட்படுத்த	प्राणान्	உயினை
यः	ஆகற இவன் [கிறான்;	विमोक्ष्यति	விடுப்போகிறான்.

वाण्यः संह्रियतामेष सम्भ्रमश्च विमुच्यताम् । अहं रामं सह भ्रात्रा नयामि यमसादनम् ॥

एषः	இந்த	अहं	என்,
वाण्यः	கண்ணீர்	रामं	ராமனை
संह्रियतां	அடக்கப்பட்டும்;	भ्रात्रा सह	தம்பியோடு கூடவே
संभ्रमः च	கலவாமும்த	यमसादनं	யமன் வீட்டிற்கு
विमुच्यतां	விட்டுவிடப்பட்டும்;	नयामि	அடப்புகிறேன்.

परश्वधहतस्याद्य मन्दप्राणस्य संयुगे । रामस्य रुधिरं रक्तमुष्णं पास्यसि राक्षसि ॥ ५ ॥

राक्षसि	ராஷஸி!	रामस्य	ராமனது
अद्य	இப்பொழுது	रक्तं	செவ்வந்
संयुगे	பொலில் [இண்டு	रुधिरं	சத்தக்காத
परश्वधहतस्य	கொடாரியால் வெட்ட-	उष्णं	கூச்சட
मन्दप्राणस्य	சூற்றயிராய்க்	पास्यसि	பிசுப்பாய்.

सा प्रहृष्टा वचः सुत्वा खरस्य वदनञ्च्युतम् । प्रशंस पुनर्मुख्याद्भ्रातरं रक्षसां वरम् ॥

खरस्य	கரனுடைய	सौख्यात्	முடத்தனத்தால்
वदनान्	முகத்தினின்றும்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
च्युतं	வெளிவந்த	वरं	உத்தமனாகிய
वचः	சொல்லை	भ्रातरं	தம்பியை
सुत्वा	கேட்டு,	पुनः	இப்பொழுது
सा	அவன்	प्रशंस	புகழ்ந்து கொண்டா
प्रहृष्टा	சந்தேகாவதமடைந்து		டினான்.

तया परुषितः पूर्वं पुनरेव प्रशंसितः । अब्रवीद्वृषणं नाम खरः सेनापतिं तदा ॥ ७ ॥

पूर्वं	முதலில்	तदा	அப்பொழுது
तया	அவனால்	वृषणं नाम	தூஷணன் என்ற
परुषितः	தூஷிக்கப்பட்டவ	सेनापतिं	சேனாபதியைப்
पुनः एव	மறுபடி [ஊம்,		பார்த்து
प्रशंसितः	புகழப்பட்டவனுமான	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
खरः	கரன்,		மொழிந்தான்.

चतुर्दश सहस्राणि मम चित्तानुवर्तिनाम् । रक्षसां भीमवेगानां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥ ८ ॥
नीलजीमूतवर्णानां घोराणां क्रूरकर्मणाम् । लोकहिंसाविहाराणां बलिनामुग्रतेजसाम् ॥
तेषां शार्दूलदर्पाणां महास्यानां महात्मनाम् । सर्वोद्योगमुदीर्णानां रक्षसां सौम्य कारय ॥

सौम्य	அன்பனே!	बलिनां	பலராலிகளும்,
तेषां	அந்த	उग्रतेजसां	உக்கிரமான பராக்கிர
चित्तानुवर्तिनां	மனக்கோணுது		மமுடையவர்களும்,
	தடப்பவர்களும்,	शार्दूलदर्पाणां	புலிபோல் செருக்கு
भीमवेगानां	அஞ்சத்தக்க வலிமை		ற்றவர்களும்,
	புடையவர்களும்,	महास्यानां	பெரும்வாய் படைத்த
समरेषु	போர்களில்		வர்களும்,
अनिवर्तिनां	பின்வாங்காதவர்க	महा मनां	மகா னதரியசாகித
	னும்,		னும்,
नीलजीमूत- } वर्णानां }	நீலமேகம்போன்ற க	उदीर्णानां	உற்சாகமுடையவர்
	ததையுடையவர்க		களான
घोराणां	பயங்கரமானவர்க	रक्षसां	ராக்ஷஸகுலத்தில் பிற
	னும்,	रक्षसां	அரக்கர்களது, [ந்த
क्रूरकर्मणां	கடுஞ்செயலுடைய	मम	எனது
	வர்களும்,	चतुर्दश	பதினான்கு
लोकहिंसा-) विहाराणां)	உலகத்தையிமகிப்ப	सहस्राणि	ஆயிரவர்களுக்கும்
	தை வினையாட்டாக	सर्वोद्योगं	எல்லா ஸன்னாகத்தை
	வுடையவர்களும்,	कारय	செய்கி, [பும்

उपस्थापय मे क्षिप्रं रथं सौम्य धनूंषि च। शरांश्च चित्रान् खड्गांश्च शक्तीश्च विविधा: शिता: ॥

சௌம்ய	அன்புணை!	சுடானு	காட்களையும்,
மே ரதம்	எனது இரதத்தையும்	வिविधा:	பலவகை
धनूंषि च	கிழ்க்களையும்,	शिता: शक्ती: च	கூரிய வேல்களையும்,
चित्रान्	பலவகை	क्षिप्रं	வினரவில்
शरान् च	பரண்களையும்,	उपस्थापय	தயார் செய்.

अग्रे निर्यातुमिच्छामि पौलस्त्यानां महात्मनाम्। वधार्थं दुर्विनीतस्य रामस्य रणकोविदः ॥

பௌஸ்த்யானா	புலஸ்த்யவரசத்திய	रणकोविदः	யுத்தங்களில் வல்லவ
महात्मनां	மஹாத்மர்க்கருக்	निर्यातुं	போக [னாகிய நான்,
अग्रे	முதலில்,	इच्छामि	தீர்மானித்திருக்கி
दुर्विनीतस्य रामस्य	செருக்குற்ற ராமனை		நேன்.
वधार्थं	கொல்வதற்காக		

इति तस्य ब्रुवाणस्य सूर्यवर्णं महारथम्। सद्यैः शवलैर्युक्तमाचचक्षेऽथ दूषणः ॥ १३ ॥

इति	இவ்வண்ணம்	शवलैः	பலவண்ணமுள்ள
ब्रुवाणस्य तस्य	மொழியார் அவனுக்கு	सद्यैः	நல்ல குதிரைகளால்
अथ	அதன்மேல்	युक्तं	பூட்ப்பெற்றுத்
सूर्यवर्णं	சூரியகாந்தியுள்ள	दूषणः	தயாருயிருப்பதால்
महारथं	மஹாத்மதை	आचक्षे	தெரியப்படுத்தினான்.

तं मेरुशिखराकारं तप्तकाञ्चनभूषणम्। हेमचक्रमसंवाधं वैदूर्यमयकूबरम् ॥ १४ ॥

मत्स्यैः पुण्यैर्द्रुमैः शैलैश्चन्द्रसूर्यैश्च काञ्चनैः। मङ्गलैः पक्षिसङ्घैश्च ताराभिरभिसंवृतम् ॥

ध्वजनिखिशसम्पन्नं किङ्किणीजालभूषितम्। सद्भयुक्तं सोऽमर्षादारुरोह रथं खरः ॥

तं	அந்த	मङ्गलैः	புண்ப [லும்,
मेरुशिखराकारं	மேருமலைச் சிகரம்	पक्षिसङ्घैः च	பறவைக்கூட்டங்களால்
	போன்றதும்,	ताराभिः	நகைத்திரங்களாலும்,
तप्तकाञ्चन-}	சத்தத்தக்கத்தால்	भमिसंवृतं	சத்திரவேலை செய்ய
भूषणं }	அலங்கரிக்கப்பெற்றதும்,		ப்பட்டதும்,
हेमचक्रं	பொன்சக்கிரங்களை	ध्वजनिखिश-}	தவடும், சத்தி இவை
	டையதும்,	सम्पन्नं }	களை புடைபதும்,
असंवाधं	கிராமமானதும்,	किङ्किणीजाल-}	சதவகைகளால் அந்
वैदूर्यमय-}	வைடூர்யமயமானதாக	भूषितम् }	கால் கிளக்குவதும்,
कूबरं }	த்தயக்கியுடையதும்	सद्भयुक्तं	நல்ல குதிரைகள் பூட்
काञ्चनैः	பொன்னால் செய்யப்		டப்பெற்றதுமான
मत्स्यैः	மீன்களாலும், [பட்ட	रथं	ரதத்தில்
पुण्यैः	புஷ்பங்களாலும்,	खरः	அகதகான்,
द्रुमैः	மரங்களாலும்,	अमर्षात्	{ மெற்கொண்ட காரிய
शैलैः	பர்வதங்களாலும்,		{ ததை முடிக்க அவர
चन्द्रसूर्यैः	சந்திரசூரியர்களாலும்	आरुह	வால்
			எறினான்.

निशाम्य तु रथस्थं तं राक्षसा भीमविक्रमाः । तस्थुः संपरिवार्येन दूषणं च महाबलम् ॥

भीमविक्रमाः	மஹா பரவீகரம் சாலீகிராக்ரம்	एनं तु	இவனையும்,
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	महाबलं	மஹாபலரை சீயான
तं	அவனை	दूषणं च	தூஷணனையும்,
रथस्थं	தேரிலிருப்பவனாக	संपरिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு,
निशाम्य	பார்த்து,	तस्थुः	காத்தவரின் முகங்கள்.

खरस्तु तान्महेष्वासान् घोरवर्मायुधध्वजान् । निर्यातित्वब्रवीद्धृष्टो रथस्थः सर्वराक्षसान् ॥

रथस्थः	தேரிலிருந்து	तान्	அந்த
खरः	கான்,	सर्वराक्षसान्	ஆரக்கர்களெல்லோ
तु	இப்பொழுது		ரையும் பார்த்து,
महेष्वासान्	பெரும் வீரபுகைத் த		வர்களும்,
घोरवर्मायुध-	பயங்கரமான கவசம்,	हृष्टः	மனங்கனிப்புற்று
ध्वजान्	ஆயுதம், தவனும்வை கொடியடைபவர்களு மான	निर्यात	" நடவுக்கள் "
		इति	என்று
		अब्रवीत्	ஆங்கொடுத்தான்.

ततस्तद्राक्षसं सैन्यं घोरवर्मायुधध्वजम् । निर्जगाम जनस्थानान्महानादं महाजवम् ॥

ततः	உடனே	राक्षसं	ராட்சஸ
जनस्थानात्	ஐனத்தானத்திலி	सैन्यं	சேனையானது
	ருந்து	महानादं	பெருங்கோவுத்து
घोरवर्मायुध-	பயங்கரமான கவசம்,		டனும்,
ध्वजम्	ஆயுதம், தவனும்வை கொடியடைப	महाजवं	பெரும் வேகத்துட
			னும்
तत्	அந்த	निर्जगाम	புறப்பட்டது.

मुद्गरैः पट्टिशैः शूलैः सुतीक्ष्णैश्च परश्वधैः । खट्वैश्चकैश्च हस्तस्थैर्भ्राजमानैश्च तोमरैः ॥
शक्तिभिः परघैर्घोरै रतमात्रैश्च कार्मुकैः । गदासिमुसलैर्वज्रैर्गृहीतैर्भीमदर्शनैः ॥ २१ ॥
राक्षसानां सुघोराणां सहस्राणि चतुर्दश । निर्यातानि जनस्थानात् खरचित्तानुवर्तिनाम् ॥

खर-	கானது சித்தம்போல்	हस्तस्थैः	கைகளிலிருக்கும்,
चित्तानुवर्तिनां	உடம்பவர்களும்,	मुद्गरैः	இருப்புத்தடி களோ
सुघोराणां	மிகப் பயங்கரமான வர்களுள்ள		டும்,
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுடைய	पट्टिशैः	பட்டாங்கத்திகளோ
चतुर्दश	பதின்னஞ்	शूलैः	சூலங்களோடும், [டும்,
सहस्राणि	ஆயிரவர்களும்,	सुतीक्ष्णैः	கடான
जनस्थानात्	ஐனத்தானத்திலி	परश्वधैः च	கோடாரிகளோடும்,
भीमदर्शनैः	பயங்கரமாய் [ருந்து	खट्वैः च	வாட்களோடும்,
गृहीतैः	பிடிக்கப்பட்டு	वज्रैः च	சங்கிரகயுதங்களோ
			டும்,

आजमानैः	இவர்க்கும்
तोमरैः च	வல்லவர்களுகளுகும்,
शक्तिभिः	வேல்களுகும்,
घोरैः	பயங்கரமான
परिवैः	சூண்டாத்தவர்களோ
अतिमात्रैः	மிகப்பெரிய [இம்,

फर्तुकैः च	கிந்தினோரும்,
गदासु-	கனாதகள், கத்திகள்,
मुसलैः }	கடலக்கைகள் இவைக
	ளோரும்,
अग्नेः	வெள்ளயத்தினோரும்
निर्यतानि	மெய்க்குர்கள்.

तांस्तु निर्धावतो दृष्ट्वा राक्षसान् भीमदर्शनान् । खरस्यार्थ स्थः किञ्चिज्जगाम तदनन्तरम् ॥

खरस्य	கரனது
स्थः अग्नि	ரதமும்,
भीमदर्शनान्	பயங்கரத்தினோற்ற
तान्	அந்த [முண்டய
राक्षसान्	ஆரக்கர்களை

निर्धावतः तु	கேகாடையோடுபவர்க
दृष्ट्वा	கண்டி, [கரங்
किञ्चिन्	சென்றதும்
तदनन्तरं	அதன்பித்தியே
जगाम	சென்றது.

ततस्ताञ्छवलयान्धांस्तपकाञ्चनभूषितान् । खरस्य मतमाज्ञाय सारथिः समचोदयन् ॥

सारथिः	ஸாரதி
ततः	அப்பொழுது
खरस्य	கரனது
मतं	அபிப்பிராயத்தை
आज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,

तप्तकाञ्चन- }	நல்ல தங்கத்தாலலங்க
भूषितान् }	செய்யப்பட்டவைக
	ளும்,
शयलान्	பலவண்ணமுள்ளவை
तान्	அந்த [கருமான
अश्वान्	குதிரைகளை
समचोदयन्	வேகமாயோட்டினான்.

स चोदितो रथः शीघ्रं खरस्य रिपुधातिनः । शब्देनापूरयामास दिशश्च प्रदिशस्तथा ॥

रिपुधातिनः	சந்துருக்களைக் கொ
खरस्य	கரனுடைய [ல்றும்
सः	அந்த
रथः	ரதம்
शीघ्रं	கிரகையில்

चोदितः	நட்ப்பப்பட்டதால்
शब्देन	சத்தத்தால்
दिशः च	திக்குகளையும்
प्रदिशः तथा	அதிக்குகளையும்,
आपूरयामास	செய்திற்று.

प्रवृद्धमन्युस्तु खरः खरस्वनो रिपोर्विधार्थं त्वरितो यथाऽन्तकः ।

अचूचुदन् सारथिमुच्चदन् भृशं महाबलो मेघ इवाश्मवर्षवान् ॥ २६ ॥

महाबलः	மஹாபலிக்கு வான்,
खरस्वनः	கொடிவா ஓர் அலகு
खरः	கரன், [கருமான
प्रवृद्धमन्युः	பெரியவனாகியவன்.
अन्तकः यथा	மரணிகளோடும் [வான்
रिपोः	சந்துருக்களுடைய
विधार्थं	வாறுதற்காக

त्वरितः	அவதரப்படுகிறவனும்
अश्मवर्षवान्	கல்லாடுபொழியும்
मेघः इव	மேகம்போல
सारथि	சாரதிவைப்பார்க்கு
उच्चदन् तु	அந்தத்தனக்கொண்டு
भृशं	நிகலும்
अचूचुदन्	அவதரவான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये आरण्यकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || 22 ||

उभयातदर्शनम्—அபசுதுணங்கொண்பது.

तं प्रयान्तं बलं घोरमशिवं शोणितोदकम् । अभ्यवर्षन्महामेघस्तुमुलो गर्दभारुणः ॥ १ ॥

प्रयान्तं	சென்றுகொண்ட	अशिवं	அமிங்கனமான
तं	அவனுக்கு, இருந்த	शोणितोदकं	குருதிமழையைய
गर्दभारुणः	செம்பட்டைநிறமான	बलं	சைன்யத்தின்மீது
महामेघः	பெரும்மேகம்	घोरं	கொடுமையாய்
स्तुमुलः	பேரொசியுந்து,	अभ्यवर्षत्	வாடித்தது.

निपेतुस्तुरगास्तस्य रथयुक्ता महाजवाः । समे पुष्पचिते देशे राजमार्गे यदृच्छया ॥ २ ॥

तस्य	அவனுடைய	समे	ஸமதளமான
महाजवाः	மகாலேகமுள்ள	पुष्पचिते	புஷ்பக்களிறத்தது
रथयुक्ताः	சதத்தில் கட்டப்பட்ட		ன்ன
	இருந்த	देशे	பிரதேசத்தில்
तुरगाः	குதிரைகள்,	यदृच्छया	அகஸ்மாத்தாய்
राजमार्गे	ராஜமீதியில்	निपेतुः	இடறியிழுத்தன.

श्यामं रुधिरपर्यन्तं बभूव परिवेषणम् । अलातचक्रप्रतिमं परिगृह्य दिवाकरम् ॥ ३ ॥

दिवाकरं	சூரியனை	रुधिरपर्यन्तं	சிவந்த ஓரமுடைய
परिगृह्य	சுற்றி,		தாய்,
परिवेषणं	ஓர் வட்டம்	अलातचक्र-	} கொள்ளிக்கட்டை வட்டம் போன்றதாய்,
श्यामं	கருத்ததாய்,	प्रतिमं	
		बभूव	
			தோன்றிற்று.

ततो ध्वजमुपागम्य हेमदण्डं समुच्चिन्नम् । समाक्रम्य महाकायस्तस्थौ शृङ्गः सुदारुणः ॥

ततः	அப்பொழுது	हेमदण्डं	தக்கஸ்தம்பமுடைய
सुदारुणः	பயங்கரமான	शृङ्गं	தலகுத்தை
महाकायः	பெரிய உடலுடைய	उपागम्य	அணுகி,
शृङ्गः	கழு கொன்று	समाक्रम्य	சுற்றிக்கொண்டு,
समुच्चिन्नं	உயர்த்தப்பட்ட	तस्थौ	இருந்தது.

जनस्थानसमीपे तु समागम्य खरस्वनाः । विस्वरान् विविधांचक्रुर्मोसादा मृगपक्षिणः ॥

मोसादाः	மாமீசுகளையுண்	जनस्थान.)	ஜனஸ்தானத்தினரு
	ணும்	समीपे तु)	கிளையே
मृगपक्षिणः	மிருகங்களும்	समागम्य	ஒன்றுகூடி,
	பகதிகளும்	विविधान्	பலவகையாய்
खरस्वनाः	கொடுங்கூரல் கொண்	विस्वरान्	விவரக்கூர்ச்சல்களை
	டனவாய்	चक्रुः	இட்டன.

व्याजदुश्च प्रदीप्तायां दिशि वै भैरवस्वनम् । अक्षिप्तं यातुधानानां शिवा घोरा महास्वनाः ॥

घोरा:	கொடிய	यातुधानानां	அரக்கர்களுக்கு
महास्वनाः च	பெருங்குர ஹன்ன	अक्षिप्तं वै	அபசகுனமான
शिवाः	சரிகள்,	भैरवस्वनं	பயங்கரமான சத்த
प्रदीप्तायां दिशि	கிழக்குதிக்கில்	व्याजदुः	இட்டன. [த்தை

प्रभिन्नगजसङ्काशास्तोयशोणितधारिणः । आकाशं तदनाकाशं चक्रुर्भीषा वलाहकाः ॥

भीमाः	பயங்கரமான	आकाशं	ஆகாயத்தை
वलाहकाः	மேகங்கள்,	तत्	அப்பொழுது
प्रभिन्नगज- } सङ्काशाः } तोयशोणित- } धारिणः }	மதம் சிடித்த யானைக ளை நிகர்த்தனவாய், சத்தஜலத்தை தரிக்கி ன்றனவகளாய்.	अनाकाशं	விரகாரமற்றதாய்
		चक्रुः	செய்தன.

बभूव तिमिरं घोरमुद्धतं रोमहर्षणम् । दिशो वा विदिशो वाऽपि न च व्यक्तं चकाशिरं ॥

रोमहर्षणं	மயிர்குச்செரியும் படியாக	बभूव	உண்டாயிற்று.
तिमिरं	குறிஞன்	दिशः वा	திக்குகளாவது.
घोरं	பயங்கரமாகவும்,	विदिशः वा अपि	விதிக்குகளாவது.
उद्धतं च	அதிகமாகவும்,	व्यक्तं	வயக்தமாய்
		चकाशिरं न	தெரியவில்லை.

क्षतजार्द्रिसवर्णाभा सन्ध्या कालं विना बभौ । खरस्याभिमुखं नेदुस्तदा घोरमुगाः खगाः ॥

कालं विना	அகாலத்தில்	घोरमुगाः	கொடிய மிகுந்தவரும்
सन्ध्या	சந்தியையானது	खगाः	பறவைகளும்,
क्षतजार्द्रि- } सवर्णाभा } बभौ	சத்தம் களைந்த பொ ருள்களுக்கொப்பாய் வீள்கிறது.	खरस्य	கரனுக்கு
तदा	அப்பொழுது	अभिमुखाः	எதிரிலிருந்துகொ ண்டு
		नेदुः	கட்சலிட்டன.

कङ्कगोमायुगृध्राश्च चुकुशुर्भयशंसिनः ॥ १० ॥

भयशंसिनः	ஆபத்தை குறிப்பிடும்	कङ्कगोमायु- } गृध्राः च } चुकुशुः	பருந்துகளும், கரிக ளும், கழுதுகளும், கட்சலிட்டன.
----------	---------------------	---	--

नित्याशुभकरा युद्धे शिवा घोरनिर्दशनाः । नेदुर्बलस्याभिमुखं ज्वालोद्धारिभिराननैः ॥

युद्धे	போரில்	शिवाः	சரிகள்,
नित्याशुभ- } कराः }	எப்பொழுதும்மக்க ளத்தை உண்டிபண் துவனவகளுக்கும்,	ज्वालोद्धारिभिः	இளரனைவக்கக்கும்
घोरनिर्दशनाः	அபத்தைத் தெரியி டனவகளுக்கொண்ட	आननैः	அாய்களால்
		खरस्य	கரன்மத்தினது
		अभिमुखं	எதிரில்
		नेदुः	உண்டையிட்டன.

• कवन्धः परिधाभासो दृश्यते भास्कुरान्तिके । जग्राह सूर्यं स्वभानुसर्पवणि महाग्रहः ॥

भास्कुरान्तिके	சூரியனுடைய சமீபத்தில்	कवन्धः	ஓர் கருமேகம்
		दृश्यते	காணப்பட்டது.
परिधाभासः	{ சூரியோதயத்திற்கு முந்தியும், சூரியன் தமனத்திற்கு பிந்தி யும், சூரியன் மறை க்கும் "பரிகம்" என் னும் மேகத்தை ஒத்த	अपर्वणि	அமர்வாணையில்லாத கிணத்தில்
		महाग्रहः	கொடிய கிரகமான
		स्वभानुः	சூரு
		सूर्य	சூரியனை
		जग्राह	பற்றிக்கொண்டது.

प्रवाति मास्तुः शीघ्रं निष्पयोऽभूदिवाकरः । उत्पेतुञ्च विना रात्रि ताराः खद्योतसप्रभाः ॥

मास्तुः	காற்று	रात्रि विना	இரக்காலமல்லவா
शीघ्रं	வேகமாய்		யினும்,
प्रवाति	வீசிற்று.	ताराः च	நகரத்திரங்களும;
दिवाकरः	சூரியன்	खद्योतसप्रभाः	மினியினிப்பூச்சிக ளுக்கொப்பாய்
निष्पमः	ஒளியிழந்து		
अमृत	இருந்தன.	उत्पेतुः	உதிர்ந்தன.

सहोन्नमीनविहगा नलिन्यः शुष्कपङ्कजाः । तस्मिन् क्षणे बभूवुश्च विना पुष्पफलैर्दुमाः ॥

तस्मिन् क्षणे	அந்த நேரத்தில்,	शुष्कपङ्कजाः	கருகிய தாமரைவை யுடையவைகளாயும்
नलिन्यः	தாமரையோடைகள்	दुमाः	விருகதங்கள்
सहोन्नमीन-	{ மறைந்த மீன்கள், பற வைகளினைவகளைபு	पुष्पफलैः }	புஷ்பங்களைபும் பழங்
विहगाः		विना च }	களையுமிழந்தவைகள
	யுடையவைகளாயும்,	बभूवुः	இருந்தன. [னாயும்

उद्धृतश्च विना वातं रेणुर्जलधरास्रगः । शीची कूर्चीति वाध्यन्त्यो बभूवुस्तत्र शारिकाः ॥

जलधरास्रगः	மேகம்போல் கழிய	शारिकाः च	கிழிகளும்
रेणुः	புழுதி	वाची कूर्ची इति	நீச்சமுச்சென்று
वातं विना	காற்றின்றி	वाध्यन्त्यः	கூவுகின்றவைகளாய்
उद्धृतः	கிளம்பிற்று.	बभूवुः	இருந்தன.
तत्र	அப்பொழுது,		

उल्काश्चापि सनिर्घाता निपेतुर्धोरदानीः । प्रचाल मही सर्वा सशैलवनकानना ॥

धोरदानीः	ஆபத்தை சூசிப்பிக் கும்	मही	புயி
उल्काः च	எரிசகத்திரங்களும	सर्वा अपि	எல்லாரும்
सनिर्घाताः	இடி கருடன்	सशैलवन-	மலைகள், காடுகள்,
निपेतुः	வீழ்ந்தன.	कानना }	மேகமொழிவைகள
		प्रचाल	கிடுகிடுத்தது. [கோரடு

स्वस्थ च स्थस्थस्य नर्मानस्य धीमतः । प्राकम्पत भुजः सव्यः स्वस्थास्यावसज्जत ॥

स्थस्थस्य च	தத்திவிருந்து கொண்டே	भुजः	தோன்
नर्मानस्य	பெயர்க்கொண்டிருந்	प्राकम्पत	தடித்தது.
धीमतः	படித்தவனுடைய [சும்	अस्य	இவனுக்கு
स्वस्थ	காதுக்கு,	स्वः च	சூரனும்
सव्यः	இடது	अवसज्जत	கம்பிப்போயிற்று. (ஆர்வம்)

सास्त्रा सम्पद्यते दृष्टिः पश्यमानस्य सर्वतः । ललाटे च रुजा जाता न च मोहान्न्यवर्तत ॥

सर्वतः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்	ललाटे	தலையில்
पश्यमानस्य	பார்க்குமவனுக்கு	रुजा च	வாடியும்
दृष्टिः	கண்	जाता	உண்டாயிற்று.
सास्त्रा	கண்ணீரோடுகூடிய	च	ஆயினும்,
संपद्यते	இருந்தது. [தரப்	मोहान्	அறிவின்பைமயால்
		न्यवर्तत न	திரும்பவில்லை.

तान् समीक्ष्य महोत्पातानुत्थितान् रोमहर्षणान् ।

अब्रवीद्राक्षसान् सर्वान् महसन् वाहिनीपतिः

॥ १९ ॥

वाहिनीपतिः	சேனைத்தலைவனுக்கும் ஆவன்,	समीक्ष्य	பார்த்து,
रोमहर्षणान्	மயிர்க்குச்செநியும்	महसन्	கிரித்துக்(கொண்டு),
उत्थितान्	உண்டாகிய [படி	राक्षसान्	ஆரக்கர்கள்
तान्	அந்த	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்
महोत्पातान्	பெருமபசு குணக்களை	अब्रवीन्	பென்வருமாறு [த்து கொன்னான்.

महोत्पातानिमान् सर्वानुत्थितान् धोरदर्शनान् । न चिन्तयाम्यहं वीर्याद्बलवान् दुर्बलानिव ॥

बलवान्	கீர்பமுடையவான்	धोरदर्शनान्	பொற்கடமால்
दुर्बलान्	பலலுநீனர்களை	उत्थितान्	உண்டாகிய
इव	எவ்வண்ணமுமே, ஆவ்வண்ணமே,	महोत्पातान्	பெருமபசு குணக்கள்
अहं	நான்	सर्वान्	எவ்வாறுந்தையும்
वीर्यात्	கீர்பத்தால்	न चिन्तयामि	பொருப்படுத்த கினை.
इमान्	இந்த		

तारा अपि शरैस्तीक्ष्णैः पातयामि नमःस्थलात् । मृधुं मरणधमेण सङ्कुद्धो योजयाम्यहम् ॥

ताराः अपि	நகரத்திரங்களைப்பற்றி.	सङ्कुद्धः अहं	சினங்கொண்ட நான்,
नमःस्थलात्	ஆகாயத்திலிருந்து [உ	मृधुं	மயலை
तीक्ष्णैः	கூரண	मरणधमेण	மரணத்தோடு
शरैः	பாணங்களை	योजयामि	சேர்த்துவைப்பேன்.
पातयामि	நான் கிழிச்செய்குவேன் ;		

राघवं तं बलौत्सितं भ्रातरं चास्य लक्ष्मणम् । अहत्वा सायकैस्तीक्ष्णैर्नोपावर्तितुमुत्सहे ॥

बलौत्सितं	பலத்தால் செஞ்சு	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்
तं	அந்த	तीक्ष्णैः	கூர்மான
राघवं	ராமனையும்,	सायकैः	பாணங்களால்
अस्य	இவனுடைய	अहत्वा	கொல்லாது,
भ्रातरं	தம்பியாகிய	उपावर्तितुं	திருப்ப
		उत्सहे न	மரட்டுடன்.

सकामा भगिनी मेऽस्तु पीत्वा तु रुधिरं तयोः । यन्निमित्तस्तु रामस्य लक्ष्मणस्य विषययः ॥

रामस्य	ராமனுக்கும்	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
लक्ष्मणस्य तु	லக்ஷ்மணனுக்கும்	रुधिरं	ரத்தத்தை
विषययः	ஆபத்தி	पीत्वा	சூழ்த்து,
यन्निमित्तः तु	எவன் காரணமாகவே	सकामा	மகிணுரதம் வைக்கடப்
मे	எனது [யோ, (அந்த)		பெற்றவனாக
भगिनी	தமக்கை,	अस्तु	ஆகட்டும்.

न कचित् प्राप्तपूर्वो मे संयुगेषु पराजयः । युष्माकमेतत्प्रत्यक्षं नानृतं कथयाम्यहम् ॥ २४ ॥

मे	எனக்கு	एतत्	இது
संयुगेषु	போர்களில்	युष्माकं	உங்களுக்கு
पराजयः	தோல்வி	प्रत्यक्षं	மேரில் தெரிந்த
कचित्	ஒரிடத்திலும்	अहं	நான் [விவரம்.
न प्राप्तपूर्वः	இதுவரைப் பூண்டா	अनृतं	பொய்மொழியை
	ககில்லை.	कथयामि न	சொல்லவில்லை.

देवराजमपि क्रुद्धो मत्तैरावतयायिनम् । वज्रहस्तं रणे हन्यां किं पुनस्तौ कुमानुपौ ॥

रणे	போரில்	क्रुद्धः	கேரபங்கொண்ட
वज्रहस्तं	வஜ்ரபாணியாய்		நான்
मत्तैरावत-	மதங்கொண்ட ஸ்திரீ	हन्यां	கொல்வேன்.
यायिनं }	தத்தில் ஏறிச்செல்	कुमानुपौ	அற்பமணிதர்களான
	வாய்,	तौ	அவ்விருவர்கள்
देवराजं अपि	தேவேந்திரனாய்கூட	किं पुनः	எம்போத்திரம்?

सा तस्य गर्जितं श्रुत्वा राक्षसस्य महाचमूः । प्रहर्षमनुलं लेभे मृत्युपाशावपाशिता ॥

तस्य	அந்த	मृत्यु-	யமனதுபாசத்தில் மர
राक्षसस्य	ஆரக்கனது	पाशावपाशिता }	ட்டுக்கொண்டிருப்பிட்டு.
गर्जितं	கொடித்ததை	महाचमूः	பெருஞ்சேனைமாரணது
श्रुत्वा	கேட்டு,	अनुलं	அடங்காத
सा	அந்த	प्रहर्षं	ஆனந்தத்தை
		लेभे	அடைந்தது.

समीयुश्च महात्मानो युद्धदर्शनकाङ्क्षिणः । कृपयो देवगन्धर्वाः सिद्धाश्च सह चारणैः ॥

युद्धदर्शन- काङ्क्षिणः }	யுத்தக் க்ஷத் றோசில் பார்க்க ஆவா வுற்ற	देवगन्धर्वाः च	தேவர்களுக்கும், கந்தர் வர்களுக்கும்,
महा-मानः	மஹாத்மா க்கனானா	सिद्धाः च	சித்தர்களுக்கும்,
कृपयः	நிஷ்டிகளுக்கும்,	चारणैः सह	சாரணர்களை ஒருகூட
		समीयुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

समेत्य चोचुः सहितास्तैन्योऽन्यं पुण्यकर्मणः ॥ २८ ॥

ते पुण्यकर्मणः समेत्य सहिताः च	அந்த புண்யா த்மா க்கள் வந்துசேர்ந்து, ஒன்றுகூடி	अन्योऽन्यं उचुः	ஒருவரோடொருவர் பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டார்கள்.
---	--	--------------------	---

स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्योऽस्तु लोकानां येऽभिसङ्गताः ।

जयतां राघवः सङ्ख्ये पौलस्त्यान् रजनीचरान् ।

चक्रहस्तो यथा युद्धे सर्वानसुरसत्तमान् ॥ २९ ॥

ये लोकानां अभिसङ्गताः गोब्राह्मणेभ्यः स्वस्ति अस्तु युद्धे चक्रहस्तः	எவர்கள் உலகங்களுக்கு தன்மைபுரிபவர்களோ (அவர்களுக்கும்) பசுக்களுக்கும், பிரா மணிகளுக்கும், சேஷமம் உண்டாகுக, போரில் சக்கிரபாளையாகும் விக்கணுபகவான்	असुरसत्तमान् सर्वान् यथा राघवः पौलस्त्यान् रजनीचरान् सङ्ख्ये जयताम्	அசுரோத்தமர்கள் எல்லோரையும் எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே ஸ்ரீராமர் புலஸ்திய வம்சத்தில் பிரக்த அரக்கர்களை போரில் வெல்லுவதாக.
---	---	--	---

एतच्चान्यच्च बहुशो ब्रुवाणाः परमर्षयः । जातकौतूहलास्तत्र विमानस्थाश्च देवताः ॥

दृश्युर्वाहिनीं तेषां राक्षसानां गतायुषाम् ॥ ३० ॥

जातकौतूहलाः विमानस्थाः देवताः च परमर्षयः च तस्य एतान् अन्यन्	ஆவா வுற்று விமானங்களிலிருக் தேவர்களும், ிரும் மகரிஷிகளும், அப்பொழுது இப்படியும், இன்னும்,	बहुशः च ब्रुवाणाः तेषां गतायुषां राक्षसानां वाहिनीं दृश्युः	பலவாகுவும், பேசிக்கொண்டே அந்த ஆயுள் முடிந்த அரக்கனது சேனையை பார்த்தார்கள்.
--	---	---	--

रथेन तु खरो वेगादुग्रसैन्यो विनिःसृतः । तं दृष्ट्वा राक्षसं भूयो राक्षसाश्च विनिःसृताः ॥

खरः	கரன்	तं	தந்த
रथेन	ரதந்தின்மீது,	राक्षसं	ஆரக்ஷை
उग्रसैन्यः	கோபரவேசமுற்றவை ன்பமுடையவனாய்	दृष्ट्वा	பார்ந்து,
वेगात्	வேகமாக	राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்
विनिःसृतः	போனான்,	भूयो च	இன்னும்திகமாய்
तु	அப்பொழுது	विनिःसृताः	நெருக்கினார்கள்.

श्येनगामी पृथुग्रीवो यज्ञशत्रुर्विहङ्गमः । दुर्जयः करवीराक्षः परुषः कालकामुकः ॥ ३२ ॥
मेघमाली महामाली सर्पास्यो रुधिराशनः । द्वादशैते महावीर्याः प्रतस्थुरभितः खरम् ॥

श्येनगामी	ச்யேனகாமி,	महामाली	மகாமாலி,
पृथुग्रीवः	புருதுகீவன்,	सर्पास्यः	ஸர்ப்பாஸ்யன்,
यज्ञशत्रुः	யக்ஞசத்ரு,	रुधिराशनः	ருதிராசனென்ற
विहङ्गमः	விஹங்கமன்,	एते	இந்த
दुर्जयः	துர்ஜயன்,	हाक्ष	பன்னிரண்டு
करवीराक्षः	கரவீராஷன்,	महावीर्याः	மஹா வீரர்கள்
परुषः	பருஷன்,	खरं	கரன்
कालकामुकः	காலகாமுகன்,	अमितः	குழந்துகொண்டு
मेघमाली	மேகமாலி,	प्रतस्थुः	சென்றார்கள்.

महाकपालः स्थूलाक्षः प्रमाथी त्रिशिरास्तथा । चत्वार एते सेनायै दूषणं पृष्ठतोऽन्वयुः ॥

महाकपालः	மஹாகபாலன்,	चत्वारः	நால்கரும்
स्थूलाक्षः	ஸ்தூலாஷன்,	सेनायै	சேனையின் முனையில்
प्रमाथी	பிரமதி,	दूषणं	தூஷணனை
त्रिशिराः तथा	திரிசிரன் என்ற	पृष्ठतः	பின்
एते	இந்த	अन्वयुः	தொடர்ந்தார்கள்.

सा भीमवेगा समराभिकामा सुदारुणा राक्षसवीरसेना ।

तौ राजपुत्रौ सहसाऽभ्युपेता माला ग्रहाणामिव चन्द्रसूर्यौ ॥ ३५ ॥

ग्रहाणां	கிரஹங்களுடைய	सुदारुणा	கொடியதுமான
माला	மாலையானது	राक्षसवीरसेना	ரக்ஷஸவீரஸைன்ய
चन्द्रसूर्यौ	சந்திரசூரியர்களை		மானது
इव	எவ்வண்ணமோ, ஆம்	राजपुत्रौ	ராஜபுத்ரவந்திகுமாரர்
सा	அந்த [வண்ணமே		கொண்டன
भीमवेगा	ஆதிக வேகமுடைய	तौ	ஆய்விருவர்களுடும்
समराभिकामा	போரில் ஆகா [தும், கொண்டதும்,	सहसा	வினையில்
		अभ्युपेता	நெருக்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

चतुर्विंशः सर्गः—இதுபத்துவாங்காவது ஸர்க்கம் || 24 ||

रामस्य युद्धोद्योगः—தீராமர் போருக்கு யத்தனிப்பது.

आश्रमं प्रतियाते तु खरे खरपराक्रमे । तानेवोत्पातिकान् रामः सह भ्रात्रा ददर्श ह ॥

खरपराक्रमे	கொடிய பராக்ரமம்	रामः	தீராமர்
	முன்ன	भ्राता सह	தம்பிரியோடுகூட
खरे	கரன்	तान् एव	அதே
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு	उत्पातिकान् ह	அபகருவாங்களை
प्रतियाते तु	வரும்பொழுது	ददर्श	கண்டார்.

तानुत्पातान् महाघोरानुत्थितान् रोमहर्षणान् । पजानामहितान् दृष्ट्वा लक्ष्मणं वाक्यमब्रवीत् ॥

महाघोरान्	அதி பயக்கரமான வகளுக்கும்	अहितान्	கேடை விளைவிப்பன வாய்
रोमहर्षणान्	மயிர்க்குச்செரியுமாறு	दृष्ट्वा	கவனித்து;
उत्थितान्	உண்டானதுமான	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணவர்ப்
तान्	அந்த		பார்த்து
उत्पातान्	அபகருவாங்களை	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
पजानां	ஜனங்களுக்கும்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

इमान् पश्य महाबाहो सर्वभूतापहारिणः । समुत्थितान् महोत्पातान् संहर्तुं सर्वराक्षसान् ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	सर्वराक्षसान्	அரக்கர்களெல்லோ சையும்
सर्वभूताप- हारिणः }	எல்லாப் பிராணிகளு க்கும் கேடு விளைவிக்க	संहर्तुं	சம்ஹரிக்க
इमान्	இந்த [கும்	समुत्थितान्	உண்டானவைகளாய்
महोत्पातान्	பெருமபகருவாங்களை	पश्य	உணர்.

अमी रुधिरधारास्तु विस्मजन्तः खरस्वनान् । व्योम्नि मेघा विवर्तन्ते परुषा गर्दभारुणाः ॥

अमी	“இந்த	रुधिरधाराः तु	ரத்ததாரைகளை
मेघाः	மேகங்கள்		உடையனவாய்,
व्योम्नि	ஆகாயத்தில்	गर्दभारुणाः	செம்பட்டை நெ முற்றனவாய்,
खरस्वनान्	விகாரசத்தங்களை	परुषाः	கொடியவகையனாய்
विस्मजन्तः	இடங்கொண்டு	विवर्तन्ते	நிற்கின்றன.

सधूमाश्च शरास्सर्वे मम युद्धाभिनन्दिनः । स्वमपृष्ठानि चापानि विवेष्टन्ते च लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	युद्धाभिनन्दिनः	யுத்தத்திலுற்சாகம்
मम	எனது		கொண்டிருக்கின்றன.
शराः	பாணங்கள்	स्वमपृष्ठानि	தக்கமயமானபின் புற
सर्वे	எல்லாமூம்	चापानि च	விற்களும் [முடைய
सधूमाः च	புகைக்கின்றனவாய்,	विवेष्टन्ते	அடிக்கின்றன.

यादृशा इह कूजन्ति पक्षिणो वनचारिणः । अयतो नो भयं प्राप्तं संशयो जीवितस्य च ।

वनचारिणः	“ வனத்தில் திரியும்	नः	நமக்கு
पक्षिणः	பகவிகள்	अयतः	முன்பாக
इह	இப்பொழுது	भयं	ஆபத்து
यादृशाः	இம்மா திரியும்	प्राप्तं	எற்பட்டிருக்கிறது ;
कूजन्ति	கூவுகின்றன.	जीवितस्य	உயிருக்கு
		संशयः च	சந்தேஹமே.

सम्पहारस्तु सुमहान् भविष्यति न संशयः ॥ ७ ॥

सुमहान्	“ மிகப்பெரிய	तु	இப்பொழுது
सम्पहारः	புத்தமாவனது	भविष्यति	எற்படப்போகிறது ;
		संशयः न	இதற்கைவாயில்லை.

अस्माख्याति मे बाहुः स्फुरमाणो मुहुर्मुहुः । सन्निकर्षे तु नः शूर जयं शत्रोः पराजयम् ॥

तु	“ ஆஹாம்,	सन्निकर्षे	சமீபத்தில்
शूर	வீர !	नः	நமக்கு
मे	எனது	जयं	ஜயத்தையும்,
अयं	இந்த	शत्रोः	சத்ருவுக்கு
बाहुः	கை	पराजयं	அபஜயத்தையும்
मुहुः मुहुः	இடைவிடாமல்	आख्याति	உணர்த்துகிறது.
स्फुरमाणः	தடிப்பதாய்,		

सुप्रभं च प्रसन्नं च तव वक्त्रं हि लक्ष्यते । उद्यतानां हि युद्धार्थं येषां भवति लक्षणम् ॥

निष्प्रभं वदनं तेषां भवत्यायुः परिक्षयः ॥ ९ ॥

च	“ மேலும்	येषां	எவர்களுடன
लक्षण	வசம்மண !	वदनं	முகம்
तव वक्त्रं	உனது முகம்	निष्प्रभं	காந்தியற்றதாய்
सुप्रभं	தேஜோ மயமாயும்,	भवति	ஆகிறதோ
प्रसन्नं च	தெளிவுற்றதாயும்	तेषां	அவர்களுக்கு
लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.	आयुःपरिक्षयः हि	ஆயுளினழிவே
युद्धार्थं	யத்தத்திற்காக	भवति हि	விகளாயும்.
उद्यतानां	முற்பட்ட		

रक्षसां नर्दतां घोरः श्रूयते हि महाध्वनिः । आहतानां च भेरीणां राक्षसैः क्रूरकर्मभिः ॥

नर्दतां	கர்ஜிக்கும்	आहतानां	அடிக்கப்பட்ட
रक्षसां	ஆரக்கர்களுடையவும்	भेरीणां च	பேரிகளுடையவும்,
क्रूरकर्मभिः	கொடிய செயல் புரியும்	घोरः	கொடிய
		महाध्वनिः	மேகொலி
राक्षसैः हि	ஆரக்கர்களாலேயே	श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.

अनागतविधानन्तु कर्तव्यं जयमिच्छता । आपदं शङ्कमानेन पुरुषेण विपश्चिता ॥ ११ ॥

आपदं	“ ஆபத்தம்	विपश्चिता	புத்திமான்னுமாகிய
शङ्कमानेन	எதிர்பார்த்தகின்றவா	पुरुषेण	புர ிஸனிதனுல்
जयं	ஜயத்தை	अनागतविधामं तु	முன்னேற்படாததான்
इच्छता	கோருகிறவனுள்,	कर्तव्यम्	செய்யத்தக்கது.

तस्माद्गृहीत्वा वैदेहीं शरपाणिर्धनुर्धरः । गुह्यामाश्रय शैलस्य दुर्गां पादपसङ्कुलाम् ॥

तस्मात्	“ ஆதலால்	शैलस्य	மலைமீனது,
शरपाणिः	சைபாணியெடுத்து	पादपसङ्कुलां	பாட்பசுடர்க்கு
धनुर्धरः	விடந்தரித்தவனாய்,	दुर्गां	புகழுடியாதிருக்கும்
वैदेहीं	வைதேநிலையை	गुहां	குகையை
गृहीत्वा	அழைத்துக்கொண்டு	आश्रय	அடைவாயாக.

प्रतिकूलितुमिच्छामि न हि वाक्यमिदं त्वया ।

शापितो मम पादाभ्यां गम्यतां वत्स मा चिरम् ॥ १२ ॥

इदं वाक्यं	“ இந்தச் சொல்லை	पादाभ्यां	இரு பாதங்களின்
त्वया	உன்னால்		மீதும்
प्रतिकूलितुं हि	மறுத்துரைக்கவும்	शापितः	ஈ ஆணைமடப்பட்டுரு
इच्छामि न	நானொப்பேன்.		க்கின்றனை.
	(ஆர்வம்)	वत्स	குழந்தாய்!
मम	எனது	मा चिरं	தாமதம் வேண்டாம்;
		गम्यताम्	செல்லப்படட்டும்.

त्वं हि शूराच्च बलवान् हन्या शैतान्न संशयः । स्वयं तु हन्तुमिच्छामि सर्वानेव निशाचरान् ॥

शूरः	“ சூரனும்	तु	என்னும்
बलवान् च	பலவானுமான	निशाचरान्	ஆட்கள்கள்
त्वं हि	நீயொருவனே	सर्वान् एव	எல்லோரைமுகடும்
एतान्	இவர்களை	स्वयं	நானே
हन्याः	கொல்லாய்;	हन्तुं	கொல்ல
संशयः हि न	சந்தேதறவமில்லை.	इच्छामि	விரும்புகிறேன் ”.

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः सह सीतया । शरान् दाय चापं च गुहां दुर्गां समाश्रयत् ॥

रामेण	ராமரால்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
एवं	போத்கண்டவாறு	सीतया	சிதையிடப்போ
उक्तः	ஆகநூலிக்கப்பட்ட		கோடு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सह	கூட
तु	நாளை	दुर्गां	புகழுடியாத
शरान्	பாணங்களைமுகடும்,	गुहां	குகையை
चापं च	விடக்கொண்டு,	समाश्रयत्	அடைந்தார்.

तस्मिन् प्रविष्टे तु गुहां लक्ष्मणे सह सीतया । हन्त निर्युक्तमित्युक्त्वा रामः कवचमाविशत् ॥

तस्मिन्	அந்த	हन्त	"பேஷ் !
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணர்	निर्युक्तं	"நல்லது "
सीतया सह	வீரபிராட்டியா	इति	என்று
	வேரடுகூட	उक्तवा	சொல்லி,
गुहां	குளையிறுதல்	कवचं	கவசத்தை
प्रविष्टे तु	புகுந்தவுடன்	आविशत्	அணிந்துகொண்டார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		

स तेनाग्निनिकाशेन कवचेन विभूषितः । बभूव रामस्तिमिरे विधूमोऽग्निरिवोत्थितः ॥ १७ ॥

सः	அந்த	तिमिरे	இருளில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	उत्थितः	உண்டான
तेन	அந்த	विधूमः	புணையற்ற
अग्निनिकाशेन	அக்கினிக்கொப்பான	अग्निः इव	அக்னிபொல
कवचेन	கவசத்தால். [ராய்,	बभूव	விளங்கினார்.
विभूषितः	அலங்கரிக்கப்பட்டவ-		

स चापमुद्यम्य महच्छरानादाय वीर्यवान् । बभूवावस्थितस्तत्र ज्यास्यनैः पूरयन्दिशः ॥

वीर्यवान् सः	வீரயவானாகுமவர்,	दिशः	எல்லா திசைகளையும்
महत्	மஹத்தான	ज्यास्यनैः	நாடுகளிலெல்லாம்
चापं	தாண்டூலை	पूरयन्	நிரப்பிக்கொண்டு
उद्यम्य	தயார்செய்து,	तत्र	அங்கிடத்தில்
शरान्	பாணங்களை	अवस्थितः	இடம்பெயர்த்து
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,	बभूव	இருந்தார்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च सह चारणैः । समेषु च महात्मानो युद्धदर्शनकाक्षया ॥

ततः	அப்பொழுது	चारणैः सह च	சாரணர்களுடன்
महात्मानः	மஹாத்மாக்களான		கூடவே
सगन्धर्वाः	சந்தர்வர்களுள்ளிட்ட	युद्धदर्शन-)	யுத்தத்தை பார்த்த
देवाः	தேவர்களும்,	काक्षया)	வேண்டுமென்ற அ
सिद्धाः च	சித்தர்களும்,		வாணிகுல்
		समेषु:	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ऋषयश्च महात्मानो लोके ब्रह्मर्षिसत्तमाः । समेत्य चोचुः सहितास्तेऽन्योन्यं पुण्यकर्मणः ॥

लोके	உலகில்	समेत्य च	வந்ததும்,
पुण्यकर्मणः	புண்பச்செய்துத்த	सहिताः	ஒன்றுகூடி
महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய	तं	அவர்கள்
ऋषयः च	முனிவர்களும்,	अन्योन्यं	ஒருவரோடொருவர்
ब्रह्मर्षिसत्तमाः	சித்த பிரம்மரிஷி	उचुः	பின்வருமாறு பேசிக்
	களும்,		கொண்டார்கள்.

स्वस्ति गोब्राह्मणेभ्योऽस्तु लोकानां ये हि सङ्गताः ।

जयतां राघवो युद्धे पौलस्त्याव्रजनीचरान्

॥ २१ ॥

चक्रहस्तो यथा युद्धे सर्वानसुरसत्तमान् ।

एवमुक्त्वा पुनः प्रोचुरालोक्य च परस्परम्

॥ २२ ॥

ये हि
लोकानां
गोब्राह्मणेभ्यः
सङ्गताः
स्वस्ति अस्तु
युद्धे
चक्रहस्तः
असुरसत्तमान्
सर्वान्
यथा

"எவர்களைல்லாம்
உலகங்களுக்கும்
பகர்களுக்கும்
பிராமணர்களுக்கும்
தன்மைபுரிபவர்களை
(அவர்களுக்கு)
சேஷமுண்டாகுக.
போரில்
சக்ரபரணியாகும்
வீஷ்ணுபகவான்
அசுரோத்தமர்கள்
எல்லோரையும்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

राघवः
पौलस्त्यान्
रजनीचरान्
युद्धे
जयतां
एवं
उक्त्वा
पुनः च
परस्परं
आलोक्य
प्रोचुः

ஸ்ரீராமர்,
புலஸ்த்ய வம்சத்தில்
பிரந்த
அரக்கர்களை
போரில்
வெல்லுவாராக",
என்று
கொல்லிவிட்டு
மீளவும்
ஒருவரையொருவர்
பார்த்து,
பின்வருமாறு பேசிக்
கொண்டார்கள்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणां । एकश्च रामो धर्मात्मा कथं युद्धं भविष्यति ॥

धर्मात्मा
रामः
एकः च
भीमकर्मणां
रक्षसां

"தர்மாத்மாவான
ஸ்ரீராமர்,
தனியாகவே
கொடிய செயலுற்ற
அரக்கர்களின்

चतुर्दश
सहस्राणि
युद्धं
कथं
भविष्यति

}
பதினானிரவர்க்கும்
போரில்
எத்தனம்
நடுகொடுப்பார்?

इति राजर्षयः सिद्धाः सगणाश्च द्विजर्षभाः ।

विमानस्थाः
सगणाः
देवताः च
राजर्षयः

விமானங்களிலிருந்த
வர்களும்
பரிவாரங்களோடு
கடியவர்களும்
தெவதைகளும்,
ராஜரிஷிகளும்,

जातकौतूहलास्तस्थुर्विमानस्थाश्च देवताः ॥

सिद्धाः
द्विजर्षभाः च
इति
जातकौतूहलाः
तस्थुः

செத்தர்களும்,
பிராமணுத்தமர்களும்
இவ்வாறு
ஆதிப ஆவதுற்று
இருந்தனர்.

आविष्टं तेजसा रामं संग्रामशिरसि स्थितम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि भयादिव्यधिरे तदा ॥

तदा
तेजसा
आविष्टं
संग्रामशिरसि
स्थितं

அப்பொழுது
தேஜஸ்ஸால்
ஆக்கமிக்கப்பட்டு
போர்முனையில்
நித்தமாய் நிற்கும்

रामं
दृष्ट्वा
भूतानि
सर्वाणि
भयात्
विव्यधिरे

ஸ்ரீராமரை
பார்த்து,
பிரானிகள்
எல்லாமும்
பயத்தினால்
நடுங்கின.

रूपमप्रतिमं तस्य रामस्याकिल्बृकर्मणः । बभूव रूपं क्रुद्धस्य रुद्रस्येव पिनाकिनः ॥ २६ ॥

तस्य	அந்த	क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட
अकिल्बृकर्मणः	சொம்பின் னி எதையும் செய்வவல்ல	पिनाकिनः	பிளாகபாணிவாகிய
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	रुद्रस्य	ருத்திரபகவானுடைய
अप्रतिमं	ஒப்பற்ற	रूपं इव	உருவம்போல
रूपं	உருவம்,	बभूव	ஆயிற்று.

ततो गम्भीरनिर्हादं घोरवर्मायुधध्वजम् । अनीकं यातुधानानां समन्तात् प्रत्यदृश्यत ॥

ततः	அப்பொழுது	घोरवर्मायुध-	} கொடிய கவசம், ஆயு தம், கொடி இலைக ளையுடையதாய்
यातुधानानां	அரக்கர்களுடைய	ध्वजम्	
गम्भीरनिर्हादं	பேகொலிகொண்ட		
अनीकं	சேனை		
समन्तात्	காற்புறமும்	प्रत्यदृश्यत	காணப்பட்டது.

सिंहनादं विमृजतामन्योन्यमभिगर्जताम् । चापानि विस्फारयतां जृम्भतां चाप्यभीक्ष्णशः ॥

विप्रघृष्टस्वनानां च दुन्दुभीश्चापि निघ्नताम् । तेषां सुतमुलः शब्दः पूरयामास तद्धनम् ॥

अन्योन्यं	ஒருவனையொருவர் பார்த்து	विप्रघृष्ट-	} பேரிரைச்சல் கொண் டவர்களுடைய,
अभिगर्जतां	அட்டகாசம் செய்கிற வர்களும்	स्वनानां च	
सिंहनादं	செங்கரைத்ததை	दुन्दुभीन् च	அந்ததுவொத்தியங் களை
विमृजतां	தூபெவர்களுடைய,	निघ्नतां अपि	அடிப்பவர்களுமான
चापानि	வித்களை	तेषां	அவர்களுடைய
विस्फारयतां	டக்காரம் செய்பவர்க	सुतमुलः	பெரும்
अभीक्ष्णशः च	அடிக்கடி [னும்	शब्दः	கேரலதமானது
जृम्भतां अपि	ஆரவாரிப்பவர்க ளும்,	सन् वनं	அவ்வனத்தை
		पूरयामास	நிரப்பிற்று.

तेन शब्देन विव्रस्ताः श्वापदा वनचारिणः । दुद्रुव्यत्र निशब्दं पृष्ठतो न व्यलोकयन् ॥

वनचारिणः	காட்டி யுள்ள	निशब्दं	சத்தமில்லாத இடம்
श्वापदाः	கொடிய மிருகங்கள்,	यत्	எதுகொ அதற்கு
तेन	அந்த	दुद्रुवः	துடின.
शब्देन	ஒலியால்	पृष्ठतः	திரும்பி
विव्रस्ताः	அஞ்சியவைகளால்	न व्यलोकयन्	பார்க்கவில்லை.

तच्चनीकं महावेगं रामं समुपसर्पत । धृतनानाप्रहरणं गम्भीरं सागरोपमम् ॥ ३१ ॥

धृतनाना-	} பலவிதப்பலக தரித்ததும்	तत् अनीकं	அந்த சேனை
प्रहरणं		तु	அப்பொழுது
सागरोपमं	சமுத்திரத்திற்கொப் பானதும்	महावेगं	நீலிரகைமூற்று
गम्भीरं	காம்பீரமுடையது மரண	रामं	ஸ்ரீராமரை
		समुपसर्पत	கிட்டியது.

रामोऽपि चारयञ्चक्षुः सर्वतो रणपण्डितः । ददर्श खरसैन्यं तद्युद्धाभिमुखमुद्यतम् ॥

रणपण्डितः போரில் வல்ல
ராம: அபி ஸ்ரீராமரும்,
நக்சு: பார்வைவைய
सर्वतः எல்லா பக்கங்களிலும்
चारयन् செலுத்தி,

युद्धाभिमुखं போரைக்குறித்து
उद्यतं முயற்சியுற்ற
तत् அந்த
खरसैन्यं கரனது சேனை வைய
ददर्श கண்டார்.

विनम्य च धनुर्भीमं तूण्योश्चोद्धृत्य सायकान् । क्रोधमाहारयत्तीव्रं वधार्थं सर्वरक्षसाम् ॥

भीमं பாங்கரமரன
धनुः தஜஸ்வை
विनम्य च வளைத்து,
सायकान् பாணக்களை
तूण्यो: அம்புமுத்துறணிகள்
இரண்டினின்றும்

उद्धृत्य च எடுத்து,
सर्वरक्षसां எல்லா ஆரக்கர்களின்
वधार्थं வதைக்காக
तीव्रं உத்திரமரன
क्रोधं கோபத்தை
आहारयन् அதைஉதார்.

दुष्येक्षः सोऽभवत् कुदो युगान्ताशिरिव ज्वलन् । तं दृष्ट्वा तेजसाऽऽविष्टं प्राद्वन् वनदेवताः ॥

कुदः கோபங்கொண்டு
युगान्ताशिः इव பிரளயகாலக்கிணி
ज्वलन् கிளங்கும் [போல்
सः ஆவர்,
दुष्येक्षः ஏதெடுத்துப் பார்க்க
முடியாதவராக

अभवत् ஆனார்.
तं அவரை
तेजसा தேஜஸ்ஸால்
आविष्टं நிரம்பப்பெற்றவராய்
दृष्ट्वा பார்த்து
वनदेवताः வனதேவதைகள்
प्राद्वन् ஓடின.

तस्य क्रुद्धस्य रूपं तु रामस्य ददृशे तदा । दक्षस्येव कर्तुं हन्तुमुद्यतस्य पिनाकिनः ॥

तदा அப்பொழுது
तस्य அந்த
क्रुद्धस्य கோபங்கொண்ட
रामस्य ஸ்ரீராமரது
रूपं ரூபமானது
दक्षस्य தகஷருண்டய

कर्तुं பாசத்தை
हन्तु उद्यतस्य அழிக்க வந்த [பது
पिनाकिनः சிறுகபாணிமினுடை
इव तु எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
ददृशे கிளங்கித்து,

तत्कार्मुकैराभरणैर्वज्रैश्च तैर्वर्मभिश्चाशिसमानवर्णैः ।

वभूव सैन्यं पिशिताशनानां सूर्योदये नीलमिवाभ्रजालम् ॥ ३६ ॥

पिशिताशनानां ஆரக்கர்களின்
तत् सैन्यं அந்த சேனையானது
तैः कार्मुकैः அந்த கிணிகளாலும்
आभरणैः ஆபரணங்களாலும்
वज्रैः च த்வஜங்களாலும்

अशिसमान- } அக்கிளிக்கொப்பரன
वर्णैः } காந்தியுண்டய
वर्मभिः च கவசங்களாலும்
सूर्योदये சூர்யோதயகாலத்தில்
नीलं अभ्रजालं इव நீலமேகக்கூட்டம்
वभूव இருந்தது. [போல

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௫ ॥

खरसैन्यवधः—கரன்சென்யவதம்.

अवष्टब्धधनुं रामं क्रुद्धं च रिपुघातिनम् । ददर्शश्रममागम्य खरः सहपुरःसरः ॥ १ ॥

சஹபுர:சர: பரிவாரங்களுடனிரு
खर: கரன், [க்கும்
आश्रमं ஆசிராமத்திற்கு
आगम्य வந்து,
रिपुघातिनं சத்ருசம்மதவார்க்காகிய

ராம் ஸ்ரீராமரை
अवष्टब्धधनुं கையில் விஷ்ணேந்திய
क्रुद्धं च கோபத்துடனிருக்கி
ददर्श பார்த்தான். [நவராமம்

तं दृष्ट्वा सशरं चापमुद्यम्य खरनिःस्वनम् ।

தஹு அவரைப் பார்த்து
सशरं பாணங்களை எடு
கடியதும்,
खरनिःस्वनं கெரடிய சப்தமுடைய
चापं கில்லை [துமான
उद्यम्य உதயத்திற்கொண்டு,

रामस्याभिमुखं सूतं चोद्यतामित्यचोदयत् ॥

சூத ஸூதையைப்பார்த்து
रामस्य "ராமனுக்கு
अभिमुखं கோமுகமாக
चोद्यतां சூட்டப்பட்டும்"
इति என்று
अचोदयत् கட்டினாயிட்டான்.

स खरस्याज्ञया सूतस्तुरगान् समचोदयत् ।

ச: சூத: அந்த ஸாரதி
खरस्य கரனுடைய
आज्ञया உத்தரவிற்படி
महाबाहु: மஹாபாகுவான
राम: ஸ்ரீராமர்
यत्र எங்கு

यत्र रामो महाबाहुरेको धुन्वन्धनुः स्थितः ॥

धनु: தனுஷ்ணை
धुन्वन् அசைத்துக்கொண்டு
एक: स्थित: தனியாய் நின்றாரோ,
(அங்கு)
तुरगान् குதிரைகளை
समचोदयत् சூட்டினான்.

तं तु निष्पतितं दृष्ट्वा सर्वे ते रजनीचराः ।

சசிவா: கூடவந்த
ते रजनीचरा: அந்த அரசுக்கர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
निष्पतितं யத்தத்திற்கு சித்தனா
யிருக்கும்

नर्दमाना महानादं सचिवाः पर्यवारयन् ॥

த அவனை
दृष्ट्वा तु பார்த்ததும்,
महानादं பேசொலையை
नर्दमाना: இட்டுக்கொண்டு
पर्यवारयन् குழித்துகொண்டார்
கள்.

स तेषां यातुधानानां मध्ये स्थगतः खरः ।

तेषां அந்த
यातुधानानां அரசுக்கர்களுடைய
मध्ये நடுவில்
स्थगतः ரதத்திலிருக்கும்
स: खर: அந்த கரன்

वभूव मध्ये ताराणां लोहिताङ्ग इवोदितः ॥

ताराणां நகைத்திரங்குனின்
मध्ये நடுவில்
उदितः உதயமான
लोहिताङ्ग: इव அங்காரகன்போல
वभूव விளங்கினான்.

स तैः परिवृतो घोरै राघवो रक्षसां गणैः । तिथिष्विव महादेवो वृतः परिषदां गणैः ॥

ரக்ஷா:	அரக்கர்களுடைய	திதி	சம்பவகூழ்தினங்களில்
தே:	அந்த	பரிஷதா:	பரிவாரங்களின்
घोरै:	கொடிய	गणै:	(19ாமத)கணங்களால்
गणै:	கூட்டங்களால்	वृतः:	சூழப்பட்ட
परिवृतः:	சூழப்பட்டிருந்த	महादेवः इव	சிவபெருமான்போல
स:	அந்த		விருந்தவர்.
राघवः:	ஸ்ரீராமர்,		

तानि मुक्तानि शस्त्राणि यातुधानैः स राघवः । प्रतिजग्राह विशिखैर्नद्योधानिव सागरः ॥

ச:	அந்த	नद्योधान्	சதிகளின் வேகங்களை
राघवः:	ஸ்ரீராமர்,	इव	எவ்வண்ணமோ,
यातुधानैः:	அரக்கர்களால்		அவ்வண்ணமே
मुक्तानि	போடப்பட்ட	विशिखैः	பாணங்களால்
तानि शस्त्राणि	அந்த சஸ்திரங்களை,	प्रतिजग्राह	தன்ன தீனமாக்கிக்
सागरः	ஸமுத்திரமானது		கொண்டார்.

स तैः प्रहरणैर्घोरैर्भिन्नगात्रो न विव्यधे । रामः प्रदीप्तैर्वहुभिर्वज्रैरिव महाचलः ॥ १३ ॥

महाचलः:	ஓர் மலைபோலானது,	तैः घोरैः	அந்த கொடிய
प्रदीप्तैः	ஜுவலிக்கும்	प्रहरणैः	ஆயுதங்களால்
बहुभिः	பல	भिन्नगात्रः	காயப்படுத்தப்பட்ட
वज्रैः	வஜ்ராயுதங்களால்	सः	அந்த [தேகமுடைய
इव	எவ்வண்ணமோ	रामः	ஸ்ரீராமர்,
	அவ்வண்ணமே,	विव्यधे न	பாணதப்படவில்லை.

स विद्धः क्षतजादिग्धः सर्वगात्रेषु राघवः । बभूव रामः सन्ध्याभ्रैर्दिवाकर इवावृतः ॥

राघवः:	சகலகுலத்திற்பிறந்த	सन्ध्याभ्रैः	ஸந்தியாகாலத்து
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்,		மேகங்களால்
विद्धः	அடிபட்டு	आवृतः	மூடப்பட்ட
सर्वगात्रेषु	எல்லா அவயவங்க	दिवाकरः इव	சூரியன்போல்
क्षतजादिग्धः	சத்தத்தால் [எரினும் பூசப்பட்டவரால்]	बभूव	விளக்கினார்.

विषेदुर्देवगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । एकं सहस्रैर्वहुभिस्तदा दृष्ट्वा समावृतम् ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	பார்த்து,
बहुभिः	பல	देवगन्धर्वाः	தேவர்களுக்கும்,
सहस्रैः	ஆயிரவர்களால்		கந்தர்வர்களும்,
एकं	ஒருவரை	सिद्धाः	சித்தர்களும்,
समावृतं	தாக்கப்பட்டவரால்	परमर्षयः च	பாமரிவதிகளும்,
		विषेदुः	துக்கப்பட்டார்கள்.

ततो रामः सुसङ्कुक्षो मण्डलीकृतकामुकः । ससर्ज विशिखान् बाणाञ्छतशोऽथ सहस्रशः ॥

ततः	அப்பிபாழுது	विशिखान्	அம்புகளையும்,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	बाणान्	பாணங்களையும்
सुसङ्कुक्षः	மிகவும் சோபங்கொ-	शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
मण्डलीकृत-	வில்லை மண்டலாகா	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
कामुकः	மாக செய்துகொண்டு	अथ ससर्ज	பதிலாய் விடுத்தார்.

दुरावारान्दुर्विषहान् कालदण्डोपमान् रणे । मुमोच लीलया रामः कङ्कपवान्जिह्वगान् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अजिह्वगान्	குறி தப்பாது
रणे	போரில்,		செல்வனவுமான
दुरावारान्	தடுக்கமுடியாதனவும்	कङ्कपवान्	கழுஞ்சிறகு கட்டப்
दुर्विषहान्	சகிக்கமுடியாதனவும்		பட்ட பாணங்களை
कालदण्डोपमान्	யம்பாசத்திற்கு	लीलया	விளையாட்டாய்
	கொப்பானவையும்,	मुमोच	விடுத்தார்.

ते शराः शत्रुसैन्येषु मुक्ता रामेण लीलया । आदद् रक्षसां प्राणान् पाशाः कालकृता इव ॥

रामेण	ஸ்ரீராமனால்,	कालकृताः	யமனால் விடப்பட்ட
लीलया	விளையாட்டாக	पाशाः इव	பாசங்கள் போல
शत्रुसैन्येषु	சத்ருசைன்யங்களில்	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
मुक्ताः	விடப்பட்ட	प्राणान्	உயிர்களை
ते शराः	அந்த பாணங்கள்,	आदद्	வாங்கிவிட்டன.

भिच्वा राक्षसदेहांस्तांस्ते शरा रुधिराण्वृताः । अन्तरिक्षगता रेजुर्दीप्ताग्निसमतेजसः ॥

ते शराः	அந்த பாணங்கள்,	दीप्ताग्नि-	கொழுந்துவிட்டெரிய
ताव	ஆகத	समतेजसः	மக்னிக்கொப்பான
राक्षसदेहान्	அரக்கர்களினுடல்களை		காந்தியடைபவைக
भिच्वा	பிளந்து,		ளாய்,
रुधिराण्वृताः	ரத்தத்தில் டோய்ந்த	अन्तरिक्षगताः	ஆகாயத்திலிருந்து
	வைகளாய்	रेजुः	கிளக்கின. [கொண்டு

असङ्ख्येयास्तु रामस्य सायकाश्चापमण्डलात् । विनिष्पेतुरतीव्रोश्चा रक्षःप्राणापहारिणः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமனுடைய	उमाः	உக்கிரமானவைக
सायकाः	பாணங்கள்,		ளாயும்,
चापमण्डलात् तु	கில்லொன்றிலிருந்தே	रक्षःप्राणा-	அரக்கர்களின் உயி
असङ्ख्येयाः	கணக்கிடமுடியாத	पहारिणः	வா வாங்குகிறவை
	தனவகையாய்,		களாகவும்,
अतीव	மிக	विनिष्पेतुः	வெளிப்பட்டன.

धनूपि च ध्वजाग्राणि वर्माणि च शिरांसि च । चिच्छिदुर्बिम्बिदुश्चैव रामबाणा गुणच्युताः ॥

गुणच्युताः	காணியிலிருந்து வெளிப்பட்ட	ध्वजाग्राणि च	கொடிகளின் துணிகளையும்
रामबाणाः	சூராமர துபாணங் கள்	चिच्छिदुः	அறுத்துத்தள்ளின.
धनूपि च	வித்களையும்,	वर्माणि च	கலசங்களையும்,
		शिरांसि च एव	தலைகளையும்
		बिम्बिदुः	பிளந்தன.

बाहून् सहस्राभरणानूरून् करिकरोपमान् । चिच्छेद रामः समरे शतशोऽथ सहस्रशः ॥

समरे	போரில்	ऊरून् अथ	துடைகளையும்,
रामः	சூராமர்,	शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
सहस्राभरणान्	சூபாணங்களைவிந்த	सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்,
बाहून्	கைகளையும்,	चिच्छेद	துணித்தெறிந்தவர்.
करिकरोपमान्	துதிக் கைகளை ஒகர்த்த		

हयान् काञ्चनसन्नाहान्नथयुक्तान् ससारथीन् । गजांश्च सगजारोहान् सहयान् सादिनस्तथा ॥ पदातीन् समरे हत्वा हनयद्यमसादनम् ॥ २४ ॥

काञ्चनसन्नाहान्	தங்கக்கவசம்போட்டு	सादिनः	குதிரை வீரர்களை
रथयुक्तान्	ரதத்தில் சூட்டப் பெற்ற	सहायान् तथा	குதிரைகளுடனும்,
हयान्	குதிரைகளை	पदातीन् हि	காணட்களையும்
ससारथीन्	சாரதிகளுடன்	समरे	போரில்
गजान्	யான்களை [கூடவும்,	हत्वा	கொன்று,
सगजारोहान् च	பரகர்களுடனும்,	यमसादनं	யமனதின் தித்திரு
		अनपत्	அனுப்பினார்.

ततो नालीकनाराचैस्ताक्ष्णार्थैश्च विकर्णिभिः । भीमपार्तस्वरं चक्रुर्भिद्यमाना निशाचराः ॥

ततः	அப்பொழுது	विकर्णिभिः च	"விக்கர்ணி"யெனும் பாணங்களாலும்
निशाचराः	ஆரக்கர்கள், [குற்ற	भिद्यमानाः	பிளர்க்கப்படுபவர்க ளாய்,
तीक्ष्णार्थैः	கூர்மையானமுனைக-		
नालीकनाराचैः	"நாளீகம்" "நாராகம்" என்ற பாணங்களால்	भीमे	பயங்கரமாய்
	னும்,	आर्तस्वरं चक्रुः	கதறினார்கள்.

तत्सैन्यं निशितैर्वाणैरर्दितं मर्मभेदिभिः । रामेण न मुखं लेभे शुष्कं वनमिवाग्निना ॥२५॥

रामेण	சூராமரால்	शुष्कं वनं	உலர்ந்த காடு
मर्मभेदिभिः	மர்மத்தைப் பிளக்கும்	अग्निना	நீயால்
निशितैः	கூரிய	इव	எவ்வண்ணமோ,
वाणैः	பாணங்களால்		அவ்வண்ணமோ
अर्दितं	தன்புறுத்தப்பட்ட	मुखं	கவர்ப்புரிவர்த்தினை
तन् सैन्यं	அந்த சைன்யமானது	न लेभे	அடைபெறவில்லை.

केचिद्भीमबलाः शूराः शूलान् खड्गान् परश्वधान् । रामस्याभिमुखं गत्वा चिक्षिपुः परमायुधान् ॥

केचित्	சில	गत्वा	சென்று,
भीमबलाः	பலங்கரமான / பலவர் சகலரையும்	परमायुधान्	நிறந்த ஆயுதங்களான
शूराः	சூரர்கள்,	शूलान्	சூலங்களையும்,
रामस्य	ராமருக்கு	खड्गान्	கத்திகளையும்,
अभिमुखं	எதிராக	परश्वधान्	கோடரிகளையும்
		चिक्षिपुः	எறிந்தனர்.

तानि वार्ष्णेर्महाबाहुः शस्त्राण्यावार्य राघवः । जहार समरे प्राणांश्चिच्छेद च शिरोधरान् ॥

समरे	போரில்	आवार्य	தடுத்து,
महाबाहुः	மஹாபாசூரனான	शिरोधरान्	கழுத்துகளை
राघवः	ராமர்,	चिच्छेद	செட்டித்தள்ளினார்.
तानि शस्त्राणि	அந்த சகலசூலங்களை	च	அப்படியாய்
वाणेः	பாணங்களுடன்	प्राणान्	உயினை
		जहार	வாங்கினார்.

ते छिन्नशिरसः पेतुश्छिन्नवर्मशरासनाः । सुपर्णवातविक्षिप्ता जगत्यां पादपा यथा ॥ २९ ॥

छिन्नशिरसः	தலைதறப்பட்டவர்கள்	ते	அவர்கள்
	ஆம்,	सुपर्णवात-)	கருடபகவானின் காற்
छिन्नवर्म-)	துண்டிக்கப்பட்ட கல	विक्षिप्ताः)	சூல தாக்கப்பட்ட
शरासनाः)	சகலகளையும், கிழ்களை	पादपाः यथा	மாங்கள் போல
	யுழுண்டவர்களு	जगत्यां	பூமியில்
	மான	पेतुः	கிழுந்தார்கள்.

अवशिष्टाश्च ये तत्र विषणाश्च निशाचराः । स्वरमेवाभ्यधावन्त शरणार्थ शरादिताः ॥

तत्र	அப்பொழுது	विषणाः च	நெதிராய்நித்திரவர்
अवशिष्टाः	மிஞ்சியவர்கள்		களாய்,
ये	எவர்களோர், அந்த	शरणार्थ	தஞ்சனைக்காக
निशाचराः	அரக்கர்கள்,	स्वरं एव	காணிட்டு
शरादिताः च	பாணங்களுடையபட்டு	अभ्यधावन्त	தடினார்கள்.

तान् सर्वान् पुनरादाय समाश्वास्य च दूषणः । अभ्यधावत काकुत्स्थं क्रुद्धो रुद्रमिवान्तकः ॥

दूषणः	தூஷணன்	क्रुद्धः	சினங்கொண்ட
तान्	அவர்கள்	अन्तकः	உயன்
सर्वान्	எல்லோரையும்,	रुद्ध	கெடுபெருமானிடம்
समाश्वास्य	தேற்றி,	इव	எவ்வண்ணமோ,
पुनः	மீண்டும்,		அவ்வண்ணமே
आदाय च	அடாதுத்துக்கொண்டு,	काकुत्स्थ	ராமரிடம்
		अभ्यधावत	தடினான்.

निवृत्तास्तु पुनः सर्वे दूषणाश्रयनिर्भयाः । राममेवाभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ॥ ३२ ॥

शूलमुद्गरहस्ताश्च चापहस्ता महाबलाः । सृजन्तः शरवर्षाणि शस्त्रवर्षाणि संयुगे ।

द्रुमवर्षाणि मुखन्तः शिलावर्षाणि राक्षसाः ॥ ३३ ॥

दूषणाश्रय- }	ஆரக்கரை யாண்டு	चापहस्ताः	விந்ற்களை யோந்திக்
निर्भयाः }	தான் பயமற்று		கொண்டும்,
पुनः	மீனவும்	शरवर्षाणि	பாணவர்க்குகளையும்,
निवृत्ताः	திரும்பிவந்த	शस्त्रवर्षाणि	சண்டிரவர்க்குகளை
महाबलाः	மஹா பலசாலிகளான	संयुगे	போகில் [யும்,
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सृजन्तः	பிரயோகிப்பவர்க
सर्वे तु	எல்லோருமே		ளாயும்,
सालताल- }	சூலதாமரம், பனை	द्रुमवर्षाणि	கிருஷ்ணருஷங்க
शिलायुधाः }	மரம், மணிகளினவ		ளையும்,
	களையுடையதாய்க்	शिलावर्षाणि	மணவருஷங்களையும்,
	கொண்டும்,	मुखन्तः च	பொழிக்கின்றவர்க
शूलमुद्गर- }	சூலங்கள், உடுக்கை		ளாயும்,
हस्ताः }	ளினவர்களைப்பெடுத்த	राम एव	ஸ்ரீராமரையே
	தக்கொண்டும்,	अभ्यधावन्त	தாக்கினார்கள்.

तद्बभूवादभुतं युद्धं तुमुलं रामहर्षणम् । रामस्य च महाघोरं पुनस्तेषां च रक्षसाम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்,	अदभुतं	ஆச்சரியகரமாயும்,
तेषां	அந்த	रामहर्षणं	மயிர்க்குச்செறிபும்
रक्षसां च	அரக்கர்களுக்கும்,		படியாக
पुनः च	மறுமுறைதேர்ந்த	तुमुलं	குழப்பமாயும்,
तत् युद्धं	அந்தப் போரானது,	महाघोरं	மிகப் பயங்கரமாகவும்
		बभूव	இருந்தது.

ते समन्तादभिकृद्धा राघवं पुनरभ्ययुः ॥ ३५ ॥

ते अभिकृद्धाः	அவர்கள் வெகு கோ	पुनः	மீனவும்
	பமடைந்தவர்களாய்	राघवं	ஸ்ரீராமரை [கள்.
समन्तात्	எல்லாபக்கங்களிலும்	अभ्ययुः	குழந்துகொண்டார்-

तैश्च सर्वा दिशो दृष्ट्वा विदिशश्च समावृताः । राक्षसेरुद्यतप्रासैः शरवर्षाभिवर्षिभिः ॥ ३६ ॥

स कृत्वा भैरवं नादमखं परमभास्वरम् । संयोजयत् गान्धर्वं राक्षसेषु महाबलः ॥ ३७ ॥

महाबलः	மஹா பலசாலியாகிய	समावृताः	குழப்பப்பட்டனவாய்
सः	ஆவர்,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
उद्यतप्रासैः	எட்டிகளையுயர்த்திய	भैरवं	பயங்கரமாக
	வர்களும்,	नादं कृत्वा	கிம்மனாதத்தைசெய்
शरवर्षाभि- }	அம்புமார் பொழி	परमभास्वरम्	அதிமகத்தியுள்ள [ன,
र्विभिः च }	கின்றவர்களுடைய	गान्धर्वं	கந்தருவ
तैः राक्षसैः	அந்த அரக்கவர்களால்	भस्त्रं	அம்புதிரத்தை
सर्वा दिशः	எல்லாதிசைகளும்,	राक्षसेषु	அரக்கர்களிடிலும்
विदिशः च	விதிக்குகளும்,	संयोजयत्	தொடுத்தார்.

ततः शरसहस्राणि निर्ययुश्चापमण्डलान् । सर्वा दश दिशो वाणरावायन्त समागतैः ॥

ततः	அப்பொழுது	समागताः	ஐந்து சேர்ந்த
चापमण्डलान्	வில்லொன் றிலின்றும்,	वाणेः	பாணங்களால்
शरसहस्राणि	அனேக பாணங்கள்	दश दिशः	பத்து திக்குகள்
निर्ययुः	வெளிக்கொண்டின,	सर्वाः	புறாவும்
		आवायन्त	மறைக்கப்பட்டன.

नाददानं शरान् घोरास्त्र मुञ्चन्तं शिरीषुखान् । विकर्षमाणं पश्यन्ति राक्षसास्ते शरादिताः ॥

ते	அந்த	आददानं	எடுப்பவராக
शरादिताः	பாணங்களால்	पश्यन्ति न	அறிவவில்லை.
	யுண்ட	शिरीषुखान्	அம்புகளை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	विकर्षमाणं	இழுக்கிறவராகவும்
घोरान्	பயங்கரமான	मुखान्	எடுப்பவராகவும்
शरान्	பாணங்களை	न	அறிவவில்லை.

शरा रामेण तूत्यष्टा स्वमपुङ्गवाः पतत्रिणः । सर्पाः पञ्चानना भूत्वा भक्षयन्ति स्म राक्षसान् ॥

रामेण	சூரரமால்	तु	அப்பொழுது
उत्सृष्टाः	விடப்பட்ட	पञ्चाननाः	ஐந்த முகமுண்ட
स्वमपुङ्गवाः	தங்கக்கட்டுண்டவ	सर्पाः भूत्वा	நாகக்களாக ஆகி,
पतत्रिणः	அம்புகளும்,	राक्षसान्	அரக்கர்களை
शराः	பாணங்களும்,	भक्षयन्ति स्म	கொன்றன.

शरान्धकारमाकाशमावृणोत्सदिवாகरम् । वभूवावस्थितो रामः प्रवमन्निव ताञ्छरान् ॥

शरान्धकारं	பாணங்களை அழண்ட	रामः	சூரராம்,
	கிய இருள்	तान् शरान्	அந்த பாணங்களை,
सदिवாகरम्	உகியவையு ள்கிட்ட	अवस्थितः	நின்றவண்ணாமே
आकाशं	ஆகாயத்தை	प्रवमन् इव	வசுதேவன் தவர்போல
आवृणोत्	மூடிற்று.	वभूव	கொண்டிருள்.

युगपत् पतमानैश्च युगपच्च हतैर्भृशम् । युगपत् पतितैश्च विकीर्णा वसुधाऽभवत् ॥ ४२ ॥

युगपत्	ஒரே காலத்தில்	पतितैः च	விழுந்தவர்களாலும்,
पतमानैः च	விழுபவர்களாலும்,	वसुधा	பூமியானது
युगपत्	எககாலத்தில் [ஒரு],	भृशं	முற்றீதும்,
हतैः च	அடி யுண்டவர்களால்	विकीर्णा	நீரம்பியதாக
युगपत्, एष	எககாலத்திசையே	अभवत्	ஆகிற்று.

निहताः पतिताः क्षीणाश्छिन्ना भिन्ना विदारिताः। तत्र तत्र स ह्ययन्ते राक्षसास्ते सहस्रशः ॥

ते	அந்த	क्षीणाः	காயம்பட்டவர்க
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,		ளரகவும்,
तत्र तत्र	அங்காக்கு	छिन्नाः	குத்தப்பட்டவர்க
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்,		ளரகவும்,
निहताः	கொல்லப்பட்டவர்க	भिन्नाः	செதுண்டவர்க
	ளரகவும்,		ளரகவும்,
पतिताः	விழுந்துகிடக்கின்ற	विदारिताः	பிளவுண்டவர்க
	வர்களரகவும்,		ளரகவும்
		ह्ययन्ते स	காணப்பட்டார்கள்.

सोष्णीपैरुत्तमाङ्गैश्च साङ्गदैर्बाहुभिस्तथा । ऊरुभिर्जानुभिश्छिन्नैर्नानारूपविभूषणैः ॥ ४४ ॥

हयैश्च द्विपमुख्यैश्च रथैर्भिन्नैरनेकशः । चामरैर्व्यजनैश्छत्रैर्ध्वजैर्नानाविधैरपि ॥ ४५ ॥

रायस्य बाणाभिहतैर्विचित्रैः शूलपट्टिभैः । खड्गैः खण्डीकृतैः प्रासैर्विकीर्णैश्च परश्वधैः ॥

चूर्णिताभिः शिलाभिश्च शरैश्चित्रैरनेकशः । विच्छिन्नैः समरे भूमिर्विकीर्णाऽभूद्भयङ्करा ॥

समरे	போரில்,	व्यजनेः	ஆலவட்டங்களாலும்,
रायस्य	சீராமருடைய	छत्रैः	குடைகளாலும்,
बाणाभिहतैः	பாணங்களால்	ध्वजैः अपि	துவளுங்களாலும்,
	சேதிக்கப்பட்ட,	विचित्रैः	பலவித
सोष्णीपैः	தலைப்பாகையுடன்	शूलपट्टिभैः	சூலங்களாலும், பட்
उत्तमाङ्गैः च	தலைகளாலும், [கடிய		டிக்கத்திகளாலும்,
छिन्नैः	துணிக்கப்பட்ட	खड्गैः	வாட்களாலும்,
साङ्गदैः	தோள்வளைகளோடு	खण्डीकृतैः	துண்டிக்கப்பட்ட
	கடிய	प्रासैः	சட்டிகளாலும்,
बाहुभिः तथा	புதுங்களாலும்,	विकीर्णैः	செதறிக்கிடக்கும்
ऊरुभिः	துடைகளாலும்,	परश्वधैः च	கொடரிகளாலும்,
जानुभिः	முழங்கால்களாலும்,	अनेकशः	பலவாராய்
नानारूप-	பலவகையாபாணங்க	विच्छिन्नैः	துண்டிக்கப்பட்ட
विभूषणैः }	ளணித்த	ध्वजैः	பலவித
हयैः च	குதிரைகளாலும்,	शरैः	அம்புகளாலும்,
द्विपमुख्यैः च	யானைகளாலும்,	चूर्णिताभिः	துகளர்க்கப்பட்ட
अनेकशः	பலவாராய்	शिलाभिः च	கற்களாலும்,
भिन्नैः	பிளவுண்ட	भूमिः	பூமியானது
रथैः	ரதங்களாலும்,	विकीर्णा	நினைந்ததாய்
नानाविधैः	பலவித	मवङ्करा	பயங்கரமாக
चामरैः	சாமரங்களாலும்,	भयू	இருந்தது.

तान् दृष्ट्वा निहतान् सर्वे राक्षसाः परमातुराः । न तत्र चलितुं शक्ता रामं परपुरुञ्जयम् ॥

निहतान्	கொல்லப்பட்ட	तत्र	அப்பொழுது
तान्	அவர்களை	परपुरुञ्जयं	சதா ஜயசாலியாகும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,		(சத்ருக்களை ஜயிக்கும்)
परमातुराः	மிக்க மனம் கொந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	चलितुं	ஜயிக்கவும்
सर्वे	எல்லோரும்,	शक्ताः न	முடியாதிருந்தனர்.

बलावशेषन्तु निरस्तमाह्वे खराधिकं राक्षसदुर्वलं बलम् ।

जघान रामः स्थिरधर्मपौरुषो धनुर्वलैरप्रतिवारणैः शरैः ॥ ४९ ॥

खराधिकं	கரண முக்கியமாகக் கொண்ட	बलं	சைன்யத்தை
बलावशेषं	சைன்யத்தின் ஓர் பகுதி	स्थिरधर्मपौरुषः	சரஸ்வதமான தர்ம விரோதரன்
आह्वे	போலில்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
तु	இப்பொழுது	धनुर्वलैः	தனுஸ்வரின் சக்தி யால்
निरस्तं	ஒதுக்கப்பட்டது.	अप्रतिवारणैः	தடைபடுவதா த
राक्षसदुर्वलं	சாமான்ய அரக்கர் களைக்கொண்ட	शरैः	பாணங்களால்
		जघान	கொன்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 7579

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 867

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தாருவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௬ ॥

दूषणवधः—தூஷணன் வதை.

दूषणस्तु स्वकं सैन्यं हन्यमानं निरीक्ष्य सः । सन्दिदेश महाबाहुभीमवेगान्दुरासदान् ॥

राक्षसान् पञ्च साहस्रान् समरेष्वनिवर्तिनः ॥ १ ॥

सः	அந்த	भीमवेगान्	கொடிய பலம்க் கொண்டு
महाबाहुः	மஹாபாகுடாகிய	समंग्णु	போலில்
दूषणः	தூஷணன்,	अनिवर्तिनः	நின்மறக்காத
स्वकं सैन्यं	தனது சைன்யத்தை	पञ्च साहस्रान्	ஐயாயிரம்
हन्यमानं	கொல்லப்படுகிறதாக	राक्षसान्	அரக்கர்களை
निरीक्ष्य	பார்த்து,	तु	இப்பொழுது
दुरासदान्	எனதில் வெல்லமுடி யாதவாறு	सन्दिदेश	ஏகினான்.

ते शूलैः पद्भिः खड्गैः शिलावपैर्द्वैरपि । शरवर्षैरविच्छिन्नं वधुपुस्तं समन्ततः ॥ २ ॥

ते	ஆவர்கள்	शिलावपैः	கன்மாரிகளாலும்,
शूलैः	குறுக்களாலும்,	शरवर्षैः अपि	ஆம்பு, மாரிகளாலும்,
पद्भिः	பட்டாக்கத்திகளாலும்,	अविच्छिन्नं	ஒயாலை
खड्गैः	வாட்களாலும்,	समन्ततः	நாடாபக்கங்களிலின்
द्वैः	மரங்களாலும்,	तं	ஆவர்மிது [தும்,
		वधुः	பொழிந்தார்கள்.

तद्वृमाणां शिलानां च वर्षं प्राणहरं महत् । प्रतिजग्राह धर्मात्मा राघवस्तीक्ष्णसायकैः ॥

धर्मात्मा	தருமாத்மாவான்	प्राणहरं	உயிரையழித்தவன்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	महत्	மஹத்தான
वृमाणां	மரங்களுடையவும்,	वर्षं	வரஷத்தை
शिलानां च	கற்களுடையவும்,	तीक्ष्णसायकैः	கூர்வ பரணங்களால்
तत्	அந்த	प्रतिजग्राह	தடுத்தார்.

प्रतिगृह्य च तदूर्ध्वं निमीलित इवर्षभः । रामः क्रोधं परं येन वधार्थं सर्वरक्षसाम् ॥ ४ ॥

निमीलितः	அடிக்கணையாத	सर्वरक्षसां	ஆரக்கர்கென்கெல்லா
इव	காண்போன்ற		குடைய
रामः	ஸ்ரீராமர்,	वधार्थं	வதைத்தாக
तत् वर्षं	அந்த வருஷத்தை	परं क्रोधं	பெரும் கோபத்தை
प्रतिगृह्य च	தடுத்துக்கொண்டே,	येन	அடைந்தார்.

ततः क्रोधसमाविष्टः प्रदीप्त इव तेजसा । शरैरवाकिरन् सैन्यं सर्वतः सहदूषणम् ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது,	सहदूषणं	தூஷணனுடனிருந்த
तेजसा	தேஜஸ்ஸால்	सैन्यं	ஸையத்துதின்மிது
प्रदीप्तः इव	கொளுத்துகிறவர் போல	सर्वतः	முற்றும்
		शरैः	பரண்களால்
क्रोधसमाविष्टः	மிகுமகோபத்தொண்டு	अवाकिरन्	பொழிந்தார்.

ततः सेनापतिः क्रुद्धो दूषणः शत्रुदूषणः । शरैरवाकिरन् सैन्यं समवाकिरन् ॥ ६ ॥

ततः	அப்பொழுது	अवाकिरन्	இடிக்கொப்பாண
शत्रुदूषणः	சத்ருக்களைக் குலைக்க வல்லவனும்,	शरैः	பரண்களால்
सेनापतिः	சேனாபதியுமான்	तं	அந்த
दूषणः	தூஷணன் [தானை	सैन्यं	ஸ்ரீராமர் மீது
क्रुद्धः	மிகுமகினைக்கொண்ட-	समवाकिरन्	பொழிந்தான்.

ततो रामः सुसङ्कुहः क्षुरेणास्य महदनुः । चिच्छेद समरे वीरश्वतुर्भिश्चतुरो हयान् ॥

ततः	அப்பொழுது	क्षुरेण	சூர் பாணத்தாலும்,
समरे	போரில்	चतुरः हयान्	நான்கு குதிரைகளால்
वीरः रामः	வீரராகும் ஸ்ரீராமர்,	चतुर्भिः	நான்கு பாணங்களால்
सुसङ्कुहः	மிகவும் கிணந்து		தும்,
अस्य	இவனுடைய	चिच्छेद	கிணந்து நிழ்த்தினார்.
महन् अनुः	மஹத்தான தனுவன்-		

हत्वा चाश्वाञ्छेयस्तीक्ष्णैर्ध्वजच्छ्रेण सारथेः । शिरा जहार तद्रक्षस्त्रिभिर्विव्याध वक्षसि ॥

तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய பாணங்களால்	सारथेः	சாரதிக்குடைய
अश्वान्	குதிரைகளை	शिरः जहार	தலையை வரங்கொண்டார்.
हत्वा च	கொன்றுவிட்டு,	तन् रक्षः	அந்த அரசர்களை
अध्वजच्छ्रेण	"அர்த்தசந்திரம்"	त्रिभिः	மூன்று பாணங்களால்
	என்ற பாணத்தால்	वक्षसि	மார்பில்
		विव्याध	அடித்தார்.

स छिन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः । जग्राह गिरिशङ्खार्थं परिधं रोमहर्षणम् ॥
वेष्टितं काञ्चनैः पट्टैर्दिव्यैर्न्याभिर्मर्दनम् । आयसैः शङ्खुभिस्तीक्ष्णैः कीर्णं परवसोभितम् ॥
वज्राक्षनिसमस्पर्शं पुरगोपुरदारणम् । त्रासनं सर्वभूतानां काञ्चनाङ्गदभूषितम् ॥ ११ ॥

छिन्नधन्वा	வீண்டுக்கொண்டது,	वज्राक्षनि-	வஜ்ராயுதத்தையம்
विरथः	ரதமெழிந்து,	समस्पर्श	இருவரையும் கொத்த
हताश्वः	குதிரைகள் மரண்டு,		வலியடைந்ததும்,
हतसारथिः	பாகனும்ற்ற	पुरगोपुरदारणं	புரகோபுரங்களால்
सः	அவன்,		பிளக்கவல்லதும்.
काञ्चनैः	தங்க	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக
पट्टैः	கூட்டிகளால்		ளுக்கும்,
वेष्टितं	ஈட்டப்பட்டதும்,	त्रासन	மஹத்த கிளையிப்
दिव्यैर्न्याभि-	தேவர்கள படைகளால்		பதும்,
मर्दनं	தாக்கவல்லதும்,	काञ्चनाङ्ग-	பொன்னுபயனக்க
तीक्ष्णैः	கூரான	भूषितम्	ளாமலக்கரிக்கப்
आयसैः	இரும்பு		பிற்றதும்.
शङ्खुभिः	ஆணிகளால்	गिरिशङ्खार्थं	கிணதளின் கிருக்கங்
कीर्णं	கைதக்கப்பட்டதும்.		கொ கொத்ததும்,
		रोमहर्षणं	வழிக்க ச்சலெரியும்
			மயிருப்பதுமான
परवसोभितं	{ சத்துருக்களின் பொ	परिधं	கையெயர்ந்த [ன்.
	{ முப்பரின் மிகுபரந்த	जग्राह	எடுத்துக்கொண்டார்.
	{ முப்பதும்,		

तं महोरगसङ्काशं प्रमृष्टं परिधं रणे । दूषणोऽभ्यद्रवद्रामं क्रूरकर्मा निशाचरः ॥ १२ ॥

क्रूरकर्मा	கொடிய செயலுற்ற	तं परिधं	அந்த கனதைய
निशाचरः	அரங்கனாகும்	प्रमृष्ट	எடுத்துக்கொண்டு,
दूषणः	தூஷணன்,	राम	ஸ்ரீராமரை நோக்கி
रणे	போரில் [பாண]	अभ्यद्रवत्	ஓடினான்.
महोरगसङ्काश	மஹரகாகத்திற்கொப்-		

तस्याभिपतमानस्य दूषणस्य स राघवः । द्वाभ्यां शराभ्यां चिच्छेद सहस्ताभरणौ भुजौ ॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராம்,	भुजौ	இரண்டு கரங்களையும்,
अभिपतमानस्य	எதிர்த்தோடிவரும்	द्वाभ्यां	இரண்டு
तस्य दूषणस्य	அந்த தூஷணனது,	शराभ्यां	பாணங்களால்
सहस्ताभरणौ	தோன்றலாகவுற்ற	चिच्छेद	அறுத்துத்தான் கிணுர்.

भ्रष्टस्तस्य महाकायः पपात रणमूर्धनि । परिधच्छिन्नहस्तस्य शक्रध्वज इवाग्रतः ॥ १४ ॥

रणमूर्धनि	யுத்தாங்கத்தில்	परिधः	கனத
छिन्नहस्तस्य	கையறுப்புண்ட	अष्टः	நழுவியதாய்,
तस्य अग्रतः	அவனது முன்பு	शक्रध्वजः इव	இந்திர தவனுட்போல
महाकायः	பெருந்த	पपात	கிழுந்தது.

स कराभ्यां विकीर्णाभ्यां पपात भुवि दूषणः । विषाणाभ्यां विशीर्णाभ्यां मनस्वी महागजः ॥

सः दूषणः	அந்த தூஷணன்	महागजः	பெரும்பாளையன்,
विकीर्णाभ्यां	வெட்டுண்ட	विशीर्णाभ्यां	முறிக்கப்பட்ட
कराभ्यां	இருகைகளோடும்,	विषाणाभ्यां	தந்தங்களோடு
भुवि	தலையில்,	इव	எவ்வண்ணமே.
मनस्वी	கொடிமுள்ள	पपात	கிழுந்தான்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ दूषणं निहतं रणे । साधु साध्विति काकुत्स्थं सर्वभूतान्यपूजयन् ॥

सर्वभूतानि	பிராணிகளெல்லாம்	दृष्ट्वा	பார்த்து
भूमौ	பூமியில்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
रणे	போரில்	साधु	"நல்லகாரியம்,"
तं दूषणं	அந்த தூஷணனை	साधु	நல்லகாரியம் "
निहतं	கொல்லப்பட்டு	इति	என்று
पतितं	கிடப்பவனாக	अपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धास्त्रयः सेनाग्रथायिनः । संहत्याभ्यद्रवन्नामं मृशुपाशावपाशिताः ॥ १७ ॥

महाकपालः स्थूलाक्षः प्रमार्थी च महाबलः । महाकपालो विपुलं शूलमुद्यम्य राक्षसः ॥

स्थूलाक्षः पट्टिशं गृह्य प्रमार्थी च परश्वधम् ॥ १९ ॥

மஹாகபால:	மஹாகபாலனென்ற
ராக்ஷச:	ஓரரக்கன்
விபுலே ஶூலே	பெரிய சூலமொன்றை
வயமய	உயர்த்திக்கொண்டும்,
ஸூலாஶ:	"ஸூலாஶா கஷ" என்ற ஓரரக்கன்
பஹிஷ:	பட்டாக்கத்திபொன் றையும்,
பிரமாத்ரி	"பிரமாத்ரி"யென்ற ஓரரக்கன்
பரவக்ஷ வ	ஓர் கோடாரியையும்,
ஸூல	எடுத்துக்கொண்டும்,
மஹாகபால:	மஹாகபாலன்

दृष्ट्वापततस्तांस्तु राघवः सायकैः शितैः ।

ராக்ஷ:	ஸ்ரீராமர்,
து	இப்பொழுது
அபதத:	எதிர்த்துவரும்
தானு	அவர்களை
சமஸ்தானு	செருங்கிவிட்டவர்க ளாக

ஸூலாஶ:	ஸூலாஶா கஷன்,
மஹாக:	மஹா பலவானான
பிரமாத்ரி	பிரமாதிபென்ற
வய:	முன்ற
செனாபிரயாபின:	செனாத்தலைவர்களும்
ஏதஸிமந் அ-தே	இச்சமயத்தில்
ஸூ யுராகா-)	யமனது பாகத்தில்
பிரமாத்ரி:	செங்கிக்கொண்டவர் களாய்,
கூலா:	செங்கிக்கொண்டு
செவ்ய	ஒன்றாகவும்,
ராம	ஸ்ரீராமரையெதிர்த்து
அப்யதவந்	ஒடினார்கள்.

तीक्ष्णैः प्रतिजग्राह संप्रामातृतिथानिव ॥

தீக்ஷ:	பார்த்ததுமே,
திதீ:	திட்டப்பெற்று
தீக்ஷை:	கூர்வ முனைகளுடைய
சாயகை:	பாணங்களால்
அதிதீகைப் பொல	அதிதிகளைப்பொல
பிரதிஜகாஹ	ஏற்றுக்கொண்டார்.

महाकपालस्य शिरश्चिच्छेद रघुनन्दनः । असह्यैस्तु बाणौघैः प्रममाथ प्रमाथिनम् ॥

ரஹகபால:	ஸ்ரீராமர்,
மஹாகபால:	மஹாகபாலனுடைய
சிர:	தலைவை
சிரச்செ:	வெட்டித்தள்ளினார்.

பிரமாத்ரி:	பிரமாத்ரிபென்பவனை
அசஹ்யை:	கணக்கற்ற
பாணை:	பாணக்கூட்டங்களால்
பிரமாத்ரி:	புடைத்தார். [கேயை]

स्थूलाक्षस्याक्षिणी तीक्ष्णैः पूरयामास सायकैः । स पपात हतो भूमौ विटपीव महाद्रुमः ॥

ஸூலாக்ஷ:	ஸூலாஶா கஷனுடைய
அக்ஷினி	இருக்கன்களை
தீக்ஷை:	கூர்வ
சாயகை:	பாணங்களால்
பூரயாமாச	நிறப்பினார்.

ச: ஹ:	அவன் கொடியுண்டு
பூமௌ	பூமியில்,
விடபி	கிளைகளுற்ற
மஹாட்ரும: இவ	தீர் பெரிய மரம்போல
பபாத	விழுந்தான்.

दूषणस्यानुगान पञ्च साहस्रान् कुपितः क्षणात् । बाणौघैः पञ्चसाहस्रैरनययमसादनम् ॥

கூபித:	செங்கிக்கொண்ட அவர்
தூஷண:	தூஷணனுடைய
அனுகானு	பரிவாரங்களால்
பஞ்	ஐந்து
சாஹஸானு	ஐம்பதாயிரவர்களையும்,

பஞ்சமஹசை:	ஐயாயிரம்
பாணை:	பாணங்களால்
க்ஷணா	ஒரு சொடியில்
யமசாடன்	யமதுவாழ்ந்தது
அநயந்	அனுப்பினார்.

दूषणं निहतं दृष्ट्वा तस्य चैव पदानुगान् । व्यादिदेश खरः क्रुद्धः सेनाध्यक्षान् महाबलान् ॥

खरः	கரன்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
दूषणं	தூஷணனையும்	क्रुद्धः	செய்க்கொண்டு [கொ]
निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக	महाबलान्	மஹா பலசாலிகளா-
तस्य	அவனுடைய [வம்]	सेनाध्यक्षान्	சேனாபதிகளைப்
पदानुगान् च	பரிவாரங்களையும்		பார்த்து
एव	அங்கனமே ஆகிக்கிட்ட	व्यादिदेश	அங்குமே ஆகட்ட
	தரக		கொடுத்தான்.

अयं विनिहतः सङ्ख्ये दूषणः सपदानुगः । महत्या सेनया सार्धं युद्ध्वा रामं कुमानुपम् ॥

अयं दूषणः	“இந்த தூஷணன்,	रामं	ராமனை
महत्या	மஹத்தான	सङ्ख्ये	போகில்
सेनया	சேனையுடன்	युद्ध्वा	எதிர்த்து, [கூட்டுவ]
सार्धं	கூட்டுவ	सपदानुगः	பரிவாரங்களோடு-
कुमानुपं	அற்பமா லிடனாகிய	विनिहतः	கொல்லப்பட்டான்.

शस्त्रैर्नानाविधाकारैर्हनध्वं सर्वराक्षसाः । एवमुक्त्वा खरः क्रुद्धो राममेवाभिदुद्रुवे ॥ २६ ॥

सर्वराक्षसाः	“அரசர்களோ !	एवमुक्त्वा	என்று சொல்லிக் கொண்டு,
नानाविधाकारैः	விதவிதமான	क्रुद्धः	கேட்பங்கொண்டிருந்த
शस्त्रैः	ஆயுதங்களால்	खरः	கரன்,
हनध्वं	நிககன் கொல்ல	रामं एव	ஸ்ரீராமனையே
	வேண்டும்”	अभिदुद्रुवे	கொக்கிவெட்டினான்.

श्येनगामी पृथुर्ध्रुवो यज्ञशत्रुर्विहङ्गमः । दुर्जयः कर्षवीराक्षः परुषः कालकामुकः ॥ २७ ॥

मेघमाली महामाली सर्पास्यो रुधिराशनः । द्वादशैते महावीर्या बलाध्यक्षाः ससैनिकाः ॥

राममेवाभ्यवर्तन्त विसृजन्तः शरोत्तमान् ॥ २९ ॥

एते	இவர்கள்	सर्पास्यः	எதிர்ப்பாளையன்,
श्येनगामी	சீயேனகாமி,	रुधिराशनः	ருதிராசனனென்ற
पृथुर्ध्रुवः	புருதுகீரவன்,	द्वादश	பன்னிரண்டு
यज्ञशत्रुः	யக்ஞசத்ரு,	महावीर्याः	மஹாவீரர்களாகிய
विहङ्गमः	விஹங்கமன்,	बलाध्यक्षाः	கேளைத்தலைவர்கள்
दुर्जयः	தூர்ஜயன்,	ससैनिकाः	சேனையுடனாகக்கூட்டுகோ
कर्षवीराक्षः	கர்ஷீராக்ஷன்,	शरोत्तमान्	சிறந்த பாலங்களோடு
परुषः	பருஷன்,	विसृजन्तः	வெளியிட்டுகொண்டு
कालकामुकः	காலகாமுகன்,	रामं एव	ஸ்ரீராமனையே
मेघमाली	மேகமாலி,	अभ्यवर्तन्त	எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.
महामाली	மஹாமாலி,		

ततः पावकसङ्काशैर्होमवज्रविभूषितैः । जघान शेषं तेजस्वी तस्य सैन्यस्य सायकैः ॥ ३० ॥

तेजस्वी	மஜஸ்வீ பராக்ரமசாலி	होमवज्र-	பொன்னிழைத்து வ
तस्य	அந்த [யாரும் அவர்,	विभूषितैः }	ஜாக்கள் பதியப்பெற்
सैन्यस्य	சைன்யத்தினது		றதுமான
शेषं	மீதியை	सायकैः	பாணங்களால்
पावकसङ्काशैः	அக்ஷிபை நிகர்த்த	ततः	அப்பொழுது
	வவகளுக்கும்	जघान	வதைத்தார்.

ते स्वपुङ्खा विशिखाः सधूमा इव पायकाः । निजघ्नस्तानि रक्षांसि वज्राणां पदाचलान् ॥

स्वपुङ्खाः	பொன்கட்டுற்ற	तानि रक्षांसि	அந்த ஆரக்கர்களை
सधूमाः	புகையுடனிருக்கும்	वज्राणि	வஜ்ராயுதங்கள்
पायकाः इव	அக்கினிபோல்	महाचलान्	பெரும் மலைகளை
	கிணங்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ
ते विशिखाः	அந்த பாணங்கள்		அவ்வண்ணமே
		निजघ्नः	நிகர்த்தன.

रक्षसां तु शतं रामः शतेनैकेन कर्णिना । सहस्रं तु सहस्रेण जघान रणमूर्धनि ॥ ३२ ॥

रणमूर्धनि	பேர்முனையில்	कर्णिना	பாணங்களாலும்,
रामः	சீராமர்,	सहस्रं तु	ஆயிரத்ததை
रक्षसां	ஆரக்கர்களுடைய	सहस्रेण	ஆயிரம் பாணங்களால்
शतं तु	சூற்றை		தும்
एकेन शतेन	ஒருநூறு	जघान	மாய்த்தார்.

तैर्भिन्नवर्माभरणादिछिन्नभिन्नशरासनाः । निपेतुः शोणितादिभ्या धरण्यां रजनीचराः ॥

तैः	அவைகளால்	छिन्नभिन्न-	சின்னபின்னமாயோ
रजनीचराः	ஆரக்கர்கள்,	शरासनाः }	அந்த கிறிகளுடைய
भिन्न-	படைந்த குலங்களோ		வர்களாகவும்,
वर्माभरणाः }	யுமாபாணங்களையுடன	शोणितादिभ्याः	ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட
	டைவவர்களாகவும்	धरण्यां निपेतुः	டவர்களாகவும்
			பயிற்சென் னிழைத்தார்கள்

तैर्मुक्तकेशैः समरे पतितैः शोणितोक्षितैः । आस्तीर्णा वसुधा कृत्स्ना महावेदिः कुशैरिव ॥

समरे	போரில்	कृत्स्ना	முற்றதும்
मुक्तकेशैः	தலைமயிரவிழந்து,	महावेदिः	பெரும் வாகசாலை
शोणितोक्षितैः	ரத்தம்பெருக	कुशैः	தருப்பைகளால்
पतितैः	விழுந்துகிடந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
तैः	அவர்களால்,		அவ்வண்ணமே
वसुधा	அப்பிரதேசமானது	आस्तीर्णा	பரப்பப்பட்டிருந்தது.

क्षणेन तु महाधोरं वनं निहतराक्षसम् । बभूव निरयपख्यं मांसशोणितवर्द्धमम् ॥ ३५ ॥

வனம்	காடு,	[நெய்ய]	நிரயபக்யம்	நாகத்திற்குச் சமான
क्षणेन तु	ஒரு கொடிப்பொழுதி			மரந்தாய்
निहतराक्षसं	நாசத்தஸ்யபிணங்களை		महाधोरं	மஹா விகாரமான
	உடையதாய்,			தாய்
मांसशोणित- वर्द्धमम्	மாமிசம், சத்தானைச		बभूव	ஆகிவிட்டது.
	கொக்கேருபுடையதாய்			

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्षणाम् । हतान्येकेन रामेण मानुषेण पदातिना ॥ ३६ ॥

भीमकर्षणां	கொடிய செயலுற்ற	मानुषेण	மானிடனும்,
रक्षसां	அரக்கர்களின்	पदातिना	பதா தியுமான
चतुर्दश सहस्राणि	பதின்மூன்றாயிரம்	एकेन	ஒருவனுடையே
रामेण	ராமனென்ற	हतानि	கொல்லப்பட்டது.

तस्य सैन्यस्य सर्वस्य खरः शेषो महारथः । राक्षसस्त्रिशिराश्चैव रामश्च रिपुसूदनः ॥ ३७ ॥

तस्य सैन्यस्य	அந்த சைன்யம்	राक्षसः च	அரக்கனும்
सर्वस्य	முழுதந்திரும்,	रिपुसूदनः	சத்ருஸம்ஹாரகரா
महारथः	மகாரதனுள்		கிய
खरः च	கரனும்,	रामः एव	ஸ்ரீராமரும்தான்
शिशिराः	திரிசிரஸ்ஸென்ற	शेषः	பீதி.

शेषा हता महावीर्या राक्षसा रणमूर्धनि । घोरा दुर्विषहाः सर्वे लक्ष्मणस्याग्रजेन वै ॥

शेषाः	பாக்கியுள்ள	ते राक्षसाः	அந்த அரக்கர்கள்
महावीर्याः	மகாவீரசாலிகளும்,	सर्वे	எல்லோரும்
रणमूर्धनि	போர்முனையில் [ளும்,	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
दुर्विषहाः	கெல்லாநடியாதவர்க-	अग्रजम्	தமையனுரல்
घोराः	பயங்கரமானவர்களு	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
	மான		

ततस्तु तद्धीमवलं महाहवे समीक्ष्य रामेण हतं बलीयसा ।

रथेन रामं महता खरस्ततः समाससादेन्द्र इवोद्यताशनिः ॥ ३९ ॥

ततः	பிறகு	ततः	அங்கிருந்து
खरः	கரன்,	महता	பெரிய
महाहवे	மஹாவத்தத்தின்	रथेन	ரதத்திலேதிக்கொ
बलीयसा	பலவானுள்		ண்டு
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	उद्यताशनिः	வஜ்ராயுதத்தை
तत्	அந்த		கைபிற்சிறித்த
भीमवलं	பெரும்சைன்யம்,	इन्द्रः इव	இந்திரன்போல்
हतं	கொல்லப்பட்டதாய்	रामं	ஸ்ரீராமரை
समीक्ष्य तु	கண்டதுமே,	समाससाद	கொக்கிச்சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे पद्विंशः सर्गः ॥

समाविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

विशिरोवधः—திரிசிரஸ்ஸின் வதம்.

खरं तु रामाभिमुखं प्रयान्तं वाहिनीपतिम् । राक्षसन्विशिरा नाम संनिपत्येदमब्रवीत् ॥

विशिराः नाम	திரிசிரஸ்ஸு ளன்னும்	खरं	கரனுக்கு
राक्षसः	ஆரக்கன்	तु	இப்பொழுது
रामाभिमुखं	ராமரை நோக்கி	सन्निपत्य	குறுக்கிணியுந்து,
प्रयान्तं	செல்லும்	इदं	பின்வருமாறு
वाहिनीपतिं	சேனாபதியை	अब्रवीत्	கொன்னான்.

मां नियोजय विद्वान्त त्वं निवर्तस्व साहसान् । पश्य रामं महाबाहुं संयुगे विनिपातितम् ॥

विद्वान्त	“ஹீர!	नियोजय	கட்டளைபிடு.
साहसान्	அதனவருத்தயத்தி ளரின்று	महाबाहुं	பலநாஸ்திரியை
त्वं	நீ	रामं	ராமனை
निवर्तस्व	திரும்பு.	संयुगे	போரில்
मां	எனக்கு	विनिपातितं	கொத்தப்பட்டவனுய்
		पश्य	பார்.

प्रतिजानामि ते सत्यमायुधं चाहमालभे । यथा रामं वधिष्यामि वथाई सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षां	ஆரக்கரெல்லோருக் குடும்பம்	आयुधं	சந்திரத்தை
वथाई	வதைக்குரியவனுள்	आलभे	தொடுகிறேன்.
रामं	ராமனை.	ते	உனக்கு
अहं	நான்,	सत्यं च	உண்மையாகவே
वधिष्यामि यथा	கொல்வேனென்று	प्रतिजानामि	பிரதிக்கொடு செய்கிறேன்.

अहं वाऽस्य रणे मृत्युरेव वा समरे मम । विनिवृत्य रणोत्साहान्मुहूर्तं प्राश्निको भव ॥

रणे	போரில்	रणोत्साहान्	{ சண்டை செய்வதெவ னுமெனக் கூத்தி ரத்தினின்ற
अस्य	இவனுக்கு	विनिवृत्य	திரும்பி.
अहं वा	நானாவது	मुहूर्तं	சிறுதொடர்
मृत्युः	பாடுவதுதான்.	प्राश्निकः	தயராதபம் சிணங்கி
समरे	போரில்	भव	திரு. [சிறுவனாக
मम	எனக்கு. [நான்.		
एव वा	இவனாவது பாடுவது.		

प्रहृष्टो वा हते रामे जनस्थानं प्रयास्यसि । मयि वा निहते रामं संयुगायोपयास्यसि ॥

रामे	ராமன்	मयि	எனது
हते वा	கொல்லப்படுவானாகில்	निहते वा	கொண்டுவிடுவேனாகில்
प्रहृष्टः	மகிழ்ச்சி துன்பம் கொ ண்டவனாகும்	रामं	ராமனை
जनस्थानं	நாஸ்தானத்திற்கு	संयुगाय	போருக்கு
प्रयास्यसि	திரும்பிக் செல்வாய்.	अपयास्यसि	கொடுவாய்."

खरस्त्रिशिरसा तेन मृत्युलोभात् प्रसादितः । गच्छ युध्यैत्यनुज्ञातो राघवाभिमुखो ययौ ॥

तेन	அந்த	युध्य	"பேரட்சைய்,
विशिरसा	திரிகிரஸ்ஸரஸ்	गच्छ	செல் "
खरः	கரன்,	इति	என்று
मृत्युलोभात्	பமணது கிருப்பத்	अनुज्ञातः	கிடைபெற்றவனுய்
	திற்கிணங்க	राघवाभिमुखः	ஸ்ரீராமரைபெரித்தது
प्रसादितः	வேண்டிக்கொள்ளப்	ययौ	சென்றான்.
	பட்டான்,		

त्रिशिरास्तु रथेनैव वाजियुक्तेन भासता । अभ्यद्रवद्वणे रामं त्रिशृङ्ग इव पर्वतः ॥ ७ ॥

त्रिशृङ्गः	மூன்று சிகரங்களுற்ற	भासता	பிரகாசமாய்கினங்கும்
पर्वतः इव	பர்வதம்போன்ற	रथेन एव	ரதத்திலேறிக்
विशिराः	திரிகிரஸ்ஸரனவன்		கொண்டே
तु	இப்பொழுது	रणे	போரில்
वाजियुक्तेन	குதிரை யூட்டப்	रामे	ஸ்ரீராமரை
	பெற்று	अभ्यद्रवत	எதிர்த்துச்சென்றான்.

शरधारासमूहान् स महामेघ इवोत्सृजन् । व्यसृजत्सदृशं नादं जलाद्रस्येव दुन्दुभेः ॥

सः	அவன்	दुन्दुभेः	துந்துபிவாற்பத்தி
महामेघः इव	மஹாமேகம்போல்		எனது
शरधारासमूहान्	பாணதாரைகளை	सदृशं इव	போலவே
उत्सृजन्	பெரழிந்துகொண்டு	नादं	சப்தத்தை
जलाद्रस्य	நீரில் சனைந்த	व्यसृजन्	கொய்த்தான்.

आगच्छन्तं त्रिशिरसं राक्षसं प्रेक्ष्य राघवः । धनुषा प्रतिजग्राह विधुन्वन् सायकाञ्छितान् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	शितान्	கறிய
त्रिशिरसं	திரிகிரஸ் எனும்	सायकान्	பாணக்களை
राक्षसं	ஆரக்களை	विधुन्वन्	தொடுத்துக்கொண்டு
आगच्छन्तं	எகிர்தொக்கிவருபவ	धनुषा	கில்லால்
प्रेक्ष्य	பார்த்து. [ஏக]	प्रतिजग्राह	வரவேற்றார்.

स संहारस्तुमुद्यो रामत्रिशिरसोर्महान् । बभूवाताव बलिनोः मिहकुञ्जरयोः ॥ १० ॥

रामविशिरसोः	ஸ்ரீராமருக்கும், திரிசிரஸ்ஸுக்குமெற்பட்ட	बलिनोः	வலிய
सः	அந்த	मिहकुञ्जरयोः इव	கிம்மம், யானை இவை
महान् संहारः	பெரிய யத்தமானது,		களுடையதுபோல
अतीव	மிகவும்	मुमुक्षुः	குழப்பமுடையதாய்
		बभूव	இருந்தது.

ततस्त्रिशिरसा बाणैर्ललाटे ताडितस्त्रिभिः । अमर्षी कुपितो रामः संरब्धमिदमब्रवीत् ॥

त्रिशिरसा	திரிசிரஸ்ஸால்	अमर्षी	{ என்கொண்ட காரியத் தினாறுதிகொண்டவ ராய்,
ततः	அப்பொழுது	कुपितः	சென்கொண்டு
ललाटे	நெற்றியில்	संरब्ध	உக்கிரமாய்
त्रिभिः बाणैः	மூன்று பாணங்களால்	इदं	பின்வருமாறு
ताडितः	அடிக்கப்பட்ட	अब्रवीत्	கொழிந்தார்.
रामः	ராமர்,		

अहो विक्रमशूरस्य राक्षसस्येदृशं बलम् । पुण्यैरिव शरैर्यस्य ललाटेऽस्मि परिक्षितः ॥

विक्रमशूरस्य	“பராக்ரமசூரியாகிய	पुण्यैः	புஷ்பங்களால்
राक्षसस्य	ராக்ஷஸனுடைய	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
बलं	பலம்	ललाटे	நெற்றியில்
ईदृशं	எவ்வளவுதகம்;	अस्मि	நான்
अहो	அன்ன ஆச்சரியம்!	परिक्षितः	துன்புதந்தப்பட்ட பேடன்.
यस्य	இவனது		
शरैः	பாணங்களால்,		

ममापि प्रतिगृहीष्व शरांश्चापमुणच्युतान् । एवमुक्त्वा तु संरब्धः शरानाशीविषोपमान् ॥

त्रिशिरोवक्षसि क्रुद्धो निजघ्नान चतुर्दश

॥ १४ ॥

मम	“என்னுடைய	संरब्धः	அளவுகடந்து
आपमुणच्युतान्	தனுள்வரின் மாவலின் குந்து வெளியாகும்,	क्रुद्धः	சென்கொண்டவராய்
शरान् अपि	பாணங்களையும்	चतुर्दश	பதினான்கு
प्रतिगृहीष्व	எடுத்துக்கொள்”;	आशीविषोपमान्	பாம்புக்கொம்பரான
एवं	என்று	शरान्	பாணங்களை
उक्तवा तु	கொல்லிவிட்டு,	त्रिशिरोवक्षसि	திரிசிரஸின் மார்பில்
		निजघ्नान्	எய்தார்.

चतुर्भिस्तुरगानस्य शरैः सन्नतपर्वभिः । न्यपातयत तेजस्वी चतुरस्तस्य वाजिनः ॥

तेजस्वी	பராக்ரமசூரியாகிய	सन्नतपर्वभिः	சற்று சாய்ந்த மூளை புள்ள
अस्य	இந்த [மயர்,		
तस्य	அவனது,	चतुर्भिः शरैः	நான்கு பாணங்களால்
वाजिनः	கொடிமுள்ள	न्यपातयत	கீழே விழச்செய்தார்.
चतुरः तुरगान्	நான்கு குதிரைகளை		

अष्टभिः सायकैः मृतं स्थोपस्थान्न्यपातयत् । रामश्चिच्छेद बाणेन ध्वजं चास्य समुच्छ्रितम् ॥

रामः	ராமர்,	अस्य	இவனது
अष्टभिः	எட்டு	समुच्छ्रितं	உயர்த்திக்கட்டப் பட்டிருந்த
सायकैः	பாணங்களால்	ध्वजं	நயகுந்தை
मृतं	ஸாரதியை	बाणेन च	நுரு பாணத்தால்
स्थोपस्थान्	தெர்த்துட்டிருந்த	चिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளினார்.
न्यपातयत्	பெய்தார்.		

ततो हतरथात्तस्मादुत्पन्नं निशाचरम् । विभेद रामस्तं वार्णहृदये सोऽभवज्जडः ॥ १७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	वार्णः	பாணங்களைக்
ततः	அதன்மேல்		கொண்டு
तस्मात्	அந்த	हृदये	மார்பில்
हतरथात्	உடைந்த தேசினின்று	विभेद	பிளந்தார்.
उत्पन्नं	மேலேவெழுந்திருப்பது	सः	ஆவன்
निशाचरं	அரக்கனாகிய	जडः	பிரக்ஞையிழந்தவனுள்
तं	அவனை	अभवत्	ஆனான்.

सायकैश्चाप्रमेयात्मा सामर्षस्तस्य रक्षसः । शिरांस्यपातयद्रामो वेगवद्विस्त्रिभिः शरैः ॥

अप्रमेयात्मा	அறிவமுடிவா சாமர்த்	शिरांसि	தலைகளை
	தியமுடைய	वेगवद्विः	வேகமுள்ள
रामः	ஸ்ரீராமர்,	विभिः	முன்று
सामर्षः	கோபங்கொண்டவ	सायकैः च	சூரிய
तस्य	அந்த [ராய்	शरैः	பாணங்களால்
रक्षसः	அரக்கனது	अपातयत्	வெட்டித்தள்ளினான்.

स भूमौ शोणितोद्गारी रामवाणाभिर्पीडितः । न्यपतत् पतितैः पूर्वं स्वशिरोभिर्निशाचरः ॥

सः निशाचरः	அந்த அரக்கன்	पूर्वं	எற்கனவே
रामवाणाभि- } पीडितः	ராம பாணங்களால்	पतितैः	விழுந்த
	ஸடி புண்டவனாகி	स्वशिरोभिः	தனது தலைகளோடு
शोणितोद्गारी	ரத்தத்தை கக்கிக்	भूमौ	பூமியில்
	கொண்டு	न्यपतत्	விழுந்தான்.

हतशेषास्ततो भग्ना राक्षसाः खरसंश्रयाः । द्रवन्ति स न तिष्ठन्ति व्याघ्रवस्ता मृगा इव ॥

ततः	அப்பொழுது	खरसंश्रयाः	கரனை அவனம்பிப்ப
भग्ना	நசுக்குண்டு		வர்களால்
हतशेषाः	இறந்தவர்களைத் தவிர	व्याघ्रवस्ताः	புலியிடம் பயந்தோ
	மீதியிருந்த	मृगाः इव	மாங்களென [இம்
		द्रवन्ति स	ஓடிப்போய்கிட்டார்
		न तिष्ठन्ति	நிற்கவெயில்லை. [கள்]
राक्षसाः	அரக்கர்கள்		

तान् खरो द्रवतो दृष्ट्वा निवर्त्य रुषितः स्वयम् । राममेवाभिदृष्ट्वा राहुश्चन्द्रमसं यथा ॥

खरः	கரன்	रामं एव	ஸ்ரீராமரையே
द्रवतः	ஓடும்	राहुः	ராகு
तान् दृष्ट्वा	அவர்களை பார்த்து,	चन्द्रमसं	சந்திரனை
निवर्त्य	திருப்பி,	यथा	எவ்வண்ணமோ,
रुषितः	கோபங்கொண்டவனாகி		அவ்வண்ணமே
स्वयं	தானே	अभिदृष्ट्वा	எதிர்த்தோடினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

अष्टमिहः सर्गः—இரூபந்தெட்டாவது ணர்க்கம் || 24 ||

खरयुद्धम्—காலுடன் யுத்தம்.

निहतं दूषणं दृष्ट्वा रणे त्रिशिरसा सह । खरस्याप्यभवत्रासो दृष्ट्वा रामस्य विक्रमम् ॥

रणे	பேரளில்	विक्रमे अपि	பராக் கிரமத்தையும்
त्रिशिरसा सह	த்ரிசிரஸ்தொடுகட	दृष्ट्वा	செந்தித்து,
दूषणं	தூஷணனையும்	खरस्य	காலுக்கு
निहतं	மாண்டவனாக	कामः	நடுக்கம்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	अभवत्	உண்டாயிற்று.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது		

स दृष्ट्वा राक्षसं सैन्यमविष्यं महाबलम् । हतमेकेन रामेण त्रिशिरोदूषणावपि ॥ २ ॥

सः	அவன்	राक्षसं	ராட்சஸ
त्रिशिरोदूषणी	த்ரிசிரஸ் தூஷண	सैन्यं अपि	சைன்யத்தையும்;
	எலிவர்களை யும்,	रामेण	ஸ்ரீராமன்
अविष्यं	எதிர்க்க முடியாத	एकम्	ஒருவராகியோ
महाबलं	மஹா பலமுள்ள	हतं	ஒழிந்ததாய்
		दृष्ट्वा	கண்டான்.

तद्वलं हतभूयिष्ठं विमनाः प्रेक्ष्य राक्षसः । आससाद् खरो रामं नमुचिर्वासवं यथा ॥ ३ ॥

राक्षसः	ஆரக்கனாகிய	प्रेक्ष्य	நோக்கி
खरः	கரன்,	नमुचिः	"நமுசி"மேலும்
तत् वलं	அதனைன்யத்தையப்		அன் = ரன்
	பற்றி	वासवं	இந்திரன்
हतभूयिष्ठं	முற்றிலும் ஒழிந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ
विमनाः	வருந்தி [தாய்		அவ்வண்ணமே
रामं	ஸ்ரீராமரை	आससाद्	கிட்டி ணன்.

विकृप्य बलवचापं नाराचाव्रक्तभोजनान् । खरविचक्षेप रामाय कुद्धानाशीविषानिव ॥

खरः	கரன்,	कुद्धान्	கொங்கொண்டு
रामाय	ஸ்ரீராமரையும்	रक्तभोजनान्	ரத்தத்தை யுண்ணும்
	கேசகித்து	आशीविषान् इव	சர்ப்பங்கள் போன்ற
चापं	வில்லை	नाराचान्	"நாராக"மேலும்
बलवत्	பலமாய்		பாணங்களை
विकृप्य	இழுத்தன,	विचक्षेप	கிடுத்தான்.

ज्यां विभून्वन सुबहुशः शिक्षयाञ्छाणि दर्शयन् । चचार समरे मार्गाञ्छरै रथगतः खरः ॥

रथगतः	ரதத்திலிருந்த	अस्त्राणि	ஆஸ்திரங்களை
खरः	கரன்,	दर्शयन्	காண்பித்துக்கொண்
समरे	போரில்	शरैः	பாணங்களால் [௫]
ज्यां	சாணை	सुबहुशः	பலவிதமாய்
विभून्वन	தெறித்துக்கொண்டு	मार्गान्	சதிகளை
शिक्षया	பயிற்சியால்	चचार	செய்துகாட்டினான்.

स सर्वाश्च दिशो बाणैः प्रदिशश्च महारथः । पूरयामास तं दृष्ट्वा रामोऽपि सुमहद्वनुः ॥

महारथः सः	மஹாரதனாகுமவன்	रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்
बाणैः	பாணங்களால்	तं दृष्ट्वा	அவனைப் பார்த்து,
दिशः	திக்குகள்	सुमहन्	ஆதி மஹத்தான
प्रदिशः	விதிக்குகள்	धनुः	வில்லை
सर्वाः च	எல்லாவற்றையும்	च	அங்கனமே திரப்பினார்.
पूरयामास	திரப்பினான்.		

स सायकैर्दुर्विषहैः सस्फुल्लिङ्गैरिवाग्निभिः । नभश्चकाराविवरं पर्जन्य इव वृष्टिभिः ॥ ७ ॥

सः	ஆவர்	वृष्टिभिः	மழைத்தரவாகனால்
सस्फुल्लिङ्गैः	நெருப்புப் பொறிக ளோடு கூடிய	इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
अग्निभिः इव	நெருப்புபோன்ற	नमः	ஆகாயத்தை
दुर्विषहैः	சகிக்க முடியாத	अविवरं	இடைவெளியற்றதாய்
सायकैः	பாணங்களால்	चकार	செய்தார்.
पर्जन्यः	மேகம்		

तद्भूव शित्तर्वाणैः खररामविसर्जितैः । पर्याकाशमनाकाशं सर्वतः शरसङ्कुलम् ॥ ८ ॥

खररामविसर्जितैः	கரனாலும் ஸ்ரீராமனா லும் வீடப்பட்ட	सर्वतः	எல்லாப் பக்கங்களி லும்
शितैः बाणैः	சூரிய பாணங்களால்	शरसङ्कुलं	ஆம்பு நிறைந்ததாய்
तत्	அந்த	अनाकाशं	இடைவெளியற்றதாய்
पर्याकाशं	ஆகாயம் முழுதும்	बभूव	விளங்கிற்று.

शरजालावृतः सूर्यो न तदा स्य प्रकाशते । अन्योन्यवधसंरमादुभयोः संप्रयुध्यतोः ॥ ९ ॥

उभयोः	இருவர்களும்	सूर्यः	சூரியன்
अन्योन्यवध- } संरमात्	ஒருவரைபொருவர் கொல்லவேண்டுமெ னமாத் திரத்தோடு யுத்தம் செய்கையில்	शरजालावृतः	பாண ஸூரத்தால் ம றைக்கப்பட்டவனாய்
संप्रयुध्यतोः		तदा	அப்பொழுது
		प्रकाशते स न	பிரகாசிக்குவதில்லை.

ततो नालीकनाराचैस्तीक्ष्णाग्रैश्च विकर्णभिः । आजघान खरो रामं तोत्रैरिव महाद्विपम् ॥

ततः	அப்பொழுது	नालीक-	}	"நாலீகம், நாராகம்"
खरः	கான்,	नाराचैः	}	என்கிற பாணங்க
रामं	ஸ்ரீராமரை			ளாலும்
महाद्विपं	மஹாகுதத்தை	तीक्ष्णाग्रैः		கூரிய முனையுள்ள
तोत्रैः	சட்டிகளால்	विकर्णभिः च		"விகர்ணி"யெனும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்			பாணங்களாலும்
	வண்ணமே	आजघान		தாக்கினான்,

तं रथस्थं धनुष्पाणि राक्षसं पर्यवस्थितम् । ददृशुः सर्वभूतानि पाशदस्तामिवान्तकम् ॥

धनुष्पाणि	கில்லேந்தி	सर्वभूतानि	எல்லா பிராணிகளும்
रथस्थं	ரதத்திலிருப்பவனாய்	पाशहस्तं	பாசத்தையேந்திய
पर्यवस्थितं	ஒரே நிலையிலிருந்த	अन्तकं इव	யமனென
तं राक्षसं	அந்த அரக்கனை	ददृशुः	கண்டார்கள்,

हन्तारं सर्वसैन्यस्य पौरुषे पर्यवस्थितम् । परिश्रान्तं महासत्त्वं मेने रामं खरस्तदा ॥

खरः	கான்,	महासत्त्वं	மஹா தைரியசாலியா
पौरुषे	தனது பராக்கிரமத்		திய
	தில்	रामं	ஸ்ரீராமரை
पर्यवस्थितं	நிலையின் து	तदा	அப்பொழுது
सर्वसैन्यस्य	படை முழுவுடையதும்	परिश्रान्तं	களைப்புற்றவாட்ட
हन्तारं	கொன்ற	मेने	எண்ணினான்,

तं सिंहमिव विक्रान्तं सिंहविक्रान्तगामिनम् । दृष्ट्वा नोद्विजते रामः सिंहः क्षुद्रमृगं यथा ॥

सिंह इव	கிம்மத்தையொத்த	रामः दृष्ट्वा	ஸ்ரீராமர் பார்த்து,	
विक्रान्तं	பராக்கிரமமுற்றவ	सिंहः	ஒரு கிங்கம்	
	னும்	क्षुद्रमृगं	}	அற்ப மிருகத்திற்கெ
सिंहविक्रान्त-	கிம்ம நடைவையொத்	यथा		}
गामिनं	து நடப்பவனுமான			
तं	அவனை	उद्विजते न		சலிவாதிருந்தார்,

ततः सूर्यनिकाशेन रथेन महता खरः । आससाद् रणे रामं पतङ्ग इव पावकम् ॥ १४ ॥

ततः	அப்பொழுது	पतङ्गः	அந்துப்பூச்சி
खरः	கான்	पावकं इव	நெருப்பைப்போல்
सूर्यनिकाशेन	சூரியனுக்கொப்பான	रणे	போரில்
महता	பெரிய	रामं	ஸ்ரீராமரை
रथेन	ரதத்திலிருந்துகொ	आससाद्	கிட்டினான்.

ततोऽस्य सखरं चापं मुष्टिदेशे महात्मनः । खरश्चिच्छेद रामस्य दर्शयन् पाणिश्लाघवम् ॥

ततः	அதன்மேல்	सखरं	அம்பு பூட்டிய
खरः	கரன்	चापं	விச்சை
अस्य	இந்த	मुष्टिदेशे	கைப்பிடியில்
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	पाणिश्लाघवं	கைவரிசையை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	दर्शयन्	காண்பிப்பவனாய்
		चिच्छेद	ஒடித்தான்.

स पुनस्त्वपरान् सप्त शरानादाय वर्मणि । निजघ्नान खरः कुडो शक्राशनिसमप्रभान् ॥

सः खरः	அந்த கரன்,	सप्त	எழு
पु	உடனே	शरान्	பாணங்களை
पुनः	மீளவும்	आदाय	எடுத்து
अपरान्	மேலும்,	कुडः	செழுமுற்றவனாய்
शक्राशनि-	} இந்திரனது வஜ்ராயுத	वर्मणि	கவசத்தில்
समप्रभान्		निजघ्नान	அடித்தான்.

ततस्तत्प्रहतं बाणैः खरमुक्तैः सुपर्शभिः । पपात कवचं भूमौ रामस्यादित्यवर्चसः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	खरमुक्तैः	கரனால் விடப்பட்ட
आदित्यवर्चसः	சூரியனுக்கொப்பான	सुपर्शभिः	நல்ல கணுக்களுற்ற
	காந்தியுடைய	बाणैः	பாணங்களால்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्रहतं	அடியுண்டதாய்
तत् कवचं	அந்தக் கவசமானது	भूमौ	பூமியில்
		पपात	விழுந்தது

ततः शरसहस्रेण रामप्रतिमौजसम् । अर्पयित्वा महानादं ननाद समरे खरः ॥ १८ ॥

ततः	மேலும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
शरसहस्रेण	அநேகபாணங்களால்	अर्पयित्वा	தாக்கிவிட்டு,
समरे	போரில்	खरः	கரன்
अप्रतिमौजसं	ஒப்பற்ற பரநிமைசா	महानादं	} அடிக்காதத்தையிட
	வையான	ननाद	
			டான்.

स शरैरर्पितः कुडः सर्वगात्रेषु राघवः । रराज समरे रामो विधूमोऽग्निरिव ज्वलन् ॥

राघवः	ரகுலத்திற் பிறந்த	अर्पितः	அடியுண்டவராய்
सः	அந்த	कुडः	செங்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	विधूमः	புகையற்று
समरे	போரில்	ज्वलन्	எரிவும்
सर्वगात्रेषु	தேகம்முழுதும்	अग्निः इव	கொருப்பென்
शरैः	பாணங்களால்	रराज	விளங்கினார்.

ततो गम्भीरनिर्वाहं रामः शत्रुनिर्वहणः । चकारान्ताय स रिपोः सज्यमन्यन्महदनुः ॥

ततः	அப்பொழுது	மஹ	மஹத்தான
ச:	அந்த	வநு:	வில்லை,
शत्रुनिर्वहणः	சத்ருக்களைவொழித்	रिपो:	சத்ருவினது
राम:	ராமர்	अन्ताय	முடிவிற்காக
गंभीरनिर्वाहं	கம்பிரமாவொலிக்கும்	सज्यं चकार	சாஜ்யம்நினைந்து.
अन्यत्	மற்றொரு		

सुमहद्वैष्णवं यत्तदतिशुभं महर्षिणा । वरं तदनुख्यस्य खरं समभिधावत ॥ २१ ॥

यत्	எது	वरं	சிறந்ததுமான
महर्षिणा	முனிவர் பெருமானால்	वैष्णवं	விஷ்ணு-வினது
	(அகஸ்தியரால்)	खनुः	வில்லை
अतिशुभं	வெகுமதிபரவளிக்கப்	तत्	அப்பொழுது
	பட்டதோ,	उख्यस्य	உயர்த்தி,
तत्	அந்த	खरं	கரனை
सुमहत्	மிகப் பெரியதும்	समभिधावत	தாக்கினார்.

ततः कनकपुङ्खैस्तु शरैः सन्नतपर्वभिः । विभेद् रामः सङ्कुदः खरस्य समरे ध्वजम् ॥

ततः	அப்பொழுது	सन्नतपर्वभिः	சமமான கணுக்க
तु	உடனெ	शरैः	பாணக்களரல் [குற்ற
रामः	ராமர்,	समरे	போரில்
सङ्कुदः	சினங்கொண்டவராய்	खरस्य	கரனுடைய
कनकपुङ्खैः	பொன் கட்டுகளுற்று	ध्वजं	தவனுத்தூத
		विभेद्	அறுத்துத்தள்ளினார்.

स दर्शनीयो बहुधा विकीर्णः काञ्चनध्वजः । जगाम धरणि सूर्यो देवतानामिवाज्ञया ॥

सः	அந்த	धरणीं	பூமியில்
दर्शनीयः	அழகான	देवतानां	தேவதைகளுடைய
काञ्चनध्वजः	தங்கக்கொடி	भाज्ञया	உத்தரவின்படி
बहुधा	பல துணுக்காய்	सूर्यः इव	சூரியபகவான்போல
विकीर्णः	செறி	जगाम	வந்துசென்றது.

तं चतुर्भिः खरः क्रुद्धो रामं गात्रेषु पणिणैः । विव्याध युधि मर्मज्ञो मातङ्गपिव तोमरैः ॥

खरः	கரன்,	मर्मज्ञः	மர்மறிந்து
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு	तोमरैः	சட்டி களரல்
युधि	போரில்	मातङ्गं इव	யானையைப்போல
तं	அந்த	चतुर्भिः	நான்கு
रामं	ராமரை	बाणैः	பாணக்களரல்
गात्रेषु	அவயவங்களில்	विव्याध	துன்புறுத்தினான்.

स रामो बहुभिर्बाणैः खरकामुकानिःसृतैः । विद्धो रुधिरसिक्ताङ्गो बभूव रुषितो भृशम् ॥

ச:	அந்த	विद्धः	தைக்கப்பட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	रुधिर-	ரத்தத்தால் ஆங்குமெ
खरकामुक-}	கரன் கில்லிகளின்து	सिक्ताङ्गः }	லளாம் நனைத்து
निःसृतैः }	கிடுபட்ட	भृशं	கடுமையாக
बहुभिः बाणैः	பல பாணங்களால்	रुषितः बभूव	சினங்கொண்டார்.

स धनुर्धन्विनां श्रेष्ठः प्रगृह्य परमाहवे । सुसोच परमेष्वासः षट्स्रानभिलक्षितान् ॥ २६ ॥

धन्विनां	வில்லாளிகளில்	धनुः	தனுஸ்ஸை
श्रेष्ठः	முதல்வரும்	प्रगृह्य	எடுத்து,
परमेष्वासः	சிறந்த வில்லையுடைய	अभिलक्षितान्	குறிக்கப்பட்டவைக
	வருமான		ளான

सः	அவர்	षट्स्रान्	ஆறு பாணங்களை
परमाहवे	பெரும் பேரில்	सुसोच	எய்தார்.

शिरस्केन बाणेन द्वाभ्यां बाहोरथार्पयत् । त्रिभिश्चन्द्रार्धवक्त्रैस्तं वक्षस्यभिजघान ह ॥

अथ	அப்பொழுது	आर्पयत्	தாக்கினார்.
तं	அவனை	चन्द्रार्धवक्त्रैः	அர்த்த சந்திர முக
एकेन बाणेन	ஒரு பாணத்தால்		முடைய
शिरसि	கிரஸ்சிலும், [நால்	विभिः	மூன்று பாணங்களால்
द्वाभ्यां	இரண்டு பாணங்க-	वक्षसि	மார்பில்
बाहोः ह	இரு கைகளிலும்	अभिजघान	அடித்தார்.

ततः पश्चान्महातेजा नाराचान् भास्करोपमान् । जिघांसू राक्षसं कुक्षयोदश समाददे ॥

ततः पश्चात्	அதன்மேல்	भास्करोपमान्	சூரியனுக்கொப்பான
महातेजाः	மஹாதேஜோவா னாகு	सयोदश	பதின்மன்று
कुक्षः	கிணமுந்து [மகர்	नाराचान्	"நரரச" பாணங்க
राक्षसं	அரக்களை		ளை
जिघांसुः	கொள்ளத்தீர்மானித்து	समाददे	எடுத்துக்கொண்டார்.

ततोऽस्य युगमेकेन चतुर्भिश्चतुरो हयान् । षष्ठेन तु शिरः सङ्घ्वये खरस्य रथसारथेः ॥

त्रिभिस्त्रिवेणुं बलवान्द्वाभ्यामक्षं महाबलः । द्वादशेन तु बाणेन खरस्य सशरं धनुः ॥

छिन्वा वज्रनिकाशेन राघवः प्रहसन्निव । त्रयोदशेनेन्द्रसप्तो विभेद सपरे खरम् ॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	अस्य खरस्य	இந்த கரனது
सङ्घ्वये	பேரில்	युगं	துகத்தடிவை
महाबलः	மஹா ஸாமர்த்திய	एकेन	ஒரு பாணத்தாலும்,
	முடையவரும்,	चतुरः हयान्	நான்கு குதிரைகளை
इन्द्रसप्तः	இந்திரனை நிகர்த்தவ	चतुर्भिः	நான்கு பாணங்களால்
बलवान्	பலவானுமாகிய [ரும்,		லும்,
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	रथसारथेः	தேர்பாடகனுடைய

शिरः	தலைபை	वागेन तु	பாணத்தா னும்,
षष्ठेन तु	ஆறாவது பாணத்தா	शिव	யறுத்துத்தன் ளினி
सिवेणु	சரக்கலை [ஊம்,	खरं	கரலை [ட்டு,
विभिः	ஒன்று பாணங்களா	वन्निकाशेन	வன்காசத்ததை நிகர்த்த
अक्ष	இருகை [ஊம்,	स्योदयेन	பதிபுன்றுவது பாணத்தால்
द्वाम्यां	இரு பாணங்களாலும்,	समरे	போரில்
खरस्य	கரனது	प्रहसन् इव	விளையாட்டாக
सशरं	பாணத்தோடு கூடிய	विभेद	வாசியேந்தார்.
धनुः	வில்லை		
द्वादशेन	பன்னிரண்டாவது		

प्रभमधन्वा विरथो हताथो हतसारथिः । गदापाणिर्वपुस्तस्यो भूमौ खरस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	हतसारथिः	சரத்தையும் மாண்டு
खरः	கரன்,	गदापाणिः	கதாபாணியாய்
प्रभमधन्वा	விலமுறிந்து	भूमौ	தரையில்
विरथः	சதமழிந்து	अवपुस्त	குதித்து,
हताथः	குதிரைகள் மாண்டு	तस्यो	நின்றான்.

तत्कर्म रामस्य महारथस्य समेत्य देवाश्च महर्षयश्च ।

अपूजयन् प्राञ्जलयः प्रहृष्टास्तदा विमानायगताः समेताः ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	समेत्य	கூட்டி,
समेताः	ஒன்றுகூடி	प्रहृष्टाः	ஸந்தோஷமுற்றவர்
विमानायगताः	சிறந்த விமானங்களி லிருந்த	महारथस्य	பெரும் போர்கிரா
देवाः च	தேவர்களும்,	रामस्य	ஸ்ரீராமரது [கூடி
महर्षयः च	மஹர்ஷிகளும்	तन् कर्म	அச்செயலை
प्राञ्जलयः	கைகூப்பியவர்களாய்	अपूजयन्	மெச்சினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डेऽष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 7672

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 960

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௨ ॥

खरभर्त्सनम्—கரனை அதட்டுவது.

खरं तु विरथं रापो गदापाणिमवस्थितम् । मृदुपूर्वं महातेजाः परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜேவரான	वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்
रामः	ஸ்ரீராமர், [கூடி		கை
विरथं	தேரொழிந்து	मृदुपूर्वं	இனிமையாகவும்
गदापाणि	கதாபாணியாய்	परुषं तु	கடுமையாகவும்
अवस्थितं	எந்நிலந்து நின்று	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்
खरं	கரனைப்பார்த்து		தருவினார்.

गजाश्वरयसंवाधे बले महति तिष्ठता । कृतं सुदारुणं कर्म सर्वलोकमुगुप्सितम् ॥ २ ॥

गजाश्वरयसंवाधे	{ பாண, குதிரை, சேதம் இவைகள் நிறைந்து உள்ள	सर्वलोक- मुगुप्सितं	{ உலகத்திலுள்ளனோர் யாவரும் அருவருக் கத்தக்க
महति	மஹத்தான	सुदारुणं	மிகக் கொடிய
बले	வசன்பத்தில் [என்றால்]	कर्म	செயல்
तिष्ठता	நம்பிக்கைகொண்டவு-	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

उद्देजनीयो भूतानां नृशंसः पापकर्मकृत् । त्रयाणामपि लोकानामीश्वरोऽपि न तिष्ठति ॥

भूतानां	பிராணிகளால்	त्रयाणां	மூன்று
उद्देजनीयः	அருவருக்கத்தக்கவ	लोकानां अपि	உலகங்களுக்கும்
नृशंसः	சகிசக்கமின்றி [ஆய்]	ईश्वरः अपि	சர்வரானாயிருப்பினும்
पापकर्मकृत्	கொடிய செயல்களைச் புரியுமொருவன்	न तिष्ठति	உருப்படியாக மட்டான்.

कर्म लोकविरुद्धं तु कुर्वाणं क्षणदाचर । तीक्ष्णं सर्वजनो हन्ति सर्वं दुष्टमिवामृतम् ॥

क्षणदाचर	அசக்க!	आगतं	கண்முன் கண்ட
लोकविरुद्धं	உலகத்திற்கொவ்வாத	दुष्टं सर्वं इव	துஷ்டப் பாம்பைப் போல்
कर्म तु	செயலையே	तीक्ष्णं	கடுமையாய்
कुर्वाणं	புரியுமொருவனை	हन्ति	ஹத்துகின்றனர்.
सर्वजनः	உலகத்தவர்		

लोभात्पापानि कुर्वाणः कामाद्वा यो न बुध्यते ।

अष्टः पश्यति तस्यान्तं ब्राह्मणी करकादिव ॥ ५ ॥

यः	எத்தவொரு	तस्य	அதனுடைய
अष्टः	ஆன்பாபக்காரன்	अन्तं	பயனை
लोभात्	பேராசையாலோ	ब्राह्मणी	ஆரண
कामात् वा	ஆற்ப மனோசத்த	करकात्	ஆலங்கட்டியபால்
पापानि	பாபங்களை [நாளை]	इव	எவ்வண்ணமோ
कुर्वाणः	செய்துகொண்டு		அவ்வண்ணமே
बुध्यते न	உன்னபடியறியாதிருக் கொண்டு (அவன்)	पश्यति	அனுபவிக்கிறான்.

वसतो दण्डकारण्ये तापसान्धर्मचारिणः । किं नु हत्वा महाभागान् फलं प्राप्स्यसि राक्षस ॥

राक्षस	ராக்ஷஸ!	तापसान्	தபசிகளை
दण्डकारण्ये	தண்டகாவனத்தில்	हत्वा	கொன்று,
धर्मचारिणः	தர்மத்தை யனுபவித் துக்கொண்டு	किं नु	எந்த
वसतः	வசதிக்கும்	फलं	பயனை
महाभागान्	மகாத்மாக்களாகிய	प्राप्स्यसि	நீ யடைபடுபோகின் றனை?

न चिरं पापकर्माणः कूरा लोकनुगुप्सिताः । ऐश्वर्यं प्राप्य तिष्ठन्ति शीर्णमूला इव द्रुमाः ॥

லோகனு஑ு஑ிதா:	“உலகத்தாரால் வெறுக்கத்தக்கவர்களாய்	பாப்ய	அடைந்து,
பாபகர்மாண:	திச்செயல் புரியும்	शीर्णमूला:	வேறுந்த
கூரா:	துஷ்டர்கள்,	द्रुमाः इव	விருக்டங்கள் போல,
ऐश्वर्यं	பாப்யத்தை	चिरं	வெகுநாள்
		न तिष्ठन्ति	வாழமாட்டார்கள்.

अवश्यं लभते कर्ता फलं पापस्य कर्मणः । घोरं पर्यागते काले द्रुमाः पुष्पमिवार्तवम् ॥

द्रुमाः	“ விருக்டங்கள்	फलं	பயனை
आर्तव्यं	பருவகாலத்திய	काले	அதற்குரிய காலம்
पुष्पं इव	புஷ்பத்தைப்போல	पर्यागते	வந்துற்றதும்
पापस्य कर्ता	பாபத்தைப் புரிபவன்,	घोरं	அனாத்ரயமாய்
कर्मणः	தனது செயலின்	अवश्यं	தடையின்றி
		लभते	அடைகிறது.

नचिरात् प्राप्यते लोके पापानां कर्मणां फलम् । सविषाणामिवान्नानां भुक्तानां क्षणदाचर ॥

क्षणदाचर	“ திகாசா !	इव	எவ்வண்ணமோ
लोके	உலகில்		அவ்வண்ணமே
सविषाणां	விஷம் கலந்து	पापानां कर्मणां	பாபச்செயல்களுக்கு
भुक्तानां	புஜிக்கப்பட்ட	फलं	பயன்
अन्नानां	அன்னத்திற்கு	नचिरात्	சிக்காதத்தோடு
		प्राप्यते	அடையப்படுகிறது.

पापमाचरतां घोरं लोकस्याप्रियमिच्छताम् । अहमासादितो राजा प्राणान् हन्तुं निशाचर ॥

निशाचर	“ திகாசா !	आचरतां	செம்பவந்தனின்
लोकस्य	உலகிற்கு	प्राणान् हन्तुं	உயிரை மாய்க்க
अप्रियं	நினைவைய	अहं	நான்
इच्छतां	கருதி	राजा	அதிகாரம் பெற்றவ
घोरं पापं	கொடிய பாவத்தை	आसादितः	வந்தானேன். [ஞாய]

अद्य त्वां हि मया मुक्ताः शराः काञ्चनभूषणाः । विदाय निपतिष्यन्ति वल्मीकमिव पक्षगाः ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	त्वां हि	உன்னையும்
मया	என்னால்	विदाय	வினந்து
मुक्ताः	கிடுக்கப்பட்ட	पक्षगाः	பாம்புகள்
काञ्चनभूषणाः	பொன்னிறைக்கப்	वल्मीकं इव	புற்றிலை போல
शराः	பாணங்கள் [பெற்ற]	निपतिष्यन्ति	கிழப்போகின்றன.

ये त्वया दण्डकारण्ये भक्षिता धर्मचारिणः । तानद्य निहतः सङ्ख्ये ससैन्योऽनुगमिष्यसि ॥

दण्डकारण्ये	" தண்டகாரணியத்	தான்	அவர்களை
ये	எந்த [தில்]	அவ	இப்பொழுது
धर्मचारिणः	தர்மியுட்கள்	சङ்க்யே	போரில்
त्वया	உன்னால்	निहतः	கொல்லப்பட்டு
भक्षिताः	புழிக்கப்பட்டார்	ससैन्यः	சைன்யத்தோடு கூட
	களை;	अनुगमिष्यसि	பின்பற்றுவாய்.

अद्य त्वां निहतं वार्ष्णेः पश्यन्तु परमर्षयः । निरयस्थं विमानस्था ये त्वया हिंसिताः पुरा ॥

पुरा	" முன்னரே	अद्य	இப்பொழுது
त्वया	உன்னால்	वार्ष्णेः	பரணங்களால்
हिंसिताः	கொல்லப்பட்டவர்கள்	निहतं	கொல்லப்பட்டு
ये	எவர்களை; அந்த	निरयस्थं	நரையத்தில் கிடக்கின்
परमर्षयः	பரமரிஷிகள்		றவனால்
विमानस्थाः	விமானங்களிலிருப்ப	पश्यन्तु	கண்குளிரப் பார்
त्वां	உன்னை [வர்களை]		கட்டும்.

प्रहृत् त्वं यथाकामं कुरु यत्ने कुलाधम ॥ १४ ॥

कुलाधम	" இழிகுலத்தோனே !	प्रहृत्	போர்ப்புரி.
त्वं	நீ	यत्ने	வேண்டிய முயற்சியை
यथाकामं	இஷ்டப்பிரகாரம்	कुरु	செய்.

अद्य ते पातयिष्यामि शिरस्तालफलं यथा ॥ १५ ॥

अद्य	" இப்பொழுது	तालफलं यथा	பனம்பழத்தைப்போல
ते शिरः	உன் தலையை	पातयिष्यामि	வீழ்த்தப் போகி
			றேன்".

एवमुक्तस्तु रामेण क्रुद्धः संरक्तलोचनः । अन्युवाच खरो रामं प्रहसन् क्रोधमूर्च्छितः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமனால்	क्रोधमूर्च्छितः	கொபத்தால் மெய்மற
गुर्वं	இவ்வளம்	यु	இப்பொழுது [ந்து;
उक्तः	கொல்லப்பட்ட	रामे	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
खरः	கரன்,	प्रहसन्	கிரித்துக்கொண்டு
क्रुद्धः	கின்றது	अन्युवाच	பின்வருமாறு
संरक्तलोचनः	கண்செவக்க		படுவாரைத்தான்.

प्राकृतान् राक्षसान् हत्वा युद्धे दशरथात्मज ।

दशरथात्मज	" தசரதனின் மகனே !
युद्धे	போரில்
प्राकृतान्	ஆற்றலற்ற
राक्षसान्	ஆட்கர்களை
हत्वा	கொன்றுகிட்டு,

आत्मना कथमात्मानमप्रशस्यं प्रशंससि ॥

अप्रशस्यं	புகழுக்களை; நன்மனை
आत्मानं	தன்னைப்பற்றி
आत्मना	தானாகவே
कथं	எவ்வாறு, [றனை.
प्रशंससि	புகழ்ந்துகொள்கின்.

विक्रान्ता बलवन्तो वा ये भवन्ति नरर्षभाः । कथयन्ति न ते किञ्चित्तेजसा स्वेन गर्विताः ॥

नरर्षभाः	“புருஷோத்தமர்க ளாயும்	ते	ஆவர்கள்
बलवन्तः	பலசாலிகளாயும்,	किञ्चिन्	சற்றும்
विक्रान्ताः वा	சாமர்த்தியசாலிக ளாயும்	स्वेन	தனது
ये	எவர்கள்	तेजसा	பாக்கிரமத்தால்
भवन्ति	இருக்கிறார்களோ,	गर्विताः	செருக்குற்றவர்களாய்
		कथयन्ति न	புகழ்ந்துகொள்ள மாட்டார்கள்.

शक्रुतास्त्वकुलात्मानो लोके क्षत्रियपांसनाः । निरर्थकं विकथ्यन्ते यथा राम विकथ्यसे ॥

राम	“ராம!	क्षत्रियपांसनाः तु	கஷத்திரியதயர்கள்
विकथ्यसे यथा	நீ புகழ்ந்துகொள்ளு தான்	निरर्थकं	பொருளில்லாத
लोके	உலகில் [கிறதுபோல்]	विकथ्यन्ते	புகழ்ந்துகொள்ளு தார்கள்
अकृताःमानः	மூட		
शकुताः	ஆற்ப		

कुलं व्यपदिशन् वीरः समरे कोऽभिधास्यति । मृत्युकाले तु संप्राप्ते स्वयमप्रस्तवे स्तवम् ॥

समरे	“போரில் [வேளை]	वीरः	வீரனாகும்
मृत्युकाले	மாண்டுபோகும்-	कः	எவன் தான்
संप्राप्ते तु	நெருங்கியிருக்கையில்	अप्रस्तवे	ப்ரகிருதமன்னியில்
कुलं	தற்குடிப்பிறப்பை	स्वयं	தானாகவே
व्यपदिशन्	தெரிவித்துக்கொள் ளுகிற	स्तवं	தற்புகழ்ச்சியை
		अभिधास्यति	சொல்லிக்கொள்வான்

सर्वथा तु लघुत्वं ते कथनेन विदर्शितम् । सुवर्णपतिरूपेण तस्मैनेव कुशाग्निना ॥ २१ ॥

तसेन	“கொளுத்தப்பட்ட	कथनेन	தற்புகழ்ச்சியால்
सुवर्णपतिरूपेण	தங்கத்தை நிகர்த்த	ते	உலகது
कुशाग्निना इव	தர்ப்பைபயிணக்கனியால்	लघुत्वं तु	அற்பத்தனத்தான்
	போல்	सर्वथा	முற்றிலும்
		विदर्शितम्	வெளிப்படுத்த.

न तु पापिह तिष्ठन्तं पश्यसि त्वं गदाधरम् । धराधरमिवाकम्प्यं पर्वतं धातुभिश्चितम् ॥

त्वं	“நீ	धराधरं	பூமியைத் தாக்கிக் கொண்டுமிருக்கும்
गदाधरं	கதாபாஸரியாய்	पर्वतं इव	பர்வதத்தைப்போல்
इह तिष्ठन्तं	இங்கு நிற்கும்	अकम्प्यं	அசைக்கமுடியாதவ னென
मां	என்னை	पश्यसि न तु	அறிந்துகொள்ள வில்லைபோலும்.
धातुभिः	தாதுக்களால்		
चितं	வினங்கிக்கொண்டும்		

पर्याप्तोऽहं गदापाणिर्हन्तुं प्राणान् रणे तव । त्रयाणामपि लोकानां पाशहस्त इवान्तकः ॥

गदापाणिः	"கதாபாணிபாஹி"	त्रयाणां लोकानां	மூன்றுலகங்களனுடையவும்
अहं	நான்	तव अपि	உன்னுடையவும்
रणे	பேரரில் [கொண்ட]	प्राणान्	உயினை
पाशहरतः	பாசத்தைதக்கைத்	हन्तुं	மாய்க்க
अन्तकः इव	பயமென	पयोः	வல்லன்.

कामं बहुपि वक्तव्यं त्वयि वक्ष्यामि न त्वहम् । अस्तं गच्छेद्दि सविता युद्धविघ्नस्ततो भवेत् ॥

त्वयि	"உன்னிடத்தில்"	दि	ஏனெனில்
वक्तव्यं	சொல்லவேண்டியது	सविता	சூரியன்
बहु	அதிகமாகிறது.	अस्तं गच्छेत्	அஸ்தமனமாகிவிடுவான்.
कामं अपि	ஆகிலும்	ततः	அப்படியாகில்
तु	இப்பொழுது	युद्धविघ्नः	யுத்தத்திற்கிடைபூறு
अहं	நான்	भवेत्	உண்டாகும்.
वक्ष्यामि न	சொல்லப்போவதில்லை		

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां हतानि वै । त्वद्दिनाशत्करिष्यामि तेषामास्रप्रपार्जनम् ॥

तेषां	"அந்த"	त्वद्दिनाशात्	உன்னைக்கொன்றதால்
राक्षसानां	ஆசக்கர்களனுடைய	आस्रप्रपार्जनं	கண்ணீர் துடைத்தலை
चतुर्दश	பதின்னான்கு	करिष्यामि	நான் செய்கிறேன்.
सहस्राणि	ஆயிரவர்		
हतानि वै	கொல்லப்பட்டனர்.		

ततो रुधिरधाराभिस्त्वच्छरीरविमर्दनात् । करिष्यामि बलिं भूमौ त्वां हत्वा सर्वरक्षसाम् ॥

ततः	"அதன்மேல்"	सर्वरक्षसां	எல்லா ஆசக்கர்களுக்கும்
त्वां हत्वा	உன்னை வதைத்து,	भूमौ	பூமியில்
(वच्छरीर- विमर्दनात्)	உவனு சரீரத்தைப் பிழிவதால்	बलिं	பலியை
रुधिरधाराभिः	ரத்தவெண்ணத்தைக் கொண்டு	करिष्यामि	நான் செய்வேன்".

इत्युक्त्वा परमक्रुद्धस्तां गदां परमाद्भुतः । खरश्चिक्षेप रामाय मदीमापशनीभिर्व ॥ २७ ॥

परमाद्भुतः	சிறந்த தோள்வளைக	मदीसां	சுவலிக்கும்
खरः	கான், [எணிந்த]	अशनिं	வஜ்ரரபுதத்தை
इति	இங்ஙனம்	इव	போன்ற
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	तां गदां	அந்த கைதையை
परमक्रुद्धः	மிகச்சினங்கொண்ட வனாய்,	रामाय	மூராய்ப்பிது
		चिक्षेप	எறிந்தான்.

एवा बाणविनिर्भिन्ना गदा भूमितलं गता । अभिधानप्रगल्भस्य तव प्रत्ययघातिनी ॥

बाणविनिर्भिन्ना	“ பாணங்களால் சித றுண்ட	तव	உனது
एवा गदा	இந்த கதை,	प्रत्ययघातिनी	நம்பிக்கைகையழிச்சி ததாய்
अभिधानप्रगल्भस्य	வதறுவதில் சமர்த்த னாகிய	भूमितलं	பூமியில்
		गता	விழுந்து விட்டது.

यत्त्वयोक्तं विनष्टानामिदमासप्रमार्जनम् । राक्षसानां करोमीति मिथ्या तदपि ते वचः ॥

विनष्टानां	“ மாண்டுபோன	इति	என்று
राक्षसानां	ஆரக்கர்களாலுண் டான	यत्	யாதொன்று
इदं	இந்த	त्वया	உன்னால்
आसप्रमार्जनं	கண்ணீரைத் துடைப் பதை	उक्तं	சொல்லப்பட்டதோ,
		नन्	ஆந்த
करोमि	செய்துகொள்ளுகி றேன்.”	ते	உனது
		वचः अपि	உமையும்
		मिथ्या	பயனற்றது.

नीचस्य क्षुद्रशीलस्य मिथ्यावृत्तस्य रक्षसः । प्राणानपहरिष्यामि गरुत्मानमृतं यथा ॥

नीचस्य	“ நீசனும்,	रक्षसः	ஆரக்கனுடைய
क्षुद्रशीलस्य	கொடிய செய்கையுள் ளவனும்,	प्राणान्	உயிரை
मिथ्यावृत्तस्य	தாறுமாறாகிய நடத் தையுள்ளவனுடைய	गरुमान्	குருடன்
		अमृतं यथा	அமிருதத்தைப்போல
		अपहरिष्यामि	கவர்ந்துவிடுவேன்.

अद्य ते भिन्नकण्ठस्य फेनबुद्बुदभूषितम् । विदारितस्य यद्राणैर्मही पास्यति शोणितम् ॥

महाणैः	“ எனது பாணங்க	शोणितं	சத்தத்தை
भिन्नकण्ठस्य	கழுத்தறுபட்டு [னால்	मही	பூமியானது
विदारितस्य	பிளவுண்ட	अद्य	இப்பொழுது
ते	உனது [கடிய	पास्यति	குடிக்கப்போகிறது.
फेनबुद्बुदभूषितं	துகைகுமிழ்குருடன்-		

पांसुरुषितसर्वाङ्गः स्वस्तन्यस्तमुज्ज्वलः । स्वप्स्यसे गां समालिङ्ग्य दुर्लभां प्रमदाशिव ॥

पांसुरुषितसर्वाङ्गः	“ தூகி படிந்த மேனி யனாய்	दुर्लभां	கிடைத்தற்கரிய
		प्रमदां इव	பெண்மணியைப்போல
स्वस्तन्यस्तमुज्ज्वलः	{ சொந்து விழுந்தவண் ணமே கிடங்குமிரு கைகளையுடையவ னாய்	गां	பூமியை
		समालिङ्ग्य	அணைத்துக்கொண்டு
		स्वप्स्यसे	நீ உறக்கப்போகிறாய்.

प्रवृद्धनिन्दे शयिते त्वयि राक्षसपांसने । भविष्यन्त्यशरण्यानां शरण्या दण्डका इमे ॥

ராட்சஸ்பாंसனே
त्वयि
प्रवृद्धनिन्दे
शयिते
इमे

“ராட்சஸப்பதாரதிய
நீ,
பெருந்தூக்கமுற்று
விழுந்தபின்னர்
இந்த

दण्डका: तण्डका वनम्प्री
तेक्षकங்கள்
अशरण्यानां புகலற்றவர்களுக்கு
शरण्या: புகலாக
भविष्यन्ति ஆகப்போகின்றன.

जनस्थाने हतस्थाने तव राक्षस मच्छैः । निर्भया विचरिष्यन्ति सर्वतो मुनयो वने ॥

ராட்சச
मच्छैः
तव
हतस्थाने
जनस्थाने
वने

“ராட்சஸ!
என்று பாணிகளால்
உண்டு
கொலைக்களமான
ஜனஸ்தானமெனும்
வனத்தில்

मुनय: முனிவர்கள்
सर्वत: எங்கும்
निर्भया: பயமற்றவர்களாய்
विचरिष्यन्ति சஞ்சரிக்கப்போகிறார்கள்.

अथ विप्रसखिष्यन्ति राक्षस्यो हतबान्धवाः । वाष्पाद्रिवदना दीना भयादन्यभयावहाः ॥

अन्यभयावहाः
राक्षस्यः
अथ
हतबान्धवाः

“பிறருக்கு பயத்தை
விளைவிக்கும்
ஆரக்கிகள்,
இப்பொழுது
பந்துக்களை விழுந்த
வர்களாய்

वाष्पाद्रिवदना: கண்ணிரால் களைந்த
முகமுண்டையவர்களாய்
दीना: தினர்களாய்
भयात् பயத்தால்
विप्रसखिष्यन्ति ஓடப்போகிறார்கள்.

अथ शोकरसज्ञास्ता भविष्यन्ति निशाचर । अनुरूपकुलाः पत्न्यो यासां त्वं पतिरीदृशः ॥

निशाचर
यासां
पतिः
ईदृशः
त्वं
ता:

“ராட்சஸ!
எவர்களுக்கு
ஆதிபதி
இப்படிப்பட்ட
நிபேர்,
ஆந்த

अनुरूपकुलाः ஏற்ற குலமுடைய
पत्न्य: மனைவிவர்கள்
अथ இப்பொழுது
शोकरसज्ञा: கொகரஸாட்கின்ற
வர்களாய்
भविष्यन्ति பகிக்கப்போகிறார்கள்.

नृशंस नीच क्षुद्रात्मनित्यं ब्राह्मणकण्टक । यत्कुते शङ्कितैरग्नौ मुनिभिः पाल्यते हविः ॥

नृशंस
नीच
नित्यं
ब्राह्मणकण्टक
क्षुद्रात्मन्

“கொடியவனே!
ஆற்பனே!
எப்பொழுதும்
அகதணர்களுக்குத்
நிக்கிறதற்கும்
பாபாழமானே!

यत्कुते உவ் காரணமாய்
शङ्कितैः பயந்த
मुनिभिः முனிவர்களால்
हविः நறகிஸ்ஸானது
अग्नौ ஆக்கியில்
पाल्यते போடப்படுகிறது.”

तमेवमभिसंख्यं ब्रुवाणं राघवं रणे । खरो निर्भत्सयामास रोषात् खरतरस्वरः ॥ १३ ॥

रणे	போரில்	खरः	கரன்
एवं	இங்ஙனம்	रोषात्	ரோஷத்தால்
अभिसंख्यं	மிகக் கொடுமைபாய்	खरतरस्वरः	மிகக் கடுந்தொனி
ब्रुवाणं	பேசிய		கொண்டு
तं	அந்த	निर्भत्सयामास	பின்வருமாறு இகழ்க்
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து		துபேசினான்.

दृष्टं खल्ववलिप्तोऽसि भयेष्वपि च निर्भयः । वाच्यावाच्यं ततो हि त्वं मृत्युवश्यो न बुध्यसे ॥

भयेषु अपि	“ஆபத்துகளிலும்	त्वं	நீ
निर्भयः च	பயமற்றவனாகவே	मृत्युवश्यः	மரணத்தின்வாய்ப்
दृष्टं	முற்றிலும்		பட்டு
अवलिप्तः असि	நீ தலைகொழுத்திருக்கின்றனா.	वाच्यावाच्यं	{ சொல்லத்தக்கது, சொல்லத்தகாததென்பதை
खलु	இது நிண்ணம்.	न बुध्यसे	அறியாதிருக்கின்றனை.
ततः हि	அதனால்தான்		

कालपाशपरिक्षिप्ता भवन्ति पुरुषा हि ये । कार्याकार्यं न जानन्ति ते निरस्तपडिन्द्रियाः ॥

ये	“எந்த	निरस्त-	ஆறு இந்திரியங்களும்
पुरुषाः	மரணிடர்கள்	षडिन्द्रियाः}	செயலற்று
कालपाश-	கால பாசத்தில் சிக்		{ செய்யத்தக்கதையும்,
परिक्षिप्ताः }	சிக்கொண்டவர்கள்	कार्याकार्यं	செய்யத்தகாததையும்
	என்ப	न जानन्ति	அறியமாட்டார்கள்”.
भवन्ति हि	இருக்கிறார்களோ,		
ते	ஆவர்கள்		

एवमुक्त्वा ततो राघं संख्य्य भुङ्क्षी ततः । स ददृश महासागमविदूरे निशाचरः ॥

रणे प्रहरणस्यायं सर्वतो खल्लोकयन् ॥ १६ ॥

सः निशाचरः	“அந்த அரக்கன்	प्रहरणस्य अयं	அடிப்பதற்காக
ततः	அப்பொழுது	सर्वतः	எல்லாப் பக்கங்களி
एवं	இங்ஙனம்	अवलोकयन्	பார்க்கிறவனாய் [லும்
राघं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து	ततः	அங்கிருந்து
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	अविदूरं	சமீபத்தில்
भुङ्क्षी	புருஷத்தை	महासालं हि	ஒரு பெரிய ஆச்
संख्य्य	கெறித்து,		சாமரத்தை
रणे	போரில்	ददृशं	கண்டான்.

स तमुत्पाटयामास सन्दध्य दशनच्छदम् ॥ १७ ॥

सः	அவன்	सं	அனாத்
दशनच्छदं	உதட்டை	उत्पाटयामास	பெயர்த்தான்.
सन्दध्य	கடித்துக்கொண்டு,		

तं समुक्षिप्य बाहुभ्यां विनर्दिष्य महाबलः । राममुक्षिप्य चिक्षेप हतस्त्वमिति चाब्रवीत् ॥

महाबलः	மஹா பலசாலியாக மவன்,	राम उक्षिप्य	ஸ்ரீராமர்மீது
तं	அதை	चिक्षेप	விகிடுபெறிந்தான்,
बाहुभ्यां	இரு கைகளாலும்	त्वं	"நீ
समुक्षिप्य	உயரத்தூக்கி,	हतः च	இத்துடன் மாண்
विनर्दिष्य	கர்ஜித்து,	इति	என்றும் [டாய்."
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

तमापतन्तं वाणौघैश्छित्त्वा रामः प्रतापवान् । रोपमाहार्यचीब्रं निहन्तुं समरे खरम् ॥

प्रतापवान्	மஹா சரமர்த்தியசா	समरे	போரில்
रामः	ஸ்ரீராமர், [விவாகிய	खरं	கரனை
आपतन्तं	வந்துவிழும்	निहन्तुं	கொல்லதற்கு
तं	அதை	चीब्रं	கடும்
वाणौघैः	பாணசமூகங்களால்	रोपं	கொபத்தை
छित्त्वा	துண்டித்துவிட்டு,	आहार्यवत्	அடைந்தார்.

जातस्वेदस्ततो रामो रोपाद्रक्तान्तलोचनः । तं विभेद सहस्रेण वाणानां समरे खरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	वाणानां	பாணங்கள் து
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सहस्रेण	நூறாயிரத்தால்
रोपात्	கொபத்தால்	समरे	போரில்
जातस्वेदः	உடல் வெயர்க்க	तं खरं	அந்த கரனை
रक्तान्तलोचनः	கடைக்கண் கிவர்க்க	विभेदं	துளைத்தார்.

तस्य वाणान्तराद्रक्तं बहु सुखाय फेनिलम् । गिरेः प्रसवणस्येव तोयधारापरिस्रवः ॥

तस्य	அவருடைய	गिरेः	மலைதின்
वाणान्तरात्	பாணங்கள் அதைத் இடங்களிலிருந்து	प्रसवणस्य	உதறினது
फेनिलं	நுரையுடன் கூடிய	तोयधारा- परिस्रवः इव }	கீர்த்தாடைப்பெருக்கு போலவே
रक्तं	ரத்தமானது	बहु	எராளமாய்
		सुखाय	பெருகித்து.

विह्वलः स कुतो वाणैः खरो रामेण संयुगे । मत्तो रुधिरगन्धेन तमेवाभ्यद्रवद्रुतम् ॥

खरः	கரன்	सः	அவன்
संयुगे	போரில்	रुधिरगन्धेन	ரத்த கந்தத்தால்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	मत्तः	வெறிபிடித்தவனாய்
वाणैः	பாணங்களால்	तं एव	அவரை கொண்டு
विह्वलः	பதிகலங்கினைவனாக	द्रुतं	வெகலாய்
कुतो	கொம்புப்பட்டான்.	अभ्यद्रवन्	நடி வந்தான்.

तमापतन्तं संख्यं कृतास्त्रो रुधिराप्नुतम् । अपासयत् प्रतिपदं किञ्चिच्चरितविक्रमः ॥

स्वरितविक्रमः	விசை வுற்ற பராக்கிர மமுடையவரும்	செல்வ	ஆலேசத்தோடு
கூதாஸ்:	அஸ்திரங்களில் திபு	அபதந்த	கிட்டிவந்த
	ஊருமாகிய அவர்,	புதிபடி	எதிரியாகிய
ரூதிராபுது	எத்தத்தால் நனைக்கப் பட்டு	தெ	அவனை
		கிஞ்சி	சற்று
		அபாசயத்	உற்று நோக்கினார்.

ततः पावकसङ्काशं वधाय समरे शरम् । खरस्य रामो जग्राह ब्रह्मदण्डमिवापरम् ॥

ततः	அதன்மேல்	ब्रह्मदण्डं इव	பிரும்மதண்டம்போல்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पावकसङ्काशं	நெருப்பென ஜவலிக் கும்
समरे	போரில்		
खरस्य	கரனது	शरं	பாணமொன்றை
वधाय	வதைக்காக	जग्राह	எகையிலெடுத்தார்.
अपरं	மற்றொரு		

स तं दत्तं मधवता सुरराजेन धीमता । सन्दधे चापि धर्मात्मा मुमोच च खरं प्रति ॥

धर्मात्मा सः	தர்மா த்மாவாகுமவர்,	तं	அதை
धीमता	திமாலும்	सन्दधे	பூட்டினார்;
सुरराजेन	தேவாதிபதியுமான	अपि च	உடனே
मधवता	இந்திரனால்	खरं प्रति	கரன்மீது
दत्तं	கொடுக்கப்பட்ட	मुमोच च	தொடுத்தார்.

स विमुक्तो महाबाणो निर्घातसमनिस्वनः । रामेण धनुरायम्य खरस्योरसि चापतत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமால்	निर्घातसम-	இடிபோல் முழங்கிக்
धनुः	தனுஸ்ஸை	निस्वनः च	கொண்டு
आयम्य	இழுத்து	खरस्य उरसि	கரனது மார்பில்
विमुक्तः	விடப்பட்ட [மானது]	अपतत्	பாய்ந்தது.
सः महाबाणः	அந்தப் பெரும்பாண-		

स पपात खरो भूमौ दह्यमानः शराग्निना । रुदेण विनिर्दग्धः श्वेतारण्ये यथाऽन्तकः ॥

शराग्निना	சராக்னியால்	विनिर्दग्धः	தகிக்கப்பட்ட
दह्यमानः	கொளுத்தப்பட்டவ	अन्तकः	அந்தகன்
सः खरः	அந்த கரன், [ஊம்]	यथा इव	போலவே
रुदेण	ருத்திரபகவானால்	भूमौ	பூமியில்
श्वेतारण्ये	திருவெண்காட்டில்	पपात	விழுந்தான்.

स वृत्र इव वज्रेण फेनेन नमुचिर्यथा । वलो वेन्द्राशनिहतो निपपात हतः खरः ॥ २८ ॥

வஜ்ரேண	வஜ்ராயுதத்தால்	इन्द्राशनिहतः	இந்திரனுல் மாண்ட
वृत्रः इव	விருத்திரன்போலவும்,	वलः वा	பலாகரன்போலவும்
फेनेन	தாண்டியினால்	सः खरः	அந்த கரன்,
नमुचिः यथा	நமுசிபோலவும்,	हतः निपपात	மாண்டு விழுந்தான்.

ततो राजर्षयः सर्वे सङ्गताः परमर्षयः । सभाज्य मुदिता रामपिदे वचनमब्रुवन् ॥ २९ ॥

ततः	அப்பொழுது	मुदिताः	களிப்புற்றவர்களாய்
राजर्षयः	ராஜரிஷிகளும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
परमर्षयः	பரமரிஷிகளும்,	सभाज्य	புகழ்ந்துகொண்டாயி,
सर्वे	எல்லோரும்	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
सङ्गताः	ஒன்று சேர்ந்து	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

एतदर्थं महातेजा महेन्द्रः पाकशासनः । शरभङ्गाश्रमं पुण्यमाजगाम पुरन्दरः ॥ ३० ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியும்,	महेन्द्रः	தேவேந்திரன்,
पाकशासनः	"பாக"என்ற அக ரணைக்கொன்றவனும்,	एतदर्थं	இதன்பொருட்டே
		पुण्यं	புண்யமான
पुरन्दरः	அகரர் நகரைப்பிளந் தவனுமான	शरभङ्गाश्रमं	சரபங்கரது ஆசிரமத்திற்கு
		आजगाम	வந்திருந்தான்.

आनीतस्त्वमिमं देशमुपायेन महर्षिभिः । एषां वधार्थं क्रूराणां रक्षसां पापकर्मणाम् ॥

एषां	இந்த	देशं	இடத்திற்கு
क्रूराणां	கொடிய	महर्षिभिः	மஹரிஷிகளால்
पापकर्मणां	திக்கெயலுற்ற	उपायेन	உனக்கத்தோடு
रक्षसां	அரக்கர்களின்	एवं	ஈ
वधार्थं	வதைக்காக	आनीतः	இங்கைழைத்துவரப் பட்டனை.
इमं	இந்த		

तदिदं नः कृतं कार्यं त्वया दशरथात्मजः । सुखं धर्मं चरिष्यन्ति दण्डकेषु महर्षयः ॥

दशरथात्मज	தசரதரின் திருக்குமா	तत्	அதையால்
नः	எங்களது [ரணை]	महर्षयः	மஹரிஷிகள்
इदं कार्यं	இந்தக்காரியமானது	धर्मं	தருமரிஷிபெற்ற
त्वया	உன்னால்	दण्डकेषु	தண்டகாவனங்களில்,
कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட டது.	सुखं	மனக்கவலைபின்றி
		चरिष्यन्ति	சஞ்சரிப்பார்கள்.

ततो रामस्तु विजयी पूज्यमानो महर्षिभिः । प्रविवेशाश्रमं वीरो लक्ष्मणेनाभिवादितः ॥

ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
विजयी	வெற்றிபெற்ற	अभिवादितः	நமஸ்கரிக்கப்பட்டவ
वीरः	வீரராகும்		ராகவும்
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	आश्रमं	ஆசிரமத்தினுள்
महर्षिभिः	மகரிஷிகளால்	प्रविश	புகுந்தனர்.
पूज्यमानः	கொண்டாடப்பட்டவ		
	ராகவும்		

तं दृष्ट्वा शत्रुहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् । वभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिष्वजे ॥ ४० ॥

वैदेही	சீதாப்பிராட்டிலார்	दृष्ट्वा	ஸந்தேசமடைந்தவ
शत्रुहन्तारं	சத்ருக்களைவெறு		ளாக
	த்து	वभूव	ஆயினார்.
महर्षीणां	மகரிஷிகளுக்கு	भर्तारं	கணவரை
सुखावहं	சுன்மையையுடைய	परिष्वजे	ஆடுங்கனம் செய்து
तं दृष्ट्वा	அவரைப் பார்த்து,		கொண்டார்.

मुदा परमया युक्ता दृष्ट्वा रक्षोगणान् हतान् । रामं चैवाव्ययं दृष्ट्वा तुतोप जनकान्मजा ॥ ४१ ॥

रक्षोगणान्	ராகுஷங்கூட்டங்	युक्ता	கிளங்கிய
	களை	जनकान्मजा	ஐனகர் திருமகள்,
हतान्	கொல்லப்பட்டவை	रामं च	ஸ்ரீராமரையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து, [கணாய்	अव्ययं एव	கோவத்தவராகவே
परमया मुदा	அதிக சந்தேசத்த	दृष्ट्वा	கண்டு,
	தோடு	तुतोप	உன்னம்பூரித்தார்.

ततस्तु तं राक्षससङ्घमर्दनं सभाज्यमानं मुदितैर्महर्षिभिः ।

पुनः परिष्वज्य शशिप्रभानना वभूव हृष्टा जनकान्मजा तदा ॥ ४२ ॥

ततः	அதன்மேல்	महर्षिभिः	மகரிஷிகளால்
तदा	அப்பொழுது	सभाज्यमानं	கொண்டாடப்படு
शशिप्रभानना	முழுமதிபோன்ற	तं	கவரைப் பவருமான
	திருமுகமுடைய	पुनः तु	மீனவும்
जनकान्मजा	ஐனகரின் திருமகள்	परिष्वज्य	ஆடுங்கனம் செய்து
राक्षससङ्घमर्दनं	ராகுஷங்கூட்டத்தை		கொண்டு,
	ஒழித்தவரும்	हृष्टा	மனமுவந்தவனாக
मुदितैः	ஸந்தேசமடைந்த	वभूव	ஆயினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे विंशः सर्गः ॥

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३१ ॥

रावणं प्रति खरवधनिवेदनम्—ராவணனிடத்தில் கரவதத்தைத் தெரிவிப்பது.

त्वरमागस्ततो गत्वा जनस्थानादकम्पनः । प्रविश्य लङ्कां वेगेन रावणं वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	वेगेन	வேகமாய்
अकम्पनः	"அகம்பன" னென் றவன்	गत्वा	தென்று,
त्वरमाणः	அவசரப்பட்டு	लङ्कां प्रविश्य	லங்கையையடைந்து,
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்தி லிருந்து	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
		वाक्यं	பின்வருஞ்சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

जनस्थानस्थिता राजन् राक्षसा बहवो हताः । खरश्च निहतः सङ्ख्ये कथञ्चिदहमागतः ॥

राजन्	"அரசே !	खरः च	கரனும்
जनस्थानस्थिताः	ஜனஸ்தானத்தி	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
राक्षसाः	அரக்கர்கள் [லிருந்த	अहं	நான்
बहवः	பலர்	कथञ्चिद्	கக்டப்பட்டு
हताः	கொல்லப்பட்டனர்.	आगतः	வந்துசேர்ந்தேன்."

एवमुक्तो दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । अकम्पनमुवाचेदं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥ ३ ॥

एवं	இவ்வனம்	निर्दहन् इव	கொளுத்துபவன்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட		போலாகி
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்,	अकम्पनं	"அகம்பன"னைப் பார்த்து
संरक्तलोचनः	கண்கள் சிவந்து	इदं	பின்வருமாறு
क्रुद्धः	சினக்கொண்டவனாய்	उवाच	மொழிந்தான்.
चक्षुषा	கண்ணால்		

केन रम्यं जनस्थानं हतं मम परासुना । कोऽयं सर्वेषु लोकेषु गतिं नाधिगमिष्यति ॥

रम्यं	"அழகான	अथ	இப்பொழுது
मम	எனது	लोकेषु	உலகங்கள்
जनस्थानं	ஜனஸ்தானமானது	सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்
परासुना	ஆயுள் முடிந்த	गतिं	புகுமிடத்தை
केन	எவனால்	कः	எவன் [தில்லை ?
हतं	அழிக்கப்பட்டது ?	अधिगमिष्यति न	அடைவப்போகிற-

न हि मे विप्रियं कृत्वा शक्यं मयवता सुखम् । प्राप्तुं वैश्रवणेनापि न यमेन न विष्णुना ॥

हि	"எனெனில்	शक्यं न	முடியாது;
मे	எனக்கு	वैश्रवणेन	குபேரனாலும்
विप्रियं	கெடுதலை	अपि	அப்படியே முடியாது.
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	यमेन न	யமனாலும் முடியாது;
मयवता	இத்திரனாலும்	विष्णुना न	விஷ்ணுவாலும் முடிய-
सुखं वा	சுகமடைய		பாது.

कालस्य चाप्यहं कालो दहेयमपि पावकम् । मृत्युं मरणधर्मेण संयोजयितुमुत्सहे ॥ ६ ॥ -

அஃ ச	"நான்	மृत்யு	நிர்மமதேவானையும்
காலச்ய அபி	காலனுக்கும்	மரணதர்மேண	சாவுடன்
கால:	காலன்,	சंயோஜயிநு	கூட்டி வைக்க
பாவகம் அபி	அக்ஷிணையுமும்	उत्सहे	மாட்டுவேன்,
दहेयं	கொளுத்தவேன்.		

वातस्य तरसा वेगं निहन्तुमहमुत्सहे । दहेयमपि सङ्कुदस्तेजसाऽऽदित्यपावकौ ॥ ७ ॥ -

அஃ	"நான்	निहन्तु	தடுக்க,
सङ्कुदः	கொபுக்கொண்டவ	उत्सहे	மாட்டுவேன்.
वातस्य	வாயுவின்னுடைய [ஓய்,	तेजसा	ஒளியால் [வையும்கூட
वेगं	கொகத்ததை	आदित्यपावकौ अवि	சூரியனையும் அக்ஷி-
तरसा	வலுக்கொண்டு	दहेयम्	கொளுத்தவேன்.

तथा कुदं दशमीवं कृताञ्जलिरकम्पनः । भयात्सन्दिग्धया वाचा रावणं याचतेऽभयम् ॥

अकम्पनः	"அகம்பணன்,	सन्दिग्धया	குழறிவரும்
तथा कुदं	அப்படிச் சினங்கொ	वाचा	சொற்கொண்டு
दशमीवं	தசகீவனு [ண்ட	अभयं	அபயத்தை
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து,	कृताञ्जलिः	அஞ்சலி தூஸ்தனும்
भयान्	பயத்தால்,	याचते	கொண்டுக்கொண்
			டான்.

दशमीवोऽभयं तस्मै प्रददौ रक्षसां वरः । स विस्मयोऽववीद्वक्त्रमसन्दिग्धमकम्पनः ॥

रक्षसां	அரக்கர்களில்	सः अकम्पनः	அந்த அகம்பணன்
वरः	க்ரேஷ்டனான	विस्मयः	பயந்தெளிந்து
दशमीवः	தசகீவன்	वाक्यं	பின்வருஞ் சொல்லை
तस्मै	அவனுக்கு	असन्दिग्धं	ஸ்பஷ்டமாய்
अभयं	அபயத்தை	अववीत्	கொன்னான்.
प्रददौ	கொடுத்தான்.		

पुत्रो दशरथस्यास्ति सिंहसंहननो युवा । रामो नाम वृषस्कन्धो वृत्तायतमहाभुजः ॥ •

श्यामः पूषुयशाः श्रीमानतुल्यबलविक्रमः । हतं तेन जनस्थानं खरश्च सहवृषणः ॥

सिंहसंहननः	சிம்மபனமுற்றவனும்,	अतुल्यबलविक्रमः	சூப்பற்ற பலபாக்கி
युवा	பவ்வன்த்திலிருப்ப		ராமமுன்னவனும்,
	வனும்,	दशरथस्य	தசரதனுடைய
वृषस्कन्धः	காளைப்பால் தொ	पुत्रः	புதல்வனுமாகிய
	குற்றவனும்,	रामः नाम	"ராம"னென்றொரு
वृत्तायत-	பெருண்டு கிண்டு அழ	अस्ति	இருக்கிறான். [வன்
महाभुजः	குற்ற கரங்களைபு	तेन	அவனால்
	டையவனும்,	जनस्थानं	ஜனஸ்தானமானது
श्यामः	சயாமலவர்க்குமுடைய	हतं	கொல்லப்பட்டது.
	பவ்வனும்,	सहवृषणः	தூஷணனுடன் கூடின
पूषुयशाः	பெரும் புகழுடைய	खरः च	கரனும்கனமே
श्रीमान्	ஸ்ரீமாவும், [வனும்,		கொல்லப்பட்டான் "

अकम्पनवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसाधिपः । नागेन्द्र इव निःश्वस्य इदं वचनमब्रवीत् ॥

राक्षसाधिपः	ராஷ்டிரமன்னனுதிப	नागेन्द्रः इव	பெரும்பாம்பென
रावणः	ராவணன்,	निःश्वस्य	பெருமூச்செறிந்து,
अकम्पनवचः	அகம்பனவது	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு, [சொல்லை]	अब्रवीत्	சொன்னான்.

ससुरेन्द्रेण संयुक्तो रामः सर्वाभरैः सह । उपयातो जनस्थानं बृद्धि कश्चिदकम्पन ॥ १३ ॥

सः	“அந்த	संयुक्तः	கூடிக்கொண்டும்,
रामः	ராமன்,	जनस्थानं	ஜனஸ்தானத்திற்கு
सर्वाभरैः	தேயங்கொண்டேன்	उपयातः कश्चि	வந்திருக்கிறான்
“	இராமம்		என்ன?
सह	கூடவும்,	अकम्पन	அகம்பன!
सुरेन्द्रेण	தேவேந்திரனோடு	बृद्धि	நீ சொல்”.

रावणस्य पुनर्वाक्यं निशम्य तदकम्पनः । आचक्षते वलं तस्य विक्रमं च महात्मनः ॥ १४ ॥

अकम्पनः	அகம்பனன்	महात्मनः	மகாத்மாவின்னு
रावणस्य	ராவணனது	वलं	பலத்தையும்,
तत् वाक्यं	அந்த சொல்லை	विक्रमं च	பராக்ரமத்தையும்,
निशम्य	கேட்டு,	पुनः	இன்னுமிப்படியாய்
तस्य	அந்த	आचक्षते	தெரிவப்படுத்தினான்.

* रामो नाम महावेजाः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् । दिव्यास्त्रगुणसम्पन्नः पुरन्दरसमो युधि ॥ १५ ॥

रामः नाम	“ராமனென்பவன்	दिव्यास्त्रगुण	தீவ்யாஸ்திரங்களின்
महावेजाः	மகாபராக்ரம	संपन्नः	மகிமைபெற்றவன்.
	முதலவன் ;	युधि	போரில்
सर्वधनुष्मतां	எல்லா கிளையின்கள்	पुरन्दरसमः	தேவேந்திரனுக்குப்
श्रेष्ठः	சிறந்தவன் : [ஆம்]		பாலவன்.

* तस्यानुरूपो बलवाक्त्रकाक्षो दुन्दुभिस्वनः । कनीयान् लक्ष्मणो नाम भ्राता शशिनिभाननः ॥

तस्य	“அவனது	दुन्दुभिस्वनः	அந்துபி முழக்கம்
कनीयान् भ्राता	தம்பி		போன்ற குரலுடைய
लक्ष्मणः नाम	லக்ஷ்மணனென்பவன்		வன்.
अनुरूपः	உருவத்தோற்ற	शशिनिभाननः	சந்திரனைப்போலத்
बलवान्	பலகாலி. [ஆம்]		முகமுடையவன்.
रत्नाक्षः	செவந்த கண்களுற்ற		

स तेन सह संयुक्तः पावकेनानिलो यथा । श्रीपात्राजवरस्तेन जनस्थानं निपातितम् ॥*

तेन सह	“அவனோடு கூட	राजवरः	ராஜேஜர் த்தமன்
पावकेन	அக்னிபோதி	संयुक्तः	சேர்ந்திருக்கிறான்.
अनिलः यथा	காற்றுபோல்	तेन	அவனால்
सः	அந்த	जनस्थानं	ஜனம் தா னமானது
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	निपातितम्	அழி க்கப்பட்டது.

नैव देवा महात्मानो नात्र कार्या विचारणा ॥ १८ ॥*

महात्मानः	“மஹாத்மாக்களாகிய	अत्र	இங்கிலையத்தில்
देवाः	தேவர்கள்	विचारणा	வேதனை
न एव	இன்னவையில்கூட,	कार्या न	செய்யவேண்டாம்.

शरा रामेण तूष्ण्या स्वमपुङ्खाः पत्रिणः । सर्पाः पञ्चानना भूत्वा भक्षयन्ति स्म राक्षसान् ॥*

रामेण तु	“ராமனால்	शराः	பாணங்கள்.
तूष्ण्याः	கிப்பட்டவைகளும்,	पञ्चाननाः	ஐந்தகை
स्वमपुङ्खाः	பொற்கட்டுகளானவைகளும்,	सर्पाः भूत्वा	பாம்புகளாக ஆகி
पत्रिणः	கிறகுள்ளவைகளு	राक्षसान्	ஆரக்கர்களை
	மாண	भक्षयन्ति स्म	மாய்த்துகிட்டன.

येन येन च गच्छन्ति राक्षसा भयकर्षिताः । तेन तेन स्म पश्यन्ति राममेवाग्रतः स्थितम् ॥*

इत्थं विनाशितं तेन जनस्थानं तवानघ ॥ २० ॥

राक्षसाः	“ஆரக்கர்கள்	पश्यन्ति स्म	இனக்கின்றார்கள்.
भयकर्षिताः	பயமிகுந்து	अनघ	இடைபுகுக்குத்து
येन येन	எங்கு எங்கு		துடக்கொடாதவன்!
गच्छन्ति च	ஒடுகிறார்களோ,	तव	உனது
तेन तेन	அக்கங்கும்	जनस्थानं	ஜனம் தா னமானது
रामं एव	ராமனையே	तेन	அவனால்
अग्रतः	கண் முன்	इत्थं	இங்குதமாய்
स्थितं	இருக்கின்றவராய்	विनाशितम्	அழிக்கப்பட்டது.”

अकम्पनवचः श्रुत्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् । गमिष्यामि जनस्थानं रामं हन्तुं सलक्ष्मणम् ॥

रावणः	ராவணன்,	सलक्ष्मणं	“சலத்தமனனுடன்கூட
अकम्पनवचः	அகம்பனன்	रामं	ராமனை
	(கொன்ன) கொன்ன	हन्तुं	கொல்ல
श्रुत्वा	கேட்டு,	जनस्थानं	ஜனம் தா னத்திற்கு
वाक्यं	பின்னாலும் புகை	गमिष्यामि	சான் போகப்போகி
अमदीन	கொன்றான்.		நேன்.”

‘अथैवमुक्ते वचने शेषाचेदपकम्पनः । शृणु राजन् यथावृत्तं रामस्य बलपौरुषम् ॥

அகம்பன: அகம்பனன்
 एवं இவ்விதமான
 वचने சொல்லை
 उक्ते अथ சொல்லக்கேட்ட
 वृत्तं வுடன்
 इदं பின்வருமாறு
 शेषाच्च சொல்லுற்றான்.

राजन् “ஆரஜே !
 रामस्य रामனது
 बलपौरुषं பலத்தையும் பராக்ர
 मत्तையும் பற்றி
 यथावृत्तं உன்னபடியே
 शृणु (சொல்லுமெனக்கு)
 செவிகாற்றும்.

‘असाध्यः कुपितो रामो विक्रमेण महायशः । आपगायाः सुपूर्णाया वेगं परिहरेच्छरैः ॥

कुपितः “சினக்கொண்ட
 रामः रामன்
 विक्रमेण பராக்ரமக்கொண்டு
 असाध्यः வெல்ல முடியாதவர்
 महायशः வெகுபுகழ்பெற்றவன்.

सुपूर्णाया: வெள்ளமுற்றொடும்
 आपगाया: நதிரொண்டைய
 वेगं பிரவாகத்தை
 शरै: பாணங்களால்
 परिहरेत् தடைசெய்வான்.

‘सताराग्रहनक्षत्रं नभश्चाप्यवसादयेत् । असौ रामस्तु मज्जन्तीं श्रीम.नभ्युदरेन्महीम् ॥

श्रीमान् “மதரா புகழ்பெற்ற
 असौ இந்த
 रामः तु रामனென்றால்
 सताराग्रह-) கரணப்படுமிடத்திலே
 नक्षत्रं) ஸ்திரமாயிருக்கும் ந
 கஷத்திரங்கள், நலக்
 கிரகங்கள், மற்றமு
 ள்ள நகஷத்திரங்க
 ளினவகளுள் ளிட்ட

नमः अपि விண்ணையும்கட
 अवसादयेत् அழிப்பான்.
 मज्जन्ती நீரில் முழுகும்
 मही च உலகையும்
 अभ्युदरेत् தாக்கி விடுவது
 வான்.

‘भिवा वेगं समुद्रस्य लोकान्प्लवयेद्बभुः । वेगं वापि समुद्रस्य वायुं वा विधमेच्छरैः ॥

विभुः “ஸரபத் திவசா ளியா
 குமுவன்
 समुद्रस्य சமுத்திரத்திலுண்டைய
 वेगं கரைகைய
 भिवा பிரவாகிட்டு,
 लोकान् உலகங்களை

आप्लवयेत् ஆமிழ்ச்செய்வான்.
 समुद्रस्य ஸமுத்ரத்திலுண்டைய
 वेगं वा अपि குழப்பத்தையும்,
 वायुं वा வாயுவையும்,
 शरै: பாணங்களால்
 विधमेत् அடக்குவான்.

‘संहृत्य वा पुनर्लोकान् विक्रमेण महायशः । शक्तः स पुरुषव्याघ्रः सष्टं पुनरपि मजाः ॥

महायशः “பெரும் புகழ்பெற்ற
 पुरुषव्याघ्रः ஆண்புலியாகும்
 सः ஆவன்
 वा இவ்வப்பட்டால்
 विक्रमेण பராக்ரமத்தால்
 लोकान् உலகங்களை

संहृत्य ஸஹ்ருதித்து,
 पुनः புதிதாய்,
 पुनः अपि மீளவும்,
 मजा: பிராணிகளை
 सष्टं ஸ்ருஷ்டிக்க,
 शक्तः வல்லவன்.

न हि रामो दशग्रीव शक्यो जेतुं स्वया युधि । रक्षसां वाऽपि लोकेन स्वर्गः पापजनैरिव ॥ •

दशग्रीवः	"தசகண்டரோ!	स्वया	உன்னுல்தர்னுதட்டும்
पापजनैः	பாபிகளால்	रक्षसां	ஆரக்கர்களுடைய
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கமரணது	लोकेन अपि वा	இலகத்தால்தாளுதட்
इव	எவ்வண்ணமோ	जेतुं	ஆடுத [டும்]
	அவ்வண்ணமே,	रामः हि	ராமன் மாதிரும்,
युधि	போரில்	न शक्यः	முடியாதவன்.

न तं वध्यमहं मन्ये सेवेदेवासुरैरपि । अयं तस्य वधोपायस्तं मन्यमानाः शृणु ॥ २८ ॥ •

देवासुरैः	"தேவர்கள் அசுரர்கள் களாகிய	वधोपायः	கொலைக்குபாயம்
सर्वैः अपि	எல்லாராலும்பட	अयं	கொல்லப்போகிற இது.
तं	அவனை	तं	அதை
न वध्यं	கொல்லமுடியாதவன்	मम	சொல்லுமெனக்கு
	னென	एकमनाः	ஏகாக்ரசித்தராயி
अहं मन्ये	நான் நன்கறிவேன்.		ருந்துகொண்டு
तस्य	அவனுடைய	शृणु	செவிகாற்று.

भार्या तस्योत्तमा लोके सीता नाम सुमध्यमा । श्यामा समविभक्ताङ्गी सौरवं रत्नभूषिता ॥ •

तस्य	"அவனது	समविभक्ताङ्गी	{	ஸாமுத்திரிகா சான் தர்ப்படி அவயவக் கள் ஒவ்வொன்றும் மைக்கப்பெற்ற சிறு மேனியான்.
भार्या	மனைவி			
लोके	உலகில்	सौरवं	{	பெண்ணோக்குள் ஒர் சந்தாம்.
उत्तमा	கிறந்தவள்.			
सीता नाम	சிதைமென பெயர்.	रत्नभूषिता	{	மணிகளிறுத்த ஆப ரணத்தவள் அங்க கிரக்கப்பட்டவள்.
सुमध्यमा	துண்ணிண்டவள்.			
श्यामा	யெளவனப்பருவ முள்ளவன்.			

नैव देवी न गन्धर्वी नाप्सरा नापि दानवी । -

तुल्या सीमन्तिनी तस्या मानुषीषु कुतो भवेत् ॥ ३० ॥

तस्याः	"அவளுக்கு	अप्सराः	அப்சரஸ்திரீயும்
तुल्या	நிகரான	न	ஆகாள்.
सीमन्तिनी	ஒரு ஸ்திரீ	दानवी अपि	தானவஸ்திரீயும்
देवी एव	தெய்வஸ்திரீயும்	न	ஆகாள்.
न	ஆகாள்.	मानुषीषु	மானிடஸ்திரீகளில்
गन्धर्वी	கந்தர்வஸ்திரீயும்	कुतो भवेत्	எப்படியிருக்கும்?
न	ஆகாள்.		

* तस्यापहर भार्यां त्वं प्रमथ्य तु महावने । सीतया रहितः कामी रामो हास्यति जीवितम् ॥

त्वं	“நீ	காமீ து	{ மனைவியிடத்து அந்
तस्य	அவனது		தப்பற்றுள்ளவன்
भार्या	மனைவியை,		என்கிறபடியால்
महावने	மஹாவனத்தில்,	सीतया	வரிதையை
प्रमथ्य	பிசித்து,	रहितः	இழந்தவனாய்
अपहर	திருடிக்கொண்டு	जीवितं	உயிரை
रामः	ராமன் [வந்துவிடு.	हास्यति	கிட்டுகிடுவான்.”

अरोचयत तद्वाक्यं रावणो राक्षसाधिपः । चिन्तयित्वा महाबाहुर्कम्पनमुवाच ह ॥ ३२ ॥

राक्षसाधिपः	ராஷ்டிர மன்னனு	महाबाहुः	மஹாபாகுவாகு
रावणः	ராவணன்,		மவன்
तद्वाक्यं	அவன் சொல்லை	चिन्तयित्वा ह	சிந்துகோம்சிந்தித்து
अरोचयत	நல்லதெவக்கொண்	अकम्पनं	அகம்பனனை கோக்கி
	டான்.	उवाच	பின்வருமாறு
			சொன்னான்.

वाढं काल्यं गमिष्यामि ह्येकः सारथिना सह । आनयिष्यामि वैदेहीमिमां हृष्टो महापुरीम् ॥

वाढं	“ஆம், நீ சொல்லியதே	एकः	{ வேறொருவனையும்
हि	அதனால் [சரி,		அழைத்துப்போகா
हृष्टः	ஸந்தோஷ	गमिष्यामि	தவனாய்,
	மடைத்தேன்.	इमां	நான் போகிறேன்.
काल्यं	நாளைபதினம் உத	महापुरी	இந்த
	யத்தில்,	वैदेही	மஹாபட்டினத்திற்கு
सारथिना सह	ஸாரதியுடன்,	आनयिष्यामि	வைதேகியை
			கொண்டு வந்து
			கிடுகிறேன்.

अथैवमुक्त्वा प्रययौ खरयुक्तेन रावणः । रथेनादित्यवर्णेन दिशः सर्वाः प्रकाशयन् ॥

रावणः	ராவணன்	रथेन	தேர்மீதேறிக்கொண்டு
एवं	இவ்வாறு	सर्वाः दिशः	எல்லா திசைகளையும்
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு,	प्रकाशयन्	ஒளி விளக்கச்செய்து
खरयुक्तेन	கே.வேறுகழுதைகள்		கொண்டு
	பூட்டப்பெற்றதும்,		
आदित्यवर्णेन	சூரியனது ஒளி பெற்	अथ	அப்பொழுது
	றதாயின	प्रययौ	பறப்பட்டான்.

स रथो राक्षसेन्द्रस्य नक्षत्रपथगो महान् । सञ्चार्यमाणः शुशुभे जलदे चन्द्रया इव ॥ ३५ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்மன்னனு	सः रथः	அந்த ரதம்,
महान्	மகத்தானதும்,	जलदे	மேகத்தில்
	{ நக்சத்திரங்கள் சஞ்ச	सञ्चार्यमाणः	சஞ்சரிக்கும்
नक्षत्रपथगः	{ ரிக்குமாகாயத்தில்	चन्द्रमाः इव	சந்திரன்போல
	செல்லுகிறதான	शुशुभे	திகழ்ந்தது.

स मारीचाश्रमं प्राप्य ताटकेयमुपागमत् । मारीचेनार्चितो राजा भक्ष्यभोज्यैरमानुषैः ॥

सः	அவுவன்	राजा	மன்னனாகுமவன்
मारीचाश्रमं	மாரீசனது ஆசிரமம்,	मारीचेन	மாரீசனால் [க்கவரிய
प्राप्य	வந்துசேர்ந்து, [கிற்கு	अमानुषैः	மனிதர்களுக்கு கிடை
ताटकेयं	தாடகையினது சூழ	भक्ष्यभोज्यैः	சிற்றுண்டிகளாலும்
	பாறுகிய மாரீசனை		பேரஜனங்களாலும்
उपागमत्	கண்டான்.	अर्चितः	உபசரிக்கப்பட்டான்.

तं स्वयं पूजयित्वा तु आसनेनोदकेन च । अर्थोपहितया वाचा मारीचो वाक्यमब्रवीत् ॥

मारीचः	மாரீசன்,	पूजयित्वा	உபசரித்துகிட்டு,
स्वयं तु	தானே,	अर्थोपहितया	பொருள் பொதிந்த
तं	அவனை,	वाचा	சொற்கொண்டு
आसनेन	ஆசனத்தையுள்,	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
उदकेन च	அர்க்கையத்தையுள்,	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

कश्चित् सुकुशलं राजन् लोकानां राक्षसेश्वर । आशङ्के नाथ जाने त्वं यतस्पूर्णमिहागतः ॥

राक्षसेश्वर	"ராஷ்டிரேஸ்வரீர!	त्वं	தேவரீர்
राजन्	அரசே!	तूष्णं	கிறைவில்
लोकानां	உலகங்களெல்லோ	इह	இவ்விடம்
	ருக்கும்	आगतः	வந்திருக்கின்றீர்,
सुकुशलं कश्चित्	சுகலம் நன்கலமந்தி	यतः	என்கிறபடியால்,
	ருக்கின்றதா?	आशङ्के	கிஷயம் தெரியாதே
नाथ	பிரபுவே!		ருக்கிறேன்.

एवमुक्तो महातेजा मारीचेन स रावणः । ततः पश्चादिदं वाक्यमब्रवीद्वाक्यकोविदः ॥

मारीचेन	மாரீசனால்	सः रावणः	அந்த ராவணன்,
एवं	மேற்கண்டவாறு	ततः पश्चात्	அதற்குப்பிறகு,
उक्तः	கேட்கப்பட்டவனும்,	इदं वाक्यं	பின்வரும் பதலை
महातेजाः	பெரும்பேரவீரனும்,	अब्रवीत्	சொன்னான்.
वाक्यकोविदः	பேசுவதின்சாமர் தகைய		
	சாஸ்திரமுலன		

आरक्षो मे हतस्तात रामेणाक्षिप्यकर्षणा । जनस्थानमवध्यं तत्सर्वं युधि निपातितम् ॥

तात	"அப்பா!	युधि	போரில்
अक्षिप्यकर्षणा	எதற்கும் சுசீலாத	निपातितं	பாழாக்கப்பட்டது.
रामेण	ராமனால்	तस्य	அவனது
मे	எனது	भार्यापहारणे	பார்வையைக்கவர்ந்து
आरक्षः	வைகல்யமரனது		கொண்டுவரும் விஷய
हतः	கொல்லப்பட்டது.	तस्य मे	அந்த எனக்கு [த்தில்
तत् अवध्यं .	அந்த அழித்தற்கரிய	साक्षिण्ये	உதவியை
जनस्थानं	ஜனஸ்தானம்,	कुरु	நீ செய்யவேண்டும்.
सर्वं	எல்லாமும்,		

राक्षसेन्द्रवचः श्रुत्वा मारीचो वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

மாரிசு: "மாரீசன்,

राक्षसेन्द्रवचः राक्षஸேந்திரன்
சொன்ன சொல்லை

श्रुत्वा

வாய்

अब्रवीत्

கேட்டு,

சின்வரும் பதிலை

சொன்னான்.

आख्याता केन सा सीता मित्ररूपेण शबुणा । त्वया राक्षसशार्दूल को न नन्दति निन्दितः ॥
सीतामिहानयस्वेति को ब्रवीति ब्रवीहि मे ॥ ४२ ॥

राक्षसशार्दूल

मित्ररूपेण

केन शबुणा

सा सीता

आख्याता

त्वया

निन्दितः

कः

"राक्षஸை கதம்!

மித்திரன்போல்

கடிக்கும்

எந்த சத்தருவால்

ஆந்த சீதை

தெரிவிக்கப்பட்டான்

உன்னால்

அவமானமடைந்த

எவன்

न नन्दति

सीतां

इह

आनयस्व

इति

कः

ब्रवीति

मे

ब्रवीहि

தன்புறுகிறான்?

"வீணையை

இங்கு

கொண்டுவந்துவிடு,"

என்று

எவன்

சொல்லுகிறான்?

எனக்கு

பதிலுரைப்பீராக.

रक्षोलोकस्य सर्वस्य कः शृङ्गं छेत्तुमिच्छति । प्रोत्साहयति कश्चिच्चां स हि शत्रुरसंशयः ॥

रक्षोलोकस्य

सर्वस्य

शृङ्गं

छेत्तुं

कः इच्छति

"राक्षஸர்கள்

எல்லோருக்கும்

இச்சுரத்தன்னைப் பொ

த்துவினங்குமுனை

சீதைக்க

எவன் சீதைக்கிறான்?

कश्चिन्

त्वां

प्रोत्साहयति

सः

वायुः हि

असंशयः

எந்த ஒருவன்

உன்னை

ஆடாத காரியத்தில்

தூண்டுகிறானே;

அவன்

சத்ருவே!

இதற்காகயமில்லை.

आशीविषमुखार्दृष्टामुदत्तुं चेच्छति त्वया । कर्मणाऽनेन केनासि कापथं प्रतिपादितः ॥

केन

अनेन कर्मणा

कापथं

प्रतिपादितः

असि

"எவனால்

இந்த காரியத்தால்

தீச்சொயலை

உபதேசிக்கப்பட்ட

ருக்கின் மனைபொ,

(அவன்)

त्वया च

आशीविषमुखान्

दृष्ट्वा

उदत्तुं

इच्छति

உன்னைக் கொண்டு

பார்ப்பின்

வாயிலிருந்து

விஷப்பல்லை

பிடுங்க

எண்ணுகிறான்.

सुखसुप्तस्य ते राजन् महत् केन मूर्धनि ॥ ४५ ॥

राजन्

सुखसुप्तस्य

"அரசே!

மனஸந்துஷ்டகொண்

டி துயில்கொண்ட

ते मूर्धनि

केन

महन्

உனது தலையில்

எவனால்

அடி காப்பட்டிருக்கி

றது?

विशुद्धवंशाभिजनाग्रहस्तस्तेजोमदः संस्थितदोर्दिपाणः । *

उदीक्षितु रावण नेह युक्तः स संयुगे राघवगन्धहस्ती ॥ ४६ ॥

रावण	"ராவணா!	सः	அந்த
विशुद्ध-	விரட்டமான கிய உற்றோர்க்	राघवगन्धहस्ती	ராமனுடைய மதயானை
वंशाभिजनाग्र-	தில்லிற்றாண்டிய அறி		யானை
हस्तः	கனையா யுடையதும்,	इह	இவ்வுலகில்
तेजोमदः	பரக்காமே மதமாகிய	संयुगे	போரில்
	டையதும்,	उदीक्षितु	கண்ணெடுத்துப் பாரி
संस्थित-	எதற்கும் சகியா இந்		ககவும்
दोर्दिपाणः	நீதர ஸ்கனாகிற கொ	न युक्तः	தக்கதன்று.
	ம்புகளை யுடையது		
	யானை		

असौ रणार्थस्थितिसन्धिवालो विदग्धरक्षोमूगहा नृसिंहः । *

सुप्तस्त्वया बोधयितुं न युक्तः शराङ्गपूर्णो निशितासिद्धयुः ॥ ४७ ॥

रणार्थस्थिति-	“அச்சமுற்றிருடாமல்	विदग्धरक्षो-	செந்த ராக்ஷஸர்களா
सन्धिवालः	கிலேத்து விற்றும் வாத	मूगहा	கும் மாங்களைக்
	நியமாகிற அக்ககந்தி		கொலைசெய்வதும்,
	வாலை யுடையதும்,	सुप्तः	தூக்கிக்கொண்டிருக்
शराङ्गपूर्णः	பாணங்களை யங்காவாக	असौ	இந்த சிறதுமான
	அமைவப்பெற்றதாய்,	नृसिंहः	மானிட உருவங்கொ
			ண்டிருக்கும் சிங்க
निशितासिद्धयुः	கூர்மை யான வானை	न्या	மானது
	கொணர்ப்பண்ணாய்	बोधयितुं	உன்னால்
	டையதாய்,	न युक्तः	எழுப்ப,
			தக்கதன்று.

चापावहारे भुजवेगपङ्के शरोर्मिमाले सुमहाहवौवे । *

न रामपातालमुखेऽतिघोरे भस्कन्दितुं राक्षसराज युक्तम् ॥ ४८ ॥

राक्षसराज	"ஆரக்கர் மன்ன!	सुमहाहवौवे	பொருந்தலை குலவக
चापावहारे	கிறவளாகிற முதலை	अतिघोर	கனையுடையதும்,
	கனையுடையதும்,		அநி பயங்கரமாயிருக்
भुजवेगपङ्के	கைகிலைகமாயியொடும்		கிறதுமான
	கேந்தையுடையதும்,	रामपाताल-	நீர்மராரும்
शरोर्मिमाले	பாணங்களைவிற அநி	मुखे	சமுத்திரத்தில்
	கொண்டனா ஈதும்,	भस्कन्दितुं	குதிப்பதற்கு
		न युक्तम्	தக்கதன்று.

प्रसीद लङ्केश्वर राक्षसेन्द्र लङ्कां प्रसन्नो भव साधु गच्छ ।*

त्वं स्वेषु दारेषु रमस्व नित्यं रामः सभार्यो रमतां वनेषु ॥ ४९ ॥

लङ்கேசுவர
ராட்சசேந்திர
பிரசீத
பிரசன்ன: பவ
லங்கா
சாபு
கச்ச
தவ்
“ இலங்கை நாயக!
ராட்சசஸர் ஸ்வாமியே!
அருள் செய்க;
சிறந்த;
இலங்கைக்கு
நல்லபடியாக
திரும்பிச்செல்லும்;
ஐ”

स्वेषु
दारेषु
नित्यं
रमस्व
वनेषु
रामः
सभार्यः
रमताम्
உக்கள்
மனைவிகளிடத்தில்
சார்வதமாய்
இன்புற்று வாழ்க.
காட்டில்
ராமன் [பவனாய்
மனைவியுடனிருப்ப-
தகமாரிருக்கட்டும்”.

एवमुक्तो दशग्रीवो मारीचेन स रावणः । न्यवर्तत पुरीं लङ्कां विवेश च गृहोत्तमम् ॥

मारीचेन
एवं
उक्तः
दशग्रीवः
सः
மாரீசனால்
மேற்கண்டவாறு
சொல்லப்பட்ட
தசகண்டனாகும்
அந்த

रावणः
लङ्कां पुरीं
न्यवर्तत
गृहोत्तमं च
विवेश
ராவணன்
இலங்கை நகருக்கு
திரும்பினான்;
சிறந்த மாளிகைக்கும்
போய்ச் சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 7794

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 1082

द्वाविंशः सर्गः—தூப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

रावणसमीपे दूर्पणखागमनम्—ராவணனிடம் சூர்ப்பகை வருவது.

ततश्दूर्पणखा दृष्ट्वा सहस्राणि चतुर्दश । हतान्येकेन रामेण रक्षसां भीमकर्मणाम् ॥ १ ॥

दूषणञ्च खरञ्चैव हतं त्रिशिरसं तथा । दृष्ट्वा पुनर्महानादं ननाद जलदो यथा ॥ २ ॥

दूर्पणखा
रामेण
एकेन
भीमकर्मणां
रक्षसां
चतुर्दश
सहस्राणि
हतानि
दृष्ट्वा
சூர்ப்பகை
ராமன்
ஒருவனால்
பயங்கரமான செயல்
கள் புரிந்துவந்த
அரக்கர்களின்
பதின்னஞ்
ஆயிரவர்களை
கொல்லப்பட்டவர்க
கண்டு, [மரம்]

ततः
दूषणं च
खरं एव
त्रिशिरसं च
तथा
हतं
दृष्ट्वा च
जलदः यथा
पुनः
महानादं
ननाद
அதினாலும்
துஷணனையும்,
கரனையும்,
திரிகிரனையும்
ஆல்வண்ணமே
கொல்லப்பட்டதாய்
கண்டதாலும்,
மேகம்போல
மீனவும்
ஒர் கொள்கைச்சுனை
உட்கார்.

सा दृष्टा कर्म रामस्य कृतमन्यैस्सुदुष्करं । जगाम परमोद्दिमा लङ्कां रावणपालिताम् ॥

सा	அவள்	दृष्टा	கண்டு, *
अन्यैः	ஸரதாரண மகாநிடர்	परमोद्दिमा	பெருந்த கவலைகொண்ட
	களால்		வளரல்
सुदुष्करं	செயற்கரியதாயும்	रावणपालितां	ராவணனுல் பரிபா
रामस्य	ராமனுக்கு		சிக்கப்பட்ட
कृतं	சாத்தியமாயிருக்கும்	लङ्कां	இலங்கை நகருக்கு
कर्म	செய்கையையும்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

सा ददशे विमानाधे रावणं दीप्ततेजसम् । उपोपविष्टं सचिवैर्मरुद्भिरिव वासवम् ॥ ४ ॥

आसीनं सूर्यसङ्काशे काञ्चने परमासने । स्वमवेदिगतं प्राज्यं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥

देवगन्धर्वभूतानामृषीणाञ्च महात्मनाम् । अजेयं समरं शूरं व्यात्ताननमिवान्तकम् ॥ ६ ॥

देवासुरविमर्देषु वज्राशनिकृतव्रणम् । ऐरावतविषाणाग्रैस्तकुत्तकिणवक्षसम् ॥ ७ ॥

सा	அவள்	महात्मनां	மஹாத்மாக்களாகிய
विमानाधे	விமானத்தினுச்சிறில்	ऋषीणां च	ரிஷிகளுக்கும்
दीप्ततेजसं	ஜ்வலிக்கும் ஒளியை	अजेयं	ஜெயக்க முடியாதவ
	யுடையவனும்	समरं	போதில் [னும்,
मरुद्भिः	தேவர்களால்	शूरं	பின்வாங்காதவனும்,
वासवं	இந்திரனை	व्यात्ताननं	அகன்ற வாங்களைப்
इव	எவ்வண்ணமோ		டையவனும்,
	அவ்வண்ணமே	अन्तकं इव	யமனைப்போன்றவ
सचिवैः	மத்திரிமார்களால்		னும்,
उपोपविष्टं	குழப்பட்டவனும்,	देवासुर- }	தேவர்களோடும் அசு
सूर्यसङ्काशे	சூரியனது ஒளிகொ	विमर्देषु }	ர்களோடும் செய்த
काञ्चने	தங்க [ண்ட		போர்களில்
परमासने	உயர்ந்த ஆஸனத்தில்	वज्राशनि- }	வஜ்ராயுதத்தினாலும்
आसीनं	விந்நிருப்பவனும்,	कृतवणं }	இடியாறுமுண்டா
स्वमवेदिगतं	பொன் யாகமேண்ட		ன தழும்புகளையுடை
	னையவடைத்த		யவனும்,
ज्वलन्तं	கொழுந்துவிட்டுபெரி	ऐरावतविषाणाग्रैः	இந்திரனது யானையா
प्राज्यं	கிறந்த [யும்		கிய ஐராவதத்தின்
पावकं	அக்னியை		கொம்புகளின் துணி
इव	போலிருப்பவனும்,		களால்
देवगन्धर्व- }	தேவர்கள், கந்தர்வர்	उत्कुत्तकिण- }	குத்துபட்ட தழும்பு
भूतानां }	கள், பூதர்கள் இவர்	वक्षसं }	களை மார்பினுடைய
	கொள்கும்		வனும்,

विशङ्कुजं दशभीवं दर्शनीयपरिच्छदम् । विशालवक्षसं वीरं राजलक्षणशोभितम् ॥ ८ ॥
 स्निग्धवैदूर्यसङ्काशं तप्तकाञ्चनभूषणम् । सुभुजं शुक्रदशनं महास्यं पर्वतोपमम् ॥ ९ ॥
 विष्णुचक्रनिपातैश्च शतशो देवसंयुगे । अन्यैः शस्त्रैः प्रहारैश्च महायुद्धेषु ताडितम् ॥ १० ॥
 आहताङ्गं समस्तैश्च देवप्रहरणैस्तथा । अशोभ्याणां समुद्राणां क्षोभकं क्षिप्रकारिणम् ॥
 क्षेप्तारं पर्वतेन्द्राणां सुराणाञ्च प्रमदनम् । उच्छेत्तारश्च धर्माणां परदाराभिमर्शनम् ॥ १२ ॥
 सर्वदिव्यास्त्रयोक्तारं यज्ञविघ्नकरं सदा ॥ १३ ॥

पुरीं भोगवतीं गत्वा पराजित्य च वासुकिम् । तक्षकस्य प्रियां भार्यां पराजित्य जहार यः ॥
 कैलासपर्वतं गत्वा विजित्य नरबाहनम् । विमानं पुष्पकं तस्य कामगं वै जहार यः ॥ १५ ॥
 वनं चैत्ररथं दिव्यं नलिनीं नन्दनं वनम् । विनाशयति यः क्रोधाद्देवोद्यानानि वीर्यवान् ॥
 चन्द्रमूर्यौ महाभागवृत्तिष्ठन्तौ परन्तपौ । निवारयति बाहुभ्यां यः शैलशिखरोपमः ॥

विशङ्कुजं	இருபது தொன்களை புடையவனும்,	महास्यं	பெரும் வாய்க்களையு டையவனும்,
दशभीवं	பத்து தலைகளை புடை யவனும்,	पर्वतोपमं	மலைமையளிகர் த்தவனும்,
दर्शनीय- परिच्छदं	கண்களைக் கவரும் ஆ டைகள், ஆபரணத் திகள், சத்தம், சாம ரம் இவைகளைப் புடையவனும்,	शतशः	பலமுறை
		देवसंयुगे	தேவர்களை எதிர்த்த தில்
विशालवक्षसं	விசாலமான வார்புள் ளவனும்,	विष्णुचक्रनिपातैः	விஷ்ணுவின் சக்கரத் தின் அடிகளாலும்,
वीरं	ஆற்றலுடையவனும்,	महायुद्धेषु	பெரும் போர்களில்
राजलक्षणं	அரசர்க்குரிய குறிக ளால் ஆழ்குவாய்த் து விளங்குபவனும்,	अन्यैः	இதர
शोभितं	நீரோட்டமுள்ள வை டுரியக்கருக்குச் சமர னமானவனும்,	शस्त्रैः च	ஆயுதங்களாலும்,
स्निग्धवैदूर्यं	சுத்த பொன்னுபரண ங்களைப் பணித்தவனும்,	प्रहारैः च	குத்துகளாலும்,
सङ्काशं	அழகான கைகளைப் புடையவனும்,	ताडितं	அடிபட்டவனும்,
तप्तकाञ्चन- भूषणं	வெண்மையான பற்க ளையுடையவனும்,	समस्तैः	மேல்மேல் தாக்கப் பட்ட
सुभुजं		देवप्रहरणैः	தேவர்களின் ஆயுதங் களால்
शुक्रदशनं		आहताङ्गं च	அடிபட்ட உடலையு டையவனும்,
		तथा	அப்படியே
		अशोभ्याणां	கலக்க முடியாத
		समुद्राणां	கடல்களை
		क्षोभकं	கலக்குபவனும்,

சிவகாரிண	{ நினைத்த தெழில்க எல்லாவற்றையும் தாமதமின்றி அப் பொழுதே செய்பவ	ரவா	சென்று,
பவீதேந்தாண	பெருமலைகளை [னும்,	நரவாஹன்	சூடுபரனை
சேசார்	பிடுக்கி எறிபவனும்,	விவித	தொற்கடித்து,
சுராணா ச	தேவர்களுடும்	தஸ்ய	அவனுடைய
மமதன்	புடைப்பவனும்,	காமர	நினைத்தவிடம் செல் லும்
பமரிணா ச	தர்மங்களை எல்லாவற் றையும்	புஷ்க	புஷ்பகமென்ற
உச்சேதார்	வேசோடு அழிப்பவ னும்,	விமான	விமானத்தை
பரதாமிமரிண	பிறர் மனைவிகளைக் கற் பழிப்பவனும்,	ய:	எவன்
சர்வதீவ்யாஸு-	சகல தெய்வாஸ்திரங்	ஜஹர் வே	{ பிடுக்கிக்கொண்டு வந்தானே; அப்படிப் பட்டவனும்,
யோகார் }	களைப் பாயோடுப்பவ	விஷ்	திவ்யமான
சதா }	ஒய்வின்றி [னும்,	சீவரய	சூடுபரனது வனமா
யஜ்வித்கர்	யாகங்களுக்கு இடை பூறு செய்பவனும்,	வன்	செய்தாரதமென்ற
மோகவரீ	பாதாள கங்கைக்கரா கிய போகவதி என்ற	நலினீ	பூந்தோட்டத்தையும்,
புரீ	நகருக்கு	நந்தன்	தாமரை ஓடையையும்
ரவா	சென்று,	வன்	இத்திரனது வனமாகி ய நந்தனமெனும்
வாசுரீ	{ ஸர்ப்பராஜனாகிய வர ஸுரீ என்னும்பாம் பரசை	புந்தோட்டத்தையும்,	தேவர்களுடைய உத் யான வனங்களுடும்
பராஜித	வென்று,	தேவோயானா	யிர்பவானாகிய
வ	அதோடு	வீரீயவாந்	எவன்
ததகரய	வாஸுரீயின் தம்பி யாகிய தகடகரின்	ய:	கிணத்தால்
பிரியா	அன்பான	கோயத்	அழிக்கிறானே; அப் படிப்பட்டவனும்,
மாயா	மனைவியை	விநாசயதி	மகிச்சீகரங்களை
பராஜித	ஸ்வாதந்திரியபிழக் கச்செய்து,	ய:	எவன் [திகர்த்த இரு கரங்களைக் கொண்டு
ய: ஜஹர்	{ எவன் எடுத்தோடி வந்துவிட்டானே; அப்படிப்பட்டவனும்,	வாதுப்யா	மஹாதேஜோவான் களும்,
கௌசபவீ	கைலாஸ் பர்வதத் திருகு	பரந்தபீ	மிகப் பூஜயர்களும், உதயமான சந்திரனையும் சூர்யனையும்
		மஹாபா	அடக்கினானே; அப் படிப்பட்டவனும்,
		உசிஸ்து	
		வந்தசூ	
		விவாரயதி	

दशवर्षसहस्राणि तपस्तप्याः महावने । पुरा स्वयम्भुवे धीरः शिरांस्युपजहार यः ॥ १८ ॥

देवदानवगन्धर्वपिशाचपतंगोरगैः । अभयं यस्य संग्रामे मृत्युतो मानुषादृते ॥ १९ ॥

मन्त्रैरभिष्टुतं पुण्यमध्वरेषु द्विजातिभिः । हविर्धानेषु यः सोममुपहन्ति महाबलः ॥ २० ॥

धीरः	திரானிய	मृत्युतः अभयं	மாணபின் மையோ
यः	எவன்		அப்படிப்பட்டவனும்,
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
महावने	பெருங்காலில்	यः अध्वरेषु	எவன் யாகங்களில்
दशवर्षसहस्राणि	பதினாயிர வர்ஷகாலம்	हविर्धानेषु	யாகவேதிகைகளில்
तपः तप्या	தவத்தை புரிந்து,	द्विजातिभिः	அந்தணர்களால்
स्वयम्भुवे	பிரம்மதேவருக்கு	मन्त्रैः	மந்திரங்களோடு
शिरांसि	தலைகளை	अभिष्टुतं	ஜேறாமம் செய்யப்பட்டதும்,
उपजहार	{ அதுத்து பலியாகக் கொடுத்தானோ; அப்படிப்பட்டவனும்,	पुण्यं	புனிதமான துமான
यस्य संग्रामे	எவனுக்கு யுத்தத்தில்	सोमं	சோம பானத்தை
मानुषान् कृते	மானிடர் நீக்கலாக	उपहन्ति	கெடுக்கிறானோ; அப்படிப்பட்டவனுமான
देवदानव- गन्धर्वपिशाच- पतंगोरगैः	{ தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசுகள், பதகர்கள், உரகர்கள் இவர்களால்	रावणं	ராவணனை
		वृद्धं	கண்டான்.

आप्तयज्ञहरं क्रूरं ब्रह्मघ्नं दुष्टचारिणम् । कर्कशं निरनुक्रोशं प्रजानामहिते रतम् ॥ २१ ॥

रावणं सर्वलोकानां सर्वभूतभयावहम् । राक्षसी भ्रातरं क्रूरं सा ददर्श महाबलम् ॥ २२ ॥

सा	அந்த	प्रजानां	ப்ரானிகளின்
राक्षसी	அரக்கி	अहिते	துரிமனையில்
आप्तयज्ञहरं	{ ஸமாப்திகாலமடைந்த யக்குறக்கோக் கெடுப்பவனும்,	रतं	உள்ளம் பூரிப்பவனும்
क्रूरं	கொடியவனும்,	सर्वलोकानां	எல்லா உலகங்களையும்
ब्रह्मघ्नं	அந்தணர்களைக் கொல்பவனும்,	रावणं	கதற அடிப்பவனும்,
दुष्टचारिणं	கெட்டபுத்தையுள்ள	सर्वभूतं } भयावहं }	எல்லா ப்ரானிகளுக்கும் பயத்தை விளைவிப்பவனும்,
कर्कशं	எதற்கும் [வஞ்ச துணிபவனும்,	क्रूरं	மகா முடனும்,
निरनुक्रोशं	நவிரக்கமில்லாதவனும்,	महाबलं	மகா பலிஷ்டனுமான
		भ्रातरं	தமயனை
		ददर्श	கண்டான்.

तं दिव्यवस्त्राभरणं दिव्यमाल्योपशोभितम् । आसने सुपविष्टं तं कालकालमिवोद्यतम् ॥
 राक्षसेन्द्रं महाभागं पौलस्त्यकुलनन्दनम् । रावणं शत्रुहन्तारं मन्त्रिभिः परिवारितम् ।
 अभिगम्याब्रवीद्वाक्यं राक्षसी भयविह्वला ॥ २४ ॥

राक्षसी	அரக்கியோகுமகன்	दिव्यमाल्योप-	தீவ்யமான மாலிக
पौलस्त्यकुल-	புலஸ்த்யகுல பின்னை	शोभितं	னால் அழகுவாய்ந்து
नन्दनं	யென		விளங்குபவனாய்
तं	அப்படிப்பட்டவனாய்	आसने	ஆஸனத்தில்
महाभागं	தமிழோக ப்ரதித்திபெ	सुपविष्टे	நன்கு வீற்றிருக்கும்
	ற்றவனாய்,	राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸ தீசனுன
उद्यतं	தேர்ச்சியடைந்த	तं	அத்த
कालकालं इव	ப்ரணவகால யமனாய்	रावणं	ராவணனை
	கொப்பாய்	अभिगम्य	கிட்டி,
शत्रुहन्तारं	சத்ருக்களை சங்குறுசிப்	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
	பவனாய்,		
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களால்	भयविह्वला	பயத்தால் கலவரம்
परिवारितं	சூழப்பட்டவனாய்		டைந்த மனத்தின
	தீவ்யமான வஸ்திரங்		ளாய்
दिव्यवस्त्राभरणं	களையும் ஆபரணங்க	अववीत्	மொழிந்தான்.
	ளை யுமணரிந்தவனாய்		

तमब्रवीद्दीप्तविशाललोचनं प्रदर्शयित्वा भयमोहमूर्च्छिता ।

सुदारुणं वाक्यमभीतचारिणी महात्मना शूर्पणखा विरूपिता ॥ २५ ॥

अभीतचारिणी	பயமின்றி நினைத்தவி	दीप्तविशाललोचनं	கோப ஒளி வீசிக்
	டங்கனில் செல்பவளு		கொண்டு அகன்ற
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய [ம்,	तं	கண்களையுடைய
	லகத்மணரால்	सुदारुणं	அவனிடம்
विरूपिता	அந்தபந்தம் பண்ணப்		அஸந்தர்பமாய் தான்
	பட்டவளுமரன		பட்ட பாட்டை
शूर्पणखा	சூர்பணகை	प्रदर्शयित्वा	சட்டிக்காட்டி,
भयमोह-	பயத்தால் மெய்ப்பதறி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
मूर्च्छिता	உள்ளம் நடுங்கியவ	अववीत्	மொழிந்தான்.
	ளாய்		

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது எபர்க்கம். ॥ ३३ ॥

रावणनिन्दा—ராவணசிக்தை.

ततश्शर्पणखा दीना रावणं लोकरावणम् । अमात्यमध्ये सहकुट्टा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

दीना	வெகு பரிதாபமான நிலைமையிலிருந்து	ततः	அப்பொழுது
शर्पणखा	ஞர்பணைக,	सहकुट्टा	மிக கினம்கொண்டவ ளாய்
लोकरावणं	உலகங்களைக் கடரா அடிக்கும்	परुषं	கொடுமைமையான
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து	वाक्यं	சொல்லை
अमात्यमध्ये	மந்திரிமார்கள் முன்னிலையில்	अब्रवीत्	கின் வருமாறு சொ ழிந்தான்.

प्रमत्तः कामभोगेषु खैरवृत्तो निरङ्कुशः । समुत्पन्नं भयं घोरं बोद्धव्यं नावबुध्यसे ॥ २ ॥

कामभोगेषु	“சிறநின்பங்களில்	बोद्धव्यं	அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய தும்,
प्रमत्तः	முழுகி கிடக்கின்ற வனாய்	समुत्पन्नं	கிட்டியிருக்கிறதும்,
खैरवृत्तः	மனதில் தேன்றியப டியே நடப்பவனும்	घोरं	அனதற்பமாயிருக்கி விபத்தை [ததுமான
निरङ्कुशः	அடக்கியொருபவனை க ண்டிராதவனுமான நீ	भयं	தெரிந்துகொள்ளா திருக்கின்றனை.
		न अबुध्यसे	

सक्तं ग्राम्येषु भोगेषु कामवृत्तं महीपति । लुब्धं न बहुमन्यन्ते श्मशानाग्निमिव प्रजाः ॥ ३ ॥

कामवृत्तं	“காமத்தில் முழுகிய வனாய்	महीपति	ராஜா ஹை
ग्राम्येषु	அற்ப	प्रजाः	ப்ராணைகள்
भोगेषु	பேசுக்களில்	श्मशानाग्नि	சுகாட்டுத்தீயை
सक्तं	காலக்கழிப்பவனாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
लुब्धं	காம துரஞ்சிய	न बहुमन्यन्ते	மதியார்கள்.

स्वयं कार्याणि यः काले नानुतिष्ठति पार्थिवः । स तु वै सह राज्येन तैश्च कार्यैर्विनश्यति ॥

यः	எந்த	सः	அவன்
पार्थिवः	மன்னன்,	तैः	அந்த
कार्याणि	செய்யவேண்டிய கார්යங்களை	कार्यैः च	கார්යங்களாலேயே
काले	செய்யவேண்டிய கா	तु	இதுகாசனமாய்
स्वयं	தானே [வத்தில்	राज्येन	ராஜ்யத்தோடு
अनुतिष्ठति न	செய்யாதிருக்கிறானே,	सह वै	கூட்டுவ
		विनश्यति	அழிகிறான்.

अयुक्तचारं दुर्दर्शमस्वाधीनं नराधिपम् । वज्रयन्ति नरा दूरावदीपङ्कपिव द्विपाः ॥ ५ ॥

नराः	“ ஜனங்கள்	अस्वाधीनं	சுயபுத்தியில்லாதவனு
अयुक्तचारं	{ சுற்றுக்களின் நடவடிக்கைகளை தெரிந்து வரும் ஒற்றர்களை அனுப்பாதவனும்,	नराधिपं	ஆரசனை [மான்
दुर्दर्शं	{ பிரானைகள் முகில்காண தரிசனம் கொடுக்காதவனும்,	द्विपाः	யானைகள்
		नदीपङ्कं	நதிகளின்சேற்றை
		इव	எவ்வண்ணமோ
			ஆவ்வண்ணமே
		दूराव	தூரத்திலிருந்தே
		वज्रयन्ति	துறக்கின்றார்கள்.

ये न रक्षन्ति विषयमस्वाधीना नराधिपाः । ते न वृद्ध्या प्रकाशन्ते गिरयः सागरे यथा ॥

ये	“ எந்த	सागरे	ஸமுத்திரத்தில்
नराधिपाः	ஆரசர்கள்,	गिरयः	பர்வதங்கள்
विषयं	ராஜ்யத்தை [களாவ]	यथा	போலவே
अस्वाधीनाः	சுயபுத்தியில்லாதவர்-	वृद्ध्या	ராஜ்ய அதிகார பெரு
रक्षन्ति न	ஆளுகிறார்களில்லையோ		க்குக்கொண்டு
ते	ஆவர்கள்	प्रकाशन्ते न	விளக்கார்கள்.

आत्मवद्विर्विगृह्य त्वं देवगन्धर्वदानवैः । अयुक्तचारध्वजः कथं राजा भविष्यसि ॥ ७ ॥

आत्मवद्विः	“ அதி சாதாரணசாதிகளாகிய	अयुक्तचारः	{ அவர்கள் குழுகளைத் தெரிந்துவரும் ஒற்றர்களை அனுப்பாதவனும்,
देवगन्धर्व- दानवैः }	{ தேவர்கள், கந்தர்வர் கள், தானவர்கள் இவர்களோடு	ध्वजः	{ ஒரு கார்வத்தில் முன்பின் யோசியாது துடுக்காய்ப் புருபவனு
विगृह्य	தேவஷம் சம்பர திந்துக்கொண்டு,	त्वं कथं राजा भविष्यसि	நீ எப்படி [மான் ஆரசனாய் விளக்கப்போகியாய்?

त्वं तु बालस्वभावश्च बुद्धिहीनश्च राक्षस । ज्ञातव्यन्तु न जानीषे कथं राजा भविष्यसि ॥

बालस्वभावः च	“ குறுகியவாத்தன்மை புள்ளவனும்,	जानीषे न	தெரிந்துகொள்ளாதி குக்கின்றனை.
बुद्धिहीनः च	புத்தியற்றவனுமான	राक्षस	ஓ ராக்கஸ!
त्वं	நீ,	तु	இப்படி இருப்பதால்
ज्ञातव्यं तु *	{ அவசியம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய அதையும்	कथं	எப்படி
		राजा	ஆரசனாய்
		भविष्यसि	விளக்கப்போகியாய்?

येषां चारश्च कोशश्च नयश्च जयतां वर । अस्वाधीना नरेन्द्राणां प्राकृतैस्ते जनैस्समाः ॥

जयतां वर	{ “பிறர்கொட்டத்தை அடக்குபவர்களில் உத்தமனே !	नयः च	{ எந்தக்காரியத்திலும் முன் இரக்கிரமையு டன் இருத்தலும், தன்வசம் இல்லாமலி ருக்கின்றதனவே,
येषां	எந்த	अस्वाधीनाः	ஆவர்கள்
नरेन्द्राणां	ஆரசர்களுக்கு	ते	பாமராஜனக்களோடு
चारः च	ஒற்றனும்,	प्राकृतैः जनैः	சேர்க்கடிவண்டியவர்
कोशः च	பொக்கிஷமும்,	समाः	கள்.

यस्मात्पश्यन्ति दूरस्थान् सर्वानर्थान्नराधिपाः । चारेण तस्मादुच्यन्ते राजानो दीर्घचक्षुषः ॥

नराधिपाः	“ மன்னர்கள் ,	पश्यन्ति	அறிகின்றார்கள் .
दूरस्थान्	தூரங்களில் நடை	यस्मात् तस्मात्	இதனால்தான்
अर्थान्	விஷயங்கள் [பெறும்	राजानः	ஆரசர்கள்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	दीर्घचक्षुषः	நீர்க்கதரிசிக்கொன்னு
चारेण	சாரவர்க்கத்தாகக் கொண்டு	उच्यन्ते	சொல்லப்படுகிறார்கள் .

अयुक्तचारं मन्ये त्वां प्राकृतैस्सचिवैवृतम् । स्वजनं तु जनस्थानं हतं यो नावबुध्यसे ॥

यः	எந்த நீ [யும்	प्राकृतैः	நிஷ்பர்யோஜனமான
स्वजनं	உனது சுற்றத்தாரை-	सचिवैः	மக்திரிமார்களால்
जनस्थानं तु	ஜனஸ்தானத்தையும்	वृतं	சூழப்பட்டிருக்கும்
हतं	நாசமடைந்ததாக	त्वां	உன்னை
अवबुध्यसे न	{ “அறிந்துகொள்ளாதி ருக்கின்றதனவே ; (அந்த)	अयुक्तचारं	சாரவர்க்கத்தாக உ.ப பிராகிரதவனென
		मन्ये	நினைக்கிறேன் .

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां क्रूरकर्मणाम् । हतान्येकेन रामेण खरश्च सहदूषणः ॥ १२ ॥

सहदूषणः	தாஷணிகளுக்கிட	चतुर्दश	பதிலுக்கு
खरः च	கரனும்	सहस्राणि	ஆயிரவர்களும்
क्रूरकर्मणां	கொடிய செயல் புரி யும்	रामेण	ராமன்
रक्षसां	அரக்கர்களுடைய	एकेन	ஒருவனால்
		हतानि	கொல்லப்பட்டார்கள் .

कूपीणायभयं दत्तं कृतक्षेमाश्च दण्डकाः । धर्पितश्च जनस्थानं रामेणाक्रिष्टकर्मणा ॥

अक्रिष्टकर्मणा	அஞயாசமாய் எதை யும் செய்யவில்ல	दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.
रामेण	ராமன் என்பவனால்	दण्डकाः च	தண்டகர்வனங்களும்
कूपीणां	ரிஷிகளுக்கு	कृतक्षेमाः	இன்புற்று வினங்கும்
अभयं	ஆபயம் ‘அஞ்சார்க’ என்பது	जनस्थानं च	படி. செய்ப்பட்டன.
		धर्पितम्	ஜனஸ்தானமும் பாழாக்கப்பட்டது.

त्वं तु लुब्धः प्रमत्तश्च परार्थीनश्च रावण । विषये स्वं समुत्पन्नं भयं यो नावबुध्यसे ॥

रावण	“ராவணா !	लुब्धः च	காமர லுப்தனாய்
यः	எந்த	स्व	உனது
त्वं तु	நீயேயா,	विषये च	தேசங்களிலேயே
प्रमत्तः	ஐரக்கிரகதயில்லாதவனாய்,	समुत्पन्नं	உண்டாயிருக்கிற
		भयं	கிபத்தை
परार्थीनः	சுயபுத்தியில்லாதவனாய்,	अवबुध्यसे न	தெரிந்துகொள்ளாதிருக்கின்றனை.

तीक्ष्णमल्पप्रदातारं प्रमत्तं गर्वितं शठम् । व्यसने सर्वभूतानि नाभिधावन्ति पार्थिवम् ॥

तीक्ष्णं	“கிடுமுஞ்சியுடையவனாய்,	शठं	சர்வகொம்போரிய
अल्पप्रदातारं	தாராளமாய் கொடுத்தவனாய்,	पार्थिवं	நர்மன்களை
गर्वितं	தன்கொழுத்தவனாய்,	व्यसने	சங்கடகாலத்தில்
प्रमत्तं	ஐரக்கிரகதயில்லாதவனாய்,	सर्वभूतानि	பிரான்களையெல்லாம்
		अभिधावन्ति न	அதுகமட்பட்டார்கள்.

अतिमानिनमग्राह्यमात्मसंभावितं नरम् । क्रोधिनं व्यसने हन्ति स्वजनोऽपि महीपतिम् ॥

अतिमानिनं	“தனக்குதெரியாததொன்றுமில்லையெனும்பெண்ணமுடையவனாய்,	क्रोधिनं	கரணமின்றிகொடுப்பவனாய்,
अग्राह्यं	யாவராலுமறணுகமுடியாதவனாய்,	महीपतिं	நாட்சனுமாவ
आत्मसंभावितं	தன்னையே பெருமைபடுத்திக்கொள்ளவனாய்,	नरं	நாட்சனுமாவ
		व्यसने	சங்கடகாலத்தில்
		स्वजनः अपि	தன் துணை
		हन्ति	குதிக்கிறது.

नानुतिष्ठति कार्याणि भयेषु न विभेति च । क्षिप्रं राज्याच्च्युतो दीनस्तृणैस्तुल्यो भविष्यति ॥

कार्याणि	“செய்யவேண்டிய காரியங்களை	क्षिप्रं	சீக்கிரமே
अनुतिष्ठति न	ஒருவன் சொல்பதாது நழுவுகிடுகொன்.	राज्यान्	உவன் ராஜ்யத்தை
भयेषु	கிபத்துறேறதுக்களில்,	च्युतः	நழுவிப்பவனாய்
विभेति न	அவன் அக்கனார்ப்படாதிருக்கொன்.	दीनः	உறுகமயடைந்தவனாய்
च	அதனாய்	तृणैः	தூறும்புகளோடு
		तुल्यः	சமனனாய்
		भविष्यति	ஆய்விடுவான்.

शुष्काष्टैर्भवेत्कार्यं लोष्टैरपि च पांसुभिः । न तु स्थानात्परिभ्रष्टैः कार्यं स्याद्वसुधाधिपैः ॥

शुष्काष्टैः	காய்ந்த கட்டைகளா ஹம்,	तु	ஆளுனோ
लोष्टैः च	இருப்புத் துருக்களா ஹம்,	स्थानात्	உன்னதபதவிதிலி
पांसुभिः अपि	தூசிகளா ஹம்,	परिभ्रष्टैः	நழுவின [ருந்து
कार्यं	ஒரு பிரயோஜனம்	वसुधाधिपैः	பன்னர்களால்
भवेत्	ஏற்படலாம்.	कार्यं	பிரயோஜனமான கா ரியமென்பதே
		स्यात् न	உண்டாகமாட்டாது.

उपभुक्तं यथा वासः सृजो वा मृदिता यथा । एवं राज्यात्परिभ्रष्टः समर्थोऽपि निरर्थकः ॥

उपभुक्तं	கட்டிக்கழித்த	एवं	இப்படியேதான்,
वासः	வஸ்திரம்,	राज्यात्	அரசபதவிதிலிருந்து
यथा	எப்படியோ ;	परिभ्रष्टः	நழுவின ஒருவன்,
वा	அல்லது,	समर्थः अपि	திறமையற்றவனாயி ஹம்
मृदिताः	கழற்றிக்கசக்கப்பட்ட	निरर्थकः	நிஷ்ப்ரயோஜனமான வனே.
सजः	பூமரிகைகள்,		
यथा	எப்படியோ ;		

अप्रमत्तश्च यो राजा सर्वज्ञो विजितेन्द्रियः । कुतज्ञो धर्मशीलश्च स राजा तिष्ठते चिरम् ॥

यः	எந்த ஒரு	धर्मशीलः	சாஜ்யநீதியில் பற்று டையவனாய்,
राजा	அரசன்	कुतज्ञः च	அதற்கேற்றபடி நடப்பவனுமோ,
अप्रमत्तः	எமாறுதவனாய்,	सः च	அவன் ஒருவன் தான்,
विजितेन्द्रियः	இந்திரியங்களை அடக்கினவனாய்,	राजा	மன்னனாக
सर्वज्ञः	அறிவவேண்டியவை யெல்லாமறிந்தவனாய்,	चिरं	வெகுநேரம்
		तिष्ठते	வாழ்கிறான். (ஆர்வம்)

नयनाभ्यां प्रसुप्तोऽपि जागर्ति नयचक्षुषा । व्यक्तक्रोधप्रसादश्च स राजा पूज्यते जनैः ॥

सः	அந்த	जागर्ति	விழித்துக்கொண்டி
राजा	அரசன்	च	அதனால் [ருக்கான்.
नयनाभ्यां	இருகண்களைக் கொண்டு	व्यक्तक्रोध-}	ஸார்த்தகமான கோப
प्रसुप्तः अपि	தூங்கினவனாக	प्रसादः }	மும் அனுக்கிரகமு முடையவனாய்
नयचक्षुषा	இருக்கையிலும், நீதி என்னும் கண்ணை க்கொண்டு	जनैः	ஜனங்களால்
		पूज्यते	கொண்டாடப்படு கிறான்.

त्वं तु रावण दुर्बुद्धिर्गुणैरेतैर्विवर्जितः । यस्य तेऽविदितश्चरै रक्षसां सुमहान् वधः ॥

रावण	ராவண !	विवर्जितः	அனுதப்பெருதவன்.
त्वं	நீ	तु	ஆதலால்
दुर्बुद्धिः	{ எதெதை எப்பொழுது செய்யவேண்டு மெனும் மதையில்லா தவன்.	यस्य ते	அந்த உனக்கு
एतैः	மேற்கண்ட	रक्षसां	ஆரக்கர்களின்
गुणैः	குணங்களால்	सुमहान्	கொடிய
		वधः	வதானது
		चरैः	சாரர்களைக்கொண்டு
		अविदितः	தெரியவில்லை.

परावमन्ता विषयेषु सङ्ख्यानं न देशकालप्रविभागतत्त्ववित् ।

अयुक्तबुद्धिर्गुणदोषनिश्चये विपन्नराज्यो न चिराद्विपत्स्यसे ॥ २३ ॥

न चिरान्	நீக்கிரமே	गुणदोष-	கன்மைகள் நமைகள்
परावमन्ता	சத்துருக்களை அணுகி யம்செய்யவனும்,	निश्चये }	இவைகளை பகுத்தறி யும் விவரத்தினை
विषयेषु	அற்ப சகங்களில்	अयुक्तबुद्धिः	புத்தியை செலுத்தா தவனும்
सङ्ख्यानं	முழுவியவனும்,	विपन्नराज्यः	கடனரித்த ராஜ்யமு
न देशकाल-	தேசம் காலம் இவையக ளின் வித்தியாசத்	विपत्स्यसे	பையவனுமான நீ துன்பமடைவப்போ கின்றனை.
प्रविभाग-	தை உள்ளபடி அறி		
तत्त्ववित् }	யாதவனும்,		

इति स्वदोषान् परिकीर्त्तितांस्तथा समीक्ष्य बुध्या क्षणदाचरेश्वरः ।

धनेन दर्पेण धलेन चान्वितो विचिन्तयामास चिरं स रावणः ॥ २४ ॥

धनेन	செல்வத்தாலும்,	इति	மேற்கண்டவாறு
दर्पेण	செறுக்காலும்,	परिकीर्त्तितां	எடுத்தாணக்கப்பட்ட
धलेन च	ஆற்றலாலும்	स्वदोषान्	தனது குறைகளை
अन्वितः	வினக்குபவனும்,	बुध्या	பகுத்தறிவுகொண்டு
क्षणदाचरेश्वरः	ராசகுணமனைனு மாகிய	समीक्ष्य	சீர்தூக்கி,
सः रावणः	அந்த ராவணன்	चिरं	கொஞ்சநேரம்
तथा	ஆவனால்	विचिन्तयामास	நிர்க்காலோசனை செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திற்கான் காவது ஸர்க்கம் ॥ 34 ॥

सीताहरणं रावणप्रोत्साहनम्—ஸீதையை அபஹரிப்பதில் ராவணனைத் தூண்டுவது.

ततः शूर्पणखां कुद्रां ब्रुवन्तीं परुषं वचः । अमात्यमध्ये सङ्कुदः परिपमच्छ रावणः ॥

ततः	அப்பொழுது	शूर्पणखां	சூர்பணகையை
अमात्यमध्ये	மந்திரிமார்கள் முன்		பார்த்து
परुषं	கொடும் [னினையில்]	रावणः	ராவணன்,
वचः	சொல்லை	सङ्कुदः	மிக்க கோபம் கொண்டு
कुद्रां	சினங்கொண்டு	परिपमच्छ	சின்வருமாறு
ब्रुवन्तीं	சொல்லுகிற		வினாவினான்.

कश्च रामः कथंवीर्यः किरूपः किंपराक्रमः । किमर्थं दण्डकारण्यं प्रविष्टस्स दुरासदम् ॥

रामः	ராமனென்பவன்,	किंपराक्रमः	பார்க்கிரமம் எத்தன்
कः च	யார் ?	सः	அவன் [மையது ?
कथंवीर्यः	என்ன பெருமை	दुरासदं	எவராலும் புகழ்கரிய
	வாய்த்தவன் ?	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்திற்
किरूपः	உருகும் எப்படிப்பட்ட	किमर्थं	என்ன காரியமாய் [கு
	டது ?	प्रविष्टः	வந்திருக்கிறான் ?

आयुधं किञ्च रामस्य निहता येन राक्षसाः । खरश्च निहतः सङ्ख्ये दूषणस्त्रिशिरास्तथा ॥

येन	எவனால்	रामस्य	ராமனுக்கு,
राक्षसाः	அரக்கர்கள்,	आयुधं च	{ வான் முதலிய பிரஹ ரண ஆயுதவர்க்கம், சக்கிரம் முதலிய ஹ ஸ்தமுத்தமெனும் ஆ யுதவர்க்கம், பாணக் கள் முதலிய வந்திர முத்தமெனும் ஆயுத வர்க்கம், இப்படியா கிய ஆயுதவர்க்கம், எத்தன்மையானது ?
सङ्ख्ये	போரில்		
निहताः	கொல்லப்பட்டார்		
	களோ,		
खरश्च	கரனும்,		
निहतः	கொல்லப்பட்டானோ ?	किं	
दूषणः	துஷணனும்,		
त्रिशिराः	த்ரிசிரஸ்ஸும்,		
तथा	அப்படியே கொல்லப் பட்டார்களோ, (அந்த)		

इत्युक्त्वा राक्षसेन्द्रेण राक्षसी क्रोधमुचिहता । ततो रायं यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥

राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸ மன்னனால்	क्रोधमुचिहता	கோபத்தால் மெய்ம றந்தவளாகி
इति	மேற்கண்டவாறு	रामं	ராமரைப்பற்றி
उक्त्वा	கிணுவப்பட்ட	यथा तत्त्वं	உள்ளபடி
राक्षसी	அரக்கி	आख्यातुं	சின்வருமாறு சொல்ல
ततः	அப்பொழுது	उपचक्रमे	தலைப்பட்டான்.

दीर्घबाहुर्विशालाक्षधीरकृष्णाजिनांबरः । कन्दर्पमयरूपश्च रामो दशरथात्मजः ॥ ५ ॥

ராம:	ராமனென்பவன்,	விசாலாक्ष:	விசாலமான கண்களை
தசரதாत्मज:	தசரதனென்பவனின்		உடையவன்,
	மகன்,	वीरकृष्ण-	மாவீரர், மாந்தோலு
दीर्घबाहु:	நீண்ட கைகளையுடையவன்,	जिनाम्बरः }	தெத்தவன்,
		कन्दर्प-	மன்மதனை நிகர்த்த
		समरूपः च }	அழகு வாய்ந்தவன்.

शक्रचापनिभं चापं विकृष्य कनकाङ्गदम् । दीप्तान् क्षिपति नाराचान् सर्पानिव महाविषान् ॥

शक्रचापनिभं	இந்திரனுடைய தனு	महाविषान्	கொடிய விஷமுள்ள
	சக்கு ஒப்பானதும்,	सर्पान् इव	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
कनकाङ्गदं	பொற்பூண் பூண்டது	दीप्तान्	விவ்வு ஆனால் வீசும்
चापं	வில்லை [மான	नाराचान्	காராகமெனும்பாணங்
विकृष्य	களைந்து,	क्षिपति	எய்கின்றனன். [களை

नाददानं शरान् घोरान् मुञ्चन्तं शिलामुखान् । न कार्मुकं विकर्षन्तं रामं पश्यामि संयुगे ॥

संयुगे	போரில்	शिलामुखान्	கரிய முகையையு
रामं	ராமனை		டையவைகளுமான
पश्यामि	பார்க்கின்றேன்.	शरान्	பாணங்களை
कार्मुकं विकर्षन्तं	வில்லை வளைப்பவனாக	आददानं	எதிர்ப்பவனாக
न	உணரவில்லை.	न	நான் உணரவில்லை,
घोरान्	கொடியவனாககளும்,	मुञ्चन्तं	விடுபவனாக
		न	நான் உணரவில்லை,

हन्यमानन्तु तत्सैन्यं पश्यामि शरवृष्टिभिः । इन्द्रेणोत्तमं सस्यमाहतं त्वष्मद्वृष्टिभिः ॥

तु	ஆயினும்	अश्मद्वृष्टिभिः	கல்மாரிகளால்
तत्	அந்த	आहतं	அழிக்கப்பட்ட
उत्तमं सैन्यं	சிறந்த படையை	सस्य इव	பயிரைபோல்
शरवृष्टिभिः	சரமாரிகளால்	हन्यमानं तु	மாண்டுவிழு கிறதாய்
इन्द्रेण	இந்திரனால்	पश्यामि	பார்க்கிறேன். [மட்டும்

रक्षसां भीमरूपाणां सहस्राणि चतुर्दश । निहतानि शरैस्तीक्ष्णैस्तेनैकेन पदातिना ॥ ९ ॥

अर्धाधिकमुहूर्तेन खरश्च सहदूषणः । ऋषीणामभयं दत्तं कुतक्षेमाश्च दण्डकाः ॥ १० ॥

पदातिना	பாதசாரியான	रक्षसां	அரக்கர்களின்
तेन	அவன்	चतुर्दश	பதின்னா
एकेन	ஒருவனால்	सहस्राणि	ஆயிரவர்களும்,
अर्धाधिक-	ஒன்றரை முகூர்த்த	निहतानि	கொல்லப்பட்டார்கள்.
मुहूर्तेन	காலத்தில்	ऋषीणां	குடிகளுக்கு
तीक्ष्णैः शरैः	கரிய பாணங்களால்	अभयं	அபயம்
सहदूषणः	துஷணனென்கூடியன	दत्तं	கொடுக்கப்பட்டது.
खरः च	கரனும்,	दण्डकाः च	தண்டகாவனங்களும்
भीमरूपाणां	பயங்கரமான உருவங்	कुतक्षेमाः	இன்புற்று வாழசெய்
	களையுடைய		வப்பட்டிருக்கின்றன.

एका कथञ्चिन्मुक्ताऽहं परिभूय महात्मना । स्त्रीवधं शङ्कुमानेन रामेण विदितात्मना ॥

विदितात्मना	சர்வக்ருஹம்	एका	ஒருவன்
महात्मना	மகாத்மாவுமான	कथञ्चिन्	வருத்தப்பட்டு
रामेण	ராமனால்	परिभूय	அங்கபங்கம் பண்
स्त्रीवधं	பெண்கொலையை		ணப்பட்டு,
शङ्कुमानेन	வெறுப்பவனால்	मुक्ता	உயிருடன் விடப்பட்
अहं	நான்		டேன்.

भ्राता चास्य महातेजा गुणतस्तुल्यविक्रमः । अनुरक्तश्च भक्तश्च लक्ष्मणो नाम वीर्यवान् ॥
अमर्षी दुर्जयो जेता विक्रान्तो बुद्धिमान् बली । रामस्य दक्षिणो बाहुर्नित्यं प्राणो बहिश्चरः ॥

अस्य	இந்த	अनुरक्तः च	இடையிடாத விச்வா ஸமுள்ளவன்.
रामस्य	ராமனுக்கு	भक्तः च	பக்தன்.
दक्षिणः	வலது	वीर्यवान्	பராக்ரமசாலி.
बाहुः	கையாகிறவனும்,		
नित्यं	எப்பொழுதும்	अमर्षी	{ மேற்கொண்ட காரியத் தை முற்றிலும் முடி க்க சாகசமுடைய வன்.
बहिश्चरः	வெளியில்கஞ்சரிக்கும்	दुर्जयः	பிறரால் ஜெயிக்க மு டியாதவன்.
प्राणः च	உயிராகிறவனுமான	जेता	பிறர்களை ஜெயிக்கின்
भ्राता	தம்பி	विक्रान्तः	யுத்தவீரன். [றவன்.
लक्ष्मणः नाम	லக்ஷ்மணனென்பவன்	बुद्धिमान्	புத்திமான்.
महातेजाः	மகாதேஜஸ்ஸி.	बली	பலவான்.
गुणतः	குணங்களாக்கு		
तुल्यविक्रमः	ஏற்ற பராக்ரமத்தை யுடையவன்.		

रामस्य तु विशालाक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना । धर्मपत्नी प्रिया भर्तुर्नित्यं प्रियहिते रता ॥
सा सुकेशी सुनासोरुः सुरूपा च यशस्विनी । देवतेव वनस्यास्य राजते श्रीरिवापरा ॥
तप्तकाञ्चनवर्णाभा रक्ततुङ्गनखा शुभा । सीता नाम वरारोहा वैदेही तनुमध्यमा ॥ १६ ॥

रामस्य	ராமனுக்கு	प्रियहिते तु	கணவனுட ரன்மை யிலேயே
धर्मपत्नी	தர்ப்பதனீ,	नित्यं	எப்பொழுதும்
वैदेही	விதேஹமன்னன் புதல்வியாகிய	रता	ஊக்கமுடையவன்.
सीता नाम	வீதையென்பவள்,	सा	அவள்,
विशालाक्षी	விசாலமான கண்களை யுடையவன்.	सुकेशी	அழகிய கூந்தலுடை யவன்.
पूर्णेन्दु- सदृशानना	{ பூர்ண சந்திரன்போன் ற முகமுடையவன்.	सुनासोरुः	அழகிய முக்கும் து டையமுடையவன்.
भर्तुः	கணவனுக்கு	सुरूपा च	{ சர்வ லக்ஷணங்கள் மயப்பெற்று கந் தர்ப்பதன
प्रिया	இஷ்டவாய்		

वसुधैव कुटुम्बकम्	பெரும் புகழ்பெற்ற
देवता	தெய்வப்பெண் [வன்.
इव	போன்றவன்.
अस्य वनस्य	இந்த அரண்வத்திற்கு
अपरा	இரண்டாவது
श्रीः इव	எனத்தமிழோலவே
राजते	விளங்குகிறான்.
तप्तकाञ्चन-}	உருக்கின தங்கவிற்றமு
वर्णाभा }	ற்ற காந்திகொண்டு
	விளங்குகிறவன்.

रक्तगुणवती	சிவந்து உயர்ந்த நகல்
	கலையுடையவன்.
शुभा	தேஜோமயமாய்
	விளங்குகிறவன்.
वरारोहा	அழகுலாய்ந்த நிதம்
	பங்கலையுடையவன்.
तनुमध्यमा	மெல்லிய இடையை
	யுடையார்.

नैव देवी न गन्धर्वी न यक्षी न च किन्नरी । नैवरूपा मया नारी दृष्टपूर्वा महीतले ॥

देवी एव	தெய்வப்பெண்ணும்
न	இல்லை.
गन्धर्वी	கந்தர்வப்பெண்ணும்
न	இல்லை.
यक्षी	யக்ஷகன் னினையும்
न	இல்லை.
किन्नरी च	கின்னரப்பெண்ணும்

न	இல்லை.
महीतले	பூமிகடத்தில்
मया	என்னால்
एवरूपा	இப்படிப்பட்ட அழகு
	லாய்ந்த
नारी	மானிடப்பெண்
दृष्टपूर्वा न	பார்க்கப்படவில்லை.

यस्य सीता भवेद्भार्या यं च हृष्टा परिष्वजेत् । अतिजीवेत्स सर्वेषु लोकेष्विव पुरन्दरः ॥

यस्य-	எவனுக்கு
सीता	சீதை
भार्या	மனைவியாக
भवेत्	ஆகுவனோ ;
यं	எவனை
हृष्टा च	மனத்திருப்திகொண்டவளாய்

परिष्वजेत्	ஆடுங்கனம் செய்வனோ ;
सः	அவன்
सर्वेषु लोकेषु	எல்லா உலகங்கள் தும்
पुरन्दरः इव	இந்தோன் தோலவே
अतिजीवेत्	மென்மைபெற்று
	விளங்குவான்.

सा सुशीला वपुश्छाध्या रूपेणाप्रतिमा भुवि ।

तवानुरूपा भार्या स्याच्च च तस्यास्तथा पतिः ॥ १९ ॥

सा	அவள்,
सुशीला	சத்குணமுள்ளவன்.
वपुश्छाध्या	குற்றமற்ற அலையவன்
	கலையுடையவன்.
भुवि	பூமிகடத்தில்
रूपेण	அழகில்
अप्रतिमा	ஒப்பற்றவள்.

तव	உனக்கு
अनुरूपा	சரியான
भार्या	மனைவியாக
स्यात्	இருப்பாள்.
तस्याः	அவளுக்கு
त्वं च	நீ தான்
तथा	அப்படியே என்ற
पतिः	கணவன்.

तां तु विस्तीर्णजघनां पीनश्रोणिपयोधरां । भार्यायै च तवानेतुमुच्यताऽहं वराननाम् ॥
विरूपिताऽस्मि क्रूरेण लक्ष्मणेन महाभुज ॥ २१ ॥

महाभुज	பெரிய புதுங்களை யு டையவனே !	तां	அவளை
विस्तीर्णजघनां	{ அகன்ற நிதம்பங்க ளின் முன்தட்டை யுடையவளுந், தசைப்பற்றுன்ன நித ம்பங்களையும் ஸ்தன ங்களையுமுடையவ ளும், वराननां तु	तव	உனக்கு
पीनश्रोणि- पयोधरां च		भार्यायै	மணியாக செய்வ தற்காக
		आनेतुं	கொண்டுவா,
		उद्यता अहं	முயன்ற நான்
		क्रूरेण	துஷ்ட
		लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
		विरूपिता अस्मि	அங்கபங்கம் பண்ணப் பட்டுடன்.

तां तु दृष्ट्वा वैदेहीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । मन्मथस्य शराणां वै त्वं विधेयो भविष्यसि ॥

पूर्णचन्द्रनिभाननां	பூர்ணசந்திரனை ஒத்த	दृष्ट्वा तु	பார்த்தால்,
तां	அந்த [முகமுடைய	मन्मथस्य	மன்மதனது
वैदेहीं	வைதேகியை	शराणां वै	பாணங்களுக்கு
अथ	இப்பொழுது	विधेयः	அடிமையாக
त्वं	நீ	भविष्यसि	ஆகிவிடுவாய்.

यदि तस्यामभिप्रायो भार्यायै तव जायते । शीघ्रमुद्ध्यतां पादो जयार्थमिह दक्षिणः ॥

तव	உனக்கு	इह	இவ்விடத்திலேயே
तस्यां	அவள் விஷயத்தில்	शीघ्रं	உடனே
भार्यायै	மணியாக ஆக்கிக் கொள்வதில்	जयार्थं	காரியம் கைகூடும்
अभिप्रायः	அபிப்பிராயம்	दक्षिणः	வலது [பொருட்டு
जायते यदि	உண்டாயிருக்கும் பசுஷத்தில்	पादः	கால்
		उद्ध्यताम्	தூக்கிவைக்கப்பட்ட இம்.

कुरु मियं तथा तेषां रक्षसां राक्षसेश्वर । कथात्तस्य नृशंसस्य रामस्याश्रमवासिनः ॥

राक्षसेश्वर	ராக்ஷஸமன்னு !	रामस्य	ராமனுடைய
तथा	அப்படியே	कथात्	வாதையால்
आश्रमवासिनः	ஆசிரமத்தில் வசிக் கின்றவனும்	तेषां	அந்த
नृशंसस्य	அந்நனுமான	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
सस्य	அந்த	मियं	விசுவாஸத்தை
		कुरु	காட்டு.

तं शरैर्निशितैर्हत्वा लक्ष्मणं च महारथम् । हतनाथां सुखं सीतां यथावदुपभोक्ष्यसे ॥ २५ ॥

निशितैः	“கடிகிய	हतनाथां	தனவனைவிழந்த
शरैः	பாணங்களால்	सीतां	சீதைவை
तं	அவனையும்,	यथावत्	முறைப்படி.
महारथं	மகரவீரனாகிய	सुखं	கவகையின்றி
लक्ष्मणं च	கல்தாமனையையும்,	उपभोक्ष्यसे	நி கொத்தமாக்கிக்
हत्वा	கொன்றதுவிட்டு,		கொள்வாயாக.

रोचते यदि ते वाक्यं ममैतद्राक्षसेश्वर । क्रियतां निर्विशङ्केन वचनं मम रावण ॥ २६ ॥

राक्षसेश्वर	“அரக்கமென்றே !	रोचते यदि	நுந்தமெனத் தொன்
रावण	ராவண !		துமாகில்
मम	எனது	मम	எனது
पुत्रम्	இந்த	वचनं	கொள்ளானது
वाक्यं	கொல்	निर्विशङ्केन	அச்சமின்றி
ते	உனக்கு	क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

विज्ञायेहात्मशक्तिं च द्वियतामवला वलात् । सीता तवानवद्याङ्गी भार्यायै राक्षसेश्वर ॥

राक्षसेश्वर !	“அரக்கர் அரகே !	भवता	காப்பவர்களைவிழந்த
इह	இப்பொழுது	तव	உனக்கு [உனாய்
आत्मशक्तिं	உனது பலத்தை	भार्यायै	மனைவியாக்கிக் கொள்
विज्ञाय	எண்ணி,		வதற்காக
अनवद्याङ्गी	தேவதாஸித் அவள	वलात् च	பலாதலாலாக
	வங்களைவுண்டவ	द्वियताम्	எடுத்துக்கொண்டு
सीता	சீதை		வரப்பட்டும்.

निश्चम्य रामेण शरैरजिह्वगैर्हतान् जनस्थानगताविशाचरान् ।

खरं च बुध्वा निहतञ्च दूषणं त्वमत्र कृत्यं प्रतिपनुमर्हसि ॥ २८ ॥

रामेण	“ராமனால்	दूषणं च	தூஷணையும்
अजिह्वगैः	குறிதப்பாது பால	य	அப்படியே கொல்லப்
शरैः	பாணங்களால் [வல்ல		பட்டவனாகவும்
जनस्थानगतान्	ஜனஸ்தானத்தி	बुध्वा	தெரிந்துகொண்டு,
निशाचरान्	அரக்கன்களை [நிஞ்சு,த	खं अत्र	நி துள்ளியத்தில்
हतान्	மாண்டவர்களாக	कृत्यं	இனி செய்யவேண்
निश्चम्य	கேட்டும்,		டிய கார்யத்தை
खरं	கரனை	प्रतिपत्तुं	செய்வதற்கு
निहतं	கொல்லப்பட்டவ	अर्हसि	நீர்மாணிக்கக்
	புகழவும்		கட்காய்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

रावणस्य पुनर्मारीचाश्रमगमनम्—ராவணன் மறுபடியும் மாரீசாசிரமத்தை அடைவது.

ततः शूर्पणखावाक्यं तच्छ्रुत्वा रोमहर्षणम् । सचिवानभ्यनुज्ञाय कार्यं बुध्वा जगाम सः ॥

सः	அவன்	सचिवान्	மந்திரிமார்களை
रोमहर्षणं	மயிர்க்குச்செறியும்	अभ्यनुज्ञाय	விடைகொடுத்தனுப்பி
	படியான	कार्यं	ஆகவேண்டிய காரி
तत्	அந்த		யத்தைப்பற்றி
शूर्पणखावाक्यं	சூர்பணகையின்	बुधा जगाम	{ தனியே பின்வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு, [மொழியை		ஆலோசனை செய்
ततः	அதன்பின்னர்		தான்.

तत्कार्यमनुगम्याथ यथावदुपलभ्य च । दोषाणाञ्च गुणानाञ्च सम्प्रधार्य बलावलम् ॥ २ ॥

इतिकर्तव्यमित्येव कृत्वा निश्चयमात्मनः । स्थिरबुद्धिस्ततो रम्यां यानशालां जगाम ह ॥

अथ	பிறகு	इति एव	இதுதான்
तत्	அந்த	कर्तव्यं इति	செய்துமுடிக்கவேண்
कार्यं	கடைபெற்ற	आत्मनः	தனது [டியதென்று
	காரியத்தை	निश्चयं	தீர்மானத்தை
अनुगम्य च	ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
	நினைத்தும்,	ततः	அதனால்
दोषाणां च	குறைகளுடையவும்,	स्थिरबुद्धिः	{ புத்தியை அதில் நிலை
गुणानां च	உபாயங்களுடையவும்		நிறுத்தியவனாகிய
बलावलं	பலப்பலத்தை		அவன்
सम्प्रधार्य	நன்கு சீர்தூக்கி,	रम्यां	அழகிய
यथावत् च	உள்ளபடி எல்லாவற்	यानशालां	அசுவசாலைக்கு
	தையும்	जगाम ह	சென்றான்.
उपलभ्य	அறிந்துகொண்டு,		

यानशालां ततो गत्वा प्रच्छन्नो राक्षसाधिपः । सूतं संचोदयामास रथः संयोज्यतामिति ॥

राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸமன்னன்,	सूतं	காரதியைப் பார்த்து
यानशालां	அசுவசாலைக்குள்	रथः	ரதமானது
प्रच्छन्नः	மறைந்து	संयोज्यतां	சித்தம்பண்ணப்
गत्वा	சென்று,	इति	என்று [பட்டும்];
ततः	அவ்விடத்தில்	संचोदयामास	ஆக்குநாடித்தான்.

एवमुक्तः क्षणेनैव सारथिर्लघुविक्रमः । रथं संयोजयामास तस्याभिमतमुत्तमम् ॥ ५ ॥

एव	இப்படி-	अभिमतं	இஷ்டமானதும்,
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	उत्तमं	சிறந்ததுமான
सारथिः	காரதி	रथं	ரதத்தை
लघुविक्रमः	சுதுகறுப்புற்றவனுப்	क्षणेन एव	கொடிப்பொழுதில்
तस्य	அவனுக்கு	संयोजयामास	புட்டினான்.

काञ्चनं रथमास्थाय कामगं रत्नभूषितम् । पिशाचवर्दनैयुक्तं खरैः कनकभूषणैः ॥ ६ ॥
 मेघप्रतिमनादेन स तेन धनदानुजः । राक्षसाधिपतिः श्रीमान् वयौ नदनदीपतिम् ॥

धनदानुजः குபேரனது தம்பியும்,
 राक्षसाधिपतिः ஆசக்கர்மன்னனும்,
 श्रीमान् ஸ்ரீமானுமாகிய
 सः ஆவன்,
 काञ्चनं பெண்ணுல் செய்யப்
 பட்டதும்,
 रत्नभूषितं ரத்னங்கனால் ஆகக்
 கரிக்கப்பட்டதும்,
 पिशाचवर्दनैः பிசாகுடோன்ற முகக்
 கணுடைரஸங்களுந்
 कनकभूषणैः பொன்னுலங்கரிக்க
 ப்பட்டவைகளுமான

खरैः கோவேறுகமுதைக
 வால்
 युक्तं பூட்டப்பட்டதும்,
 कामगं { நினைத்தவிடமெல்
 ளாம் செல்லவல்ல
 துமான
 रथं ரதத்தில்
 आस्थाय எறிக்கொண்டு,
 मेघप्रतिमनादेन மேகத்தை நிகர்த்த
 கொடிமுடைய
 तेन ஆதைக்கொண்டே
 नदनदीपतिं சுழுத்திரத்தையும்
 वयौ கடத்தான்.

स श्वेतबालव्यजनः श्वेतच्छव्रो दशाननः । सिन्धवैहूर्यसङ्काशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः ॥ ८ ॥
 विशद्वुजो दशशीवो दर्शनीयपरिच्छदः । त्रिदशार्गिर्मुनीन्द्रघ्नो दशशीर्ष इवाद्रिराट् ॥ ९ ॥
 कामगं रथमास्थाय शुशुभे राक्षसेश्वरः । विचुन्मण्डलवान् मेघः सवलाक इवावरे ॥ १० ॥

श्वेतबालव्यजनः வெண்சாமரங்களால்
 விசப்பெற்றவனும்,
 श्वेतच्छव्रो வெண்குடை பிடிக்கப்
 பெற்றவனும்,
 दशाननः பத்து முகக்களுடை
 யவனும்,
 सिन्धवैहूर्य- } நிரோட்டமுள்ள வை
 सङ्काशः } றியத்தை நிகர்த்த
 वल्लम्, }
 तप्तकाञ्चन- } சுத்த தங்க குண்டல
 कुण्डलः } க்களையணித்தவனும்,
 विशद्वुजः இவ்வது கைகளையு
 दैव्यவனும்,
 दशशीवः பத்து கழுத்துகளை
 யுடையவனும்,
 दर्शनीय- } கண்களைக்கவரும் ஆ
 परिच्छदः } டைகளை நி தரித்த
 वल्लम्, }
 त्रिदशार्गिः தேவசத்துருவும்,

मुनीन्द्रघ्नः மகரிஷிகளைச் சூழிப்
 சிப்பவனும்,
 दशशीर्षः பத்து சிகரங்களை
 யுடைய
 अद्रिराट् इव மாமலைபோன்றவனும்,
 राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னனுமா
 சிய
 सः ஆவன்,
 कामगं நினைத்தவிடமெல்
 ளாம் செல்லவல்ல
 रथं ரதத்தில்
 आस्थाय எறிக்கொண்டு,
 अवरे ஆகாயத்தில்
 विचुन्मण्डलवान् நினைவல்லரிசைகளை
 யுடையதும்,
 सवलाकः கொக்குகளையெகியு
 யதுமான
 मेघः इव மேகம்போல்
 शुशुभे திகழ்த்தான்.

सर्वैलं सागरानूपं वीर्यवानवलोकयन् । नानापुष्पफलैर्द्वैतैरनुकीर्णं सहस्रशः ॥ ११ ॥
 शीतमङ्गलतोयाभिः पद्मिनीभिस्समन्ततः । विशालैराश्रमपदैर्वेदिमद्भिः समावृतम् ॥ १२ ॥
 कदलीवनसंवाधं नालिकेरोपशोभितम् । सालैस्तालैस्तमालैश्च तरुभिश्च सुषुप्पितैः ॥ १३ ॥
 अत्यन्तनियताहारैश्शोभितं परमर्षिभिः । नागैस्सुपर्णैर्गन्धर्वैः किन्नरैश्च सहस्रशः ॥ १४ ॥
 अजैर्वैश्वानसैर्माषैर्बालखिल्यैर्मरीचिषैः । जितकायैश्च सिद्धैश्च चारणैरुपशोभितम् ॥ १५ ॥
 दिव्याभरणमाल्याभिर्दिव्यरूपाभिरावृतम् । क्रीडारतिविधिज्ञाभिरप्सरोभिस्सहस्रशः ॥ १६ ॥
 सेवितं देवपत्नीभिः श्रीमतीभिः श्रिया वृतम् । देवदानवसङ्घैश्च चरितं त्वमृताशिभिः ॥ १७ ॥
 हंसकौश्वपुवाकीर्णं सारसैः संपणादितम् । वैदूर्यमस्तरं रम्यं स्निग्धं सागरतेजसा ॥ १८ ॥
 पाण्डुराणि विशालानि दिव्यमाल्ययुतानि च । सूर्यातीताभिर्जुष्टानि विमानानि समन्ततः ॥ १९ ॥
 तपसा जितलोकानां कामगान्यभिसंपतन् । गन्धर्वाप्सरसश्चैव ददर्श धनदानुजः ॥ २० ॥

वीर्यवान्	வீர்யவாநனுகிய	नालिकेरोप- शोभितं	தென்னை மரங்களால் அழகுவாய்த்து விளக் குவதாயும்,
धनदानुजः	குடேபரன் தம்பியான அனன்,	सालैः	ஆசிரமரங்களாலும்,
सागरानूपं	சமுத்திரத்தின் அக்கரைவைய	तालैः	பனைமரங்களாலும்,
सर्वैलं	பர்வதங்களுடன் விளங்கும்,	तमालैः च	தமாலமெனும் மரங்க ளாலும்,
सहस्रशः	பலவிடங்களில்	सुषुप्पितैः	நன்கு ஸூத்த
नानापुष्पफलैः	நானூதித புஷ்பங்க ளும் பலங்களுமுள்ள	तरुभिः च शोभितं	மரங்களாலும், அழகுவாய்த்து விளக் கப்பெற்றதாயும்,
वृक्षैः	மரங்களால்	अत्यन्त- नियताहारैः	கடும்பியமமான ஆகா ரங்களையுடைய
अनुकीर्णं	நிறந்திருக்கிறதாயும்,	परमर्षिभिः	மகரிஷிகளாலும்,
शीतमङ्गल- तोयाभिः	குளிர்ந்த ஆரோகிய மான நீர்த்தங்களை யுடைய	नागैः	நாகர்களாலும்,
पद्मिनीभिः	தாமரை குடைகளால்	सुपर्णैः	ஸுபர்ணர்களாலும்,
विशालैः	பெரிய [ஆம்]	गन्धर्वैः	கந்தர்வர்களாலும்,
वेदिमद्भिः	வாகுமெடைகளை யுடைய	किन्नरैः च	கின்னரர்களாலும்,
आश्रमपदैः	ஆசிரமங்களாலும்,	अजैः	கர்ப்பத்திலிருந்து பிறவாத
समन्ततः	எங்கும்	वैश्वानसैः	வையகானசர்களாலும்,
समावृतं	திகழ்கின்றதாயும்,	माषैः	{ மஷரென்பவரின் குல த்தில் பிறந்தவர்க ளாலும்,
कदलीवन- संवाधं	வாழைத்தொட்டங்க ளால் நெருக்குத்தி ருப்பதாயும்,	बालखिल्यैः	பாலகிலயர்களாலும்,

मरीचिपैः	{	வெய்யினை உணவாகக் கொள்ளும் மரிசைகள் என்பவர்களாலும்,	चरितं हंसकीड- प्रवाकीर्णं }	உலாவப்பெற்றதாயும் ஆன்னங்கள், ஆன் றில்கள், நீர்காக்கை கள் இவைகள் நிறை ந்துள்ளதாயும்,
जितकामैः		சுதவ்வித ஆணைகளைப் பொழித்த	सारसः संप्रणादितं	சாரசப்பறவைகளால் ஒலிப்புற்று விளக்கப் பெற்றதாயும்,
सिंहैः च चारणैः च		சித்தர்களுாலும், சாசணர்களுாலும்,	वदुर्ध्वमतरं	வைடுர்யங்களை நிகர்த் தகற்களையுடையதா யும்,
सहस्रशः उपशोभितं		பலவிடங்கலிலும் அழகுவாய்ந்து விள க்கப்பெற்றதாயும்,	सागरतेजसा स्निग्धं	சமுத்திரதேஜஸ்ஸால் இனிமையாய்குக்கிற தாயும்,
दिव्याभरण- माल्याभिः }		தீவ்யமரண ஆபரணக் களையும் பூமணிகளை யுமணிந்தவர்களும்,	रम्यं	அழகாய்க்கிறதா யும்,
दिव्यरूपाभिः		தீவ்வியமான அழகு டையவர்களும்,	अवलोकयन् पाण्डुराणि	கவுளித்துகொண்டே பழுப்புநிறமுள்ளவை களும்,
कीडारति- विधिनाभिः }		கிரிப்புண்டாக்கும்வ ண்ணமாய் பேசுவதி லும் விரையாட்டில் பொழுதுபோக்கும் உபாயங்களை நன்கு ஆற்றிந்தவர்களுமான	विशालानि दिव्यमात्य- युतानि च }	விசாலமானவைகளும், தீவ்வியமான புஷ்பக் களால் ஆலங்கரிக்க ப்பட்டதும்,
अप्सरोग्रिः		அப்ஸரசஸ்திரிகளால்	सूर्यगीताभि- शुष्टानि }	சூர்த்தியக்களோடும் பாட்டுக்களோடும் விளக்குகிறவைக ளும்,
सहस्रशः		பலவிடங்களில்	कामगानि	காமத்தகிடம் செல்ல வல்லவைகளுமான
आवृत्ते		நிறைந்துள்ளதாயும்,	तपसा	தவக்களிப்பவனுப் பள்ளாரோகக்களையும்
श्रीमतीभिः		ஸ்ரீமதிகளான	विलोकानां	{ தன்வசமாகிக்கொ ண்டவர்களுடைய
देवयत्रीभिः		தேவபத்திரிகளா லும்,	विमानानि	விமானக்களை
सेवितं		உணவப்பெற்றதாயும்	समन्ततः	எல்லாபக்கங்களிலும்
श्रिया		அழகால்	भभिसंपतन् च	கடந்துகொண்டும்
युतं		திகழ்கிறதாயும்,	गन्धवांप्रससः एव	கந்தர்வ அப்ஸரசஸ்திரி களையும்
देवदानवसङ्घै च		தேவதானவக்கூட்டங் களாலும்	इदं	கண்டான்.
अमृताशिभिः तु	{	அமிருதமுண்ணுப வர்களாலும் (பிதவர்க ளாலும்)		

निर्यासरसमूलानां चन्दनानां सहस्रशः । वनानि पश्यन् सौम्यानि घ्राणतृप्तिकराणि च ॥
 अग्रहणां च मुख्यानां वनान्युपवनानि च । तक्षोलानां च जात्यानां फलानां च सुगन्धिनाम् ॥
 पुष्पाणि च तमालस्य गुल्मानि मरिचस्य च । मुक्तानां च समूहानि शुष्यमाणानि तीरतः ॥
 शङ्खानां प्रस्तरं चैव प्रवालनिचयं तथा । काञ्चनानि च शैलानि राजतानि च सर्वशः ॥
 प्रस्रवाणि मनोज्ञानि प्रसन्नानि हृदानि च । धनधान्योपपन्नानि खीरवैराटृतानि च ॥
 हस्त्यश्वरथगाढानि नगराण्यवलोकयन् । तं समं सर्वतः स्निग्धं मृदुसंस्पर्शमारुतम् ॥२६॥
 अनूपं सिन्धुराजस्य ददर्श त्रिदिवोपमम् ॥ २७ ॥

निर्यासरसमूलानां { மட்டப்பால் கொட்டுக்
 கும் வேர்களை யுடைய
 மரக்கருண்டையவும்
 चन्दनानां சந்தனவிருகஷுங்க
 सौम्यानि ஞாண்டையவும்,
 घ्राणतृप्तिकराणि மிக மணக்கமழும்
 वनानि च சோலைகளையும்,
 जात्यानां பலவிடங்களில்
 तक्षोलानां பார்த்துக்கொண்டே
 सुगन्धिनां சிறந்த
 अग्रहणां ஆகில்விருகஷுங்களு
 दपवनानि च வனங்களையும்,
 तमालस्य சிறந்த
 पुष्पाणि च வால்மிளகுக்கருடை
 मरिचस्य மணம் மிகுந்த [யவும்
 गुल्मानि च ஜாதிக்காய்களுடை
 तीरतः யவும்
 मुक्तानां உபவனங்களையும்,
 शुष्यमाणानि தமாலவிருகஷுத்தின்
 समूहानि च புஷ்பங்களையும்,
 शङ्खानां மிளகின்
 प्रस्तरं च புதர்களையும்,
 कलिकेन கரைகளில்
 मुक्तानां முத்துக்களுடைய
 शुष्यमाणानि உலர்ந்துகொண்டிரு
 समूहानि च குவியல்களையும், [ந்த
 शङ्खानां சங்குகளின்
 प्रस्तरं च குவியலையும்,

प्रवालनिचयं एव பவழக்குவியலையும்,
 सर्वशः ஆநேக
 काञ्चनानि பொன்
 राजतानि வெள்ளி
 शैलानि च மலைகளையும்,
 तथा ஆப்படியே
 मनोज्ञानि ஆழகாண
 प्रस्रवाणि च மலையருவிகளையும்,
 प्रसन्नानि தெளிவான
 हृदानि च மடுக்களையும்,
 धनधान्योपपन्नानि தனதான்னியங்கள்
 खीरवैः நிறைந்தவைகளும்,
 वैराटृतानि உத்தமஸ்திரீகளால்
 विराटृतानि விளங்கப்பெற்றவை
 कलिकेन களும்
 हस्त्यश्व- } யானைகள், குதிரைகள்,
 राटगाढानि च } ரதங்கள் இவைகளால்
 नगराणि நகரங்களையும்,
 अवलोकयन् பார்த்துக்கொண்டே
 सिन्धुराजस्य சமுத்திரத்தின்
 तं अनूपं ஆந்தக் கரையை
 समं எங்கும்
 स्निग्धं சமமாயிருப்பதாயும்,
 मृदुसंस्पर्श- } இனிமைபானதாயும்
 मारुतं } காற்று மந்தமாய் வீச
 त्रिदिवोपमं } ப்பெற்றதாயும்,
 ददर्श தேவலோகம்போல்
 कलिकेन கலவித்தான்.

तत्रापश्यत् स मेघाभं न्यग्रोधमृषिभिर्वृतम् । समन्ताद्यस्य ताः शाखाः शतयोजनमायताः ॥

ச: ஆவன்
மேகாப: மெகத்தை நிகர்ந்த
ऋषिभि: முனிவர்களால் [தும்,
शतं சதுரங்கப்பெற்றது
न्यग्रोध: ஓர் ஆலமரத்தை [மான்
तस्य அவன்ிடத்தில்
अपश्यत् கண்டான்.

यस्य अत्रिஸुण्डाय
ताः शाखाः அந்த இளைகள்
समन्तात् நான்முபக்கக்கணிதும்
शतयोजनं நூறு யோஜனை (அதா
आयता: } வது சமர் 850மைல்)
பரவி நின்றன.

यस्य हस्तिनमादाय महाकायं च कच्छपम् । भक्षार्थं गरुडः शाखामाजगाम महाबलः ॥

महाबलः மகா பலவானாகிய
गरुडः கருடபகவான்,
भक्षार्थं புசிப்பதற்காக
हस्तिन: ஓர் யானையைபும்,

महाकायं பெருந்த உடலுடைய
कच्छपं च ஓர் ஆமைபையும்
आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
यस्य शाखा: அதனது இளைக்கு
आजगाम வந்துசென்றார்.

तस्य तां सहसा शाखां भारेण पतगोत्तमः । सुपर्णः पर्णबहुलां वभञ्ज च महाबलः ॥

महाबलः மகா பலவானும்,
पतगोत्तमः च பறவைகளினுத்தமரு
सुपर्णः சுருடபகவான், [மகிய
तस्य அதனது

पर्णबहुलां இளைகள் செறிந்த
तां शाखां அந்த இளையை
भारेण பாரத்தால்
सहसा वभञ्ज சடக்கொண்டுமுறித்தார்.

तत्र वैखानसा माषः बालखिल्या मरीचिषाः । अजा बभूवुर्धूम्राश्च सङ्गताः परमर्षयः ॥

तस्य அதனடியில்
परमर्षयः மகரிஷிகளாகிய
वैखानसा: வைகாணசர்,
माषा: மாஷர்
बालखिल्या: வாலகிலியர்,

मरीचिषा: மரீசியர்,
अजा: அஜர்,
धूम्रा: च தூமர் ஆகிய இவர்
सङ्गता: ஒன்றுகூடி [கள்
बभूवु: இருந்தார்கள்.

तेषां दयार्थं गरुडस्तां शाखां शतयोजनाम् । जगामादाय वेगेन तौ चोभौ गजकच्छपौ ॥

एकपादेन धर्मात्मा भक्षयित्वा तदामिषम् ॥ ३२ ॥

निपाद्विषयं हत्वा शाखया पतगोत्तमः । प्रहर्षमतुलं लेभे मोक्षयित्वा महामुनीन् ॥ ३३ ॥

पतगोत्तमः பறவைகளில் உத்தம
धर्मात्मा தர்மாவதுமான [ரும்
गरुडः கருடபகவான்,
तेषां அவர்களுக்கு
दयार्थं நன்மை புரிவதற்காக
तां அந்த
शतयोजनां நூறுயோஜனை பரவி
शाखां இளையையும், [புற்ற
तौ गजकच्छपौ அந்தயானை ஆமை
उभौ च இரண்டையும் [ளாகிற
एकपादेन ஒரு காலால்
वेगेन தன் சக்தியால்

आदाय தரக்கொண்டு,
तदामिषं அவைகளினிந்தச்சுவை
भक्षयित्वा புசித்துவிட்டு,
महामुनीन् மகாமுனிவர்களை
मोक्षयित्वा பெருமபத்தினின்று
எடுவித்துவிட்டு,
जगाम திரும்பினார்.
शाखया இளையைக்கொண்டு
निपाद्विषयं } பரமசண்டாளர்களின்
हत्वा } தேசமொன்றை அழி
अतुलं } அளவுகடந்த [த்து,
प्रहर्षं } மனத்திருப்தியை
लेभे } அடைந்தார்.

स तेनैव प्रहर्षेण द्विगुणीकृतविक्रमः । अमृतानयनार्थं वै चकार मतिमान् मतिम् ॥ ३४ ॥

ச: மதிமான் தென புறவேண் புவ திரிபுணிகுத- விக்ரம:	மகா புத்திமான்னெய அந்த உத்தராதிரிபுணியை இரண்டு மடங்குதொ ண்டு விளங்கும் பரா க்கிரமமுடையவராக	அமृतானயனார் வெ	அமிருதத்தைக் கொ ண்டு வரவேண்டிய தாய்
		மதி சகார	எண்ணங்கொண்டார்,

अयोजालानि निर्मथ्य भित्वा रत्नमयं गृहम् । महेन्द्रभवनाद्भुत्तमाजहारामृतं ततः ॥ ३५ ॥

ततः अयोजालानि निर्मथ्य रत्नमयं गृहं भित्वा	அப்பொழுது இருப்புவகைகளை அறுத்து, ரத்னமயமான வீட்டை பிளந்து,	गृहं अमृतं महेन्द्रभवनात् आजहार	நன்கு ரகசிக்கப்பட்ட அமிருதத்தை இந்திரனது திருபாளி ஸகயிலிருந்து கொண்டு வந்தார்,
---	---	--	--

तं महर्षिगणैर्जुष्टं सुपर्णकृतलक्षणम् । नाम्ना सुभद्रं न्यग्रोधं ददर्श धनदानुजः ॥ ३६ ॥

धनदानुजः महर्षिगणैः जुष्टं सुपर्णकृतलक्षणं	சுபிரன் தம்பிரரு மவன் மகர்ஷிகணங்களால் தங்கியிருக்கப்பெற்ற தும், சுருபகவானால் செய் யப்பட்ட அடையாளக் களை உடையதும்,	नाम्ना सुभद्रं तं न्यग्रोधं ददर्श	ஸுபத்திரமென்று பெயருடையதுமான அந்த ஆலமரத்தை கண்டான்.
---	---	--	---

तं तु गत्वा परं पारं समुद्रस्य नदीपतेः । ददर्श श्रियमेकान्ते रम्ये पुण्ये वनान्तरे ॥ ३७ ॥

नदीपतेः समुद्रस्य तं परं पारं गत्वा तु	நதிகள் பகுபட்டைய சமுத்திரத்திலுடைய அந்த அக்கரைமைய அடைந்த பின்னர்	एकान्ते पुण्ये रम्ये वनान्तरे आश्रमे ददर्श	அகந்தமாய் மேளுகாமாய் அழகாயிருக்கின்ற வனப்பிரதேசத்தில் ஓர் ஆசிரமத்தை கண்டான்.
--	--	---	---

तत्र कुष्णाजिनधरं जटावल्लधारिणम् । ददर्श नियताहारं मारीचं नाम राक्षसम् ॥ ३८ ॥

तत्र कुष्णाजिनधरं जटावल्ल- धारिणं	அங்கிடத்தில் மாஸ்திரைத்தரிந்து சடை தரித்து மரவுளி யடுத்து	नियताहारं मारीचं नाम राक्षसं ददर्श	உணவைச் சூளுக்கிய மாரீசனை ராட்சஸனை கண்டான்.
--	--	---	---

स रावणः समागम्य विधिवत्तेन रक्षसा । मारीचेनार्चितो राजा सर्वकर्मैरमानुषैः ॥

ச:	அந்த	அமானுஷ:	மனிதர்களுக்கு கிடை
ராஜா	அரசகாரிய		த்தற்கரிய
ராவண:	ராவணன்,	சर्वகர்ம:	சகலவித பேரகல்ய வன்
समागम्य	வந்துசேர்ந்து,		துக்களால்
तेन	அந்த	विधिवत्	முறைப்படி
मारीचेन	மாரீசனெனும்	अर्चितः	உபசரிக்கப்பட்டான்.
रक्षसा	அரக்கனாக		

तं स्वयं पूजयित्वा तु भोजनेनोदकेन च । अर्थोपहितया वाचा मारीचो वाक्यमब्रवीत् ॥

மாரீச:	மாரீசன்,	तं	அவனை
स्वयं तु	தானே	पूजयित्वा	உபசரித்து,
भोजनेन	போஜனத்தாகக்	वाक्यं	சின்வரும் மொழியை
	கொண்டும்	अर्थोपहितया	பொருள் பொதிந்த
उदकेन च	தீர்த்தத்தைக்கொண்	वाचा	சொற்கொண்டு
	டும்	अब्रवीत्	மொழித்தான்.

कश्चित् सुकुशलं राजन् लङ्कायां राक्षसेश्वर । केनार्थेन पुनस्त्वं वै तूर्णमेवमिहागतः ॥

राक्षसेश्वर	“ராக்ஷஸர்களை ஆளும்	पुनः वै	மீளவும்
राजन्	அரசே!	एवं तूर्णं	இவ்வளவு சீக்கிரமாய்
लङ्कायां	இலங்கையில்	केन अर्थेन	யாது கமித்தம்
कश्चित् सुकुशलं	எல்லாம் சுகந்தமா?	इह	இங்கு
त्वं	தேவரீர்	आगतः	எழுந்தருளினார்?”

एवमुक्तो महातेजाः मारीचेन स रावणः । ततः पश्चादिदं वाक्यमब्रवीद्वाक्यकोविदः ॥

மாரீசேன	மாரீசனால்	सः	அந்த
एवं उक्तः	இவ்வாறு வினாவுப்	रावणः	ராவணன்
	பட்டவனும்,	ततः पश्चात्	அதன்பின்னர்
महातेजाः	மகா ஞானும்,	इदं वाक्यं	மீன்வரும் சொல்லை
वाक्यकोविदः	பேசுவதில் சமர்த்தனா	अब्रवीत्	உரைத்தான்.
	மான்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 7914

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1202

பட்விஷ: சுவீ:—முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ 36 ॥

சாஹ்யகரணமார்தனம்—ஸஹ்யம் செய்யத் தூண்டுவது.

மாரீச ஶ்ருயதா தாத வசனம் மம பாபத: । ஆதோ஽ஸி மம சாதேச்ய பவான் ஹி பரமா மதி: ॥

தாத	"அப்பா]	ஆதே: அசி	மனவேதனைப்படுகின்
மாரீச	மா?ச]		றவனுயிருக்கின்றேன்.
பாபத:	சொல்லும்	ஆதேச்ய	கஷ்டப்படும்
மம	எனது	மம ச	எனக்கோ
வசனம்	சொல்லான் து	மவான் ஹி	நீ ஒருவன் தான் [விய
ஷ்ருயதா	செவிகொடுத்து கேட்	பரமா	சர்வோத்திருந்தமர-
	கப்படட்டும்,	மதி:	தஞ்சம் (புகழிடம்).

ஜானிபே ச்வ் ஜனஸ்தானம் ப்ராநா யத்ர ச்ரோ மம । தூபணத்ர மஹாபாஹு: ச்வசா ஶ்ர்ப்ணஸா ச மே ॥
 விஸிஸாத்ர மஹாதேஜா ராக்ஷச: பிஸிஸாஸன: । அந்யே ச வஹ: ஶூரா லக்ஷ்மஸா நிஸாசரா: ॥
 வஸந்தி மத்ரிஸோஜேன அபிவாஸம் ச ராக்ஷசா: । வாஶ்மஸா மஹாஸ்யே முநீந் வை ஶ்ரீமச்சாரிண: ॥
 சதுர்தஸ ஸஹஸாணி ராக்ஷசா ப்ரீமகர்மணா । ஶூராணா லக்ஷ்மஸாணா ச்ரவத்தானுபத்தினாம் ॥

மம	"எனது	லக்ஷ்மஸா	அஸ்த்ரவித்தையில்
ப்ராநா	தம்பியாகிய		திபுணர்களும்
ச்ரோ:	காலும்,	ச்ரவத்தானு-	} காலுடைய இஷ்டம்
மஹாபாஹு:	மகாபாஹுவாகிய	வத்தினா	
தூபண: ச	தூபணனும்,	ஶூரா	சூரர்களுமாகிய[ளும்,
மே	எனது	ராக்ஷ	அரக்கர்களின்
ச்வசா	தங்கையாகிய	சதுர்த	பதினான்கு
ஷ்ர்ப்ணஸா ச	சூர்ப்பணனாகியும்,	ஸஹஸா	ஆசிரவர்களும்,
மஹாதேஜ:	மகாபலசாலியும்	வஹ	எந்த
பிஸிஸாஸன:	மாம்சத்தை புசிக்கும்	மஹாஸ்யே	மகாசன்யத்தில்
ராக்ஷச:	அரக்களுகிய	வ்ரீமச்சாரிண:	தர்மம் செய்யும்
விஸிஸா: ச	தீநிரிஸஸம்,	முநீந்	முனிவர்களை
அந்யே	மற்றுமுன்ன	வாஶ்மஸா: வை	வழிமசிக்கும்
வஹ:	பல	ராக்ஷ:	அரக்கர்களாய்
லக்ஷ்மஸா:	அஸ்த்ரவித்தையில்	மத்ரிஸோஜே	எனது ஆக்கிளை யால்
	திபுணர்களும்,	ஜனஸ்தானம்	ஜனஸ்தானத்தை
ஶூரா:	சூரர்களுமான	அபிவாஸம்	வசிக்கமுடியாமாய்
நிஸாசரா: ச	அரக்கர்களுப்,	வஸந்தி	கொண்டிருந்தார்கள்
ப்ரீமகர்மணா	பயங்கரமான செய்கை	சு	நீ [களை, அதை
	களை யுடையவர்களும்,	ஜானிபே	அறிவாய்.

ते त्विदानीं जनस्थाने वर्तमाना महाबलाः । सङ्गताः परमायत्ता रामेण सह संयुगे ।
नानाप्रहरणोपेताः खरप्रमुखराक्षसाः ॥ ६ ॥

जनस्थाने	" இனத்தானத்தில்	ते	ஆவர்கள்
वर्तमानाः	வசித்துவந்தவர்களும்	संयुगे	பேரரசில்
महाबलाः	மகாபலவான்களும்,	परमायत्ताः तु	மிக உதவாத ஹமுடை ஆவர்களாகவே
नानाप्रहरणोपेताः	பல ஆயுதக்களையு டையவர்களும்,	रामेण सह	ராமனோடுகூட
खरप्रमुख- }	கரணத்தலைமையாக	इदानीं	இப்பொழுது
राक्षसाः }	வுடைய ராக்ஷஸர்க ளுமான	सङ्गताः	கலந்தார்கள்.

तेन सञ्जातरोषेण रामेण रणमूर्धनि । अनुत्त्वा परुषं किञ्चिन् शरैर्व्यापारितं धनुः ॥ ७ ॥

रणमूर्धनि	" போர்முனையில்	किञ्चिन्	எதையும்
सञ्जातरोषेण	சினங்கொண்ட	अनुत्त्वा	சொல்லாமல்,
तेन	அந்த	धनुः	விண்ணை
रामेण	ராமனால்	शरैः	பாணங்களை
परुषं	கடும்கொல்	व्यापारितम्	குறைக்கப்பட்டது.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसामुपतेजसाम् । निहतानि शरैस्तीक्ष्णैर्मानुषेण पदातिना ॥ ८ ॥

उपतेजसां	" வெகு பலம்பெருந் திய	पदातिना	பாதசாரியை
रक्षसां	அரக்கர்களின்	मानुषेण	மானிடனால்
चतुर्दश	பதினான்கு	तीक्ष्णैः	கூரிய
सहस्राणि	ஆயிரவர்கள்	शरैः	பாணங்களால்
		निहतानि	கொல்லப்பட்டார்கள்.

खरश्च निहतः सङ्ख्ये दूषणश्च निपातितः । इतश्च त्रिशिराश्चापि निर्भया दण्डकाः कृताः ॥ ९ ॥

सङ्ख्ये	" பேரரசில்	त्रिशिराः च	த்சிரசா
खरः च	கரனும்	इतः	மாய்க்கப்பட்டான்.
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	दण्डकाः अपि	தண்டகாவனங்களும்
दूषणः च	தூஷணனும்	निर्भयाः	பயமொழிந்தவை களால்
निपातितः	விழுத்தப்பட்டான்.	कृताः च	செய்யப்பட்டன.

पित्रा निरस्तः कुब्जेन सभार्यः क्षीणजीवितः । स हन्ता तस्य सैन्यस्य रामः क्षत्रियपांसनः ॥

सः रामः	" அந்த ராமன்,	क्षीणजीवितः	ஆயுள் குன்றியவன்.
कुब्जेन	சினங்கொண்ட	तस्य	அந்த
पित्रा	தந்தையால்	सैन्यस्य	சையந்தை
सभार्यः	பார்வையுடனே	हन्ता	ஆழித்தவன்,
निरस्तः	தூர்த்தப்பட்டவன்.	क्षत्रियपांसनः	கஷத்ரியாதமன்.

दुःशीलः कर्कशस्तीक्ष्णो मूर्खो लुब्धोऽजितेन्द्रियः । त्यक्तधर्मो बधर्मात्मा भूतानामहिते रतः ॥

दुःशीलः " துர்சுடத்தையுள்ள
कर्कशः இரக்கமற்றவன், [வன்
तीक्ष्णः முரடன்,
मूर्खः மூடன்.
लुब्धः உலோபி.
अजितेन्द्रियः இந்திரியவிக்ரதரத்தில்
ஸரதவன்,

त्यक्तधर्मः தர்மநலுக்குடானமில்
ஸரதவன்.
बधर्मात्मा தர்மசுந்தனை யற்றவன்
भूतानां பிராணிகளுக்கு
अहिते हि அஹிதத்திலேயே
रतः ஆஸக்திகொண்டவன்.

येन वैरं विनाऽरण्ये सत्त्वमाश्रित्य केवलम् ।

अरण्ये " காட்டில்
वैरं विना பகைநிலலாமலே
सत्त्वं பலத்தை
केवलं ஸர்வமுமாய்
आश्रित्य கொண்டு,

कर्णनासापहरणाद्भगिनी मे विरूपिता ॥

कर्णनासापहरणाद् காதையும் முக்கையையும்
मे எனது [-அதுத்து
भगिनी தங்கை
येन அவனால் [டான்.
विरूपिता உருகுலைக்கப்பட்ட-

तस्य भार्यो जनस्थानात् सीतां सुरसुतोपमाम् ।

तस्य " அவனது
भार्यो மனைவியும்,
सुरसुतोपमां தேவப்பெண்ணுக்
கொப்பரனவளுமான
सीतां சீதைமைய
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலிரு
ந்து

आनयिष्यामि विक्रम्य सहायस्तत्र मे भव ॥

विक्रम्य பலாத்தரித்து;
आनयिष्यामि எடுத்துவரப் போகி
தேன்;
तत्र அதுவிடயத்தில்
मे எனக்கு
सहायः உதவிபுரிபவனாக
भव இருப்பாயாக.

त्वया ह्यहं सहायेन पार्श्वस्थेन महाबल । भ्रातृभिश्च सुरान् युद्धे समग्रान्नाभिचिन्तये ॥

महाबल " மிக பலம் படைத்
अहं நான், [தவணை!
पार्श्वस्थेन பக்கத்திலிருந்துகொ
सहायेन உதவிபுரியும் [ண்டு
त्वया हि உன்னோடும்

भ्रातृभिः च தம்பிகளோடும்
युद्धे யுத்தத்தில்
सुरान् தேவர்கள்
समग्रान् எல்லோரையும்
न अभिचिन्तये பொருளாக நினைவேன்

तत्सहायो भव त्वं मे समर्थो बसि राक्षस ।

राक्षस " அரக்க!
समर्थः சமர்த்தனாய்
असि நீ இருக்கின்றாய்.
हि நிச்சயம்.
तत् ஆனபடியால்
मे எனக்கு
त्वं நீ

वीर्ये युद्धे च दर्पे च न ह्यस्ति सदृशस्तव ॥

सहायः உதவிசெய்பவனாக
भव இருக்கவேண்டும்.
युद्धे போரில்
वीर्ये च வீரயத்தினும்,
दर्पे च செருக்கினும்
तव सदृशः உனக்கு சமரனன்
न हि अस्ति இல்லவே இல்லை.

उपायज्ञो महान् शूरः सर्वमायाविशारदः । एतदर्थमहं प्राप्तस्त्वत्समीपं निशाचर ॥ १६ ॥

उपायज्ञः	“காரியத்திக்கு நிவாண்டிய உபாயம் களில் நிபுணன், நீ.	निशाचर	ராசாசனம்!
महान् शूरः	பெரிய சூரன்.	त्वत्समीपं	உன்னிடம்
सर्वमाया-	சர்வ மாயைகளையும்	एतदर्थं	இதுகாணாமாதலே
विशारदः	நன்குணர்ந்தவன்.	अहं	நான்
		प्राप्तः	வந்தேன்.

शृणु तत्कर्म साहाय्ये यत्कार्यं वचनान्मम ॥ १७ ॥

साहाय्ये	“உதவி விஷயத்தில்	कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
मम	எனது	यत्	எதுவே
वचनात्	ஆக்கியவைக் கொண்டு	तत् कर्म	அந்த காரியத்தை
		शृणु	கொடுத்துகேள் கேள்.

सौवर्णस्थं मृगो भूत्वा चित्रो रजतविन्दुभिः । आश्रमे तस्य रामस्य सीतायाः प्रमुखे चर ॥

त्वं	“நீ	तस्य	அந்த
रजतविन्दुभिः	வெள்ளிப்புள்ளிக ளால்	रामस्य	ராமனது
चित्रः	அழகுற்ற வினங்கும்	आश्रमे	ஆசிரமத்தில்
सौवर्णः मृगः	பொன்மரண	सीतायाः	சீதையினது
भूत्वा	உருகொண்டு,	प्रमुखे	கண்முன்
		चर	ஒடித்திரி.

त्वां हि निःसंशयं सीता दृष्ट्वा तु मृगरूपिणम् । गृह्यतामिति भर्तारं लक्ष्मणं चाभिधास्यति ॥

सीता हि	“சீதையும்	भर्तारं	கணவனையும்
मृगरूपिणं	மரணுக்கொண்ட	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்
त्वां	உன்னை	गृह्यतां	நிமிக்கப்பட்டும்;
निःसंशयं	சந்தேகம்கொன்னாது	इति	என்று
दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமே,	अभिधास्यति	சொல்லுவாள்.

ततस्तयोः रपाये तु शून्ये सीतां यथासुखम् । निरावाधो हरिष्यामि राहुश्चन्द्रप्रभामिव ॥

ततः	“அதன்மேல்	सीतां	சீதையை
तयोः अपाये	அவ்விருவர்களுமில் லாத சமயத்தில்	यथासुखं तु	இஷ்டப்படியே
शून्ये	காப்பவர்களில்லாத இடத்தில்	राहुः	ராஹு
		चन्द्रप्रभां	சந்திரனுடைய கரன் தினைய
निरावाधः	இடைபூத அற்றவ னுடி (கான்)	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		हरिष्यामि	எடுத்துவருவேன்.

ततः पश्चात्सुखं रामे भार्याहरणकश्चिते । विस्त्रब्धः प्रहरिष्यामि कृतार्थेनान्तरात्मना ॥

ततः पश्चात्	“ அதன்பின்னர்	कृतार्थेन	திருப்திகொண்ட
रामे	ராமன்	अन्तरात्मना	உள்ளத்தோடு
भार्याहरण- कश्चिते	பார்வைய அபகரிக்கப் பட்டுகிட்டதால் ம னம் கொத்துகிடக் கையில்	विस्त्रब्धः	தைரியம்கொண்டவ னாய் (ரான்)
		सुखं	வெகு எளிதில்
		प्रहरिष्यामि	வதை செய்வேன்.”

तस्य रामकथां श्रुत्वा मारीचस्य महात्मनः । शुष्कं समभवद्वक्त्र परित्रस्तो बभूव सः ॥

रामकथां	ராமரைப்பற்றிய கிஷ	शुष्कं	உலர்த்ததாக
श्रुत्वा	கேட்டு, [யத்தை	समभवत्	ஆயிற்று.
तस्य	அந்த	सः	அவன்
महात्मनः	மகா துமாவரன்	परित्रस्तः	மிகத் திகில்கொண்ட வனாக
मारीचस्य	மாரீசனுடைய		
वक्त्रं	வாய்	बभूव	அயினன்.

ओष्ठौ परिलिहन् शुष्कौ नेत्रैरनिमिषैरिव । मृतभूत इवार्तस्तु रावणं समुदैक्षत ॥ २३ ॥

शुष्कौ	உலர்ந்துபோன	नेत्रैः	பார்வையகனினால்
ओष्ठौ	இரு உதடுகளை	मृतभूतः	இறந்துபோனவன்
परिलिहन्	கக்கிக்கொண்டு	इव	போன்றவனாகி
अनिमिषैः इव	இமைக்கொட்டுகள் ஆற்றனப்போன்ற	रावणं तु	ராவணனையே
		आतः	துவரமுற்றவனாய்
		समुदैक्षत	உற்றுநோக்கினான்.

स रावणं त्रस्तविपण्णचेता महावने रामपराक्रमज्ञः ।

कृताञ्जलिस्तच्चमुवाच वाक्यं हितं च तस्मै हितमात्मनश्च ॥ २४ ॥

अस्तविपण्णचेताः	“ கடுங்கி கலங்கிய மனமுடைய	कृताञ्जलिः	அஞ்ஞலிமறஸ்தனாய்
सः	அவன்,	सत्त्वं	உண்மைபரான தும்
महावने	பெருங்காணில்	तस्मै च	அவனுக்கும்
रामपराक्रमज्ञः	{ ராபருடைய பராக்கிர மத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனாய்	हितं	நலிதமான தும்
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து	आत्मनः च	தனக்கும் [மான்
		हितं	நலிதமாயிருக்கிறது-
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः

सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். || 37 ||

मारीचकृतोपदेशः—மாரீசன் செய்த உபதேசம்.

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महाभाज्ञो मारीचो राक्षसेश्वरम् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	ராட்சஸேந்திரன்	वाक्यविशारदः	நன்கு பேசுவல்லனுமா
	ஹனுடைய	मारीचः	மாரீசன் [பெயர்]
तत्	அந்த	राक्षसेश्वरं	ராட்சஸேந்திரனைப் பார்த்து
वाक्यं	மொழியை	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்.
श्रुत्वा	செட்டு,		
महाभाज्ञः	அறிவிற் சிறந்தோனும்		

सुलभाः पुरुषा राजन् सततं मियवादिनः । अभियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ॥

राजन्	“அரசே !	तु	ஹனுடும்
मियवादिनः	கேட்பவர்களுக்கினி மைவரக மொழியும்	पथ्यस्य	என் மையளிக்கத்தக்க வகை
पुरुषाः	புருஷர்கள்	वक्ता	சொல்லுகிறவன்
सततं	எங்கும் [கள்,	दुर्लभः	கிடைத்தற்கரிது.
सुलभाः	பெரும்பாலுமுனர்-	श्रोता	செவிகொள்கிறவனும்
अभियस्य	கேட்க இனிமையில் வந்த	च	அப்படியே கிடைத் தற்கரிது.

न नूनं बुध्यसे रामं महावीर्यं गुणोन्नतम् । अयुक्तचारश्चपलो महेन्द्रवरुणोपमम् ॥ ३ ॥

अयुक्तचारः	{ “ஒற்றர்களை அவரவர் கள் வேலைநில் நியமி க்காதவனும்	गुणोन्नतं	நன்குணங்களால் சிறந் துகின்றகுபவனாயும்,
चपलः	{ முன்பின் போகியாது எனதையும் துடுக்காய் செய்யும், நீ	महेन्द्रवरुणोपमं	{ இவ்விரண்டும் வருண னையும் சீகர்த்தவனு யும்,
रामं	ராமனை,	नूनं	இன்னும்
महावीर्यं	மகாவீரவசாலியாயும்,	न बुध्यसे	தெரிந்துகொள்ளா திருக்கின்றனை.

अपि स्वस्ति भवेत्तात सर्वेषां भुवि रक्षसाम् । अपि रामो न संकुदः कुर्याद्लोकमराक्षसम् ॥

तात	“அப்பா !	रामः	ராமன்
भुवि	உலகில்	संकुदः	கடுஞ்சினம்கொண்டு
राक्षसां	அரக்கர்கள்	लोकं	உலகத்தை
सर्वेषां	பாவாருக்கும்	अराक्षसे	அரக்கர் பூண்டற்ற தாய்
स्वस्ति	செந்தமம்	अपि न कुर्यात्	செய்யாமலிருப்பது ?
अपि भवेत्	கிடையுமா ?		

अपि ते जीवितान्ताय नोत्पन्ना जनकात्मजा । अपि सीतानिमित्तं ते न भवेद्द्व्यसनं महत् ॥

ते	"உனது	सीतानिमित्तं	சிதைப்பின் காரணமாய்
जीवितान्ताय	உயிரை ஒழிக்க	महत्	அரஜுநயமான
जनकात्मजा	இனகரின் மகள்	द्व्यसनं	கஷ்டம்
अपि नोत्पन्ना	எற்படாதிருப்பனா ?	अपि न भवेत्	உண்டாகாதிருக்குமா ?
ते	உனக்கு		மா ?

अपि त्वामीश्वरं प्राप्य कामवृत्तं निरद्भुतम् । न विनश्येत्पुरी लङ्का त्वया सह सराक्षसा ॥

कामवृत्तं	"மனம்போனபடியே	प्राप्य	பெற்ற
	நடக்கிறவனும்	लङ्का पुरी	இலங்கை நகர்
निरद्भुतम्	அடக்கியாளுபவரின்	सराक्षसा	ராஷாசூர்களைக் கூடிய
	ஸாதவனும்		னதாய்
त्वां	உன்னை	त्वया सह	உன்னோடுகூடவும்
ईश्वरं	அரசனாக	अपि न विनश्येत्	அழியாதிருக்குமா ?

त्वद्विधः कामवृत्तो हि दुःशीलः पापमन्त्रितः । आत्मानं स्वजनं राष्ट्रं स राजा हन्ति दुर्मतिः ॥

कामवृत्तः	"மனம்போனபடி	त्वद्विधः	உன்னைப்போன்றவை
	நடப்பவனும்,		அயுமிருக்கும்
पापमन्त्रितः	சூராவோசனை	सः राजा	அப்படிப்பட்ட மான்
	பெற்றவனும்,	आत्मानं	தன்னையும், [என்
दुर्मतिः	கெட்ட புத்தியுடைய	स्वजनं	தன் இனத்தையும்,
	வனும்,	राष्ट्रं	தன் ராஜ்யத்தையும்,
दुःशीलः	கெட்ட வொழுக்க	हन्ति	நசுக்கெடுக்கிறான்.
	முடையவனும்,	हि	இது திண்ணம்.

न स पित्रा परित्यक्तो नामर्यादः कथंचन । न लुब्धो न च दुःशीलो न च क्षत्रियपांसनः ॥

सः	"அவன்	अमर्यादः न	{ தர்மாவிலுப்டான தனது
पित्रा	தந்தையினால்		{ எள்ளனவும் தலறகி
न परित्यक्तः	சைவிரட்டப்பட்டவ	न लुब्धः	உலோபி அல்லன்.
	னல்லன்.	न च दुःशीलः	சூர்நடத்தையுள்ளவ
			னல்லன்.
कथंचन	ஏதேனும் ஒரு பிர	न च क्षत्रियपांसनः	கஷத்தியோதமனு
	ஸக்தியுடனாக		மல்லன்.

न च धर्मगुणैर्हीनः कौसल्यानन्दवर्धनः । न तीक्ष्णो न च भूतानां सर्वेषामहिते रतः ॥

कौसल्यानन्द- }	"கௌல்யாதேவிக்கு	तीक्ष्णः न	முரடனுமல்லன்.
वर्धनः }	ஆளந்தத்தைப் பெ	भूतानां	பிராணிகள்
	ருக்குமவன்	सर्वेषां च	எதற்காகினும்
धर्मगुणैः }	தர்மகுணங்களைற்ற	अहिते	அஹிதத்தில்
हीनः न च }	வனுமல்லன்.	रतः न	பற்றுடையவனல்லன்.

वञ्चितं पितरं दृष्ट्वा कैकेय्या सत्यवादिनम् । करिष्यामीति धर्मात्मा ततः प्रव्राजितो वनम् ॥ *

धर्मात्मा	“தர்ம தர்மவாசுதமவன்	सत्यवादिनं	சென்னை சொல் தவ
कैकेय्या	கைகேயியரால்	करिष्यामि	செய்யலென் [ஸூதவராய்
पितरं	தந்தையை	इति	என்று சொல்லி
वञ्चितं	மோசம்செய்யப்பட்ட வராய்	ततः	அக்காரணத்தால்
		वनं	வனத்திற்கு
दृष्ट्वा	உணர்ந்து,	प्रव्राजितः	வந்திருக்கிறான்.

कैकेय्याः प्रियकामार्थं पितुर्दशरथस्य च । हित्वा राज्यं च भोगं च प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥

कैकेय्याः	“கைகேயிக்கும்	राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்
पितुः	தந்தையாவிய	भोगं च	பொகத்தையும்
दशरथस्य च	தசரதருக்கும்	हित्वा	தூற்த்து,
प्रियकामार्थं	{ மனக்கொண்டு நடப் பனதயேசர்வமனோ தமயக்கொண்டு	दण्डकावनं	தண்டகாவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்திருக்கிறான்.

न रामः कर्कशस्तात नाविद्वान्नाजितेन्द्रियः । अनृतं दुःश्रुतं चैव नैव त्वं वक्तुमर्हसि ॥

तात	“அப்பா !	त्वं	நீ,
रामः	ராமன்,	अनृतं च	பொய்யையும்,
कर्कशः न	இரக்கமற்றவனல்லன்.	दुःश्रुतं एव	கொடிய சொல்லையும்,
अविद्वान् न	மூடனல்லன்.	वक्तुं	சொல்ல,
अजितेन्द्रियः न	இந்திரியங்களைபடக்கா தவனல்லன்.	न एव अर्हसि	கடவே கூடாது.

धर्मो विप्रह्वान् रामस्साधुस्सत्यपराक्रमः । राजा सर्वस्य लोकस्य देवानां पयवानिव ॥ *

रामः	“ராமன்,	देवानां	தேவர்களுக்கும்
विप्रह्वान्	உருக்கொண்ட	सध्वान्	தூதன்
धर्मः	தர்மம்.	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
साधुः	பரிசுத்தமூர்த்தி.	सर्वस्य	எல்லா
सत्यपराक्रमः	ஸின்னபொகா பராக்கி சிவமையவன்.	लोकस्य	உலகிற்கும்
		राजा	ராமரன்.

कथं त्वं तस्य वैदेहीं रक्षितां स्वेन तेजसा । इच्छसि प्रसभं हतुं प्रभामिव विवस्वतः ॥

विवस्वतः	“சூரப்பகவானது	रक्षितां	பாதுகாக்கப்பட்ட
प्रभां	ஒளிராய	वैदेहीं	வைதேகினை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	प्रसभं	முரட்டுத்தனமாய்
तस्य	அவனுடைய	हतुं	திருடிவர
स्वेन	சிறைக்குடையவன்	त्वं	நீ
तेजसा	தெஜஸ்வரிகுல்	कथे इच्छसि	எவ்விதம் துணிகிறது?

शरार्चिषमनाष्टुष्यं चापखङ्गेन्धनं रणे । रामाग्निं सहसा दीप्तं न प्रवेष्टुं त्वमर्हसि ॥ १५ ॥

रणे	“போரில்	दीप्तं	கொழுந்தாவிட்டொரி
शरार्चिषं	பாணக்களாகிற ஜலா		யும்
	கைகளைபுடையதும்,	रामाग्निं	ராமனாகிற தீயில்
चापखङ्गेन्धनं	வில்தும் கத்தியுமா	सहसा	ஆலோசியாத
	கிற விநகுகளைபு	त्वं	நீ
	டையதும், [தரய்	प्रवेष्टुं	குதிப்பதற்கு
अनाष्टुष्यं	அணுகமுடியாதத-	न अर्हसि	உடன்படலாகாது.

धनुर्व्यादितदीप्तास्यं शरनिहममर्षणम् । खड्गपाशधरं वीरं शत्रुसैन्यप्रहारिणम् ॥ १६ ॥
राज्यं सुखं च सन्त्यज्य जीवितं चेष्टमात्मनः । नात्यासादयितुं तात रामान्तकमिहार्हसि ॥

तात	“அப்பா !	वीरं	வீரன்போகா பராக்கிர
इह	இவ்வுலகில்		மத்தையுடையவனும்,
धनुर्व्यादित- दीप्तास्यं	தனுஸ்ஸாகிற ஆகன் து தேஜோமயமாய் விளங்கும் வரையபு டையவனும்	शत्रुसैन्य- प्रहारिणं च	பகைவர் சைன்யங்க ளைபுடைப்பவனுமான
		रामान्तकं	ராமனாகிற காலனை
शरनिहं	பாணமரகிற நாக்கை	राज्यं	ராஜ்யத்தையும்,
	புடையவனும்,	सुखं	சுகத்தையும்,
अमर्षणं	அசதம்யமானவனும்,	आत्मनः	உனக்கு
खड्गपाशधरं	கத்தியாகிற கயிற்றை	इष्टं	அருமைபாவிருக்கும்,
	தரித்தவனும்,	जीवितं च सन्त्यज्य	உயிரையும் துறந்து,
		अत्यासादयितुं	எதிர்க்க
		न अर्हसि	நீ கூடாது.

अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा । न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामपादाश्रयां वने ॥

सा जनकात्मजा	“அந்த ஜனகரின் மகன்,	रामपादाश्रयां	ராமனது பாதங்களை
यस्य हि	எவனுடையவனோ		ஆசராயித்திருக்கும்
तत्तेजः	அவனதுபராக்கிரமம்	तां	அவளை
अप्रमेयं	ஒப்பற்றது.	हर्तुं	எடுத்துவர
वने	காட்டில்	त्वं समर्थः न	நீ முடிந்தவனாகாய்.

तस्य सा नरसिंहस्य सिंहोस्कस्य भामिनी । प्राणेभ्योऽपि प्रियतरा भार्या नित्यमनुव्रता ॥

सिंहोस्कस्य	“சிங்கத்தினுடைய செ	भामिनी	கட்டழி
	ஞ்சமுத்தமுடைய	नित्यं	மாறாத
नरसिंहस्य	புருஷேஸ்வரத்தமனாகிய	अनुव्रता	பதிப்பிரானை ;
तस्य	அவனது	प्राणेभ्यः अपि	உயிரினும்
भार्या	மனைவியாகிய	प्रियतरा	அதிக அருமைபான
सा	அந்த		வள்.

न सा धर्षयितुं शक्या मैथिल्योजस्यिनः प्रिया । दीप्तस्यैव हुताशस्य शिवा सीता सुमध्यमा ॥

ओजस्यिनः	“பெயர்பெற்ற வில்லா வியாகிய அனாது	दीप्तस्य	கொழுந்துவிட்டுப் பரி
प्रिया	மனைவியும்,	हुताशस्य	அக்கினியினது [யும்
मैथिली	மிதிமீ மன்னன் மக	शिवा	இவாலை
सुमध्यमा	சுந்தரியுமாகிய [ளும்,	इव	போன்றவளாய்
सा सीता	அந்த சிதை	धर्षयितुं	அணுகுவதற்கு,
		न शक्या	முடியாதவள்.

किमुद्यममिपं व्यर्थं कृत्वा ते राक्षसाधिप । दृष्ट्वेच्च रणे तेन तदन्तं तव जीवितम् ॥ २१ ॥

राक्षसाधिप	“ராக்கடம்மன்ன !	रणे	போரில்
इमं	அந்த	तेन	அவனால்
व्यर्थं	வினா	तव	தி
उद्यमं	முயற்சியில்	दृष्टः वेत्	பார்க்கப்படுவாய்கில்
कृत्वा	தலையிட்டுக்கொண்டு,	तव	உனது
ते	உனக்கு	जीवितं	வாழ்வு
किं	ஆகிதென்ன ?	तदन्तम्	அதுவளையில்தான்.

जीवितं च सुखं चैव राज्यं चैव सुदुर्लभम् । यदीच्छसि चिरं भोक्तुं मा कथा रामविप्रियम् ॥

जीवितं च	“உயிரையும்,	भोक्तुं	அனுபவிக்க,
सुखं च एव	மனத்திருப்தியையும்,	इच्छसि यदि	உத்தேசிக்கிறாய்
सुदुर्लभं	கிடைத்தற்கரிய		என்றால்
राज्यं च एव	ராஜ்யத்தையும்,	रामविप्रियं	ராமனது துவேஷத்
चिरं	வெகுநாளம்	मा कथाः	தேடாதே. [தை

स सर्वैस्सचिवैस्सार्धं विभीषणपुरोगमैः । मन्त्रयित्वा तु धर्मिष्ठं कृत्वा निश्चयमात्मनः ॥

दोषाणां च गुणानां च संप्रधार्य बलावलम् । आत्मनश्च बलं ज्ञात्वा राघवस्य च तत्त्वतः ॥

हिताहितं विनिश्चित्य क्षमं त्वं कर्तुमर्हसि ॥ २१ ॥

सः त्वं	“அந்த நீ	ज्ञात्वा	ஆராய்த்து,
विभीषण- }	விபிஷணனைத் தலை	हिताहितं	நலிதத்தையும் அந்நி
पुरोगमैः }	மையாகக்கொண்ட		தத்தையும்
सचिवैः	மந்திரிமார்கள்	विनिश्चित्य	கவனித்து,
सर्वैः सार्धं	எல்லாரோடும் கூடி.	मन्त्रयित्वा	அலோசனைசெய்து,
दोषाणां च	நீமைகளுடையவும்,	आत्मनः	உனக்குள்
गुणानां च	நன்மைகளுடையவும்,	धर्मिष्ठं	தர்மசெறி வழுவா
बलावलं	பலப்பலத்தை		திருக்கிற
संप्रधार्य	சீர்தூக்கி,	निश्चयं	ஒரு தீர்மானத்தை
आत्मनः च	உன்னுடையவும்	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
राघवस्य च	ராமனுடையவும்	क्षमं तु	நன்மை பயக்கத்தக்க
बलं	சக்தியை	कर्तुं	அனுஷ்டிக்க [தையே
तत्त्वतः	உள்ளபடி	अर्हसि	வேண்டும்.

अहं तु मन्ये तव न क्षमं रणे समागमं कोसलराजसूनुना ।

इदं हि भूयः शृणु वाक्यमुत्तमं क्षमं च युक्तं च निशाचराधिप ॥ २६ ॥

अहं तु   “நானோடுவனில்
 तव   உனக்கு
 रणे   போரில்
 कोसलराज-   கோசலத்தரசுத்து ராஜ
 सूनुना   குமாரனோடு
 समागमं   எதிர்த்து கிற்பதை
 न क्षमं   அசந்நயமானதாய்
 मन्ये   அறிவேன்.
 हि   ஆனபடியால்
 निशाचराधिप   ராகுலமன்ன !

क्षमं च   ஏற்றதும்,
 युक्तं च   அனுபவத்தோடு
    இறைந்ததும்,
 उत्तमं   நன்மை பயக்கத்தக்க
    துமான
 इदं   பின்வரும்
 वाक्यं   மொழியை
 भूयः   மீளவும்
 शृणु   சொல்லுமெனக்குச்
    செவிசாற்று.

इत्यार्षे श्रीपद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 7963

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 1251

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஊர்க்கம் ॥ ३८ ॥

श्रीराममहिमानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது மஹிமையைச் சொல்வது.

कदाचिदप्यहं वीर्यात् पर्यटन् पृथिवीमिमाम् । वलं नागसहस्रस्य धारयन् पर्वतोपमः ॥
 नीलजीमूतसङ्काशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । भयं लोकस्य जनयन् किरीटी परिचायुधः ॥
 व्यचरं दण्डकारण्य ऋषिमांसानि भक्षयन् ॥ २ ॥

कदाचित्   “ஒருகாலத்தில்
 पर्वतोपमः   மலைக்கொப்பமானவ
    னும்,
 नीलजीमूत-   கருமுகில் போன்ற
 सङ्काशः   வனும்,
 तप्तकाञ्चन-   சுத்த தங்கமயமான
 कुण्डलः   குண்டலங்களை
    தரித்தவனும்,
 किरीटी   தலையில் கிரீடம் புனைந்
    தவனும்,
 परिचायुधः   பரிசுடையுடமெனும் ஆயு
    தத்தை ஏந்தியவனு
    மான
 अहं   நான்,

नागसहस्रस्य   ஆயிரம் பாணிகளின்
 वलं   பலத்தை
 धारयन्   தரித்தவனாய்
 लोकस्य   உலகங்களுக்கு
 भयं जनयन्   பயம் உண்டுபண்ணு
    கிறவனாய்,
 वीर्यात्   பராகிரமத்தோடு
 ह्मां पृथिवीं   இந்த பூமியில்
 पर्यटन्   எங்கும் திரிகின்றவ
    னாய்,
 दण्डकारण्यं   தண்டகாரணயத்தில்
 ऋषिमांसानि   ரிஷிமாமிசங்களை
 भक्षयन् अपि   புகிக்குின்றவனாயும்,
 व्यचरम्   காலங்கழித்தேன்.

विश्वामित्रोऽथ धर्मात्मा मद्विस्तो महामुनिः । स्वयं गत्वा दशरथं नरेन्द्रमिदमब्रवीत् ॥

अथ	“ஆப்பொழுது	दशरथं	தசரத
धर्मात्मा	தர்மர் தீமாவரன்	नरेन्द्रं	சக்ரவர்த்தியாரிடம்
विश्वामित्रः	விசுவாமித் திரமோன்ற	स्वयं	தேரில்
महामुनिः	முனிவர் பெருமான	गत्वा	சென்று,
मद्विस्तः	எண்ணிடம் பயந்தவ	इदं	பின்வருமாறு
	ராஜி	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अथ रक्षतु मां रामः पर्वकाले समाहितः । मारीचान्मे भयं घोरं समुत्पन्नं नरेश्वर ॥ ४ ॥

नरेश्वर	“சக்ரவர்த்தியாரே !	पर्वकाले	யக்ஞம் பண்ணும்
मे	எனக்கு		காலத்தில்
मारीचात्	மாரீசனிடமிருந்து	रामः	ராமன்
घोरं भयं	பெரும் பயம்	समाहितः	மனக்கமுண்டாவனாய்
समुत्पन्नं	ஏற்பட்டிருக்கிறது.	मां	என்னை
अथ	இப்பொழுது	रक्षतु	பாதுகாக்கட்டும்.

इत्येवमुक्तो धर्मात्मा राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच महाभागं विश्वामित्रं महामुनिम् ॥

तदा	“ஆப்பொழுது	महाभागं	மகா புண்ணியவானு
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	विश्वामित्रं	விசுவாமித்திர [கிவ
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	महामुनिं	முனிவர் பெருமானை
धर्मात्मा	தர்மர் தீமாவரன்		பார்த்து
दशरथः	தசரத	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதி
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,		துரைத்தார்.

बालो द्वादशवर्षोऽयमकृतास्तु राघवः । कामं तु मम यत्सैन्यं मया सह गमिष्यति ॥ ६ ॥

अयं राघवः	“இந்த ராமன்	कामं तु	இது இப்படி இருக்கி
द्वादशवर्षः	பன்னிரண்டு வய		தபடியால்
बालः	சிறுபையன். [துன்ன	मम	எனது
	ஆயுதபாயிற்செயில் முந்	यत् सैन्यं	அந்த சைன்யம்
अकृतास्तः च	{ நின்று மேற்கத்தவனு	मया सह	என் இரகிட
	மல்லன்.	गमिष्यति	வரும்.

बलेन चतुरङ्गेण स्वयमेत्य निशाचरान् । वधिष्यामि मुनिश्रेष्ठ शत्रून्ते मनसेप्सितान् ॥

मुनिश्रेष्ठ	“முனிவர் பெருமானே !	मनसा	மனதில்
चतुरङ्गेण	சதுரங்க	ईप्सितान्	உத்தேசிக்கப்பட்ட
बलेन	சைன்யத்தோடு	शत्रून्	சத்துருக்களாகிய
स्वयं	நானே	निशाचरान्	ஆரக்கர்களை
एत्य	வந்து,	वधिष्यामि	வதைக்கிறேன்.
ते	தேவராகு		

इत्येवमुक्तः स मुनी राजानमिदमब्रवीत् । रामान्नान्यद्दलं लोके पर्याप्तं तस्य रक्षसः ॥ ८ ॥

इति एवं	“ இங்ஙனம்	लोके	‘ உலகில்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	तस्य रक्षसः	அந்த அரக்கனுக்கு
सः मुनिः	அந்த முனிவர்	रामान्	ராமனைக் காட்டி லும்
राजानं	அரசரிடம்	अन्यत् बलं	வேறு சைன்யம்
इदं	பின்வரும் பதிலை	पर्याप्तं न	பிரபோஜனமுள்ள
अब्रवीत्	சொன்னார்.		நாகாதா.

देवतानामपि भवान् समरेष्वभिपालकः । आसीत्तव कृतं कर्म त्रिलोकविदितं नृप ॥ ९ ॥

भवान्	“ கீர்,	कृतं कर्म	நடைபெற்றுள்ள
समरेषु	யுத்தங்களில்		செய்கை
देवतानां अपि	தேவர்களுக்கும்	त्रिलोकविदितं	{ முன்று லோகங்களி
अभिपालकः	உதவி புரி கின்றவன்.		லும் பிரலித்திபெற்
नृप	சக்கிரவர்த்தியாரே!		றதாய்
तव	உமது	आसीत्	விளங்கிற்று.

काममस्तु महत्सैन्यं तिष्ठत्विह परन्तप ॥ १० ॥

परन्तप	“ சந்துருசம்நாரக!	तिष्ठतु	இருக்கட்டும்.
महत्	பெரும்	कामं	என் இஷ்டப்படியே
सैन्यं	சைனியம்	अस्तु	நிறைவேறட்டும்.
इह	இங்கேயே		

बालोऽप्येष महातेजाः समर्थस्तस्य निग्रहे । गमिष्ये रामपादाय स्वस्ति तेऽस्तु परन्तप ॥

एषः	‘ இவன்	परन्तप	பைசவர்களை நடுக்
बालः	சிறு பையனாக		கச்செய்பவரே!
अपि	இருந்தாலும்,	रामं	ராமனை
तस्य	அவனை	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
निग्रहे	ஒழிக்கும் விவயத்தில்	गमिष्ये	பொலிநேன்.
महातेजाः	மகா ஆற்றல்கொண்ட	ते	உமக்கு
समर्थः	சாமர்த்தியமுள்ள	स्वस्ति	சேஷம்
	வன்.	अस्तु	உண்டாகட்டும்.

एवमुक्त्वा तु स मुनिस्तपादाय नृपात्मजम् । जगाम परमर्षीतो विश्वामित्रः स्वमाश्रमम् ॥

सः	“ அந்த	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
विश्वामित्रः	விச்வாமித்திர	तु	அதனால்
मुनिः	முனிவர்,	परमर्षीतः	பரம மனதும்புகொ
एवं	இவ்வாறு		ண்டவராய்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	स्व आश्रमं	தனது ஆசிரமத்
तं	அந்த [வனை		திற்கு
नृपात्मजं	சக்கரவர்த்தியின் புதல்-	जगाम	வந்துசேர்க்கார்.

तं तदा दण्डकारण्ये यज्ञमुद्दिश्य दीक्षितम् । वभूशोपस्थितो रामश्चित्रं विस्फारयन् धनुः ॥

रामः	“ராமன்,	சே	அகரூக்கு
तदा	அப்பொழுது	வில	திரும்பமான
दण्डकारण्ये	தண்டகாவனத்தில்	धनुः	தனுஸ்ஸை
यज्ञं	புகத்தை	विस्फारयन्	ஞாஞ்ஞெளிச்செய்து
उद्दिश्य	சங்கல்ப்பித்தும்		கொண்டு
दीक्षितं	நிகழ்ச்சியிலிருக்கும்	उपस्थितः	பக்கலிலிருப்பவனாக
		वभूव	விளங்கினார்.

अजातव्यञ्जनः श्रीमान् पश्यन्निभेक्षणः । एकवस्त्रधरो धन्वी शिखी कनकमालया ॥ १४ ॥

शोभयन् दण्डकारण्ये दीक्षितेन स्वेन तेजसा । अदृश्यत तदा रामो बालचन्द्र इवादितः ॥ १५ ॥

अजातव्यञ्जनः	“பெளவனக்குநிகரா செய்மீசைமுதலிய வைகள்முனைக்கப் பெருதவனும், அழகுமிருந்தவனும், தாமரைமீதழிபென்ற கண்ணையையு ளும், ஒரேவஸ்திரத்தை உடுத்தியிருந்தவனும், அழகுவாய்ந்தகுமென புடவிருந்தவனுமான் ராமன்	धन्वी	விக்கைக்கைகளோட்தி யவனாய்
श्रीमान्		तदा	அப்பொழுது
पश्यन्निभेक्षणः		दीक्षितेन	எழில்விசம்
		स्वेन	தனது
		तेजसा	தேவஸஸாயுள்.
		कनकमालया	கொந்பூதுதாளாயுள்
		दण्डकारण्ये	தண்டகாவனத்தி
		शोभयन्	நிகழ்ச்சியென்றவ
		उदितः	உதித்த [ராய்
		बालचन्द्रः इव	இளம்பிழைநீர்சுந்தி ரன்பொல்
		अदृश्यत	காணப்பெற்றார்.

ततोऽहं मेघसङ्काशस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । बली दत्तवरो दर्पादाजगाम तदाश्रमम् ॥ १६ ॥

मेघसङ्काशः	“மேகத்திற்கு நிகரா வனனும்	अहं	நான்.
तप्तकाञ्चनकुण्डलः	சுத்தபொன்னுண்டை ங்களையணித்தவனும், பலசாளியும், [மான் வரக்களை பெற்றவனு-	दर्पात्	செருக்கால்
बली		तदाश्रमं	உலகது ஆதரமத் திற்கு
दत्तवरः		ततः	அப்பொழுது
		आजगाम	வந்தேன்.

तेन दृष्टः प्रविष्टोऽहं सहसैवोद्यतायुधः । मां तु दृष्ट्वा धनुः सज्यमसम्भ्रान्तश्चकार सः ॥ १७ ॥

उद्यतायुधः	“ஆயுதங்களைத்தயாரி த்துக்கொண்டவனாய் நான்,	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டேன்.
अहं		सः	அவன்
सहसा	ஆநிலாநிலாவின்நி	मां	என்னை
प्रविष्टः एव	புகுபவனாகவே	दृष्ट्वा तु	பார்த்ததும்
तेन	அவனால்	असम्भ्रान्तः	உள்கலாதகனாய்
		धनुः	தனுஷை
		सज्यं चकार	நானேற்றினான்.

* अवजानन्नहं मोहाद्बालोऽयमिति राघवम् । विश्वामित्रस्य तां वेदियभ्यधावं कृतत्वरः ॥

अहं	"நான்	अवजानन्	அவசஞ்சயம்செய்தவன்
राघवं	ராமனை,		னாய்
मोहात्	புத்திரின்மைமயால்	विश्वामित्रस्य	விசுவமித்ரத்திரருடைய
अयं	இவன்	तां वेदि	அந்த யாகமேடைபை
बालः	சிறுபிள்ளை,	कृतत्वरः	அவசரப்பட்டவனாய்
इति	என்று	अभ्यधावम्	தாக்கினேன்.

* तेन मुक्तस्ततो बाणः शितः शत्रुनिवर्हणः । तेनाहं ताडितः क्षिप्तः समुद्रे शतयोजने ॥

ततः	"அப்பொழுது	तेन	ஆதனால்
शत्रुनिवर्हणः	சத்ருக்களை வதைக்க வல்ல	ताडितः	புடைக்கப்பட்ட
शितः	கூசிய	अहं	நான்
बाणः	தூர் பாணம்	समुद्रे	சமுத்திரத்தில்
तेन	அவனால்	शतयोजने	நூறுயோஜனை நூரத்தில்
मुक्तः	விடப்பட்டது.	क्षिप्तः	தள்ளப்பட்டேன்.

नेच्छता तात मां हन्तुं तदा वीरेण रक्षितः । रामस्य शरवेगेन निरस्तोऽहमचेतनः ॥

तात	"அப்பா!	रक्षितः	உயிருடன் விடப்பட்ட
तदा	அப்பொழுது	अहं	நான்
मां	என்னை	रामस्य	ராமனது
हन्तुं	கொல்ல,	शरवेगेन	பாணவேகத்தால்
नेच्छता	மனம்வராத	अचेतनः	பிரக்ஞைஞாயிறவனாக
वीरेण	தனி வீரனாகவனால்	निरस्तः	எறியப்பட்டேன்.

पातितोऽहं तदा तेन गर्भारे सागराम्भसि । प्राप्य संज्ञां चिरात्तात लङ्कां प्रति गतः पुरीम् ॥

तात	"அப்பா!	संज्ञां	சல்லறிவை
तदा	அப்பொழுது	चिरात्.	வெகுநேரம் கழித்து
तेन	அவனால்	प्राप्य	அடைந்து,
गर्भारे	ஆழ்ந்த	लङ्कां	இலங்கை
सागराम्भसि	சமுத்திரஜலத்தில்	पुरीं प्रति	நகருக்கு
पातितः	விழ்த்தப்பட்ட	गतः	சென்றேன்.
अहं	நான்,		

एवमस्मि तदा मुक्तः सदायास्तु निपातिताः । अकृतास्त्रेण रामेण बालेनाह्विष्टकर्मणा ॥

तदा	"அப்பொழுது	अकृतास्त्रेण	} அஞ்ஞாபாசமாய் எதை யும்செய்ய வல்லவனு மாகிய
अस्मि	நான்,	रामेण	
एवं	மேற்கண்டவாறு	सदायाः तु	ராமனால்
मुक्तः	உயிருடன் விடப்பட்டேன்.	निपातिताः	உதவியாக வந்த எல் லோற்றம்
अकृतास्त्रेण	ஆயுதப்படுத்தி முற்றி னும் பெருதவனும்,		
बालेन	சிறு பையனும்,		

तन्मया वार्यमाणस्त्वं यदि रामेण विग्रहम् । करिष्यस्यापदं घोरां क्षिप्रं प्राप्य नशिष्यसि ॥

तत्	"ஆனபடியால்	करिष्यसि यदि	செய்வாயாகில்
मया	என்னால்	घोरां	அசுற்றியமான
वार्यमाणः	தடுக்கப்படும்	आपदं	ஆபத்தை
त्वं	நீ	प्राप्य	ஆடைத்து,
रामेण	ராமனோடு	क्षिप्रं	கிரமரில்
विग्रहं	விநோதத்தை	नशिष्यसि	நாசமடைவாய்.

क्रीडारतिविधिज्ञानां समाजोत्सवशालिनाम् । रक्षसां चैव सन्तापमनर्थं चाहरिष्यसि ॥

क्रीडारति- } विधिज्ञानां }	"கிரீடாகளிலும் ரதி களிலும் தேர்த்தவர் களும்,	रक्षसां एव	அரக்கர்கள் எல்லோர் ருக்குடும்
समाजोत्सव- } शालिनां }	உள்ளவர்களில் கூட டக்கூட்டமால் விள ங்குபவர்களும்மான்	सन्तापं च अनर्थं च आहरिष्यसि	மனவேதனைவையும், தீங்கையும், விநோதிப்பாய்.

हर्म्यप्रासादसंवाधां नानारत्नविभूषिताम् । दृक्ष्यसि त्वं पुरीं लङ्कां विनष्टां मैथिलीकृते ॥

त्वं	"நீ,	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
हर्म्यप्रासाद- } संवाधां }	மறடிவிடுகளாலும் அ ரண்மனைகளாலுமட ர்ந்துண்ணதும்,	मैथिलीकृते	சீதைதின் சிமித்தமால்
नानारत्न- } विभूषितां }	பலவகை ரத்னங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட துமான்	विनष्टां	பாழடைந்ததாக
		दृक्ष्यसि	காண்பாய்.

अकुर्वन्तोऽपि पापानि शुचयः पापसंश्रयात् । परपार्थैर्विनश्यन्ति मत्स्या नागहृदे यथा ॥

शुचयः	"நல்லவர்கள்	परपार्थैः	பற்றவர்களின்
पापानि	பாபங்களை		பாபங்களால்
अकुर्वन्तः अपि	செய்யாதவர்களாக இருக்கக்கூடும்,	नागहृदे	முதலைகள் வசிக்கும் மடுவில்
पापसंश्रयात्	பாபிகளுடைய ஸம்ஸ ர்க்கத்தால்	मत्स्याः यथा	மீன்கள் போலவே
		विनश्यन्ति	அழிகின்றார்கள்.

दिव्यचन्दनदिग्धाङ्गान् दिव्याभरणभूषितान् ।

दृक्ष्यस्यभिहतान् भूमौ तव दोषात्तु राक्षसान्

॥ २७ ॥

दिव्यचन्दन- } दिग्धाङ्गान् }	"தீவ்யசந்தனங்கள் பூ சுப்பட்ட அங்கங்க ளைபுடைபவர்களும்,	राक्षसान्	அரக்கர்களை
		तव	உனது
		दोषात्तु	பாபத்தாலேதேய
दिव्याभरण- } भूषितान् }	தீவ்யமான ஆபரணங் களாலலங்கரிக்கப் பட்டவர்களும்மான்	भूमौ	மண்ணில்
		अभिहतान्	ஹித்தப்பட்டவர்க
		दृक्ष्यसि	காண்பாய். [எனது

हृतदारान् सदारांश्च दश विद्रवतो दिशः । हतशेषानशरणान् द्रक्ष्यसि त्वं निशाचरान् ॥

त्वं	“நீ	சதாரான்	தில் மனைவிமார்களை
हृतशेषान्	கொல்லப்பட்டு வந்த	दश	மீண்டு இருக்கின்ற
	சிவ	दिशः	வர்களையும்,
निशाचरान्	ஆர்க்கர்களை	अशरणान्	பத்து
हृतदारान्	தில் மனைவிமார்களை	विद्रवतः	திக்குகளிலும்
	விழுந்தவர்களையும்,	द्रक्ष्यसि	தஞ்சமற்றவர்களையும்
			ஒடுகின்றவர்களாகவும்
			காண்பாய்.

शरजालपरिक्षिप्तमग्निज्वालासमावृताम् । प्रदग्धभवनानां लङ्कां द्रक्ष्यसि त्वं न संशयः ॥२९॥

लङ्कां	“இலங்கையை	प्रदग्धभवनानां	நீடுகள் யாவும் சரம்
शरजाल-	பாணையூகங்களால்		பலன்னவகளாயும்
परिक्षिप्तां	பொழியப்பெற்றதால்	त्वं	நீ,
	யும்,	द्रक्ष्यसि	காண்பாய்.
अग्निज्वाला-	அக்னியூவாலைகளால்	संशयः न	இதற்கையமன்று.
समावृतां	பூடப்பெற்றதாயும்,		

परदाराभिमर्शाच्च नान्यत्पापतरं महत् । प्रमदानां सहस्राणि तव राजन् परिस्रहः ॥ ३० ॥

परदाराभिमर्शाच्च	“பிறர் மனைவிகளின்	पापतरं तु न	பாபமே இல்லை.
	கற்பழிப்பதைக்கா	राजन्	அரசே !
	ட்டாயும்	प्रमदानां सहस्राणि	ஆபிரம் சந்தரிகள்
अन्यत्	வேறு	तव	உனக்கு
महत्	பெரும்	परिस्रहः	மனைவி வர்க்கம்.

भव स्वदारनिरतः स्वकुलं रक्ष राक्षस । मानमूर्द्धि च राज्यं च जीवितं चेष्टमात्मनः ॥

राक्षस	“ஆர்க்க !	कर्द्धि च	எம்பத்தைதயும்,
स्वदारनिरतः	உன் மனைவியார்களிடம் சர்வ மனோநீதம் னையப்பெற்றவனாய்	राज्यं च	ராஜ்யத்தையும,
भव	இரு.	आत्मनः	உனக்கு
स्वकुलं	உனது குலத்தையும,	इष्टं	இஷ்டமான
मानं	கொளவத்தையும	जीवितं च	உயிவையும
		रक्ष	பாதுகாத்துக்கொள்.

कलत्राणि च सौम्यानि मितवर्गं तथैव च । यदीच्छसि चिरं भोक्तुं मा कथा रामविप्रियम् ॥

सौम्यानि	“மலமொத்துவத்க்கும்	इच्छसि यदि	நீ உத்திகசிக்கிறாய்
कलत्राणि च	மனைவிமார்களையும்,	नथा एव	என்றித பசுதத்தில்
मितवर्गं च	அன்பர் வர்க்கத்தையும,	रामविप्रियं	நான் சொல்லியவண் ணமே
	யும்,	मा कथाः	சரமனது துவைவந்த
चिरं	நெடுநாளம்		தை
भोक्तुं	அனுபவிக்க		செய்துகொள்ளாதித.

निवार्यमाणः सुहृदा मया भृशं प्रसन्न सीतां यदि धर्षयिष्यसि ।

गमिष्यसि क्षीणबलः सवान्धवो यमक्षयं रामशरात्तजीवितः ॥ ३३ ॥

சுஹ்ருதா	"ஆப்தஹ்ருதர்"	ராமசராத்-}	ராமசராத் பாணங்க
மயா	என்னால்	ஜீவித: }	எனில் உயிர்வாழ்விழந்த
भृशं	எவ்வளவுதான் துரமம்		வலுதவும்,
निवार्यमाणः	தடுக்கப்பட்ட நீ	क्षीणबलः	ஆற்றலெல்லாழிந்தவனாகவும்,
सीतां	சினதம்பை	सवान्धवः	பந்துக்களோடுகூட
प्रसन्न	பரந்தகரித்து,	यमक्षयं	யம்க்ஷயாகத்தை,
धर्षयिष्यसि यदि	அணுகுவாயானால்,	गमिष्यसि	ஆடவாய்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 7996

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 1284

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

साहाय्यकरणनिषेधः—ஸहाய்யம் செய்ய மறுப்பது.

एकस्मि तदा मुक्तः कथञ्चित्तेन संयुगे । इदानीमपि यदूतं तच्छृणुष्व निरुत्तरम् ॥ १ ॥

तदा	"அக்காலத்தில்"	इदानीं	அப்பொழுது
संयुगे	போலில்	यत् वृत्तं	எது நிகழ்த்துதோ,
तेन	அவனால்	तत् अपि	அதையும்
एवं	போற்கண்டவாறு	निरुत्तरं	குறிக்கிட்டு பேசாது
कथञ्चित्	தெய்வந்தொடராமல்	शृणुष्व	கேள்.
मुक्तः अस्मि	உயிருடன் விடப்பட்டேன்.		

राक्षसाभ्यामहं द्वाभ्यामनिर्विण्णस्तथा कृतः । सहितो मृगरूपाभ्यां प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥

तथाकृतः	"ஆவ்வண்ணமவமா"	द्वाभ्यां	இரு
अहं	என் னமடைந்த	राक्षसाभ्यां	அரக்கர்களைடு
अनिर्विण्णः	அனாதரயக்கொள்ளா	सहितः	கூடியவனாய்
	தவனாய்	दण्डकावनं	தண்டகாரணயத்
मृगरूपाभ्यां	மாணுருவக்கொண்ட	प्रविष्टः	போகேன். (திற்கு

दीप्तजिह्वो महाकायस्तीक्ष्णशृङ्गो महाबलः । व्यचरं दण्डकारण्यं मांसभक्षो महामृगः ॥

दीप्तजिह्वः	துதுதுது என அலை	महामृगः	பெரும் மாணவி
	யும் நாக்குண்டையதும்	मांसभक्षः	மாம்ஸக்களை புதித்
तीक्ष्णशृङ्गः	கூரிய கொம்புகளுடையதும்,		துக்கொண்டு
महाबलः	மகா பலமுடையதும்,	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தை
महाकायः	பெரும் உடையுடையதும்,	व्यचरम्	சுற்றித்திரிந்தேன்.

अग्निहोत्रेषु तीर्थेषु चैत्यवृक्षेषु रावण । अत्यन्तधोरो व्यचरं तापसान् संप्रधर्षयन् ॥ ४ ॥

रावण	“ ராவண !	चैत्यवृक्षेषु	பாக்கரணைமரங்களையும்
अग्निहोत्रेषु	அக்னிஹோத்ரங்களில்		களிலும்,
	களிலும்,	अत्यन्तधोरः	மிகப் பயங்கரனாய்
तीर्थेषु	ஸ்ரீரணகட்டங்களில்	तापसान्	நிவதிகளை
	யும்,	संप्रधर्षयन्	எமர்நற்றிக்கொண்டு
		व्यचरम्	திரிந்துவந்தான்.

निहत्य दण्डकारण्ये तापसान् धर्मचारिणः । रुधिराणि पिवंस्तेषां तथा मांसानि भक्षयन् ॥
 ऋषिमांसाशनः क्रूरस्त्रासयन् वनगोचरान् । तथा रुधिरमत्तोऽहं विचरन् धर्मदूषकः ॥
 आसादयं तदा रामं तापसं धर्मचारिणम् । वैदेहीं च मह भागां लक्ष्मणं च महारथम् ॥

दण्डकारण्ये	“ தண்டகரவனத்தின்	रुधिरमत्तः	ரத்தவெறிகொண்ட
धर्मचारिणः	அறவொழுக்கமு		வனாய்,
	ண்டப	धर्मदूषकः	தவக்களுக்கு இடை
तापसान्	முணியவர்களை		பூதுசெய்பவனாய்,
निहत्य	கொன்று,	विचरन्	திரியும்
तेषां	அவர்களுடைய	अहं	நான்,
मांसानि	மாம்ஸங்களை	तापसं	தபவேடம்பூண்டு
भक्षयन्	புதித்துக்கொண்டும்,	धर्मचारिणं	அறவொழுக்கமு
रुधिराणि तथा	ரத்தங்களையும்	रामं	ராமனையும், [ண்டப
पिवन्	குடித்துக்கொண்டும்,	महभागां	மிகப் புகழ்ப்படைத்த
ऋषिमांसाशनः	நிவதிகளின் மாம்ஸங்க	वैदेहीं च	நிதைமையையும்,
	ளை உண்பவனாய்,	महारथं	பெரும் பேரர்ந்திர
क्रूरः	கொடியனாய்,		னாகிய
वनगोचरान्	வனவாவதிகளை	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்,
त्रासयन् तथा	பயமுறுத்திக்கொண்	तदा	அச்சமயத்தில்
	டும்,	आसादयम्	கண்டேன்.

तापसं नियताहारं सर्वभूतहिते रतम् । सोऽहं वनगतं रामं परिभूय महाबलम् ॥ ८ ॥
 तापसोऽयमिति ज्ञात्वा पूर्वधैर्यमनुस्मरन् । अभ्यधावं हि संकुदस्तीक्ष्णशूङ्गो मृगाकृतिः ॥
 जिघांसुरकृतप्रज्ञस्तं प्रहाप्यनुस्मरन् । तेन मुक्तास्त्रयो बाणाः शिताः शत्रुनिवर्हणाः ॥
 विकृष्य बलवच्चापं सुपर्णानिलतुल्यगाः ॥ १० ॥

तापसं	“ தவவேடம் பூண்ட	वनगतं	வனத்திற்கு வந்தவ
	வனமும்,		னாய்,
नियताहारं	நியமமாய் புகிப்பவ	महाबलं	மகா பலவா னுமாகிய
	னாய்,	रामं	ராமனை,
सर्वभूतहिते	எல்லா பிராணிகளின்	अयं तापसः	“ இவன் தவநி ”
	நன்மைமயில்	इति	என்று
स्तं	நோக்குடையவனாய்,	ज्ञात्वा	கருதி,

पूर्ववैरं	முன் தீவிரத்தையுடைய
अनुस्मरन्	எண்ணி
हि	அதனால்
सीदामश्नुः	கூரிய கொம்புகளை
	புடைபட
सृणाकुलिः	மாறுருவங்கொண்ட
सः अहं	அந்த நான்
संकुलः	மிகச் சினங்கொண்ட
तं	அந்த பழைய [வனாகி
प्रहारे	புடைப்பை
अनुस्मरन्	சிந்தித்து
अकृतप्रज्ञः	மூடனாய்,
जिवांसुः	கொல்லவெண்ணிய
	வனாய்

ते वाणा वज्रसङ्काशाः सुमुक्ता रक्तभोजनाः ।

ते त्रयः	“அந்த மூன்று
वाणाः सर्वे	பாணங்கள் யாவும்,
वज्रसङ्काशाः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த
	தலைகளாயும்,
सम्रतपर्वणः	{ வேலைத்திறமையுற்ற
	கணுக்களையுடைய
	வைகளாயும்,

पराक्रमज्ञो रामस्य शयो दृष्टभयः पुरा । समुद्रान्तस्ततो मुक्तस्तावुभौ राक्षसौ हतौ ॥

पुरा	“மூன்னமேயே
दृष्टभयः	விபத்தைக் கண்ட
	டாய்க்கண்ட
शयः	மூடனாகிய (நான்)
रामस्य	ராமனது
पराक्रमज्ञः	பராக்கிரமத்தை உள்
	ளபடி அறிந்தவனாகி

शरेण मुक्तो रामस्य कथञ्चिन् प्राप्य जीवितम् । इह प्रवाजितो युक्तस्तापसोऽहं समाहितः ॥

रामस्य	“ராமனது
शरेण	பாணத்தால்
मुक्तः	மாளரது தப்பிவங்
	னாய்
कथञ्चिन्	தெய்வாநினத்தால்
जीवितं	உயிரை
प्राप्य	அடைந்து,
इह	இவ்விடத்தில்

परिभूय	அவையியஞ்செய்து,
अभ्यधावं	எதிர்த்தேன் ;
तेन	அவனால்
बलवान्	வலுவைப் பொருந்திய
चापं	தலுவை
विकृत्य	நாளைற்றி,
शिताः	கர்மையாணவைகளும்
शशुनिवहंणाः	சத்துருக்களை ஒழிக்க
	வல்லவைகளும்,
सुपर्णानिल-	{ கருடன், வாயு இவர்க
सुल्यगाः	{ ளை நிகர்த்த வேகமுந்
	டையவைகளும்மான
वयः वाणाः	மூன்று பாணங்கள்
मुक्तः	விடுக்கப்பட்டன.

आजमुः सहिताः सर्वे त्रयः सचतपर्वणः ॥

रक्तभोजनाः	ரத்தத்தை யுருஞ்சுப
	வைகளாயும்,
सहिताः	ஒன்றுகூடி
समुक्ताः	குறிதப்பாது விடுக்கப்
	பட்டவைகளாயுமாக
आजमुः	பின்தொடர்ந்தன.

समुद्रान्तः	உன்னம் கடுக்கமுற்ற
	வனாய்
ततः	அவைகளினின்றும்
मुक्तः	தப்பித்துக்கொண்
तौ	அந்த [டேன்.
राक्षसौ	ராக்ஷஸர்
उभौ	இருவர்களும்
हतौ	கொல்லப்பட்டார்கள்.

युक्तः	{ கெட்ட செய்கைகளை
	ஒழித்து ஸ்தாபன
	சித்தனாய்,
समाहितः	ஒருப்பட்ட மனமுந்
तापसः	தபஸிவாய், [டைய
अहं	நான்
प्रवाजितः	உலகப்பற்றை விட்டி
	ருக்கிறேன்.

• वृक्षेवृक्षे च पश्यामि चीरकृष्णाजिनाश्वरम् । गृहीतधनुषं रामं पाशहस्तमिवान्तकम् ॥

चीरकृष्णाजिनाश्वरं	“மாவுரியும் மாநதேர ஆமுடுத்தவனும், சேரதண்டபாளைய ராமனை [மான் பாசமெந்திய	अन्तकं इव	யமனைப்போலவே எனக்கு தென்படும் மரக்குளொலிவான் திலும் கரணுகின்றேன்.
गृहीतधनुषं		वृक्षेवृक्षे च	
रामं		पश्यामि	
पाशहस्तं			

• अपि रामसदृशाणि भीतः पश्यामि रावण । रामभूतमिदं सर्वमरण्यं प्रतिभाति मे ॥ १५ ॥

रावण	ராவண !	इदं	இந்த
अपि	அன்றியும்	अरण्यं सर्वं	காடெங்கும்
भीतः	உள்ளம்சலங்கிய நான்	रामभूतं	ராமமயமாய்
रामसदृशाणि	பல ராமர்களை	मे	எனக்கு
पश्यामि	பார்க்கின்றேன்.	प्रतिभाति	தோன்றுகிறது.

• राममेव हि पश्यामि रहिते राक्षसेश्वर । दृष्ट्वा स्वप्नगतं राममुद्भूतामि विचेतनः ॥ १६ ॥

राक्षसेश्वर	ஆரக்கரரசே !	स्वप्नगतं	ஸ்வப்னத்தில்
रहिते हि	எகரந்த இடத்திலுள் .	रामं	ராமனை [தோன்றிய
	கூட	दृष्ट्वा	நினைத்து,
राम एव	ராமன் ஒருவனையே	विचेतनः	மெய் மறந்தவனாய்
पश्यामि	பார்க்கின்றேன்.	उद्भूतामि	உண்டுகின்றேன்.

• रकारादीनि नामानि रामतस्तस्य रावण । रजानि च रथाश्चैव वासं सञ्जनयन्ति मे ॥

रावण	ராவண !	रकारादीनि	“ர” எனும் எழுத் தை முதலாகவுண்ட சப்தக்கள் எல்லா நடுக்கத்தை [முமே உண்டுபண்ணுகின் றன.
रामतस्तस्य	ராமனிடத்தில் தனில்	नामानि एव	
मे	எனக்கு [கொண்ட	वासं	
रजानि च	“ரத்னானி” என்கிற தும்	सञ्जनयन्ति	
रथाः च	“ரதாநா” என்கிறது மான்		

अहं तस्य प्रभावज्ञो न युद्धं तेन ते क्षमम् । वलिं वा नमुचि वाऽपि हन्यादि रघुनन्दनः ॥

अहं	நான்	न क्षमं	அசந்நவமாயிருக்கும்.
तस्य	அவனுடைய	हि	பெண்ணுள்
प्रभावज्ञः	பிரபாவத்தை உன்ன படி அறிந்தவன்.	रघुनन्दनः	ராமன்
तेन	அவனோடு	वलिं	திரிவிக்கிரம அவதார த்தில் கொல்லப்பட்ட ட அரசாளுகிய பலிச க்கிரவர்த்திசையத் தா னாகட்டும்,
ते	உனக்கு		
युद्धं	போரென்பது		

नमुनि वा	{ இத்திரினை எனதியாகச் செய்து அப்பால் அலுனெனியே கொல்லப் பட்ட கழுநெயலும் அகரணத் தாளுடனும், *	अपि वा	{ தனித்தோ சேர்க்கோ இப்பொழுது வந்தாலும்
		हन्यात	கொல்லுவான்.

[* இத்திரினைது உயிரை வாக்கொது அனாது எத்தத்தனது மட்டும் உறுத்தி விட்டவனும் அப்பால் அர்ணினிதேகவர்களுக்கும் ஸரணாகதியுடன்த் தலுராரதுத்தனதுக் கொண்டு இத்திரனும் கொல்லப்பட்ட கழுநெயலும் அகரணத் தாளுடனும்]

रणे रामेण संयोद्धुं न क्षमं तव रावण । न ते रामकथा कार्या न चैनं द्रष्टुमर्हसि ॥ १९ ॥

रावण	“ராவணு !	ते	உனக்கு
रणे	போலில்	रामकथा	ராமன் சங்கதி
रामेण	ராமனோடு	न कार्या	கூடாது.
संयोद्धुं	எதிர்க்க,	एनं	இவனை
तव	உனக்கு	द्रष्टुं च	நீ கண்ணெடுத்துப்
न क्षमं	நினைக்கத் தக்கதன்று ;	अर्हसि न	கூடாது [பார்க்கவும்]

बहवः साधवो लोके युक्ता धर्ममनुष्ठिताः । परेषामपराधेन विनष्टाः सपरिच्छदाः ॥ २० ॥

लोके	“உலகில்	परं	{ பிறர்களுடைய (சம் பந்தப்பட்ட பாப களுடைய)
धर्म अनुष्ठिताः	தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களும்,	अपराधेन	குற்றத்தால்
युक्ताः	ஆத்ம குரணிகளுமரண	सपरिच्छदाः	பந்துக்களைவிட்டபே
साधवः	புண்யர்தயாக்களாகிய	विनष्टाः	ஆழிவடைந்திருக்கிறார்கள்.
बहवः	பலர்		

सोऽहं तवापराधेन विनश्येयं निशाचर । कुरु यत्तं क्षमं तत्त्वमहं त्वानुयासि ह ॥

निशाचर	ஆசுக்கர !	ते	உனக்கு
तव	உனது	क्षमं	உள்ளபடியால்
अपराधेन	குற்றத்தால்	कुरु	எற்றதாயிருக்கிறதை
सः अहं	அந்த நான்	अहं ह	சாட்சு.
विनश्येयं	நசுமண்டிவன்,	त्वा	உன்னை
यत्	ஆனபடியால்	अनुयासि न	செய்வற்றமாட்டேன்.

रामश्च हि महातेजा महासत्त्वो महाबलः ।

रामः हि	“ராமனோ
महातेजाः	மஹா பராக்கிரமமுடையவன்.
महासत्त्वः	மஹா ஆற்றமுடையவன்.
महाबलः	மஹா பலவான்.

अपि राक्षसलोकस्य भवेदन्तकरो हि सः ॥

राक्षसलोकस्य हि	ராட்சஸனுடைய சமூகத் திருக்க
सः	அவன்
अन्तकः	அதனது கிளைக்கப்பவனாக
भवेत् अपि	ஆய்விடுவன.

यदि शूर्पणखाहेतोर्जनस्थानगतः खरः । अतिवृत्तो हतः पूर्वं रामेणाहिष्टकर्मणा ॥ २३ ॥

अत्र ब्रूहि यथा तत्त्वं को रामस्य व्यतिक्रमः ॥ २४ ॥

जनस्थानगतः	“ ஜனஸ்தானத்தி	रामेण	ராமனாலு
खरः	கரன் [கிருந்த	हतः यदि	கொல்லப்பட்டதில்
शूर्पणखाहेतोः	சூர்ப்பணவகக்குப்	यथा तत्त्वं	நடத்தது எதுவே
पूर्वं	முதலில் [பரிந்து	ब्रूहि	சொல்லு. [அதை
अतिवृत्तः	நியாயத்தை மீறியவ	अतः	இதில்
	னாயுடைய	रामस्य	ராமனது
अहिष्टकर्मणा	குற்றமற்ற செய்கை	व्यतिक्रमः	குற்றம்
	பயமுடைய	कः	என்ன ?

इदं वचो बन्धुहितार्थिना मया यथोच्यमानं यदि नाभिपत्स्यसे ।

सवान्धवस्त्यक्ष्यसि जीवितं रणे हतोऽद्य रामेण शरैरजिह्मैः ॥ २५ ॥

बन्धुहितार्थिना	“ அன்பனின் நன்மை	रणे	போரில்
	யே நாகும்	रामेण	ராமனாலு
मया	என்னால்	अजिह्मैः	குறி தப்பாது செல்
यथा	உள்ளபடி	शरैः	பாணங்களால் [தூம்
उच्यमानं	கொல்லப்படும்	सवान्धवः	பந்துக்களோடுகூட
इदं	இந்த	अद्य	இப்பொழுதே [வே
वचः	சொல்லீ	हतः	கொல்லப்பட்டவனாலு
न अभिपत्स्यसे	நீ ஏற்றுக்கொள்ளா	जीवितं	உயிரை
यदि	விடில்,	त्यक्ष्यसि	கிடுவாய்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8021

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1309

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

मायामृगरूपग्रहणचोदना—மாயாமரனுருவும் கொள்ளத் தூண்டுவது.

मारीचेन तु तद्वाक्यं शेमयुक्तं निशाचरः । उक्तो न प्रतिजग्राह मर्तुकाम इवौषधम् ॥१॥

मारीचेन	மாரிகனாலு	मर्तुकामः	சாகத் துணிந்த ஒரு
उक्तः	சொல்லப்பட்ட		வன்
निशाचरः तु	அரக்கன் (ராவண	औषधं	மருந்தை
	னா) என்றால்	इव	எவ்வண்ணமோ
शेमयुक्तं	நன்மை பயக்கத்தக்க		அவ்வண்ணமே
	நாகிய	न प्रतिजग्राह	எடுத்துக்கொள்ள
तद्वाक्यं	அவனது மொழியை		வில்லை.

तं पथ्यहितवक्तारं मारीचं राक्षसाधिपः । अवधीत् परुषं वाक्यमयुक्तं कालचोदितः ॥

राक्षसाधिपः	“ஆசைக்கார் மன்னன்	அயுக்	ஆடாத நூல்
पथ्यहित-	அபாயமற்றதும் நன்	परुष	கொடியதுமான
वक्तारं }	மைபயக்கத்தக்கதை	वाक्यं	பின்வரும் பதிலை
	யும் சொல்லிய	कालचोदितः	தெய்வத்தால் ஏதப்
तं	அந்த		பட்டவனாய்
मारीचं	மாரீசனைப்பார்த்து	अवधीत्	சொன்னான்.

यत्किञ्चित्दयुक्तार्थं मारीच मयि कथ्यते । वाक्यं निष्फलमत्यर्थमुक्तं वीजपिघोषरे ॥ ३ ॥

मारीच	“மாரீசனே !	वाक्यं किञ्चित्	சொல் எல்லாமும்
अयुक्तार्थं	தகாத பொருளை	उपरे	உவர் பூமியில்
यत्	எது [உடைய	उसं	வினாக்கப்பபட்ட
मयि	என்னிடத்தில்	वीज इव	நிதைபோலவே
कथ्यते	சொல்லப்பட்டதோ	अत्यर्थं	என்னளவும்
एतत्	இந்த	निष्फलम्	பயனைற்றது.

त्वद्वाक्यैर्न तु मां शक्यं भेत्तुं रामस्य संयुगे । पापशीलस्य मूर्खस्य मानुषस्य विशेषतः ॥

पापशीलस्य	“பாப சபாவுமுடைய	संयुगे	பொருளில்
मूर्खस्य	மூர்க்கனும் [வலும்,	मां	என்னை
विशेषतः	ஆதினும்	भेत्तुं	பயமுறுத்தித்தூர்த்த
मानुषस्य	மானிடனுமாயிய	त्वद्वाक्यैः तु	உன் வாக்கியங்களி
रामस्य	ராமனுடைய	न शक्यम्	முடியாது. [இனும்

यस्त्यक्त्वा सुहृदो राज्यं मातरं पितरं तथा । स्त्रीवाक्यं प्राकृतं श्रुत्वा वनमेकपदे गतः ॥
अवश्यं तु मया तस्य संयुगे खरघातिनः । प्राणैः प्रियतरा सीता हर्तव्या तव सन्निधौ ॥

यः	“எவன்	गतः	வந்திருக்கிறானு
प्राकृतं	அற்பமான	संयुगे	பொருள்
स्त्रीवाक्यं	பெண்ணொல்கை	खरघातिनः	கடலைக்கொன்ற
श्रुत्वा	கேட்டு,	तस्य	அவனுக்கு
एकपदे	ஒரேகாலத்தில்	प्राणैः प्रियतरा	உயிர்களும் இனிய
सुहृदः	அன்பர்களையும்,	सीता	சிதை [மனை
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்,	मया तु	என்னாலேயே,
मातरं	தாயானையும்,	अवश्यं	எய்வகையிலும்,
पितरं	தந்தையையும்,	तव सन्निधौ	உன் கண்முன்பாகவே
त्यक्त्वा	துறந்து,	हर्तव्या	அபகரிக்கப்படவேண்
वनं तथा	காட்டிற்கும்		டியவள்.

एवं मे निश्चिता बुद्धिर्हृदि मारीच वर्तते । न व्यावर्तयितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥

மாரீசு
மே புத்தி: என்னது அபிப்பிராயம்
ஹ்ரி மனத்தில்
एवं இப்படி யாய் [கற்றது,
निश्चिता वर्तते தீர்மானிக்கப்பட்டிரு-

सेन्द्रैः இந்திரனுள்ளிட்ட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் ஆக
रार्कना लुक्कड
व्यावर्तयितुं மாற்ற
न शक्या முடியாது.

दोषं गुणं वा संपृष्टस्त्वमेवं वक्तुमर्हसि । अपायं वाप्युपायं वा कार्यस्यास्य विनिश्चये ॥

अस्य "இந்த
कार्यस्य கார்யத்தை
विनिश्चये நிச்சயிக்கும் விஷயத்
दोषं தோஷத்தைப் [தில்
பற்றியோ,
गुणं वा குணத்தைப்பற்றி
யோ,

अपायं वा உபாயத்தைப்பற்றி
यோ,
उपायं वा உபாயத்தைப்பற்றி
यோ,
संपृष्टः வினாவப்பட்டவனாக
त्वं वा நீயிருந்தால்
एवं இப்படி
वक्तुं अर्हसि பேசக்கூடும்.

संपृष्टेन तु वक्तव्यं सचिवेन विपश्चिता । उद्यताञ्जलिना राज्ञे य इच्छेद्भूतिमात्मनः ॥

यः "எவன்
आत्मनः தனக்கு
भूति செஷமத்தை
इच्छेत् கோருகிறானோ,
(அப்படிப்பட்ட)
विपश्चिता கற்றறிந்த
सचिवेन तु மந்திரியாலுங்கூட

संपृष्टेन கேழ்க்கப்பட்டு
राज्ञे அரசன் முன்னிலையில்
उद्यताञ्जलिना { உயர்த்திய அஞ்ஜலி
உறஸ்தனாய் இருந்து
கொண்டு
वक्तव्यम् விண்ணப்பம் செய்வ
வேண்டியது.

वाक्यमप्रतिकूलं तु मृदुपूर्वं हितं शुभम् । उपचारेण युक्तं च वक्तव्यो वसुधाधिपः ॥ १० ॥

वसुधाधिपः "ஓர் மன்னன் [தனம்
हितं என்னை பயக்கத்தக்-
शुभं நல்லதாய்மிருக்கிற
वाक्यं तु பதிலையுங்கூட
उपचारेण { உபசாரத்தோடு;
(அரசர்களுக்குரிய
மரியாதையோடு)

युक्तं च கூடியதாயும்
अप्रतिकूलं மனங்கோளுதவண்
ணமாய்
मृदुपूर्वं இனிமைமாய்
वक्तव्यः சொல்லப்பட வேண்டி
யவன்.

सावमानं तु यद्वाक्यं मारीच हितमुच्यते । नाभिनन्दति तद्राजा मानाहो मानवर्जितः ॥

मारीच "மாரீசு
हितं நயிதமாயிருக்கும்
यत् எந்த ஒரு
वाक्यं तु பதிலும்
सावमानं ஆவாமரிவாதையுடன்
கூடினதாய்
उच्यते சொல்லப்படுகிறதோ,
तत् அதை

मानवर्जितः { தனதபிப்பராயம் சரி
யென்ற நம்பிக்கை
யில்லாதவனும்
मानाहः பிறர்களைக் கெளரவி
க்க உரியவனுமாய் நிய
राजा ஓர் அரசன்
न अभिनन्दति எகழியம் செய்கிற
எனில்லை.

पञ्च रूपाणि राजानो धारयन्त्यमितौजसः । अथेरिन्द्रस्य सोमस्य वरुणस्य यमस्य च ॥

अमितौजसः	"மகாபராக்கிராமசரஸி களாகிய	सोमस्य	சந்திரனுடையவும்,
राजानः	மன்னர்கள்	वरुणस्य	வருணனுடையவும்,
अमे:	அக்னிபகவா னுடை யவும்,	यमस्य च	யமனுடையவும்
इन्द्रस्य	இந்திரனுடையவும்,	पञ्च	ஐந்து
		रूपाणि	அம்சங்களை
		धारयन्ति	வாசிக்கின்றார்கள்.

औण्यं तथा विक्रमं च सौम्यं दण्डं प्रसन्नताम् । धारयन्ति महात्मानो राजानः क्षणदाचर ॥
तस्मात्सर्वास्यवस्थासु मान्याः पूज्याश्च पार्थिवाः ॥ १३ ॥

क्षणदाचर	"ஆரக்க!	दण्डं	துண்டிக்குவாத்தை யும்
सहात्मानः	மகாத்மாக்களாகிய	धारयन्ति	வாசிக்கின்றார்கள்.
राजानः	மன்னர்கள்,	तस्मात्	ஆகையால்
तथा च	அப்படியிருப்பதால் தான்	पार्थिवाः	மன்னர்கள்
औण्यं	தீவ்நனத் தன்மை யையும்,	सर्वासु	எல்லா
विक्रमं	பராக்ரமத்தையும்,	अवस्थासु	பிரஸத்திகளிலும்
सौम्यं	ஆனந்தத்தை விளைவி க்குந்தன்மையையும்,	मान्याः	பெருமையால் தீனைக் கத்தக்கவர்கள்.
प्रसन्नतां	தண்ணிலையையும்,	पूज्याः च	மரியாதையுடன் பேச த்தக்கவர்கள்.

त्वं तु धर्मविज्ञाय केवलं मोहमास्थितः । अभ्यागतं मां दौरात्म्यात् परुषं वक्तुमिच्छसि ॥

त्वं तु	"நீயே,	अभ्यागतं	உன்னிடம் வந்த
धर्मं	தர்மபின்னதென்ப	मां	என்னை
अविज्ञाय	அறியாது, [முத	दौरात्म्यात्	துஷ்டத்தனத்தால்
मोहं केवलं	மூடத்தனம் ஒன் றையே	परुषं	கிந்தனைபாண கொல்லை
आस्थितः	அடைந்தவனாக	वक्तुं	கொல்ல
		इच्छसि	அணுகத்தனை.

गुणदोषौ न पृच्छामि क्षेमं चात्मानि राक्षस । मयोक्तं तव चैतावत् सम्प्रत्यपितविक्रम ॥

अमितविक्रम	"அளவுகடந்தபராக்கி ர மகா கியாகிய	न पृच्छामि	நான் கேட்கவில்லை.
राक्षस	ஆரக்க! [பற்றியும்,	तव	உவக்கு
गुणदोषौ	குணதோஷங்களைப்-	मया च	என்னுடையே
आत्मनि	என் விஷயத்தில்	उक्तं	கொல்லப்பட்டது
क्षेमं च	சேஷமபின்னதென்ப தைப்பற்றியும்	संप्रति	இந்த சமயத்தில்
		एतावत्	(பின்வருமாறு) இவ்வ ளவுதான்.

अस्मिन् महाकृत्ये साहाय्यं कर्तुमर्हसि । शृणु तत्कर्म साहाय्ये यत्कार्यं वचनान्मम ॥

अस्मिन्	"இந்த	मम	எனது
महाकृत्ये	பெருங்காரியத்தில்	वचनात्	ஆக்கிணையைக்
त्वं	நீ		கொண்டு
साहाय्यं तु कर्तुं	உதவியையும் செய்ய	कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
अर्हसि	உடன்படவேண்டும்.	यत्	எதுவே
साहाय्ये	உதவிவிஷயத்தில்	तत् कर्म	அந்த காரியத்தை
		शृणु	சொல்லுகிறேன் கேள்.

सौवर्णस्त्वं मृगो भूत्वा चित्रो रजतविन्दुभिः । आश्रमे तस्य रामस्य सीतायाः प्रमुखे चर ॥

त्वं	"நீ	तस्य	அந்த
रजतविन्दुभिः	வெள்ளிப்புள்ளிக	रामस्य	ராமனது
	ளால்	आश्रमे	ஆசிரமத்தில்
चित्रः	அழகுற்று விளங்கும்	सीतायाः	சீதையின்
सौवर्णः मृगः	பொன்மாணுக	प्रमुखे	கண்முன்
भूत्वा	உருக்கொண்டு,	चर	ஒடித்திரி.

प्रलोभयित्वा वैदेहीं यथेष्टं गन्तुमर्हसि ॥ १८ ॥

वैदेहीं	"வைதேகியை	यथेष्टं	இஷ்டப்படி
प्रलोभयित्वा	வஞ்சித்துவிட்டு,	गन्तुं अर्हसि	நீ போய்விடலாம்.

त्वां तु मायामृगं दृष्ट्वा काञ्चनं ज्ञातविस्मया । आनयैनमिति क्षिप्रं रामं वक्ष्यति मैथिली ॥

मैथिली	"சீதை	रामं	ராமனைப்பார்த்து
काञ्चनं	பொன்மயமான	एवं	'இதை
मायामृगं	மணத்தோற்றத்தால் மாணுக விளங்கும்	क्षिप्रं	இப்பவே
त्वां	உன்னை	आनय	பிடித்துக்கொண்டு
दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமே,	इति	என்று [வாரும்]
ज्ञातविस्मया	ஆச்சரியத்தை யடைந் தவளராய்	वक्ष्यति	சொல்லுவான்.

अपक्रान्ते तु काकुत्स्थे दूरं यात्वा व्युदाहर । हा सीते लक्ष्मणेत्येवं रामवाक्यानु रूपकम् ॥

काकुत्स्थे	"ராமன்	लक्ष्मण इति	ஒ லக்ஷ்மண!" என்று
अपक्रान्ते तु	அப்புறம் சென்ற	एवं	இப்படியாய்
दूरं	வெகுதூரம் [பின்னர்,	रामवाक्यानुपकं	ராமனது மொழியை
यात्वा	நீ சென்று,		நிகர்த்ததாய்
हा सीते	"ஓ சீதே!	व्युदाहर	பாக்கச்சொல்லு.

तच्छ्रुत्वा रामपदवीं सीतया च प्रचोदितः । अनुगच्छति सभ्रान्तः सौमित्रिरपि सौहृदात् ॥

तत् श्रुत्वा	“அதைத் கேட்டு,	சௌகான்	அன்பின திசையத்தால்
सीतया च	வீணையா னும்	செப்ரான்:	திகிலடைந்தவனாய்
प्रचोदितः	நிரப்பத் தாழ்த்தப் பட்டவனாய்	ராமபத்வீ	ராமன் போனவழியை
सौमित्रिः अपि	வசந்தமணனும்	अनुगच्छति	தொடர்ந்து செல்லு வான்.

अपक्रान्ते च काकुत्स्थे लक्ष्मणे च यथासुखम् । आनयिष्यामि वैदेहीं सहस्राक्षः शचीमिव ॥

काकुत्स्थे	“ராமன்	शची	இந்திராணியை
अपक्रान्ते च	இல்லை மகிழ்வுக்குணை யிலும்,	इव	எவ்வண்ணமோ
लक्ष्मणे च	{ வசந்தமணனும் அப்ப முயே இல்லை மகிழ்வுக் குணையிலும்,	वैदेहीं	வைத்தேனியை
सहस्राक्षः	இந்திரன்	यथासुखं	அனுகூலமாக
		आनयिष्यामि	கவர்ந்துகொண்டுபோ ய்விடுவேன்.

एवं कृत्वा त्विदं कार्यं यथेष्टं गच्छ राक्षस । राज्यस्यार्थं प्रदास्यामि मारीच तव सुव्रत ॥

राक्षस	“அரக்க !	गच्छ	போய்விடு.
इदं	இந்த	सुव्रत	பெரும்செயல்களை
कार्यं	காரியத்தை	मारीच	மாரீச ! [யுடைய
एवं तु	இப்படியே	राज्यस्य अर्थं	ராஜ்யத்தில் பாதியை
कृत्वा	முடித்துவிட்டு,	तव	உனக்கு
यथेष्टं	உனது இஷ்டம்போல்	प्रदास्यामि	கொடுப்பேன்.

गच्छ सौम्य शिवं मार्गं कार्यस्यास्य विवृद्धये । अहं त्वानुगमिष्यामि सरथो दण्डकावनम् ॥

सौम्य	“நண்பனே !	अहं	நான்
अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்தை	दण्डकावनं	தண்டகாவனத்திற்கு
विवृद्धये	முடிப்பதற்காக	सरथः	சத்திலைக்கொ
शिवं मार्गं	நல்ல வழியில்	त्वा	உன்னை [ண்டு
गच्छ	செல்.	अनुगमिष्यामि	பின்பற்றுவருவேன்.

प्राप्य सीतामयुदेन वञ्चयित्वा तु राघवौ । लङ्कां प्रति गमिष्यामि कृतकार्यः सह त्वया ॥

राघवौ	“ராமவசந்தமணர்களை	प्राप्य	அடைந்து,
अयुदेन तु	போருக்கிடக்கொடா மலை	कृतकार्यः	கருககருத்பனாய்
वञ्चयित्वा	வஞ்சித்து,	त्वया सह	உன்னோடுகூடவே
सीतां	சீதையை	लङ्कां प्रति	லங்கைக்கு
		गमिष्यामि	போடுவேன்.

न चेत् करोषि मारीच हन्मि त्वामहमद्य वै । एतत्कार्यमवश्यं मे वलादपि करिष्यसि ॥

மாரிசு	“மாரிசு!	எனது	இந்த
கொழி ந செய்	செய்வதற்குத்தான்,	காரிய	காரியத்தை
தான்	உன்னை	சலாது	நின்பத்தத்தால் என்
அஃ	நான்		குணம்
அவ்வ	இப்பொழுதே	அவश्य	அவச்யமாய்
हन्मि वै	கொன்றுகொடுவேன்.	करिष्यसि	நி செய்தே தீரவேண்
मे	என்னு		டும்.

राज्ञो हि प्रतिकूलस्थो न जातु सुखमेधते ॥ २७ ॥

राज्ञः	“ஐர் அரசனுக்கு	जातु	ஒருக்காலும்
प्रतिकूलस्थः	விருப்பத்திற்கு மாறி	सुखं	நல்லாழ்வை
	நடப்பவன்	न एधते	அடையமாட்டான்.
		हि	இது திண்ணம்.

आसाद्य तं जीवितसंशयस्ते मृत्युर्ध्रुवो ह्यद्य मया विरुध्य ।

एतद्यथावत्परिश्रुत्त बुध्या यदत्र पथ्यं कुरु तत्तथा त्वम् ॥ २८ ॥

ते	“அவனை	मृत्युः	சாவு
आसाद्य	கிட்டின்,	ध्रुवः हि	திண்ணம்.
ते	உனக்கு	एतत्	இதை
जीवितसंशयः	{ சினைத்தாலும் சினை	यथावत्	உள்ளபடி
	க்களாம் என்கிற எ	बुध्या परिश्रुत्त	திர்க்காலோசனை செய்
	ண்ணமுடைய ஆப	अस	இல்லிவையத்தில் [அ,
	த்துத்தான்.	यत्	எது
मया	என்றோடு	पथ्यं	ஹிதமோ,
विरुध्य	விரோதிப்பின்	तत् तथा	அதையே
अद्य	இப்பொழுதே	त्वं कुरु	நி செய்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 8049

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 1337

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தி ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

पुनर्मारीचोपदेशः—மறுபடியும் மாரிசனின் உபதேசம்.

आज्ञप्तोऽराजवद्वाक्यं प्रतिकूलं निशाचरः । अववीत् परुषं वाक्यं मारीचो राक्षसाधिपम् ॥

प्रतिकूलं	தென்கவிலை க்கத்தக்க	मारीचः	மாரிசன்,
वाक्यं	சொல்லை	परुषंवाक्यं	கொடிய சொல்லை
अराजवत्	அரசனுக்கடுக்காத	राक्षसाधिपं	ராட்சஸமன்னனைப்
	வண்ணம்		பார்த்து
आज्ञप्तः	செய்ய ஆக்கலை	अववीत्	பின்வருமாறு மொ
निशाचरः	அரக்கனான [பெற்ற		ழித்தான்.

केनायमुपदिष्टस्ते विनाशः पापकर्मणा । सपुत्रस्य सराष्टस्य सामात्यस्य निशाचर ॥ २ ॥

निशाचர	“அரக்க!	सामात्यस्य	மந்திரிமார்க்களைநி
ते	உனக்கு	अयं	இந்த [கூடவும்,
सपुत्रस्य	புத்திரர்களைநி	विनाशः	அழிவு
	வும்,	पापकर्मणा	பாபியாகிய
सराष्टस्य	ராஜ்யத்தோடுகூட	केन	எவனால்
	வும்,	उपदिष्टः	உபதேசிக்கப்பட்டது.

कस्त्वया सुखिना राजन्नाभिनन्दति पापकृन् । केनेदमुपदिष्टं ते मुन्युद्ररमपावृतम् ॥ ३ ॥

राजन्	“அரசே!	इदं	இந்த
सुखिना	சுகந்திம வாழும்	मुन्युद्ररं	எமனது விட்டுவாசல்
त्वया	உன்னால்	अपावृतं	திறந்திருப்பதாக
पापकृन्	பாபியாகிய	केन	எவனால்
कः	எவன்	ते	உனக்கு
न अभिनन्दति	திருப்தி அடைய	उपदिष्टम्	செட்டிக்காட்டப்பட்ட
	வில்லை.		டது.

शत्रवस्तव सुव्यक्तं हीनवीर्या निशाचराः । इच्छन्ति त्वां विनश्यन्तमुपरुद्धं वर्यायसा ॥

तव	“உனது	वर्यायसा	உன்னிலும் பலசாலி
हीनवीर्याः	குறைந்த பலமுள்ள	त्वां	உன்னை [யால்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	उपरुद्धं	தகையப்பட்டு
शत्रवः	மற்றுமுள்ள சத்து	विनश्यन्ते	நாசமடைந்தவராய்
	முக்கள்,	सुव्यक्तं इच्छन्ति	எதிர்பார்க்கின்றனர்.

केनेदमुपदिष्टं ते क्षुद्रेणाहितवादिना । यस्त्वाभिच्छति नश्यन्तं स्वकृतेन निशाचर ॥ ५ ॥

क्षुद्रेण	“அல்பனும்	निशाचर	அரக்க!
अहितवादिना	அகிதத்தை சொல்லு	यः	எந்த அவன்
केन	எவனால் [பலமுமான	एषां	உன்னை
इदं	இது	स्वकृतेन	அவனது குற்ச்சியால்
ते	உனக்கு	नश्यन्ते	நாசமடைந்தவனாக
उपदिष्टं	உபதேசிக்கப்பட்டது.	इच्छति	விருப்புகொள்.

वध्या खलु न हन्यन्ते सचिवास्तव रावण । ये त्वामुत्पथमारुहं न निगृह्णन्ति सर्वशः ॥

रावण	“ராவண!	तव	உனது
ये	எவர்கள்	सचिवाः	அந்த மந்திரிகள்
उत्पथं आरुहं	துர்மார்க்கத்தி புது	वध्याः खलु	கொல்லப்படவேண்டி
त्वां	உன்னை [ந்த		பவர்களையினுந்தும்
सर्वशः	ஸர்வபிரகாரத்தினும்	न हन्यन्ते	கொல்லப்படாதிருக்க
निगृह्णन्ति न	தடுக்காதிருக்கின்றனர்		கின்றனர்.
	கவனம் ;		

अमात्यैः कामवृत्तो हि राजा कापथमाश्रितः । नियाह्यः सर्वथा सद्भिर्न निग्राह्यो निगृह्यसे ॥

காமவृत्த:	"மனம்போனபடி நடக்கின்றவனும்,	सर्वथा	எப்படியும்
कापथं	துர்மார் க்கத்த	निग्राह्यः	தடுக்கப்படவேண்டி யவன்.
आश्रितः	அடைந்தவனுமாகிய	निग्राह्यः	தடுக்கப்படவேண்டி யவனாகிய தீ,
राजा	இர் அரசன்,	न निगृह्यसे	தடுக்கப்படா திருக் கின்றனை.
सद्भिः	நல்ல	हि	இது திண்ணம்.
अमात्यैः	மந்திரிமார்களால்		

धर्ममर्थं च कामं च यशश्च जयतां वर । स्वामिप्रसादात् सचिवाः प्राप्नुवन्ति निशाचर ॥

जयतां वर	"ஜயதர லிகளி லுத்த	कामं च	வேண்டியவற்றையும்,
निशाचर	அரக்கா ! [மரோ !	यशः च	புகழையும்,
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	स्वामिप्रसादात्	அரசனின் சேஷமத் தால்
धर्मं	தர்மத்தையும்,	प्राप्नुवन्ति	அடைகிறார்கள்.
अर्थं च	பொருளையும்,		

विपर्यये तु तत्सर्वं व्यर्थं भवति रावण । व्यसनं स्वामिवैगुण्यात् प्राप्नुवन्तीतरे जनाः ॥

रावण	"ராவண !	स्वामिवैगुण्यात्	அரசனது சேஷமக் குறைவால்
विपर्यये	மாறில்	इतरे	மற்ற
तत् सर्वं	அவையெல்லாமும்	जनाः	ஜனங்கள்
व्यर्थं तु	நிஷ்பிரயோஜனமா கவே	व्यसनं	கஷ்டத்தை
भवति	ஆகிறது.	प्राप्नुवन्ति	அடைகிறார்கள்.

राजमूलो हि धर्मश्च यशश्च जयतां वर । तस्मात् सर्वास्ववस्थासु रक्षितव्या नराधिपाः ॥

धर्मः च	"தர்மமென்பது	नराधिपाः	மன்னர்கள்,
राजमूलः	அரசனாகிய முதலே கையுடையது	सर्वासु	எல்லா
यशः च हि	புகழும் அப்படியே,	अवस्थासु	சமயங்களிலும்
जयतां वर	ஜயதர லிகளி லுத்தம் !	रक्षितव्याः	நன்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள்.
तस्मात्	ஆகையால்		

राज्यं पालयितुं शक्यं न तीक्ष्णेन निशाचर । न चापि प्रतिकूलेन नाविर्नातेन राक्षस ॥

निशाचर	"அரக்க !	न	முடியாது.
राज्यं	சாளுத்த	राक्षस	ராக்ஷஸ !
पालयितुं	காப்பிக்க	अविर्नातेन च	இத்தியாதிக்கிரஹமில் நாதவனாலும்
तीक्ष्णेन	கொடியவனால்	न	முடியாது.
न शक्यं	முடியாது.		
प्रतिकूलेन	ஆளக்கூங்கு மீகோ		
अपि	தமயகாப்பவனாலும்		

ये तीक्ष्णमन्त्राः सचिवा भज्यन्ते सह तेन वै । विषमे तुरगाः शीघ्रा मन्दसारथयो यथा ॥

ये	எந்த	விஷமே	மேடுபள்ளம் தலத்தில்
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	शीघ्राः	கடுவேகமுன்னவை
तीक्ष्णमन्त्राः वै	தூர்போதனைபுற்றவர் களோர், ஆவர்கள்	मन्दसारथयः	கனும் நிதனையற்றபாசர்களை புடைமனைவகுமுமான
तेन सह	அந்த ராஜாடுவாடு கூட்டுவ	तुरगाः यथा भज्यन्ते	குதிரைகள் போலவே சாரசமடைகிறார்கள்.

बहवः साधवो लोके युक्ता धर्ममनुष्ठिताः । परेषामपराधेन विनष्टाः सपरिच्छदाः ॥ १३ ॥

लोकै	உலகில்	बहवः	அவ்வளவு,
धर्म	தர்மத்தை	परेषां	பிறர்களை
अनुष्ठिताः	அனுஷ்டித்திருவர் களும்,	अपराधेन	தோஷத்தால் [கூட்டுவ
युक्ताः	தர்மசுந்தனைபுற்றவர்	सपरिच्छदाः	பரிவாசங்களுடன்-
साधवः	சாதுக்கள் [கருமான	विनष्टाः	அழிந்திருக்கின் ார்கள்.

स्वामिना प्रतिकूलेन प्रजास्तीक्ष्णेन रावण । रक्ष्यमाणा न वर्धन्ते मेघा गोमायुना यथा ॥

रावण	“ராவணா!	प्रजाः	பிரஜைகள்
तीक्ष्णेन	கொடியவனும்	गोमायुना	தூர் நரிபால்
प्रतिकूलेन	பிரஜைகளின் நன்மை வை கருதாதவனுமான	मेघाः	கூதிகள்
स्वामिना	மன்னனால்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
रक्ष्यमाणाः	பாதுகாக்கப்படும்	वर्धन्ते न	விருத்தியடைய மாட்டார்கள்.

अवश्यं विनशिष्यन्ति सर्वे रावण राक्षसाः । येषां त्वं कर्कशो राजा दुर्बुद्धिरजितेन्द्रियः ॥

रावण	“ராவணா!	राजा	அரசனாகிறபொ;
येषां	எவர்களுக்கு	राक्षसाः	(அந்த) அரசர்க்கள்
त्वं	நீ	सर्वे	எத்தோருமே
कर्कशः	அஞ்சா நெஞ்சனும்,	अवश्यं	கட்டாயமாய்
दुर्बुद्धिः	தர்புத்தியுள்ளவனும்,	विनशिष्यन्ति	நாசமடைப்போகி ார்கள்.
अजितेन्द्रियः	ஐம்புலங்களை அடக் காதவனுமாய்,		

तदिदं काकतालीयं घोरमासादितं मया । अत्रैव शोचनीयस्त्वं समैन्यो विनशिष्यसि ॥

तत्	அந்த	आसादितं	அடைபப்பட்டிருக்கி
इदं	இந்த	अस	இவ்வடியத்திற்[றது;
घोरं	கஷ்டம்	शोचनीयः	கிசாப்படித்தக்கவ
मया	என்னால்	त्वं एव	நீயும் [னாகிய
काकतालीयं *	{ காக்கை வரவும் தந் நிலையும் வரவாய் விடுத்ததால் என்றபடி	समैन्यः	சேனையுடன் கூட்டுவே
		विनशिष्यसि	மடிந்துபோகப் போகின்றாய்.

मां निहत्य तु रामश्च न चिरात्वां वधिष्यति । अनेन कुतकृत्योऽस्मि म्रिये यदरिणा हतः ॥

ராம:	“ராமன்,	ஹத:	கொல்லப்பட்டவனாய்
मां	என்னை	म्रिये	நான் இப்பவே
निहत्य तु	கொன்றுவிட்டு,		சாகின்றேன்.
न चिरात्	சீக்கிரமாகவே	यत् अनेन	என்கிற இந்தக்கார
त्वां च	உன்னையும்		ணத்தால்
वधिष्यति	கொல்லப்போகிறான்.	कुतकृत्य:	கல்கினையளாய்
अरिणा	புன்யாத்மாவால்	अस्मि	ஆகிறேன்.

दर्शनादेव रामस्य हतं मामुपधारय । आत्मानं च हतं विद्धि हत्वा सीतां सवान्धवम् ॥

रामस्य	“ராமனை	सीतां	சீதையை
दर्शनात् एव	கண்டதொத்திரத்தி	हत्वा च	கவந்தாவந்ததும்,
	லேயே	आत्मानं	உன்னையும்
मां	என்னை	सवान्धवं	உறவினர்களுடன்
हतं	கொல்லப்பட்டவனாய்	हत्	கொல்லப்பட்டவனாய்
उपधारय	நீ நிச்சயித்துக்கொள்.	विद्धि	நீ உணர்க.

आनयिष्यसि चेत् सीतामाश्रमात् सहितो मया । नैव त्वमसि नाहं च नैव लङ्का न राक्षसाः ॥

मया सहितः	“என்னுடன்கூடிய நீ	अहं च	நானும்,
सीतां	சீதையை	न	உய்யேன்.
आश्रमात्	ஆதரமத்திலிருந்து	लङ्का एव	இலங்கையுள்,
आनयिष्यसि	எடுத்துவந்துவிடு	न	இராது.
चेत्	ஆனால், [கருய்	राक्षसाः	அரக்கர்களும்
त्वं एव	நீயும்,	न	உய்யார்கள்.
न असि	உய்யாய்.		

निवार्यमाणस्तु मया हितैषिणा न मृष्यसे वाक्यमिदं निशाचर ।

परेतकल्या हि गतायुषो नरा हितं न गृह्णन्ति सुहृद्भिरीरितम् ॥ २० ॥

निशाचर	“அரக்கா !	गतायुषः	ஆயுள் குன்றி
हितैषिणा	நன்மைபயக்கேரளும்	परेतकल्याः	பிணக்கொருக்கு சமரன்
मया	என்னால்		மரகிய
निवार्यमाणः तु	தடுக்கப்படுகிறவனாக	नराः	மனிதர்கள்
	இருக்கையிலும் நீ	सुहृद्भिः	நண்பர்களால்
इदं	இந்த	ईरितं	கொல்லப்பட்ட
वाक्यं	நற்போதனையை	हितं हि	நற்புத்தியையும்
न मृष्यसे	ஏற்றுக்கொள்ளா	न गृह्णन्ति	எத்துக்கொள் கிறார்கள்
	திருக்கின்றனை.		விலகில்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். || ४२ ||

मायासुखरूपग्रहणम्—மாயாமானுசுவம்கொள்வது.

एवमुक्त्वा तु परुषं मारीचो रायणं ततः । गच्छावेत्यब्रवीदीनो भयाद्राविश्चरप्रभोः ॥

மாரீசன்	மனம் கொத்தவனுய்
மேற்கண்ட	அப்பொழுது
கடுஞ்சொல்லை	ராவணனைப் பார்த்து
சொல்லிய பின்னர்,	“நாம் இருவரும் போ
அரக்கராசனிடத்தில்	என்றும் [போம்”
பயத்தால்	சொன்னான்.

दृष्ट्वाहं पुनस्तेन शरचापासिधारिणा । मद्बोधयतशस्त्रेण विनष्टं जीवितं च मे ॥ २ ॥

“பாணம், வில், கத்தி	தென	அவனால்
இவைகளை தரித்தவ	அஃ	நான்
னும்,	கூறு:	பார்க்கப்பட்டேன்
என் வதைக்கென்று	புன:	என்றால்,
சித்தமாக்கப்பட்ட	மே	எனது
ஆயுதங்களை யுடைய	ஜீவितं च	உயிரும்
வனுமான	विनष्टम्	ஒழிந்ததே.

न हि रामं पराक्रम्य जीवनं प्रतिनिवर्तते । वर्तते प्रतिरूपोऽसौ यमदण्डहतस्य ते ॥ ३ ॥

“ராமனை	தெ	உனக்கு
எதிர்த்து, [ஓய்	அசௌ	இவன்
உயிரோடு இருப்பவ-		
ன திருப்புகிறதெல்லாம்.	प्रतिरूपः	{ அவனுக்குக்கொண்டவ
யமனது தண்டனைக்கு		ஓய். (சீர்த்தியை
பாத்திரனாகியிட்ட	वर्तते	யமனாய்)
		வந்திருக்கிறான்.

किं नु शक्यं मया कर्तुमेवं त्वयि दुरात्मनि । एष गच्छाम्यहं तात स्वस्ति तेऽस्तु निशाचर ॥

“இப்படியாய்	तात	அப்பா!
தூரத்திலாவாகிய	अहं	நான்
உன் விஷயத்தில்	एषः गच्छामि	குறிதா போகின்றேன்.
என்னால் செய்வதற்கு,	निशाचर	அரக்கா!
சாத்யமானது	ते	உனக்கு
என்ன இருக்கிறது.	स्वस्ति असु	நலமுண்டாகட்டும்.”

प्रहृष्टस्त्वभवचेन वचनेन स रावणः । परिष्वज्य सुसंश्लिष्टमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

रावणः रा.வணன்
तु இஸ்விஷயத்தில்
तेन वचनेन அந்த மொழியால்
प्रहृष्टः மிகவும் களித்தவனாக
अब्रवीत् ஆயினன்.

सः அவன்
सुसंश्लिष्टं परिष्वज्य இறுகத் தழுவி,
इदं பின்வரும்
वचनं சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

एतच्छौण्डीर्ययुक्तं ते मच्छन्दादिव भाषितम् । इदानीमसि मारीचः पूर्वमन्यो निशाचरः ॥

ते “உன்னுடைய
एतत् இந்த
शौण्डीर्ययुक्तं { விசத்தன்மை நன்கு
விளக்கக் காட்டுகிற
தான்
भाषितं சொல்
मच्छन्दात् इव என் விருப்பமின்படியே
இருக்கிறது.

इदानीं இப்பொழுதுதான்
मारीचः மாரீசனென்னும்
அரக்கனாய்
असि விளக்குகின்றனை.
पूर्वं இதற்கு முந்தி
अन्यः வேறொரு
निशाचरः அரக்கனாய்
இருந்தாய்.

आरुह्यतामयं शीघ्रं रथो रत्नविभूषितः । मया सह तथा युक्तः पिशाचवदनैः खरैः ॥ ७ ॥

रत्नविभूषितः “ரத்னங்களால் ஆன
கரிக்கப்பட்டதும்,
पिशाचवदनैः பேய்முகங்களுற்ற
खरैः கோவேறுகழுதை
களால்
युक्तः तथा சூட்டப்பெற்றதுமான

रथः ரதம்
अयं இதோ இருக்கிறது.
मया सह எனினோடுகூடவே
शीघ्रं சீக்கிரமாய்
आरुह्यताम् ஏறிக்கொள்ளப்பட
ட்டும்.

प्रलोभयित्वा वैदेहीं यथेष्टं गन्तुमर्हसि । तां शून्ये प्रसभं सीतामानयिष्यामि मैथिलीम् ॥

वैदेहीं “கைவதேவியை
प्रलोभयित्वा வஞ்சித்துவிட்டு,
यथेष्टं உனதிஷ்டப்படி
गन्तुं अर्हसि நீ போகலாம்.
तां அந்த
मैथिलीं மிதிலைமன்னன்
மகனாகிய

सीतां சீதையை
शून्ये ஒருவருமில்லாத
சமயத்தில்
प्रसभं பலாத்கரித்து
आनयिष्यामि தூக்கிக்கொண்டு
வந்துவிடுகிறேன்.”

ततो रावणमारीचौ विमानपिव तं रथम् । आरुह्य ययतुः शीघ्रं तस्मादाश्रममण्डलात् ॥

ततः அப்பொழுது
रावण-) रा.வணனும்
மாரீசு) மாரீசனும்,
विमानं इव { விண்ணவியில் சொல்
வல்லவ் தெய்வவிம
னம் போன்றதான்

तं रथं அந்த ரதத்தில்
शीघ्रं சீக்கிரமாகவே
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு,
तस्मात् அந்த
आश्रममण्डलात् ஆசிரம எல்லையி
ययतुः சென்றார்கள். [ருந்து

तथैव तत्र पश्यन्तो पत्तनानि वनानि च । गिरीश्च सरितः सर्वा राष्ट्राणि नगराणि च ॥

तस	வழியில்	सर्वाः	எல்லா வற்றையுமும்,
पत्तनानि	கடலோரம் இருக்கும் பட்டணங்களையும்,	राष्ट्राणि	நாடுகளையும்,
वनानि च	வனங்களையும்,	नगराणि च	நகரங்களையும்,
गिरीन् च	மலைகளையும்,	पश्यन्तो	பார்த்துகொண்டே,
सरितः	சதிகள்	तथैव	அப்படியே சென்றார்கள்.

समेत्य दण्डकारण्यं राववस्याश्रमं ततः । ददर्श सहमारीचो रावणो राक्षसाधिपः ॥

राक्षसाधिपः	ராகாசாதிபன் எனுகிய	समेत्य	அடைந்து,
रावणः	ராவணன்,	ततः	அவ்விடத்திலு
सहमारीचः	மாரசேனோடுகூட	राववस्य	ஸ்ரீராமரது
दण्डकारण्यं	தண்டகாரணபத்தை	आश्रमं	ஆசிராமத்தை
		ददर्श	கண்டான்.

अवतीर्य रथात्सस्मात्ततः काञ्चनभूषणात् । हस्ते गृहीत्वा मारीचं रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

रावणः	ராவணன்,	मारीचं	மாரசேனை
ततः	அவ்விடத்திலு	हस्ते	கையில்
काञ्चनभूषणात्	பொன்னுலகங்கரிகி	गृहीत्वा	பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டு,
सस्मात्	அந்த [கைப்பட்ட	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
रथात्	ரதத்திலின்றி	अब्रवीत्	சொன்னான்.
अवतीर्य	இறக்கி,		

एतद्रामाश्रमपदं दृश्यते कदलीवृतम् । क्रियतां तत् सखे शीघ्रं यदर्थं वयमागताः ॥ १३ ॥

रामाश्रमपदं	ராமரது ஆசிராமமா னது	यदर्थं	எதற்காக
कदलीवृतं	வானழமாக்களால் குழப்பெற்றதாய்	वयं	நாம்
एतत्	இதோ	आगताः	இக்கு வந்திருக் கொண்டோ,
दृश्यते	காணப்படுகிறது.	तत्	அது
सखे	அன்பனே!	शीघ्रं	தீவிரவே
		क्रियताम्	ஆரம்பிக்கப்பட்டதும்.

स रावणवचः श्रुत्वा मारीचो राक्षसस्तदा । मृगो भूत्वाऽऽश्रमद्वारि रामस्य विचचार ह ॥

तदा	அப்பொழுது	मृगः ह	மரணகவே
सः	அந்த	भूत्वा	ஆகி,
मारीचः	மாரசேனன்னும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
राक्षसः	ஆரக்கன்	आश्रमद्वारि	ஆசிராமத்தின் முன்
रावणवचः	ராவணனது சொல்லை		புறத்திலு
श्रुत्वा	கேட்டு,	विचचार	உலாவினான்.

स तु रूपं समास्थाय महद्दद्भुतदर्शनम् । मणिप्रवरमृद्गायः सितासितमुखाकृतिः ॥ १५ ॥
 रक्तपद्मोत्पलमुख इन्द्रनीलोत्पलश्रवाः । किञ्चिदभ्युन्नतग्रीव इन्द्रनीलदलाधरः ॥ १६ ॥
 कुन्देन्दुवज्रसङ्काशमुदरं चास्य भास्वरम् । मधुकनिभपार्श्वश्च पद्मकिञ्चलकसन्निभः ॥ १७ ॥
 वैदूर्यसङ्काशखुरस्तनुजङ्घः सुसंहतः । इन्द्रायुधसवर्णेन पुच्छेनोर्ध्वं विराजता ॥ १८ ॥
 मनोहरः स्निग्धवर्णो रत्नैर्नानाविधैर्वृतः । क्षणेन राक्षसो जातो मृगः परमशोभनः ॥
 वनं प्रज्वलयन् रम्यं रामाश्रमपदं च तत् ॥ १९ ॥

ச:	அது	பசுக்கிண்க-	தாமரைப்பூவின் கா
மஹத்-முக-	பார்ப்பதற்கு மிகவும்	சந்நிப:	னை நிறுத்தினது.
தர்சனம்	ஆச்சரியகரமாயிருக்	வீடூர்-	வைநிர்ப்பங்களை நிகர்த்
ரூபம்	உருவத்தை [நின்ற	சங்காசுர:	த காலக்குளம்புகளை
சமாஸ்தாய து	அடைந்திருக்கையில்,		உடையது.
மணிபுர- } மூட்டாய:	சிறந்த சத்தினங்களால் வைப்பப்பெற்ற கொ ம்புதுளிகளையுடை யது.	தனுஜங்:	மெல்லிய முழங்கால் களை உடையது.
சிதாஸி- } முகாசுதி:	வெளுத்தும் உறுத்து முள்ள முகத்தோற் றத்தையுடையது.	சுசஹ:	சதைப்பரிசுத்த கணுக் களை உடையது.
ரக்தபத்மோத்பலமுக:	செந்தாமரைமையும் கருநெய்தலையுமொ த்த முகமுடையது.	இन्द्रாயு- } சவரணம்	வானவில்லை நிகர்த்து
இन्द्रநீலோத்ப- } லா:	இந்திரநீலத்தையும் உத்பலத்தையுமொ த்த காதுகளுடை	கர்வ் விராஜதா	உயரத்தில் விளங்கும்
கிஞ்சித்	கொஞ்சம் [யது.	புச்சேன	வாலால்
அப்யுன்னதகிரீவ:	உயர்ந்த கழுத்தை உடையது.	மனோஹ:	மனதைக் கவரக் செய்வது.
இन्द्रநீல- } தலாடர:	இந்திரநீலத்துண்டு பொன்ற உதட்டை உடையது.	ஸ்நிஃதவரணி:	பலபலப்பான நிற
அச்ய உதர்	இதனது வயர்,	நானாவித:	பற்பல [முள்ளது.
கும்பே- } வஜ்ரசங்காசம்	முல்லைமலர், சந்திரன், வைரக்கல், இவைக ளையொத்த நாய்	ரத்:	சத்தனங்களால்
பாஸ்வரம்	அழகுமுற்றது.	சூத:	பொதியப்பெற்றது.
மதூகநிப- } பாதி: ச	இதுப்பைப்பூவை ஒத்த பக்கங்களு டையது.	ராட்சச:	அரக்கன்
		தந்	அந்த
		ரம்ய	அழகான
		ராமாஸ்ரமபதம்	ராமனது ஆக்ரமத் தையும்
		வனம் ச	வனத்தையும்
		ப்ரஜ்வலயந்	ஒளிபெறச் செய்துக் கொண்டு
		க்ஷணே	ஒரு கொடிப்பொழு தில்
		பரமசோபன:	மிக அழகுவாய்ந்த
		மூர:	மாணக
		ஜாத:	ஆயினன்.

मनोहरं दर्शनीयं रूपं कृत्वा स राक्षसः । प्रलोभनार्थं वैदेह्या नानाधातुविचित्रितम् ॥
विचरंश्च वनं सर्वं शादूलानि समन्ततः ॥ २० ॥

ச: ராக்ஷச:	ஆந்த ஆரக்கன்,	नानाधातु-	பலவித கரவர்க்கற்க
मनोहरं	மன திற்கினியதும்	विचित्रितं }	ளாவழுகுவாய்ந்து
दर्शनीयं	கண்ணுக்கினியது		விளங்கும்
	மாண	वनं सर्वं	வனம் எங்கும்
रूपं	ரூபத்தை	शादूलानि	பசும்புற்றரைகளில்
कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு,	समन्ततः	எங்கும்
वैदेह्या:	வைதேகியை	विचरन् च	திரிந்துகொண்டும்
प्रलोभनार्थं	வலுப்பதற்காக		இருந்தான்.

रूपैर्विन्दुशतैश्चित्रो भूत्वा स प्रियदर्शनः । विटर्पानां किसलयान् भङ्क्त्वाऽदन् विचचार ह ॥

स:	ஆவன்,	विटर्पानां	மரக்களின்
रूपै:	வெள்ளிமயமான	किसलयान्	தவிர்களை
विन्दुशतै:	பல புள்ளிகளால்	भङ्क्त्वा	கடித்து,
चित्रः	அழகுற்றதாய்	अदन्	தின்னுகொண்டு
प्रियदर्शनः	பார்க்க இனியதாய்	विचचार	திரிந்தான்.
भूत्वा	ஆகி,	ह	காண்!

कदलीगृहकं गत्वा कर्णिकारानितस्ततः । समाश्रयन् मन्दगतिः सीतासन्दर्शनं तथा ॥

कदलीगृहकं	{ काण्डमரங்களால் குழுப்பெற்ற ஆச்சாமத்	मन्दगतिः	மெதுவாய் நடந்தது
	தை		னாய்
इतस्ततः	இங்குமங்கும்	सीतासन्दर्शनं	சீதாப்பிரட்டியாகுக்
गत्वा	சுற்றிவந்து,	तथा	குடப்பலனாகுமவ
कर्णिकारान्	கர்ணிகாரமெனும்		ண்ணமாய்
	விருகதங்களை	समाश्रयन्	அடைந்தான்.

राजीवचित्रपृष्ठः स विरराज महामृगः । रामाश्रमपदाभ्यांश्च विचचार यथासुखम् ॥

स:	ஆந்த	विरराज	கிளங்கிற்று,
महामृगः	மாயா மரன்	रामाश्रम-	ராமராமது ஆச்சாமத்
राजीव-	தாமரை மலர்போல்	पदाभ्यांश्च	திற்கு அருகில்
चित्रपृष्ठः }	அழகிய பின் தட்டு	यथासुखं	நீண்டப்படி
	களை அடையதாய்	विचचार	திரிந்தது.

पुनर्गत्वा निवृत्तश्च विचचार मृगोत्तमः । गत्वा मुहूर्तं त्वरया पुनः प्रतिनिवर्तते ॥ २४ ॥

मृगोत्तमः	ஆந்தச் சிறந்த மான்	मुहूर्तं	சிறுதுகாலம்
गत्वा	ஒடி,	त्वरया	வேகமாய்
निवृत्तः च	திரும்புகிறதாய்	गत्वा	ஒடி,
पुनः	மீண்டும் மீண்டும்	पुनः	மீண்டும்
विचचार	திரிந்தது.	प्रतिनिवर्तते	திரும்பிவந்தது.

विक्रीडंश्च कचिद्रूपौ पुनरेव निषीदति । आश्रमद्वारमागम्य मृगयूथानि गच्छति ॥ २५ ॥

कचिद्रूपौ	சில இடத்தில்	पुनः एव	மீளவும்
विक्रीडन् च	துள் ளிக்குகாண்டும்,	निषीदति	படுக்கிறது.
आश्रमद्वारं	ஆசிரமத்தின் வாயி	मृगयूथानि	மரண்குட்டங்களில்
	றுக்கு	गच्छति	செர்கிறது.
आगम्य	வந்து,		

मृगयूथैरनुगतः पुनरेव निवर्तते ॥ २६ ॥

मृगयूथैः	மரண்குட்டங்களால்	पुनः एव	மீளவும்
अनुगतः	பின்பற்றப்பட்டதாய்	निवर्तते	திரும்புகிறது.

सीतादर्शनमाकाङ्क्षन् राक्षसो मृगतां गतः । परिभ्रमति चित्राणि मण्डलानि विनिष्यतन् ॥

मृगतां गतः	மாணுவங்கொண்ட	चित्राणि	அழகிய
राक्षसः	ஆரக்கன்,	मण्डलानि	கதிகளை
सीतादर्शनं	சீதைக்கு கப்புலனாகு	विनिष्यतन्	செய்துகொண்டு
	தலை	परिभ्रमति	சுற்றித்திரிந்தான்.
आकाङ्क्षन्	கருதியவனாய்		

समुद्दीक्ष्य च तं सर्वे मृगा ह्यन्ये वनेचराः । उपागम्य समाधाय विद्रवन्ति दिशो दश ॥

अन्ये	மற்றுமுள்ள	समुद्दीक्ष्य	கண்டு,
वनेचराः	ஆசிரமத்திலுள்ள	उपागम्य	அருகிற்சென்ற,
मृगाः	மரண்கள்	समाधाय	மோந்துபார்த்து,
सर्वे हि	எல்லாமும்,	दश दिशः च	பத்து திக்குகளிலும்
तं	அதை	विद्रवन्ति	ஒடுகின்றன.

राक्षसः सोऽपि तान् वन्यान्मृगान्मृगवधे रतः । प्रच्छादनार्थं भावस्य न भक्षयति संस्पृशन् ॥

ச:	அது	प्रच्छादनार्थं	மறைப்பதற்காக
मृगवधे	மாண்களைக் கொல்ல	तान्	அந்த
रतः	ஆஸக்தியுடைய [தில்	वन्यान् मृगान्	காட்டுமாண்களை
राक्षसः अपि	அரக்கனுந்ருந்தும்,	संस्पृशन्	நக்கிக்கொண்டு
भावस्य	சுயரூபத்தை	न भक्षयति	தின்னாதிருந்தது.

तस्मिन्नेव ततः काले वैदेही शुभलोचना । कुसुमावचयव्यथा पादपानभ्यवर्तत ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	कुसुमावचय-	} புஷ்பாம்பறிக்குமுந்
तस्मिन्नेव काले	அதேசமயத்தில்	व्यथा	
शुभलोचना	அழகிய கண்களை		தேரக்கொண்டவ
	யுடைய		ளாய்
वैदेही	சிதாப்பிராட்டியார்,	पादपान्	புஷ்பச்செடிகளை
		अभ्यवर्तत	கிட்டினாள்.

कर्णिकारानशोकांश्च चूतांश्च मदिरेक्षणा । कुसुमान्यपचिन्वन्ती चचार हचिरानना ॥

मदिरेक्षणा	அழகிய கண்களுந்த	कर्णिकारान्	கர்ணிகாரம் எனும்
	வனும்,		விருத்தங்களைபும்,
हचिरानना	{ அழகிய திருமுகமண்	अशोकान् च	அசோகமரக்களைபும்
		चूतान् च	மாமரக்களைபும்
कुसुमानि	புஷ்பங்களை	चचार	சுற்றிச்சுற்றி
अपचिन्वन्ती	கொய்துகொண்டிருக்		உலாவினாள்.
	கின்றவனாய்		

अनर्हाऽरण्यवासस्य सा तं रत्नमयं मृगम् । मुक्तामणिविचित्राङ्गं ददर्श परमाङ्गना ॥

परमाङ्गना	ஸ்திரீரத்னமும்,	मुक्तामणि-	} முத்து, மாணிக்கம்
अरण्यवासस्य	வனவாஸத்திற்கு	विचित्राङ्गं	
अनर्हा	எற்றவனல்லாதவளு		துகைகளால் அழகி
	மான		யபுள்ளிகளையுடைய
			உடறுடையதும்,
		रत्नमयं	ரத்னமயமாகிருக்கிற
		तं मृगं	துமான
		दर्श	அந்த மாண
सा	அவள்,		பார்த்தாள்.

तं सा रुचिरदन्तोष्ठी रूप्यधातुतनूहम् । विस्मयोत्कुलनयना सखेहं समुदैक्षत ॥ ३३ ॥

रुचिरदन्तोष्ठी	{ அழகிய பற்களையும் உதடுகளையும்முடைய வளரகிய	तं	அந்த
सा	அவள்,	विस्मयोत्कुल- नयना	{ ஆச்சர்யத்தால் மலர்ந் த கண்களுற்றவ ளாகி
रूप्यधातु- तनूहं }	{ வெள்ளிமயமான மயி ருடன் வினங்கும்	सखेहं	பிறகு ஆனையுடன்
		समुदैक्षत	உற்றுப்பார்த்தாள்.

स च तां रामदयितां पश्यन् मायामयो मृगः । विचचार ततस्तत्र दीपयन्निव तदनम् ॥

सः	அந்த	पश्यन् च	கவனித்துக்கொண்டே
मायामयः	மாய	ततः तत्र	அங்கங்கே
मृगः	மரன்	तन् वने	அவ்வனத்தை
रामदयितां	ஸ்ரீராமர் பத்தினியா கிய	दीपयन् इव	ஒளிபெறக்கொய்து கொண்டு
तां	அவளை	विचचार	உலாவிற்று.

अदृष्टपूर्वं तं दृष्ट्वा नानारत्नमयं मृगम् । विस्मयं परमं सीता जगाम जनकात्मजा ॥ ३५ ॥

जनकात्मजा	சூனகரின் திருமகளாக கிய	तं	அந்த
सीता	சீதாம்பிராட்டியார்	मृगं	மரனை
अदृष्टपूर्वं	இதுவரையிலும் பார் த்திராததும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
नानारत्नमयं	பலவித ரத்னங்களால் வினங்குவதுமான	परमं	பரம
		विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
		जगाम	ஆடைந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3104

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1392

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकादशोऽङ्कि वर्तमानकथामसङ्गः

இவ்விதம் புராதனமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பதினான்றாவது தீனத்தில் நடக்கும் கதையின் பிரசங்கம் முடிவுபெற்றது.

त्रिचवारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

सीताप्रलोभनम्—சீதையை ஏமாற்றுவது.

सा तं संप्रेक्ष्य सुश्रोणी कुसुमान्यपरिचिन्वती । हैमराजतवर्णाभ्यां पार्श्वभ्यामुपशोभितम् ॥
प्रहृष्टा चानवद्याङ्गी मृष्टहाटकवर्णिनी । भर्तारमभिचक्रन्द लक्ष्मणं चापि सायुधम् ॥ २ ॥

அனவதாங்ரி	தோஷா ஹித திருமே னியையுடையவளும்,	ஹைராஜத- வரணாப்யா	பொன்றிதம் வெள்ளி நிறமுள்ள
சுசுரோணி	{ அழகு வாய்ந்த பின் தட்டுக்கொடியுடையவ ளும்,	பார்ஷாப்யா அபுஷோபிதம்	இரு பக்கங்களால் அழகு வாய்ந்து விளங் அதை [கும்
மூஸுதாடக- வரணிணி	{ பத்தரைமாத் துத் தங் கநிறமுடையவளு மான	சம்ப்ரேக்ஷ்ய மஹுஷா	கண்டு, மிகச் சந்தேகமடை
சா	அவள்,	மதாரீ ர	பர்த்தாவையும் [ந்து
குகுசுமானி	புஷ்பங்களை	சாயுதம் அபி	ஆயுதபாணியாகவே
அபரிசிவதி	பறித்துக்கொண்டு	லக்ஷ்மணி ர	லக்ஷ்மணனையும்
		அபிசிவகந்த	உரக்கக்கூப்பிட்டாள்.

तयाऽऽहूतौ नरव्याघ्रौ वैदेह्या रामलक्ष्मणौ । वीक्षमाणौ तु तं देशं तदा ददृशतुर्मगम् ॥

தயா	அந்த	தே	அந்த
வெதேஹ்யா	வைதேஹியால்	தேசம்	இடத்தை
ஆஹூதௌ	அழைக்கப்பட்ட	வீக்ஷமாணௌ து	கவனிக்கின்றவர்கள்
நரவ்யாஹௌ	புருஷோத்தமர்களா		ளாய்
	கய	ததா	அப்பொழுது
ராமலக்ஷ்மணௌ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்ம ணரும்	சூரம்	மாண
		தூஷாது:	பார்த்தவர்கள்.

शङ्कमानस्तु तं दृष्ट्वा लक्ष्मणो राममब्रवीत् । तमेवैनमहं मन्ये मारीचं राक्षसं मृगम् ॥ ४ ॥

லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணன்	“அஹ்	நான்,
தே	அதை	ஏனே சூரம்	இந்த மாண
தூஷா	பார்த்து,	தே	அந்த
சங்கமானே து	சந்தேகப்படுகின்றவ ராகி	மாரிசி	மாரிசனெனும்
ராம	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து	ராட்சசம் ஏவ	அரக்கனாகவே
அபவீத்	பின்வருமாறு சொன் னார்.	மனயே	என்னனுமிறேன்.

चरन्तो मृगयां हृष्टाः पापेनोपाधिना वने । अनेन निहता राजन् राजानः कामरूपिणा ॥

राजन् "நாதா !
 वने வனத்தில்
 मृगयां चरन्तः வேட்டையாடிக்
 கொண்டு
 हृष्टाः களிப்புற்றிருந்த
 राजानः அரசர்கள்

कामरूपिणा நினைத்தபடி உருவங்
 களைபெடுக்கவல்ல
 अनेन இந்த
 पापेन பரபிரயல்
 उपाधिना வஞ்சகத்தால்
 निहता: கொல்லப்பட்டிருக்கி
 றார்கள்.

अस्य मायाविनो माया मृगरूपमिदं कृतम् । भानुमत्पुरुषव्याघ्र गन्धर्वपुरसन्निभम् ॥ ६ ॥

पुरुषव्याघ्र "புருஷோத்தம !
 गन्धर्वपुर- } காணல் நீர்போல் தோ
 सन्निभं } ண்டியும் இல்லாதது
 मादिव आकषयत्तिल मारुता
 कण्ठम् कर्तव्यं पुत्रमेवम्
 णत्तिर्गु निशाय

भानुमत् ஒளிபெற்று விளங்
 கிக்கொண்டு
 इदं இப்படியாய்
 कृतं தேரன் ஹகுறுமான
 मृगरूपं மரணுருவம்
 अस्य இந்த
 मायाविनः மாயாவியினது
 माया மாயை.

मृगो ह्येवंविधो रत्नविचित्रो नास्ति राघव । जगत्यां जगतीनाथ मायैषा हि न संशयः ॥

जगतीनाथ "ஸோகநாத !
 राघव ஸ்ரீராம !
 जगत्यां உலகில்
 रत्नविचित्रः சத்தனங்களாலினமிக்
 கப்பெற்ற

एवंविधः இப்படிப்பட்ட
 मृगः हि மரணென்பதே
 न अस्ति இல்லை.
 एषा இது
 माया हि மாயைதான்;
 न संशयः சந்தேகமில்லை."

एवं ब्रुवाणं काकुत्स्थं प्रतिवार्य शुचिस्मिता । उवाच सीता संहृष्टा चर्मणा हृतचेतना ॥ ८ ॥

चर्मणा மான்தோலால்
 हृतचेतना கவரப்பட்ட மனமு
 सीता தோப்பிராட்டியார்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 ब्रुवाणं பேசும்

काकुत्स्थं லக்ஷ்மணரை
 शुचिस्मिता புன்னகைகொண்டு
 प्रतिवार्य தடுத்து,
 संहृष्टा மிகஆகையுற்றவளாய்
 उवाच பின்வருமாறு மொழி
 ந்தாள்.

आर्यपुत्राभिरामोऽसौ मृगो हरति मे मनः । आनयनं महाबाहो क्रीडार्थं नो भविष्यति ॥

आर्यपुत्र "பரணநாதா !
 असौ இந்த
 अभिरामः அழகிய
 मृगः மான்
 मे எனது
 मनः மனதை
 हरति கவர்கின்றது.

महाबाहो மகாபாகுவே !
 एनं இதை
 आनय பிடித்துவர திருவுளம்
 नः நமக்கு [பற்றும்.
 क्रीडार्थं பொழுதுபோக்கு
 भविष्यति வதற்கு
 ஏற்றதாயிருக்கும்.

इहाश्रमपदेऽस्माकं बहवः पुण्यदर्शनाः । मृगाश्चरन्ति सहिताश्चमराः समरास्तथा ॥ १० ॥

इह	" இப்பொழுது	चमराः	வெளுப்பு கவரிமான்
अस्माकं	கமது		களும்,
आश्रमपदे	ஆசிரமத்தெருத்தில்	समराः	கருப்புக் கவரிமான்
पुण्यदर्शनाः	பார்க்க இனிய		களும்,
बहवः	அனேக	सहिताः तथा	உட்டக்கட்டமாக
मृगाः	மான்களும்,	चरन्ति	திரிதின் தன்.

कक्षाः पृषतसङ्घवथ वानराः किनरास्तथा । विचरन्ति महाबाहो रूपश्रेष्ठा मनोहराः ॥

महाबाहो	" மகாபாருவே !	पृषतसङ्घः च	புன் லிமான் களும்,
रूपश्रेष्ठाः	மிகக் அழகுடையந்த	वानराः	குரங்குகளும்,
	வைகளும்,		
मनोहराः	மனோகரமானவைகளும்	किनराः तथा	{ குதிரை முகமுள்ள
	மான்		நின்னாகென்ற மிரு
			கங்களும்,
कक्षाः	காடிகளும்,	विचरन्ति	திரிதின் தன்.

न चास्य सदृशो राजन् दृष्टपूर्वो मृगः पुरा । तेजसा क्षमया दीप्त्या यथाऽयं मृगसत्तमः ॥

राजन्	" நாதா !	तेजसा	வலிமைபா லும்
अस्य	இதற்கு	क्षमया	பொறுமைபா லும்
सदृशः	நிகராகிய	दीप्त्या यथा	ஒளிபா லும்
मृगः च	மான்	मृगसत्तमः	மான்களில் உத்கர்ஷம்
पुरा	இதற்குமுந்தி		புரானது
दृष्टपूर्वः न	பார்க்கப்படவேயில்லை	अयं	இது.

नानावर्णविचित्राङ्गो रत्नविन्दुसमाचितः । द्योतयन् वनमव्यग्रं शोभते शशिसन्निभः ॥

नानावर्णः	" பன்மணித வர்ணங்களால்	शशिसन्निभः	சசினிக்கு சேருற்ற
विचित्राङ्गः		वनं	காடு [தாய்
	வங்களை யுடையதாய்	अव्यग्रं	முழுமையும்
रत्नविन्दुः	சத்திப்புள்ளிகளால்	द्योतयन्	ஒளிபெறச்செய்து
समाचितः		शोभते	கொண்டு
	குவிந்தாய்		கொண்டு கிறதது.

अहो रूपमहो लक्ष्मीः स्वरसम्पन्न शोभना । मृगोऽद्भुतो विचित्रोऽसौ हृदयं हरतीव मे ॥

अहो रूपं	" என்ன ரூபம் !	विचित्रः	அதிக அழகுக்கிற
अहो लक्ष्मीः	என்ன அழகு !	मृगः	மான்
शोभना	அழகிய	मे	எனது
स्वरसम्पन्न च	சுவரபாக்யம்தான்	हृदयं	மனதை
असौ	இந்த [என்ன !	हरति इव	குழுவும் கொள்ளை
अद्भुतः	ஆச்சர்யமானதும்		கொண்டுகிறதே.

यदि ग्रहणमभ्येति जीवन्नेव मृगस्तव । आश्चर्यभूतं भवति विस्मयं जनयिष्यति ॥ १५ ॥

मृगः	“மான்	आश्चर्यभूतं	ஆச்சர்யமாக
जीवन् एव	உயிருடனே	भवति	இருக்கும்.
तव	தேவரீருக்கு	विस्मयं	பிதர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தைபுடும்
ग्रहणं अभ्येति	கையில் சிடிபடு	जनयिष्यति	உண்டுபண்ணும்.
यदि	மானால் ;		

समाप्तवनवासानां राज्यस्थानां च नः पुनः । अन्तःपुरविभूषार्थो मृग एव भविष्यति ॥

समाप्तवन- वासानां पुनः राज्यस्थानां च नः	“வனவாசத்தை முடித்து மீண்டும் சாஸ்தத்திலிருக்கும் நமக்கு	एवः मृगः अन्तःपुर- विभूषार्थः भविष्यति	இந்த மான் அந்தப்புரத்திற்கு ஓர் அலங்காரமாக இருக்கும்.
--	---	---	---

भरतस्यार्यपुत्रस्य श्वश्रूणां मम च प्रभो । मृगरूपमिदं व्यक्तं विस्मयं जनयिष्यति ॥१७॥

प्रभो भरतस्य आर्यपुत्रस्य श्वश्रूणां मम च	“பராத ! பரதனுக்கும், கணவரான தேவரீருக்கும், மாமியர்களுக்கும், எனக்கும்,	व्यक्तं मृगरूपं इदं विस्मयं जनयिष्यति	நன்கு அலங்கரிக்கப் பெற்ற அழகிய மானாகிய இது ஆச்சர்யத்தை விளைவிக்கும்.
---	--	---	--

जीवन्न यदि तेऽभ्येति ग्रहणं मृगसत्तमः । अजिनं नरशार्दूल रुचिरं मे भविष्यति ॥

नरशार्दूल मृगसत्तमः ते जीवन्	“புருஷோத்தம ! மான்களில் சிறந்ததாய் கிய இது தேவரீருக்கு உயிருடன்	ग्रहणं अभ्येति न यदि अजिनं मे रुचिरं भविष्यति	கையில் சிடிபடாத பசுவத்தின் தோல் எனக்கு மன ஸந்தோஷத்தருளும். [வதாக
---------------------------------------	---	--	--

निहतस्यास्य सच्चस्य जावूनदमयत्वचि । शण्वृष्यां विनीतायामिच्छाम्यहमुपासितुम् ॥

अस्य निहतस्य सच्चस्य शण्वृष्यां विनीतायाम्	“இந்த மான்டுபொன பிராணியினது, தர்ப்பாசனத்தில் விரிக்கப்பட்ட	जाम्वूनदमयत्वचि अहं उपासितुं इच्छामि	பொன் மான் தோலில் நான் பாக்களில் உட்காருவதற்கு ஆசைப்படுகிறேன்.
--	--	---	---

कामवृत्तिमिदं रौद्रं स्त्रीणामसदृशं मतम् । वपुषा त्वस्य सचस्य विस्मयो जनितो मम ॥

इदं	“இந்த	तु	ஆபினும்
कामवृत्तं	நிலைத்தபடி நடக்கிற	अस्य	இந்த
	தென்பது	सचस्य	பிராணிபின்பது
स्त्रीणां	குலமகளிற்களுக்கு	वपुषा	அழகின் திசயத்தால்
असदृशं	தகாததும்,	मम	எனக்கு
रौद्रं	கஷ்டத்தை விளைவிப்	विस्मयः	ஆசை
मतं	விதி; [பது என்றும்	जनितः	உண்டானது.”

तेन काञ्चनरोम्णा तु मणिप्रवरशृङ्गिणा । तरुणादित्यवर्णेन नक्षत्रपथवर्चसा ॥

वभूव राघवस्यापि मनो विस्मयमागतम् ॥ २१ ॥

काञ्चनरोम्णा	பொன்போன்ற மாலை	नक्षत्रपथ- } वर्चसा तु }	நகத்தத்திரங்களுக்கு கொப்பாண புள்ளிக ளை புடைபதுமான
	களுள்ளதும்,		
मणिप्रवरशृङ्गिणा	சிறந்த ரத்னங்களான	तेन	அதனால்
	கொம்புகளுள்ளதும்	राघवस्य अपि	ஸ்ரீராமனுக்கும்
		मनः	மனமானது
तरुणादित्य- } वर्णेन }	இளஞ்சூரியனது ஒளி	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
	வையுடையதும்	आगतं	அடைந்ததாக
		वभूव	ஆனது.

एवं सीतावचः श्रुत्वा तं दृष्ट्वा मृगमद्भुतम् । लोभितस्तेन रूपेण सीतया च प्रचोदितः ॥

उवाच राघवो हृष्टो भ्रातरं लक्ष्मणं वचः ॥ २२ ॥

एवं	மேற்கண்ட	प्रचोदितः च	பிரார்த்திக்கப்பட்ட
सीतावचः	சீதையின் சொல்லை		வருமாயி
श्रुत्वा	கேட்டு,	राघवः	ஸ்ரீராமர்,
तं मृगं	அந்த மாலை	हृष्टः	சந்தேசமடைந்தவ
अद्भुतं	அத்புதமானதாய்	भ्रातरं	தம்பியாகிய [ராம]
दृष्ट्वा	கவனித்து,	लक्ष्मणं	எத்தமணரைப்
तेन रूपेण	அந்த அழகால்		பார்த்து
लोभितः	மோகித்தவராயும்	वचः	பின்வருகொல்லை
सीतया	சீதாதேவியால்	उवाच	கொன்னார்.

पश्य लक्ष्मण वैदेहाः स्पृहां मृगमतामिमाम् । रूपश्रेष्ठतया ह्येष मृगोऽथ न भविष्यति ॥

लक्ष्मण	“எத்தமண !	पश्य	கவனி.
वैदेहाः	சீதையினது	अथ	இக்காலத்தில்
इमां	இந்த	एषः हि	இவ்விதமாகிய
मृगमतां	மான்றிது கொண்ட	मृगः	மான்
	குக்கும்	रूपश्रेष्ठतया	அழகின் திசயத்தோடு
स्पृहां	ஆசையை	न भविष्यति	கிடைக்கமாட்டாது.

न वने नन्दनोद्देशे न चैत्ररथसंश्रये । कुतः पृथिव्यां सौमित्रे योऽस्य कश्चित्समो मृगः ॥

नन्दनोद्देशे	{ இந்திரானது வனமா கிய நந்தனமெனும் வனத்தினும் இல்லை.	न	இல்லை.
न		सौमित्रे	ஸகந்தமுன !
चैत्ररथसंश्रये	{ சுபேரனது வனமா கிய சைத்ர ரதமெ ன்ற வனத்தினும்	अस्य	இதற்கு
वने		समः	ஒப்பான
		मृगः	மாண்
		यः कश्चित्	எதேனும்மொன்று
		पृथिव्यां	உலகில்
		कुतः	எது ?

प्रतिलोमानुलोमाश्च रुचिरा रोमराजयः । शोभन्ते मृगमाश्रित्य चित्राः कनकविन्दुभिः ॥

प्रतिलोमा-}	{ “குறுக்கும் செடுக்கு முள்ள	चित्राः	அலங்கரிக்கப்பெற்ற வைகளால்
नुलोमाः		रुचिराः च	அழகுவாய்ந்தவைக
रोमराजयः	ரோமவரிசைகள்	मृगं आश्रित्य	மாண்பிது [ளால்]
कनकविन्दुभिः	பொன்நிறமான புள் விகளால்	शोभन्ते	விளங்குகின்றன.

पश्यास्य जृम्भमाणस्य दीप्तामग्निशिखोपमाम् । जिह्वां मुखानिःसरन्तीं मेघादिव शतहृदाम् ॥

अस्य	“இது [பொழுது	निःसरन्तीं	தொக்குகிறதும்
जृम्भमाणस्य	வாய் திறக்கும்-	मेघात्	மேகத்திலிருந்து
अग्निशिखोपमां	அக்னிதீவாலைப்ப நிகர்த்து	शतहृदां इव	பின்னல்கொடி போன்றதுமான
दीप्तां	ஒவளித்துக்கொண்டு	जिह्वां	நரத்தை
मुखाव	வாயிலிருந்து	पश्य	பார்.

मसारगह्वर्कमुखः शङ्खमुक्तानिभोदरः । कस्य नामाभिरूपोऽसौ न मनो लोभयेन्मृगः ॥

मसारगह्वर्क-}	{ இந்திரலீலக்கல்லுருவனை போன்ற முகமுடை வதும்	अभिरूपः	பிக்க அழகியதுமான
मुखः		असौ	இந்த
शङ्खमुक्ता-}	{ சுக்குகளைபும் கண் முத்துக்களைபும் நிகர்த்த அடிவயறு டைவதும்	मृगः	மாண்
निभोदरः		कस्य नाम	எவனுக்குத்தான்
		मनः	மனதை
		लोभयेत् न	ஆசைப்படுமபடி செய்யாது ?

कस्य रूपमिदं दृष्ट्वा जावृनदसमप्रभम् । नानारत्नमयं दिव्यं न मनो विस्मयं व्रजेत् ॥

जावृनद-}	{ “பொன்னை நிகர்த்த ஒளிகொண்டதும் பலவித ரத்னமயமானதும்	रूपं	உருவத்தினை
समप्रभं		दृष्ट्वा	கண்டு,
नानारत्नमयं		कस्य	யாருடைய
		मनः	மனம்
दिव्यं	அற்புதமானதுமா	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
इदं	இந்த [வெ]	न व्रजेत्	அடையா திருக்கும்.

किं पुनर्मेयिली सीता बाला नारी न विस्मयेत् ॥ २८ ॥

நாரி	“பெண்ணும்	सीता	சீதை
बाला	சிறுவளுமாயிவ	न विस्मयेत्	ஆச்சரியமடையாதி
मेयिली	மிதிகிராஜன்மகளான	कि पुनः	ரூப்பம்என்பது எப்படி முடியும்?

मांसहेतोरपि मृगान् विहारार्थं च धन्विनः । व्रन्ति लक्ष्मण राजानो मृगयायां महावने ॥

लक्ष्मण	“ஊத்தமண !	विहारार्थं च	விளையாட்டுக்காகவும்
धन्विनः	வில்லா விகளான	महावने	பெருங்காட்டில்
राजानः	ராஜாக்கள்	मृगयायां	வேட்டையாடுதலில்
मांसहेतोः अपि	மாம்சத்திற்காகவும்,	मृगान्	மான்களை
		व्रन्ति	கொல்கின்றார்கள்.

धनानि व्यवसायेन विचीयन्ते महावने । धातवो विविधाश्चापि मणिरत्नमुवर्णिनः ॥ ३० ॥

महावने	“பெருங்காட்டில்	धनानि अपि	அபூர்வ வஸ்துக்க
मणिरत्न-	மாணிக்கங்களும்		ளும்,
सुवर्णिनः }	பொன்னுமணமந்த	व्यवसायेन	வேண்டிய முயற்சி
विविधाः	பல		கொண்டு
धातवः च	மண்கலந்த லோகங்கள்	विचीयन्ते	சேர்க்கப்படுகின்றன.
	ளும்,		

तत्सारमखिलं नृणां धनं निचयवर्धनम् । मनसा चिन्तितं सर्वं यथा शुक्रमतं तथा ॥

नृणां	“மனிதர்களுக்கு	तत्	அந்த
	சக்கிராசாரியின் கொ	अखिलं	முற்றிலும்
	ன்னை, (அதாவது	सर्वं	எந்ததாயினும்
शुक्रमतं	தினைத்தபடி பொரு	मनसा	மனதால் [மான
	ள்களைசேர்த்து பொ	चिन्तितं	விரும்பப்பட்டத-
	க்கிவத்ததை விதைத்	धनं सर्वं	அபூர்வப் பொருள்
	தல்)		எல்லாமும்
यथा तथा	எப்படியோ அப்ப	निचयवर्धनम्	பொக்கிவத்திற்கு பெ
	டியே		ருமை செய்வதாலும்.

अर्थी येनार्थकृत्येन संव्रजत्यविचारयन् । तमर्थमर्थशास्त्रज्ञाः प्राहुरर्थाश्च लक्ष्मण ॥ ३२ ॥

लक्ष्मण	“ஊத்தமண !	संव्रजति	(கேட்கிறது) ஆண்டுகி
अर्थी	பொருளை விரும்புகிற		ருளை,
	ஒருவன்	अर्थाः	புத்திமான்களாகிய
येन	எந்த	अर्थशास्त्रज्ञाः	அந்த (தீர்விய) சாஸ்
अर्थकृत्येन	உத்தேசிந்த காரியத்		தீர கீபுணர்கள்.
	தை முடிப்பதால்	तं च	அதைத்தான்
अविचारयन्	கரணதாமதஞ்செய்	अर्थं	ஆள் தியேன
	பாதகமுய்	प्राहुः	கொல்லுகிறார்கள்.

उत्थाय बहवोऽनेन मृगयायां जनाधियाः । निहताः परमेष्वासास्तस्माद्ध्यस्वयं मृगः ॥

परमेष्वासाः	சிதந்த வில்லாசனிக	निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
बहवः	பல [பாரண]	तस्मान्	ஆகையால்
जनाधियाः	கொந்தார்கள்	अथ	இந்த
मृगयायां	மேட்டையாடுகளில்	मृगः	மான்
अनेन	இவனால்	वध्यः तु	கொல்லப்படவேண்டும்
उत्थाय	மேல்நிழுந்து,		உய்தே.

पुरस्तादिह वातापिः परिभूय तपस्विनः । उदरस्थो द्विजान् हन्ति स्वर्गभोऽभ्यनरीमिव ॥

इह	“இங்கிடத்தில்	अभ्यनरीं	{ अश्वतरिण्य (ஆதரவ து கழுதைக்கும் பெ ண்குதிரைக்கும் சிற ந்த பிராணியை)
पुरस्तात्	இதற்குமுந்தி	स्वर्गभः	நனது கருவ.
वातापिः	வா தாபியெனுமரக் கன்	इव	எப்படியோ ஆப்ப டியே
तपस्विनः	தபஸ்விகளாகிய	हन्ति	கொன்றுகொண்டிருந் தான்.
द्विजान्	அந்தணர்களை		
परिभूय	வாழ்த்தி		
उदरस्थः	வயிற்றில் புகுந்தவ னாக		

स कदाचिच्चिराद्धोभादाससाद् महामुनिम् । अगस्त्यं तेजसा युक्तं भक्षस्तस्य वभूव ह ॥

सः	“ஆவன்	महामुनिं	முனிவர் பெருமா
चिरान्	நெடுநாளம் கழித்து	अगस्त्यं	அகஸ்தபகர் [அக்ய]
कदाचिच्च	ஒருக்கால்	आससाद्	கிட்டினான்.
लोभात्	பேராசையால்	तस्य ह	அவருக்கே
तेजसा	தவமலிமையோடு	भक्षः	உணவாக
युक्तं	விளங்கும்	वभूव	ஆயினான்.

समुत्थाने च तद्रूपं कर्तुं कामं समीक्ष्य तं । उत्स्पयित्वा तु भगवान् वातापिमिदमब्रवीत् ॥

भगवान्	“பகவானுருமவர்	समीक्ष्य	கண்டு.
समुत्थाने तु	கா ரியமுடிவிலேயோ	उत्स्पयित्वा च	புன்னைகை செய்தும்,
तं	அனை	वातापि	வா தாபியைப் பார்த்து
तद्रूपं	நிலுருபத்தை	इदं	பின்வருமாறு.
कर्तुं कामं	ஆடைய கிருப்பினவ னாக	अब्रवीत्	சொன்னார்.

त्वयाऽविगण्य वातापे परिभूताः स्वतेजसा । जीवलोके द्विजश्रेष्ठास्तस्मादसि जरां गतः ॥

वातापे	“வா தாபி !	द्विजश्रेष्ठाः	பிராமணுத்தமர்கள்
जीवलोके	இவ்வுலகில்	परिभूताः	ஏமாற்றப்பட்டிருக்கி
त्वया	உன்னால்	तस्मात्	ஆகையால் [நீர்கள்.
अविगण्य	ஆளோக்காமல்	जरां गतः	ஜீர்ணமாகிவிட்டவ
स्वतेजसा	உன் செருக்கால்.	असि	நீ ஆவாய். [இது

एवं तन्न भवेद्रक्षो वातापिरिव लक्ष्मण । मद्विधं योऽतिमन्येत धर्मनित्यं जितेन्द्रियम् ॥

भवेद्धतोऽयं वातापिरगस्त्येनेव मां गतः

॥ ४३ ॥

लक्ष्मण “ ஸக்ஷ்மணு !
 तत् अந்த
 रक्षः அரக்கன்
 वातापि इव வா தாபிபோல்
 एवं இப்படி
 भवेत् न இரண்.
 धर्मनित्यं தர்மத்தில் நிலையுள்ள
 जितेन्द्रियं ஜிதேந்திரியனுடைய
 मद्विधं என்னைப்போன்றவனை

यः अतिमन्येत எவன் ஏமாற்றுவானோ;
 अयं இவன்
 मां என்னை
 गतः அடைந்தவனுப்,
 वातापि வா தாபி
 अगस्त्येन அகஸ்தியரால்
 इव எவ்வண்ணாமோ
 हतः அழ்வண்ணாமே
 भवेत् கொல்லப்பட்டவனாக
 ஆருவன்.

इह त्वं भव सन्नद्धो यन्वितो रक्ष मौथिलीम् । अस्यामायत्तमस्माकं यत्कृत्यं रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन “ ஸக்ஷ்மணு !
 त्वं நீ
 इह இங்கேயே
 सन्नद्धः भव ஆயுதபாணியாயிரு.
 मौथिली சிதைதைய
 यन्वितः இடத்தைவிட்டு
 அசையாதவனாக

रक्ष பாதுகாத்துக்
 கொண்டிரு.
 अस्माकं நமது
 कृत्यं ஆரவேண்டிய காரியம்
 यत् எதுவோ அது
 अस्यां இவளிடத்தில்
 आयत्तम् முக்கியமானது.

अहमेनं हनिष्यामि ग्रहीष्याम्यपि वा सुगम् । यावद्रच्छामि सौमित्रे सुगमानयितुं द्रुतम् ॥

सौमित्रे “ ஸக்ஷ்மணு !
 एनं सुगं இந்த மாரீசன்
 अहं நான்
 हनिष्यामि கொல்லுவேன்.
 वा அல்லது
 ग्रहीष्यामि अपि உகிருடன் பிடித்து
 வருவேன்.

द्रुतं ஓடின
 सुगं மாரீசன்
 आनयितुं கொண்டு வருவதற்கு
 यावत् இதோ
 गच्छामि போகின்றேன்.

पश्य लक्ष्मण वैदेहीं सुगत्वचि गतस्पृहाम् । त्वचा प्रधानया खेप सुगोऽयं न भविष्यति ॥

लक्ष्मण “ ஸக்ஷ்மணு !
 सुगत्वचि மாண்டேரலில்
 गतस्पृहां ஆசைகொண்டிருக்
 वैदेहीं சிதைதைய [கும்
 पश्य கவனிப்பாயாக.
 एषः இது

अयं இப்பொழுது
 प्रधानया அதிகபடியாயிருக்கிற
 त्वचा தோலால்
 सुगः हि மாணுகவே
 न भविष्यति இருக்கப்போகிற
 தில்லை.

अप्रमत्तेन ते भाव्यमाश्रमस्थेन सीतया

॥ ४७ ॥

आश्रमस्थेन ஆத்ரமத்திலிருந்து
 ते கொண்டு
 உன்னால் (ஆர்வதம்)

सीतया சிதைபுடன்
 अप्रमत्तेन ஜாக்கிரதையுள்ளவனாக
 भाव्यम् இருக்கத்தக்கது. [ப்]

यावत्पृथक्मेकेन सायकेन निहन्यहम् । हन्यैतच्चर्ष चादाय शीघ्रमेव्यामि लक्ष्मण ॥ ४८ ॥

लक्ष्मण	“ஸகந்தமணு !	हवा	கொண்டு,
अहं	நான்	एतत् चर्षं	இந்த தேரலை
एकेन च	ஒரு	शीघ्रं	விரைவில்
सायकेन	பாயுதையால்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
पृथक्	புறநிலை	यावत्	உடனே
निहन्मि	கொல்லுவேன்.	एव्यामि	திரும்புவேன்.

प्रदक्षिणेनातिवलेन पक्षिणा जटायुषा बुद्धिमता च लक्ष्मण ।

भवाप्रमत्तः प्रतिगृह्य मैथिलीं प्रतिक्षणं सर्वत एव शङ्कितः ॥ ४९ ॥

लक्ष्मण	ஸகந்தமணு !	प्रतिगृह्य	பக்கலிலிருந்து
प्रदक्षिणेन	சுமார்த்தியசாலையும்		கொண்டு
अतिवलेन	மகாபலசாலையும்	सर्वतः एव	நாற்புறங்களிலிருந்
बुद्धिमता	புத்திமனனுமாகிய		தும்
जटायुषा	ஜடாயுவனுடன்	प्रतिक्षणं	எல்லா நேரங்களிலும்
पक्षिणा च	பகலிலேயும்	शङ्कितः	அபத்த எதிர்பார்ப்
मैथिलीं	சைதங்கு		பவனாய்
		अप्रमत्तः	உக்கமுடையவனாய்
		भव	இரு”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8154

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1442

चनुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திகளான்காலது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

मारीचबधः—மாரீசனைக் கொல்வது.

तथा तु तं समादिश्य भ्रातरं रघुनन्दनः । बबन्धासि महातेजा जाम्बूनदमयत्सरम् ॥ १ ॥

महातेजाः	மகா பராக்ஷிமகாலி	समादिश्य	கட்டளைவிட்டுவிட்டு,
रघुनन्दनः	ரூரகமர் பாகிய	जाम्बूनदमयत्सरं	பொற்பயுள்ள
तं भ्रातरं	அந்தத்தம்பிக்கு	असि	யானை
तथा तु	மேற்கண்டவாறு	बबन्ध	கட்டிக்கொண்டார்.

ततस्त्र्यवनतं चापमादायात्मविभूषणम् । आवध्य च कलापौ द्वौ जगामोदयविक्रमः ॥ २ ॥

उदयविक्रमः	மகா பிரசித்திபெற்ற	चापं	கோதண்டத்தை
	சூரபாகிய அவர்,	आदाय	எகயெடுத்துக்
ततः	அப்பொழுது		கொண்டு,
आत्मविभूषणं	தனக்கு அளங்கார	द्वौ	இரண்டு
	மாய் விளங்கும்	कलापौ च	ஆம்புராத்தூணிகளை
त्र्यवनतं	மூன்றிடங்களில்	आवध्य	கட்டிக்கொண்டு, [ஆம்
	விளைந்துள்ள	जगाम	புறப்பட்டார்.

तं वञ्चयानो राजेन्द्रमाव्रजन्तं निरीक्ष्य वै । वभूवान्तर्हितस्त्रासात्पुनस्सन्दर्शनेऽभवत् ॥ ३ ॥

ராஜேந்
த
ஆவ்ரஜன்
நிரீக்ஷ
வஹ்வான்
ஸாஸாத்

மன்னரைக்கு மன்னர
ஆவ்வரை [சிய
புறப்பட்டு வருகின்ற
கவனித்து, [வராய்
எமரற்றுக்கிறதாய்
நடுக்கத்தால்

அந்நிஃ
வஹுவ
புன: வை
ஸந்நர்ஸ
அஹவத்

கண்களுக்குப் புலப்பட
டாததாய்
இருந்தது.
சிலசமயங்களிலோ
கண்பார்வையின்
இருந்தது.

वद्वासिर्धनुरादाय पदुद्राव यतो मृगः

॥ ४ ॥

வடாஸி:
புன:
யத:
படுட்ராவ

கந்திவாய்க் கட்டிக்
கொண்டிருந்த ஆவர்
தனுரை

ஆடாய்
மூ:
யத:
படுட்ராவ

எடுத்துக்கொண்டு,
மரன்
இருத்தவிடத்திற்கு
ஒடினார்.

तं पश्यति स्म रूपेण द्योतमानमिवाग्रतः । अवेक्ष्यावेक्ष्य धावन्तं धनुष्पाणि महावने ॥ ५ ॥

अतिवृत्तमिषोः पाताह्योभयानं कदाचन । शङ्कितं तु समुद्रान्तमुत्पतन्तमिवाम्बरे ॥ ६ ॥

दृश्यमानमदृश्यं च वनोद्देशेषु केषुचित् । शिन्नाश्रैरिव संवीतं शारदं चन्द्रमण्डलम् ॥ ७ ॥

த
ரூபே
அஃரத்
யோதமான இவ
மஹாவனே
புனுஷ்பாணி
அவேக்ஷ்ய அவேக்ஷ்ய

அனாத,
உருவத்தால்
கண்முன்
ஒளிமயமாய் விளங்கு
கிறதுபோலவும்,
பெருங்காளில்
விண்ணை தரித்த தன்னை
திரும்பிப் பார்த்துக்
கொண்டே

ஸஸுஷ்பான்
அம்ப்ரே
உதயதந்த இவ
யனோதேஸு
கேபுசித்
சிஷாஸிரை:

மிகக்கலக்கக்கொண்
டதாயும்,
ஆகாசத்தில்
எழும்பிக் குதிக்கிற
துபோலிருக்கிற
தாயும்,
வனப்பிரதேசங்களில்
சிலவிடங்களில்,
கண்டங்கண்டமாயுள்

பாஃஸத்
இஸோ:
பாதாத்
அதிவ்ருத்
கடாஃவ
லோஹவான்
பாஃகித்ஸு
தூ:

ஒடுவதாயும்,
பாணத்தின்
விழ்ச்சியிலிருந்து
விளங்கியிருப்பதாயும்,
ஒரு சமயத்தில்
ஆசை காட்டுகிறதா
யும்,
சந்தேகக்கொண்ட
தாய்

ஸவீதத்
ஸாரத்
சந்ந்ரமண்தல் இவ
தூஸ்யமான்
அதூஸ்யம் ச
பஸ்யதி ஸ

எ மேகங்களால்
மூடுண்ட
சரங்காலத்திய
சந்திரமண்டலத்தைப்
போலவே
புலனாகிறதாயும்,
புலனாகாது மறைந்த
தாயும்,
கவனித்தார்.

सुहृतादेव ददृशे सुहृदूरात्मकाशते

॥ ८ ॥

சுஹ்ரதாவ்
வதூஸே

ஒரு கண்ணப்பொழுது
காணப்பட்டது.

சுஹ்:
வ்ராத்
ஸகாஸதே

அடிக்கடி
வெகுதூரத்தில்
விளங்கிற்று.

दर्शनादर्शनादेवं सोपाकर्षत राघवम् । सुदूरमाश्रमस्यास्य मारीचो मृगतां गतः ॥ ९ ॥

மூர்தா் கத:	மர தூரமுலவகினை கண்ட	அர்சனாந்	மர வலவகினை கண்ட
ச: மாரிச:	அந்த மாரிசன்		தூம்
ராஃவ்	ஸ்ரீராமரை	அச்ய அஸ்ரமச்ய	தூத ஆசரமத்திற்கு
ஏவ்	தூட்டாடிவாய்	சுதூர்	வெகுதூரமாகவே
ர்சனாந்	மரவலவகினைகொண்ட	அபாகர்ஸத்	தூதத் தவிட்டான்,
	தூம்		

आसीत्कुक्ष्यस्तु काकुत्स्थो विवशस्तेन मोहितः । अथावतस्थे सुश्रान्तश्लायामाश्रित्य शादूले ॥

காகுத்ச்ய:	ஸ்ரீராமர்,	ஆசீந்	தூருந்தார்.
தேந்	அதால்	சுசுரான்த: அய	கோபம் தணித்தவரை
			கிவ பின்னர்
மோஹித: து	{ ஆசைகொட்டி ஏமாற் தப்பட்டவராகயிருந் தனமாயல்	சாடூலே	புற்றசையில்
விவச:	மெய்ப்பதந்து	சுலாய்	நீழலை
குக்த:	திருவுள்ளமுந் தெரிவால்	ஆசுரிசய	அடைத்து
	ரசம்	அவதஸ்தே	சந்து காத்துநின்ற ளர்.

स तमुन्मादयामास मृगरूपो निशाचरः । मृगैः पग्वृतो वन्यैरदूरात्पत्यहव्यत ॥ ११ ॥

நிசாசர்:	அரக்கனாகிய	வனீ: மூரீ:	காட்டு மான்களால்
மூரூப:	மாணுருவக்கொண்ட	பரிவூ:	குழப்பட்டதால்
ச:	அது	அதூரத்	சமீபத்திலேயே
தே	அவரை	பத்யஹ்யத	திடீரென்று காணப் பட்டது.
உன்மாடியாமாச	பின்வருமாறு வஞ்சித் தது.		

यहीतुकार्षं दृष्ट्व पुनरेवाभ्यधावत । तक्षणादेव संश्रान्तपुनरन्तर्हितोऽभवत् ॥ १२ ॥

மஹீதுகார்ப்	ஒடிக்க உத்தேசங் கொண்ட அவரை	தக்ஷணாத்	தந்த சதனைத்தி
தூஷா எவ	கவனித்ததுமே,	சன்சாஸாத்	நெக்கத்தால். [லேயே
புன: எவ	பின்னும்	புன:	பின்னும்
அப்யதாவத்	திரும்பி ஓடிந்து.	அன்தர்ஹித:	கட்டினனாகாததால்
		அமாவத்	தூருத்தது.

पुनरेव ततो दूरादृक्षषण्डाद्विनिःसृतम् । दृष्ट्वा रामो महातेजास्तं हन्तुं कृतनिश्चयः ॥

தத:	பிறகு	தூக்ஷணடாத்	அடர்த்த மரக்கோலை
மஹாதேஜா:	மகத்தான் ஆற்றலு		யினின்று
ராம:	ஸ்ரீராமர், [கைய	வினி:சுரத்	வெளிகுருகதாய்
தே	அதை,	தூஷா	கவனித்து,
புன: எவ	பின்னும்	ஹ்நு	கொல்ல
தூராத்	வெகுதூரத்தின்	கூதநிசுதய:	நிர்மாணித்தார்.

भूयस्तु शरमुद्धृत्य कुपितस्तत्र राघवः

॥ १४ ॥

सूर्यरश्मिप्रतीकाशं ज्वलन्तमरिमर्दनम् । सन्धाय सुदृढे चापे विकृप्य बलवद्बली ॥ १५ ॥

तमेव मृगमुद्दिश्य ज्वलन्तमिव पक्ष्याम् । सुमोच ज्वलितं दीप्तमस्त्रं ब्रह्मविनिर्मितम् ॥

तस्य
வலி ராঘவ:
भूयः तु
कुपितः
सूर्यरश्मिप्रतीकाशं

அதன் பின்னர்த்
பலவாகுவதும் புதுராமர்
முன்னிலும் அதிக
திருவளநூலீதி [மாய
சூரியரக்ஷைக்களை

ज्वलन्तं

अरिमर्दनं

शरं

उद्धृत्य

बलवत्

विकृप्य

நிகர்த்து
ஜ்வலித்துக்கொண்டு
சத்ருக்களை அழித்த
பாணத்தை [வல்ல
எடுத்து,
வேண்டியமட்டும்
இழுத்து

सुदृढे

चापे सन्धाय

ब्रह्मविनिर्मितं

दीप्तं

ज्वलितं

अस्त्रं

ज्वलन्तं

पक्ष्या इव

तं मृगं एव

उद्दिश्य सुमोच

उद्दिश्य सुमोच

மகா உறுதியான

விளவில் பூட்டி,

சொல்ல மந்திரத்தால்

அரிமர்த்திக்கப்பட்டு,

ஒளிக்கொண்டு

அழ்னிவைத்தக்கற்றும்

அஸ்திரத்தை,

விவத்ததைக் கக்குகிற

பாம்பைப்போலிருக்

அந்த மாணியை [கிற

சூறிலைத்து எய்தார்.

शरीरं मृगरूपस्य विनिर्भिद्य शरोत्तमः । मारीचस्यैव हृदयं विभेदाशनिसन्निभः ॥ १७ ॥

अशनिसन्निभः

शरोत्तमः

मृगरूपस्य

இடிக்கொப்பான

பாணக்களில் கிறத்த

அது

மாணுருவங்கொண்

டிருத்த

मारीचस्य

शरीरं

विनिर्भिद्य

हृदयं एव

विभेद

மாரீரனுடைய

உடலை

கிழித்துக்கொண்டு,

ஹிருதயத்தையும்

பிளத்தது.

तालमात्रमथोद्धृत्य न्यपतत्स शरातुरः । विनदन् भैरवं नादं धरण्यामल्पजीवितः ॥ १८ ॥

शरातुरः

सः

अथ

भैरवं

नादं

विनदन्

பாணத்தால் தாக்கப்

அவன், [பட்ட

அப்பொழுது

பயங்கரமான

பேரொலியை

இட்டுக்கொண்டு

तालमात्रं

उद्धृत्य

अल्पजीवितः

धरण्यां

न्यपतत्

பலைமா உபரம்

கொம்பி

குத்தியிருடன் இருப்

தகையில் [பவனும்

விழுந்தான்.

अश्रियमाणस्तु मारीचो जहौ तां कृत्रिमां तनुम् । स्मृत्वा तद्वचनं रक्षो दध्यौ केन तु लक्ष्मणम् ॥ १९ ॥

इह प्रस्थापयेत्सीता तां शून्ये रावणो हरेत्

मारीचः

अश्रियमाणः तु

तां

कृत्रिमां तनुं

जहौ

रक्षः

तद्वचनं

स्मृत्वा

केन

மாரீசன்,

உயிரைவிழப்பவனாக

கிருத்தபொழுது

அத்த

பொய்யான உடலை

விட்டான்.

அரக்கன்

இராவணன் சொல்லி

கினைத்து,

"எத்த உபாயத்தால்

सीता

लक्ष्मणं

इह

प्रस्थापयेत्

तु

शून्ये

रावणः

तां

हरेत्

दध्यौ

சீதை

லக்ஷ்மணனை

இன்னிடத்திற்கு

அனுப்புவான்;

அதன்மேல்

ஒருவருமில்லாத சம

இராவணன் [யத்தில்

அவனை

அபகரிப்பான்," (என்

அணைசித்தான். [ய)

स प्राप्ताकालमाज्ञाय चकार च ततः स्वरम् । सदृशं राघवस्यैव हा सीते लक्ष्मणेति च ॥

सः	அவன்,	राघवस्य सदृशं	ராமனது சூரனை
प्राप्तकालं	{ உத்தேசிக்கொண்ட காரியத்திற்கு ஏற்ற சமயமென்பதை	एव	நிகர்த்ததாகவே
आज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,	हा सीते	“ஐயோ சீதை!
ततः च	அதனால் அப்பொழுதே	लक्ष्मण च	ஐயோ லக்ஷ்மணு!”
		इति	என்று
		स्वरं	கச்சலை
		चकार	இட்டான்.

तेन मर्मणि निर्विद्धः शरेणानुपमेन च । मृगरूपं तु तत्त्वत्वा राक्षसं रुपमात्मनः ॥

चक्रे स सुमहाकायो मारीचो जीवितं त्यजन् ॥ २१ ॥

तेन	அந்த	तत्	அந்த
अनुपमेन	ஒப்புமையில்லாத	मृगरूपं	மாணுஸத்தை
शरेण	பாணத்தால்	त्वत्वा	விட்டு,
मर्मणि च	மர்மஸ்தானத்தி லேயே	तु	அதன்பின்னர்,
निर्विद्धः	பிளக்கப்பட்டவனாய்	आत्मनः	தனது
सुमहाकायः	பெருவுடலுற்ற	राक्षसं	ராக்ஷஸ
सः	அந்த	रूपं	உருவத்தை
मारीचः	மாரீசன்,	चक्रे	எடுத்துக்கொண் டான்.
जीवितं त्यजन्	உயிரை விடுகையில்		

ततो विचित्रकेयूरः सर्वाभरणभूषितः । हेममाली महादंष्ट्रो राक्षसोऽभूच्छराहतः ॥ २२ ॥

ततः	அப்பொழுது	हेममाली	பொன்மாலை தரித்த வதும்
शराहतः	பாணத்தரையுண்ட அவன்	महादंष्ट्रः	பெருக்கோரப் பற்க பெருடையவனுமாகிய
विचित्रकेयूरः	அழகிய தோன் வளை யுடையவனும்	राक्षसः	ராக்ஷஸ
सर्वाभरणभूषितः	எல்லா ஆபரணங்களை யணிந்தவனும்	अभूत्	தோன்றினான்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ राक्षसं घोरदर्शनं । रामो रुधिरसिक्ताङ्गं वेष्टमानं महीतले ॥

जगाम मनसा सीतां लक्ष्मणस्य वचः स्मरन् ॥ २३ ॥

रामः	சீராமர்,	भूमौ	மண்ணில்
घोरदर्शनं	பார்க்க பயந்தரமான	पतितं	நாயந்துகிடப்பவனாய்
राक्षसं	ராக்ஷஸனும்	दृष्ट्वा	கண்டு,
रुधिरसिक्ताङ्गं	ரத்தமொழுகிய உட லையுடையவனும்,	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனது
महीतले	தரைமீல்	वचः	சொல்லை
वेष्टमानं	பூண்டுக்கொண்டிருந்	स्मरन्	சீனைத்துக்கொண்டு
तं	அவனை [தவனுடைய	सीतां	சீதாப்பிரசாபி வாய்ப்
		जगाम	கவலைபற்றார். [பற்றி

मारीचस्यैव मायैषा पूर्वोक्ता लक्ष्मणेन तु । तत्तथा ह्यभवच्चाद्य मारीचोऽयं मया हतः ॥

लक्ष्मणेन	“எவ்வாறானாலும்	तत् तथा च	ஆது அப்படியே
पूर्वोक्ता तु	முன் சொல்லப்பட்ட	अभवत्	முடிந்தது.
पृषा	இது [அப்படியே]	मया	என்னால்
मारीचस्य	மாரீசனது	हतः	கொல்லப்பட்ட
माया एव	மாயையே,	अयं	இவன்
अद्य	இப்பொழுது	मारीचः हि	மாரீசனே.

हा सीते लक्ष्मणेत्येवमाकृष्य च महास्वनम् । ममार राक्षसः सोऽयं श्रुत्वा सीता कथं भवेत् ॥

सः	“அந்த	महास्वनं	பெருங்கூரல்
राक्षसः	ஆரக்களுக்கும்	आकृष्य च	கதறிவிட்டு,
अयं	இவன்	ममार	மாண்டான்.
हा सीते	‘ஐயோ ஸீதை!	सीता	சீதை
लक्ष्मण	ஐயோ லக்ஷ்மணா!’	एवं श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,
इति	என்று	कथं भवेत्	என்ன ஆகுமோ!

लक्ष्मणश्च महाबाहुः कामवस्थां गमिष्यति । इति संचिन्त्य धर्मात्मा रामो हृष्टतनूहः ॥

महाबाहुः	“மகாபாஹுக்கும்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணனும்	इति	மெந்தண்டவாறு
कां अवस्थां	என்ன ஆவஸ்தையை	संकिण्ठ	நினைத்து,
गमिष्यति	படுவானே!	हृष्टतनूहः	பயிர்க்கச்செறிந்தார்.
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகும்		

तत्र रामे भयं तीव्रमाविवेश विषादजम् । राक्षसं मृगरूपं तं हत्वा श्रुत्वा च तत्स्वरम् ॥ २७ ॥

तं	அந்த	विषादजं	கவலைபா ஹண்டாகும்
मृगरूपं	மாண்டேடம் பூண்டி	तीव्रं	கொடிய
राक्षसं	ஆரக்களை [ருந்த	भयं	பயம்
हत्वा	கொன்று,	तत्	அப்பொழுது
तत्स्वरं	அவனது கூச்சலை	रामं	ஸ்ரீராமரை
श्रुत्वा च	கேட்டதால்	आविवेश	பற்றிற்று.

निहत्य पृषते चान्यं मांसमादाय राघवः । त्वरमाणो जनस्थानं ससाराभिमुखस्तदा ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
त्वरमाणः	பரபரப்புற்றவராகி	तदा	அப்பொழுது
मांसं निहत्य	மாமிசத்தைப் பிசித்து	जनस्थानं	ஹஸ்தானத்தை
पृषते च	தொலைக்கும்	अभिमुखः	கொக்கி
अन्यं	வேறாக	समार	பேரணர்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः

पञ्चच्यारिंशः सर्गः—காற்பத்தனத்தொன்று நளர்க்கம் ॥ ४२ ॥

आश्रमाहृक्षमणनिर्गमनम्—ஆசிரமத்திலிருந்து வாக்ஷமணன் புறப்பட்டுப்போவது.

आर्तस्वरं तु तं भर्तुर्विज्ञाय सदृशं वने । उवाच लक्ष्मणं सीता गच्छ जानीहि राघवं ॥

வனம்	காட்டில்	लक्ष्मणं	நளக்ஷமணனைப் பார்த்து
सीता	சிதாப்பிராட்டியார்	उवाच	பின்வருமாறு [அ
तं	அந்த		மொன்னான்.
आर्तस्वरं	பரிதாபமாகிய கூச்சகலை	राघवं	“ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
भर्तुः	கணவனுடையது	जानीहि	கவனியும்;
सदृशं तु	போன்றததாகலை	गच्छ	செல்லும்.
विज्ञाय	நிச்சயிற்று,		

न हि मे हृदयं स्थाने जीवितं वाऽवनिष्टति । कोशतः परमार्तस्य श्रुतः शब्दो मया भृशम् ॥

मया	“என்னால்	श्रुतः	கேட்கப்பட்டது.
कोशतः	நோண்டுமைமல் தூரத்	हि	அதனால்
	தித்குள்ளேயே	मे	எனது
परमार्तस्य	மிகக் கஷ்ட நிலையிலிரு	हृदयं	ஹ்ருதயமும்
	ந்துமவருடைய	जीवितं वा	உயிரும்
शब्दः	குரல்	स्थाने	அதனதன் கீளையில்
भृशं	ஸ்பஷ்டமாய்	अवनिष्टति न	நிற்கவில்லை.

आक्रन्दमानं तु वने भ्रातरं त्रातुमर्हसि । तं क्षिप्रमभिधाव त्वं भ्रातरं शरणीपिणम् ॥

रक्षसां वशमापन्नं सिंहानामिव गोवृषम् ॥ ३ ॥

आक्रन्दमानं	“அனழந்துக்கொண்டு	रक्षसां वशं	அரக்கர்களிடையே
	டிருக்கிற	आपन्नं	செய்திக்கொண்டு -[யில்
भ्रातरं	தமவனுக்கு	शरणीपिणं	உதனியைக்கொளும்
वने	காட்டில்	तं	அந்த
तु	உடனே	भ्रातरं	தமவனுடம்
त्रातुं अर्हसि	நீர் உதவிபுரிவீராக.	त्वं	நீர்
सिंहानां	சில்கங்காளினிடையில்	क्षिप्रं	உடனே
गोवृषं इव	காளைவைப்போல்	अभिधाव	வினாசமே + இம்.”

न जगाम तथोक्तस्तु भ्रातुराज्ञाय शासनम् । तमुवाच ततस्तत्र कुपिता जनकात्मजा ॥

तथा	இப்படி	ततः	அதனும்
उक्तः तु	ஆக்குறியிக்கப்பட்டவ	तत्र	அப்போழுது
	சாவிருக்கும்	जनकात्मजा	சகைத
आतुः	தமவனுருடைய	कुपिता	செனக்கொண்டவளாகி
शासनं	நியமத்தை	तं	அவரைப் பார்த்து
आज्ञाय	பாசாட்டி,	उवाच	பின்வருமாறு மொ
न जगाम	புறப்படாதிருந்தார்.		ழிந்தான்.

पन्नगासुरगन्धर्वदेवमानुषराक्षसैः । अश्वयस्तव वैदेहि भर्ता जेतुं न संशयः ॥ १० ॥

வீதேहि	“ ஸாவேதேயோரிசு !	देवमानुष-	தேவர்களாலும், மா
तव	தங்களை ஆ	राक्षसैः }	னிடர்களாலும், ஆர
भर्ता	கணவனார்		க்கர்களாலும்
पन्नगासुर-	பன்னாகர்களாலும், ஆ	जेतुं	வெல்லு
गन्धर्वः }	கந்தர்களாலும், கந்தர்	अश्वयः	முடிபாதுவர்.
	வர்களாலும்,	संशयः न	இதற்காகயமில்லை.

देवि देवमनुष्येषु गन्धर्वेषु पतत्रिषु । राक्षसेषु पिशाचेषु किन्नरेशु मृगेषु च ॥ ११ ॥

दानवेषु च घोरेषु न स विज्ञेय शोभने । यो रामे प्रतियुध्येत समरे वासवोपमम् ॥ १२ ॥

शोभने	“ புண்பா த்மாவாகிய	गन्धर्वेषु	கந்தர்வர்களிலும்,
देवि	தேவி !	पतत्रिषु	பசுத்களிலும்,
वासवोपमं	இத்திசு இவர்கொப்பமான	राक्षसेषु	ராக்ஷஸர்களிலும்,
रामं	ஸ்ரீராமரை	पिशाचेषु	பிசாசுக்களிலும்,
समरे	போரில்	किन्नरेशु	கின்னர்களிலும்,
यः	எவனெனானவன்	मृगेषु च	மிருகங்களிலும்,
प्रतियुध्येत	எதிர்ப்படுனோ ;	घोरेशु	பயங்கரமான
सः	அப்படிப்பட்டவன்	दानवेषु च	அகர்களிலும்
देवमनुष्येषु	தேவர்களிலும்,	विज्ञेय न	இரான்.
	மா னிடர்களிலும்,		

अवध्यः समरे रामो नैवं त्वं वक्तुमर्हसि । न त्वामस्मिन् वने हातुमुत्सहे राघवं विना ॥

समरे	“ போரில்	राघवं विना	ராகவரை விட்டுப்
रामः	ஸ்ரீராமர்,		பிரித்திருக்கிற
अवध्यः	கொல்லப்பட முடி	त्वां	தங்களை
त्वं	நாங்கள் [யாதவர்,	अस्मिन्	இந்த
एषः	இப்படி	वने	காட்டில்
वक्तुं	பேசுவதற்கு	हातुं	தனியாய்கிட
अर्हसि न	நினைக்கக் கூடாது.	न उत्सहे	உடன்படுடன்.

अनिवार्यं बलं तस्य बलैर्बलवतामपि । विभिर्लोकैः समुद्युक्तैः सैवैरपि सामरैः ॥ १४ ॥

बलवतां	“ எனானமான சேனை யு	सैवैरः	கதவர்களுடு கூடினவர்
	டையவர்களுடைய		களாயுமுள்ள
बलैः अपि	சேனைகளாலும்,	लिभिः	முன்று
समुद्युक्तैः	வெறுமுயற்சி	लोकैः अपि	உலகத்தார்களாலும்,
	கொண்ட	तस्य	அவரது
सामरैः	தேவர்களோடு கூடின	बलै	பலம்
	வர்களாலும்	अनिवार्यम्	அடக்க முடியாதது.

लक्ष्मणेनैवमुक्ता सा कुद्धा संरक्तलोचना । अवतीत्यरूपं वाक्यं लक्ष्मणं सत्यवादिनम् ॥

सा	அவள்	सत्यवादिनं	உள்ளவனாக உள்ளபடி
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்		சொல்லுகிற
एवं	இவ்வாறு	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பற்றித்
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்	परयं	கண்டிப்பான [து
कुद्धा	கொடுக்கொண்டவளாய்	वाक्यं	சொல்லை
संरक्तलोचना	மிகவும் சிவந்த கண்க இருந்தவளாகி	अवतीत्	பின் வருமாறு சொன்னாள்.

अनायं कृपणारम्भ नृशंस कुलपांसन । अहं तव प्रियं मन्ये रामस्य व्यसनं महत् ॥ २१ ॥

अनायं	“அற்பணை !	महत्	பெரும்
कृपणारम्भ	கேட்கொழிவில் துணி நதுவிட்டவனே !	व्यसनं	கொடும்பை
नृशंस	இரக்கமற்றவனே !	तव	உனக்கு
कुलपांसन	குலப்பெருமைமையக் குலைக்கவந்தவனே !	प्रियं	சம்மதமானதாக
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	अहं	நான்
		मन्ये	சிறிதென்கிறேன்.

रामस्य व्यसनं दृष्ट्वा तेनैतानि प्रभाषसे ॥ २२ ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமரது	तेन	அதனால்
व्यसनं	இக்கொடை	एतानि	இவைகளை
दृष्ट्वा	அறிந்து,	प्रभाषसे	பேசுந்துகொண்டேன்.

नैतच्चित्रं सपत्नेषु पापं लक्ष्मण यद्ववेत् । त्वद्विषेषु नृशंसेषु नित्यं प्रच्छन्नचारिषु ॥ २३ ॥

लक्ष्मण	“என்புமண !	त्वद्विषेषु	உன்போன்றவர்களிட
नित्यं	எக்காலத்திலும்	पापं	கொடியசெயல் [த்தில்
प्रच्छन्नचारिषु	ரகஸ்யத்தில் தீங்கு புரிபவர்களும்	यद्	எது
नृशंसेषु	இரக்கமற்றவர்களும்	मवेत्	உண்டாகுமோ
सपत्नेषु	சத்துருக்களுமாய்	एतन्	இது
		न चित्	ஆச்சரியமன்று.

सुदुष्टस्त्वं वने राममेकमेकोऽनुगच्छसि । मम हेतोः प्रतिच्छन्नः प्रयुक्तो भस्तेन वा ॥

सुदुष्टः	“பாசம் துஷ்டமெல்லாம்	प्रयुक्तः	சேவதிக்கப்பட்டேன்,
त्वं	நீ	वने	காட்டில்
प्रतिच्छन्नः	பொய்யடிமை புண்டவனாய்	एकं	தனிமைமைய வந்த
मम हेतोः	என்னை உத்தேசிக்	रामं	ஸ்ரீராமரை
वा	அல்லது [நீதான்,	एकः	தனிமைமைய
भस्तेन	பாதலனால்	अनुगच्छसि	பின்பற்றி வருகின் றனை.

तन्न सिध्यति सौमित्रे तवापि भरतस्य च । कथमिन्दीवरश्यामं रामं पद्मनिभेक्षणम् ॥

उपसंश्रित्य भर्तारं कामये प्राकृतं जनम् ॥ २६ ॥

சௌமित्रே	“கமிந்திரசின் புதல்வனே !	பद्மநிபேக்ஷம்	செந்தராமரைக் கண் ணாமரை
तव अपि	உன்னுடையதே,	रामं	ஸ்ரீராமரை
भरतस्य च	பரதனுடையதே,	भर्तारं	கணவிரை
तन्न न सिध्यति	அது சிந்திவருது.	उपसंश्रित्य	அடைந்து,
इन्दीवरश्यामं	{ கருவெய்தல்போல் சீயாமனகர்ணமு டையவரும்	प्राकृतं जनं	அற்பமணிதன்
		कथं	எங்ஙனம்
		कामये	மதிப்பீடு ?

समक्षं तव सौमित्रे प्राणास्त्यक्ष्ये न संशयः । रामं विना क्षणमपि न हि जीवामि भूतले ॥

சௌமित्रே	“கமிந்திரசின்	रामं विना	ஸ்ரீராமரை விட்டுப்
तव	உனது [புதல்வ !		பிரிந்து
समक्षं	கண்முன்பாகவே	क्षण अपि	ஒரு நிமிஷமேனும்
प्राणान्	உயிரை	भूतले	பூமியில்
त्यक्ष्ये	விடப் போகிறேன்.	न हि जीवामि	உயிருடையிருக்கவே
संशयः न	இதில் ஐயமில்லை;		மாட்டேன்.

इत्युक्तः परुषं वाक्यं सीतया रोमहर्षणम् । अवब्रूहृक्ष्मणस्सीतां प्राञ्जलिर्विजितेन्द्रियः॥

सीतया	சீதாதேவியால்	विजितेन्द्रियः	இகதிரியநிக்ரஹமுற் றவருமாகிய,
रोमहर्षणं	மயிர்ச்செலிர்க்கும்படி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [பார்த்து
परुषं	கொடிய [பாஷ	सीतां	சீதாதேவியைப்-
वाक्यं	சொல்லை	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிநிறுஸ்தராய்
इति	மேற்கண்டவாறு	अवब्रूहृ	இவ்வருமாறு
उक्तः	சொல்லக்கேட்டவரும்,		பதினாறுத்தரர்.

उत्तरं नोत्सहे वक्तुं दैवतं भवती मम । वाक्यमप्रतिरूपं तु न चित्रं स्त्रीषु मैथिलि ॥ २७ ॥

सम	“எனக்கு	मैथिलि	சீதாதேவியே !
दैवतं	தெய்வம்	स्त्रीषु तु	ஸ்திரீகளிடத்திலே
भवती	நீ.	अप्रतिरूपं	அடாத
उत्तरं वक्तुं	மறுத்துப் பேச	वाक्यं	சொல்
न उत्सहे	நான் துணியேன்.	न चित्रम्	ஆச்சரியமன்று.

स्वभावस्त्येष नारीणामेवं लोकेषु दृश्यते । विमुक्तधर्माश्चपलास्तीक्ष्णा भेदकराः स्त्रियः ॥

लोकेषु	உலகங்களில்	विमुक्तधर्माः	அறநெறி துறந்தவர் கள்.
एवं तु	இப்படித்தான்	चपलाः	சஞ்சலகித்தமுடைய
एषः स्वभावः	இந்த ஸ்வபாவம்	तीक्ष्णाः	கொடியவர்கள் [வர்கள்
नारीणां	ஸ்திரீகளிடத்தில்	भेदकराः	பித்திரபேதம் செய் பெற்றவர்கள்.
दृश्यते	காணப்படுகிறது.		
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்		

न सहे हीदृशं वाक्यं वैदेहि जनकात्मजे । श्रोत्रयोरुभयोर्मैऽद्य तप्तनाराचसाक्षिभम् ॥

वैदेहि	“விதேக தேசத்திற் பித்த	तप्तनाराच-) साक्षिभं)	காய்ச்சின நாராச பா சாக்கன்போலிருக்கிற
जनकात्मजे	குணகரில் திருமகனார் !	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
अद्य	இப்பொழுது	वाक्यं	சொல்லை
मे	எனது	न सहे हि	நான் பொதுக்கலே
उभयोः	இரண்டு		மாட்டேன்.
श्रोत्रयोः	காதலருக்கு		

उपशृण्वन्तु मे सर्वे साक्षिभूता वनेचराः । न्यायवादी यथाऽन्यायमुक्तोऽहं परुषं त्वया ॥

न्यायवादी	“நியாயத்தை பேசும் நான்	वनेचराः	வனவாசிகள்
अहं	நான்	सर्वे	எல்லாருமே
त्वया	நங்களால்	मे	எனக்காக
अन्यायं	அநியாயமான	साक्षिभूताः	சாட்சியாவிருக்கின் நவர்களால்
परुषं	கொடிய சொல்லை	उपशृण्वन्तु	கேட்கட்டும்.
उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்.		
यथा	இவ்விதத்தில்		

यिक् त्वामद्य प्रणश्य त्वं यन्मामेवं विशङ्कसे । स्त्रीत्वादृष्टस्वभावेन गुरुवाक्ये व्यवस्थितम् ॥

यिक् त्वां	“தங்களுக்குக் கந்த அப்பொழுதே [டமே!	व्यवस्थितं	பத்தியைபுடனிருக் கும்
अद्य	தாங்கள்	मां	என்னை
त्वं	நான்	स्त्रीत्वात्	பெண்ணாகையால்
प्रणश्य	கண்முன்னிராதேயும்.	दुष्टस्वभावेन	தட்டஸ்வபாவத்தால்
यत्	வனென்றால்	एवं	இப்படியால்
गुरुवाक्ये	பெரியோர் ஆக்களு யால்	विशङ्कसे	சந்தேசிக்கின்றீர்.

गमिष्ये यत्र काकुत्स्थः स्वस्ति तेऽस्तु वरानने । रक्षन्तु त्वां विशालाक्षि समया वनदेवताः ॥

काकुत्स्थः	“ஸ்ரீராமர்	अस्तु	உண்டாகட்டும்.
यत्र	இருக்குமிடத்திற்கு	विशालाक्षि	அகன்ற கண்களை புடையவனே !
गमिष्ये	நான் போகின்றேன்.	वनदेवताः	வனதேவதைகள்
वरानने	புண்ணியமுகமுடைய வனே !	समयाः	என்காலமே
ते	தங்களுக்கு	त्वां	தங்களை
स्वस्ति	சேஷமம்	रक्षन्तु	பாதுகாக்கட்டும்.

निमित्तानि हि घोरानि यानि प्रादुर्भवन्ति मे । अपि त्वां सह रामेण पर्येयं पुनरागतः ॥

घोरानि	“கொடிய	रामेण सह	ஸ்ரீராமரோடுகூட
निमित्तानि	அபரகுணங்கள்	त्वां	தங்களை
यानि हि	எனவகளை? அனவக	पुनः	பீண்டும்
मे	எனக்கு [எனக்கார்	आगतः	நிரும்பி வந்ததால்
प्रादुर्भवन्ति	தோன்றலில் நடை,	पश्येयं अपि	பார்ப்பேனாக !”

ततस्तु सीतामभिवाद्य लक्ष्मणः कृताञ्जलिः किञ्चिदभिप्रेणम्य च ।

अन्वीक्षमाणो बहुशश्च मैथिलीं जगाम रामस्य समीपमात्मवान् ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	अभिप्रेणम्य च	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்துவிட்டும்,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		
आत्मवान्	ஊதரியம்புகெய்து கொண்டவராய்	रामस्य समीपं	முராமாதுசன்னிகிதம்
सीतां	சிதாதேவியை	मैथिलीं	மைதிலியாரை [கு
कृताञ्जलिः	ஆஞ்சலிநிறைந்தவாய்	बहुशः च	பலமுறைதாயும்
अभिवाद्य	மணதிலுள் நகட்டி,	अन्वीक्षमाणः	திரும்பித்திரும்பிய பார்ந்துக்கொண்டு
किञ्चित् तु	சற்று நயங்கித்தயங்கி	जगाम	புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8223

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1511

पट्वचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறுவது ஸரீக்கம் ॥ ४६ ॥

आध्रमे रावणागमनम्—ஆசிரமத்தில் ராவணன் வருவது.

तया परपमुक्तस्तु कुपितो राघवानुजः । स विकाङ्क्षन् भृशं रामं प्रतस्थे न चिरादिव ॥

तया	அவளால்	रामे तु	ராமரைப் பார்ப்பதில்
परपे	வன்மொழியை	भृशे	மிக
उक्तः	கொல்லப்பட்ட	विकाङ्क्षन्	ஆவதுற்றவராய்
सः राघवानुजः	ஆந்த ஊதாமணர்,	न चिरादिव	நாகதாமதமின்றி
कुपितः	கினங்கொண்டவராய்	प्रतस्थे	சென்றார்.

तदासाद्य दृश्यीवः शिप्रमन्तरमास्थितः । अभिचकाम वैदेहीं परिव्राजकरूपधृन् ॥ २ ॥

अन्तरं आस्थितः	தக்க சமயந்தத	आसाद्य	சண்டி,
दृषामीवः	தகக்கீவணி [யடைந்த (இராவணன்)	शिव	உடனே
		परिव्राजकरूपधृन्	சந்தியாகிவேஷம் சரித்தவனாய்
तत्	அதை (ஊதாமணர் போனதை)	वैदेहीं	சிதாதேவியைப் பார்த்து
		अभिचकाम	புறப்பட்டான்.

श्रुक्ष्णकापायसंवीतः शिखी छवी उपानही । वामे चांसोऽवसव्याथ शुभे यष्टिकमण्डलू ।

परिव्राजकरूपेण वैदेहीं समुपागमत् ॥ ३ ॥

परिव्राजकरूपेण	சந்தியாகி வேஷத்திதா	अंते	தொனில்
श्रुक्ष्णकापाय- संवीतः	அழகான கவித்து [கு ணி உடுத்தினவனாய்	शुभे	அதிசய
शिखी	சடைநரித்தவனாய்	यष्टिकमण्डलू	தண்டத்தையும் கம ண்டலாகவையும்
छवी	நடைபுடையவனாய்	अवसव्य च	கவத்துக்கொண்டும்,
उपानही	பாதுகைகளை யணிந்த	वैदेहीं अथ	கவதேதவாரை
वामे	இடது [வலாய்	समुपागमत्	சென்றான். [கொக்கி

तामाससादातिवलो भ्रातृभ्यां रहितां वने । रहितां चन्द्रमूर्याभ्यां सन्ध्यामिव महत्तमः ॥

चन्द्रमूर्याभ्याम् }	சந்திரமூர்யர்களாக	भ्रातृभ्यां }	சகோதரர்கள் இருவர்
रहितां }	கலாப்படாத	रहितां }	களை விட்டுப்பயிரிற்
सन्ध्यां	ஸந்தியாகாளத்தை		திருக்கும்
महत् तमः	காரிருள்	तां	அவளை
इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ்	अतिवलः	அதிபலசாலியராகும
वने	காட்டில் [வண்ணமோ	आससाइ	அணுகினான். [வன்

तामपश्यत्ततो बालां रामपत्नीं यशस्विनीम् । रोहिणीं शशिना हीनां ग्रहवद्दृशदारुणः ॥

भृशदारुणः	மிக கொடியவருகிய	ततः	அவ்விடத்தில்
	அவன்	शशिना हीनां	சந்திரனை விட்டுப்
यशस्विनीं	புகழ்பெற்றவளும்,		பிரிந்த
रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரதுபத்தினியும்,	रोहिणीं	ரோகிணியை
बालां	கபடமற்றவளுமாயின	ग्रहवद्	பாபக்கிரகம்போல
तां	அவளை	अपश्यत्	பார்த்தான்.

तमुग्रे पापकर्माणं जनस्थानरुहा दृषाः । समीक्ष्य न प्रकम्पन्ते न प्रवाति च मास्तः ॥

उग्रे	கொடிய	जनस्थानरुहाः	ஐயஸ்தானத்தி
पापकर्माणं	பெரும் செயல்கள்	दृषाः	பார்க்கள் [பிரகந்த
	புகியும்	प्रकम्पन्ते न	அசையவில்லை,
तं समीक्ष्य	அவனைப் பார்த்து,	मास्तः च	காற்றும்
		न प्रवाति	அசையவில்லை.

शीघ्रस्रोताश्च तं दृष्ट्वा वीक्षन्तं रक्तलोचनम् । स्तिमितं गन्तुमारंभे भयाद्गोदावरी नदी ॥

शीघ्रस्रोताः	வேகமாய் பரவழிக்	वीक्षन्तं	திருட்டுகிழி
	கூடும்		விழிக்கும்
गोदावरी	கோதாவரி	तं दृष्ट्वा	அவனைப்பார்த்து,
नदी च	நதியும்,	भयात्	மனச்சஞ்சலத்தால்
रक्तलोचनं	நெருத்த நண்கருந்த	निमित्तं गन्तु	வெள்ள தூ
	வளைய	आरंभे	நலைப்பட்டது.

रामस्य त्वन्तर्येषुर्दृश्यावस्तदन्तरं । उपतस्थे च वैदेहीं भिक्षुरूपेण रावणः ॥ ८ ॥

रामस्य तु	ஸ்ரீராமருக்கே	भिक्षुरूपेण	சன்யாசுவேஷத்
अन्तर्येषुः	நிக்குசெய்ய எண்ண		தேசம்
	ம்கொண்ட	तदन्तरं	அச்சமயத்தில்
दृश्यावः	தசக்ரவாகுகிய	वैदेहीं च	சீதாதேவிக்ராக
रावणः	இராவணன்,	उपतस्थे	கடத்தாவின் தளம்.

अभव्यो भव्यरूपेण भर्तामनुशोचतीम् । अभ्यवन्त वेदेही चित्रापिब शनैश्चरः ॥ ९ ॥

அவ்வ:	அறிவாயும் இரய்ய	इव	பொலிருக்கிற
भव्यरूपेण	துணிந்த அவன் சாந்தமுந் தி	भर्तारं	சனாயனர
	உருவங்கொண்டு	अनुशोचतीं	நனைத்துத் தன்புறம்
चित्रां	{ பக்கலில் கோதுநகந் நிமிஷமா து முன் ப தின்முன் து பின் ப தின்முன் து போக ந டுமீய தணித்திருக்கி ற பதினான்காவது ந கத்திர்மாலிய சித் திரையை	वेदेहीं	நிதாதேவியை
		शनैश्चरः	நயங்கித்தயங்கி நடப்பவனும்
		अभ्यवन्त	எதிரில் கின்றான்.

स पापो भव्यरूपेण तृणैः कूप इवावृतः । अतिष्ठन्नेक्ष्य वेदेही रामपत्नी यशस्विनीम् ॥

सः पापः	ஆந்த பாபி	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமா து பத்தியா கிய
भव्यरूपेण	சாந்தவெகத்தால்	वेदेहीं	நிதாதேவியை
तृणैः	புற்களால்	इक्ष्य	நிதங்கியகத்தலில் பாத்ததுவிட்டு,
आवृतः	முடிண்ட	अतिष्ठत्	தினகத்து கின்றான்.
कूपः इव	கிணறுபோன்றவனும்		
यशस्विनीं	புகழ்பெற்ற		

शुभां रुचिरदन्तोष्ठीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । आसीनां पर्णशालायां वाष्पशोकाभिषोडिताम् ॥
स तां पञ्चपलाशाक्षीं पीतकौशेयवासिनीम् । अभ्यगच्छत वेदेही दुष्टचेता निशाचरः ॥

रुचिरदन्तोष्ठीं	{ வெண்ணையாகிய புற்க கையுடைய உதடுகளை யுடையவனாகி,	वाष्पशोकाभि- षोडितां	{ கண்ணிர் பெருக கொ கத்தால் தபத்துக் கொண்ட முட்டையாக கொண்டும்
पूर्णचन्द्र- निभाननां	{ முழுமதிபோன்ற திரு முகமண்டலமுடை யவனும்,	शुभां	சுதுதுகாந்தவனும்
		पर्णशालायां	பிணசாலையில்
		आसीनां	தலிகைமதில் உட்கார்ந் திருக்கும்
पञ्चपलाशाक्षीं	{ தாமரைகிழம்போன் ற கண்களையுடைய வனும்,	तां वेदेहीं	ஆந்த நிதாதேவியை
पीतकौशेय- वासिनीं	{ மஞ்சள் பட்டாசை யுடுத்திருந்தவனும்	सः दुष्टचेताः	ஆந்த துர்க்கெந்தை
		निशाचरः	ஆரக்கன் [யுற்ற
		अभ्यगच्छत	அணுகினான்.

स मन्मथशराविष्टो ब्रह्मघोषमुदीरयन् । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं रहिते राक्षसाधिपः ॥
तामुत्तमां स्त्रियं लोके पद्महीनामिव श्रियम् । विभ्राजमानां वपुषा रावणः प्रशंसन् ह ॥

मन्मथशराविष्टः	மன்மதபாணங்களால்	वपुषा	வபுஷை
सः	அந்த [மொத்த] ண்ட	विभ्राजमानां	விவ்ரங்கொண்ட
राक्षसाधिपः	ராஷ்டிரமன்னாட்சிய		ருப்பவளாய்
रावणः	ராவணன்,	प्रशंसन् ह	நிகரற்றவளாகக் கரு
तां	அவளை		தினுள்.
लोके	உலகில்	ब्रह्मघोष	வேதகேசமதந்தை
उत्तमां	பரவரினும் சிறந்த	उदीरयन्	இடும் அவன்
स्त्रियं	ஸ்திரீயாகவும்	रहिते	ஒருவருமின்றாத
पद्महीनां	செந்தாமரைப்பூவை		சமயத்தில்
	விட்டுவந்த	प्रश्रितं	நாகரீகமரண
श्रियं इव	வைகிமிதேவியை நிகர்	वाक्यं	பின்வருஞ்சொல்லை
	த்தவளாய்,	अब्रवीत्	சொன்னான்.

का त्वं काञ्चनवर्णाभि पीतकौशेयवासिनि । कमलानां शुभां मालां पद्मिनीव हि विभ्रती ॥

काञ्चनवर्णाभि	“பொன்னிறத்தை	शुभां मालां	அழகிய வரிசையை
	நிகர்த்தவளை !	विभ्रती	தரித்துக்கொண்
पीतकौशेयवासिनि	மஞ்சள்பட்டு உடுத்தி		யிருக்கிற
	பவளை !	पद्मिनी इव	தாமரை ஓடைபோலி
कमलानां	தாமரைப்புஷ்பங்க		ருப்பவளான
	ளின்	त्वं का हि	நீ யாரோ ?

ह्रीः श्रीः कीर्तिः शुभा लक्ष्मीरप्सरा वा शुभानने । भूमिर्वा त्वं वरारोहे रतिर्वा स्वैरचारिणी ॥

शुभानने	“சந்தரி !	कीर्तिः वा	இந்திராணிபா ?
वरारोहे	ஸ்திரீரத்னமே !	शुभा	நலத்தரும்
त्वं	நீ	लक्ष्मीः	மாமகளா ?
स्वैरचारिणी	திருவுணப்படி. சஞ்ச	अप्सराः	அப்ஸர ஸ்திரீயா ?
ह्रीः वा	மகிமகளா ? [சிக்கிற	भूमिः	பூமகளா ?
श्रीः	கைமகளா ?	रतिः वा	ரதிதேவியா ?

समाः शिखरिणः स्निग्धाः पाण्डुरा दशनास्तव । विशाले विमले नेत्रे रक्तान्ते कृष्णतारके ॥

सव	“உணது	स्निग्धाः	அழகு வாய்ந்தவை
दशनाः	பற்கள்		புமான்னைவ.
समाः	எற்றத்தாழ்வற்ற	नेत्रे	இரு, கண்கள்,
	வையையும்,	रक्तान्ते	நூக்களில் செவ்வரி
शिखरिणः	வரிசை கோணுதவை		படர்ந்தனவாய்,
	களையும்,	कृष्णतारके	கருத்த விழிகளையு
पाण्डुराः	நன்முத்துவெண்ணை		டைவவைகளாய்,
	புற்றவைகளையும்,	विशाले	அகன்றவைகளாய்.
		विमले	நிவ்வகைக்கமரானவை.

विशालं जघनं पीनमूरु करिकरोपमौ ॥ १८ ॥

जघनं "ஆகலம்
विशालं ஆகன்றதும்
पीनं பெருந்ததுமன்றது.

कुरु "பூர, துகைடகனும்
करिकरोपमौ பானைத்துநிக்கைகளை
நிகர்த்தவைகள்.

एतावुपचितौ वृक्षौ सहितौ सम्प्रवलिताौ । पीनोन्नतमुखौ कान्तौ स्निग्धौ तालफलोपमौ ॥

मणिप्रवेकाभरणौ रुचिरौ ते पयोधरौ ॥ २० ॥

ते "உனது
एनौ पयोधरौ இவனிடனுந் தனங்க
उपचितौ பெருத்து, [சூழ்
वृक्षौ உருண்டு,
सहितौ திரண்டு
सम्प्रवलिताौ கிழமித் துடிக்கின்ற
வைகளாய்,

पीनोन्नतमुखौ { பெருத்துயர்ந்த உச்சி
कान्तौ { கனையுடையவை
स्निग्धौ { களாய்,
मणिप्रवेकाभरणौ { கனையுடையவை
रुचिरौ { களாய்,

कान्तौ { மனகைத் கொள்ளை
तालफलोपमौ { கொண்டுநெகை
रुचिरौ { களாய்,
पयोधरौ { பணம்பழத்தை
நிகர்த்து
स्निग्धौ { கிழங்குமகைகளாய்,
मणिप्रवेकाभरणौ { கடுகாயகமணிபாற்
रुचिरौ { அனல்நீர்க்கப்பெற்
நவைகளாய்,
स्निग्धौ { அழகுற்றவைகள்.

चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि । मनो हरसि मे रामे नदी कुलमिवाम्भया ॥

चारुस्मिते "அழகிய புன்னகை
चरुदति "சினனே !
चारुनेत्रे "அழகிய பற்களை
विलासिनि "புடைபவனே !
मनो "அழகிய கண்களைப்
हरसि "புடைபவனே !
मे रामे "அழகுநாய்ந்த
नदी "பெண்மணியே !
कुलमिवाम्भया "அழகுநாய்ந்த
पुண்மணியே !

मे मन: "எனது உன்னத்தை
मनो "நீர் கதியானது
हरसि "அதன் ககைகளை
मे रामे "பரவா ஓதத்தால்
नदी "எழுவண்ணம் கரைக்
कुलमिवाम्भया "குழை அம்மண்ணம்
पुண்मणिये "நீ கரைக்கின்றனை.

करान्तपितमव्यासि सुकेशी सहतस्तनी ॥ २२ ॥

करान्तपित- } "கட்டைகிர ஆங்கு
मव्या } ஆள்காட்டிகிர ஆங்
सुकेशी "சூழ் இனையிலை
सहतस्तनी "சூழ் இனையுடைய
असि "வளராய்

सुकेशी "அழகிய கசேதுடை
सहतस्तनी { துகைடகலிவந்த
असि { கந்தனக்களைபுடை
पुண்மணியே !
पुण्डरीकम् "இதழை
असि "அனல்
महीतले "உன்கில்
एवमुपा "இவ்விதம் அழகு
नारी "வந்தி [வாய்ந்த
न इष्ट्वा "இதவைகளை பார்க்கப்
पट्टविले "பட்டவிலே.

नैव देवी न गन्धर्वी न यक्षी न च विजरी । नैवरूपा मया नारी दृष्ट्वा महीतले ॥

देवी एव "தேவன்திரியும்
न "அல்ல
गन्धर्वी न "கந்தர்க்கத்திரியானவள்
यक्षी न "யக்ஷத்திரியும் அல்ல
विजरी च "கின்னரத்திரியும்
न "அல்ல

मया "என்னால்
महीतले "உன்கில்
एवमुपा "இவ்விதம் அழகு
नारी "வந்தி [வாய்ந்த
न इष्ट्वा "இதவைகளை பார்க்கப்
पट्टविले "பட்டவிலே.

रूपमयं च लोकेषु सौकुमार्यं वयश्च ते । इह वासश्च कान्तारे चित्तमुन्मादयन्ति मे ॥

लोकेषु	“உலகில்	इह	இந்த
ते	உனது	कान्तारे	காட்டில்
अयं	ஒப்புயர்வற்ற	वासः च	வாஸமும்,
रूपं च	அழகும்,	मे चित्तं	எனது மனதை
सौकुमार्यं	இனமையும்,	उन्मादयन्ति	பிரமிக்கச் செய்கின்
वयः च	தேக திடமும்,		றன.

सा प्रतिकाम भद्रं ते न त्वं वस्तुमिहार्हसि । राक्षसानापयं वासो घोराणां कामरूपिणाम् ॥

सा	“அந்த நீ	घोराणां	பயங்கரமானவர்களுக்கும்
प्रतिकाम	திரும்பிப் போய்க் கொடு;	कामरूपिणां	{ வினைத்தபடி ரூபங்கள்
ते भद्रं	உனக்கு மக்கள்		{ எடுக்க வல்லவர்களு
	(முண்டாகுக.		மான
त्वं	நீ	राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய
इह वस्तु	இவ்விடத்தில் வசிக்க	वासः	உறைவிடம்
न अर्हसि	தகுந்தவனல்ல,	अयम्	இது.

प्रासादाग्राणि रम्याणि नगरोपवनानि च । सम्पन्नानि सुगन्धानि युक्तान्याचरितुं त्वया ॥

त्वया	“உன்னால்	सुगन्धानि	நன்மணம் கமழ்கின்ற
आचरितुं	வாய்க்க		வைகளுமான
युक्तानि	ஏற்றவைகள்	प्रासादाग्राणि	மேல்மாடி களும்
सम्पन्नानि	சம்பத்துடைபவை	नगरोपवनानि च	நகரங்களின்
	களும்,		பூஞ்சோலைகளும்.
रम्याणि	அழகுன்னவைகளும்,		

वरं माल्यं वरं भोज्यं वरं वस्त्रं च शोभने । भर्तारं च वरं मन्ये त्वयुक्तपसितेक्षणे ॥२७॥

शोभने	“சந்தரியே!	वरं वस्त्रं च	கிறந்த புடவைபுடே.
त्वयुक्तं	உனக்கேற்றது	असितेक्षणे	கருக்கண்ணாய்!
वरं माल्यं	கிறந்த மலர்,	भर्तारं च	கணவனையும்
वरं भोज्यं	கிறந்த உணவு,	वरं मन्ये	கிறந்தவனாகவே
			எண்ணுகிறேன்.

का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा शुचिस्मिते । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥

शुचिस्मिते	“புன்னகையுடைய	वसूनां	வஸு-க்களுக்கும்
	வனே!	का भवसि	யாராக ஆகிரும்,
त्वं	நீ	वरारोहे	எந்திரத்தினமே!
रुद्राणां वा	ருத்திரர்களுக்கும்	मे	எனக்கு
मरुतां वा	மருத்துகளுக்கும்	देवता	தேவதையாக
	ஆல்லது	प्रतिभासि	தோற்றுகின்றாய்,

नेह गच्छन्ति गन्धर्वा न देवा न च किन्नराः । राक्षसानामये वासः कथं नु त्वमिहागता ॥

गन्धर्वाः	“கந்தர்க்கள்”	न	வருகிறார்களில்லை.
इह	இங்கிடத்திக்கு	अयं राक्षसानां	இஈ. அரக்கர்களு
न गच्छन्ति	வருகிறார்களில்லை.	वासः	உறைவிடம். [ஹை]
देवाः	தேவர்கள்	त्वं इह	நீ இங்கு
न	வருகிறார்களில்லை.	कथं नु	எவ்வண்ணம்
किन्नराः च	கின்னர்களும்	आगता	வந்தனை ?

इह शाखामृगाः सिंहा द्वीपिव्याघ्रमृगास्तथा । कक्षास्तरक्षवः कङ्काः कथं तेभ्यो न विभ्यसि ॥

शाखामृगाः	குளக்குகளும்,	कङ्काः	கழுக்குகளும்,
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	इह तथा	இங்கே இருக்கின்ற
द्वीपिव्याघ्र-)	கொல்லைகளும், புலிக	तेभ्यः	அவைகளுக்கு [எனவே,
मृगाः)	ளும், கொடிய பிரிக	कथं	எப்படி
कक्षाः	காடிகளும், [ங்களும்,	न विभ्यसि	நீ பயப்படாமலிருக்
तरक्षवः	கிளிக்கிகளும்,		கின்றனை ?

मदान्वितानां घोराणां कुञ्जराणां तरस्त्रिनाम् । कथमेका महारण्ये न विभेपि वगनने ॥

वगनने	“கந்தரி !	घोराणां कुञ्जराणां	கொடிய யானைகளுக்கு
महारण्ये	பெருங்காணில்	एका	தனியாய்
मदान्वितानां	மதக்கொண்டு	कथं	எப்படி [கின்றனை ?
तरस्त्रिनां	செருக்குற்ற	न विभेपि	நீ பயப்படாதிருக்-

कासि कस्य कुतश्चित् किंनिमित्तं च दण्डकान् ।

एका चरसि कल्याणि घोरां राक्षससेवितान्

॥ ३२ ॥

कल्याणि	“கல்யாய் !	एका	ஒண்டியாக
त्वं का असि	நீ யார் ?	राक्षससेवितान्	அரக்கர்கள் உசுக்கும்
कस्य	யானைச் சேர்க்கையன் ?	घोरां	பயக்கரமான
कुतश्चित्	எங்கிருந்து வந்திருக்	दण्डकान्	தண்டகாட்கள்
	கிருய் ?		பரதேசங்களில்
किंनिमित्तं च	என்ன காரணமாக	चरसि	வசிக்கின்றனை : ”

इति प्रशस्ता वैदेही रावणेन दुरात्मना । हिजातिवेषेण हितं दृष्ट्वा रावणमागतम् ।

सर्वैरतिथिसत्कारैः पूजयामास मैथिली

॥ ३३ ॥

वैदेही	விதேகதேசத்தில்	आगतं	வந்திருக்கும்
मैथिली	மீனாக, [மிதக	रावणं	ராவணனை
दुरात्मना	தூரநீமரவான	हितं	உதேவ ஒரு புண்ய
हिजातिवेषेण	அந்தணவேஷம்	दृष्ट्वा	எண்ணி, [புருஷருக
	பூண்டிருந்த	सर्वैः	எல்லா
रावणेन	ராவணனால்	अतिथिसत्कारैः	விருக்கிரங்களுக்குரிய ம
इति	மேற்கண்டவாறு		ரியதைகளுடன்
प्रशस्ता	புகழப்பட்டவராய்	पूजयामास	உபசரித்தார்.

उपनीयासनं पूर्वं पाथेनाभिनिमन्त्र्य च । अत्रर्वाऽसिद्धमित्येव तदा तं सौम्यदर्शना ॥

சौம்யदर्शना	சௌம்யன்னைமுண்டாய	அபிநிமன்வ்ய ச	உபாசித்து,
पूर्वं	முதலில் [அவன்]	तदा	அப்பொழுது
आसनं	ஆசனத்தை	तं	அவனை
उपनीय	ஆபரித்து,	सिद्ध इति एव	விரித்தனெனவே
पाथेन	காலஸம்ப ஐயல்		கொண்டு
	கொடுத்து	अववीत्	பேசுவாற்றான்.

द्विजातिवेषेण समीक्ष्य मैथिली समागतं पात्रकुसुम्भधारिणम् ।

अश्वयमुद्गேरुपायदर्शनं न्यमन्त्रयद्ब्राह्मणवत्तदाऽङ्गना

॥ ३५ ॥

அங்னா	பெண்ணாகிய	समागतं	வந்திருக்கும்வளை
मैथिली	மீதாதேவி,	समीक्ष्य	பார்த்து,
अपायदर्शनं	கெட்ட ஏண்ணமு	तदा	அப்பொழுது
	டைபவனாய்,	ब्राह्मणाय	பிராமணனை எப்படி
उद्गैरु	உன்னபடி அறிவாதற்கு		மேல அப்படியே
अश्वयं	முடியாதவனாய்,	न्यमन्त्रयत्	பின்வருமாறு வேண்
द्विजातिवेषेण	பிராமணவேஷத்தோடு		டிக்கொண்டான்.
पात्रकुसुम्भ-	கமண்டலுலையும் கா		
धारिण	கரையவஸ்திரத்தைபடி		
	முடையவனாய்,		

इयं वृसी ब्राह्मण काममास्यतामिदं च पाथं प्रतियुहतामिति ।

इदं च सिद्धं वनजातमुत्तमं त्वदर्थमव्यग्रमिहोपभुज्यताम्

॥ ३६ ॥

ब्राह्मण	"அந்தணரே !	त्वर्थं	தங்களுக்காகவே
वृसी इयं	ஆசனம் இது.	उत्तमं	சிறந்த
कामं	திருவுளப்படியே	वनजातं	பழவனாக
आस्यतां	உட்காரப்பட்டும்.	सिद्धं	சித்தமாய்
पाथं	பாத்யம்	इदं च	இதோ இருக்கிறது.
इदं च	இது.	इह	இப்பொழுது
इति प्रतियुहतां	இது எடுத்துக்கொள்	अव्यग्रं	செனகரியப்படி
	ளப்பட்டும்.	उपभुज्यताम्	அருகதப்பட்டும்."

निमन्त्र्यमाणः प्रतिपूर्णभाषिणीं नरेन्द्रपत्नीं प्रसमीक्ष्य मैथिलीम् ।

प्रसह्य तस्या हरणे धृतं मनः समार्षयत्स्वात्मवधाय रावणः

॥ ३७ ॥

निमन्त्र्यमाणः	பிரார்த்திக்கப்படும்	तस्याः	அவளை
रावणः	ராவணன்	प्रसह्य	பலாந்கரித்து
प्रतिपूर्णभाषिणीं	மனத்திருப்திகொண்	हरणे	திருடிக்கொண்டு போ
	டு பேசுகிறவளாய்	धृतं	உறுதிகொண்டுவதில்
नरेन्द्रपत्नीं	புருஷோத்தமனை	मनः	மனதை
	புனைவியாகிய	स्वार्थवधाय	தனது நலத்தின்
मैथिलीं	மீதாதையை		பொருட்டு
प्रसमीक्ष्य	கவனித்து,	समार्षयत्	முற்றினான். செலுத்தி
			விட்டான்.

ततः सुवेपं मृगयागतं पतिं प्रतीक्षमाणा सहस्रक्ष्मणं तदा ।

विर्याक्षमाणा हरितं ददर्श तन्महद्वनं नैव तु रामलक्ष्मणौ

॥ ३८ ॥

तदा	அப்பொழுது	नन् हरितं	அந்த பசுமையான
मृगयागतं	வேட்டையாட்கூடச் சென்	महन् वनं	பெருநகரட்டை
सुवेपं	அழகிய [நிஞ்சுந்த	विर्याक्षमाणा	உந்துப்பார்ப்பவனா
पतिं	கணவரை		யான்
सहस्रक्ष्मणं	சைத்திரமணிகோடுகூட	रामलक्ष्मणौ तु	ராமலக்ஷ்மணர்
ततः	அங்கிட்டத்தில்		கணியோ
प्रतीक्षमाणा	எதிர்பார்த்திருக்கின்றாள்	न एव ददर्श	யாங்கும் காணவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे पञ्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8261

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1549

समवत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தியேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

राचणधिकारः—ராவணனை திக்கரிப்பது.

रावणेन तु वैदेही तथा पृष्टा जिहीर्षता । परिव्राजकलिङ्गेन शशसात्मानमङ्गना ॥ १ ॥

परिव्राजकलिङ्गेन	சுந்தரியாகி வேலும்	पृष्टा	வினாசப்பட்ட
	பூண்டு.	अङ्गना	ஸ்திரீயாகிய
जिहीर्षता	திருடிச்செல்ல உத்	वैदेही	வைத்தையார்
	தேசங்கொண்ட	आत्मानं तु	தனக்குள்ளேயே
रावणेन	ராவணனால்	शशस	சூலோசித்தான்.
तथा	மேற்கண்டவாறு		

ब्राह्मणश्चातिथिश्चायमनुक्तो हि शपेत माम् । इति ध्यात्वा मुहूर्तं तु सीता वचनमब्रवीत् ॥

सीता	சித்தேவி,	मां शपेत	என்னை சப்பட்டே
अयं	"இவர்"	इति	என்று
अतिथिः	அதிதி.	मुहूर्तं	கொஞ்சவேரம்
च	மேலும்	आत्मा तु	ஆதமனே
ब्राह्मणः च	அந்தணர்,		செம்மதுவிட்டு,
अनुक्तः हि	பதில் சொல்லப்படா	वचनं	செய்யுமா சொல்லி
	தவராகில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தான்.

दुहिता जनकस्याहं मैथिलस्य महात्मनः । सीता नाम्नाऽस्मि भद्रं ते रामभार्या द्विजोत्तम ॥

द्विजोत्तम	பிராமணேத்தமரே !	रामभार्या	ராமரின் மனைவியாள்.
अहं	நான்	सीता	சீதை என்பது
मैथिलस्य	நிதின்க்கார சமூகிய	नाम्ना अस्मि	என் பெயர் ;
महात्मनः	மகாத்மாவான்		
जनकस्य	ஐனகரின்	ते भद्रम्	{ தக்கனிடமிருந்து
दुहिता	பெண்.		செய்யுமுண்டாகட்
			டம்.

उपित्वा द्वादश सवा इक्ष्वाकूणां निवेशने । भुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥

इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகு குவம்சத்	सर्वकामसमृद्धिनी	{ எல்லா மனோரதங்க முதும் நிறவேறுப்பை நிறுவனாய்
निवेशने	நகரில் [தகர்களுடைய	द्वादश	பன்னிரண்டு
मानुषान्	சிதைந்த	समाः	வருஷங்கள்
भोगान्	போகங்களை	उपित्वा	வசிக்கேதன்.
भुञ्जाना	அனுபவித்துக் கொண்டு		

ततस्त्रयोदशे वर्षे राजाऽमन्त्रयत् प्रभुः । अभिषेचयितुं रामं समेतौ राजमन्त्रिभिः ॥ ५ ॥

ततः	அதன்மேல்	राजमन्त्रिभिः	ராஜமந்திரிகளோடு
त्रयोदशे	பதின்மூன்றாவது	समेतः	கூடினவராய்
वर्षे	வருஷத்தில்	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
प्रभुः	பிரபுவான	अभिषेचयितुं	யுபராஜப்பட்டாபிஷே கம் செய்துவைக்க கருதினார்.
राजा	சகரவர்த்தியார்	अमन्त्रयत्	

तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने । कैकेयी नाम भर्तारं पमार्या याचते वरम् ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	कैकेयी नाम	கைகேயி என்பவன்
तस्मिन्	அந்த	भर्तारं	நனது கணவரிடம்
अभिषेचने	பட்டாபிஷேகம்	वरं	எற்கனவே கொடுக்கப் பட்டிருந்த வரத்தை பிரித்தான்.
संभ्रियमाणे तु	ஆரம்பிக்கப்படுக விடில்	याचते	
मम आर्या	எனது மாமியாகிய		

प्रतिपृष्ट तु कैकेयी भृशुरं सुकृतेन मे । मम प्रवाजनं भर्तुर्भरतस्याभिषेचनम् ॥ ७ ॥

द्वावयाचत भर्तारं सत्यसन्धं नृपोत्तमम् ॥ ८ ॥

कैकेयी	"கைகேயி தேவியார்	अभिषेचनं	அபிஷேகத்தையும்,
मे भृशुरं	எனது மாமனுவரை	हौ तु	ஆகிய இன்னிரண்டை
सुकृतेन	நன்மபாசத்தால்	सत्यसन्धं	சத்தியசந்தரான [யும்
प्रतिपृष्ट	பலாக்கரித்து,	नृपोत्तमं	சக்கிரவர்த்தியாகிய
मम मतुः	எனது கணவனுக்கு	भर्तारं	தன் கணவரிடம்
प्रवाजनं	காடேறலையும்,	अयाचत	பின்வருமாறு கேட்டான்.
भरतस्य	பரதனுக்கு		

नाद्य भोक्ष्ये न च स्वप्ये न पार्ये च कथञ्चन । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः	"ராமன்	न पार्ये च	நீர்ந்தபானமும் செய்வமாட்டேன்.
अभिषिच्यते यदि	அபிஷேகஞ்செய்யப் படுவானானால்	एषः	இது
अद्य	இதுமுதல்	मे	எனக்கு
न भोक्ष्ये	உண்ணேன்.	जीवितस्य	உயிருக்கு
न स्वप्ये च	உறங்கவும்கூடேன்.	कथञ्चन	எப்படியும்
		अनः	முடிவாகும்.

इति ब्रुवाणां कैकेयीं श्वशुरो मे स मानदः । अयाचताथैरन्वर्थेन च याच्यां चकार सा ॥

ச:	“அந்த	अन्वर्थः	தர்மத்தோடி வயந்த
मानदः	யா வரிடமும் மரியா	अर्थः	காசணங்களைக்
	தைபாய் நடக்கும்		கொண்டு
मे श्वशुरः	எனது மாமனார்	अयाचत	வேண்டிக்கொண்டார்.
इति	மேற்கண்டவாறு	सा च	ஆகவே
ब्रुवाणां	பேசும்	याच्यां	வேண்டுகொளுக்கும்
कैकेयीं	கைகேயியிடம்	न चकार	உடன்படவில்லை.

मम भर्ता महातेजा वयसा पञ्चविंशकः । अष्टादश हि वर्षाणि मम जन्मनि गण्यते ॥ ११ ॥

मम	“எனது	पञ्चविंशकः	இருபத்தைந்து வய
महातेजाः	ஆளவுகடந்த ஆற்ற		துடையவர்.
	துடைய	मम जन्मनि	நான் பிறந்து
भर्ता	பர்த்தா	अष्टादश	பதினெட்டு
वयसा	அப்பொழுது	वर्षाणि हि	வருஷங்களென்று
		गण्यते	கணக்கிடப்படுகிறது.

रामेति प्रथितो लोके गुणवान् सत्यवाञ्छुचिः । विशालाक्षो महाबाहुस्सर्वभूतहिते रतः ॥

लोकः	“உலகில்	सत्यवान्	சொன்ன சொல்
रामेति	ராம என்கிற பெயரால்		தவறுதவர்.
	மேலே	शुचिः	பரிசுத்த மூர்த்தி.
प्रथितः	யாவராலும்	विशालाक्षः	பரந்த கண்களுற்றவர்.
	ஆறியப்பட்டவர்.	महाबाहुः	மகாபாகு.
गुणवान्	திருக்கல்யாண குண	सर्वभूतहिते	எல்லாப் பிராணிக
	ங்களுற்றவர்.		ளின் நன்மையில்
		रतः	ஆஸக்தியுள்ளவர்.

कामार्तश्च महाबाहुः पिता दशरथः स्वयम् । कैकेय्याः प्रियकामार्थं तं रामं नाभ्यपेचयत् ॥

महाबाहुः	“மகாபாகுவாகும்	कैकेय्याः	கைகேயிக்கு
पिता	பிதாவாகிய	प्रियकामार्थं	இவ்வமானதைப் பூர்
दशरथः	தசரதசக்கரவர்த்தியரர்		த்தெய்வதந்தராக
स्वयं	தானே	तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரை
	காதல்விவரத்தில் பச	न अभ्यपेचयत्	பட்டா பிடுங்கத்
कामार्तः च	{ சாத்தரப்படுகிறவ		செய்யவில்லை.
	ராக, ஆகியும்		

अभिषेकाय तु पितुस्समीपं राघवागतम् । कैकेयी मम भर्तारमित्युवाच दहं वचः ॥ १४ ॥

पितुः	“தந்தையினது	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
समीपं	வண்ணிதிக்கு	कैकेयी	கைகேயிகேவியார்
अभिषेकाय तु	ஆபிஷேகத்திற்	दहं	தீர்மானிக்கப்பட்ட
	காலகே	वचः	உபமானத்தை
आगतं	வந்த	इति	பின்வருமாறு
मम भर्तारं	எனது கணவராகிய	उवाच	கூறினான்.

तव पित्रा समाज्ञप्तं ममेदं शृणु राघव । भरताय प्रदातव्यमिदं राज्यमकण्टकम् ॥ १५ ॥

தவ	“உனது	राघव	ராம !
पित्रा	தந்தையரால்	इदं राज्यं	இந்த ராஜ்யமானது
समाज्ञप्तं	ஆக்குநாடிக்கப்பட்ட	अकण्टकं	இடைபுறத்தந்தாய்
इदं	இதை [உதாசிய	भरताय	பரதனுக்கு
मम	சொல்லுமெனக்கு	प्रदातव्यम्	கொடுக்கப்பட
शृणु	செவிகொடு.		வேண்டியது.

त्वया तु खलु वस्तव्यं नव वर्षाणि पञ्च च । वने प्रव्रज काकुत्स्थ पितरं मोचयानृतात् ॥

त्वया	‘உன்னால்	काकुत्स्थ	ராம !
नव पञ्च	பதினான்கு	तु	இப்பொழுது
वर्षाणि च	வருஷங்களும்	प्रव्रज	காட்டேறு.
वने	காட்டில்	पितरं	தந்தையை
वस्तव्यं खलु	வசிக்கப்படவேண்டிய	अनृतात्	பொய்சினின்று
	பதே.	मोचय	விடுவிப்பாயாக.

तथेत्युत्तरा च तां रामः कैकेयीमकुतोभयः । चकार तद्वचस्तस्या मम भर्ता दृढव्रतः ॥

अकुतोभयः	“எதிலும் மனம்	तां	அந்த
	கலியாத	कैकेयी	கைகேயியை பார்த்து
रामः	ஸ்ரீராமராகிய	तथा	‘திருவுளப்படியே
मम	எனது		செய்வேன்’
भर्ता च	பர்த்தாவோ	इति उत्तरा	என்று சொல்லி,
	{ தர்மானுஷ்டானத்	तस्याः	அவளது
दृढव्रतः	{ தின் கலியாப் பற்று	तत् वचः	அந்த வியமணத்தை
	டையவராகி	चकार	கொடுமற்கொண்டார்.

दद्यान्न प्रतिशृङ्गीयात्सत्यं ब्रूयान्न चानृतम् । एतद्वाक्येण रामस्य व्रतं ध्रुवमनुत्तमम् ॥ १६ ॥

वाक्येण	“அந்தவாசை !	च न	ஒருபொழுதும்
दद्यात्	அளிப்பார் ;		பேசார்.
न प्रतिशृङ्गीयात्	வாங்கார் ;	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सत्यं	உண்மையை	अनुत्तमं	ஒப்புநிலைந்த
ब्रूयात्	பேசுவார் ;	ध्रुवं	சாக்வதமான
अनृतं	பொய்யை	व्रतं	அனுஷ்டானம்
		एतत्	இது.

तस्य भ्राता तु द्वैमात्रो लक्ष्मणो नाम वीरवान् । रामस्य पुरुषव्याघ्रः सहायः समरेऽरिहा ॥

लक्ष्मणो नाम	வந்தமணிகொன்பவர்	अरिहा	பனைவந்தனை யொழிக்
तस्य	அவரது	वीरवान् तु	வீரவசாஸி. [கும்
द्वैमात्रः	இரைய தாயின் குமா	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
भ्राता	தம்பி. [உதாசிய	सहायः	திருத்தொண்டு பரிபுரம்
समरे	பேரளில்	पुरुषव्याघ्रः	புருஷேசாத் தாயன்.

स भ्राता लक्ष्मणो नाम धर्मचारी दृढव्रतः । अन्वगच्छद्वनुष्पाणिः प्रव्रजन्ते मया सह ॥

दृढव्रतः	“தர்மா ஹிஷ்டாஸத்தில் உறுதிக்கொண்டவரும்	மயா சஹ	என்றோடுகூட
धर्मचारी	தர்மா ஹிஷ்டாஸமுடையவருமான	प्रव्रजन्ते	வனத்திற்குப் புறப்படுவனர
लक्ष्मणो नाम	லக்ஷ்மணரென்ற	धनुष्पाणिः	கிள்ளெந்தியவனாய்
सः भ्राता	அந்தத் தம்பி	अन्वगच्छन्	பின்பற்றி வந்தார்.

जयी तापसरूपेण मया सह सहानुजः । प्रविष्टो दण्डकारण्ये धर्मनित्यो दृढव्रतः ॥ २१ ॥

धर्मनित्यः	“தர்ப்புகாக்கமுடையவரும்	जयी	தடை புனைந்தவராய்
दृढव्रतः	சலியா தர்மாஹிஷ்டாஸமுடையவருமான அடவர	सहानुजः	தம்பியுடன் கூடிய வராய்
तापसरूपेण	தாபசுரூபத்தோடு	मया सह	என்றோடுகூட
प्रविष्टः	தண்டகாரண்யத்தோடு	दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்
		मया सह	வந்தார். [தின்குள்

ते वयं प्रच्युता राज्यात्कैकेयास्तु कुते त्रयः । विचराम द्विजश्रेष्ठ वनं गम्भीरमाजसा ॥

द्विजश्रेष्ठ	“பிராமஹேத்தமரே !	प्रच्युताः	வெளிப்பட்டவர்க
ते	அந்த		ளாய்
वयं	நாம்கள்	गम्भीरं वनं	பயங்கரமான காட்டில்
सयः	மூவர்களும்	ओजसा	தேவனால்
कैकेयास्तु कुते	கைகேயியின் பெருநூட்டு	विचराम	வாழ்ந்துவருகின்
राज्यात्	ராஜ்யத்திலிருந்து		ளும்.

समाश्वस मुहूर्तन्तु शक्यं वस्तुमिह त्वया । आगमिष्यति मे भर्ता वन्यमादाय पुष्कलम् ॥

त्वया	“தங்கனரால்	समाश्वस	ஹிஷ்டாஸத்திலிருந்து
इह	இவ்விடத்தில்	मे भर्ता	எனது கணவர்
मुहूर्तं	சற்று	पुष्कलं वन्यं	சிறித பயத்தினை
वस्तु	தாமதிக்க	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
शक्यं तु	இஷ்டமிருக்கிற	आगमिष्यति	ஹிஷ்டாஸத்திலிருந்து
	தாசில்		வார்.

स त्वं नाम च गोत्रं च कुलं चाचक्ष्व तत्त्वतः ॥ २४ ॥

सः त्वं	“அந்த நாம்கள்	कुलं च	குலத்தையும்,
नाम च	பெயரையும்	तत्त्वतः	சரியாய்
गोत्रं च	கொத்திரத்தையும்	आचक्ष्व	தெரிவிக்கவேண்டும்.

एकश्च दण्डकारण्ये किमर्थं चरसि द्विज ॥ २५ ॥

द्विज	“அந்த ஹிஷ்டாஸத்திலிருந்து	एकः च	சீடர்களின்றி
दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்தில்	किमर्थं	என்ன காரியமாய்
		चरसि	வந்திருக்கிறீர் ?

एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां रामपत्न्यां महाबलः । प्रत्युवाचोत्तरं तीव्रं रावणो राक्षसाधिपः ॥

ராமபத்னியா	ராமருடைய மனைவி	ராவண:	ராவணன்
சீதாயா	சீதை [யாகிய]	தீவ்	கர்ணகடெடா ரமாவி
एवं	மேற்கண்டவாறு		ருக்கித
ब्रुवन्त्यां	மொழிகையில்	उत्तरं	பின்வரும் பதில்
महाबलः	மகா பலவானும்		வர்த்தனாதரை
राक्षसाधिपः	அரக்கர் வேந்தனு	प्रत्युवाच	அவனைப் பார்த்துச்
	மாகிய		இரவணன்.

येन वित्रासिता लोकास्सदेवासुरपक्षगाः । अहं स रावणो नाम सीते रक्षोगणेश्वरः ॥

சீதை	வந்தே !	விவாசிதா:	அச்சமுறச் செய்யப்
येन	எவனெருவனால்		பட்டனவோ,
सदेवासुर- पक्षगाः	தேவர்கள் அசுர்கள், பன்னகர்களுமுள்ப்	सः अहं	அந்த நான்
लोकाः	மூவுலகங்களும் [பட்ட]	रावणो नाम	ராவணனென்ற
		रक्षोगणेश्वरः	ராக்ஷஸகணமன்னன்.

त्वां तु काञ्चनवर्णाभां दृष्ट्वा कौशेयवासिनीम् । रतिं स्वकेषु दारेषु नाधिगच्छाम्यनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	சந்தரீ !	दृष्ट्वा तु	கண்டதுமே,
काञ्चनवर्णाभां	பொன்னிறமுற்றவ	स्वकेषु	எனது
	ளாயும்	दारेषु	மனைவிகளிடத்தில்
कौशेयवासिनीं	பட்டாடையடுத்திவவ	रतिं	ஆசையை
त्वां	உன்னை [ளாயும்]	न अधिगच्छामि	அடையவில்லை.

वहीनामुत्तमस्त्रीणामाहतानामितस्ततः । सर्वासामेव भद्रं ते मयाग्रमहिषी भव ॥ २९ ॥

इतस्ततः	ஆங்காங்கிருந்து	मम एव	எனக்குமே
आहतानां	கொண்டு வரப்பட்ட	अग्रमहिषी	பட்டமகிஷியார்
वहीनां	பல [அருக்கித் த	भव	ஆளுவவாக.
उत्तमस्त्रीणां	ஸ்திரீரத்தனங்கள்	ते भद्रम्	உனக்கு சேதம்
सर्वासां	எல்லோருக்கும்,		முண்டாருக.

लङ्का नाम समुद्रस्य मध्ये मम महापुरी । सागरेण परिक्षिप्ता निविष्टा गिरिसूयनि ॥

மம	எனது	सागरेण	சமுத்திரத்தால்
महापुरी	ராமபுரவாரி	परिक्षिप्ता	காற்புறமும் குழப்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்		பெற்றது.
मध्ये	இடையிலிருக்கும்	गिरिसूयनि	மலைமீதுச்சேரில்
लङ्का नाम	லங்கையென்பது.	निविष्टा	அடையப்பெற்றது.

तत्र सीते मया सार्धं वनेषु विहरिष्यसि । न चास्यारण्यवासस्य स्पृहयिष्यसि भामिनि ॥

सीते	“வந்தே ;	விहरிष्यசி	பொழுதுபோக்கு
तत्र	அங்கிடத்தில்	भामिनि	கந்தர் ! [வாய்;
वनेषु	சேரலைகளில்	अस्य	இந்த
मया सार्धं	என்னோடுகூட	अरण्यवासस्य	அரண்மனைவாசத்தை
		न स्पृहयिष्यसि च	விருப்பமொழைமாட்டாய்.

पञ्च दासीसहस्राणि सर्वाभरणभूषिताः । सीते परिचरिष्यन्ति भार्या भवसि मे यदि ॥

सीते	“வந்தே !	पञ्च दासी- }	ஐயாயிரம் பணிப்
मे भार्या	எனக்கு மனைவிபாக	सहस्राणि }	பெண்கள்
भवसि यदि	நீ ஆகியிட்டால்,		
सर्वाभरण- }	எல்லா அபரணங்களிலும்	परिचरिष्यन्ति	பணிவிடை
भूषिताः }	ஐயும் ஆபரணங்கள் அணிப்படுத்தவந்தவர்கள்		செய்வார்கள்.”
	வாய்		

रावणेनैवमुक्ता तु कुपिता जनकात्मजा । प्रत्युवाचानवद्याङ्गी तमनाहत्य राक्षसम् ॥ ३३ ॥

रावणेन	ராவணனால்	कुपिता	கிணக்கொண்டவளாய்
एव उक्ता	இப்படி சொல்லப்	तं राक्षसं	ஆந்த அரக்கனை
	பட்ட	अनाहत्य	திரைக்கீத்து,
अनवद्याङ्गी	கல்லடிமற்ற மனத்	प्रत्युवाच	{ பின்வருமாறு திரு
	தினளாய்		வாய்மலர்ந்தருள்
जनकात्मजा तु	ஜனகர் திருமகனொ		ளுள்.

महागिरिमिवाकम्प्यं महेंद्रसदृशं पतिम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यमहं राममनुव्रता ॥ ३४ ॥

महागिरि इव	“மாமலைபோலவே	महेंद्रसदृशं	இந்திரனை சீகர்த்த
अकम्प्यं	அசைக்க வெண்ணு		வருமான
	தவறும்,	रामे	ஸ்ரீராமராகிய
महोदधि इव	ஆழந்த கடலைப்	पति	கணவரை
	போலவே	अहं	நான்
अक्षोभ्यं	கலக்க வெண்ணுத	अनुव्रता	ஸர்வமுமாய்க்
	வரும்,		கொண்டவள்.

सर्वलक्षणसम्पन्नं न्यग्रोधपरिमण्डलम् । सत्यसन्धं महाभागमहं राममनुव्रता ॥ ३५ ॥

सर्वलक्षण- }	“சகல கல்பாண குண	महाभागं	பரிசுத்தமுர்த்திய
सम्पन्नं }	ங்கள் நிறைந்தவரும்,		மாகிய
न्यग्रोध- }	ஆலமரம்போல் அண்	रामे	ஸ்ரீராமரை
परिमण्डले }	டியவர்களை யாதர்ப்	अहं	நான்
	பவரும்,	अनुव्रता	ஸர்வமுமாய்க்
सत्यसन्धं	சொன்ன சொல் தவ		கொண்டவள்.
	றாதவரும்,		

महाबाहुं महोरस्कं सिंहविक्रान्तगामिनम् । नृसिंहं सिंहसङ्काशमहं राममनुव्रता ॥ ३६ ॥

மஹாபாஹு
“நீண்ட-கைகளையுடைய
மஹோர்ஸ்க்
அகன்ற மார்ஸ்ய
சিংஹவிக்ர-
மாமின் } சிங்கத்தின் கைபோ
ன்ற கையுடையவ
ரும்,

சிங்ஹசங்காஷ
சிங்கத்தை நிகர்ந்த
வரும்,
நுசிஹ்
புருஷோத்தமரூ
ராம்
பூரீராமரை [மாமின்
அஹ்
நான்
அனுவ்ரதா
அர்ஜுனமாய்க்
கொண்டவன்.

पूर्णचन्द्राननं रामं राजवत्सं जितेन्द्रियम् । पृथुकीर्तिं महात्मानमहं राममनुव्रता ॥ ३७ ॥

பூர்ணசந்த்ரான-
னம் { முழுமதிபோன்ற தி
ராம்
ராமவத்ஸம்
குருதமண்டலம்
பெற்றவரும்,
அபிராமரும்,
ராஜவத்ஸம்
அரசர்களுள் குழந்
தைகளைப்போல்
கொண்டாடப்பெற்ற
வரும்,

ஜிதேந்த்ரியம்
இன்புலன்களையும்
புதுகீர்தி
அடக்கியவரும்,
மஹாத்மானம்
எக்கும் பாரிய புகழ்
பெற்றவரும்,
மஹாமான்
மகாத்மராய்
ராம்
பூரீராமரை
அஹ்
நான்
அனுவ்ரதா
அர்ஜுனமாய்க்கொண்
டவன்.

त्वं पुनर्जम्बुकस्सिंहो मामिहच्छसि दुर्लभम् । नाहं शक्या त्वया स्पृष्टमादित्यस्य मभा यथा ॥

ஜம்புக: த்வ் புன:
துர்லபம்
சிஹி மா
இஹ்
இச்சசி
அஹ்
நான்
“நர்ஜம்புக சிஹோ
அணுகமுடியாத
பெண்கிங்கமாகிய
இப்பொழுது [என்னை
வினாசிக்கின்றாய்,
நான்

தவ்யா
ஆதित்ய
மபா
யதா
ஏஹ்
ந சக்யா
உன்னால்
சூரியசகலானது
தேஜஸ்ஸானது
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
அஹ்
அணுகுவதற்கு
முடிந்தவன்றோ.

पादपान् काञ्चनान नूनं बहून् पश्यसि मन्दभाक् । रावणस्य भियां भार्या यस्त्वमिच्छसि रावण ॥

ராவண
ராவணஸ்ய
பியா
பார்யா
ய: த்வ்
இச்சசி
“ராவண !
பூரீராமருடைய
இஷ்டையான
மனைவியை
எந்த நீ [அந்த
விழும்புகின்றனையோ-

மந்நபாக்
வஹு
பாடபாந்
காஞ்ஞாந்
பஸ்யசி நூந்
அர்ஜுனமுடனோ
எல்லா
மாம்களை
பொன்மயமாக
பிரமிக்கின்றனை
போதும்.

क्षुधितस्येव सिंहस्य मृगशत्रोस्तरस्विनः । आर्शविषस्य वदनाहंशमादातुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

தரஸ்விந:
மூகசத்ரோ:
க்ஷுதிதஸ்ய
சிங்ஹ
“கொழுந்ததாய்,
மிருதங்களுடைய
சத்ருயும்,
பசியுடனிருக்கிறது
மான்
சிங்ஹ
சிம்மந்தி லுடைய

வதநாந்
ஹ்ஸா
இஷ்டமி
ஹ்
ஆர்ஸாவிஸ்ய
வாயினின்று
பல்கை நிகிருவதற்கு
வினைக்கின்றனை;
இதுபோலவே
கொடிய சர்ப்பந்தி
லுடையவும்.

अयोमुखानां शूलानामग्रे चरितुमिच्छसि । रामस्य सहर्षी भार्या योऽभिगन्तुं त्वमिच्छसि ।
दंष्ट्रीविषं महाघोरमङ्गुल्या तुदसे भृशम् ॥ ४६ ॥

अयोमुखानां	"இருப்புக்கூறுள்ள	அங்குலியா	கிரகாஸ்
शूलानां	குளக்களின்	भृशे	பிரதாநமாய்
अग्रे चरितुं	அனியில் நடக்க	तुदसे	கிளருகின்றனை.
इच्छसि	நினைக்கின்றனை.	यः त्वं	அந்த நீ
महाघोरं	மிகக் கொடிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
दंष्ट्रीविषं	சர்ப்பத்தின் எறிக	सहर्षी भार्या	எற்ற மனைவியை
	தும் விஷத்தை,	अभिगन्तुं	ஆண்டய
		इच्छसि	நினைக்கின்றனை.

यदन्तरं सिंहसृगालयोर्वने यदन्तरं स्यन्दिनिकासमुद्रयोः ।

सुराग्र्यसौवीरकयोर्यदन्तरं तदन्तरं वै तव राघवस्य च ॥ ४७ ॥

वने	"காட்டில் வாசிக்கும்	सुराग्र्य-	} அமிருதத்திற்கும்.
सिंहसृगालयोः	செங்கத்திற்கும்	सौवीरकयोः	
	நகிக்கும்		காடிக்கும்
यदन्तरं	எவ்வளவு எற்றத்	यदन्तरं	எவ்வளவு எற்றத்
	தாழ்வே,		தாழ்வே,
स्यन्दिनिका-	} காக்கடைக்கும்	तव वै	அதே
समुद्रयोः		अन्तरं	எற்றத்தாழ்வு
यदन्तरं	சமுத்திரத்திற்கும்	राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்
	எவ்வளவு எற்றத்	तव च	உனக்கும்.
	தாழ்வே,		

यदन्तरं काञ्चनसीसलोहयोर्यदन्तरं चन्दनवारिपङ्क्तयोः ।

यदन्तरं हस्तिविडालयोर्वने तदन्तरं दाशरथேस्तவै च ॥ ४८ ॥

काञ्चन-	} "பொன், சவம் என்னு	वने	காட்டில் வாசிக்கும்
सीसलोहयोः		हस्तिविडालयोः	வாளைக்கும் புனைக்கும்
	மிசண்டு உலோகங்க		
यदन्तरं	ளுக்கும்	यदन्तरं	எவ்வளவு எற்றத்
	எவ்வளவு எற்றத்		தாழ்வே,
	தாழ்வே,		
चन्दनवारि-	} சந்தனத்திற்கும்	तव एव	அதே
पङ्क्तयोः		अन्तरं	எற்றத்தாழ்வு
यदन्तरं	சேற்றிற்கும்	दाशरथेः	ஸ்ரீராமருக்கும்
	எவ்வளவு எற்றத்	तव च	உனக்கும்.
	தாழ்வே,		

यदन्तरं वायसर्वेनतेययोर्यदन्तरं महुषयूयोरपि ।

यदन्तरं सारसगृध्रयोर्वने तदन्तरं दाशरथேस्तवै च ॥ ४९ ॥

वापसवैनतेययोः “காக்கைக்கும் கருட
னுக்கும்
यदन्तरं எவ்வளவு
சித்தியாகமோ,
मदगुमयूयोः } நீர்க்கொழிக்கும்
अपि } மாதிரிக்கும்
यदन्तरं எவ்வளவு சித்தியாக
மோ,

वने காட்டிலிருக்கும்
सारसगृध्रयोः அன்னப்பறவைக்
கும் கழுஞ்சூக்கும்
यदन्तरं எவ்வளவு சித்தியாக
सत् एव அதே [சமோ,
अन्तरं சித்தியாகம்
दाशरथे: ஸ்ரீராமருக்கும்
तव च உனக்கும்.

तस्मिन् सहस्राक्षसप्रभावे रामे स्थिते कामुकवाणपाणौ ।

हताऽपि तेऽहं न जरां गमिष्ये वज्रं यथा मक्षिकयाऽवगीर्णम् ॥ ५० ॥

तस्मिन् “அந்த
सहस्राक्ष- } இந்திரனை நிகர்த்த
समप्रभावे } ஆற்றாதுடைய
रामे ஸ்ரீராமர்,
कामुकवाणपाणौ கொதண்டபாணியார்
स्थिते இருக்கையில்,
अहं நான்

हता अपि அபகரிக்கப்பட்டவர்
मक्षिकया சுரீனுள்[ராக ஆயினும்
अवगीर्णं சுத்தப்பட்ட
वज्रं यथा ஸ்ரீராமருன்னனை
ते உன்னால் [ரம்போல
जरां கற்பின் குறைவை
न गमिष्ये அடையமாட்டேன்.”

इतीव तद्वाक्यमदुष्टभावा सुष्ठुमुक्त्वा रजनीचरं तम् ।

गात्रप्रकम्पययिता बभूव वातोद्धता सा कदलीव तन्वी ॥ ५१ ॥

अदुष्टभावा சிவந்தனங்க நினைவுற்ற
வனும்
तन्वी மெல்லிய மெனியானு
सा அலன், [மாவிய
रजनीचरं திருடனுடைய
ते அவனைப் பார்த்து
तद्वाक्यं அவன் சொல்லுக்கு
इति इव மேற்கண்டவாறு

सुष्ठु திரட்டமா
उक्त्वा பதிலுந்நிட்டு,
वातोद्धता பெருங்காற்றால்
அசைக்கப்பட்ட
कदली इव வாழைபோல்
गात्रप्रकम्प-) உடல் நடுங்கி உள்ளம்
ययिता) குழம்பியவனாய்
बभूव ஆயினன்.

तां वेपमानामुपलक्ष्य सीतां स रावणो मृत्युसमप्रभावः ।

कुलं बलं नाम च कर्म च स्वं समाचक्षे भयकारणार्थम् ॥ ५२ ॥

सः “அந்த
मृत्युसम- } யமனுக்கொப்பான
प्रभावः } குணமுடைய
रावणः ராஜனான்,
तां सीतां அந்த சிதாதேவியை
वेपमानां நடுங்குபவனாய்
उपलक्ष्य கவனித்து,

भयकारणार्थं அதிக பயமுறுத்த
स्वं कुलं தனது குலத்தையும்;
बलं பலத்தையும்,
नाम च பெயரையும்,
कर्म च செயலையும்
समाचक्षे பின்வருமாறு நன்கு
சொல்ல துணரித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அஃதவாரிச: சரி:—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௪௨ ॥

ராவணस्यात्मஃஷா—ராவண்ணின் தற்புகழ்சி.

एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां संरब्धः परुषाक्षरम् । ललाटे भ्रुकुटीं कृत्वा रावणः प्रत्युवाच ह ॥

सीतायां	சிதாதேவி	संरब्धः	கோபத்தால் கிம்மிய
एवं ब्रुवन्त्यां	இவ்விதம் பேசிய		வனுவ
रावणः	ராவணன், [பொழுது	परुषाक्षरं	கொடிய சொல்லை
ललाटे	நெற்றியில்	प्रत्युवाच ह	பின்வருமாறு பதிலை
भ्रुकुटीं कृत्वा	புருவங்களை நெறித்து		புரைத்தான்.

भ्राता वैश्रवणस्याहं सापत्न्यो वरवर्णिनि । रावणो नाम भद्रं ते दशग्रीवः प्रतापवान् ॥ २ ॥
यस्य देवाः सगन्धर्वाः पिशाचपतंगोरगाः । विद्वन्ति भयाद्वीता मृत्योरिव सदा प्रजाः ॥
येन वैश्रवणो भ्राता द्वैमात्रः कारणान्तरे । हृन्द्वासादितः क्रोधादग्ने विकस्य निर्जितः ॥
मद्रयाचत्यरित्यज्य स्वमधिष्ठानमृद्धिम् । कैलासं पर्वतश्रेष्ठमध्यास्ते नरवाहनः ॥ ५ ॥
यस्य तत्पुष्पकं नाम विमानं कामगं शुभम् । वीर्यदेवार्जितं भद्रे येन यामि विहायसम् ॥

भद्रे	“ சொன்னதைக்கேட் கும் குணவதியே !	कारणान्तरे	ஒரு காரணத்தால்
यस्य	எவனுக்கு	क्रोधात्	கோபத்தால்
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் கிட	रणे	போரில்
देवाः	தேவர்களும்,	हृन्द्वासादितः	தவந்தயுத்தத்தை சொ ய்மிக்கப்பட்டவனும்
पिशाचपतंगोरगाः	பிசாசர்களும் பதங்க ளும், உட்கர்களும்,	विकस्य	பலா த்கரித்து
प्रजाः	பிரஜைகள்	निर्जितः	தோல்வியடைவிக்கப் பட்டு,
सदा	எப்பொழுதும்	मद्रयात्	என்னிடத்தில்
मृत्योः	எமனுக்கு		பயத்தால்
इव	எப்படியோ அப் படியே	तत्	அந்த
भयात्	பயத்தால்	अविमत्	செல்லஞ்செறிந்த
भीताः	நடுக்கியவர்களாய்	स्वमधिष्ठानं	தனது நகரை
विद्वन्ति	ஆடுகின்றார்களோ ;	परित्यज्य	நாடாது விட்டு,
येन	எவனால்	पर्वतश्रेष्ठं	பல்களில் சிறந்த
द्वैमात्रः	பெரியதாயின் மகனும்	कैलासं	கயிலைமலையில்
भ्राता	தனமயனும்	अध्यास्ते	வசிக்கின்றோடு;
वैश्रवणः	பெருவாகிய விசுவஸ் வரின் புதல்வருமான	येन	எதைக்கொண்டு
नरवाहनः	குபேரன்	विहायसं	ஆகாயத்தில்
		यामि	செல்கின்றேனோ;
		तत्	அந்த

காமரே	நிலைத்தபடி செல்ல
शुभं	ஆழகிய [வல்ல]
पुष्पकं नाम	புஷ்பகமென்ற
विमानं	விமானமென்று
यस्य	எவனு
वीर्योद्व	பார்க்கிறமத்தாலேயே
आजिते	சம்பாதிக்கப்பட்ட
अहं	அந்த நான் [பேரோ;
वरविणि	சந்தரி !

वैधवणस्य	குபேரனது
सापन्त्यः	திறிய தாரின் மக
भाना	தம்பி [நாண]
रावणो नाम	ராவணனென்ற
प्रतापवान्	நீரிலோக பிரசித்தி பெற்ற
दशधौवः	தசதீவன்.
ते मयं	உனக்கு நன்மையுண் டாகுக.

मम सज्जातरोपस्य मुखं हृष्ट्व मैथिलि । विद्वन्ति परिवस्तासुराः शक्रपुरोगमाः ॥ ७ ॥

மேயிலி	"மைதிலி !
सज्जातरोपस्य	கோபங்கொண்ட
मम	எனது
मुखं	முகத்தை
हृष्ट्व	கண்டபாத்திரத்தி லேயே.

शक्रपुरोगमाः	இந்திரனைத் தலைவ னாகக்கொண்ட
सुराः	தேவர்கள்
परिवस्ताः	உடனுமுன்னமும்
विद्वन्ति	நடுங்கியவர்களாய் நடுகின்றார்கள்.

यत्र तिष्ठाम्यहं तत्र मारुतो वाति शङ्कितः । तीव्रांशुः शिशिरांशुश्च भयान्सम्पद्यते रविः ॥

அஃ	"நான்
यत्र	எங்கிடத்தில்
तिष्ठामि	இருக்கிறேனே,
तत्र	அங்கிடத்தில்
मारुतः	வாயு
शङ्कितः	திடுக்கெண்டு
वाति	விசிறுகன்.

तीव्रांशुः	உஷ்ணகிரணங்க ளுடைய
रविः	சூரியன்
भयात्	அச்சத்தால்
शिशिरांशुः च	குளிர்ந்த கிரணங்க ளோடிடையவளுக்கே
सम्पद्यते	மாதீனிகிறதுன்.

निष्कम्पपतास्तरवो नद्यश्च स्तिमितोदकाः । भवन्ति यत्र तत्राहं तिष्ठामि च चरामि च ॥

அஃ	"நான்
यत्र	எங்கிடத்தில்
तिष्ठामि	நிற்கிறேனே,
चरामि च	உடையுக்கிறேனே
तत्र च	அங்கிடத்திலும்
नद्यः	நதிகள்

निष्कम्पपत्राः	அசைவற்ற இனிகளு டையவைகளாயும்,
नद्यः	நதிகள்
स्तिमितोदकाः च	{ தயங்கிய பிரவாகத் தையுடையவைகளா யும்
भवन्ति	ஆகின்றன.

मम पारं समुद्रस्य लङ्का नाम पुरी शुभा । सम्पूर्णा राक्षसैर्धौर्येयैश्चन्द्रस्यापरावती ॥ १० ॥

समुद्रस्य	"சமுத்திரத்திலுள்
पारं	நிலில்
इन्द्रस्य	இந்திரனது
अपरावती यया	அபராவதிபோன்று
शुभा	ஆழகிய

मम पुरी	எனது நகர்
लङ्का नाम	லங்கையென்பது
धौर्यः	கொடிய
राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களால்
सम्पूर्णा	நிறைந்துள்ளது.

प्राकारेण परिक्षिप्ता पाण्डुरेण विराजता । हेमकक्ष्या पुरी रम्या वैदूर्यमयतोरणा ॥ ११ ॥

हस्त्यश्वरथसंवाधा तूर्यनादविनादिता । सर्वकामफलैर्दृष्टैस्सङ्कुलोद्यानशोभिता ॥ १२ ॥

पाण्डुरेण	வேண்டையான	तूर्यनाद- विनादिता	மங்கள வாத்தங்கள், (வினை, குழல் பாட்டு மிருதங்கம் ஆகிய நான்கும் சேர்ந்து து ர்யமென்பது) கோ வதிக்கப்பெற்றது.
विराजता	அழகுற்ற		
प्राकारेण	மதில் சுவரால்		
परिक्षिप्ता	குழப்பெற்றது.		
रम्या	மனதைக்கவரும்		
पुरी	நகர்,		
हेमकक्ष्या	பொன்மயமான கட்டி டங்கள் உள்ளது ;	सर्वकामफलैः	{ எல்லா காமத்திலும் வேண்டிய பழங்க ளைத்தரும்
वैदूर्यमयतोरणा	{ வைடூரியங்களிலிழை க்கப்பட்ட தோரண வாயில்களையுடை யது.	वृक्षैः सङ्कुला	{ மரங்களால் வெருக்குற்றது.
हस्त्य- श्वरथसंवाधा	{ யானைகளும் குதிரை களும் சதங்களும்கூட நிறைந்தது.	उद्यानशोभिता	{ விளைவாகும் பூத்தோட் டங்களால் அழகுவாய் ந்து விளங்குவது.

तत्र त्वं वसती सीते राजपुत्रि मया सह । न स्मरिष्यसि नारीणां मानुषीणां मनस्विनी ॥

राजपुत्रि	“ராஜகுமாரி !	सीते	சீதே !
त्वं	நீ	मनस्विनी	மனோவைதரியங்கொண் டவளாய்
तत्र	அங்குமிடத்தில்		
मया सह	என்னுடன்கூட	मानुषीणां नारीणां	மானிடப் பெண்களை
वसती	வசித்துக்கொண்டு	न स्मरिष्यसि	நினைவாதிருப்பாய்.

भुञ्जाना मानुषान् भोगान्दिव्यांश्च वरवर्णिनि । न स्मरिष्यसि रामस्य मानुषस्य गतायुषः ॥

वरवर्णिनि	“கந்தரி !	गतायुषः	அன்பாயுசையுடைய
मानुषान्	மானிட	मानुषस्य	மானிடனாகிய
भोगान्	போகங்களையும்,	रामस्य	ராமனை
दिव्यान् च	தேவபோகங்களையும்	न स्मरिष्यसि	நினைவாதிருப்பாய்.
भुञ्जाना	அனுபவித்துக் கொண்டு		

स्थापयित्वा प्रियं पुत्रं राजा दशरथेन यः । मन्दवीर्यस्ततो ज्येष्ठसुतः प्रस्थापितो वनम् ॥

दशरथेन राजा	“தசரதமன்னனாக	ततः	அங்கிருந்து
प्रियं	இஷ்டமான	वनं	காட்டிற்கு
पुत्रं	புதல்வனை	प्रस्थापितः	தூரத்தப்பட்டானே
स्थापयित्वा	இருக்கச்செய்து,		அவன்
यः	எந்த ஒரு	मन्दवीर्यः	அன்பு வற்றாநூற் நவன்.
ज्येष्ठः सुतः	இயேஷ்ட புதல்வன்		

तेन किं भ्राष्ट्राज्येन रामेण गतचेतसा । करिष्यमि विशालाक्षि तापसेन तपस्विना ॥

அப்ச்சுவரீசன்	“ராஜ்யத்தைப் பறி கொடுத்து	தாபசீன்	நிகழியாகிய
गतचेतसा	மனம் முறிந்து	तेन रामेण	அந்த ராமனோடு
तपस्विना	உலகப் பற்றற்று	विशालाक्षि	தடங்கண்ணாய்
		किं करिष्यमि	என்ன செய்யப் போகின்றாய்?

यक्षराक्षसभर्तारं कामात्स्वयमिहागतम् । न मन्मथशराविष्टं प्रत्याख्यातुं त्वमर्हसि ॥ १७ ॥

காமாத்	“ஆனந்தவரீசன்	आगतं	வந்தவருகிய
स्वयं	நேரில்	यक्षराक्षसभर्तारं	{ யக்ஷரக்ஷசர்க்கும் ராஜ்யஸர்க்குக்கும் அரசுக்கும் என்னை
इह	இவ்விடத்திற்கு	प्रत्याख्यातुं	திரும்பக் க
मन्मथशराविष्टं	மன்மத பாணங்களால் மொத்துண்டு	त्वं न अर्हसि	நீ கூடாது.

प्रत्याख्याय हि मां भीरु परितापं गमिष्यसि । चरणेनाभिहत्येव पुरुषवसमुर्वशी ॥ १८ ॥

भीरु	“ஆஞ்சலியே !	परितापं	பந்தரத்தாபத்தை
उर्वशी	உர்வசீ	इव	அடைந்ததுபோலவே
पुरुषवसं	புருசவஸ் என்பவரை	मां हि	என்னையும்
चरणेन	காலால்	प्रत्याख्याय	அதையெடுத்து
अभित्य	உதைத்து,	गमिष्यसि	நீ அடைவாய்.

अङ्गुल्या न समो रामो मम युद्धे स मानुषः । तव भाग्येन सम्प्राप्तं भजस्य वरवर्णिनि ॥

वरवर्णिनि	“அந்தரீ !	न समः	இரண்டாகான்.
सः मानुषः	அந்த மானிடனாகும்	तव	உனது
रामः	ராமன்	भाग्येन	பாண்டியசேனத்தால்
युद्धे	போரில்	सम्प्राप्तं	வந்திருக்குமென்னை
मम	எனது	भजस्य	சேருக்கொள்.”
अङ्गुल्या	கைவிரல் ஒன்றுக்கு		

एवमुक्ता तु वैदेही कुद्रा संरक्तलोचना । अववीत् परुषं वाक्यं रहिते राक्षसाधिपम् ॥

रहिते	ஒருவருமில்லாத சம பத்தில்	संरक्तलोचना	இவந்த கண்களுற்ற வளரப்
एवं	மேற்கண்டவாறு	राक्षसाधिपं	ராஜதஸமன்னனைப் பார்த்து
उक्ता	கொல்லப்பட்ட	परुषं वाक्यं	கண்டிப்பான பதிகை
वैदेही तु	நிதாதேவியே	अववीत्	நின்றவருமாறு மொழி நகான்.
कुद्रा	மீளங்கொண்டு		

कथं वैश्रवणं देवं सर्वभूतनमस्कृतम् । भ्रातरं व्यपदिश्य त्वमशुभं कर्तुमिच्छसि ॥ २१ ॥

சர்வமூ- நமஸ்குதம்	}	“எல்லாப் பிரான்க ளாலும் நமஸ்கரித் தப்பட்ட தேவனுடைய குழைபாளை தனமயஞ்சுத	வ்யபிஷ்ய	கொல்லிக்கொண்டு,
தேவ் வைசுவண அதர்			தவ்	நீ
			அசுஸு கரு	அடர் தனதர்செய்ய
			கதம் இச்சசி	எப்படித் துணிகின் றனை ?

अवश्यं विनशिष्यन्ति सर्वे रावण राक्षसाः । येषां त्वं कर्कशो राजा दुर्बुद्धिरजितेन्द्रियः ॥

யேஸா	“எவர்களுக்கு	ராஜா	மன்னனே, (அந்த)
தவ் கர்கசா:	நீ முன்பின் ஆனோசி பாத முடனும்	ராஷஸா:	அடர்க்கள்
துஷ்டி:	புத்தியற்றவனும்	சர்வ	எல்லோரும்
அஜிதேந்திரிய:	புலன்களை படக்காத வனுமான	அவஸ்ய	கட்டாயம்
		ராவுண	ராவண!
		வினசிஷ்யந்தி	அழியப்போகிறார்கள்.

अपहृत्य शर्चां भार्यां शक्यमिन्द्रस्य जीवितम् ।

न च रामस्य भार्या मामपनीयास्ति जीवितम्

॥ २३ ॥

இந்தஸ	“இத்திரனது	शक्यं	முடிந்தாலும் முடி
பார்யா	மனைவியாகிய	ராமஸ	பிராமனது [யம்.
சர்ச்சா	சரிதேவியை	பார்யா மா	மனைவியாகிய என்னை
அபஹுத	திருடி;	அபனிய	அபகரித்து,
ஜீவித்	உயிருடனிருக்க	ஜிவித்	உயிர்
		ந ச அஸ்தி	இருக்கவேமாட்டாது.

जीवेच्चिरं वज्रधरस्य हस्तात् शर्चां प्रधृष्याप्रतिरूपरूपाम् ।

न मादृशीं राक्षस धर्षयित्वा पीतामृतस्यापि तवास्ति मोक्षः ॥ २४ ॥

அபதிரூபரூபா	“ஒப்பற்ற அழகிய தி குழைமனையையுடைய	ராஷஸ	அடக்கா!
சர்ச்சா	சரிதேவியை	மாடர்ச்சி	என்போன்றவளை
வஜ்ரதர்ஸ	இத்திரனது	தர்ஷயிதவா	அபகரித்து,
ஹஸ்தா	ஹகவிரிஞ்சுது	பீதாமுதஸ்ய அபி	அமிருதபானம் பண் னினவனுமினும்
தர்ஷ்ய	அபகரித்து,	தவ	உணக்கு
சிர்	வெகுதூரம்	மோக்ஷ:	கூற்றுக்குந்தப்பதல்
ஜீவேத்	உயிருடனிருந்தாலும் மிருக்கலாம்.	ந அஸ்தி	கிடையாது.”

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥

एकोनपञ्चाशः सर्गः—காற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

सीतापहरणम्—சீதைையைப்பகரிப்பது.

सीताया वचनं श्रुत्वा दशमीवः प्रतापवान् । हस्ते हस्तं समाहृत्य चकार मुमहद्वपुः ॥ १ ॥

सीतायाः	சீதாதேவியின்	हस्ते हस्तं	கையோடு கையை
वचनं श्रुत्वा	வார்த்தையை கேட்டு,	समाहृत्य	தட்டி,
प्रतापवान्	பிரதாபவாணாகிய	मुमहद्वपुः	நூர் பெரிய உருவத்தை
दशमीवः	தசமீவன்	चकार	செய்துகொண்டான்.

स मैथिलीं पुनर्वाक्यं वभाषे च ततो भृशम् । नोन्मत्तया श्रुत्वा मन्ये मम वीर्यपराक्रमौ ॥

सः	அவன்	नोन्मत्तया	பொரித்புறம்போகா
ततः	அதன்மேல்	वीर्यपराक्रमौ	வாயும் சந்ருக்களை
मैथिलीं	சீதாப்பிராட்டியாரை		ஆர்ந்ததும்
पुनः	மீண்டும் [ப்பார்த்து	उन्मत्तया	அதி கர்ணியான
वाक्यं	முன்வரும் சொல்லை		உன்னால்
भृशं	அதிபயங்கரமாய்	न श्रुत्वा च	செனிகொடுக்கப்பட
वभाषे	மொழிந்தான்.		வில்லை என்று
मम	“எனது	मन्ये	நீனைக்கிறேன்.

उद्धेयं भुजाभ्यां तु मेदिनीमम्बरे स्थितः । आपिवेयं समुद्रं च मृत्युं हन्यां रणे स्थितः ॥

उद्धेयं	“ஆகாயத்தில்	समुद्रं च	சமுத்திரத்தையும்
स्थितः	இருந்துகொண்டு	आपिवेयं	வற்றக் குடிப்பேன்.
मेदिनीं	பூமியை	रणे स्थितः	போரில் எதிர்க்கும்
भुजाभ्यां	இருகைகளாலும்	मृत्युं तु	யமனையும் [ரான்
उद्धेयं	உயர்த்துகக்கூடுவன்.	हन्याम्	மடிப்பேன்.

अर्कं रुन्ध्यां शरैस्तीक्ष्णैर्विभिधां हि महीतलम् । कामरूपिणमुन्मत्ते पश्य मां कामदं पतिम् ॥

अर्कं	“சூரியனை	मां	என்னை
तीक्ष्णैः शरैः	கடரிய பாணங்களால்	कामरूपिणं	நீனைத்த உருவம் எடு
रुन्ध्यां	சுறைப்பேன்,		க்கவல்லவனும்
महीतलं हि	பூமிவையே	कामदं	கொரியாதக் கொடுப்
विभिधां	பிளப்பேன்.	पति	பாயனாக[பவனுமான
उन्मत्ते	புத்தி சிதறியவனே !	पश्य	பண்ணிக்கொள்.”

एवमुक्तवतस्तस्य रावणस्य शिखिप्रभे । क्रुद्धस्य हरिपश्यन्ते रक्ते नेत्रे बभूवतुः ॥ ५ ॥

कुद्धस्य	கிணங்கொண்டு	नेत्रे	இருகண்களும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	शिखिप्रभे	அக்னிக்கொப்பால்
उक्तवतः	பேசின	रक्ते	செவந்தவைகளால்
तस्य रावणस्य	அந்த ராவணனுடைய	बभूवतुः	ஆரின,
हरिपश्यन्ते	கபிலிற் றாக்களை ॥		

सद्यःसौम्यं परित्यज्य निद्रुरूपं स रावणः । स्वरूपं कारुरूपमं भेजे वैश्रवणानुजः ॥

ச:	அந்த	சद्य: பரித்யஜ	உடனே விட்டு,
வैश்வணானுஜ:	குடிரன் தம்பியாகிய	காலரூபம்	எமனுருவை நிகர்த்த
ராவண:	ராவணன்,	स्वरूपं	தனது ரூபத்தை
சௌம்ய	அழகிய	भेजे	எடுக்க லுற்றான்.
நிद्रுரூப	சந்திரபாகிவெய்தத்தை		

संरक्तनयनः श्रीमांस्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । कोपेन महताविष्टो नीलजीमूतसन्निभः ॥ ७ ॥

தசகாञ்ஞனகுண்டல:	சத்த பொன்னுண்ட வக்களை யுடையவனும்	செரக்தநயன:	சிவந்த கண்களுந் நவனும்
श्रीमान्	செல்வம் செறிந்த வனும்	महता	அளவுகடந்த
नीलजीमूत-	} கருத்தமேகத்தை நிக ர்த்தவனுமான அவன்	कोपेन	கொத்தால்
सन्निभः		आविष्टः	மெய் மற்றந்தவனுனான்.

दशास्यः कार्मुकी वाणी बभूव क्षणदाचरः

॥ ८ ॥

क्षणदाचर:	அரக்கன்,	कार्मुकी	விற்பிடித்தவனாய்
दशास्य:	பத்து முகமுடையவ னாய்	वाणी	சரபாணியாய்
		बभूव	ஆயினான்.

स परिव्राजकच्छन्न महाकायो विहाय तत् । प्रतिपेदे स्वकं रूपं रावणो राक्षसाधिपः ॥

ச: महाकाय:	அந்த பெருமுடலுற்ற	परिव्राजकच्छन्न	கபடசந்தியாகிவெய்த
राक्षसाधिप:	ராக்ஷஸமன் னானாகிய	विहाय	தூற்த்து, [த்தை
रावण:	ராவணன்,	स्वकं रूपं	தனது உருவத்தை
तत्	அந்த	प्रतिपेदे	அடைந்தான்.

संरक्तनयनः क्रोधाज्जीमूतनिचयप्रभः । रक्ताम्बरधरस्तस्यौ स्त्रीरत्नं प्रेक्ष्य मैथिलीम् ॥ १० ॥

जीमूतनिचयप्रभ:	மேகக்குவியல் மேனிவனும்,	संरक्तनयन:	சிவந்த கண்களுடைய வனும்
रक्ताम्बरधर:	{ சிவந்த ஆடையை யணிந்தவனுமான, அவன்,	स्त्रीरत्नं	ஸ்திரீரத்னமாகிய
क्रोधात्		मैथिली	மைதிலியாரை
	கோபத்தால்	प्रेक्ष्य	உற்றுப்பார்த்து,
		तस्यौ	சற்றுத் தயக்கினான்.

सीतामसितकेशान्तां भास्करस्य प्रभाविव । वसनाभरणोपेतां मैथिलीं रावणोऽब्रवीत् ॥

असितकेशान्तां	கருத்தடர்ந்த குழலு டையவனும்,	मैथिली	மிதிலைமன் னரின்
भास्करस्य	சூர்யாகவானதுள்ளும்,	सीतां	திருமகனாகிய
प्रभाविव	ஒளியை நிகர்த்தவ-	रावण:	ராவணன்
वसनाभरणोपेतां	{ சிறந்த ஆடையாபர ணங்களை யணிந்தி ருந்தவனுமான	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தான்

त्रिषु लोकेषु विख्यातं यदि भर्तारमिच्छसि । मामाश्रय वरारोहे त्वाहं सहशः पतिः ॥

वरारோஹே	“கந்தரீ !	इच्छसि यदि	கிரும்புகின்றேன்
त्रिषु	மூன்று		பென்றால்
लोकेषु	உலகங்களிலும்	मां आश्रय	என்னைத் தேர்க்கெடு.
विख्यातं	பிரபலித்தபெற்ற	अहं	நான்
भर्तारं	கணமனை	तव	உனக்கு
		सहशः पतिः	என்ற கணமன்.

मां भजस्व चिराय त्वमहं श्राध्यस्तव प्रियः । नैव चाहं कचिद्ध्रे करिष्ये तव विप्रियम् ॥

भजे	“நல்லாய் !	श्राध्यः प्रियः	அருமையான கண
त्वं	நீ	अहं	நான் [நான்.
चिराय	இப்பவே	तव	உனக்கு
मां भजस्व	என்னை ஏற்றுக்கொள்.	विप्रियं	மனம்போகாண
अहं	நான்	कचिद् च	ஒருபொழுதும்
तव	உனக்கு	न एव करिष्ये	நடக்கவே மாட்டேன்.

त्यज्यतां मानुषो भावो मयि भावः प्रणीयताम् । राज्यान्च्युतमसिद्धार्थं रामं परिमितायुषम् ॥
 कैर्गुणैरनुरक्तासि मूढे पण्डितमानिनि । यः स्त्रिया वचनाद्राज्यं विहाय ससुहृज्जनम् ॥
 अस्मिन् व्यालानुचरिते वने वसति दुर्मतिः ॥ १६ ॥

मानुषः भावः	“ மானிட எண்ணம்	वने	காட்டில்
त्यज्यतां	விடப்படட்டும்,	वसति	காலக்கழிக்கிறேன்,
मयि	என்னிடத்தில்		அந்த
भावः	அன்பு	राज्यान्	ராஜ்யத்தினின்று
प्रणीयतां	வைக்கப்பட்டட்டும்	च्युते	நீக்கப்பட்டவனும்,
यः	எந்த	असिद्धार्थं	{ பங்கமடைந்த மனோர தக்கையுடையவ னும்,
हुर्मतिः	ஒரு முட்டாள்	परिमितायुषं	அற்பாயுசுடையவ
स्त्रियाः	ஒரு பெண் பிள்ளை	रामं	ராமனை [ஹமனை
	யினது	पण्डितमानिनि	எல்லாந்தெரிந்ததென நடிக்கும்
वचनात्	சொல்லிக்கொண்டு	मुहं	அசுடே !
ससुहृज्जनं	அன்பர்களைக் கூடிய	कैः	எந்த
राज्यं	ராஜ்யத்தை	गुणैः	குணங்களைக்கொண்டு
विहाय	தூறலது,	अनुरक्ता असि	நீ காதலிக்கின்றனை.”
अस्मिन्	இந்த		
व्यालानुचरिते	துவாடாவிருக்கலான்		
	யகிக்கும்		

इत्युत्वा मैथिलीं वावयं प्रियाहं प्रियवादिनीम् । अभिगम्य सुदुष्टात्मा राक्षसः कालचोदितः ॥
जग्राह रावणस्सीतां बुधः खे रोहिणीमिव ॥ १८ ॥

बुधः	சுற்றுணர்ந்த	मैथिली	சிதாதேவியைப்
सुदुष्टात्मा	பரம துஷ்டரத்மா	इति	மேற்கண்ட [பார்த்து]
	வாகும்	वावयं	சொல்லை
राक्षसः	அரக்கனுபெ	उक्त्वा	சொல்லிகிட்டு,
रावणः	ராவணன்,	खे	ஆகாயத்தில்
कालचोदितः	கித்யால் தூண்டப்	रोहिणी इव	மின்னல்கொடிபோ
	பட்டவனாகி,		லிருக்கும்
प्रियाहं	பக்திக்குரியவனாகும்	सीतां	சிதாதேவியை
प्रियवादिनीं	நுரிதத்தையே சொல்	अभिगम्य	கிட்டி,
	வாகுதவனாகிய	जग्राह	பற்றி இழுத்தான்.

वामेन सीतां पद्माक्षीं मूर्धजेषु करेण सः । उर्वोस्तु दक्षिणेनैव परिजग्राह पाणिना ॥

सः	அவன்	करेण	கையாலும்
पद्माक्षीं	தாமரைக்கண்ணி	उर्वोः तु	இரு துடைகளிலுமே
सीतां	சிதையை	दक्षिणेन	வலது
मूर्धजेषु	கந்தலில்	पाणिना एव	கையாலும்
वामेन	இடது	परिजग्राह	பிடித்துத் தூக்கினான்.

तं दृष्ट्वा गिरिशृङ्गारं तीक्ष्णदंष्ट्रं महाभुजं । प्राद्वन्मृत्युसदृशं भयार्ता वनदेवताः ॥ २० ॥

वनदेवताः	வனதேவதைகள்	महाभुजं	பெருந்த கைகளை
गिरिशृङ्गारं	மலைக்கொடுமுடி		யுடையவனும்,
	போன்றவனும்,	मृत्युसदृशं	மயனைப் போன்றவனு
			மான
तीक्ष्णदंष्ट्रं	கரிய கோரப் பற்	तं दृष्ट्वा	அவனைப் பார்த்து
	களை யுடையவனும்,	भयार्ताः	உன்னம் நடுங்கியவர்
		प्राद्वन्	ஒடினார்கள். [களால்]

स च मायाभयो दिव्यः खरयुक्तः खरस्वनः । प्रत्यदृश्यत हेमाङ्गो रावणस्य महारथः ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய	खरस्वनः	१. கோரமான ஒலியுடை
सः	அந்த		வதும்,
मायाभयः	மாயையால் கிருத்திக்	हेमाङ्गः च	பொன்னுலானது
	கப்பட்டதும்,	दिव्यः	சிறந்த [மான]
खरयुक्तः	கோலேருகழுதைகள்	महारथः	பெரும் ரதம்
	பூட்டப்பட்டதும்,	प्रत्यदृश्यत	நிமிர்ந்து காணப்
			பட்டது.

ततस्तां पर्यैर्वाक्यैरभितर्ज्य महास्वनः । अङ्केनोद्यम्य वैदेहीं रथमारोपयत्तदा ॥ २२ ॥

तदा	அப்பொழுது	அभितர்ஜ	நிரட்டி.
மहाஸ்வன:	அவன் பெருங்கூர வூற்று	அङ्கேன	கூடையில்
तां वैदेहीं	அந்த சிதாதேவியை	उद्यम्य	தாங்கி
पर्यै:	கொடிய	ततः	அதிலிருந்து
वाक्यै:	வார்த்தைகளால்	रथे	ரதத்தில்
		आरोपयत्	தூக்கிவைத்தான்.

सा गृहीता विचुक्रोश रावणेन यशस्विनी । रामेति सीता दुःखार्ता रामं दूरगतं वने ॥

यशस्विनी	பெரும் புகழ்பெற்ற	वने	காட்டில்
सा सीता	அந்த சிதாதேவி	दूरगतं	தூரத்திலிருந்த
रावणेन	ராவணனால்	रामं	ஸ்ரீராமரை கிணத்து
गृहीता	திருடப்பட்டவளாய்	राम इति	“ஸ்ரீராம” என்று
दुःखार्ता	துயரத்தில் ஒழிந்த வவளாய்	विचुक्रोश	கதறினான்.

तामकामां स कामार्तः पद्मगेन्द्रवधूमिव । विवेष्टमानामादाय उत्पपाताथ रावणः ॥ २४ ॥

अथ	அப்பொழுது	अकामां	சிறிதுமுடன்பட்டத வளாய்
कामार्तः	காமகெளிகொண்ட	विवेष्टमानां	துடித்துக்கொண்ட ருக்கிறவனுமான்
सः रावणः	அந்த ராவணன்,	तां	அவளை
पद्मगेन्द्रवधू इव	சர்ப்பரானன் மனைவி யைப் போன்றவனும்,	आदाय	கொடுப்பதென்தி.
		उत्पपात	உயரக்கிளம்பினான்.

ततः सा राक्षसेन्द्रेण हियमाणा विहायसा । भृशं चुक्रोश मत्तैव भ्रान्तचित्ता यथाऽऽतुरा ॥

ततः	அப்பொழுது	यथा	திருத்தமையால்
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேன்டிரனால்	भ्रान्तचित्ता	உன்னம் கலக்கி
विहायसा	ஆகையால் கைத்தின்	मत्ता इव	பைத்தியம்பிடித்த வன்போலாகி
हियमाणा	கொண்டுபோகப்படு	भृशं	மிகக் கஷ்டமாய்
सा	அவள் [கிற ஏதென்றதையும்	चुक्रोश	வினவனுமான் கதறி னான்.
आतुरा	{ தான் செய்யமுடியா தவளாய்		

हा लक्ष्मण महाबाहो गुरुचित्तप्रसादक । हियमाणां न जानीषे रक्षसा माममर्षिणा ॥ २६ ॥

हा लक्ष्मण	“ஹஃ ! லக்ஷ்மணரே !	रक्षसा	அரக்கனால்
महाबाहो	சுத்தகிராரே !	मां	என்னை
गुरुचित्त-)	பெரிமனர்கள் மனம்	हियमाणां	திருக்கொண்டு போ
प्रसादक)	மகிழ் சுடப்பவரே !		கப்படுகிறவளாய்
अमर्षिणा	மகா ப்ராசடனாகிய		न जानीषे किं, அறியவில்லை.

जीवितं सुखमर्थोऽथ धर्महेतोः परित्यजन् । हियमाणामधर्मेण मां राघव न पश्यसि ॥२७॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	மா	என்னை
सुखं जीवितं	சுகவாழ்வையும்,	अधर्मेण	அநிபாபமாய்
अर्थान् च	பொருள் களையும்,	हियमाणां	திருடிக்கொண்டு போ
धर्महेतोः	தர்மத்திற்காக		கப்படுகிறவனாய்
परित्यजन्	தறக்கும், நீர்	न पश्यसि	காணவில்லை.

ननु नामाविनीतानां विनेताऽसि परन्तप । कथमेवंविधं पापं न त्वं शाधि हि रावणम् ॥

परन्तप	“சத்ருசம்ற்றாரகா!	एवंविधं	இப்படிப்பட்ட
अविनीतानां	அபராதினை	पापं	பாபியாகிய
विनेता	கிழிக்கின்றவராய்	रावणं	ராவணனை
असि	விளங்குகின்றீர்,	कथं	எனோ
हि	அப்படியிருக்கும்	त्वं	தேவரீர்
ननु नाम	நீப்பொழுதோ	न शाधि	கொடிய திருக்கிறீர்?

न तु सद्योऽविनीतस्य दृश्यते कर्मणः फलम् ॥ २९ ॥

अविनीतस्य	“தவ்வுடனுக்கு	फलं	பயன்
कर्मणः	பாபச்செயலின்	सद्यः	உடனே
		न दृश्यते तु	காணப்படவில்லையே!

कालोऽप्यङ्गीभवत्यत्र सस्यानापि पक्तये ॥ ३० ॥

अत्रापि	“இதிலும்	इव	எவ்வண்ணமோ,
सस्यानं	பயிர்களின்		அப்படியே
पक्तये	பயனடையும்	कालः	அதற்கேற்ற, காலம்
	விவசத்தில்	अङ्गीभवति	காணமாகிறது.

स कर्म कृतवानेतत्कालोऽपहतचेतनः । जीवितान्तकरं घोरं रामाद्वयसनमामुहि ॥ ३१ ॥

कालोऽपहत- चेतनः	} “கிதிவசத்தால் செப்ட புத்தியுடையவரும்	जीवितान्तकरं	உயிருக்கு முடிவை
एतत् कर्म		घोरं	எனெவ்வகிறதும்
कृतवान्	இத்தக் காரியத்தை	व्यसनं	அனல்நயமானது
सः	செப்த	रामात्	செகடியை [மரண
	அந்த, நீ	आमुहि	ராமரிடத்திலிருந்து
			அடைவாய்.

हन्तेदानीं सकामा तु कैकेयी बान्धवैस्सह । हिये यद्धर्मकायस्य धर्मपत्नी यशस्विनः ॥

धर्मकायस्य	“தர்மத்தில் மிகுந்த	कैकेयी	கைகேயிதேவி
	பற்றுடைய	बान्धवैः सह	பற்றுக்களோடுகூட
यशस्विनः	பெரும்புகழ்படைத்	सकामा	மனோரதம் கைகடிய
	தவருக்கு		யவன்.
धर्मपत्नी	தர்மபத்னியாகும்,		ஐயோ! கஷ்டம்!
	நான்		(குற்றமற்ற எங்கள்
हिये	திருடிப்போகப்படு		வகுத்தத்ததைக் கண்
	கின்றேன்.		டுபிறர்மகிழக் காலம்
यत्	என்பதால்		கிட்டியதே).
इदानीं तु	இப்பொழுதுதான்		

आमन्त्रये जनस्थाने कर्णिकारान् सुपुष्पितान् । क्षिप्रं रामाय शंसन्वं सीतां हरति रावणः ॥

जनस्थाने	"ஜனஸ்தானத்திலி	रावणः	ராவணன்,
सुपुष्पितान्	ருக்கும் கன்து புஷ்பித்தி	सीतां	சீதையை
कर्णिकारान्	ருக்கின்ற கர்ணிகாசகிருஷ்ண	हरति	திருடிப்போகிறான்
आमन्त्रये	களைப் பார்ந்து நான் வேண்டிக்கொள் கிறேன்.	रामाय	ராமருக்கு
		क्षिप्रं	கிரைவில்
		शंसन्वम्	தெரிசியுங்கள்.

दैवतानि च यान्यस्मिन्वने विविधपादये । नमस्करोम्यहं तेभ्यो भर्तुः शंसत मां हताम् ॥

विविधपादये	"பலவகை மரங்கள் எடர்ந்த	अहं	நான்
अस्मिन् वने	இந்தக் காட்டில்.	नमस्करोमि	நமஸ்கரிக்கிறேன்.
दैवतानि	தேவதைகள்	मां	என்னை
यानि च	எனவகளைச்,	हतां	திருடப்பட்டவளாக
तेभ्यः	அவைகளுக்கு	भर्तुः	கணவனுக்கு
		शंसत	சொல்லுங்கள்.

यानि कानिचिदप्यत्र सत्त्वानि निवसन्त्युत । सर्वाणि शरणं यामि मृगपक्षिगणानपि ॥

यानि कानिचिद्	"யாதொரு	सृगपक्षिगणान्	மிருகங்கள் பட்சிகள்
सत्त्वानि	பிராணிகள்	अपि	இந்த கணக்கினையும்
अत्र	இங்கு	उत अपि	இன்னும் மற்றவைக ளையும்
निवसन्ति	வசிக்கின்றனவோ	शरणं	தஞ்சம்
सर्वाणि	அந்த எல்லாவற் றையும்	यामि	அடைகின்றேன்.

ह्रियमाणां प्रियां भर्तुः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । विवशाऽपहृता सीता रावणेनेति शंसत ॥

भर्तुः	"கணவருக்கு	सीता	சீதை
प्राणेभ्यः अपि	உயிரினும்	विवशा	ரகுகரின்லாது தவிப்
गरीयसीं	அருமையானவளும்	रावणेन	ராவணனால் [பவளாய்
ह्रियमाणां	திருடிக்கொண்டுபோ கப்படுகிறவளுமான	अपहृता	திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள்,
प्रियां	மனைவிவயப்பற்றி	इति शंसत	என்று சொல்லுங்கள்.

विदित्वा मां महाबाहुरमुत्रापि महाबलः । अनेष्यति पराक्रम्य वैवस्वतहतामपि ॥ ३७ ॥

महाबलः	"மகா பரிஷ்டாரான	अमुल अपि	அவ்வடிகிலிருப்பவ ளையும்
महाबाहुः	போர்ஜிராகுமவர்	विदित्वा	அறிந்து,
मां	என்னை	पराक्रम्य	(எதிர்களை)புடைத்து,
वैवस्वतहतां अपि	யமனால் கொண்டுபோ கப்பட்டவளாகி. குட் பினும்,	आनेष्यति	திருப்பிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்."

सा तदा करुणा वाचो विलपन्ती सुदुःखिता । वनस्पतिगतं गृध्रं ददर्शायतलोचना ॥

तदा	அப்பொழுது	आयतलोचना	அகன்ற கண்களுற்ற
सुदुःखिता	மிக துக்கப்படுகின்ற	सा	அவள்
करुणा:	கவட்டமரண [வளாய்	वनस्पतिगतं	ஸ்ரீ மரத்திலுட்கார்ந்த
वाचः	புலம்பல்களை		திருக்கும்
विलपन्ती	ததறிக்கொண்டிருப் பவளரன்	गृध्रं	கழுளை (ஐடாய்லை)
		ददर्श	கண்டாள்.

सा तमुद्दीक्ष्य सुश्रोणी रावणस्य वशं गता । समाकन्दद्वयपरा शब्दोपहतया गिरा ॥

रावणस्य	ராவணனது	शब्दोपहतया	தழுதழுத்து வரும்
वशं गता	வசத்தில் சிக்கிக்கொ	गिरा	சொற்கொண்டு
सा सुश्रोणी	அந்த சுந்தரி [ண்ட	तं उद्दीक्ष्य	அதைப் பார்த்து,
भयपरा	பயத்தால் தவிக்கின் றவளாய்	समाकन्दत्	அவறினாள்.

जटायो पश्य मामार्य ह्रियमाणामनाथवत् । अनेन राक्षसेन्द्रेण करुणं पापकर्मणा ॥ ४० ॥

जटायो	“ஐடாயுவே !	अनेन	இந்த
आर्य	பெரியவரே !	राक्षसेन्द्रेण	அரக்க மன்னனால்
अनाथवत्	அநாதைபோல்	करुणं	இரக்கமின்றி
मां	என்னை	ह्रियमाणां	திருடிக்கொண்டு போ
पापकर्मणा	கொடிய செயலுற்ற	पश्य	கப்படுகிறவளாய்
			அறியும்.

नैष वारयितुं शक्यस्त्वया क्रूरो निशाचरः । सन्ववाञ्जितकाशी च सायुधैव दुर्मतिः ॥

नैष वारयितुं	“பொர்ளிரிணப்போல்	सायुधः एव	ஆயுதங்கடையும் தரித்
शक्यस्त्वया	இவன் [சடிக்கும்	च	தவனாகவிருக்கிறான் ;
क्रूरः निशाचरः	கொடிய அரக்கன்.	सन्ववा	ஆனதால்
सन्ववान्	முரட்டுத்தையமுன் ளவன்.	चका	உக்களர தூம்
दुर्मतिः	அற்ப புத்தியுள்ள வன்.	वारयितुं	தடுக்க
		न शक्यः	முடியாதவன்.

रामाय तु यथातत्त्वं जटायो हरणं मम । लक्ष्मणाय च तत्सर्वमाख्यातव्यमशेषतः ॥४२॥

जटायो	“ஐடாயுவே !	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்
मम हरणं	எனது அபகரித்தலை	लक्ष्मणाय च	லக்ஷ்மணருக்கும்
यथातत्त्वं	நடந்தபடி	तु	இப்பவே
अशेषतः	எதையும் கிடாமல்	आख्यातव्यम्	சொல்லப்பட
तत् सर्वं	அது முழுமையும்		வேண்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

பஞ்சாசா: சமீ:—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

ஜடாயுஸா ராவணநிரோத:—ஐடாயு ராவணனைத் தடைவது.

तं शब्दमवसुप्तस्तु जडायुरपि शुश्रुवे । निरक्षत च वेदेही रावणं च ददर्श ह ॥ १ ॥

ஜடாயு:	ஐடாயு	சுசுருவே	கேட்டார்.
அவசுப: அபி	{ நன்கு தூக்கிக்கொண் டிருந்தவராலிருக் கைபிலும்	வேதேஹி ச நிரக்ஷத ராவணம் ச	சிறாதேவியையும் கிரும்பிப்பார்த்தார். ராவணனையும்
ஹ	அப்பொழுது	ததர்ஸ ஹ	கண்டார். காண்!

ततः पर्वतकूटाभस्तीक्ष्णतुण्डः खगोत्तमः । वनस्पतिगतः श्रीमान् व्याजहार शुभां गिरम् ॥

பர்பதகூடாபஸ்தீக்ஷணதுண்ட:	பர்வதகிரம்போன்ற வரும்	खगोत्तमः	பறவைகளிலுத்தம ராகிய அவர்
ஸீக்ஷணதுண்ட:	கூரிய முக்குடைய வரும்,	वनस्पतिगतः	மரத்திலிருந்தவராக
ஸ்ரீமானு	வசத்திலேடாகத் பெற்றவருமான	ततः	அப்பொழுது [வே
		शुभां गिरं	நயிதமான பின்வரும் சொல்லை
		व्याजहार	மொழிந்தார்.

दशग्रीव स्थितो धर्मे पुराणे सत्यसंश्रयः । जडायुर्नाम नाम्नाऽहं गृध्राजो महाबलः ॥ ३ ॥

தசாபிரீவ	"தசக்கிரீவா!	पुराणे	தொன்றுதொட்டு
அஹ் ஜடாயு:	நான் ஐடாயு எனப்	धर्मे	தர்மத்தில் [வரும்
நாம நாமா	பெயர்கொண்டவன்.	स्थितः	பற்றுடைபவன்.
மஹாவல:	மகா பலிஷ்டனுள்	सत्यसंश्रयः	{ சத்தியத்தையே ஸர்வ முயற்சிக்கொண்ட வன்.
கூபிராஜ:	கழுகராக.		

राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः । लोकानां च हिते युक्तो रामो दशरथात्मजः ॥

ரகாசர்வஸ்ய லோகஸ்ய மஹேந்த்ரவரூணோபம:	"தசரதரின் கிருக் குமரராகிய	महेन्द्र- वरुणोपमः	{ இந்திரனுக்கும் வரு ணனுக்கும் சமமான வர்.
ராம:	ஸ்ரீராமர்	लोकानां	பிரபாகருடைய
ஸர்வஸ்ய	எல்லா	हिते च	நன்மைநிலையே
லோகஸ்ய	உலகிற்கும்	युक्तः	சேபட்டவர்.
ரகா	நமவரர்.		

तस्यैषा लोकनाथस्य धर्मपत्नी यशस्विनी । सीता नाम वरारोहा यां त्वं हर्तुमिहेच्छसि ॥

யா	"எவளை	एषा सीता नाम	வீனையென்ற இவள்
த்வம் ஐஹ	நீ, இப்பொழுது	तस्य	அந்த
ஹ்ரு	கிருட	लोकनाथस्य	லோகநாதருடைய
இச்சஸி	துவரிகின்றயோ, அந்	यशस्विनी	புகழ்பெற்ற
வராரோஹ	ன் திரீரத்தனாகிய [த	धर्मपत्नी	தர்மபத்னீ.

कथं राजा स्थितो धर्मे परदारान् परामृशेत् । रक्षणीया विशेषेण राजदारा महाबल ॥

धर्मे स्थितः “தர்மத்தில் பற்றுடைய
ராஜா அரசன்
परदारान् பிறர்மனைவிகளை
कथं எப்படி
परामृशेत् தொடுவான்?

महाबल மகாபலசாலியே!
राजदारा: ராஜாக்களின்மனைவிக
विशेषेण அதிக ஆதரவுடன் [ன்
रक्षणीया: கார்க்கப்படவேண்டி
யவர்கள்.

निवर्तय मतिं नीचां परदाराभिर्मर्शनात् । न तत् समाचरेद्दीरो यत् परोऽस्य विगर्हयेत् ॥

यथाऽऽत्मनस्तथान्येषां दारा रक्ष्या विमर्शता ॥ ७ ॥

परदाराभिर्मर्शनात् “பிறர்மனைவிகளை கற்
பழிப்பதினினு

नीचां मतिं அற்ப புத்தியை
निवर्तय திருப்பிக்கொள்.
अस्य இவனு
यत् எந்த ஒருகாரியத்தை
परः பிறன்
विगर्हयेत् இகழ்வாடு
तत् அதை

धीरः தர்மத்தில் பற்றுடைய
न समाचरेत् செய்வான். [அவன்
विमर्शता நன்மை தீமைகளைப்ப
குத்த நிகின் தவனால்
आत्मनः தன்னுடையது
यथा போலவே
अन्येषां பிறர்களுடைய
दारा: तथा மனைவிகளும்
रक्ष्या: பாதுகாக்கப்பட
வேண்டியவர்கள்.

अर्थे वा यदि वा कामं शिष्टाः शास्त्रेष्वनागतम् । व्यवस्यन्त्यनुराजानं धर्मं पौलस्त्यनन्दन ॥

पौलस्त्यनन्दन “விச்ரவஸின் புதல்வ!
शिष्टा: அறிந்தவர்கள்
अनुराजानं மன்னனுக்கு
शास्त्रेषु சாஸ்திரக்களில்
अनागतं ஒப்புக்கொள்ளப்

படாத

धर्मं वा தர்மத்தையும்
अर्थे वा அர்த்தத்தையும்
कामं यदि காமத்தையும்
व्यवस्यन्ति நன்கு எடுத்துக்
காட்டுகின்றனர்.

राजा धर्मश्च कामश्च द्रव्याणां चोत्तमो निधिः । धर्मः शुभं वा पापं वा राजमूलं भवर्तते ॥

राजा च “மன்னன்
धर्मः தர்மமாகிறான்.
कामः च காமமுமாகிறான்.
द्रव्याणां அர்த்தங்களுக்கு
उत्तमः உத்தமமான
निधिः च நிதியாகவுமாகிறான்.

धर्मः தர்மமும்
शुभं वा புன்யமும்
पापं वा பாபமும்
राजमूलं அரசனடிபாக
भवर्तते ஒவ்வொன்றும் உல
கில் கிழுகிறது.

पापस्वभावश्चपलः कथं त्वं रक्षसां वर । ऐश्वर्यमभिसंप्राप्तो विमानपिव दुष्कृतिः ॥ १० ॥

रक्षसां वर “அரசர்களில் உத்தம!
चपलः முன்பின் போகியாது
எதற்குந்துணியும்
पापस्वभावः துஷ்டஸ்வபாவ
त्, [முடைய
दुष्कृतिः பாசியொருவன்

विमानं ஸ்வர்க்கத்தை அடை
விக்ஞாந விமானத்தை
इव அடைவதுபோல்
ऐश्वर्य ஐசுவர்யத்தை
कथं எப்படி
अभिसंप्राप्तः அடைந்தனை?

सर्पमाशीविषं वद्ध्वा वस्त्रान्ते नावबुध्यसे । श्रीवायां प्रतिसक्तं च कालपाशं न पश्यसि ॥

आशीविषं	" கொடிய விஷமுள்ள	कालपाशं	யமனது பாசத்தை
सर्पं	பாம்பை	श्रीवायां	சுழந்தில்
वस्त्रान्ते	வஸ்திரத்தில்	प्रतिसक्तं च	மாட்டிக்கொண்ட
वद्ध्वा	முடிந்துகொண்டு		தாகவும்
नावबुध्यसे	உள்ளபடி அறியா	न पश्यसि	அறியா திருக்கின்றாய்.
	திருக்கின்றனை,		

स भारः सौम्य भर्तव्यो यो नरं नावसादयेत् । तदन्नपि भोक्तव्यं जीर्यते यदनामयम् ॥

सौम्य	" குணத்தைக்கொண்	सः भर्तव्यः	அதுதான் கமக்கக்
	னும் குணவானே !	यत् भक्षं	எந்த உணவு [கடும்,
यो भारः	எந்த ஒரு கமை	अनामयं	நோய்க்கிடமின்றி
नरं	ஓர் மனிதனை	जीर्यते	ஜீர்ணமாகுமோ
न नावसादयेत्	அழுக்கி விடாதோ !	तत् भवि	அதுதான்
		भोक्तव्यम्	புசிக்கத்தகுந்தது.

यत्कृत्वा न भवेद्धर्मो न कीर्तिर्न यशो भुवि । शरीरस्य भवेत् खेदः कस्तत्कर्म समाचरेत् ॥

भुवि	" உலகில்	यतः न	பெருமை உண்டாகா
यत् कृत्वा	எதொன்றை செய்து,	शरीरस्य	சரீரத்திற்கு [தோ,
धर्मः	தர்மம்	खेदः	கிரமம் தான்
न भवेत्	உண்டாகாதோ,	भवेत्	உண்டாகுமோ,
कीर्तिः न	புகழ் உண்டாகாதோ,	तत् कर्म	அந்தக் காரியத்தை
		कः समाचरेत्	எவன் செய்வான் ?

षष्टिर्वर्षसहस्राणि मम जातस्य रावण । पितृपैतामहं राज्यं यथावदनुतिष्ठतः ॥ १९ ॥

रावण	" ராவண !	अनुतिष्ठतः	பரிபாவித்துவரும்
पितृपैतामहं	பாம்பலையாய் வந்த	मम जातस्य	நான் பிறந்து
राज्यं	ராஜ்யத்தை	षष्टिः	அதுபதினாறாம் வரு
यथावत्	முறைப்படி	वर्षसहस्राणि	ஷக்களாகின்றன.

वृद्धोऽहं त्वं युवा धन्वी सरथः कवची शरी । तथाप्यादाय वैदेहीं कुशली न गमिष्यसि ॥

अहं वृद्धः	" நான் கிழவன் ;	तथा अपि	அப்படியிருந்தும்
त्वं युवा	நியோ பலவான் ;	वैदेहीं	சீதாதேவியை
धन्वी	விற்றியுத்தவன் ;	आदाय	துக்கிக்கொண்டு,
सरथः	ரதத்திலிருப்பவன் ;	कुशली	செந்மலாய்
कवची	கவசம் பூண்டவன் ;	न गमिष्यसि	செல்லமாட்டாய்.
शरी	பாணமுடையவன்.		

न शक्तस्त्वं वयाद्वर्तु वेदेहीं मम पश्यतः । हेतुभिर्न्यायसंयुक्तैर्ध्रुवां वेदश्रुतीमिव ॥ २१ ॥

த்வம் "நீ,
மம நான்
படியத: பார்த்துக்கொண்டு
ருக்கையில்
ந்யாயச்யுக்: யுத்தியுத்தமரண
ஹேதுभि: காரணங்களால்

ध्रुवां ஓரே பொருளுடைய
वेदश्रुती வேதார்த்தத்தை
इव எப்படி மாற்றமுடியா
தோ அப்படியே
वेदेहीं சிதாதேவியை
चलात् பவாத்காரமாக
हेतुं न शक्तः திருடமுடியாது.

युध्यस्व यदि शूरोऽसि मुहूर्तं तिष्ठ रावण । शयिष्यसे हतो भूमौ यथा पूर्वं खरस्तथा ॥

रावण "ராவண!
शूर: சூரனாக
यदि असि நீ இருக்கின்றாயென்
றால்

पूर्वं இதற்கு முன்
खर: கரன்
यथा तथा எப்படியோ அப்படியே
हत: கொல்லப்பட்டு
भूमौ பூமியில்
शयिष्यसे நின்ற தூயில் கொள்
வாய்.

असकृत् संयुगे येन निहता दैत्यदानवाः । न चिराचीरवासास्त्वां रामो युधि वधिष्यति ॥

येन "எவனால்
दैत्यदानवा: தைத்யர்களுக்கும் தான்
संयुगे போரில் [வர்களுக்கும்
असकृत् பலமுறைகளில்,
निहता: கொல்லப்பட்டார்
கனோ, அந்த

चीरवासा: மரவுரிபுடுத்திய
राम: ஸ்ரீராமர்
युधि போரில்
त्वां உன்னை
न चिरात् சிக்கிரத்தினாலே
वधिष्यति கொல்வார்.

किं नु शक्यं मया कर्तुं गतौ दूरं नृपात्मजौ । क्षिपे त्वं नश्यसे नीच तयोर्भीतो न संशयः ॥

दूरं गतौ "வெகுதூரத்திலிருக்
கும்
नृपात्मजौ { சக்ரவர்த்தி குமாரர்
இருவர்கள்,
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
களுக்கு
कर्तुं தமைய்கொடுப்பது
मया என்னால் [பதற்கு

किं नु शक्यं எப்படி முடியும்?
नीच அல்ப!
तयो: அவ்விருவர்களுக்கு
भीत: பயத்தோடுகிற
त्वं நீ
क्षिपे नश्यसे தூதோ அழிகிறாய்.
न संशय: இதற்கையமில்லை.

नहि मे जीवमानस्य नयिष्यसि शुभामिमाम् । सीतां कमलपत्राक्षीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥

मे "நான்
जीवमानस्य உயிருடணிருக்கும்
வகையில்

इमां இந்த
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
प्रियां அருமைமான
महिषीं பட்டமகிஷியாகிய
सीतां சிதாதேவியை
न नयिष्यसि हि நீ எடுத்துப்போகவே
முடியாது.

कमलपत्राक्षी { தாமரைமீதழிபொன்
ற கண்களையுடைய
வளம்,
शुभा புண்பயமுடையவா

अवश्यं तु मया कार्यं म्रियं तस्य महात्मनः । जीवितेनापि रामस्य तथा दशरथस्य च ॥

तस्य महात्मनः	“அந்த மகா தீமாவான்	मया	என்னால்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்	जीवितेन अपि	உயிரைக்கொடுத்தா
तथा	அப்படியே		வது
दशरथस्य च	தசரதருக்கும்	अवश्यं	அவசியம்
म्रियं	இவ்விடமானது	कार्यं तु	செய்யத்தக்கதே.

तिष्ठ तिष्ठ दशमीव मुहूर्ते पश्य रावण । युद्धातिथ्यं प्रदास्यामि यथाप्राणं निशाचर ॥

दशमीव	“தசமீவ !	युद्धातिथ्यं	யுத்தநிகிருந்த
तिष्ठ तिष्ठ	ஓடாது நில், நில்.	प्रदास्यामि	நான், அளிப்பேன்.
निशाचर	அரக்கா !	रावण	ராவண !
यथाप्राणं	நீ உயிருடனிருக்கும்	मुहूर्ते	சற்று
	வகையில்	पश्य	நேரில் அனுபவி.

वृन्तादिव फलं त्वां तु पातयेयं रथोत्तमात् ॥ २८ ॥

वृन्तात्	“காம்பிளிருந்து	त्वां	உன்னை
फलं	பழத்தை	रथोत्तमात्	சிறந்த தேரிலிருந்து
इव	எப்படியோ அப்ப	तु	இப்பொழுதே
	டியே	पातयेयम्	விழ்த்துவேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8407

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1695

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௭ ॥

जटायूरावणयुद्धम्—ஜடாயுஸீனுடையவும் ராவணனுடையவும் யுத்தம்.

इत्युक्तस्य यथान्यायं रावणस्य जटायुषा । कुदस्याग्निनिभाः सर्वा रेजुर्विशतिदृष्टयः ॥

इति	இவ்வாறு	रावणस्य	ராவணனது
जटायुषा	ஜடாயுவால்	विशतिदृष्टयः	இருபது கண்கள்
यथान्यायं	நியாயமாக	सर्वाः	எல்லாமும்
उक्तस्य	உக்தஸ்ய	अग्निनिभाः	அக்னிவய நிகர்ந்து
कुदस्य	கிடஸ்ய	रेजुः	ஐவலித்தன.

संरक्तनयनः क्रोधात्तप्तकाञ्चनकुण्डलः । राक्षसेन्द्रोऽभिदुद्राव पतगेन्द्रमर्षणः ॥ २ ॥

तप्तकाञ्चनकुण्डलः	தெட்ட பொன்குண்ட	संरक्तनयनः	கண்கள் சிவந்தவனாய்
	லக்கண ணிந்த	पतगेन्द्र	பகழிராஜன
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்		(ஜடாயுனா)
अर्षणः	சகிக்காதவனாய்	अभिदुद्राव	யிரைநித்ததிர்ந்தான்.
क्रोधात्	கொபத்தால்		

स संहारस्तुमुलस्तयोस्तस्मिन् महावने । बभूव वातोद्धृतयोर्मध्ययोगने यथा ॥ ३ ॥

तस्मिन्	அந்த	வானோத்தயோ:	பெருக்காற்றால்
மகாவனே	பெருங்காணில்		மேலாதுண்ட
தயோ:	அவ் விருவர்களுக்கும்	சேவயோ:	இரு மேகங்களுக்குள்
துமூல:	கடுமையான	யதா	எப்படியோ அப்
ச: சங்கார:	அந்த புத்தமானது		படியே
ரவனே	ஆகாயத்தில்	வபூவ	உண்டானது.

तद्बभूवादृतं युद्धं गृध्राक्षसयोस्तदा । सपञ्चयोर्माल्यवतोर्महापर्वतयोर्गिव ॥ ४ ॥

तदा	அப்பொழுது	माल्यवतो:	மால்யவா னென்கிற
गृध्राक्षसयो:	கழுஞ்சுக்கும் அரசுக்	महापर्वतयो:	இரு மகா பர்வதங்க
	னுக்கும்		ளுக்கும்
अदृतं	ஆச்சரியமான	इव	எப்படியோ
तत् युद्धं	அந்த போர்		அப்படியே
सपञ्चयो:	கிறகுக்கிளையுடைய	वभूव	கிசுழந்தது.

ततो नालीकनारचैस्तीक्ष्णायैश्च विकर्णिभिः । अभ्यवर्षन्महाघोरैर्गृध्रराजं महाबलः ॥ ५ ॥

महाबलः	மகா பலவானுக்குமவன்	नालीकनारचै:	{ 'நாலீகம் நாராசம்'
ततः	அப்பொழுது		என்னும் பாணக்க
महाघोरै:	மிகக் கொடிய	विकर्णिभिः च	ளாலும்
तीक्ष्णायै:	கூரிய முனைகளுடைய		'விகர்ணி' யெனும்
		गृध्रराजं	பாணக்களாலும்
		अभ्यवर्षन्	கழுஞ் அரசன் மீது
			பொழிந்தான்.

स तानि शरजालानि गृध्रः पत्ररथेश्वरः । जटायुःप्रतिजग्राह रावणास्त्राणि संयुगे ॥ ६ ॥

स:	அந்த	रावणास्त्राणि	ராவணானால் விடுக்கப்
पत्ररथेश्वरः	பகதிராஜனாகிய		பட்ட
जटायुः	ஜடாயுவென்ற	तानि	அந்த
गृध्रः	கழுஞ்	शरजालानि	பாணவர்த்தகளை
संयुगे	போரில்	प्रतिजग्राह	வினிகரித்தார்.

तस्य तीक्ष्णनखाभ्यां तु चरणाभ्यां महाबलः । चकार बहुधा गात्रे व्रणान् पतासत्तमः ॥

महाबलः	மகா பலவானாகிய	चरणाभ्यां तु	இரு காக்கையாக்
पतासत्तमः	பறவைகளிலுத்தம		கொண்டு
	ராசுமவர்	बहुधा	பலவிடங்களில்
तस्य गात्रे	அவனது உடம்பில்	व्रणान् चकार	காயம் பண்ணினார்.
तीक्ष्णनखाभ्यां	கூரிய நகங்களுள்ள		

अथ क्रोधादशयीवो जग्राह दश मार्गणान् । मृत्युदण्डनिभान् घोराञ्छन्मुमर्दनकाक्षया ॥

अथ	அப்பொழுது	दश	பத்து
दशयीवः	தசக்கிரீவன்	मृत्युदण्डनिभान्	கொண்டண்டத்திற்கிட்டா
क्रोधात्	கோபந்தால்	घोरान्	பயங்கரமான புன்ன [ன]
शुमुमर्दन-	சத்ருவை யொழிப்ப	मार्गणान्	பாணங்களை
काक्षया	தில் உணக்கத்தால்	जग्राह	எடுத்தான்.

स तैर्वाणैर्महावीर्यः पूर्णमुत्तरजिह्वगैः । विभेद निशितैस्तीक्ष्णैर्घृघ्नं घोरैश्शिलीमुखैः ॥

महावीर्यः	மகா வீரவீரனாகும்	तीक्ष्णैः	விசும் பூசப்பெற்ற
सः	அவன்		வைகளுக்கும்,
पूर्णमुक्तैः	{ பலக்கொண்டு இழுத் தவிடப்பட்டவைக ளும்,	घोरैः	கொடியவைகளுக்கும்,
अजिह्वगैः	நேராகச் செல்பவை	शिलीमुखैः	சுவரில் முள்ளுள்ள வைகளுமாய்
निशितैः	கூரியவைகளும்,	तैः वाणैः	அந்த பாணங்களால்
		घृघ्	கழுதை
		विभेद	எய்தான்.

स रावणरथे पश्यञ्जानकीं बाण्यलोचनाम् । अचिन्तयित्वा तान् बाणात्राक्षसं समभिदधन् ॥

सः	அவர்	पश्यन्	கவனித்துக்கொண்டு
जानकीं	ஜானகியை	तान् बाणान्	அந்த பாணங்களை
रावणरथे	ராவணரதத்தில்	अचिन्तयित्वा	பொருட்படுத்தாது
बाण्यलोचनां	கண்களில் நீர் தடும்பி பவளாய்	राक्षसं	அரக்களை
		समभिदधन्	விநியத்திற் தந்தார்.

ततोऽस्य सशरं चापं मुक्तामणिविभूषितम् । चरणाभ्यां महातेजा वभञ्ज पतगेश्वरः ॥

महातेजाः	மிக வலுவுடைய	मुक्तामणि-	முத்தும் மாணிக்கமு
पतगेश्वरः	பதிராஜன்	विभूषितं	விபூசிக்கப்பெற்ற
ततः	அப்பொழுது	चापं	வில்லை
अस्य	இவனு	सशरं	பாணங்களை எடுத்த
		चरणाभ्यां	இரு காலைகளால்
		वभञ्ज	முறித்தெறித்தார்.

ततोऽन्यद्वनुरादाय रावणः क्रोधमूर्च्छितः । ववर्ष शरवर्षाणि शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १२ ॥

ततः	அதனால்	अथ	அப்பொழுது
रावणः	ராவணன்	शरवर्षाणि	பாணவள் வீசக்கொ
क्रोधमूर्च्छितः	கோப வெருங்கொண்	शतशः	தூதூதங்களாக
अन्यत्	வேறொரு [பொருள்]		கவும்
घनुः	வில்லை	सहस्रशः	ஆரீசங்களாகவாய்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,	ववर्ष	யொழித்தான்.

शरैरावारितस्तस्य संयुगे पतमेश्वरः । कुलायमुपसंप्राप्तः पक्षीव स बभौ तदा ॥ १३ ॥

செயுगे	பேரையில்	कुलाय	கூட்டில்
तस्य	அவனுடைய	उपसंप्राप्तः	பதுக்கிய
शरैः	பாணங்களால்	पक्षी इव	பாம்பிபோல்
आवारितः	முறிண்ட	तदा	அப்பொழுது
सः पतमेश्वरः	அந்த பாம்பிராண்ட	बभौ	விலங்கினார்.

स तानि शरजालानि पक्षाभ्यां तु विभूय च । चरणाभ्यां महातेजा बभञ्जास्य महद्भुः ॥

महातेजाः	மிக வலுவுடந்த	विभूय	உதறித் தூள்வரிவிட்டு,
सः	அவர்	अस्य	இவனது
तानि	அந்த	महद् भुः च	பெரும் தனுவையும்
शरजालानि	பாண வர்வறங்களை	चरणाभ्यां तु	இரு கால்களினாலேயே
पक्षाभ्यां	இரு கிறகுகளாலும்	बभञ्ज	முறித்தெறித்தார்.

तच्चाग्निसदृशं दीप्तं रावणस्य शरावरम् । पक्षाभ्यां स महावीर्यो व्यधुनोत्पतमेश्वरः ॥ १५ ॥

सः	அந்த	दीप्तं	இவர்க்கும்
महावीर्यः	மிக பலமுற்ற	तत्	அந்த
पतमेश्वरः	பகழி அரசன்	शरावरं च	கவசத்தையும்
रावणस्य	ராவணனது	पक्षाभ्यां	இரு கிறகுகளால்
अग्निसदृशं	அக்னியை நிகர்த்து	व्यधुनोत्	துகண்டினார்.

काञ्चनोरश्वद्वान्दिव्यान्पिशाचवदनान् खरान् । तांश्चास्य जवसम्पन्नाज्जघान समरे बली ॥

बली	பலவானாரும் அவர்	पिशाचवदनान्	பெய்முக்கனற்றனவும்,
समरे	பேரையில்	जवसम्पन्नान्	மிக வேகம் பெற்றனவுமான
अस्य	இவனது	खरान् च	கொகெறுகழுதைகளையும்
तान्	அந்த	जघान	கொன்றுவிழ்த்தினர்.
काञ्चनोरश्वद्वान्	பொன்மயமான கவசங்களையுடையனவும்,		
दिव्यान्	கிறத்தனவும்,		

वरं त्रिवेणुसम्पन्नं कामगं पावकार्षिणम् । मणिहेमविचित्राङ्गं बभञ्ज च महारथम् ॥ १७ ॥

वरं	கிறத்தனும்,	मणिहेमविचित्राङ्गं	ரத்தனங்கலிவைத்து
त्रिवेणुसम्पन्नं	கார்க்காலுகளையுடையதும்,		பொன்னால் செய்யப் பட்டு அழகுவாய்ந்த
कामगं	நிலைத்தவாய் செல்ல வல்லதும்,		சக்கரங்களையுடைய துமான
पावकार्षिणम्	நிபேண நிலவிக் கிறதும்,	महारथं च	பெரிய ரதத்தையும்
		बभञ्ज	முறித்தெறித்தார்.

पूर्णचन्द्रप्रतीकाशं छत्रं च व्यजनैस्सह । पातयामास वेगेन ग्राहिभी राक्षसैस्सह ॥ १८ ॥

पूर्णचन्द्रप्रतीकाशं	பூர்ணசந்திரனை யொத்த	ग्राहिभिः	அவைகளைப் பிடித்து
छत्रं च	குண்டையையும்	राक्षसैः सह	அரக்கர்களுடனாகுட
व्यजनैः सह	சாமரங்குகளோடுகூடவும்	वेगेन	வேகமாய் [வே
		पातयामास	விழுத்தி த்தள்ளினான்,

सारथेश्चास्य वेगेन तुण्डेनैव महच्छिरः । पुनर्व्यपाहरच्छीमान् पक्षिराजो महाबलः ॥

महाबलः	மகா வலிவற்றவனும்	महश् शिरः च	பெரும் தலையையும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமரணமாயிய	तुण्डेन एव	மூக்கினாலேயே
पक्षिराजः	பகலி அரசன்	वेगेन	வேகமாய்
अस्य	இவனுட	पुनः	கிட்டு கிட்டு
सारथेः	சாரதியினுடைய	व्यपाहरत्	கொத்தி எறிந்தார்.

स भगधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः । अङ्गेनादाय वैदेहीं पपात भुवि रावणः ॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	हतसारथिः	சாரதியிந்தவனும்
भगधन्वा	வில் முறிந்தவனும்	वैदेहीं	வைதேகிதேவியை
विरथः	ரதமொழிந்தவனும்	अङ्गेन	மடியில்
हताश्वः	குதிரைகளிழந்தவனும்	आदाय	வைத்துக்கொண்டு,
		भुवि	பூமியில்
		पपात	வந்துவிட்டான்.

दृष्ट्वा निपतितं भूमौ रावणं भगवाहनम् । साधु सन्धिति भूतानि गृध्रराजमपूजयन् ॥

भूतानि	பிரானிகள்	दृष्ट्वा	கண்டு,
रावणं	ராவணனை	साधु साधु इति	“நன்று நன்று” என்று
भगवाहनं	வாகனமிழந்தவனும்		
भूमौ	தரையில்	गृध्रराजं	கழுஞ் அரசனை
निपतितं	பிழ்சின்றவனும்	अपूजयन्	வாழ்த்தினார்கள்.

परिश्रान्तं तु तं दृष्ट्वा जरया पक्षियूथम् । उत्पपात पुनर्दृष्टो मैथिलीं गृह्य रावणः ॥

रावणः	ராவணன்,	तु	அதனால்
तं	அந்த	दृष्टः	மனங்களித்தவனும்
पक्षियूथम्	பகலிராஜனை	मैथिलीं	சீதாதேவியை
जरया	செழுத்தன்மைமையால்	गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு,
परिश्रान्तं	களைப்படைந்திருப்	पुनः	மீளவும்
दृष्ट्वा	கண்டு, [பவனாக	उत्पपात	உயர்த்திவிட்டான்.

तं मह्यं निधायङ्के गच्छन्तं जनकात्मजाम् । गृध्रराजस्समुत्पत्य समभिद्रुत्य रावणम् ।
समावार्य महातेजा जटायुरिदमब्रवीत् ॥ २३ ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	गच्छन्तं	போகும்
गृध्रराजः	கழுநகரசராகும்	तं रावणं	அந்த ராவணனை
जटायुः	ஜடாயு;	समुत्पत्य	உயர்க்கினம்பி,
जनकात्मजां	ஜானகியை	समभिद्रुत्य	எதிர்த்தோடி,
अङ्के	மடிகில்	समावार्य	மடக்கிக்கொண்டு,
निधाय	எடுத்துக்கொண்டு,	इदं	பின்வருமாறு
मह्यं	மந்தோஹதமுத்தவனாய்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

वज्रसंस्पर्शवाणस्य भार्या रामस्य रावण । अल्पबुद्धे हरस्येनां वधाय खलु रक्षसाम् ॥

अल्पबुद्धे	“ புல்லறிவாளனாகிய	एनां	இவளை
रावण	ராவண !	रक्षसां	அரக்கர்களுடைய
वज्रसंस्पर्श- वाणस्य }	வஜ்ராயுதத்தை நிகர்நி- த பாணங்களுடைய	वधाय खलु	வதைக்காகவே
रामस्य	மூராமருடைய	हरसि	நீ திருடிக்கொண்டு
भार्या	தர்மபத்னியாகிய		பொகின்றனை.

समिधबन्धुस्सामात्यस्सबलस्सपरिच्छदः । विषपानं विवश्येत्तिपासित इवोदकम् ॥ २५ ॥

समिधबन्धुः	{ “ பித்திரர்களை ஓகூட- வும் பந்துக்களை ஓகூட- கூடவும்,	सपरिच्छदः	பரிவாரக்களை ஓகூட- கூடவும்,
सामात्यः	மந்திரிகளை ஓகூட- கூடவும்,	विपासितः	தாதுமெடுத்தவன்
सबलः	சைனியங்களை ஓகூட- கூடவும்,	उदकं	ஐந்தைத
		इव	எப்படியோ அப்ப
		एतत्	இவ்விதமாகிய [டியே
		विषपानं	விஷத்தை
		विवसि	நீ குடுக்கின்றனை.

अनुबन्धमजानन्तः कर्मणामविचक्षणाः । शीघ्रमेव विनश्यन्ति यथा त्वं विनशिष्यसि ॥

अविचक्षणाः	“ புல்லறிவாளர்கள்	शीघ्र एव	சீக்காத்தேனேயே
कर्मणां	அவர்களது செய்கை- களின்	विनश्यन्ति	அழிவடைகின்றனர்
अनुबन्धं	பயனை	यथा	அப்படியே [கன்.
अजानन्तः	அறியாதவர்களாய்	त्वं	நீ
		विनशिष्यसि	அழிப்பபொகின்றனை.

बद्धस्त्वं कालपाशेन क गतस्तस्य मोक्षयसे । वधाय वडिशं गृह्य सामिपं जलजो यथा ॥

सामिपं	“ மாமிசத்தோடு கூடி	बद्धः	கட்டுண்ட
वडिशं	துண்டிமுன்னே [வ	त्वं	நீ
वधाय	இறப்பதற்கு	क गतः	எக்குசென்று
गृह्य	பற்றியபின்னர்,	तस्य	அதிலிருந்து (மரணத்- திலிருந்து)
जलजः यथा	நீன்போல	मोक्षयसे	கப்பப்போகின்றனை ?
कालपाशेन	உயவனது பாசத்தால்		

न हि जातु दुराधर्षौ काकुत्स्थौ तव रावण । वर्षणं चाश्रमस्यास्य क्षमिष्येते तु राघवौ ॥

रावण	“ ராவணா !	तव	உனது
दुराधर्षौ	எவராலும் வெல்ல முடிவாதவர்களும், கருஸ்தவம்சத்தவர் கருமான	अस्य	இந்த
काकुत्स्थौ	கருஸ்தவம்சத்தவர் கருமான	आश्रमस्य च	ஆசிரமத்தினுடைய
राघवौ तु	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் கணோ	वर्षणं	ஆவாழிப்பை
		जातु हि	ஒருபொழுதுமே
		न क्षमिष्येते	மன்னிக்கமாட்டார் தன்.

यथा त्वया कृतं कर्म भीरुणा लोकहर्तम् । तस्कराचरितो मार्गो नैष वीरनिषेवितः ॥

भीरुणा त्वया	“ பயந்த உன்னால்	एषः मार्गः	இந்த நடவடிக்கை
लोकहर्तम्	உலகத்தாரால் கித்திக்கப்பட்ட	तस्कराचरितः	திருடர்களால் கையாடப்பட்டது ;
कर्म	காரியம்	न वीर-	வீரர்களால் கையாட
यथा कृतं	எப்படிச் செய்யப் பட்டதோ,	निषेवितः }	பட்டதன்று.

युध्यस्व यदि शूरोऽसि मुहूर्तं तिष्ठ रावण ॥ ३० ॥

शयिष्यसे हतो भूमौ यथा भ्राता खरस्तथा ॥ ३१ ॥

रावण	“ ராவணா !	खरः	கரன்
शूः	சூரனாக	यथा तथा	எப்படியோ அப்படி வே
यदि असि	இருக்கின்றாயென்றால்	हतः	கொல்லப்பட்டு
युध्यस्व	போர்ப்புரி;	भूमौ	பூமியில்
मुहूर्तं	சற்று	शयिष्यसे	நீண்ட ஊழில் கொள்வாய்.
तिष्ठ	நில்லு;		
भ्राता	தம்பியாகிய		

परतकाले पुरुषो यत्कर्म प्रतिपद्यते । विनाशायान्मनोऽधर्म्यं प्रतिपन्नोऽसि कर्म तत् ॥

परतकाले	“ மரணம் கிட்டியிருக்	अधर्म्यं कर्म	பாபகாரியத்தை
पुरुषः	ஓர் மனிதன் [கையில்]	प्रतिपद्यते	ஆணுஷ்டிப்பானோ,
आत्मनः	தனது	तत् कर्म	அந்தக் காரியத்தை
विनाशाय	அழிவின்பொருட்டு	प्रतिपन्नः	ஆணுஷ்டித்தவனாய்
यत्	எந்த ஒரு	असि	ஆயின் தலை.

पापानुबन्धो वै यस्य कर्मणः कर्म को नु तत् । कुर्वीत लोकाधिपतिः स्वयंभूर्भगवानपि ॥

यस्य कर्मणः	“ எந்தச் செயலுக்கு	स्वयंभूः	பிரம்ம
पापानुबन्धः वै	பாபமே பஸமோ,	भगवान् अपि	தேவர் என்னாலும்
तत् कर्म	அந்தச் செயலை [ய]	कः नु	எவன் தான்
लोकाधिपतिः	திரிலோகாதிபதியாகி-	कुर्वीत	செய்கான் ?

जटायुस्तमभिक्रम्य तुण्डेनास्य खगाधिपः । वामबाहून्दश तदा व्यपाहरदरिन्दमः ॥३९॥

अरिन्दमः	பலகவர்களுக்குள் கொட்ட டமடக்கவல்ல	दश	பத்து
खगाधिपः	புள்ளரசாகிய	वामबाहून्	இடக்கைகளை
जटायुः	ஜடாயு	तुण्डेन	மூக்கால்
तं अभिक्रम्य	அவனைத் தாக்கி,	तदा	அப்பொழுது
अस्य	இவனது	व्यपाहरत्	அண்டித்தெறிந்தார்.

संज्ञिवाहोस्सद्यैव बाहवस्सहसाऽभवन् । विषज्वालावलीयुक्ता वल्मीकादिव पद्मगाः ॥

संज्ञिवाहोः	கைகளாறுந்த ஆவ ணக்கு	इव	எப்படியோ அப்படி யே,
विषज्वाला- वलीयुक्ताः	மிஞ்சுந்த விஷத்துவாலை களைபுடைய	बाहवः	கைகள்
पद्मगाः	சர்ப்பங்கள்	सद्य एव	உடனேயே
वल्मीकात्	புற்றினின்றும்	सहसा	ஏககாலத்தில்
		अभवन्	முளைத்தன.

ततः क्रोधादशश्रीवस्सीतामुत्सृज्य वीर्यवान् । मुष्टिभ्यां चरणाभ्यां च गृध्रराजमपोथयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	गृधराजं	கழுகரவை
वीर्यवान्	பலசாலியாகும்	मुष्टिभ्यां	இரு கை முஷ்டிகளா லும்
श्रीवः	தசக்கீவன்	चरणाभ्यां च	இரு காண்களாலும்
सीतां	சீதாதேவியை	क्रोधात्	கொபத்தால்
उत्सृज्य	கீழே விடுத்தது,	अपोथयत्	புடைத்தான்.

ततो मुहूर्तं सङ्ग्रामो बभूवातुलवीर्ययोः । राक्षसानां च मुख्यस्य पक्षिणां प्रवरस्य च ॥

ततः	அப்பொழுது	पक्षिणां प्रवरस्य च	புள்ளரசனுக்கும்
अतुलवीर्ययोः	அதிலீர்வவான்களா கிய	मुहूर्तं	கிதிது கெரம்
राक्षसानां मुख्यस्य च	ஆக்கர் தலைவனுக் கும்	सङ्ग्रामः	பெரும் போர்
		बभूव	நிகழ்ந்தது.

तस्य व्यायच्छमानस्य रामस्यार्थेऽथ रावणः ।

पक्षौ पार्श्वौ च पादौ च खड्गमुद्धृत्य सोऽच्छिनत्

॥ ४३ ॥

अथ	அப்பொழுது	पक्षौ	பக்க
सः रावणः	அந்த ராவணன்	पक्षौ च	இரு கிதகுகளைபும்,
रामस्य अर्थे	ராமருக்காக	पादौ च	இரு கால்களைபும்,
व्यायच्छमानस्य	பாடுபடுந்	खड्गं उद्धृत्य	காளை உருவி
तस्य	அவரது	अच्छिनत्	வெட்டி, துண்டு கிழற்றம்.

स छिन्नपक्षस्सहसा रक्षसा रौद्रकर्मणा । निपपात ततो गृध्रो अण्ण्यामल्पजीवितः ॥

ரௌ்ட்கர்மணா	கொடுஞ்செயல்	सः गृध्रः	அந்தக் கழுஞ்
रक्षसा	அசக்கனும் [புரியும்	ततः	அப்பொழுது
सहसा	முரட்டுத்தனமாய்	अण्णजीवितः	குற்றயிராக
छिन्नपक्षः	சிதகுதன் அறுக்கப்	अण्ण्यां	பூமியில்
	பட்ட	निपपात	விழ்ந்தார்.

तं दृष्ट्वा पतितं भूमौ क्षतजार्द्रं जयायुषम् । अभ्यधावत वैदेही स्वबन्धुमिव दुःखिता ॥

வெஹி	சிறாதேவி	स्वबन्धु	தன் தகப்பனாரிடம்
तं जयायुषं	அந்த ஜடாயுளை	इव	ஏவ்வண்ணமோ
क्षतजार्द्रं	குருதிபடிந்து		அப்படியே
भूमौ	தரையில்	दुःखिता	கோதப்படுகிறவளாய்
पतितं	விழ்த்தவராய்	अभ्यधावत	அவரை நோக்கி
दृष्ट्वा	பார்த்து,		இடிஞள்.

तं नीलजीमूतनिकाशकल्पं सुपाण्डुरोरस्कमुदारवीर्यम् ।

ददर्श लङ्काधिपतिः पृथिव्यां जयायुषं शान्तमिवाग्निदावम् ॥ ४६ ॥

लङ्काधिपतिः	இலங்கைமன்னன்	तं जयायुषं	அந்த ஜடாயுளை
नीलजीमूत-	காந்தோமகத்தின் காந்தி	पृथिव्यां	பூமியில்
निकाशकल्पं		शान्तं	அடக்கிய
सुपाण्डुरोरस्कं	பிக வெளுத்த மார்பு	अग्निदावं इव	காந்திதையைப் போலி
	டையவரும்		சூப்பவராய்
उदारवीर्यं	அதி பசுரவியுமாகிய	ददर्श	கவனித்தான்.

ततस्तु तं पत्नरथं महीतले निपातितं रावणवेगमर्दितम् ।

पुनः परिष्वज्य शशिप्रभानना सरोद सीता जनकात्मजा तदा ॥ ४७ ॥

ततः	அதன்பிறகு	महीतले	தரையில்
शशिप्रभानना	சந்திரகாந்தித்திரு	निपातितं	விழ்த்தப்பட்ட
	முசுமுடைய	तं पत्नरथं	அந்தக் கழுகை
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளாகும்	तदा	அப்பொழுது
सीता	சிறாதேவி	परिष्वज्य	இறுகத் தழுவி,
रावणवेग-	ராவணன் முரட்டுகித்த	पुनः तु	கிணந்துகிணந்து
मर्दितं	ஊத்தால் புடைக்கப்	सरोद	கதறினான்.
	பட்டு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 42 ||

सीताविलापः—சீதை அழுவது.

तपल्पजीवितं भूमौ स्फुरन्तं राक्षसाधिपः । ददर्श गृध्रं पतितं समीपे राघवाश्रमात् ॥ १ ॥

राक्षसाधिपः	ராசாசுரஸமன்வன்	अल्पजीवितं	குற்றுயிராக
राघवाश्रमात्	ஸ்ரீராகவர்க்காமத்	पतितं	விழுந்து
समीपे	அருகில் [திருந்து]	स्फुरन्तं	துடித்துக்கொண்டி.
तं गृध्रं	அந்தக் கழுகை		குக்கிரதாய்
भूमौ	தரையில்	ददर्श	கண்டான்.

सा तु ताराधिपमुखी रावणेन समीक्ष्य तम् । गृध्रराजं विनिहतं विललाप सुदुःखिता ॥

ताराधिपमुखी	சந்திரன்போன்ற முகத்தையுடைய	विनिहतं	முற்றிலும் காயப் படுத்தப்பட்டவனாய்
सा तु	அவளோ,	समीक्ष्य	பார்த்து,
तं गृध्रराजं	அந்தக் கழுகரசை	सुदुःखिता	மிகவும் துக்கித்து
रावणेन	ராவணனால்.	विललाप	பின்வருமாறு கதறி அழுதான்.

निमित्तं लक्षणज्ञानं शकुनिस्वरदर्शनम् । अवश्यं सुखदुःखेषु नराणां प्रतिदृश्यते ॥ ३ ॥

नराणां	“மனிதர்களுடைய	शकुनिस्वर-)	பறவைகளின் கூவுத
सुखदुःखेषु	சுகதுக்கவிஷயங்	दर्शनं)	லின் அனுபவமுமான
	களில்	निमित्तं	சகுனம்
लक्षणज्ञानं	கண்டதுடித்தல் முத	अवश्यं	தவறாது
	லிய அனுபவமும்	प्रतिदृश्यते	காணப்படுகிறது.

नूनं राम न जानासि महद्द्वयसनमात्मनः । धावन्ति नूनं काकुत्स्थं मर्दर्थं मृगपक्षिणः ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	नूनं	ஆகையால்தான்
आत्मनः	தேவர்குடைய	मर्दर्थं	எனக்காக
महद् द्वयसनं	பெரும் ஆபத்தை	मृगपक्षिणः	மிருகங்களும் பகி
नूनं	இப்பொழுது	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரிடம் [களும்
न जानासि	கண்டிலீர்.	धावन्ति	ஒடுகின்றன.

अयं हि पापचारेण मां त्रातुमभिसङ्गतः । शेते विनिहतो भूमौ समाभाग्याद्विहङ्गमः ॥ ५ ॥

मां त्रातु	“என்னை சாதிக்க	विनिहतः	புடைக்கப்பட்டு
अभिसङ्गतः	வந்த	मम	எனது
अयं	இந்த	अभाग्यात्	தெளர்பாக்கியத்தால்
विहङ्गमः हि	பறவையும்	भूमौ	தரையில்
पापचारेण	கொடியவனால்	शेते	விழுந்துகிடக்கிறது”.

ब्राहि मामद्य काकुत्स्थ लक्ष्मणेति वराङ्गना । सुसंव्रस्ता समावन्दच्छृण्वतां तु यथाऽन्तिके ॥

वराङ्गना	பெண்மணியாகும் ஆயுள்	इति तु	பின்வருமாறும்
सुसंव्रस्ता	பிகழ் திசில் கொண்	समावन्दत	கூலி அழுநனை.
अन्तिके	சமீபத்தில் [டவளாய்	काकुत्स्थ	"கருந்தவம்சத்திய
शृण्वतां	கேட்கின்றவர்களுக்கு	लक्ष्मण	ஸக்தமணு !
यथा	செனியில் கிழும் வண்ணம்	मां	என்னை
		अद्य	இப்பொழுது
		साहि	காப்பாற்றும்".

तां लिष्टमाल्याभरणां विलपन्तीमनाथवत् । अभ्यधावत् वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः ॥

राक्षसाधिपः	சாக்ஷஸமன்னனாகும்	अनाथवत्	நாதனிலாதவன்
रावणः	ராவணன்,	विलपन्ती	கதறி அழும் [போல்
लिष्टमाल्याभरणां	மாலைகளும் ஆபரணங் களும் குலைந்து	तां	அந்த
		वैदेहीं	வைதேகியை
		अभ्यधावत्	அப்யுதினன்.

तां लतामिव वेश्न्तीमालिङ्गन्तीं महाद्रुमान् । मुञ्च मुञ्चेति बहुशः प्रवदन् राक्षसाधिपः ॥

क्रोशन्तीं राम रामेति जघाहान्तकसन्निभः । ॥ ९ ॥

अन्तकसन्निभः	யமனுக்கொப்பான	क्रोशन्तीं	கூலி அழுதுகொண் டிருக்கும்
राक्षसाधिपः	சாக்ஷஸமன்னன்	तां	அவளை
वेश्न्तीं	கற்றிக்கொண்டிருக்கும்	मुञ्च मुञ्च	" விட்டுவிடு விட்டு "
लतां इव	கொடிவையப்போல	इति	என்று
महाद्रुमान्	பெரும் மரக்களை	बहुशः	பலதடவை
आलिङ्गन्तीं	கொட்டிக்கொண்டு	प्रवदन्	சொல்லிக்கொண்டு
राम राम	'ஸ்ரீராம! ஸ்ரீராம!'	अमाह	பிடித்திழுத்தான்.
इति	என்று		

प्रवर्णितायां सीतायां बभूव सचराचरम् । जगत्सर्वममर्यादं तपसाऽन्येन संवृतम् ॥ १० ॥

सीतायां	சீதாதேவி	अमर्यादं	இயற்கை மாறியதாய்
प्रवर्णितायां	தொடப்பட்டவளில்	अन्येन	கார்
सचराचरं	ஸ்தரவரஜங்கம பொ ருள்களுள் லிட்ட	तपसा	இருளால்
जगत्	உலகு	संवृतं	மூடப்பெற்றதாய்
सर्वं	எல்லாமும்	बभूव	ஆனது.

न वाति मास्तस्तत्र निष्पभोऽभूदिवाकरः ॥ ११ ॥

तत्र	அப்பொழுது	दिवाकरः	குரியபகவான்
मास्तः	வாயுபகவான்	निष्पभः	ஒளி குன்றியவராய்
न वाति	விசுவிலை,	अभूत्	இருந்தார்.

दृष्ट्वा दीनां परामृष्टां सीतां दिव्येन चक्षुषा । कृतं कार्यमिति श्रीमान् व्याजहार पितामहः ॥

श्रीमान्	கலாகாந்தனாகும்	दृष्ट्वा	அறிந்து
पितामहः	பிதாமதேவர்,	कार्य	ஆகவேண்டிய காரியம்
दिव्येन चक्षुषा	ஞானக்கண்ணால்	कृतं	ஆகியிட்டது ;
सीतां	சீதைையை	इति	என்று
दीनां	ஆபத்தற்று	व्याजहार	சொல்லிக்கொண்டார்.
परामृष्टां	இழுக்கப்பட்டவளாய்		

प्रहृष्टा व्यथिताश्चासन् सर्वे ते परमर्षयः । दृष्ट्वा सीतां परामृष्टां दण्डकारण्यवासिनः ॥
शोकेन महताऽऽविष्टा बभूवुर्गतचेतसः । रावणस्य विनाशं च प्राप्तं बुद्ध्वा यदृच्छया ॥

दण्डकारण्यवासिनः	தண்டகாரண்யத்தில் வசிக்கும்	गतचेतसः	மெய்மறந்தவர்களாய்
ते परमर्षयः	அந்த மகரிஷிகள்	व्यथिताः	திகிலடைந்தவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	आसन्	ஆனார்கள்.
सीतां	வீரதாதேவியை	बभूवुश्च	தெய்வா தீனமாய்
परामृष्टां	இழுக்கப்பட்டவ	प्राप्तं	நேர்ந்த
दृष्ट्वा	பார்த்து, [ளாக	रावणस्य	ராவணனின்
महता	பெரும்	विनाशं च	அழிவையும்
शोकेन	வருத்தத்தால்	बुद्ध्वा	நினைத்து,
आविष्टाः	பீடிக்கப்பட்டவர்	प्रहृष्टाः च	சந்தேதாஷமடைந்த வர்களாகவும்
	களாய்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

स तु तां राम रामेति रुदन्ती लक्ष्मणेति च । जगामादाय चाकाशं रावणो राक्षसेश्वरः ॥

राक्षसेश्वरः	ராக்ஷஸமன்னனாகும்	रुदन्ती	உலி அழுதுகொண் டிருக்கும்
सः रावणः	அந்த ராவணன்,	तां तु	அவளையே
राम राम	"ஸ்ரீராம! ஸ்ரீராம!"	आदाय	தூக்கிக்கொண்டு,
इति	என்றும்	आकाशं	ஆகாசத்திற்கு
लक्ष्मण	"லக்ஷ்மண"	जगाम	சென்றான்.
इति च	என்றும்		

तप्ताभरणवर्णाङ्गी पीतकौशेयवासिनी । रराज राजपुत्री तु विद्युत्सौदायिनी यथा ॥ १६ ॥

राजपुत्री	மன்னன் மகளாகிய அவளும்	पीतकौशेय-	மஞ்சள் பட்டாடை
तु	அப்பொழுதும்	वासिनी	படுத்தியவளாய்
तप्ताभरण-	ஜவலிக்கும் ஆபரணங்	विद्युन्	பலபலவெனும்
वर्णाङ्गी }	களால் அழகுறவாய்ந் த திருமேனிபுடைய வளராய்	सौदायिनी यथा	மின்னிக்கொடிபோல
		रराज	விளங்கினான்.

उद्धूतेन च वस्त्रेण तस्या: पीतेन रावण: । अधिकं प्रतिवभ्राज गिरिर्दीप्त इवाग्निना ॥

ராவண: ராவணன்,
தஸ்யா: அவளது
उद्धूतेन காற்றால் ஆனந்த
पीतेन वस्त्रेण च பந்தரன் ஆண்டயால்

अग्निना அக்னியினால்
दीप्त: ஜ்வலிக்கின்ற
गिरि: इव மலைபோல
अधिकं प्रतिवभ्राज மிக விளங்கினான்.

तस्या: परमकल्याण्यास्ताम्राणि सुरभीणि च । पद्मपत्राणि वैदेह्या अभ्यकीर्यन्त रावणम् ॥

தஸ்யா: அந்த
परमकल्याण्या: மகா உத்தமகலியா
वैदेह्या: வையுதே துரியினது
ताम्राणि சிவந்த தூம்

सुरभीणि च சுறுமணங் கமழ்கின்ற
வைகளுமான
पद्मपत्राणि தாமரைபித்தகம்
रावणं ராவணன்மீது
अभ्यकीर्यन्त சிதறின.

तस्या: कौशेयमुद्धूतमाकाशे कनकप्रभम् । बभौ चादित्यरागेण ताम्रमभ्रमिवातपे ॥

தஸ்யா: அவளது
कनकप्रभं பெண்ணிறமான
कौशेयं च பட்டாண்டாயும்,
आकाशे ஆகாசத்தில்
उद्धूत காற்றால் ஆனந்ததாய்

आतपे மாலைமீல்
आदित्यरागेण சூரிய சூனியால்
ताम्रं சிவந்த
अभ्र इव மேகம்போல்
बभौ விளங்கிற்று.

तस्यास्तत्सुनसं वव्रमाकाशे रावणाङ्गम् । न रराज विना रामे विनालमिव पङ्कजम् ॥

தஸ்யா: அவளது
सुनसं அழகிய சூக்கக
युण्डय
तत् वक्त् अந்தத் திருமுகம்
आकाशे ஆகாசத்தில்

रामे विना ராமனை விட்டுப்
पिरीந்ததாய்
रावणाङ्गं ராவணன் மடியிலிருக்
विनालं காம்பறுந்த [கிறதாய்
पङ्कज इव தாமரைப்பூப்போல்
न रराज ஒளிருன் நிற்குந்தது.

वभूव जलदं नीलं भिच्वा चन्द्र इवोदित: । सुललाटं सुकेशान्तं पद्मर्भाभमव्रणम् ॥

शुक्लैस्सुविमलैर्दन्तै: प्रभावद्भिरलङ्कृतम् । तस्यास्ताद्विमलं वव्रमाकाशे रावणाङ्गम् ॥

தஸ்யா: அவளது
तत् அந்த [யுண்டயதும்
सुललाटं அழகிய நெற்றியை-
सुकेशान्तं அழகிய சூழையுண்ட
யதும்
पद्मर्भाभं தாமரை மலரின் உட்
பிற மிறமுள்ளதும்
अवणं மருவற்றதும்
शुक्लै: सुविमलै: வெளுத்து பரிசுத்
प्रभावद्भि: ஒளிர்கும் [தமாய்
दन्तै: பற்களால்

अलङ्कृतं அழகுற்று
विमलं மாசற்றதுமாகிய
वक्त् திருமுகம்
आकाशे ஆகாசத்தில்
रावणाङ्गं ராவணன் மடியிலிருக்
கின்றதாய்
नील जलदं கறுத்த மேகத்தை
भिच्वा பினந்துகொண்டு,
उदित: உதித்த
चन्द्र इव சந்திரன்போல்
वभूव இருந்தது.

रुदितं व्यपमृष्टासं चन्द्रवत्प्रियदर्शनम् । सुनेत्रं चारुताम्रोष्माकाशे हाटकप्रभम् ॥ २३ ॥

राक्षसेन्द्रसमाधूतं तस्यास्तद्वदनं शुभम् । शुशुभे न विना रामं दिवा चन्द्र इवोदितः ॥

चन्द्रवत्	சந்திரன்போல்	रामं विना	ஸ்ரீராமனை விட்டுப்
प्रियदर्शनं	இறியதும்,		பிரிந்ததாய்
सुनेत्रं	அழகிய கண்களை	आकाशे	ஆகாசத்தில்
	அனடயதும்,	राक्षसेन्द्रसमाधूतं	ராக்ஷஸமன்னனை
चारुताम्रोष्ठं	அழகிய சிவந்த உதடு		அடைந்ததாய்
	களைஅனடயதும்,	व्यपमृष्टासं	ஒயாது கண்ணினைப்
हाटकप्रभं	செம்பொன்னிற		பெருக்கிக்கொண்டு
	முற்றதும்,	रुदितं	அழுதுகொண்டிருக்
शुभं	அழகியதுமான		கின்றதாய்
तस्याः	அவளது	दिवा उदितः	பகலில் உதித்த
तत् वदनं	அந்தத் திருமுகம்	चन्द्रः इव	சந்திரன்போல்
		न शुशुभे	கோமிக்கவில்லை.

सा हेमवर्णा नीलाङ्ग मैथिली राक्षसाधिपम् । शुशुभे काञ्चनी काञ्ची नीलं मणिमिवाश्रिता ॥

नीलाङ्ग	கருமேனியான	काञ्ची	ஒட்டியாணம் ஒன்று
राक्षसाधिपं	ராக்ஷஸமன்னனை	नीलं	கறுத்த
आश्रिता	அடைந்திருந்த		
सा	அந்த	मणि	{ மண்பாண்டத்தை அ
हेमवर्णा	பொன்றிறமுற்ற	इव	{ டைந்து எவ்வண்ண
मैथिली	சிதாதேவி		{ மோ அப்படியே
काञ्चनी	பொன்	शुशुभे	தோன்றினாள்.

सा पद्मगौरी हेमाभा रावणं जनकात्मजा । विचुद्धनमिवाविश्य शुशुभे तप्तभूषणा ॥ २४ ॥

पद्मगौरी	தாமரை மலரின் அழ	रावणं	ராவணனை
	குடையவளும்,	आविश्य	அடைந்து,
हेमाभा	பொன்றிறமுடைய	विचुत्	மின்னல்
	வளும்,		
तप्तभूषणा	ஐவலிக்குமாபரணக்க	घनं इव	{ மெகத்தை அடைந்து
	ளைபணிந்தவளுமான		{ எப்படியோ அப்படி
सा जनकात्मजा	அந்த ஜானகி,	शुशुभे	யே
			விளக்கினாள்.

तरुप्रवालरक्ता सा नीलाङ्ग राक्षसेश्वरम् । प्राशोभयत वैदेही गजं कश्यप काञ्चनी ॥ २५ ॥

तरुप्रवालरक्ता	{ (கொபத்தால்) இளந்	काञ्चनी	பொன்
	தளிர்போல் சிவந்த	कश्यप	கச்சரை
	நிறமுள்ள	गजं	ஓர் யானையை
सा वैदेही	அந்த ஜானகி	इव	எவ்வண்ணமோ
नीलाङ्ग	கருமேனியான		அப்படியே
राक्षसेश्वरं	ராக்ஷஸமன்னனை	प्राशोभयत	விளக்கச் செய்தாள்.

तस्या भूषणघोषेण वैदेह्या राक्षसेश्वरः । वभौ सचपलो नीलस्सघोष इव तोयदः ॥२८॥

ராட்சசேஸ்வர: ராட்சஸஸிம்ஹன்
தஸ்யா: அந்த
வெதேஹ்யா: ஜானகியின்
भूषणघोषेण ஆபரணங்களினால்
சப்தத்தால்

सचपल: மின்னலுடன்
கடியலுடன்
सघोष: முழங்குகிற துமான
नील: கரிய
तोयद: इव மெகம்போல
वभौ இருந்தான்.

उत्तमाङ्गाच्युता तस्याः पुष्पवृष्टिस्समन्ततः । सीताया हियमाणायाः पपात धरणीतले ॥

ஹியமாணாயா: தூக்கிக்கொண்டு
போகப்படுகிற
तस्या: அந்த
सीताया: சீதாதேவியினால்
उत्तमाङ्गात् கிரவரிலிருந்து

अच्युता: உதிர்ந்த
पुष्पवृष्टि: பூமாரி
धरणीतले பூமியில்
समन्तत: நானா பக்கங்களிலும்
पपात விழுந்தது.

सा तु रावणवेगेन पुष्पवृष्टिस्समन्ततः । समाधृता दशधीवं पुनरेवाभ्यवर्तत ॥ ३० ॥

சா அந்த
पुष्पवृष्टि: तु ஜாமாரியும்
रावणवेगेन ராவணனாலு
வேகத்தால்
समन्तत: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

समाधृता சேதமுண்டதாய்
दशधीवं ராவணன் பீது
पुन: एव மீளவும்
अभ्यवर्तत விழ்ச்சுத்தது.

अभ्यवर्तत पुष्पाणां धारा वैश्रवणानुजम् । नक्षत्रमाला विमला मेहं नगमिवोच्चतम् ॥ ३१ ॥

पुष्पाणां புஷ்பங்களின்
धारा வர்ஷம்
वैश्रवणानुजं ராவணனு
उग्रतं உயர்ந்த

मेहं नगं மெருபர்வதத்தை
विमला கிரமலமரண
नक्षत्रमाला நக்சத்திரமண்டலம்
इव போல
अभ्यवर्तत அடைந்தது.

चरणान्तपुरं भ्रष्टं वैदेह्या रत्नभूषितम् । विद्युन्मण्डलसंकाशं पपात मधुरस्वरम् ॥ ३२ ॥

चरणान् भ्रष्टं காலிலிருந்து நழுவிட
वैदेह्या: ஜானகியினுடைய
रत्नभूषितं ரத்னங்களினாடூத்த
नपुरं கிணம்பு

विद्युन्मण्डलसंकाशं மின்னற்கொடிபோன்
ததாய்
मधुरस्वरं இனிம ஒலியுடன்
पपात விழ்ச்சுத்தது.

तां महोल्कामिवाकाशे दीप्यमानां स्वतेजसा । जहाराकाशमाविश्य सीतां वैश्रवणानुजः ॥

வெசுவணானுஜ: ராவணன்
आकाशे ஆகாசத்தில்
महोल्का விண்ணிழைக்கொள்ளி
इव போல்
स्वतेजसा தன்ஒளியினால்

दीप्यमानां க்வலிக்கும்
तां सीतां அந்த சீதாதேவியை
आकाशं ஆகாசத்தில்
अविश्य புருந்து,
जहार திருடிச் சென்றான்.

तस्यास्तान्यश्रिवर्णानि भूषणानि महीतले । सद्योपाण्यवकीर्यन्त क्षीणास्तारा इवाम्बरात् ॥

तस्याः	அவளது	क्षीणाः	புண்ணியங்களுன்றிய
अश्रिवर्णानि	நெருப்புப் போன்ற	ताराः	நகரத்திரக்கள்
तानि	அந்த	इव	போல
भूषणानि	ஆபரணங்கள்	महीतले	பூமியில்
सद्योपाणि	சத்தித்துக்கொண்டு	अवकीर्यन्त	கிதறி விழுந்தன.
अम्बरात्	ஆகாயத்தினின்று		

तस्याः स्तनान्तराद्भ्रष्टो हारस्ताराधिपद्युतिः । वैदेह्या निपतन् भाति गङ्गेव गगनाच्च्युता ॥

तस्याः	அந்த	भ्रष्टः	நழுவி
वैदेह्याः	வைதேகியினது	निपतन्	விழுந்து
ताराधिपद्युतिः	சத்திரகாந்திகொண்ட	गगनात्	ஆகாயத்தினின்று
हारः	ஹாரம்	च्युता	நழுவி
स्तनान्तराद्	மார்பிலிருந்து	गङ्गा इव	கங்காநதிபோல்
		भाति	தோன்றிற்று.

उत्पन्नवाताभिहता नानाद्विजगणायुताः । मा भैरिति विधूताग्रा व्याजहुरिव पादपाः ॥

उत्पन्न- वाताभिहताः	}	கிளம்பிய காற்றினால்	नानाद्विज- गणायुताः	}	பல பறவைகளைக்கூட
		மோதுண்டு	पादपाः		கோடுகடியவைகளு
विधूताग्राः		அசையும் துளிகளையு	सा भैः		விருகதங்கள் [மான்
		டைபவைகளையும்	इति		"நீ பயப்படாதே"
			व्याजहूः इव		என்று
					கொல்லின்போலும்.

नलिन्यो ध्वस्तकमलास्तस्मीनजलेचराः । सखीपिव गतोच्छ्वासामन्वशोचन्त मैथिलीम् ॥

नलिन्यः	தாமரை ஓடைகள்	ध्वस्तकमलाः	{	ஆடி அசையும் தாம
स्तस्मिन्- जलेचराः	}			ரை மலர்களையுடைய
				வைகளாய்
		गतोच्छ्वासां		துக்கத்தால் பெருமூச்
		सखी		தோழியாகிய [சற்ற
		मैथिली		ஜானகியைக்குறித்து
		अन्वशोचन्त इव		பரிதபித்தனபோலும்.

समन्तादभिसंपत्य सिद्ध्यामृगद्विजाः । अन्वधावंस्तदा रोषाल्सीतां छायायुगामिनः ॥३८॥

सिद्ध्याम- रुगद्विजाः	}	கிண்கங்கள், புலிகள்,	छायायुगामिनः	கிழலைத் தொடர்ந்த
समन्तात्		மரங்கள், பசுவிகள்,	सीतां	சினையை [வைகளாய்
		நாலாபக்கங்களிலி	तदा	அப்பொழுது
		ருந்து	रोषात्	கினத்தால்
अभिसम्पत्य		ஓடியாந்து,	अन्वधावन्	தொடர்ந்துசென்றன.

जलप्रपातासमुखाः शृङ्गेरिच्छित्वाहवः । सीतायां ह्रियमाणायां विक्रोशन्तीव पर्वताः ॥ ३९ ॥

सीतायां } शृङ्गेरि
ह्रियमाणायां } शृङ्गेरि
पर्वताः } शृङ्गेरि
जलप्रपाता- }
सुखाः } शृङ्गेरि

शृङ्गेः }
उच्छिन्ना- }
याहवः }
विक्रोशन्ति इव }
शृङ्गेरि

ह्रियमाणान्तु वैदेहीं दृष्ट्वा दीनो दिवाकरः । प्रविध्वस्तमभः श्रीमानायात्याण्डरमण्डलः ॥

श्रीमान् }
दिवाकरः }
वैदेहीं }
ह्रियमाणं }
शृङ्गेरि

दृष्ट्वा तु }
दीनः }
प्रविध्वस्तमभः }
पाण्डरमण्डलः }
आसीत् }
शृङ्गेरि

नास्ति धर्मः कुतस्सत्यं नार्जवं नानृशंसता । यत्र रामस्य वैदेहीं भार्यो हरति रावणः ।

इति सर्वाणि भूतानि गणशः पर्यदेवयन्

॥ ४१ ॥

रामस्य }
भार्यो }
वैदेहीं }
रावणः }
हरति }
यत्र धर्मः नास्ति }
सत्यं }
शृङ्गेरि

कुतः }
आर्जवं न }
अनृशंसता न }
इति }
सर्वाणि भूतानि }
गणशः }
पर्यदेवयन् }
शृङ्गेरि

वित्रस्तका दीनमुखा रुरुदुर्ममपोतकाः । उद्दीक्ष्योद्दीक्ष्य नयनैरास्रपाताविलेक्षणाः ॥ ४२ ॥

सूगपोतकाः }
वित्रस्तकाः }
दीनमुखाः }
शृङ्गेरि

आस्रपाता- }
विलेक्षणाः }
नयनैः }
उद्दीक्ष्य उद्दीक्ष्य }
रुरुः }
शृङ्गेरि

सुप्रवेपितगात्राश्च बभूवुर्वनदेवताः । विक्रोशन्ती दृष्ट्वा सीतां दृष्ट्वा दुःखं तथा गताम् ॥ ४३ ॥

वनदेवताः च }
तथा }
दुःखं }
गताम् }
दृष्ट्वा विक्रोशन्ती }
शृङ्गेरि

सीतां }
दृष्ट्वा }
सुप्रवेपितगात्राः }
बभूवुः }
शृङ्गेरि

तां तु लक्ष्मण रामेति क्रोशन्तीं मधुरस्वरम् । अवक्षमाणां बहुशो वैदेहीं धरणीतलम् ॥
सीतामाकुलकेशान्तां विमृष्टविशेषकाम् । जहारात्मविनाशाय दशग्रीवो मनस्विनीम् ॥४४॥

दशग्रीवः	தசக்ரீவன்,	आकुलः }	அழிந்து கிடக்கும்
लक्ष्मण	“ஏ! லக்ஷ்மணா!	केशान्ता }	கந்த ஜடைகளாகும்,
राम	ஏ! ராம! ”	विमृष्टः }	அழிந்த திணைமுனை—
इति	என்று	विशेषकां }	யவளும்,
मधुरस्वरं	இனிய குரலில்	मनस्विनीं	மன பதின் தவுமான
क्रोशन्तीं	ததறிக்கொண்டிருக்கி	तां	அந்த
	தலளும்,	वैदेहीं	விதேகமன்னரின்
धरणीतलं	பூமியை		திருமகளான
बहुशः	பலபக்கங்களிலும்	सीतां तु	சேதனையே
अवक्षमाणां	விழித்துப் பார்க்குக்	आत्मविनाशाय	தனது அழிவிற்சாக
	கொண்டிருப்பவளும்,	जहार	திருடிச்சென்றான்.

ततस्तु सा चारुदती शुचिसिता विनाकृता बन्धुजनेन मैथिली ।

अपश्यती राघवलक्ष्मणानुभौ विवर्णवक्त्रा भयभारपीडिता ॥ ४६ ॥

चारुदती	அழகிய பற்களை	राघवलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்கள்
	யுடையவளும்,	उभौ	இருவர்களையும்
शुचिसिता	அழகிய புன்சிரிப்புள்	अपश्यती	காணாதவளாய்
सा	அந்த [வளமுமான	भयभारपीडिता	அதிகப்பதரால்
मैथिली तु	ஜனகியும்		பிடிக்கப்பட்டி
ततः	அப்பொழுது		
बन्धुजनेन }	பந்த ஜனம் துருவரும்	विवर्णवक्त्रा	முகம் வெளுத்தவ
विनाकृता }	பக்கலில் இல்லாதவ		ளாக ஆயினார்.
	ளாயும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8500

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1788

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ५३ ॥

रावणनिन्दा—ராவணனை நிந்திப்பது

खमुत्पतन्तं तं दृष्ट्वा मैथिली जनकात्मजा । दुःखिता परमोद्विष्टा भये महति वर्तिनी ॥ १ ॥

जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளாகும்	परमोद्विष्टा	பரிவவும் மனக்கலங்கி
मैथिली	மீதாதேளி	महति	பெரும்
तं	அவளை	भये	பயத்தில்
खं	ஆகாசத்தில்	वर्तिनी	முழுவியவளாய்
उत्पतन्तं	கீளம்பி பொகிறவளாய்	दुःखिता	தாயருற்றான்.
दृष्ट्वा	கண்டு,		

ரோபரோதனதாபாபி பீமாபி ராபசாபிபி || ருதந்தி கருண சீதா ஹிமாணேதமவ்வி ||

ஹிமாணா கொண்டுபோகப்படும்
சீதா தீதவி
கருண பரிதாபமாய்
ருதந்தி அழுதுகொண்டு,
ரோபரோதனதாபாபி { கொபத்தாலும் அழு
வையாலும் கிவந்த
கண்களுற்றவளாகி

பீமாபி கறுகண்ணாகிய
ராபசாபி ராபசாபி மண்ணைப்
பார்த்து
இதே பிண்வருமாறு
அவ்வாறு மொழிந்தாள்.

ந வ்யபவபசே நீச கர்யணாணேன ராவண | பவ்விரஹிதா யோ மா சோரயிதா பவ்யசே ||

ய: எந்த நீ
பவ்விரஹிதா கணவனை விட்டு தவி
பார்த்து
மா என்னை
சோரயிதா திருடிக்கொண்டு,
பவ்யசே ஒடுகிறாயே,

அனே இந்த
கர்யணா காரியத்தால்,
நீச அற்ப!
ராவண ராவண!
ந வ்யபவபசே நீ வெட்கப்படாதிருக்க
கிறாயே!

தவ்யே நூன டுஷாத்தமந் பீரூணா ஹுமிச்சதா | மமாபவாஹிதா பவ்வா மூரூபேண மாயயா || 8 ||

துஷாத்தமந் "கொடியவனே!
ஹுமிச்சதா திருட
பீரூணா நிலைத்தவனும்
மாயயா பயங்கரவியுமான
தவ்யே உன்னுடையே
மாயயா மாயயால்

மூரூபேண மாணுக்கொண்டு
மம எனது
பவ்வா கணவர்
அவாஹித: அப்பறப்படுத்தப்
பட்டார்;
நூனம் இது நிச்சயம்.

யோ ஹி மாஸுயதஸ்தாது சோஹ்யய விநிபாதித: | மூவராஜ: பூராணாஸு ஸ்ஷுரஸ்ய சஸா மம ||

ய: எந்த
அஸு இந்த
பூராண: வயது முதிர்ந்தவரும்
மம எனது
ஸ்ஷுரஸ்ய மாமனாது
சஸா தோழனுமாய்

மூவராஜ: ஹி கழுக்காசம்,
மாஸு என்னை ராசிக்க
ஸ்யத: முயன்றோ,
ம: அந்த
அய் அபி இவரும்
விநிபாதித: விழ்த்தப்பட்டார்.

பரமே ஸ்லு தே வியே ட்ஷ்யதே ராபசாபி | விஸ்வாப்ய நாமபேய் ஹி யுதேநாஸி ஜிதா தவ்யா ||

ராபசாபி "இரக்கதப்பதரே!
தே உனது
வியே விரயம்
பரமே ஸ்லு மிகச் சிறந்ததாகவே
ட்ஷ்யதே காணப்படுகிறது.
தவ்யா உன்னால்

நாமபேய் பெயரை
விஸ்வாப்ய கூறி,
யுதேன போர்செய்து
அஸி காண்
ஜிதா ஹி ஜிதப்பட்டுள்ள
லவா!

ईदृशं गहितं कर्म कथं कृत्वा न लज्जसे । स्त्रियाश्च हरणं नीच रहिते तु परस्य च ॥ ७ ॥

नीच	“அற்பா !	गहितं	நிகத்தனையான
परस्य	அவளா ஹுடைய	कर्म च	காரியத்தையே
स्त्रियाः च	மனைவியை	कृत्वा	செய்துகிட்டு
रहिते तु	ஒருவருமில்லாத சமயத்திலும்	कथं	எப்படி
हरणं	திருடிக்கிறதாயிவ	न लज्जसे	நீ வெட்கப்படாதிருக்கின்றனை !
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட		

कथयिष्यन्ति लोकेषु पुरुषाः कर्म कुत्सितम् । सुशंसमथर्मिष्ठं तव शौण्डीर्यमानिनः ॥

शौण्डीर्यमानिनः	“வீரயவானெனச் சொல்லிக்கொள்ளும்	सुशंस	மிகக் கொடியதாயும்
तव	உனது	अथर्मिष्ठं	தர்மவிரூத்தமானதா
कर्म	செயலை	लोकेषु	உலகங்களில் [கவும்]
कुत्सितं	அற்பமானதாயும்	पुरुषाः	ஹுனங்கள்
		कथयिष्यति	நூற்றுவார்கள்.

धित्ते शौर्यं च सत्त्वं च यत्त्वं कथितवांस्तदा । कुलाक्रोशकरं लोके धित्ते चारित्र्यमीदृशम् ॥

तदा	“இதற்கு முன்	धित्	சுடு.
त्वं	நீ	ते	உனது
यत्	எதை	लोके	உலகத்தில்
कथितवान्	பெருமையாய்ச் சொல்லினையோ, அந்த	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
ते	உனது	कुलाक्रोशकरं	குலத்திற்கு சாபத்தை விளைவிக்கிற
शौर्यं च	வீரயத்தையும்,	चारित्र्यं	நடத்தையை
सत्त्वं च	பலத்தையும்	धित्	சுடு.

किं कर्तुं शक्यमेवं हि यज्जवेनैव भावसि । मुहूर्तमपि तिष्ठ त्वं न जीवन्प्रतियास्यसि ॥ १० ॥

एवं	“இப்படி	मुहूर्तं अपि	சுடினநேரமாவது
जवेन एव	வேகமாதலே	तिष्ठ	தாமதித்துப்பார்,
भावसि	நீ தடுக்கின்றனை,	त्वं	நீ
यत् हि	என்றாலும்	जीवन्	உயிருடன்
किं कर्तुं	என்னசெய்ய	न प्रतियास्यसि	திரும்பிப் போக மாட்டாய்.
शक्यं	உன்னால், முடியும்?		

न हि चक्षुष्यं प्राप्य तयोः पार्थिवपुत्रयोः । ससैन्योऽपि समर्थस्त्वं मुहूर्तमपि जीवितुम् ॥

तयोः	“அவ்விரண்டு	ससैन्यः	சைன்யங்களைராடு
पार्थिवपुत्रयोः	சக்கிரவர்த்திருமார் கருடைய	अपि	ஹுத்தபோதிலும்
चक्षुष्यं	கண்களுக்கு புலப்படு	मुहूर्तं अपि	ஒரு முகூர்த்தம்கூட
प्राप्य हि	அடைந்தால், [வதை	जीवितुं	உயிரோடிருக்க
त्वं	நீ	समर्थः न	வல்லவனாகாய்,

न त्वं तयोः शरस्पर्शं सोढुं शक्तः कथंचन । वने प्रज्वलितस्येव स्पर्शमग्नेर्विहङ्गमः ॥ १२ ॥

वने	"காட்டில்	த்வம்	நீ
विहङ्गमः	ஓர் பறவை	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
प्रज्वलितस्य	கொழுந்தும்பிட்டு	शरस्पर्शं	பாணவீழ்ச்செய
अग्नेः	நீவினது [நீயர்,	कथंचन	என்ன பரடுபட்டா
स्पर्शं	விடர்ந்ததை		உயர்
इव	எவ்வண்ணமோ	सोढुं	பெறுக்க
	அப்படியே	शक्तः न	முடிந்தவனாகாய்.

साधु कृत्वऽऽत्मनः पथ्यं साधु मां मुञ्च रावण ॥ १३ ॥

रावण	"ராவண !	कृत्वा	தேடிக்கொண்டு,
साधु	பொன்னது போகட்டும்.	मां	என்னை
आत्मनः	தனக்கு	साधु	நியாயமாய்
पथ्यं	தன்மைமைய	मुञ्च	விட்டுவிடு.

मत्पथ्येणरुष्टो हि भ्रात्रा सह पतिर्मम । विशास्यति विनाशाय त्वं मां यदि न मुञ्चसि ॥

मां	"என்னை	सह	கூட
त्वं	நீ	मत्पथ्येणरुष्टः	என்னை திருடினதில் சி
मुञ्चसि न यदि	விடாமற்போனால்		னக்கொண்டவராய்,
मम	எனது	विनाशाय हि	உன்னைக் கொல்வதற்
पतिः	கணவர்		குத்தான்
आसा	தம்பியோடு	विशास्यति	நிரம்பிப்பார்.

येन त्वं व्यवसायेन बलान्मां हर्तुमिच्छसि । व्यवसायः स ते नीच भविष्यति निरर्थकः ॥

त्वं	"நீ	नीच	அற்ப !
येन व्यवसायेन	எந்த எண்ணத்தால்	ते	உனது
मां	என்னை	सः	அந்த
बलात्	பலா தகராறால்	व्यवसायः	பிடியை
हर्तुं	திருடிச்செல்ல	निरर्थकः	நியோஜனமற்றதாக
इच्छसि	தூணிர்திருக்கியோ,	भविष्यति	ஆய் போகிறது.

न खट्वं तमपश्यन्ती भर्तारं विबुधोपमम् । उत्सहे शत्रुवशगा प्राणान्धारयितुं चिरम् ॥ १६ ॥

अहं	"நான்	शत्रुवशगा	சத்ருவசத்தில் சிக்கிக்
विबुधोपमं	தேவருக்கொப்பான		கொண்டவனாய்;
ते	அந்த	प्राणान्	உயிரை
भर्तारं	அணவரை	चिरं	வெகுநாளம்
अपश्यन्ती	காணாதவனாய்	धारयितुं	வைத்திருக்க
		न हि उत्सहे	ஒருகாலும்மாட்டேன்.

न नूनं चात्मनः श्रेयः पथ्यं वा समवेक्षसे । मृत्युकाले यथा मर्त्यो विपरीतानि सेवते ॥

மர்த்யு:
மூத்யுகாலே
विपरीतानि
सेवते यथा

"ஒரு மானிடன்
சாகும்போதிலே வந்த
பேரழுது
அடாத காரியங்களை
செய்கிறதுபோல,

आत्मनः
श्रेयः च
पथ्यं वा
नूनं
समवेक्षसे न

தன்னு
சேஷம்தன்னதையும்
நலிதத்தையும்
இப்பொழுது
நீ வகழியம்செய்யா
திருக்கின்றனை.

सुमूर्खणां हि सर्वेषां यत्पथ्यं तन्न रोचते । पश्याम्यद्य हि कण्ठे त्वां कालपाशावपाशितम् ॥

सुमूर्खणां
सर्वेषां हि
पथ्यं
यत्
तत्
न रोचते

"கரளங்கிட்டி னவர்களு
ள்ளோருக்குமே[க்கு
நன்மை
எதுவும,
அது
பிடிக்காது.

अद्य हि
त्वां
कण्ठे
कालपाशाव-
पाशितम्
पश्यामि

இப்பொழுதே
உன்னை,
கழுத்தில்
காலபாசத்தால் சுருக்
பிடிப்பட்டவனாய்
நான், நினைக்கிறேன்.

यथा चास्मिन्भयस्थाने न विभेषि दशानन । व्यक्तं हिरण्मयान्हि त्वं संपश्यसि महीरुहान् ॥

दशानन
अस्मिन्
भयस्थाने
विभेषि न

"ஒ ராவணா!
இந்த
பயப்படவேண்டிய
இடத்தில்
நீ பயப்படாமலிருக்
கின்றனை.

त्वं
महीरुहान् हि
हिरण्मयान्
संपश्यसि
व्यक्तम्

நீ
விரூகநங்களை
மெல்லாம்
பொன் மயமாயிருப்ப
வைகனாய்
நினைக்கின்றனை.
இது நிச்சயம்.

यथा च

அதனால

नदीं वैतरणीं घोरां रुधिरौघप्रवाहिनीम् । असिपत्नवनं चैव भीमं पश्यसि रावण ॥ २० ॥

रावण
रुधिरौघ-
प्रवाहिनी }
घोरां
वैतरणीं

"ராவணா!
சத்தவெள்ள
மேடுகிற
அண்டையமான
நரகத்திலிருக்கும்
வைதரணியெனும்
நதியையும்,

भीमं
असिपत्नवनं एव
पश्यसि

பயங்கரமான
கத்திகளையே இலைக
ளாகவுடைய அடவி
பத்ரவனமென்ப
தையும்
இதே அனுபவிக்கப்
போகின்றனை.

तप्तकाञ्चनपुष्पां च वैदूर्यप्रवरच्छदाम् । द्रक्ष्यसे शाल्मली तीक्ष्णरायसैः कण्टकैश्चिताम् ॥

तप्तकाञ्चनपुष्पां
वैदूर्यप्रवर-
च्छदां }
तीक्ष्णैः

{ இவகைக்கும் பொன்
புத்தபக்களையுடைய
தும்,
கிறத்த வைடூர்ய இலை
களையுடையதும்
கூரிய

आयसैः कण्टकैः
चितां च
शाल्मली
द्रक्ष्यसे

இருப்புமுட்களால்
விதைத்துள்ள துமான
நரகத்திலுள்ள சரஸ்ம
லி என்னும் தூளை
அனுபவிக்கப்போ
கின்றனை

न हि त्वर्षीदृशं कृत्वा तस्यालीकं महात्मनः । चरितुं शक्यसि चिरं विपं पीत्येव निर्दृणः ॥

त्वं	“நீ	विपं	விவந்ததை
तस्य	அந்த	पीत्या	குடித்து
महात्मनः	மகாத்மாவிற்கு	इव	எப்படியோ அப்படி
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட		யே
अलीकं	அபராதத்தை	चिरे	வெகுநாளம்
कृत्वा	செய்துகிட்டு,	चरितुं हि	உயிருடனிருக்கவே,
निर्दृणः	சாகத் துணிந்தவன்,	शक्यसि न	முடியாது.

वद्धस्त्वं कालपाशेन दुर्निवारेण रावण । क गतो लप्स्यसे शर्म मम भर्तुर्महात्मनः ॥ २३ ॥

रावण	“ராவணு!	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
दुर्निवारेण	தடுக்க முடியாத	भर्तुः	கணவரை கிட்டு
कालपाशेन	காலபாசத்தால்	क	எங்கு
वद्धः	கட்டுண்ட	गतः	ஒடியவனுய்
त्वं	நீ	शर्म	பாதுகாப்பை
मम	என்னது	लप्स्यसे	அடையப்போகின்

றனை.

निमेषान्तरमात्रेण विना भ्रातरमाहवे । राक्षसा निहता येन सहस्राणि चतुर्दश ॥ २४ ॥

कथं स राघवो वीरस्सर्वास्त्रकुशलो बली । न त्वां हन्याच्छरैस्तीक्ष्णैरिष्टभायापहारिणम् ॥

येन	“எவனால்	बली	பலசாலியும்
आहवे	பேசவில்	वीरः	தனி வீரனுமாகிய
निमेषान्तरमात्रेण	ஒரு நொடிப்பொழுது	राघवः	ஸ்ரீராமர்
भ्रातरं विना	தம்பியமின்றி [இல்]	इष्टभाया-	தருமபத்னியைத்
सहस्राणि चतुर्दश	பதினான்கு ஆயிரம்	पहारिणं	தீருடியவனாகிய
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	त्वां	உன்னை
निहताः	மடிக்கப்பட்டார்	तीक्ष्णैः	கூர்ய
सः	ஆகத் [களை,	शरैः	பாணங்களால்
सर्वास्त्रकुशलः	எல்லா ஆஸ்திரங்களிலும்	कथं	எப்படி
	ஆகத் தேர்த்தவரும்	न हन्यात्	கொல்லாதிருப்பார்.”

एतच्चान्यच्च परुषं वैदेही रावणाङ्गना । भयशोकसमाविष्टा करुणं विललाप ह ॥ २५ ॥

रावणाङ्गना	ராவணன் (மடியிலிருந்து) க்கும்	एतत् च	மெத்தண்டதும்
वैदेही	வீணகி	अन्यत् च	இன்னும் பலவிதமும்
भयशोक-	பயத்தாலும் இக்கத்		மரண
समाविष्टा	தாளும்கொல்லத்த	परुषं	நித்தனைச் சொல்லி
	யனால்	करुणं ह	பரிதாபமாகவே,
		विललाप	சொன்னான்.

तथा भृशार्ता बहु चैव भाषिणीं विलापपूर्वं करुणं च भामिनीम् ।

जहार पापः करुणं विवेष्टीं नृपात्मजाभागतगात्रवैषथुम् ॥ २७ ॥

पापः	அந்தப் பாவி	आगतगात्रवैषथुं	உடல் நடுக்கமுற்று
तथा	ஆப்படி	करुणं	தினமாய்
भृशार्ता	மிகத் துயரமுற்று	विवेष्टीं	மனம் துடிப்பவனாக
बहु च एव	பலவாறு		மாண
विलापपूर्वं	புலப்படிக்கொண்டு	नृपात्मजां	மன்னவர் திருமகனா
करुणं	பரிதாபமாய்	भामिनीं	கட்டழகியை [கி]
भाषिणीं च	பேசுகிறவனும்	जहार	கவர்க்குதென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8527

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1815

चतुष्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

लङ्काप्राप्तिः—லங்கையையடைவது.

ह्रियमाणा तु वैदेही कंचिन्नाथमपश्यती । ददर्श गिरिशृङ्गस्थान्यञ्च वानरपुङ्गवान् ॥ १ ॥

ह्रियमाणा	திருடிக்கொண்டுபோகப்படும்	अपश्यती	காணாதவனாய்
वैदेही तु	ஐனகியும்	गिरिशृङ्गस्थान्	ஒர் மலைக்கிகரத்தினி
नाथं	காப்பவர்	पञ्च	ஐந்து [ஐந்த]
कञ्चित्	ஒருவனாயும்	वानरपुङ्गवान्	வானரோத்தமர்களை
		ददर्श	கண்டான்.

तेषां मध्ये विशालाक्षी कौशेयं कनकप्रभम् । उत्तरीयं वरारोहा शुभान्याभरणानि च ॥

मुमोच यदि रामाय संसेयुरिति मैथिली ॥ २ ॥

विशालाक्षी	அகன்ற கண்களையடைய	उत्तरीयं च	மேலாடையையும் சேர்த்து
वरारोहा	ஸ்திரீரத்னமாகும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
मैथिली	ஐனகி	संसेयुः	அறியப்படார்கள்
शुभानि	கிறந்த	इति	என்று
आभरणानि	ஆபரணங்களை	यदि	அதனால்
कनकप्रभं	பொன்னிறமுற்ற	तेषां मध्ये	அவர்கள் மத்தியில்
कौशेयं	பட்டு	मुमोच	எறிந்தான்.

वत्समुत्सृज्य तन्मध्ये निक्षिप्तं सह भूषणम् । संभ्रमातु दशमीवस्तत्कर्म न स बुद्धवान् ॥

तन्मध्ये	அவர்கள் மத்தியில்	न न कर्म	அந்தக் காரியத்தை
वस्त्रं	ஆடைகளை	सः	அந்த
उत्सृज्य	கிழித்து	दशमीवः	தசமிவன்
सह भूषणं	ஆபரணங்களை	सम्भ्रमातु	கலவாற்றான்
निक्षिप्तं	எறியப்பட்டதாகிற	न बुद्धवान्	அறியவில்லை.

पिङ्गाक्षास्तां विशालाक्षीं नेत्रैरनिमिषैरिव । विक्रीशन्तीं तथा सीतां ददृशुर्वानरर्षभाः ॥

பிங்காஷா:	கிஷாந்த கண்களையு யுடைய,	விசாலாஷீ	அகன் த கண்களை யுடைய
வானரர்ஷபா:	வானரோத்தமர்கள்	தாं	அந்த
தथा	அவ்வாறு	सीतां	சிதாதெனினைய
विक्रीशन्तीं	அழுதுகொண்டு கூறும்,	नेत्रैः अनिमिषैः इव	கண்மயிமைமயாது பார்த்தார்கள்.
		ददृशुः	

स च पम्पामतिक्रम्य लङ्कामभिमुखः पुरीम् । जगाम रुदतीं गृध्र वैदेहीं राक्षसेश्वरः ॥ ५ ॥

सः	அந்த	पम्पां	பம்பாநதியை
राक्षसेश्वरः	அரக்கர் மன்னன்,	अतिक्रम्य	கடந்து,
रुदतीं	அழுததை	लङ्कां पुरीं	இலங்கா நகரை
वैदेहीं	ஜானகியை	अभिमुखः च	தோக்கியே
गृध्र	எடுத்துக்கொண்டு,	जगाम	சென்றான்.

तां जहार सुसहृष्टो रावणो मृत्युमात्मनः । उत्सङ्गेनैव भुजगीं तीक्ष्णदंष्ट्रां महाविषाम् ॥

रावणः	ராவணன்	महाविषां	கொடும் கிஷமுடை யதுபொன்
सुसहृष्टः	மகா சந்தேகாதும் கொ	भुजगीं	பாம்புமாதிரி
आत्मनः	தனக்கு [ண்டவனும்,	तां	அவளை
मृत्युं	எமனும்	उत्सङ्गेन एव	மதங்கேடுபே
तीक्ष्णदंष्ट्रां	கடரிய பற்களுடைய தும்,	जहार	எடுத்துச் சென்றான்.

वनानि सरितः शैलान् सरांसि च विहायसा । स क्षिप्रं समतीयाय शरश्चापादिव च्युतः ॥

सः	அவன்	क्षिप्रं	கிரகிதில்
वनानि	காடுகளையும்,	आपां	கிஷ்கினின்று
सरितः	ஆறுகளையும்,	च्युतः	கீட்டுப்பட்ட
शैलान्	மலைகளையும்,	शरः इव	பாணம்போல்
सरांसि च	தடாகங்களையும்	समतीयाय	கடந்தான்.
विहायसा	ஆகாசமாரக்கமாய்		

तिमिनक्रनिकेतं तु वरुणालयमक्षयम् । सरितां शरणं गत्वा समतीयाय सागरम् ॥ ८ ॥

तिमिनक्रनिकेतं	{ திமிங்கலங்களுக்கும் முத லைகளும் வாரிசுக்கப் பெற்றதும்	वरुणालयं तु	வருணனுக்கு காணல் தளமுமாகிய
अक्षयं	என்றும் வற்றாததும்	सागरं	சமுத்திரத்தை
सरितां	நதிகளுக்கு	गवा	யுடையது,
शरणं	புகழிடமும்	समतीयाय	கடந்துசென்றான்.

संभ्रमात्परिवृत्तोर्मी रुद्धमीनमहोरगः । वैदेह्यां ह्रियमाणायां बभूव वरुणालयः ॥ ९ ॥

वरुणालयः	சமுத்திரம்	परिवृत्तोर्मिः	அலை துயர்ந்ததாயும்
ह्रियमाणायां	நிஞாடிக்கொண்டிருப்பா கடம்படும்	रुद्धमीनमहोरगः	நீள்கனும் பாம்புக னும் ஓடப்படாத தாயும்
वैदेह्यां	இரான்கிவிடயத்தில்	बभूव	ஆனது.
संभ्रमात्	கலவரத்தால்		

अन्तरिक्षगता वाचस्ससृजुश्चारणास्तदा । एतदन्तो दशग्रीव इति सिद्धास्तदाऽब्रुवन् ॥

अन्तरिक्षगताः	ஆகாசவாசிகளான	वाचः	சொற்களை
चारणाः	சாரணர்கள்	ससृजुः	சொல்லிக்கொண்டார்
तदा	அப்பொழுது	सिद्धाः	கித்தர்களும் [கள்.
दशग्रीवः	“தசக்ரீவன்	तदा	அப்படியே
एतदन्तः	இதோடு முடிந்தான்”	अब्रुवन्	மொல்லிக்கொண்டார் கள்.
इति	என்று		

स तु सीतां विवेष्टन्तीमङ्केनादाय रावणः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां रुषिणीं मृत्युमात्मनः ॥

सः	அந்த	विवेष्टन्ती तु	துடித்துக்கொண்டிரு க்கின்றவளாகவே
रावणः	ராவணன்	अङ्केन	மடிவில்
आत्मनः	தனக்கு	आदाय	வைத்துக்கொண்டு
मृत्युं	பாழான	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
रुषिणीं	ஸ்திரீ உருவெடுத்து	प्रविवेश	அடைந்தான்.
सीतां	வீணையை [வந்த		

सोऽभिगम्य पुरीं लङ्कां सुविभक्तमहापथाम् । संरुढकक्ष्याबहुलं स्वमन्तःपुरमाविशत् ॥

सः	அவன்	संरुढकक्ष्या)	மறைக்கப்பட்ட ஏகா
सुविभक्तमहापथां	கன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜாதிசைபுடைய	बहुलं	நதஸ்தலங்கள் நிறை
लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை	स्व	தனது [ந்துள்ள
अभिगम्य	அடைந்து,	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திலுள்
		आविशत्	புகுந்தான்.

तत्र तामसितापाङ्गां शोकमोहपरायणाम् । निदधे रावणस्सीतां मया मायामिवासुरीम् ॥

रावणः	ராவணன்,	मायां	மாயாகிருந்தபாசிய
शोकमोहपरायणां	சோகத்தால் மெய்மற	असुरीं	மந்திரஞ் ஆகான் மனைவியாகிய ஆகா ளன்பவளை
तां	அந்த [நது தவிக்கும்	इव	எப்படியோ அப்படி வே
असितापाङ्गां	கறுத்த கடைக்கண் கொடியுடைய	तत्र	அல்லிடத்தில்
सीतां	சீதாதேவியை	निदधे	கிறைவிட்டான்.
मया	மயன் (ஆசார்களின் விஸ்வகர்மாய்)		

अब्रवीच्च दशग्रीवः पिशार्चाघोरदर्शनाः । यथा नेमां पुमान् स्त्री वा सीतां पश्यत्यसंमतः ॥

दशग्रीवः	தசகிரீவன்	इमां	இவளை
घोरदर्शनाः	புரையங்கரத்தோற்ற முடைய	पुमान्	எவனைனுமொரு ஆணயினும்
पिशार्चीः च	அரக்கிகளைப்பார்த்து	स्त्री वा	பெண்ணுமினும்
यथा	பின்வருமாறு	असंमतः	அனுமதியின்றி
अब्रवीत्	சொன்னான் :-	पश्यति न	பார்க்கக்கூடாது.
सीतां	" சிதைதயென்ற		

मुक्तामणिसुवर्णानि वस्त्राण्याभरणानि च । यद्यदिच्छेत्तदेवास्या देयं मच्छन्दतो यथा ॥

मुक्तामणि- }	முத்துக்கள், மணி	इच्छेत्	கேட்கிறானோ,
सुवर्णानि }	கள், பொன்கள்,	तत् एव	அதெல்லாமும்.
	இவைகளையும்	अस्याः	இவளுக்கு
वस्त्राणि	ஆடைகளையும்	मच्छन्दतः यथा .	என் இஷ்டமென்ற படி.
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்		
यत् यत्	எதெதை	देयं	கொடுக்கத்தக்கது.

या च वक्ष्यति वैदेहीं वचनं किञ्चिदप्रियम् ।

अज्ञानाद्यदि वा ज्ञानाच्च तस्या जीवितं प्रियम् ॥ १६ ॥

या च	எவளைனுமொருவள்	किञ्चित्	எதெனுமொன்றை
वैदेहीं	சிறையினிடம்	वक्ष्यति यदि	மொழிவாள் என்றால்
अज्ञानात्	தெரியாமையானோ,	तस्याः	அவளுக்கு
ज्ञानात् वा	தெரிந்தோ	जीविते	உயிர்
अप्रियं	பிரியமற்ற	प्रियं न	இஷ்டமானதாய் ஆகாது.
वचनं	சொல்		

तथोक्त्वा राक्षसीस्तास्तु राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् ।

निष्क्रम्यान्तःपुरात्तस्मात्किं कृत्यमिति चिन्तयन् ॥ १७ ॥

ददर्शाष्टौ महावीर्याव्राक्षसान् पिशिताशनान् ॥ १८ ॥

प्रतापवान्	பிரதாபவானாகிய	चिन्तयन्	ஆலோசித்தது
राक्षसेन्द्रः	ராக்கசை மன்னன்	तस्मात्	அந்த [கொண்டு]
ताः	அந்த	अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்திலி ருந்து
राक्षसीः	அரக்கிகளைப்பார்த்து		
तु	இதுயிலுயத்தில்	निष्क्रम्य	வெளியுந்து,
तथा	மேற்கண்டவாறு	पिशिताशनान्	குசித உணர்களாகிய
उक्त्वा	கொல்லிகிட்டு,	महावीर्यान्	மகா பலசாலிகளாகிய
किं कृत्यं	செய்யவேண்டிய தென்ன	अष्टौ	எட்டு
इति	என்று	राक्षसान्	ராக்கசைர்களை
		ददर्श	பார்த்தான்.

स तान् दृष्ट्वा महावीर्यो वरदानेन मोहितः ।

महावीर्यः

மகா பராக்ரீரமராலி
மாகிய

सः

அவன்

वरदानेन

வரம் பெற்றதால்

मोहितः

தலைகொழுந்தவனாய்

तान्

அந்த

एतान्

இவர்களை

नानाप्रहरणाः सिप्रपितो गच्छत सत्तराः ।

खरालयं,

கரனது வாயஸ்தல
மாய்

भूतपूर्वं

இதற்குமுன்னிருந்த
தும்

हतस्थानं

பாழாகிப்போனது
மான,

जनस्थानं

ஜனஸ்தானத்திற்கு

तथोप्यतां जनस्थाने शून्ये निहतराक्षसे । पौरुषं बलमाश्रित्य त्रासमुत्सृज्य दूरतः ॥२१॥

निहतराक्षसे

“அரக்கர்கள் கொல்ல
ப்பட்டு

शून्ये

பாழாய்க்கிடக்கும்

तस्य

அந்த

जनस्थाने

ஜனஸ்தானத்தில்

वासं

பயத்தை

उवाचैतानिदं वाक्यं प्रशस्य बलवीर्यतः ॥

दृष्ट्वा

பார்த்து

बलवीर्यतः

பலத்தையும் வீர்யத்
தையும்பற்றி

प्रशस्य

புகழ்ந்து

इदं

பின்வரும்

वाक्यं

சொல்லை

उवाच

சொன்னான்.

जनस्थाने हतस्थानं भूतपूर्वं खरालयम् ॥

इतः

இங்கிருந்து

शिप्रं

உடனே

नानाप्रहरणाः

பலவகை ஆயுதங்கள்
தறித்தவர்களாயும்

सत्तराः

எனக்கமுடையவர்களா

गच्छत

செல்லுங்கள். [யும்

दूरतः

வெகுதூரத்திற்கப்

उत्सृज्य

தள்ளிவிட்டு [பால்

पौरुषं

பராக்ரீரமமெனும்

बलं

பலத்தை

आश्रित्य

மேற்கொண்டு

उप्यताम्

வலரிக்கப்பட்டும்.

बलं हि सुमहद्यन्मे जनस्थाने निवेशितम् । सदृषणस्वरं युद्धे हतं रामेण सायकैः ॥२२॥

मे

“எனது

जनस्थाने

ஜனஸ்தானத்தில்

सुमहत्

மிகப் பெரியதும்

सदृषणस्वरं

{ தூஷணனையும் காண
யும் முன்னிட்டது
மாகிய

यन् बलं

எந்த கைன்யம்

निवेशितं हि

வைக்கப்பட்டிருந்த
தேர, அதுவே,

युद्धे

போரில்.

रामेण

ராமனால்

सायकैः

பாணங்களால்

हतम्

ஒழிக்கப்பட்டது.

तत्र क्रोधो ममामर्षाद्वैर्यस्योपरि वर्तते । वैरं च सुमहज्जातं रामं प्रति सुदारुणम् ॥ २३ ॥

तस्य

“அவ்விரவயத்தில்

अमर्षात्

பொதுக்கமுடிவாகை

मम

எனது [பால்

वैर्यस्य

காதிரியத்தையும்

उपरि

மிகுதி

क्रोधः

கோபமானது

वर्तते

உண்டாயிருக்கிறது.

सुदारुणं

மிகக் கொடிய

रामं प्रति

ராமன் விகடயத்தில்

वैरं च

{ பழிக்குப் பழி வரக்க
வேண்டுமென்ற
எண்ணமும்,

सुमहत्

விசேஷமாக

जातम्

உண்டாயிருக்கிறது.

तं लिदानीमहं हत्वा खरदूषणघातिनम् । रामं शर्मोपलप्स्यामि धनं लब्ध्वेव निधनः ॥

கரதூஷணघातिनம்
“கரதூஷணம் தூஷண
கொழும் கொன்ற

तं
அந்த
रामं
ராமனை
अहं
நான்
इदानीं तु
இப்பொழுதே
हत्वा
கொன்று,

निधनः
வறுமைபுற்றவன்
धनं
பொருளை
लब्ध्वा
அடைந்தால்
इव
எவ்வண்ணமோ
अप्पपद्ये
அப்படியே
रामं
மனசந்துஷ்டியை
उपलप्स्यामि
அடைவேன்.

जनस्थाने वसद्भिस्तु भवद्भी राममाश्रिता । प्रवृत्तिरुपनेतव्या किं करोतीति तच्चतः ॥

जनस्थाने
“ஜனஸ்தானத்தில்
वसद्भिः
வசிக்கும்
भवद्भिः तु
உங்களுடையே
रामं आश्रिता
ராமனைப்பற்றிய
किं करोति
“என்ன செய்கின்”

इति
என்கிற
प्रवृत्तिः
நடவடிக்கை
तच्चतः
உன்னபடி
उपनेतव्या
கொண்டுவரப்பட
வேண்டியது.

अप्रमादाच्च गन्तव्यं सर्वैरेव निशाचरैः । कर्तव्यश्च सदा यत्रो राघवस्य वधं प्रति ॥२६॥

अप्रमादाच्च
“அப்ரமாதாத்தவின்
गन्तव्यं
நிதியே
निशाचरैः
செல்லத்தக்கது.
सर्वैः एव
அரக்கர்கள்
எல்லாராலுமே

राघवस्य
ராமனது
वधं प्रति
கொலைப்பற்றி
यत्रः
பிரயத்தனம்
सदा च
எப்பொழுதுமே
कर्तव्यः
செய்யத்தக்கது.

युष्मार्कं हि बलशोऽहं बहुशो रणमूर्धनि । अतश्चास्मिञ्जनस्थाने मया यूयं नियोजिताः ॥

रणमूर्धनि
“போர்முகத்தில்
बहुशः
பலதடவைகளில்
अहं
நான்
युष्मार्कं
உங்களுடைய
बलशः
வல்லமையையுடைய
अतः हि
அதனுடையே [கண்.

अस्मिन्
இந்த
जनस्थाने
ஜனஸ்தானத்தில்,
यूयं च
நீக்களை
मया
என்னால்
नियोजिताः
நியமிக்கப்பட்டி
ருக்கிறீர்கள்.”

ततः प्रियं वाक्यमुपेत्य राक्षसा महार्थमष्टावभिवाच्य रावणम् ।

विहाय लङ्कां सहिताः प्रतस्थिरे यतो जनस्थानमलक्ष्यदर्शनाः ॥ २८ ॥

ततः
அப்பொழுது
अष्टौ राक्षसाः
எட்டு ராக்ஷஸர்கள்
वाक्यं
ஆக்கிணைய
प्रियं
நுரிதமானதாயும்
महार्थं
பெரும் பயனுற்றதா
उपेत्य
எண்ணி, [யும்,
रावणं
ராவணனை
अभिवाच्य
நாமஸ்கரித்து

सहिताः
ஒன்றுசேர்ந்து,
अलक्ष्यदर्शनाः
ஒருகூக்கும் புலப்
படாதவர்களாய்
लङ्कां विहाय
இலங்கைகளை விட்டு,
यतः
இருந்த இடத்தி
விருத்தே
जनस्थानं
ஜனஸ்தானத்திற்கு
प्रतस्थिरे
பிரயாணமாணர்கள்.

ततस्तु सीतामुपलभ्य रावणः सुसंप्रहृष्टः परिगृह्य मैथिलीम् ।

प्रसज्य रामेण च वैरमुत्तमं बभूव मोहान्मुद्रितः स रावणः

॥ २९ ॥

रावणः	ராவணன்	सः	அந்த
मैथिली	இலைகர் திருமகனாகிய,	रावणः	ராவணன்
सीतां तु	சிதாதேவியையே	रामेण च	ஸ்ரீராமரோடேயே
उपलभ्य	அடைந்து,	उत्तमं	பெரும்
ततः	அவ்விடத்தில்	वैरं	தேவதைத் தை
परिगृह्य	சிறைபிட்டு,	प्रसज्य	பெற்று,
सुसंप्रहृष्टः	அனல்கடந்த ஆனந்தம் கொட்டான்.	मोहात्	மடமைபால்
		मुद्रितः	மகிழ்ந்திருந்தவனாக
		बभूव	இருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे चतुष्यञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 8556

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 1844

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௯ ॥

सीताप्रलोभनम्—சீதைக் காசை காட்டுவது.

सन्दिश्य राक्षसान् घोरान् रावणोऽष्टौ महाबलान् ।

आत्मानं बुद्धिवैकल्यात्कृतकृत्यममन्यत

॥ १ ॥

रावणः	ராவணன்	सन्दिश्य	ஆகாசமித் தாவிட்டு
महाबलान्	மகா பலகாலிகளும்	बुद्धिवैकल्यात्	விபரீதபுத்தியால்
घोरान्	கொடியவர்களான	आत्मानं	தன்னை
अष्टौ	எட்டு	कृतकृत्यं	கிருதகிருத்தியனாய்
राक्षसान्	ஆரக்கர்களை	अमन्यत	எண்ணிக்கொண்டான்.

स चिन्तयानो वैदेहीं कामवाणसमर्पितः । प्रविवेश गृहं रम्यं सीतां द्रष्टुमभित्वरन् ॥ २ ॥

सः	அவன்	सीतां	சிதாதேவியை
कामवाणसमर्पितः	காமவாணங்களுக்கீடு பட்டவனாய்	इदं	பார்க்க
वैदेहीं	வீதாதேவியை	अभित्वरन्	பரபரப்புற்றவனாய்
चिन्तयानः	இடைவிடாது நினைக்கின்றவனாய்	रम्यं	அழகிய
		गृहं	அரண்மனைக்குள்
		प्रविवेश	புகுந்தான்.

ச ப்வித்ய து த்ஹீம ராவணோ ராஜசேஷர: । அபயதாஸசீமயே சீதா சோகபராயணாம் ॥
 அபூரணமூர்த்தி தீனா சோகபாராபிதா ॥ வாயுவேரீரீவாகாந்தா மஜ்ஜந்தி நாவமர்ணவே ॥ ௪ ॥
 மூயுதபரிபிரா மூரீ அபிரிவாஹதாம் । அபூமூர்த்தி தீனாமயேத்ய ச நிஷாசர: ॥
 தா து சோகவசா தீனாமவசா ராஜசாபித: । ச வ்யாஹீயாஸாஸ சூஹ் தேவசூஹோபமம் ॥ ௬ ॥
 ஹர்மயாஸாஸவாஸ ச்ரீசஹ்ஸநிபேதமம் । நானா பக்ஷிணீகூழ் நானா ரவ்விபூஷிதம் ॥ ௭ ॥
 காஜநேஸ்தாபநாரீயேஷ் ச்பாதிசு ராஜதேவ: । வஜ்ஜேஹ்யசிரீயேஷ் ஸ்தம்பேஹ்மினோஹரீ: ॥ ௮ ॥

ச: ராஜசேஷர: அந்த அரசுக்கர் மன்ன
 ராவண: ராவணன் [ஐகிய
 வ: வேசம் அந்த அரசுமனைக்
 ப்வித்ய புகுந்து [குன்
 ராஜசீமயே ராஜசீமையில் நடுகில்
 சோகபராயணா சோகத்தில் மூழ்கிக்
 கிடப்பவளும,
 அபூரணமூர்த்தி கண்ணீர் நிறைந்த
 முகமுடையவளும,
 தீனா திக்கற்ற
 சோகபாராபிதா சோகாதிசயத்தால் து
 அரீயே கடலில் [ன்புற்றவளும
 வாயுவே: புயர்க்காற்றுகளால்
 வாகாந்தா அடியுண்டு
 மஜ்ஜந்தி முழுகுகிற [னும்,
 நாவம் கப்பல்போலிருப்பவ-
 மூயுதபரிபிரா மான்கட்டங்களிலிரு
 அபி: நாய்களால் [நது நழுவி
 வாகுதா குழப்பட்ட [வளும,
 மூரீ பெண்மான்போன்ற-
 தீனா கந்தத்தாலிருப்பவ
 னாய்
 அபூமூர்த்தி து { தவிரைபை பார்த்தவ
 ண்ணையேயிருப்பவ
 னுமான்,
 சீதா வரீதாதேவியை
 அபயத் கண்டான்.
 ச: ராஜசாபித: அந்த ராஜசாஸமன்ன
 நிஷாசர: அரசுக்கன் [ஐகிய
 அவசா தானும் ஒன்றைய செய்
 மூயுதபரிபிரா
 தீனா நிறம் குன்றி

சோகத்தில் மூழ்கிக்
 கிடப்பவளுமான்
 தா அபயத் அவளை அஞ்சுகி
 ச: அவள்
 ஹர்மயாஸாஸவாஸ { பெரிய விடுகனா லும்
 ஆரண்மனைகளா லும்
 நிறைந்துள்ள தும்,
 ச்ரீசஹ்ஸநிபேதம் பல ஸ்திரீகளால் வகி
 க்கப்பெற்றதும்,
 நானாபக்ஷிணீ: பலவகை பகிக்கிட
 டங்களால்
 சூஹ் நிறைபப்பெற்றதும்,
 நானாரவ்விபூஷிதம் பலவகை சத்தனங்களால்
 லிழைக்கப்பெற்றதும்
 தாபநாரீ: சுத்த [களும,
 காஜநே: ச பெண்ணுலர்ணவை-
 ச்பாதிசு: ஸ்பதிகக்களாலான
 வைகளும,
 ராஜதேவ: மெள்ளியாலானவைக
 வைகனா லும் [னும்
 வஜ்ஜேஹ்யசிரீ: வைநீயங்களா லும்
 ஸ்தம்பேஹ்மினோஹரீ: ச { ஸ்தம்பைக்கப்பெற்ற
 வைகளும,
 கண்ணீர் கவருகின்
 தவைகளுமான
 சரீ: தண்ணா லும்
 தேவசூஹோபம் தேவமாளிகைகளுக்
 குடிகராய் விளங்கும்
 சூஹ் அரசுமனையை
 வலாத் { அவன் உள்ளத்தையா
 வது கண்களையாவ
 து செலுத்தாதிருக்
 கையில்,
 தர்சயாஸா சுட்டிக்காட்டினான்.

दिव्यदुन्दुभिनिर्हादे तप्तकाञ्चनतोरणम् । सोपानं काञ्चनं चित्रमास्रोहं तथा सह ॥९॥

दिव्यदुन्दुभि- निर्हादे	} திவ்ய துந்துபிகேசவ ங்களால் விளங்கு வதும்	चित्रं काञ्चनं	அழகாய் பொன்னுற்கு செய்த துமான
तप्तकाञ्चनतोरणं	{ நல்ல தங்கத்தால் செ ய்யப்பட்ட கதவை புடையதும்,	सोपानं तथा सह आस्रोहं	படியில் அவனைத் தூக்கிக்கொ வதினான். [ண்டு]

दान्तका राजताश्चैव गवाक्षाः प्रियदर्शनाः । हेमजालावृताश्वासंस्तत्र प्रासादपङ्क्तयः ॥१०॥

सप्त दान्तकाः	அவ்விடத்தில் தந்தங்களினாலான வைகளும்,	गवाक्षाः एव हेमजालावृताः	ஐண்ணல்களும் பொன்மயமாய் மூடப் பெற்ற
राजताः च	வெள்ளியாலானவை களும்;	प्रासादपङ्क्तयः च	மேடைகளின் அனை சங்களும்,
प्रियदर्शनाः	அழகு வாய்ந்தவை களுமான	आसन्	இருந்தன.

सुधामणिविचित्राणि भूमिभागानि सर्वशः । दशर्थावः स्वभवने प्रादर्शयत् मैथिलीम् ॥११॥

दशर्थावः	தசகீவன்	भूमिभागानि	தளங்களை
स्वभवने	தன் ஆரண்மனையில்	सर्वशः	எங்கும்
सुधामणि- विचित्राणि	{ வெண்முத்துக்களால் அழகுற்ற	मैथिलीं	சீதாதேவிக்கு
		प्रादर्शयत्	காட்டினான்.

दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च नानावृक्षसमन्विताः । रावणो दर्शयामास सीतां शोकपरायणाम् ॥

रावणः	ராவணன்	नानावृक्ष- समन्विताः	{ பலவகை மரங்கள் ஆடர்ந்த
शोकपरायणा	சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும்	पुष्करिण्यः च	புகழ்கரிணிகளையும்,
सीतां	சீதாதேவியிடம்	दर्शयामास	இருக்கின்றனவென் று சொன்னான்.
दीर्घिकाः	நண்டுவரிகளையும்,		

दर्शयित्वा तु वैदेद्याः कृत्स्नं तद्भवनोत्तमम् । उवाच वाक्यं पापात्मा रावणो जनकात्मजाम् ॥

पापात्मा	கெட்ட நிகைவற்ற	दर्शयित्वा तु	காட்டிவிட்டு,
रावणः	ராவணன்	जनकात्मजां	ஜானகையப் பார்த்து
वैदेद्याः	சீதாதேவிக்கு	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
तत्	அந்த	उवाच	பின்வருமாறு
भवनोत्तमं	சிறந்த மனரிவை		
कृत्स्नं	முழுமையும்		சொன்னான்.

दश राक्षसकोट्यश्च द्वाविंशतिरथापरा: । तेषां प्रभुरहं सीते सर्वेषां भीमकर्मणाम् ॥ १४ ॥

சீதை	"சீதைமே!	भीमकर्मणां	அரிய செயல்களைப்
दश	பத்து		புரியும்
राक्षसकोट्यः	கோடி ராட்சஸர்களுக்கும்,	तेषां	அவர்கள்
अथ	அதோடுகூட	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
अपरा:	வேறு சில	अहं	நான்
द्वाविंशति: च	இருபத்திரண்டும்	प्रभु:	சகன்.

वर्जयित्वा जरावृद्धान् बालान्श्च रजनीचरान् । सहस्रमेकमेकस्य मम कार्यपुरःसरम् ॥ १५ ॥

जरावृद्धान्	"கிழந்தனத்தால் மு	एकं	ஒர்
	ய யா நவர்களுக்கும்	सहस्रं	ஆயிரம்
बालान् च	கிற குழந்தைகளு	मम	என்
रजनीचरान्	ஆரக்கர்களை [மான்	एकस्य	ஒருவனுக்கு
वर्जयित्वा	நீக்கி	कार्यपुरःसरं	பணிகளைப் பரிவா
			ரம்.

यदिदं राजतन्त्रं मे त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । जीवितं च विशालाक्षि त्वं मे प्राणैर्गरीयसी ॥

मे	"எனது	च	அப்படியே வைக்கப்
राजतन्त्रं	அரசாளுமை		பட்டுகிட்டது.
यत्	எதுமோ	विशालाक्षि	விசாலாக்ஷி!
इदं सर्वं	இது எல்லாமும்	त्वं	நீ
त्वयि	உன்னிடத்தில்	प्राणै:	என் உயிர்மூலம்
प्रतिष्ठितं	வைக்கப்பட்டுகிட்	मे	எனக்கு
जीवितं	உயிரும் [டது.	गरीयसी	அருமைபானவள்.

बहूनां स्त्रीसहस्राणां मम योऽसौ परिग्रहः । तासां त्वमीश्वरी सीते मम भार्या भव प्रिये ॥

प्रिये	"அன்பார்ந்த	मम	எனக்கும்
सीते	சீதைமே!	तासां	அவர்களுக்கும்.
यः	எந்த	त्वं	நீ
असौ	இவன்	मम	எனக்கு
बहूनां	பல	भार्या	பார்வையாய்,
स्त्रीसहस्राणां	ஆயிரம் ஸ்திரீகளுக்கு	ईश्वरी	இசுவரரிபாய்
परिग्रहः	கைவலமோ, அந்த	भव	கி கு

साधु किं तेऽन्यथा बुद्ध्या रोचयस्व वचो मम । भजस्व माऽभितप्तस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥

अन्यथा	"இதல்லாத வேறு	मा भजस्व	என்னை அங்கீகரி.
बुद्ध्या	வேறுதனையால்	अभितप्तस्य	மனக்கடிகற் தயிக்கும்
वे	உனக்கு		எனக்கு
किं	என்ன பிரயோஜனம்?	प्रसादं	அனுக்கரணத்தை
मम	எனது	कर्तुं	செய்ய
साधु वचः	நியமமான சொல்லை	अर्हसि	நீ இவ்வப்படிவேண்
रोचयस्व	என்றுக்கொள்.		டும்.

परिश्रिता समुद्रेण लङ्घ्यं शतयोजना । नेयं धर्षयितुं शक्या सेन्द्रैरपि सुरासुरैः ॥ १९ ॥

इयं शतयोजना “இந்த
“அறு யோஜனை தூர
முன்ன
கடல்
சமுதிரம்
பரிசுஷிதா
சூழப்பட்டிருக்கிறது.

इयं सेन्द्रैः सुरासुरैः अपि
இது
இந்திரனுள்ளிட்ட
தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலும்கூட
பேய்விது
எதிர்க்க
நகையா
முடியாதது.

न देवेषु न यक्षेषु न गन्धर्वेषु पक्षिषु । अहं पश्यामि लोकेषु यो मे वीर्यसमो भवेत् ॥

लोकेषु यः मे वीर्यसमः भवेत्
“மூன்றுகைகளிலும்
எவ்வொருவன்
எனக்கு
ஒப்பான பராக்கிரம
முன்னவனாக
அருளானோ, அவனை
தேவர்களிலும்,
ய:
மே
வீர്യசம:
மேன்
வேறு

अहं न पश्यामि यक्षेषु न गन्धर्वेषु पक्षिषु न
அஃ
நான்
நகண்டிலேன்.
பேய்களிலும்
ந
கண்டிலேன்.
கந்தர்வர்களிலும்
பறவைகளிலும்
ந
கண்டிலேன்.

राज्यभ्रष्टेन दीनेन तापसेन गतायुषा । किं करिष्यसि रामेण मानुषेणाल्यतेजसा ॥ २१ ॥

अल्पतेजसा राज्यभ्रष्टेन दीनेन तापसेन
“ஆண்மைமின்நி
ராஜ்யத்திலிருந்து
தூர்த்தப்பட்டு
தினனாகி
தபகடுசய்துகொண்
புருக்கும்,
அல்பதேஜசா
ராஜ்யப்ரஸ்தேன
தீனேன
தாபசேன

गतायुषा मानुषेण रामेण किं करिष्यसि
அற்ப ஆயுளுடைய
மானிடனாகிய
ராமனோடு
கி் கரிஷ்யசி
நீ என்னசெய்யப்போ
கின்றனை?

भजस्य सीते मामेव भर्ताऽहं सदृशस्तव । यौवने ह्यधुवं भीरु रमस्वेह मया सह ॥ २२ ॥

सीते मां एव भजस्य अहं सव
“சீதாய்!
என்னையே
பற்றுக்கொள்;
நான்
உனக்கு
என்ற
கணவன்;
சீதை
மாம்
பஜஸ்ய
அஃ
சவ
சகமா:
பர்தா

भीरु यौवने अधुवं हि मया सह इह रमस्य
பயந்தவனே!
இளமை
நிலையற்றதன்றோ!
என்னோடு
கூட
இவ்விடத்தில்
கசலங்கூறி.”
भीरु
यौवने
अधुवं हि
मया
सह
इह
रमस्य

दर्शने वा कथा बुद्धि राघवस्य वरानने । काऽस्य शक्तिरिहान्तुमपि सीते मनोरथैः ॥

वरानने राघवस्य दर्शने बुद्धि वा कथाः सीते
“கந்தாமுகியே!
ராமனை
பார்க்கும் விஷயத்தில்,
எண்ணத்தத
நீ கொள்ளாதே.
சீதாய்!
வரானனே
ராவஸ்ய
வரானே
புத்தி
வா கதா:
சீதை

मनोरथैः अपि इह आगन्तु भस्य का शक्तिः
மனவியாபாரங்களால்
இங்கு [அங்கு
வர
இவனுக்கு
என்ன சக்தி இருக்கி
றது?

न शक्यो वायुराकाशे पार्श्वेवदुं महाजवः । दीप्यमानस्य वाप्यग्नेर्गृहीतुं विमला शिखा ॥

மஹாஜவ: "வெகு வேகமுற்ற
வாயு: காற்றானது
வாகாசே ஆகாசத்தில்
பாசை: கபிடுகளால்
வது ந ஶாக்ய: கட்டமுடியாது.

दीप्यमानस्य கொழுந்துவிட்டுடிரி
अग्ने: அக்கிரமினது [யும்
विमला शिखा புகைவற்ற ஜவாலை
गृहीतुं கையால் பிடிக்க
अपि वा அதுபோலவே
முடியாததே.

अयाणामपि लोकानां न तं पश्यामि शोभने । विक्रमेण नयेयस्त्वां मद्राहुपरिपालिताम् ॥

शोभने "கட்டழகி
मद्राहु- } எனது பாருபலத்தால்
परिपालितां } பரிபாலிக்கப்பட்ட
त्वां உன்னை
य: எவரினுருவன்
विक्रमेण வலிமையால்

नयेत् எடுத்துப்போவானே,
तं அவனை
अयाणां மூன்று
लोकानां உலகங்களுக்கும்
अपि என்றோடும்
न पश्यामि நான் கண்டுகொண்.

छङ्कायां सुमहद्राज्यमिदं त्वमनुपालय । त्वत्प्रेष्या मद्रिधाश्चैव देवाश्चापि चराचराः ॥२६॥

त्वं "நீ
छङ्कायां இலங்கையில்
इदं இந்த [இத
सुमहत् राज्यं மிகப்பெரிய ராஜ்யத்-
अनुपालय பரிபாலனம் பண்ணு.

मद्रिधा: च என்போன்றவர்களும்
देवा: च தேவர்களும்
चराचरा: एव சராசரங்களும்
त्वत्प्रेष्या: अपि உன்னடிமைகளா
வார்களே !

अभिषेकोदकक्षिप्वा तुष्टा च रमयस्व माम् ॥ २७ ॥

तुष्टा "சந்தோஷமுற்று
अभिषेको- } அபிஷேக தீர்த்தங்க
दकक्षिप्वा } னால் ஸ்நானம் செய்த
வப்பெற்றவனாய்

मां च என்னையும்
रमयस्व நீ, சந்தோஷப்படுத்தி.

दुष्कृतं यत्पुरा कर्म वनवासेन संगतम् । यथ ते सुकृतो धर्मस्तस्येह फलमामुहि ॥ २८ ॥

पुरा "பூர்வஜன்மத்தில்
यत् எனது
दुष्कृतं பாபத்தால் கிளைந்த
कर्म பயனே,
वनवासेन வனவாசத்துடன்
तत् அது
संगतं ஒழிந்துவிட்டது ;

ते உனக்கு
सुकृत: புண்யத்தால் கிளையும்
धर्म: தர்மமாகிறது
य: य எனதுபொ,
तस्य फलं அதனது பயனை
इह இப்பொழுது
आप्नुहि அனுபவி.

इह माल्यानि सर्वाणि दिव्यगन्धानि मैथिलि । भूषणानि च मुख्यानि सेवस्य च मया सह ॥

मैथिलि "மேகதினி!
इह இங்கு
दिव्यगन्धानि மஹிமன வாகையுள்ள
माल्यानि च மாலிகளையும்

मुख्यानि சிறந்த
भूषणानि च ஆபரணங்களையும்,
सर्वाणि च மற்றுமெல்லாவற்றை
मया सह என்னோடுகூட [யும்
सेवस्य நீ, அனுபவி.

पुष्पकं नाम सुश्रोणि भ्रातुर्वैश्रवणस्य मे । विमानं सूर्यसङ्काशं तरसा निर्जितं मया ॥३०॥

சுசுறோணி மே	"மெல்லிடை யானே ! எனது	சூர்யசங்காசம் விமானம்	சூர்ய ஒளிகொண்ட விமானமானது
ஆநு:	தமயனுவிய	மயா	என்னால்
வैசுவணஸ்ய	சுபேரனது	தரஸா	ஆண்மைமயால்
புஷ்பகம் நாம	புஷ்பகம் என்ற	நிர்ஜிதம்	பறித்துக்கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

विशालं रमणीयं च तद्विमानं मनोजवम् । तत्र सीते मया सार्धं विहरस्व यथासुखम् ॥

தத் விமானம் மனோஜவம்	"அந்த விமானமே, மனம்போல் வேக முடையது.	சீதே தத்	சீதாய்! அதில்
विशालं रमणीयं च	விசாலமானது. மிக அழகானது.	यथासुखं मया सार्धं	உன் இஷ்டம்போல் என்னோடுகூட
		विहरस्व	இன்பமாய் காலக்கழி.

वदनं पद्मसङ्काशं विमलं चारुदर्शनम् । शोकात् तु वरारोहे न भ्राजति वरानने ॥ ३१ ॥

வரானனே வராரோஹே பத்மசங்காசம் விமலம் चारुदर्शनम्	சந்தரியான ஸ்திரீரத்னமே! தாமரைப்புலகை நிகர் மாசுற்றதும் [ததும் அழகானதுமான	वदनं तु शोकात्	முகமும் சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டதாய்
		न भ्राजति	ஒளிகுன்றியிருக்கி றது."

एवं वदति तस्मिन्सा वस्त्रान्तेन वराङ्गना । पिथायेन्दुनिभं सीता मुखमश्रुण्यवर्तयत् ॥

एवं तस्मिन् वदति वराङ्गना सा सीता इन्दुनिभं	மேற்கண்டவாறு அவள் பேசுகையில் ஸ்திரீரத்னமாகிய அந்த சீதாதேவி சந்திரனை நிகர்த்த	मुखं वस्त्रान्तेन	முகத்தை ஆடையின் முந்தர கைமால்,
		पिथाय अश्रुणि अवर्तयत्	முடிக்கொண்டு கண்ணீரை பெருக்கினாள்.

ध्यायन्ती तामिवास्वस्थां दीनां चिन्ताहतप्रभाम् । उवाच वचनं पापो रावणो राक्षसेश्वरः ॥

அஸ்வஸ்தா ப்யாயந்தீ தீனா சிந்தாஹதப்ரா	{ கேடுதெதிலும் யனம் செலுத்தமுடியாத வளாய், பாழாத்மாவையே தயாவிப்பவளாய், கஷ்டத்திலிருப்பவ ளாய், கவலைமால் ஒளிகுன்றி யவளாயிருக்கும்	तां इव पापः राक्षसेश्वरः	அவனையே பார்த்து பாபியும் ராக்ஷஸ மன்னனு மாய்கிய
		रावणः वचनं उवाच	ராவணன் வசனம் பின்வருமாறு கூறினான்.

अलं व्रीडेन वैदेहि धर्मलोपकृतेन ते । आर्षोऽयं दैवनिष्यन्दो यस्त्वायभिगमिष्यति ॥

वैदेहि	“வைதேகி !	यः	எது
धर्मलोपकृतेन	{ ஸ்திரீகளின் மாரியா கைகளுக்கு குறைவு என்பால் விவந்த	स्वा	உன்னை
வீடென	நாணத்தால்	अभिगमिष्यति	அடைவப்போகிறதோ
ते	உனக்கு [தும்	अयं	இது
अलं	இதுவரைமீறும் பொ	आर्षः	மாஸிடர்களுக்கு கிட்டாது,
		दैवनिष्यन्दः	பாக்கியத்தின் பயன்.

एतौ पादौ महास्निग्धौ शिरोमिः परिपीडितौ । प्रसादं कुरु मे क्षिप्रं वयस्यो दासोऽहमस्मि ते ॥

महास्निग्धौ	“முற்றிலும் கண்க ளைப்பறிக்கும்	क्षिप्रं	கரணதாமதமின்றி
एतौ	உன்னிரண்டு	कुरु	செய்.
पादौ	தாள்கள்	ते	உனது
शिरोमिः	என் தலைகளால்	वयस्यः	மனம்கேரணுது கடக்கும்
परिपीडितौ	தரிக்கப்படுகின்றன.	दासः	அடிமைபரய்
मे	எனக்கு	अहं	நான்
प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை	अस्मि	இருக்கிறேன்.

इमाः शून्या मया वाचः शुष्यमाणेन भाषिताः । न चापि रावणः काञ्चिन्मूर्ध्ना स्त्रीं प्रणमेत ह ॥

शुष्यमाणेन	“உனக்காகத் தலிக்	रावणः	ராவணன்
मया	என்னால் [தும்	काञ्चिन्	ஒரு
इमाः	இந்த	स्त्री च	பெண்ணையும்
वाचः	வாக்குத த்தங்கள்	सुभ्रां	தலைபால்
शून्याः	கபடமற்றவைகளாய்,	प्रणमेत अपि न ह	வணக்கவேமாட்டா வன்றோ.”
भाषिताः	மொழியப் பட்டன.		

एवमुक्त्वा दशमीवो मैथिलीं जनकात्मजाम् । कुतान्तवशमापन्नो ममेयमिति मन्यते ॥३८॥

दशमीवः	தசமீவன்	कुतान्तवशं	சுமன் வசத்தில்
जनकात्मजां	இனகர் திருமகளான	आपन्नः	செய்க்கொண்டவனாய்
मैथिलीं	மைத்திலீதெனியை பார்த்து,	इयं	“இவள்
एवं	மெற்கண்டவாறு	मम	எனக்கு”
उक्त्वा	கொல்லிவிட்டு,	इति	என்றே [கிறான்.
		मन्यते	எண்ணிக்கொள்ளு-

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

षट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் || 56 ||

संवत्सरावधिकरणम्—ஒருவருஷ கடுவு கொடுப்பது

सा तथोक्ता तु वैदेही निर्भया शोककशिता । तृणमन्तरतः कृत्वा रावणं प्रत्यभाषत ॥

तथा	மேற்கண்டவாறு	तृणं	ஓர் துரும்பை
उक्ता	சொல்லப்பட்ட	अन्तरतः	இடைரில்
सा	அந்த	कृत्वा	பேசட்டு
वैदेही	ஐனகியார்	तु	அதன் பின்னர்
निर्भया	உன்னம் என்னவும் சரியாதவளாய்	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
शोककशिता	துயரத்தால்சுத்திக் கொண்டிருப்பவளாய்	प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தாள்.

राजा दशरथो नाम धर्मसेतुरिवाचलः । सत्यसन्धः परिज्ञातो यस्य पुत्रः स राघवः ॥

दशरथः नाम	“தசரதரென்ற	परिज्ञातः	தீர்ணைகப்பிரகித்தி பெற்றவர்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	यस्य	எவரோ அவருடைய
अचलः	வழுவாத	पुत्रः	திருக்குமாரன்
धर्मसेतुः	தர்மத்தின் எல்லைக்	सः	அந்த
इव	போன்ற [கல்]	राघवः	ஸ்ரீராமர்.
सत्यसन्धः	சத்யசந்தர்.		

रामो नाम स धर्मात्मा त्रिषु लोकेषु विभुतः । दीर्घबाहुर्विशालाक्षो दैवतं हि पतिर्मम ॥

राम	“எனது	त्रिषु	மூன்று
पतिः	கணவரான	लोकेषु	உலகங்களிலும்
रामः नाम	ஸ்ரீராமரென்ற	विभुतः	பிரகித்திபெற்றவர்.
सः हि	அவரே	दीर्घबाहुः	நீண்ட கைகளுற்றவர்.
दैवतं	பிரத்திபக்ஷ தைவம்.	विशालाक्षः	அகன்ற கண்களுற்ற வர்.
धर्मात्मा	தர்மமே உருகெடுத்து வந்தவர்.		

इक्ष्वाकूणां कुले जातः सिंहस्कन्धो महायुतिः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा यस्ते प्राणान्हरिष्यति ॥

भ्राता	“தம்பியாகிய	इक्ष्वाकूणां	இஷ்வாகுக்களுடைய
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட	कुले	குலத்தில்
ते	உனது	जातः	அவதரித்திருக்கிறார்.
प्राणान्	உயிரை	सिंहस्कन्धः	சிம்மத்திற்குச் சமமான மாகிய உடலுற்றவர்.
यः	எவரொருவர்	महायुतिः	அளவுகடந்த பெரு மை வாய்ந்தவர்.
हरिष्यति	வாங்கப்போகிறாரோ, ஆவர்		

यदि पश्येत्स रामस्त्वां रोषदीप्तेन चक्षुषा । रक्षस्त्वमद्य निर्दग्धो गच्छेः सद्यः पराभवम् ॥

सः रामः	" अந்த ஸ்ரீராமர்	सद्यः	உடனே
रोषदीप्तेन	கொபத்தால் சிவந்த	रक्षः	அரக்கனாகிய
चक्षुषा	கண்ணால்	त्वं	நீ
त्वां	உன்னை	निर्दग्धः	தறுகப்பட்டவனாய்
अद्य	இப்பொழுது	पराभवः	நாசத்தை
पश्येत् यदि	பார்க்கிறார் என்றால்	गच्छेः	அடைவாய்.

यश्चन्द्रं नभसो भूमौ पातयेन्नाशयेत् वा । सागरं शोषयेद्वाऽपि स सीतां मोचयेदिह ॥

यः	" எவர்	सागरं अपि	சமுத்திரத்தையும்
नभसः	ஆகாயத்திலிருந்து	शोषयेत्	வற்ற வடிக்கவும்
चन्द्रं वा	சந்திரனாகியவரும்	सः	அவர் [வல்லரோ,
भूमौ	தரையில்	सीतां	லாங்கலபத்தியி
पातयेत्	தள்ளுவல்லரோ,		றுண்டான என்னை
नाशयेत् वा	வேண்டுமென்றால் அ	इह	இப்பொழுது
	ழிக்கவும் வல்லரோ,	मोचयेत्	விடுகிப்பார்.

गतायुस्त्वं गतश्रीको गतसच्चो गतेन्द्रियः । लङ्का वैधव्यसंयुक्ता त्वत्कृतेन भविष्यति ॥

त्वं	" நீ	गतेन्द्रियः	கொழுப்பொழிந்த
गतायुः	ஆயுள் முடிந்தவன்.	त्वत्कृतेन	உன்றியித்தம் [வன்
गतश्रीकः	வசந்தியால் கைகிடிப்	लङ्का	இலங்கை நகர்
	பட்டவன்.	वैधव्यसंयुक्ता	கைமைத்தன்மை
गतसच्चः	பாக்யமொழிந்தவன்.		புற்றதாய்
		भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

न ते पापमिदं कर्म सुखोदकं भविष्यति । याऽहं नीता विनाभावं पतिपार्श्वान्वया वने ॥

या	" எவன்	अहं	நான்
वने	காட்டில்	इदं	இந்த
पतिपार्श्वान्	கணவனது பக்கலி	पापं	பீய
	ருந்து	कर्म	தொழில்
विनाभावं	பிரிந்திருப்பதை	ते	உனக்கு
त्वया	உன்னால்	सुखोदकं	நலந்தருவதாய்
नीता	அடைவிக்கப்பட்டா	न भविष्यति	ஆகாது.
	ளோ, அவன்		

स हि देवरसंयुक्तो मम भर्ता महाद्युतिः । निर्भयो वीर्यमाश्रित्य शून्ये वसति दण्डके ॥

मम	" எனது	वीर्यं	வீர்ப்பத்தை
भर्ता	கணவர்	आश्रित्य	கொண்டு,
महाद्युतिः	அளவுகடந்த மகிமை	शून्ये	ஐவசஞ்சாரமற்ற
सः	அவர் [வாய்ந்தவர்.	दण्डके	தண்டகரவனத்தில்
देवरसंयुक्तः	கொழுந்தனாரோடு	निर्भयः हि	பயமற்றவராகவே,
	இருக்கிறவராய்	वसति	வசிக்கின்றார்.

स ते दर्प बलं वीर्यमुत्सेकं च तथाविधम् । अपनेष्यति गात्रेभ्यः शरवर्षेण संयुगे ॥ १५ ॥

செ	“உனது	உத்கே வ	{ வரம்பு மீறி நடக்கும் திகப்பிரசங்கித்தன த்தையும்
दर्प	செருக்கையுமும்,	संयुगे	போரில்
बलं	ஆற்றலையும்,	शरवर्षेण	பாணமாயியால்
वीर्य	வீரத்தையும்,	गात्रेभ्यः	உன் ஆவாயங்களை
तथाविधं	அப்படிப்பட்டதா	सः	ஆவர் [செருக்கு
	பிடுகுக்கித	अपनेष्यति	ஆழித்தலிப் போகினார்.

यदा विनाशो भूतानां दृश्यते कालचोदितः । तदा कार्ये प्रपाद्यन्ति नराः कालवशगताः ॥

भूतानां	“பிராணிகளுக்கு	तदा	அப்பொழுது
कालचोदितः	யமனுள்ளிடுக்கப்பட்ட	कालवशगताः	யமனுக்களப்பட்ட
विनाशः	மரணம்	नराः	மரணிடர்கள்
यदा	எப்பொழுது	कार्ये	நடவடிக்கையில்
दृश्यते	நேருகிறதோ,	प्रपाद्यन्ति	தடுமாடுகின்றார்கள்.

मां प्रधृष्य स ते कालः प्राप्नोऽयं राक्षसाधम । आत्मनो राक्षसानां च वधायान्तःपुरस्य च ॥

राक्षसाधम	“ராக்கூலப்பதரே!	अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புர ஸ்திரீஸை உத்திற்கும்
मां	என்னை	वधाय	நாசத்தின்பொருட்டு
प्रधृष्य च	தொட்டமைபால்	सः कालः	அந்த ஆழிவகாலம்
आत्मनः	உனக்கும்,	अयं	இதோ
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுக்கும்,	प्राप्तः	வந்துவிட்டது.
ते	உனது		

इदमन्तःपुरं रम्यं रत्नस्थापितमीदृशम् । रामवाणानलः सर्वं दग्धं तव करिष्यति ॥ १८ ॥

तव	“உனது	अन्तःपुरं	அந்தப்புரம்
ईदृशं	இப்படி	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
रत्नस्थापितं	ரத்தனங்களால் ஸ்தாபித் கப்பெற்று	रामवाणानलः	ராமவாணாக்கித நீபாது,
रम्यं	அழகுநாய்ந்த	दग्धं	உருக்குண்டதால்
इदं	இதே	करिष्यति	செய்யப்படுகிறது.

न शक्या यज्ञमध्यस्था वेदिःसुभाण्डमण्डिता । द्विजातिमन्त्रपूता च चण्डालेनावमर्दितुम् ॥

यज्ञमध्यस्था	{ “யாகசாலியின் மத்தி லில் ஸ்தாபிக்கப்பட் டதும்	द्विजाति- मन्त्रपूता च	{ அந்தணர்களால் வேத மத்தி க்கொண்டு புனித மாக்கப்பட்டதுமான வேதியானது
सुभाण्ड- मण्डिता	{ யாகபந்தர்கள் வினாததும்	चण्डालेन अवमर्दितुं न शक्या	{ நீண்டாதவன் ஒருவ ன் [ஊல் முடியாது.

तथाऽहं धर्मेनित्यस्य धर्मपत्नी पतिव्रता । त्वया स्पर्धुं न शक्याऽस्मि राक्षसाधम पापिना ॥

राक्षसाधम	"இராக்கதப்பதரே !	अहं	நான்
तथा	அவ்வண்ணமே	पापिना	பாபியாகிய
धर्मेनित्यस्य	தர்மத்தினின்றும் நழு வாதவருண்டவ	त्वया	உன்னால்
धर्मपत्नी	தர்மபத்னியும்	स्पर्धुं	தீண்ட
पतिव्रता	{ கணவனையே சர்வமு மாய்க் கொண்டவ ளுமான,	न शक्या	முடியாதவளாக
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

कीदन्ती राजहंसेन पक्ष्मण्डेषु नित्यदा । हंसी सा तृणपण्डस्यं कथं पश्येत महुकम् ॥

नित्यदा	"எப்பொழுதும்	हंसी	பெண்ணன்னம்
पक्ष्मण्डेषु	தாமரைபூக்கள் இ தைந்த ஓடைகளில்	तृणपण्डस्यं	புல் நிரம்பிய சேற்றி விரும்பும்
राजहंसेन	அரச அன்வத்தேரது	महुकं	நீர்க்காக்கையை
कीदन्ती	கிடையாடும்	कथं पश्येत	கண்ணெடுத்துப்பார் க்குமா ? பாராது.
सा	அந்த		

इदं शरीरं निःसंज्ञं बन्ध वा स्वादयस्व वा । नेदं शरीरं रक्षिष्ये जीवितं चाऽपि राक्षस ॥

राक्षस	"இராக்கதனா !	स्वादयस्व वा	தின்னவாவது தின்று
निःसंज्ञं	{ அறிவு அவருக்கு அர்ப்பணமாகி அத னால் ஜடமாயிருக்கிற	जीवितं	உயிரை [விடு ;
इदं शरीरं	இந்த சரீரத்தை	न रक्षिष्ये	வைத்திரேன்.
बन्ध वा	வைத்தியாகத் தான் அ டைத்துவை ?	इदं	இந்த
		शरीरं	சரீரத்தைப்பற்றி
		अपि च	எனக்காவதென்ன ?

न तु शक्याम्युपक्रोशं पृथिव्यां दातुमात्मनः ॥ २३ ॥

पृथिव्यां	"உலகில்	उपक्रोशं दातुं	இகழ்ந்துபேசுவதற்கு
आत्मनः तु	என்னைப்பற்றி	न शक्यामि	நான் இடம் கொடுக்க மாட்டேன்."

एवमुक्त्वा तु वैदेही कोधात्सुखरूपं वचः । रावणं मैथिली तत्र पुनर्नोवाच किञ्चन ॥ २४ ॥

मैथिली	ம்திலைக்கோன் திரும	तत्र	அப்பொழுது
वैदेही	ஜனகியார் [கனாரும்	एवं	மேற்கண்டவாறு
रावणं	ராவணனைப்பார்த்து	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
तु	இதுவிஷயத்தில்	पुनः	அதன்மேல் இப்பொ ழுது
कोधात्	ரோஷத்தால்	किञ्चन	வேறெந்தொன்றையும்
सुखरूपं	பிகக்குரமான்	उवाच न	பேசா திருந்தான்.
वचः	சொல்லை		

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं रोमहर्षणम् । मत्पुत्राच्च ततः सीतां भयसन्दर्शनं वचः ॥

सीताया:   சிதாதேவியினது
रोमहर्षणं   மொழிகுச் செறியும்படி
   யான
परुषं   வன்
वचनं   மொழியை
श्रुत्वा   கேட்டு

ततः   அதன்மேல்
सीतां   சிதாதேவியைப்
   பார்த்து
भयसन्दर्शनं   பயத்தை விளைவிக்கிற
वचः   பின்வரும் சொல்லை
मत्पुत्राच्च   பதினாயிரத்தான்.

शृणु मैथिलि मद्राक्यं मासान्द्वादश भाषिणि । कालेनानेन नाभ्येपि यदि मां चारुहासिनि ॥
ततस्त्वां प्रातराशार्थं मूदाश्छेत्स्यन्ति लेशशः ॥ २६ ॥

मैथिलि   “மேதிலி!
मद्राक्यं   எனது சொல்லை
द्वादश   பன்னிரண்டு
मासान्   மாதங்களுக்குள்
शृणु   பெருமைப்படுத்தி அ
   தன்படி நட.
भाषिणि   கட்டழகியே!
अनेन कालेन   இதற்குள்ளாக
मां   என்னை
न अभ्येपि यदि   நீ அங்கீகரிக்காதபடி
   த்தில்

चारुहासिनि   { மனக்களைக் கொள்ளை
   கொள்ளும் புன்கிரிப்
   புற்றவனே!
ततः   அதன்மேல்
त्वां   உன்னை
प्रातराशार्थं   காலைப்பாசனத்திற்
   காச
मूदाः   சமைவற்காரர்கள்
लेशशः   துண்டந்துண்டமாய்
छेत्स्यन्ति   வெட்டுவார்கள்.”

इत्युत्त्वा परुषं वाक्यं रावणः शत्रुरावणः । राक्षसीश्च ततः क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीत् ॥

शत्रुरावणः   சத்ருக்களைக் கதற
   அடிக்கும்
रावणः   ராவணன்
क्रुद्धः   கோபம் தலைக்கேறிய
   வனாகி
परुषं   பருவமான
वाक्यं   சொல்லை

इति   மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा   சொல்லிவிட்டு
ततः   அதன்மேல்
राक्षसीः   ராக்ஷஸிகளைப்
इदं   பின்வரும் [பார்த்து
वचनं च   மொழியையும்
अब्रवीत्   கூறினான்.

शीघ्रमेव हि राक्षस्यो विकृता घोरदर्शनाः । दर्पमस्या विनेष्यध्वं मांसशोणितभोजनाः ॥

मांसशोणित- }   “மாமிசத்தையும் ரத்
भोजनाः   }   தத்தையும் முண்ணா
   கக்கொண்டு
घोरदर्शनाः   பயங்கரமான தோற்ற
   முள்ள
विकृताः   அறிமுகமில்லாதவர்
   களாகிய

राक्षस्यः   அரக்கர்கள்!
शीघ्र एव   சீக்கிரத்திலேயே
अस्याः हि   இவளுடையவும்
दर्पं   செருக்கை
विनेष्यध्वम्   நீங்கள் அடக்கவே
   ண்டும்.”

वचनादेव तास्तस्य सुधोरा राक्षसीगणाः । कृतप्राज्ञलयो भूत्वा मैथिलीं पर्यवारयन् ॥

सुधोरा:	மிக்க கொடிய	तस्य	அவனது
ता:	ஆந்த	वचनात् एव	ஆக்கினையாலேயே
राक्षसीगणाः	ராட்சஸிகளாக்ளன்	मैथिली	மைதிலியாரை
कृतप्राज्ञलयः	ஆஞ்சனிறுந்துதர்	पर्यवारयन्	சூழ்ந்து நின்றதுகொண்டிருந்தார்கள்.
भूत्वा	ஆகி, [கனரய்]		

स ताः प्रोवाच राजा तु रावणो घोरदर्शनः । प्रचाल्य चरणोत्पैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥

सः घोरदर्शनः	ஆந்த பயங்கரமான தெரற்றமுடைய	मेदिनी	மேடிகைய
राजा	மன்னானாகும்	वारयन् इव	பிணக்கிறவன்போலாகி
रावणः	ராவணன்	ता:	அவர்களைப் பார்த்து
प्रचाल्य	எழுந்துவிந்து,	तु	இன்னுமிப்படியும்
चरणोत्पैः	{ காலைகளை உயரத் தூக்கித் தூக்கி வைக்கும் டிகளால்	प्रोवाच	ஆக்குரப்பித்தான்.

अशोकवनिकामध्ये मैथिली नीयतामियम् । तत्रेयं रक्ष्यतां गूढं युष्माभिः परिवारिता ॥

इयं मैथिली	" இந்த சிதை	इयं	இவள்
अशोकवनिकामध्ये	அசோகவனப் பிரதேசத்தில்	तस्य	அவ்விடத்தில்
नीयतां	{ உக்கரைஸ் கொண்டு போய் செர்க்கப்பட ட்டும்.	युष्माभिः	உங்களால்
		परिवारिता	சூழப்பட்டவளாய்
		गूढं	ரகச்யமாய்
		रक्ष्यताम्	காப்பாற்றப்பட்டும்.

तत्रैनां तर्जनैर्घोरैः पुनः सान्त्वैश्च मैथिलीम् । आनयध्वं वशं सर्वाः वन्यां गजवधूषिव ॥

वन्यां	* காட்டு	तर्जनैः	பயம் விளைவிக்கும் சொற்களாலும்
गजवधू	பெண்யானையை	सान्त्वैः च	இன்னொருங்களாலும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	एनां मैथिली	இந்த சிதையை
तस्य	அவ்விடத்தில்	सर्वाः	நீங்கள் எல்லோருமாய்
पुनः	இனிமேலும்	वशी	வழிக்கு
घोरैः	கொடிய	आनयध्वम्	கொண்டுவருங்கள். "

इति प्रतिसमादिष्टा राक्षस्यो रावणेन ताः । अशोकवनिकां जग्मुर्मैथिलीं प्रतिगृह्य तु ॥

सर्वकामफलैर्दृष्टैर्नानादुःस्पर्शताम् । सर्वकान्धर्मदंष्ट्रापि द्विजैः समुपसेविताम् ॥ ३४ ॥

सर्वकामफलैः	{	விரும்பிய எல்லாக் கனிகளை யுடையவை களும்	अभोक्यनिकां	அசுகவனத்திற்கு
नानादुष्फलैः	{	பலவித புய்ப்பங்களை புய்களிகளை யுடைய யனைகளும்	रावणेन	ராவணனால்
वृक्षैः		விருக்தங்கள்	इति	இதற்கண்டவாறு
वृतां च		நிறைந்துள்ளன	प्रतिस्मादिशः	ஆக்குநரிக்கப்பட்ட வர்களுடன
सर्वकालमदैः		எக்காலத்தினும்	ताः	அந்த
		கொழுந்த	राक्षस्यः	ஆரக்கிகள்
द्विजैः		புருஷங்களை	मैथिली	மேதிகையை
समुपसेवितां	{	செருங்கி விளக்கித்	प्रतिगृह्य तु	எதிலு இருந்துக் கொண்டு
अपि	{	கொண்டிருக்கிறது யான	जमुः	செல்லுங்கள்.

सा तु शोकपरीताङ्गी मैथिली जनकात्मजा । राक्षसीवशमापन्ना व्याघ्रीणां हरिणी यथा ॥

व्याघ्रीणां	புலிகளிடையில்	शोकपरीताङ्गी	சோகத்தால் மனமிழ்ந்தவளாகி
हरिणी यथा	பெண்மான்போல	राक्षसीवशं	ராட்சஸ்களுடைய வசத்தில்
सा	அந்த	आपन्ना	சிக்கிக்கொண்டாள்.
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகனாகும்		
मैथिली तु	மேதிலியாரும்		

शोकेन महता ग्रस्ता मैथिली जनकात्मजा । न शर्म लभते भीरुः पाशवद्धा मृगी यथा ॥

जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகனாகும்	शोकेन	மனவேதனையால்
मैथिली	மேதிலியார் [ண்ட	ग्रस्ता	மிகுந்துண்டவளாய்,
पाशवद्धा	விலையில் சிக்கிக்கொ-	भीरुः	உள்ளம் கடுங்கி
मृगी यथा	பெண்மான்போல,	शर्म	ஆபத்தினின்றும் தப் பும் வழியை
महता	இத்தன்மையுடையது கொல்லமுடியாத	न लभते	தரணவில்லை.

न विन्दते तत्र तु शर्म मैथिली विरूपनेत्राभिरतीव तर्जिता ।

पति स्मरन्ती दयिते सलक्ष्मणं विचेतनाऽभूद्यशोकपीडिता ॥ ३७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	भयशोकपीडिता	சோகத்தில் முழக்கிட க்குமவள்,
मैथिली	மேதிலியார்	सलक्ष्मणं	சலட்சுமணனுடனிரு
विरूप-	{	दयिते	அன்பார்த்த [க்கும்
नेत्राभिः	{	पति	தனவரை
अतीव		स्मरन्ती	தயாரிப்பவளாய்
तर्जिता		विचेतना	மறிமறதினுமறிவிழந்
शर्म तु		अभूत्	இருந்தாள். [தவளாய்
न विन्दते			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

சதபञ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்திழைவது ஸர்க்கம் || 43 ||

துர்நிமித்தदर्शनम्—அபசகுணம் காண்பது.

राक्षसं मृगरूपेण चरन्तं कामरूपिणम् । निहत्य रामो मारीचं दूर्णं पथि निवर्तते || १ ||

ராம:	ஸ்ரீராமர்	மாரீசனை
காமரூபிண	வேண்டியவருவென க்கவல்லனும்	கொன்றுவிட்டு
மூகரூபேண	மாணுருவம் கொண்டு	சிக்கிரத்திலேயே
சரந்த்	திரியும்	வழியில்
ராக்ஸ	அரக்கனுமாகிய	திரும்பிவந்துகொண் டிருந்தவர்.

तस्य संत्वरमाणस्य द्रष्टुकामस्य मैथिलीम् । क्रूरस्वरोऽथ गोमायुर्विननादास्य पृष्ठतः || २ ||

மேயிலீ	மைதிலியை	புஷ்த:	பின்னால்
द्रष्टुकामस्य	பார்க்க நினைத்த	अथ	அப்பொழுது
तस्य	அவர்	गोमायु:	ஓர் நரி
सन्त्वरमाणस्य	சிக்கிரம் வந்துகொண் டிருக்கையில்	क्रूरस्वरो:	அபசகுணமாய் ஊளை யிடுகிறதாய்
अस्य	இவரது	विननाद	ஊளையிட்டது.

स तस्य स्वरमाज्ञाय दारुणं रोमहर्षणम् । चिन्तयामास गोमायोः स्वरेण परिशङ्कितः ||

ச:	அவர்	स्वरं	ஊளையை
तस्य	அந்த	आज्ञाय	கவனித்து,
गोमायो:	நரியினது	स्वरेण	ஊளைவால்
रोमहर्षणम्	மயிர்க்குச்செறியும்படி	परिशङ्कितः	உன்னம் கடுங்கியவர்
दारुणं	கர்ணகடேராமான	चिन्तयामास	கவலைபற்றார். [ரஃஇ]

अशुभं वत मन्येऽहं गोमायुर्वाश्यते यथा । स्वस्ति स्यादथ वैदेह्या राक्षसैर्भक्षणं विना ||४||

गोमायु: वत	"நரி ஏனோ இப்படி	अथ	இப்பொழுது
वाश्यते	ஊளையிடுகிறது!	वैदेह्या:	வைதேகிக்கு
यथा	ஆனபடியால்	राक्षसै:	அரக்கர்களால்
अशुभं	ஆபத்தை	भक्षणं विना	விழுங்கப்படாதபடி
अहं	நான்	स्वस्ति	கேதமம்
मन्ये	எதிர்பார்த்தேன்.	स्यात्	உண்டா உலெண்டும்.

मारीचेन तु विज्ञाय स्वरमालक्ष्य मामकम् । विकुण्ठं मृगरूपेण लक्ष्मणः शृणुयाद्यदि || ५ ||

लक्ष्मण:	லக்ஷ்மணன்	विकुण्ठं }	ஆபத்திலிருப்பதாய்
मृगरूपेण	மாணுருவம் கொண்டு	तु }	உதவிவை கொருகிற
मारीचेन	மாரீசனால்		தாய் உவப்பட்டதை
मामकं स्वरं	எனது குரலை	यदि	ஒருக்கால் [யும்
आलक्ष्य	கண்டு,	शृणुयात्	கேட்டுவிட்டானோ
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு		என்னமோ!

स सौमित्रिः स्वरं श्रुत्वा तां च हित्वा तु मैथिलीम् । तयैव प्रहितः क्षिप्रं मत्सकाशमिदृष्यति ॥

सः	அந்த	नया एव	அவளாலேயும்
सौमित्रिः	வசந்தமனை	प्रहितः	அனுப்பப்பட்டவனாய்
स्वरं	நடையதை	इह	இப்பொழுது
श्रुत्वा	கேட்டு,	क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே
तां	அந்த	मत्सकाशं	என்னிடம்
मैथिलीं	மைதிலியை [இம்]	एष्यति च	வந்துவிடப்போகின்
हित्वा तु	தனியாய் விட்டுவிட்டு-		ருகே !

राक्षसैः सहितैर्नृनं सीताया ईप्सितो वधः । काञ्चनश्च मृगो भूत्वा व्यपनीयाश्रमात्तु माम् ॥
दूरं नीत्वा तु मारीचो राक्षसोऽभूच्छराहतः । हा लक्ष्मण हतोऽस्मीति यद्वाक्यं व्याजहार ह ॥

राक्षसः	அரக்கனாகும்	हा लक्ष्मण	“அப்பா வசந்தமனா !
मारीचः	மாரீசன்	हतः अस्मि	கான் மாண்டேன் ”
काञ्चनः	பொன் மயமான	इति	என்ற
मृगः	மரணு	यत्	எந்த ஒரு
भूत्वा	ஆகி	वाक्यं	கொல்லை
मां	என்னை	व्याजहार ह	உரத்த குரலில்
आश्रमात्	ஆசிரமத்திலின்றி	तु	அதனால் [குகிருகே !
व्यपनीय	அப்புறப்படுத்தி	राक्षसैः	அரக்கர்கள்
दूरं च	வெகுதூரமும்	सहितैः	எல்லோர்களாலும்
नीत्वा	இழுத்துச்சென்று	सीतायाः	வரிதையினுடைய
भराहतः	சரீரங்களால் பரண்டன	वधः	வதை
अभूत्	ஆயினான் ; [அது	ईप्सितः	கோரப்பட்டிருக்
तु	அச்சமயத்தில்	नृनम्	இது வீச்சயம். [கொது.

लक्ष्मणस्तद्वचः श्रुत्वा मत्सकाशमिदृष्यति । अपि स्वस्ति भवेत्ताभ्यां रहिताभ्यां मया वने ॥
जनस्थाननिमित्तं हि कुतवैरोऽस्मि राक्षसैः ॥ ९ ॥

लक्ष्मणः	வசந்தமனை	ताभ्यां	அவ்விருவர்களுக்கும்
तव	அந்த	स्वस्ति	ஆபத்தின்மை
वचः	கூச்சலை	अपि भवेत्	எப்படியாவது ஏற்பட வேண்டும் !
श्रुत्वा	கேட்டு,	अस्मि हि	எனோ
मत्सकाशं	என்னிடத்திற்கு	जनस्थाननिमित्तं	ஜனஸ்தான நிமித்த
इह	இப்பொழுது		மாக
एष्यति	வருவான்.	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
वने	வனத்தில்	कुतवैरः	தேவதீக்கப்பட்டவ
मया	என்னைவிட்டு		குயிருக்கிறேன்.
रहिताभ्यां)	பிரிந்திருக்கும்		

निमित्तानि च घोराणि दृश्यन्तेऽहं बहूनि च । इत्येवं चिन्तयन् रामः श्रुत्वा गोमायुनिस्वनम् ॥
आत्मनश्चापनयनं मृगरूपेण रक्षसा । आजगाम जनस्थानं राघवः परिशङ्कितः ॥ ११ ॥

राघवः	சரகுசுலத்திலகராமன்	मृगरूपेण	மரனுருபுங்கொண்ட
रामः	ஸ்ரீராமர்,	रक्षसा	அரசர்களுள்
गोमायुनिःस्वनं	மரியின் கனியையை	आत्मनः	தன்னை
श्रुत्वा	கேட்டு,	अपनयनं च	இழுத்துள்ளிடப்பட்டதும்
च	அதனாலும்,		வதையும்
अत्र	இப்பொழுது	चिन्तयन्	நினைக்கின்ற மகராய்
बहूनि	இன்னும் பல	इति एवं	மேற்கண்டவாறு
घोराणि	அப	परिशङ्कितः	உள்ளம் நடுங்கியவரை
निमित्तानि	சகுனங்கள்	जनस्थानं	ஜனம் தானத்தை [ய்
दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.		கொக்கி
च	அதனாலும்	आजगाम	திரும்பிவந்தார்.

तं दीनमनसो दीनमासेदुर्मृगपक्षिणः । सव्यं कृत्वा महात्मानं घोरांश्च समृजुः स्वरान् ॥

दीनमनसः	வேதனைப்படும்	आसेदुः	இட்டன.
मृगपक्षिणः	மிருகக்களும் பகலி	सव्यं	இடது புறமாய்
	களும்	श्रुत्वा	வந்து
दीनं	மனவேதனையுற்ற	घोरां च	அபசகுனங்களை குசி
तं	அந்த	स्वरान्	கட்ச்சங்களை [ப்பிக்கும்
महात्मानं	மகாத்மாவை	समृजुः	இட்டன.

तानि दृष्ट्वा निमित्तानि महाघोराणि राघवः । न्यवर्तताथ त्वरितो जवेनाश्रममात्मनः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितः	வேகமாய் நடக்கின்ற
तानि	அந்த	आत्मनः	தனது [வராகி
महाघोराणि	மிகக் கடுமையான	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு
निमित्तानि	அபசகுனங்களை	अथ	அப்பொழுது
दृष्ट्वा	கவனித்தா,	न्यवर्तत	வந்துகொண்டிருந்
जवेन	அவசரத்தால்		தார்.

स तु सीतां वरारोहां लक्ष्मणं च महाबलम् । आजगाम जनस्थानं चिन्तयन्नेव राघवः ॥

सः	அந்த	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	चिन्तयन् एवं	நினைத்துக்கொண்டே
वरारोहां	ஸ்திரீரத்னமாகும்	जनस्थानं	ஜனம் தானத்தை
सीतां तु	வீதாப்பிரசாட்டியா		கொக்கி
	வரையும்	आजगाम	திரும்பி நடந்துகொ
महाबलं	மகிர் பலவாளான		ண்டிருந்தார்.

ततो लक्ष्मणमायान्तं ददर्श विगतप्रभम् ॥ १५ ॥

ततः अप्पொழுது
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை

विगतप्रभं குறிகுன்றி
आयान्तं வருபவராக
ददर्श பார்த்தார்.

ततोऽविदूरे रामेण समीपाय स लक्ष्मणः । विण्णस्सुविण्णेन दुःखितो दुःखभागिना ॥

ततः अप் பொழுது
अविदूरे சார்பத்திலேயே,
सः அந்த
दुःखितः துக்கப்பட்டு
विण्णः முகம் வாடிக்கிடந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

दुःखभागिना கவலையால் உன்னம்
सुविण्णेन உருகி
अतिक्राम्य முகம்
रामेण வாடிக்கிடந்த
समीपाय ஸ்ரீராமரோடு
गौरित्ताர்.

संजगहँऽथ ते भ्राता दृष्ट्वा लक्ष्मणमागतम् । विहाय सीतां विजने वने राक्षससेविते ॥

राक्षससेविते राक्षஸர்களிடர்ந்த
विजने தாம்
वने மானிடர்களில்லாத
सीतां காட்டில் [துமான
विहाय சீதாப்பிராட்டியரை
आगतं தனித்துவிட்டு,
वन्तिशुक्लं வந்திருக்கும்

सं अந்த
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
भ्राता தமையனாகுமவர்
दृष्ट्वा பார்த்து
अथ अप் பொழுது
संजगहँ முன்னிலுமதிகமாய்
मनम्क्रान्तार्.

गृहीत्वा च करं सख्यं लक्ष्मणं रघुनन्दनः । उवाच मधुरोदकमिदं वचनमार्तवन् ॥ १६ ॥

रघुनन्दनः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனை
सख्यं करं இடது கையில்
गृहीत्वा பிடித்துக்கொண்டு,
इदं பின்வரும்

वचनं வார்த்தையை
आर्तवन् च மனம் கொடுத்துகிடக்
ककयितும்
मधुरोदकं தென்னிலேயிறதாய்
उवाच மொழிந்தார்.

अहो लक्ष्मण गह्वं ते कृतं यत्त्वं विहाय ताम् । सीतामिहागतस्सौम्य कञ्चित्स्वस्ति भवेदिह ॥

सौम्य “அன்பார்த்த
लक्ष्मण லக்ஷ்மணை!
त्वं நீ
तां அந்த
सीतां சீதையை
विहाय தனிமையில் விட்டு
इह கிட்டு
स्वस्ति இவ்விடத்திற்கு
आगतः வந்துவிட்டீன.
ते உனது

कृतं கார்டமாகிறது
यत् एதவோ அது
गह्वं தவறு.
अहो { ஸ்ரீமோகான் உன்னை
திற்கு எதிர்பார்க்க
கொண்டேயே;
इह இப்பொழுது
स्वस्ति கெட்டமாய்
भवेत् कञ्चित् அவன் இருக்கிறானோ
என்னமோ?

न मेऽस्ति संशयो वीर सर्वथा जनकात्मजा । विनष्टा भक्षिता वाऽपि राक्षसैर्वनचारिभिः ॥
अशुभान्येव भूयिष्टं यथा प्रादुर्भवन्ति मे ॥ २० ॥

மே	“எனக்கு	வினष्टா வா	{ திருடிக்கொண்டுபோக கப்பட்டாளோ ;
भूयिष्टं	கடுமையாய்	भक्षिता अपि	ஆவ்வளவு
अशुभानि एव	அபசகுனங்களே	वीर	தின் துணிதப்பட்டுவிட் குரலோ ! [டாளோ ;
प्रादुर्भवन्ति	உண்டாகின்றன.	सर्वथा	எப்படியும்,
यथा	என்னிறபடியால்	मे	எனக்கு
वनचारिभिः	வனவாசிகளாகிய	संशयः	இதில் சந்தேகம்
राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்	न भस्ति	இல்லை.
जनकात्मजा	ஜானகி		

अपि लक्ष्मण सीतायाः सामर्थ्यं प्राप्नुयावहे । जीवन्त्यः पुरुषव्याघ्र सुताया जनकस्य वै ॥

புரூபவ்யா லக்ஷ்மண ஜனகஸ்ய சுதாயா: சீதாயா:	“புருஷோத்தம ! லக்ஷ்மண ! ஜனகராஜர் து திருமகளாகிய சீதைபிழைமடவ	जीवन्त्यः	உயிருடனிருப்பவ ளாய்
		सामर्थ्यं वै	சேதமத்தை
		प्राप्नुयावहे अपि	நாப்காணப்பெறு கோமா ?

यथा वै मृगसङ्घाद्य गोमायुधैव भैरवम् । वाश्यन्ते शकुनाश्चापि प्रदीप्तमभितो दिशम् ॥
अपि स्वस्ति भवेत्तस्या राजपुत्र्या महाबल ॥ २३ ॥

மீரவ வாஸ்யமே யதா மஹா ரஜபு தஸ்யா: ஸ்வஸ்தி மஹே அபி	“மான்சுட்டங்களும் ஜாந்தியும் (பல கரிகள் சத்தினால் அபசகுன மல்ல, ஜாந்தி சத்தி னால் அபசகுனம்.) பறவைகளும் குரையனிருக்கும் திக்குக்கு அருகிலேயே	मैरव एव वाश्यन्ते वै यथा महाबल राजपुत्र्या: तस्या: स्वस्ति भवेत् अपि	மிகப் பரிதாபமாகவே, கொண்டிருக்கின்றன, என்னிறபடியால் பேராற்றதுடை யானே ! மன்னர்களாகிய அவருக்கு தங்கினமை எத்படுமோ எண்ண மோ !
--	--	---	--

इदं हि रक्षो मृगसन्निकाशं प्रलोभ्य मां दूरमुपयान्तम् ।

हत् कथञ्चिन्महता श्रेमेण स राक्षसोऽधुन्म्रियमाण एव ॥ २४ ॥

இஃ மூரஸந்நிகா ரக்ஷ: மா ஹி தூர் அநுபயாந் பரலோ கதஞ்	“இந்த மாறும் தொற்றிய ஆரக்கன் எண்ணையும் வெகுதூரம் தூரத்திலிருக்கிறவரும் மோசமிசெய்து, வெகு கஷ்டப்பட்டு	महता श्रेमेण हत् स: म्रियमाणः एव राक्षसः अमृत	அதிக பிரயாசைவோடு கொல்லப்பட்டான். அவன் சொல்லப்பொழுது ஆரக்களுக ஆயினான்.
--	---	---	---

मनश्च मे दीनमिहाप्रहृष्टं चक्षुश्च सख्यं कुरुते विकारम् ।

असंशयं लक्ष्मण नास्ति सीता हता मृता वा पथि वर्तते वा ॥ २५ ॥

इह	" இப்பொழுது,	सीता	சீதை
मे	எனது	अस्ति न	இருக்கமாட்டாள்
मनः च	மனமும்	असंशयं	இதற்கைமையில்லை
दीनं	துடிக்கின்றதாய்	मृता वा	மரண்டவளாகத்திலா
अप्रहृष्टं	சந்தமற்றிருக்கின் றது.	हता	ஆல்லது திருடிக்கொண்டுபோ கப்பட்டவளாய்
सख्यं	இடது	पथि	அதற்குமட்டான
चक्षुः च	கண்ணும்	वर्तते वा	கஷ்டத்தில் உயிரோடு இருக்கிற னோ என்னமோ ? "
विकारं	அபசகுனமாய்		
कुरुते	துடிக்கின்றது.		
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे समुपव्याशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8656

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 1944

अष्टपञ्चाशः सर्गः—இம்பத்திஎட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५८ ॥

सीतागुणानुवादः—சீதயின் குணங்களைச் சொல்வது.

स दृष्ट्वा लक्ष्मणं दीने शून्ये दशरथात्मजः । पर्यपृच्छत धर्मात्मा वैदेहींमामतं विना ॥ १ ॥

धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகும்	दीने	மனம் கொந்து முகம்
सः	அந்த		வாடி
दशरथात्मजः	தாசரதி	आगतं	இவ்விடம் வந்திருக்
शून्ये	ஒருவருமில்லாத இட த்தில்,	लक्ष्मणे	வந்தமனைவர திரும்
वैदेहीं	வைத்தேகியை	दृष्ट्वा	பார்த்து,
विना	தனியில் விட்டு	पर्यपृच्छत	பிரச்சுமாத கிணவி னார்.

प्रस्थितं दण्डकारण्यं या मामनुजगाम ह । क सा लक्ष्मण वैदेहीं यां हित्वा त्वमिहागतः

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மண !	त्वं	ஓ
दण्डकारण्यं	தண்டகர வனத்திற்கு	हित्वा	தனியில் விட்டு,
प्रस्थितं	புறப்பட்ட	इह	இங்கு
मां	என்னை	आगतः	வந்திருக்கின்றனையோ
या	எவ்வளவு அருவன்	सा	அந்த
अनुजगाम ह	துடர்ந்து வந்தனனோ	वैदेहीं	ஐனகி
यां	எவ்வளவு அருவனை	क	எங்கே?

राज्यभ्रष्टस्य दीनस्य दण्डकान्परिधावतः । क सा दुःखसहाया मे वैदेही तनुमध्यमा ॥३॥

राज्यभ्रष्टस्य	"நாஜ்யப் பிழைத்தான்	दुःखसहाया	கஷ்டத்திலும் 11க்கஷி
दीनस्य	எனினையுற்றான்		ஸெய்யிருக்கிறவனும்
दण्डकान्	தண்டகாலனத்தில்	तनुमध्यमा	நாணவரிடையாளுமா
परिधावतः	காலகடையாய் திரியும்	सा	அந்த [கிய,
मे	எனக்கு	वैदेही	ஜானகி
		क	எங்கே ?

यां विना नोत्सहे वीर मुहूर्तमपि जीवितुम् । क सा प्राणसहाया मे सीता सुरसुतोपमा ॥

वीर	"வீர !	सा	அந்த
यां	எவ்வொருவனை	मे	எனது
विना	கிடப்பிரிந்து [தும்	प्राणसहाया	உயிர்த் தோழியும்
मुहूर्तं अपि	ஒரு கொடிப்பொழு-	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணொன்
जीवितुं	உயிர் வைத்திருக்க		விரங்குபவளுமான
न उत्सहे	நான் ஒப்பமாட்டே	सीता	சீதை
	னோ,	क	எங்கே ?

पतित्वममराणां वा पृथिव्याश्चापि लक्ष्मण । तां विना तपनीयाभां नेच्छेयं जनकात्मजाम् ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மண !	अमराणां वा	அமர்களுக்குத்தானு
तपनीयामां	பொந்திறத்தாளான		தட்டும்
तां	அந்த	पृथिव्याः च	உலகுக்குத்தானாகட்
जनकात्मजां	ஜானகியை	पतित्वं अपि	அரணையும்கூட [இம்
विना	பிரிந்து	न इच्छेयं	நான் பெரிதெனக்
			கொள்ளேன்.

कच्चिज्जीवति वैदेही प्राणैःमियतरा मम । कचित्प्राज्ञने सौम्य न मे मिथ्या भविष्यति ॥

सौम्य	"சுமப்பா !	कच्चि जीवति	பிழைத்திருக்கின்
मम	எனக்கு	मे	எனது [முனா ?
प्राणैः	உயிரினும்	प्राज्ञने	வணவரசும்
मियतरा	அரிய	मिथ्या	பயனற்றதாயும்
वैदेही	ஜானகி	न भविष्यति कच्चि	போகாமலிருக்குமா ?

सीतानिमित्तं सौमित्रे मृते मयि गते त्वयि । कच्चि सकामा सुखिता कैकेयी सा भविष्यति ॥

सौमित्रे	"சுமத்திர !	कैकेयी	கைகேசி அம்மாள்
सीतानिमित्तं	சீதைகாரணமாய்	सकामा	இஷ்டமானதைப்
मयि	நான்		பெற்று
मृते	மானவும்,	सुखिता	மனத்திருப்தி கொண்
त्वयि	நீ		டவளாள்
गते	திரும்புகிடும்பொழு	कच्चि	ஆகப்பொகிடுளோ
सा	அந்த [அ	भविष्यति	என்னமோ !

तां पुत्रराज्यसिद्धार्थं मृतपुत्रा तपस्विनी । उपस्थास्यति कौसल्या कच्चित्सौम्य न केकयीम् ॥

சௌம்ய	"ஆப்பா !	புதராஜ-)	புத்திரராஜத்து ராஜ்யம்
மृतபுத்ரா	புதல்வனைப் பறிகொ	மகியார்)	ராச்சுவதமாய் கிடைக்
	டுத்த		கப்பெற்றவனான
கௌசல்யா	கௌசல்யாதேவியாய்	கேகயி	கைகேயி ஆம்மானை
தபஸ்வினி	தனம் கொண்டு	ந உபஸ்தாச்யதி	நுத்திருக்காமலிருப்
தா	அந்த	கசித	பாடுகள என்னமோ?

यदि जीवति वैदेही गमिष्याम्याश्रमं पुनः । सुवृत्ता यदि वृत्ता सा प्राणामन्यक्ष्यामि लक्ष्मणा ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா !	சுவ்ருத்தா	பதிகிருதைதயாகும்
வெஹி	ஐரனகி	சா	ஆவள்
जीवति यदि	உயிருடனிருக்கின்ற	वृत्ता यदि	மாண்டாள் என்றால்
पुनः	மீண்டும் [கொன்றால்	प्राणाद्	உயிரை
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு	लक्ष्यामि	நான் கிடப்போகி
गमिष्यामि	திரும்பிப் போகப்போ		தேன்.
	கிறேன்.		

यदि मामाश्रमगतं वैदेही नाऽभिभाषते । पुनः प्रहसिता सीता विनशिष्यामि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா !	मां	என்னைப்பார்த்து
सीता	ஆயோனினையாகிய	प्रहसिता	புன்னகைகொண்டு
वैदेही	ஐரனகி	न अभिभाषते यदि	பேசாதபடித்தில்
पुनः	திரும்பி	विनशिष्यामि	உயிரைத் தறக்கப்
आश्रमगतं	ஆசிரமத்திற்கு வந்த		போகிறேன்.

बृहि लक्ष्मण वैदेही यदि जीवति वा न वा । त्वयि प्रमत्ते रक्षोभिर्भक्षिता वा तपस्विनी ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா !	प्रमत्ते	உன் கவனமவைச்செய்
वैदेही	ஐரனகி		பத்தவறிப் பருக்கையில்
जीवति वा	உயிருடனிருக்கிறா	तपस्विनी	காப்பவரைக்காணாத
	ளா ?		வளாய்
न वा	இல்லையா ?	रक्षोभिः	ஆசுக்கர்களால்
यदि	ஒருக்கால்	भक्षिता वा	புஜித்துவிடப்பட்ட
त्वयि	நீ		டாமா ? என்ன
		बृहि	கொண்டா.

सुकुमारी च बाला च नित्यं चादुःखदर्शिनी । मद्वियोगेन वैदेही व्यक्तं शोचति दुर्मनाः ॥

सुकुमारी च	"மெல்லியனும்	मद्वियोगेन	எனது பிரிவால்
बाला च	சிறியவனும்	दुर्मनाः	உள்ள மொழிந்து
अदुःखदर्शिनी च	அக்கமென்பதே கண்	नित्यं	இடைவிடாது
	டிவாதவனான	शोचति	கதறிக்கொண்டிருக்க
			கின்றான்.
वैदेही	ஐரனகி	व्यक्तं	இது திண்ணம்.

सर्वथा रक्षसा तेन जिह्वेन सुदुरात्मना । वदता लक्ष्मणेत्युच्चैस्तवापि जनितं भयम् ॥१३॥

सर्वथा	"எல்லாப்பிரகாரத்தி	उच्चैः	உயர்த்த குரலில்
सुदुरात्मना	மிகக் கொடிய [ஆம்]	वदता	கவியவனுமான்
रक्षसा	ஆரக்களும்,	तेन	அவனால்
जिह्वेन	மனையால்	तव अपि	உனக்கும்
लक्ष्मण	"சகந்தமனா !"	भयं	மனக்கவலை
इति	என்று	जनितम्	உண்டாக்கப்பட்டது.

श्रुतश्च शङ्के वेदेया सः स्वरः सदृशो मम । वस्तुया प्रेषितस्त्वं च द्रष्टुं मां शीघ्रमागतः ॥१४॥

मम	"என்னுடையது	मां	என்னை
सदृशः	போன்ற	द्रष्टुं	பார்க்க
सः स्वरः	அந்த குரல்	प्रेषितः	அனுப்பப்பட்டு
वेदेया च	கவதேகியாவும்	त्वं	நீ
श्रुतः	கேழ்க்கப்பட்டது,	शीघ्रं	அவசரமாய் [றும்]
	என்றும்	आगतः च	வந்து விட்டனையென்-
वस्तुया	நடுக்கமுற்ற அவனான்	शङ्के	நான் ஐக்கிடுறேன்.

सर्वथा तु कृतं कृष्टं सीतामुत्सृजता वने । प्रतिकर्तुं नृशंसानां रक्षसां दत्तमन्तरम् ॥१५॥

वने	காட்டில்	रक्षसां	ஆரக்கர்களுக்கு
सीतां	சீதைையை	प्रतिकर्तुं	நிக்குசெய்ய
उत्सृजता	தனியையில்விட்டு	अन्तरं	அகராசமாக
	வந்தடன்னால்,	दत्तं	கொடுக்கப்பட்டு
तु	இப்பொழுது	सर्वथा	முற்றிலும் [டது.
कृतं	செய்யப்பட்ட காரி	कष्टम्	அடையப்பட்டுவிட்-
नृशंसानां	கிராதர்களாகிய [வும்]		

दुःखिताः खरघातेन राक्षसाः पिशिताशनाः । तैः सीता निहता घोरैर्भविष्यति न संशयः ॥

पिशिताशनाः	"மரமிசத்தை புஜிக்கும்	तैः	அவர்களால்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	सीता	சீதை
खरघातेन	கரணைக் கொன்றமை	निहता	கொல்லப்பட்டவ
	யால்	भविष्यति	ஆவான். [ளாக
दुःखिताः	மனம் கொந்திருந்தார்	संशयः	சந்தேகம்
घोरैः	கொடிய [கள்.	न	இல்லை.

अहोऽस्मि व्यसने मग्नस्सर्वथा शवसूदन । किं निवर्तनीं करिष्यामि शङ्के माप्तव्यमीदृशम् ॥

शवसूदन	"சக்ருசம்வதரக !	इदानीं	இப்பொழுது
अहो	ஐயோ என்ன கஷ்டம்!	किं तु	எதைத்தான்
सर्वथा	எவ்வகையிலும்	करिष्यामि	செய்யவேன் ?
व्यसने	கஷ்டத்தில்	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதை
मग्नः	முழுக்கிடிக்கின்ற	माप्तव्यं	விதிவசத்தால் வந்த
	வனராய்		தாய்
अस्मि	நான் ஆகிடுறேன்.	शङ्के	நான் ஐக்கிடுறேன்.

इति सीतां वरारोहां चिन्तयन्नेव राघवः । आजगाम जनस्थानं त्वरया सहलक्ष्मणः ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	चिन्तयन् एव	கவலைப்பட்டிக் கொண்டே,
वरारोहां	வ்ரரோஹ் தனடாகிய	सह लक्ष्मणः	சகலக்ஷ்மணரோடுகூட
सीतां	சீதைகையப்பற்றி	त्वरया	அதிவேகமாக
इति	இதற்கண்டவாறு	जनस्थानं	ஜனஸ்தானத்திற்கு
		आजगाम	வந்ததுசென்றதார்.

विगर्हमाणोऽनुजपतिरूपं क्षुधा श्रमाच्चैव पिपासया च ।

विनिःश्वसन् शुष्कमुखो विवर्णः प्रतिश्रयं प्राप्य समीक्ष्य शून्यम् ॥ १९ ॥

स्वमाश्रमं संप्रविगाह्य वीरो विहारदेशाननुसृत्य काञ्चित् ।

एतत्तदित्येव निवासभूमौ प्रहृष्टोऽपि व्यथितो बभूव ॥ २० ॥

वीरः	வீரராகுமவர்	संप्रविगाह्य	எங்கும் துணைந்து
आलरूपं	ஆதிக துன்பமுறும்		பார்த்துகிட்டும்,
अनुजं	தம்பிணையப் பார்த்து	काञ्चित्	சில
विगर्हमाणः	கடிந்துபேசிக் கொண்டு	विहारदेशान्	விஹாரேஷம் பிரதேசங் களிலும்
क्षुधा	பசியிறுதும்	निवासभूमौ	இரவுகளில் காண்க ழிக்குமிடத்திலும்
श्रमाच्च	மனதெருதுமிறுதும்	अनुसृत्य	தேடினீட்டு,
पिपासया एव	தாகத்தாலும்	एतत्	"இது (என் எண்ணி யது)
विनिःश्वसन् च	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும்,	तत् एव	அப்படியே ஆகிவிட் டதே!"
प्रतिश्रयं	ஆச்சிரமவாழ்கை	इति	என்று சொல்லிக் கொண்டு
प्राप्य	அடைந்து,		
शून्यं	ஞன்மயமாயிருப்பதாய் கண்டு,	प्रहृष्टोऽपि	மகிழ்ச்சிக்கொண்டதா
समीक्ष्य	முகம் காடி	व्यथितः	துன்பத்தில் சூழ்ந்த வராய்,
शुष्कमुखः	ஒளி குன்றியவராகி		
विवर्णः	நலனா	बभूव	ஆயினர்.
स्व	ஆச்சிரமத்தினுள்		
आश्रमं			

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

एकोनपष्ठितमः सर्गः—ஐம்பத்திஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௫௭ ||

लक्ष्मणागमननिन्दा—லக்ஷ்மணரின் வருவை நிக்தித்தது.

अथाऽऽश्रमादुपावृत्तमन्तरा रघुनन्दनः । परिपश्यच्छ सौमित्रि रामो दुःखादितं पुनः ॥ १ ॥

रघुनन्दनः	ரகுநுலதிலகரரப	दुःखादितं	மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவரு
रामः	ராமர்	सौमित्रि	மான
अथ	அப்பொழுது	पुनः	மீளவும் [பார்த்து]
आश्रमान्	ஆசரமத்தினின்று	परिपश्यच्छ	பின்வருமாறு
अन्तरा	பக்கலில்		தெட்டார்.
उपावृत्तं	திரும்பியவரும்		

तमुवाच किमर्थं त्वमागतोऽपास्य मैथिलीम् । यदा सा तव विश्वासादने विरहिता मया ॥

वने	“காட்டில்	मैथिली	சீதைமைய
तव	உன்விடம்	अपास्य	தனியேவிட்டு,
विश्वासात्	சம்பிக்கனையால்	तं	நி
मया	என்னால்	किमर्थं आगतः	ஏன் வந்தனை ?”
सा	அவள்	तं	அவரைப்பார்த்து
विरहिता	விடப்பட்டாள்.	उवाच	பின்வருமாறும்
यदा	அப்படியிருக்கையில்		மொழிந்தார்.

दृष्ट्वाभ्यागतं त्वां मे मैथिलीं त्यज्य लक्ष्मण । शङ्कमानं महत्पापं यत्सत्यं व्यथितं मनः ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	दृष्ट्वा एव	பார்த்ததுபோ,
मैथिलीं	சீதைமைய	मे मनः	எனது மனம்
त्यज्य	விட்டுவிட்டு	महत् पापं	பெரும் கஷ்டத்தை
अभ्यागतं	வந்த	शङ्कमानं	நினைக்கின்றதாய்
त्वां	உன்னை	व्यथितम्	கலங்கிற்று;
		यत् सत्यं	இது உண்மையே.

स्फुरते नयनं सव्यं बाहुश्च हृदयं च मे । दृष्ट्वा लक्ष्मण दूरे त्वां सीताविरहितं पथि ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	मे	எனது
पथि	வழியில்	सव्यं	இடது
त्वां	உன்னை	नयनं	கண்
सीताविरहितं	சீதையின் நியிருந்த	स्फुरते	தாடித்தது.
	வாயில்	हृदयं	மனமும்
दूरे	வெகுதூரத்தில்	बाहुः च	கையும
दृष्ट्वा	பார்த்து	च	அப்படியேதாடித்தன.

एवमुक्तस्तु सौमित्रिर्लक्ष्मणश्शुभलक्षणः । भूयो दुःखसमाविष्टो दुःखितं राममब्रवीत् ॥

எவ்
து
உக:
சௌமित्रி:
சுபலக்ஷண:
லக்ஷண:

மேற்கண்டவாறு
இவ்விவரத்தில்
சொல்லப்பட்டதற்கு
ந்செவிசாற்றிய
சுமித்ரா தேவியின்
புதல்வரும்
சங்குணசாலியுமாகிய
லக்ஷ்மணன்

भूयः
दुःखसमाविष्टः
दुःखितं
रामं
अब्रवीत्

முன்னிலும்திகமாய்
துக்கத்தில் மூழ்கியவ
ராய்
துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும்
ராம
பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார்.

न स्वयं कामकारेण तां त्यक्त्वाऽहमिहागतः । प्रचोदितस्तथैवायं स्वस्वकाशमिहागतः ॥

अहं
तां
त्यक्त्वा
स्वयं
कामकारेण
इह
आगतः न

"நான்
அவளை
கிட்டுவிட்டு,
எனது
மனோபிஷ்டமாய்
இங்கிடத்திற்கு
வந்தேனெனில்,

तथा एव
उग्रैः
प्रचोदितः
स्वस्वकाशं
इह
आगतः

அவனாலேயே
அசுறையுமான வன்
மொழிகள் கொண்டு
தூத்தப்பட்டவனாய்
தேவரீர் சன்னிதிக்கு
இப்பொழுது
வந்தேன்.

आर्येणैव पराकुष्टं हा सीते लक्ष्मणेति च । परिव्राहीति यद्वाक्यं मैथिल्यास्तच्छ्रुतिं गतम् ॥

हा सीते
इति च
लक्ष्मण
परिव्राहि
इति
यत्
वाक्यं

"ஓ சீதே!
என்று கூறியும்
'ஓ லக்ஷ்மண!
஀ வந்து உதவிபுரி'
என்றதாகிய
எந்த ஒரு
சொல்

आर्येण
इव
पराकुष्टं
तत्
मैथिल्याः
श्रुतिं
गतम्

பூத்யாகிய தேவர்
போலவே, [நான்
சங்குலால் கவப்பத்
தது [தேர்;
சொப்பாட்டாய்
செவ்வில் [அடைய
கிழுந்தது.

सा तर्मात्स्वरं श्रुत्वा तव स्नेहेन मैथिली । गच्छ गच्छेति मामाह रुदन्ती भयविक्रवा ॥

सा
मैथिली
त
आत्मेस्वरं
श्रुत्वा
तव

"அந்த
சொப்பொட்டியவர்
அந்த
அழகைக்குரலை
கேட்டு,
தேவரிடத்திலுள்ள

स्नेहेन
भयविक्रवा
रुदन्ती
मां
गच्छ गच्छ इति
आह

பத்திமையால் [அ,
பயத்தால் மேம்பதக்-
கதரிடமுதுகொண்டு
என்னப்பார்த்து
'நீ போயென்று' பல
சொன்னாள். [முறை

प्रचोद्यमानेन मया गच्छेति बहुशस्तथा । प्रयुक्ता मैथिली वाक्यामिदं त्वप्रत्ययान्वितम् ॥

तथा
बहुशः
गच्छ इति
प्रचोद्यमानेन
मया
मैथिली

"அவனால்
பலமுறை
"நீ போம்" என்று
அக்குரலிக்கப்படும்
என்னால்
சொல்லப்பட்டவர்

इदं
त्वप्रत्ययान्वितं
वाक्यं
प्रयुक्ता

இதுமரும
{ தேவரிடைய பெரு
மைய நன்குள்ள
கக்காட்டுகிறதாகிய
சொல்ல
சொல்லப்பட்டவர்.

न तत् पश्याम्यहं रक्षो यदस्व भयमानयेत् । निर्हता भव नास्त्येतत्केनाप्येवमुदाहृतम् ॥

அஸ்வ   “ இவருக்கு
 भयं   ஆபத்தை
 यत्   எவனொருவன்
 आनयेत्   விளைவிப்பதோ,
 तत्   அப்படிப்பட்ட
 रक्षः   அரக்கனை
 अहं   நான்
 न पश्यामि   பார்க்கவில்லை.

एतत्   இது
 न अस्ति   ஒன்றுமில்லை;
 केन अपि   எவனோ ஒருவனாலே
 एवं   இப்படி
 उदाहृतं   கூலப்பட்டிருக்கிறது
 निर्हता   கவலையில் மனதைச்
                                  செலுத்தாதவனாய்
 भव   இருக்கும்.

विगर्हितं च नीचं च कथमायौऽभिधास्यति ।

सीते   “ அயோனிகையே!
 विदशान् अपि   தேவர்களை யும்கூட
 यः   எவரொருவர்
 लायेत्   கைகொடுத்துக் காப்
                                  பாரோ, அந்த
 धार्यः   புருஷனாத்தவர்

ब्राह्मि वचनं सीते यस्मायेत्तिदशानपि ॥

विगर्हितं च   பழிக்கத்தக்கதும்
 नीचं च   அற்பமாயிருக்கிற
 लाहि   ‘நீ என்னைக் காப்’
 इति   என்கிற [பாற்று]
 वचनं   சொல்லி
 कथं अभिधास्यति   எப்படி சொல்வார்?

किं निमित्तं तु केनापि भ्रातुरालम्ब्य मे स्वरम् । राक्षसेनेरितं वाक्यं लक्ष्मण ब्राह्मि मासिति ॥

केन   “ எவனோ ஒரு
 राक्षसेन अपि   ராக்ஷஸனுலேயே
 किं निमित्तं तु   என்ன உத்தேச
 मे   எனது [மாயோ
 भ्रातुः   தம்பையனான
 स्वरं   குரலை
 आलम्ब्य   எடுத்துக்கொண்டு

लक्ष्मण   ‘லக்ஷ்மணா!
 मां   என்னை
 लाहि   நீ வந்து காப்பாற்று’
 इति   என்னும்
 वाक्यं   சொல்
 ईरितम्   சொல்லப்பட்டிருக்
                                  கிறது.

न भवत्या व्यथा कार्या कुनारीजनसेविता

कुनारीजनसेविता { “ சாதாரணப்பெண்
                                   பிள்ளைகளுக்கு சா
                                   மான்யமாய் உண்டா
 व्यथा   கலவரம் [கும்

॥ १३ ॥

भवत्या   பெருமாட்டியாகும்
 न कार्या   தேவாரால்
                                   கொள்ளத்தக்க
                                   தன்னு.

अलं वैकुण्ठ्यमालम्ब्य स्वस्था भव निरुत्सुका । न सोऽस्ति त्रिषु लोकेषु पुमान् वै राघवं रणे ॥

जातो वा जायमानो वा संयुगे यः पराजयेत्

॥ १४ ॥

वैकुण्ठ्यं   “ கலவரத்தை
 आलम्ब्य   கொண்டு,
 अलं   இதுவரை ஆனது
                                   போதும்.

स्वस्था   மனநிம்மதை பெற்ற
                                   வராய்

निरुत्सुका { மனச்சஞ்சலத்திற்கு
                                   முற்றிலுமிடம்கொ
                                   டாதவராகி

भव   இரும்.
 राघवं   ஸ்ரீராமரை
 रणे   போர்க்களத்தில்
 संयुगे   போரில்
 यः पुमान्   எந்த ஒருவன்

जातः वा	{ ஏற்கனவேயுண்டாயி ருக்கிறவனென்ற னும் சரி	पराजयेत्	வெல்லுவானே,
जायमानः वा	உண்டாகிறவனென் னானும் சரி	सः	அப்படிப்பட்டவன்
		त्रिषु	மூன்று
		लोकेषु वै	உலகங்களிலும்
		न अस्ति	இல்லை.

न जय्यो राघवो युद्धे देवैश्शकपुरोगमैः ॥ १५ ॥

शकपुरोगमैः	“இந்திரனைத் தலை மைபார்களுடைய	युद्धे	போரில்
देवैः	தேவர்களாலும்	राघवः न जयः	ஸ்ரீராமர் வெல்லமுடிந் தவரன்று”.

एवमुक्ता तु वैदेही परिमोहितचेतना । उवाचाश्रूणि मुञ्चन्ती दारुणं मामिदं वचः ॥ १६ ॥

एवं	“மேற்கண்டவாறு	अश्रूणि	கண்ணீரை
तु	இவ்விஷயத்தில்	मुञ्चन्ती	பெருகவிட்டுக் கொண்டு,
उक्ता	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்ட	मां	என்னைப்பார்த்து
वैदेही	சிதாப்பிராட்டியார்	दारुणं	அசுறையமாகிருக்கும்
परिमोहितचेतना	முற்றிலும் உள்ளம் கலங்கினவளாகி	इदं वचः	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

भावो मयि तवात्यर्थं पापभावो निवेशितः । विनष्टे भ्रातरि प्राप्तुं न च त्वं मामवाप्स्यसि ॥

मयि	“என்னிடத்தில்	त्वं	நீ,
तव	உனக்கு	भ्रातरि	தமையன்
अत्यर्थं भावः	மிக ஆசை.	विनष्टे च	மாண்டபின்னரும்
प्राप्तुं	அடைவதற்கு	मां	என்னை
पापभावः	தித்தொழிலுக்கு மன	न अवाप्स्यसि	அடையமாட்டாய்.
निवेशितः	தைதொழுத்திலிட்ட		

सङ्केताद्भस्तेन त्वं रामं समनुगच्छसि । क्रोशन्तं हि यथात्यर्थं नैनमभ्यवपश्यसे ॥ १८ ॥

अत्यर्थं	“மிகவும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
क्रोशन्तं	கதறிக்கூவும்	भस्तेन	பாடுகொடு
एनं	இவரை [கின்றனை	सङ्केताद्	செய்தகொண்டிருக் கும் சூழ்ச்சியால்
न अभ्यवपश्यसे	நீ அடையாதிருக்-	समनुगच्छसि	தொடர்ந்துவந்திருக் கின்றனை.
यथा हि	என்கிறபடியால்தான்		
त्वं	நீ		

रिपुः प्रच्छन्नचारी त्वं मदर्थमनुगच्छसि । राघवस्यान्तरप्रेषुस्तथैनं नाभिपश्यसे ॥ १९ ॥

त्वं	“நீ	मदर्थं	என்னை உத்தேசித்து
प्रच्छन्नचारी	நல்லவனெனநடிக்கும்	अनुगच्छसि	நீ பின்னுடர்ந்து வந்தி ருக்கின்றனை
रिपुः	சுத்துரு	तथा	அப்படியிருப்பதால்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	एनं	இவரிடம் [தான்
अन्तरप्रेषुः	முடிவை பிரார்த்திப்ப வனாய்	न अभिपश्यसे	போகாதிருக்கின்றனை”

एवमुक्तो हि वैदेह्या संख्यो रक्तलोचनः । क्रोधान् प्रस्फुरमाणोऽपि आश्रमादभिनिर्गतः ॥

वैदेह्या	“வைதேகியாரால்	रक्तलोचनः	கண்கள் சிவந்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	प्रस्फुरमाणोऽपि	உதடுகள் துடிக்க
उक्तः	சொல்லப்பட்ட நான்,	संख्यः	கலவரமடைந்தவனாய்
हि	அதனால்	आश्रमान्	ஆசிரமத்திலிருந்து
क्रोधान्	கோபத்தால்	अभिनिर्गतः	வெளிப்புறப்பட்டு விட்டேன்.”

एवं ब्रुवाणं सौमित्रि रामः सन्तापमोहितः । अवर्षादुष्कृतं सौम्य तां विना यन्वमागतः ॥
जानन्नपि समर्थं मां रक्षसां विनिवारणे । अनेन क्रोधवाक्येन मैथिल्या निःसृतो भवान् ॥

सन्तापमोहितः	மனவேதனயால் மெய்	जानन् अपि	உள்ளபடி அறிந்தவ
रामः	ஸ்ரீராமர் [மறந்திருந்த,		னாயிருக்கையில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	मैथिल्या	ஜானகியினுடைய
ब्रुवाणं	மொழியும்	अनेन	இந்த
सौमित्रि	சக்திமணரைப் பார்	क्रोधवाक्येन	கோபமொழியைக் கொண்டு
अवर्षात्	பின்வருமாறு மொழி	निःसृतः	வெளிப்புறப்பட்டு
मां	“என்னை [ந்தார்.	त्वं	நீ
रक्षसां	அரக்கர்களை	तां विना	அவளைத் தனிமையில்
विनिवारणे	அணுகவிடாது செய்	आगतः	வந்துவிட்டனை [விட்டு
	வதில்	सौम्य	குழந்தாய்!
समर्थं	சக்தியுடையவனாய்	यत्	அந்த இது
भवान्	நீ	दुष्कृतं	தப்பான காரியம்.

न हि ते परितुष्यामि त्यक्त्वा यद्यासि मैथिलीम् । क्रुद्धायाः परुषं श्रुत्वा स्त्रियाश्च त्वमिहागतः ॥

क्रुद्धायाः	“சினக்கொண்டிருந்த	मैथिलीं च	ஜானகியையும்
स्त्रियाः	பெண்பிள்ளையினது	त्यक्त्वा	தனியில் விட்டுவிட்டு,
परुषं	கொடிய சொல்லை	यसि	நீ வந்துசேர்ந்திருக் கின்றனை.
श्रुत्वा	பெருமைப்படுத்தி,		
इह	நிகு	यन्	ஆனதுபற்றி
अं	நீ	तं हि	உன்னையும்கூட
आगतः	வந்துவிட்டனை.	न परितुष्यामि	நான் மெச்சவில்லை.

सर्वथा त्वपर्णातं ते सीतया यत्प्रचोदितः । क्रोधस्य वशमापन्नो नाकरोः शासनं मम ॥

सीतया	“சிதையால்	अकरोः न	நீ செய்வத் தவறியிட
प्रचोदितः	அனுப்பிவிடப்பட்டவ	तं तु	உனக்கு [ட்டனை.
क्रोधस्य	கோபத்திற்கு [னாய்,	यत्	அந்த இது
वशं आपन्नः	ஆளாகி	सर्वथा	எப்படிப்பார்க்கதானும்
मम	எனது	अपनीतम्	வலபாவமிருத்ததாக ஆகிறது.
शासनं	உத்திரவை		

असौ हि राक्षसः शेते शरणाभिहतो मया । मृगरूपेण येनाहमाश्रमादपवाहितः ॥ २५ ॥

மூரூபேண	“மான்டுகூபதம் கொண்ட	அசௌ	இந்த
யேன	எவனுள்	ராட்சச: ஹி	அரக்கன் தான்,
ஆஹ்மாத்	ஆசிரமத்திலிருந்து	மயா	என்னால்
அஹ்	நான்	சரண	பாணத்தால்
அபவாஹித:	{ ஏமாற்றி வெகுதூரம் இழுத்துச் செல்லப் பட்டேனே,	அபிஹித:	அடிபுண்டவனுப்,
		சேதே	மான்டுகெக்கினான்.

विकृष्य चापं प्रणिधाय सायकं सलीलवाणेन च ताडितो मया ।

मार्गी तनुं त्यज्य सविक्रवस्वरो बभूव केषूरधरः स राक्षसः ॥ २६ ॥

ச:	“அவன்,	ताडितः	அடிக்கப்பட்டவனுய்
चापं	கிணை	मार्गी	மாரி
विकृष्य	வளைத்து	तनुं	உருவத்தை
सायकं	பாணத்தை	त्यज्य	கிட்டு
प्रणिधाय	தொடுத்து,	केयूरधरः	தேவன்வளைவளரித்த
मया	என்னால்	सविक्रवस्वरः	பரிதரபமான குரலோடு கூடிய
सलील- } वाणेन च }	{ கிணைவாட்டாய் போட ப்பட்ட ஒரு பாணத் தினாலேயே	ராட்சச:	அரக்கனாக
		बभूव	தொன்றினான்.

अराहतेनैव तदाऽऽर्तया गिरा स्वरं ममालम्ब्य सुदूरसंश्रवम् ।

उदाहृतं तद्वचनं सुदारुणं त्वमागतो येन विहाय मैथिलीम् ॥ २७ ॥

तदा	“அப்பொழுது	वचनं	மொழி
अराहतेन एव	பாணத்தால்வாய்க்க அவனுலேயே	सुदूरसंश्रवं	வெகுதூரம் கேட்கும் வண்ணமாய்
मम	எனது	उदाहृतं	உவப்பட்டது.
स्वरं	குரலை	येन	இதனுலேயே
आलम्ब्य	அணுமித்து,	त्वं	நீ
आर्तया	கந்தடமன	मैथिली	மேயிலையை
गिरा	சொற்கொண்டு	विहाय	தனித்தகிட்டு,
सुदारुणं	நிகக்கவாய்முண்டாக்	आगतः	வந்துசென்றிருக் கினாய்”.
तत्	அந்த [கும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकोनषष्ठितमः सर्गः ॥

पष्ठितमः सर्गः—அறுவதாவது எங்கும் || ६० ||

श्रीरामलक्ष्मणयोः पर्णशालागमनम्—ராமலக்ஷ்மணர்கள் சூத்ரமத்திற்கு வருவது.

भृशमात्रजमानस्य तस्याधोवामलोचनम् । प्रास्फुरच्चास्वलद्रामो वेपथुश्चाप्यजायत ॥ १ ॥

आवजमानस्य	திரும்பிவந்துகொண்	प्रास्फुरत्	தடித்தது.
तस्य	அவருக்கு [புருந்த	रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்
अधोवामलोचनं च	இடதுகண்ணின் நீழி மையும்	अस्वलत्	தடுமாற்றமடைந்தார்.
भृशं	விட்டுவிட்டு	वेपथुः च	உடல் நடுக்கமும்
		अजायत	உண்டாகிற்று.

उपालक्ष्य निमित्तानि सोऽशुभानि मुहुर्मुहुः । अपि क्षेपं तु सीताया इति वै व्याजहार च ॥

सः	ஆவர்	क्षेपं	நீங்கு கிளை யாமை,
निमित्तानि	சகுணங்களே	अपि तु	எற்பெடுமோ
अशुभानि	அசுபங்களே குதிக் கின்றவைகளாய்;		என்னமோ ?
उपालक्ष्य	கவனித்து,	इति च	என்று சொல்லிக்கொ
सीतायाः	" சீதைக்கு	मुहुः मुहुः	பன்முறை [ண்டே
		व्याजहार वै	வாய்விட்டுக் கதறினார்.

त्वरमाणो जगामाय सीतादर्शनलालसः । शून्यमावसस्य दृष्ट्वा बभूवोद्विगमानसः ॥ ३ ॥

आवस्य	பர்ணசாலை	सीतादर्शन-)	சீதையைக் கண்டுபிடி
शून्यं	குன்யமாயிருப்பதாய்	लालसः)	க்க ஆத்திரத்துடனி
दृष्ट्वा	கவனித்து		ருப்பவராய் [ராய்
उद्विगमानसः	மனம் கொந்தவராய்,	त्वरमाणः	அவசரப்படுகின்றவ-
बभूव	ஆயினார்.	जगाम	அங்குமிங்கும்
अथ	இப்பொழுது		போனார்.

उद्धमन्निव वेगेन विक्षिपन्नपुनन्दनः । तत्र तत्राटनस्थानमभिवीक्ष्य समन्ततः ॥ ४ ॥

ददर्श पर्णशालां च सीतया रहितां तदा । श्रिया विरहितां ध्वस्तां हेमन्ते पश्चिनीमिव ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	तत्र	அப்பொழுது
विक्षिपन्	மனம் சிதறியவராய்,	सीतया रहितां	சீதையின்லா திருக்கிற
वेगेन	ஆத்திரத்தால்	पर्णशालां	பர்ணசாலையை
उद्धमन् इव	அங்குமிங்கும் சென்றுகொண்டே	हेमन्ते	பனிக்காலத்தில்
उटनस्थानं	பர்ணசாலையை	श्रिया विरहितां	அழிகொழிந்து
तत्र तत्र	அங்குமிங்கும்	ध्वस्तां	அழிந்துபோன
समन्ततः च	எங்குமே	पश्चिनी इव	தாமரை நுடையோ
अभिवीक्ष्य	தேடிப்பார்த்து,	ददर्श	விருக்கிறதாய் எண்ணினார்.

ருத்னமபிவ ஶ்வேத் ம்யானபுஷ்பமூர்த்விஜம் । ஶ்ரியா விஹீனம் விஹ்வஸ்தே சந்த்யக்தவனதேவதம் ॥ 6 ॥
 விபக்ரீர்ணாஜினகூரம் விபவித்யூர்த்விஜம । ஶ்ரியா ஶூன்யம் நிஜஸ்தானம் விலலாப சுது:ஸித: ॥ 7 ॥

நிஜஸ்தானம்	தனது இருப்பிடத்தை	சந்த்யக்தவனதேவதம்	வனத்தேவதைகளில்லா
ஶூன்யம்	சூன்யமாக		மற்றிருப்பதாயும்,
ஶ்வே:	மாக்களை	விபக்ரீர்ணா-)	செதற்கிடங்கூடும் மாண்
ருத்னம்	அழகு கொண்டு	விபகூரம்)	தொல்களையும் தர்ப
	பதை		பைகளையுமுடைய
			தாயும்,
ஶ்வ	பொலிருப்பதாயும்	விபவித்யூ-)	தாதுமாறும் கிடக்
ம்யானபுஷ்ப-)	வாட்டமுற்ற புஷ்பம்	ஶ்வேர்த்வி)	கூடும் தர்ப்பாசனங்
மூர்த்விஜம்)	களையும், மாண்களையும், பறவைகளையுமுடையதாயும்		கையுடையதாயும்,
ஶ்ரியா விஹீனம்	ஒன்றிருந்தியதாயும்,	ஶ்ரியா	வனத்தி,
விஹ்வஸ்தே	அவங்கொலையாற்றும்	சுது:ஸித:	மிக மனவேதனைப்படு
	பதாயும்,		கின்றவராய்
		விலலாப	பின்வருமாறு
			புகழ்பெற்ற.

ஹிதா மூதா வா நஷ்டா வா பக்ஷிதா வா பக்ஷித்யதி । நிஜீனாஸ்யத வா மூர்த்யத வா வனமாஸிதா ॥ 8 ॥

ஹிதா	“அவன் இருக்கிறான்”	பக்ஷித்யதி வா	அவன் இருக்கிறான்”
மூதா வா	“அவன் இருக்கிறான்”	மூர்த்யத வா	அவன் இருக்கிறான்”
நஷ்டா வா	“அவன் இருக்கிறான்”	வனமாஸிதா	அவன் இருக்கிறான்”
பக்ஷிதா	“அவன் இருக்கிறான்”		

மூதா விசேது புஷ்பாணி கலாந்யபி ஹி வா ஶூன: । அந்வா பக்ஷிநி யாதா ஜலார்த்தம் வா நதி: மூதா ॥ 9 ॥

புஷ்பாணி ஹி	“அவன் இருக்கிறான்”	யாதா அந்வா	அவன் இருக்கிறான்”
கலாந்யபி	பழங்கலையும்		அவன் இருக்கிறான்”
விசேது	பறிக்க	ஜலார்த்தம்	தீர்த்தம் கொண்டுவர
ஶூன: மூதா வா	மீளவும் போயிருக்கிறான்”	நதி:	சேக்கு
	அவன் இருக்கிறான்”	மூதா வா	அவன் இருக்கிறான்”

யந்நாந்மூர்த்யமாஸிதாஸ்து நாஸசாத் வனே ஶ்ரியாம் । ஶோகரக்தக்ஷண: ஶோகாஹ்மத இவ லக்ஷயே ॥ 10 ॥

யந்நாந்	“அவன் இருக்கிறான்”	ஶோகரக்தக்ஷண:	மனவேதனைபால்
மூர்த்யமாஸிதா	காதலினை	ஶோகாஹ்மத	வெறிபிடித்தவர்போ
ஸ்து	காட்டில்		வரும்
ஶ்ரியாம்	தேவத்தொண்டி	லக்ஷயே	அவரால் சிவந்த கண்
நாஸசாத்	கண்டாசில்லை. [மவர்,		கருந்தவராயும்
வனே	அதற்கும்		காணப்பட்டார்.

दृष्ट्वाद्दृशं प्रधावन् स गिरेश्चाद्रिं नदाब्जदीम् । बभूव विलपन् रामः शोकार्णवपरिप्लुतः ॥

ச:	அந்த	கிர:	ஓர் மலைவிலிருந்து
ராம:	ஸ்ரீராமர்	அட்ரி	மற்றொரு மலைக்கும்
शोकार्णव-	சோகசாகாத்தில் முந்	नदाब्	ஓர் நதிகிலிருந்து
परिप्लुतः }	றியும் ஒழுகியவராய்	नदी	மற்றொரு நதிக்கும்
विलपन्	புலம்பிக்கொண்டே	प्रधावन् च	அலைந்தோடுகின்றவ
बभूव	ஓர் மரத்தினின்று		ராமும்
वृक्षं	மற்றொருமரத்திற்கும்	बभूव	இருந்தார்.

अपि कश्चिच्चया दृष्टा सा कदम्बप्रिया मम । कदम्ब यदि जानीषे शंस सीतां शुभाननाम् ॥

कदम्ब	"கதம்பவிருக்தமே!	शुभाननां	ஆழகுற்ற முகமு
कदम्बप्रिया	கதம்பபுஷ்பத்தில்		பைய
सा	அவள் [ஆகைபுள்ள	सीतां	சீதைமைய
त्वया	உன்னால்	जानीषे यदि	நீயறிவாயாகில்,
दृष्टा कश्चि अपि	பார்க்கப்பட்டாளா	मम	எனக்கு
	என்ன?	शंस	சொல்லு.

स्निग्धपल्लवसङ्काशा पीतकौशेयवासिनी । शंसस्य यदि वा दृष्टा विल्व विल्वोपमस्तनी ॥

विल्व	பில்வமாமே!	विल्वोपम-}	விலவப்பழக்களை நிக
		स्तनी }	ர்ந்த உதனங்களைப்
स्निग्धपल्लव- }	மனதைக் கவரும் தளி		பையனுமான
सङ्काशा }	ரை நிகர்த்தவளும்		அவள்
पीतकौशेयवासिनी	மஞ்சள் பட்டாடை	दृष्टा यदि वा	உன்னால் பார்க்கப்பட்
	புடித்தியவளும்		டவளாக ஆகில்
		शंसस्य	நீ எனக்குச் சொல்ல
			க்கடவாய்.

अथवाऽर्जुन शंस त्वं प्रियां तामर्जुनप्रियाम् । जनकस्य सुता भीरुर्यदि जीवति वा न वा ॥

अर्जुन	"மருதமாமே!	न वा	இல்லையென்றாலும்
भीरुः	கொழு மனத்தின	अर्जुनप्रियां	மருத புஷ்பத்திலானை
जनकस्य	ஐனகரின் [வாகிய	सां	அந்த [புள்ள
सुता	மகள் [என்றாலும்	प्रियां	காதலிப்பவற்றி
जीवति वा यदि	உயிருடனிருக்கிறு-	त्वं	நீ
अथवा	அல்லது	शंस	உள்ளபடி சொல்லு.

ककुभः ककुभोरुं तां व्यक्तं जानाति मैथिलीम् । यथा पल्लवपुष्पाक्षयो भाति शेष वनस्पतिः ॥

एषः	"அந்த	ककुभोरुं	கருமருதுபோன்ற
ककुभः	கருபமெனும் கருமரு		துடைகளையுடைய
वनस्पतिः	மரம் [தென்ற	तां	அந்த
पल्लवपुष्पाक्षयः	துகள்களும் புஷ்பக்	मैथिलीं	ஜாஸிமைய
	களும் நினைத்து	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
भाति	விளங்குகிறது.	जानाति	அது கண்டு நிற்கிறது.
यथा हि	அப்படியிருப்பதால்		

भ्रमरैरुपगतां तथ यथा द्रुमवरो हयम् । एष व्यक्तं विजानाति तिलकस्तिलकप्रियाम् ॥१६॥

அய் துமவர: "இந்த மரங்கலிற்சிற
திலக: திலகவிருகதும் [ந்த
அமரே: வண்ணுகளால்
உபகாத: பாடப்பெற்று விளங்
குறித்து.

एष: இது,
तिलकप्रियां திலகத்திலகமாகவுள்ள
வ்யக்த் அதுவே
विजानाति हि சந்தேகமின்றி
உன்னபடி அறித்திருக்
கிறது.

यथा च अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम् ।

अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम् । त्वन्नामानं कुरु क्षिप्रं प्रियासंदर्शनादि माम् ॥१७॥

शोकापनुद "சோகத்தைத் தீர் போக
கடிக்கும்

क्षिप्रं நுப்பவே
प्रियासंदर्शनात् हि காத்தலையைக் காண்பி
சிப்பதால்

अशोक अशोकாகலிருகதமே!
शोकोपहतचेतसं சோகத்தால் தளிக்கும்
मां என்னை [மனமுடைப

त्वन्नामानं உன் பெருமையையென
कुरु செய். [(அசோகனாய்)

यदि ताल त्वया दृष्टा पकतालफलस्तनी ।

कथयस्व वरारोहां कारुण्यं यदि ते पयि ॥

ताल "பனைமரமே!
त्वया உன்னால்
पकताल- } கன்கு பழுத்த பனம்
फलस्तनी } பழுக்களை நிகர்த்த
கொண்ககளைபுடை
ப ஆவன்,
பார்க்கப்பட்டவளாக
दृष्टा यदि { இருக்கும்பகைத்தி
லும்,

ते உனக்கு
पयि என்னிடத்தில்,
कारुण्यं यदि பக்தி உண்டெனில்,
वरारोहां ஸ்திரீ தனமாகுமவ
கோப்பற்றி,
कथयस्व விளக்க விளம்பு.

यदि दृष्टा त्वया सीता जम्बु जाम्बूनदप्रभा । प्रियां यदि विजानीषे निःशङ्कं कथयस्व मे ॥

जम्बु "நாவல்மரமே!
जाम्बूनदप्रभा எவர்க்கு நிறமுற்று
सीता சிதை | விளக்கும்
त्वया உன்னால்
दृष्टा यदि { பார்க்கப்பட்டவளாக
இருக்கும்பகைத்தி
லும்,

प्रियां காத்தலையப்பற்றி
विजानीषे } எதேனும் சேயர்க்கிருக்
यदि } கெடும் என்கிறபகை
த்திலும்,
मे எனக்கு
निःशङ्कं எகையுமொரீக்காது,
कथयस्व விளக்க விளம்பு.

अहो त्वं कर्णिकाराय सुपुण्यैः शोभसे भुशम् । कर्णिकारप्रिया साध्वी शंस दृष्टा प्रिया यदि ॥

अहो कर्णिकार "ஓ சர்க்கொன்றை
अप्य இப்பொழுது[மரமே!
सुपुण्यै: கல்ல புஷ்பங்களால்
त्वं ||
भुशं மிக்க
शोभसे அழகுவாய்ந்து விளங்
குறிப்பினி.

कर्णिकारप्रिया { சர்க்கொன்றைப் புஷ்ப
பங்களினாலாயுள்ள
வனும்,
साध्वी புண்மயசுபுமரன
प्रिया என் காத்தலி,
दृष्टा यदि பார்க்கப்பட்டவளாக
இருக்கும்பகைத்தில்
शंस விளக்க விளம்பு."

चूतनीपमहासालान् पनसान् कुरवांस्तथा । दाडिमानपि तान् गत्वा दृष्ट्वा रामो महायशः ॥
मल्लिकामाधवांश्चैव चम्पकान् केतकीस्तथा । पृच्छन्नावां वने भ्रान्त उन्मत्त इव लक्ष्यते ॥

ராம: வேலாழிதராமனென
மஹாயசா: த்ரிவேலாகப்பெரித்தி
பெற்ற
ராம: ஸ்ரீராமர்,
வனே காட்டில்
தான் அந்த
சூதனிப- } மர, கடம்பு, பெரி
மஹாசாலா } ஆச்சாமரங்களையும்,
பனசாந் பலரமரங்களையும்,
குவாந் ததா மருதாணிமரங்களையும்,
தாடிமான அபி மர, தள மரங்களையும்,

மலிகா: வ மல்லிகைக்கொடிகளை
யும்,
மாபவ: எவ முல்லைக்கொடிகளை
யும்,
சம்பகாந் சம்பகமரங்களையும்,
கேதகி: ததா தாண்டாமரங்களையும்
மாவா கிட்டி
தூதா பார்த்து
பூஷந் ஆன: விழுவிக்கொண்டே
புத்தி சித்தி
உன்மத: இவ வெறிபிடித்தவர்போல
லக்ஷயதே காணப்பட்டார்.

अथ वा मृगशावाक्षीं मृग जानासि मैथिलीम् । मृगविप्रेक्षणी कान्ता मृगीभिः सहिता भवेत् ॥

மூர "மாணே!
மூரவிபேக்ஷணி மா ன்களைப்போல்
விழிக்கும்
காந்தா என் காந்தவி
மூரீभि: பெண்மா ன்களோடு
சஹிதா கூடி இருப்பவளாய்

भवत् अथ இருப்பனே.
மூரவாக்ஷி மா ன்குட்டிகள் போன்
த கண்களுற்ற
மேயிலி ஜானகியைப்பற்றி
ஜானாசி வா நீ ஏதேனும்
அறிவாயோ?

गज सा गजनासोरुयदि दृष्टा त्वया भवेत् । तां मन्ये विदितां तुभ्यमाख्यादि वरवारण ॥

वरवारण { "நற்குளத்தில் பிறந்த
பாணிகளிலொன்று
கிப
गज பாணியே!
तां அவளை
तुभ्य உனக்கு
विदितां தெரிந்தவனாக
मन्ये நினைக்கிறேன்.

गजनासोरु: { பாணைத்துகிண்ககள்
போன்ற துண்டுகளை
யுண்டவ
सा அவன்,
त्वया உன்னால்
दृष्टा பார்க்கப்பட்டவனாக,
भवत् यदि இருக்கும்படியானதில்
आख्यादि நீ விளக்க வினம்பு.

शार्ङ्गल यदि सा दृष्टा प्रिया चन्द्रनिभानना । मैथिली मम विस्मयः कथयस्व न ते भयम् ॥

சார்ங்கல "புலியே!
சா அந்த
சந்த்நிபானநா சந்த்நினை நிகர்த்த மு
கமுண்டவகளும்
मम என்னு
प्रिया காதலியுமாகிய
मैथिली ஜானகி,

दृष्टा यदि பார்க்கப்பட்டவளாய்
ஆகில்,
विस्मयः என்கார் சித்தனாய்
कथयस्व நீ எல்லாவற்றினையும்
न உனக்கு சொல்லு.
भयम् மந்தவர்களிடமிருந்து
ஆபத்தென்பது
न உண்டாகமாட்டாது.

किं धावसि प्रिये नूनं दृष्टाऽसि कमलेक्षणे । वृक्षैराच्छाद्य चात्मानं किं मां न प्रतिभाषसे ॥

கமலேக்ஷணே	“தாமரைமீதுழிபா ன்ற கண்களுற்ற	आत्मानं	உன்னை
प्रिये	காதலியே!	वृक्षैः	மரக்களால்
नूनं	இப்பவும்	आच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு,
दृष्टा असि	கண்முன்னிருக்கின்	मां च	என்னிடமும்
किं	ஏன் [ரூய்.	किं	ஏன்
धावसि	ஓடுகிறாய்?	न प्रतिभाषसे	வார்த்தையாடாதி ருக்கின்றனை.

तिष्ठ तिष्ठ वरारोहे न तेऽस्ति करुणा मयि । नात्यर्थं हास्यशील्याऽसि किमर्थं मामुपेक्षसे ॥

वरारोहे	“அம்மணி!	मयि	என்னிடத்தில்
तिष्ठ तिष्ठ	பொது; பொது;	करुणा	கருணை
मां	என்னை	अस्ति न	இல்லையா என்ன?
किमर्थं	ஏன்	अत्यर्थं	அளவுமீறிக்
उपेक्षसे	கிட்டுப்பிரிந்திருக்	हास्यशीला	பரிவாசத்தினிடுபட்
ते	உனக்கு [கின்றனை?	असि न	நீ இராதி. [உவளாய்

पीतकौशेयकेनासि सूचिता वरवर्णिनि । धावन्त्यपि मया दृष्टा तिष्ठ यद्यस्ति सौहृदम् ॥

वरवर्णिनि	“ஸ்.தீர தன்னமே!	मया	என்னால்
पीतकौशेयकेन	மஞ்சள்பட்டாடை யால்	दृष्टा	நீ பார்க்கப்பட்டவ ளாகிறாய்.
सूचिता	கண்டுபிடிக்கப்பட்ட	सौहृदं	அன்பு
असि	இருக்கிறாய். [வளராய்	यदि अस्ति	உண்டெனில்;
धावन्ती अपि	ஓடிக்கொண்டிருப்பவ ளாயிருக்கக்கூறிலும்	तिष्ठ	தூடாமல் தன்.

नैव सा नूनमथवा हिंसिता चारुहासिनी । कुरुं प्राप्तं न मां नूनं यथापेक्षितुमर्हति ॥

सा	“ஆவன்	अथवा	ஒருக்கால்
न एव	{ இல்லைதான்; காண மல் போய்விட்டாள் தான்.	हिंसिता	வேதனைப்படுத்தப் பட்டாளா என்ன
चारुहासिनी	அழகிய புன்னகையு டையவளாகுமவள்	कुरुं	கட்டத்தை [மோ?
नूनं	இப்பொழுது	प्राप्तं	அடைந்திருக்கும்
		मां उपेक्षितुं यथा	என்னை கிட்டுப்பிரிந் மாட்டாள். [திருக்க தின்னாம.
		अर्हति न	
		नूनं	

व्यक्तं सा भक्षिता बाला राक्षसैः पिशिताशनैः । विभज्याद्भानि सर्वाणि मया विरहिता मिया ॥

मया विरहिता	“என்னைகிட்டு பிரிந்த	अद्भानि	அவயவங்கள்
सा बाला	ஆந்த பேதையாகிய	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
प्रिया	காதலி	विभज्य	துண்டித்து;
पिशिताशनैः	பிசிந்த வணர்களாகிய	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
राक्षसैः	ஆரக்கர்களால்	भक्षिता	புஜித்துகிடப்பப் டான்.

नूनं तच्छुभदन्तोष्ठं सुनासं शुभकुण्डलम् । पूर्णचन्द्रमिव अस्तं मुखं निष्पभतां गतम् ॥ ३१ ॥
 भक्षितं भयशीलाक्षं सास्रपाताविलेक्षणम् । सा हि चम्पकवर्णाभा ग्रीवा मैवेयशोभिता ॥
 कोमला विलपन्त्यास्तु कान्ताया भक्षिता शुभा ॥ ३२ ॥

शुभदन्तोष्ठं { “அழகிய பற்களையும்
 உதடுகளையுமுடைய
 தும்,
 சுநாசம் { “அழகிய மூக்கையுடையதும்,
 शुभकुण्डलं { “தேஜோமலமாய் வி
 னங்கும் காதுகளை
 யுடையதும்,
 अस्तं { “மாதிரியாகப்
 पूर्णचन्द्र इव { “பூர்ணச் சந்திரனைப்
 போல
 निष्पभतां { “ஒளி குன்றியிருத்தலை
 गतं { “அடைந்ததும்,
 भयशीलाक्षं { “பயத்தால் சலிக்கும்
 கண்களை யுடையதும்,
 कान्ताया { “தனிப்பெற்றவைக
 लुमाणा { “ஒருமான்

सास्रपाताविलेक्षणं { “கண்ணீர்பெருக்கால்
 கலங்கிய கண்களையு
 டையதுமான
 तव मुखं { “அந்த முகமானது
 भक्षितं नूनं { “தின்னுவிடப்பட்ட
 चम्पकवर्णाभा { “தோ என்னமோ ?
 मैवेयशोभिता { “மம்பகப்பூவின்
 कोमला { “நீறுமுடையதும்
 शुभा { “அட்டிகைகளால் அழ
 सा ग्रीवा { “குற்ற விளக்குகிற
 कान्ताया { “மிருதுவானதும் [தும்
 विलपन्त्यास्तु { “அழகுற்றதுமான
 भक्षिता हि { “அந்த அழுந்து
 कातली { “காதலி [கையிலேயே
 अलपुताकोण्डिरुक् { “அழுதுகொண்டிருக்
 तिननुविडपप { “தின்னுவிடப்பட்
 डतोर Pn { “தோ Pn

नूनं विक्षिप्यमाणौ तौ बाहू पल्लवकोमलौ । भक्षितौ वेपमानायौ सहस्ताभरणाङ्गदौ ॥

पल्लवकोमलौ { “தனிப்பெரல் மிருது
 வானவைகளும்
 वेपमानायौ { “உடுக்கும் வீரல்களை
 யுடையவைகளும்
 सहस्ताभरणाङ्गदौ { “கைவளைகள் தேர்ள்வ
 ளாகள் இவைகளைய
 ளையப்பெற்றவைக
 ளுமான

तौ { “இவ்விரண்டு
 बाहू { “கைகளும்
 विक्षिप्यमाणौ { “உதறப்படுகின்றவை
 कणार्य { “கனாய்
 भक्षितौ नूनम् { “தின்னுவிடப்பட்டன
 त्वोर एன்னमो P { “தோ என்னமோ ?

मया विरहिता बाला रक्षसां भक्षणाय वै ॥ ३४ ॥

बाला { “பேரைறவாகுமவர்
 रक्षसां { “அரக்கர்களுக்கு
 भक्षणाय वै { “உணவிற்காகவா

मया { “என்னால்
 विरहिता { “தனியாய் விட்ட
 पट्टारன் { “பட்டாரன்.

सा वनेऽस्मिन् परित्यक्ता भक्षिता बहुबान्धवा ॥ ३५ ॥

बहुबान्धवा { “பல பந்துக்களையு
 दाय { “டைய
 सा { “ஆவன்
 अस्मिन् { “இந்த

वने { “காட்டில்
 परित्यक्ता { “தனித்துவிடப்பட்ட
 बान्धवा { “வளராய்
 भक्षिता { “தின்னுவிடப்பட்டவர்.

हा लक्ष्मण महाबाहो पश्यसि त्वं मियां कचित् ॥ ३६ ॥

हा लक्ष्मण
महाबाहो
त्वं

“ஆ ஸாந்தமனா!
மகாபாகுவே!
நீ

மியா
ககித்
பச்யசி

காதலியை
எங்கேயாவது
காண்கிறாயா?

हा मिये क गता भद्रे हा सीतेति पुनः पुनः ॥ ३७ ॥

भद्रे
हा मिये
क गता
पुनः पुनः

“உத்தமியாகிய
ஆ காதலி!
எங்குபோய்விட்டாள்?”
பீண்டும் பீண்டும்

हा सीता
इति

“ஐயோ என்ன கஷ்ட
டம் ஆயிப்போனானா
பியாந்தே ஆவாள்.”
என்றெண்ணினார்.

इत्येवं विलपन् रामः पर्यधावदनादनम् । कचिदुद्धमते वेगात् कचिद्विभ्रमते वलात् ॥

कचिन्मत्त इवाभाति कान्तान्वेषणतत्परः ॥ ३८ ॥

रामः

ஸ்ரீராமர்

कान्तान्वेषण-
तत्परः

காதலியைத் தேடுவ
தொண்ணறியே சர்வவு
மாய்க்கொண்டவராய்

वेगात्

ஆன்பினை திசயத்தால்

उद्धमते

நிகழ்த்து நிற்கின்றார்.

कचित्

சிலவிடத்தில்

वलात्

ஆவேசத்தால்

विभ्रमते

நிகழ்ந்து திரிகின்

कचित्

சிலவிடத்தில் [முர்.

मत्तः इव

பைத்தியம்பிடித்த

வன்போல்

आभाति

தோன்றுகிறார்.

स वनानि नदीः शैलान् गिरिप्रस्रवणानि च । काननानि स्य वेगेन भ्रमत्यपरिसंस्थितः ॥

सः

ஆவர்

अपरिसंस्थितः

மனலிம்மதிரில்லாதவ

वेगेन

விவரவில் [ராய்,

वनानि

வனங்களையும்,

नदीः

நதிகளையும்,

शैलान्

மலைகளையும்,

गिरिप्रस्रवणानि च

மலையறுவிகளையும்,

काननानि

ஆடர்ந்த காடுகளையும்

भ्रमति स

சுற்றித்திரிந்தார்.

तथा स गत्वा विपुलं महद्गुहं परीत्य सर्वं त्वय मैथिलीं प्रति ।

अनिष्टिताशः स चकार मार्गणे पुनः प्रियायाः परमं परिश्रमम् ॥ ४० ॥

सः

ஆவர்

मैथिलीं प्रति

ஐரணியை உத்தே

विपुलं

விகாஷமான [சித்து

महद् गुहं

ஆடர்ந்த வனப்பிர

सर्वं

எங்கும் [தேசத்தை

गत्वा तु

சென்றும்

परीत्य अथ

கற்றித்திரிந்தார்

तथा

அப்படியாகியும்

सः

ஆவர்

अनिष्टिताशः

நிறைவேறாத ஆணை

பையுடையவராய்,

पुनः

இன்னும்

प्रियायाः

காதலியை

मार्गणे

தேடுவதில்,

परमं परिश्रमं

மெண்டிய முயற்சியை

चकार

செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

एकपङ्क्तिमः सर्गः—அறுபத்தி ஒன்றாவது ஸர்க்கம் || ௨௧ ||

सीतान्वेषणम्—சீதையைத் தேடுதல்.

दृष्ट्वाश्रमपदं शून्यं रामो दशस्थात्मजः । रहितां पर्णशालां च प्रविद्धान्यासनानि च ॥ १ ॥
அஃதூ ஸ்தா தத்ர வுதேஹி சநிரிஷ்ய ச சர்வஸஃ । உவாச ராமஃ ஸாகுஷ்ய ஸமூஹ ஸுசிரௌ ஸுஜௌ ॥

दशस्थात्मजः	{ दशरथसत्किरवर्त्ति யின் குமாரராய் விளக்கிய	इष्टा	கண்டு,
रामः	சோகாமிராமராகிய	तत्र	அப்பொழுது
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सर्वशः	எங்கும்
आश्रमपदं	ஆசிரமப்ரதேசத்தை	सन्निध्य च	தேடியும்,
शून्यं	சூன்யமாயிருப்பதாய்	वैदेहीं	ஜானகியை
पर्णशालां च	பர்ணசாலையையும் [ம்,	अदृष्ट्वा	காணாது,
रहितां	வெறிதாயிருப்பதா	रुचिरौ	அழகிய
आसनानि	ஆஸனங்களை [யும்	सुजौ	இருகைகளையும்
प्रविद्धानि च	குறித்துக்கிடத்திறதா	प्रकुक्ष्य	தூக்கிக்கொண்டு
	கவும்,	उवाच	கக்குரவிட்டு,
			பின்வருமாறு பேசி
			னார்.

क नु लक्ष्मण वैदेही कं वा देशमितो गता । केनाहता वा सौमित्रे केन वा भक्षिता प्रिया ॥

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மண !	केन वा	எவனால்தான்
वैदेही क नु	ஜானகி எங்கே?	आहता	திருடிக்கொண்டு போ
इतः	இக்கிருந்து		கப்பட்டாள்?
कं	காத	प्रिया	காதலியாகுமவள்
देश वा	இடத்திற்குத்தான்	केन वा	யாரால்தான்
गता	போய்விட்டாள்?	भक्षिता	புஜித்துவிடப்பட்
सौमित्रे	கமித்திரையின்		டாள்?
	புதல்வ !		

वृक्षेणावार्य यदि मां सीते हसितुमिच्छसि । अलं ते हसितेनाद्य मां भजस्य सुदुःखितम् ॥

सीते	" சீதே !	ते हसितेन	உன் வினைபாட்டு
वृक्षेण	மரத்தால்	अलं	போதும்.
आवार्य	மறைத்துக்கொண்டு,	अद्य	இப்பொழுது
मां	என்னை	सुदुःखितं	மிகமனவருந்தமுதும்
हसितुं	பரிஹாசம் பண்ண	मां	என்னை
इच्छसि यदि	நினைக்கிறாய்போதும்.	भजस्य	அணுகு.

यैः सह कीडसे सीते विश्वस्तैर्मृगपोतकैः । एते हीनास्त्वया सीते ध्यायन्त्यास्माविलेक्षणाः ॥

सीते	“ சீதே !	सीते	சீதே !
विश्वस्तैः	ஆன் புள்ள	त्वया हीनाः	உன்னை விட்டு பிரிந்த
यैः	எந்த		வைகளாய்
मृगपोतकैः	மான் குட்டிகளை	आस्माविलेक्षणाः	கண்ணிர் ததும்பிய
सह	சுட		கண்களுற்றவைகளாய்
कीडसे	கீ விளைவாடுவாயோ ;	ध्यायन्ति	நினைத்து நினைத்து
एते	இவைகள்		உருகுமின்றன.

सीतया रहितोऽहं वै न हि जीवामि लक्ष्मण ॥ ६ ॥

लक्ष्मण	“ வசந்தமனா !	न जीवामि वै	பிழைத்திருக்கமாட்
सीतया रहितः	சினையின் றி		டேன்.
अहं	நான்	हि	இது திண்ணம்.

मृतं शोकेन महता सीताहरणजेन माम् । परलोके महाराजो नूनं दृश्यति मे पिता ॥

सीताहरणजेन	“ சினையின் பிரிவால்	मां	என்னை
	விளைந்த	मे	எனது
महता	ஆசறும்பமான	पिता	திருத் தந்தையாகிய,
शोकेन	சோகத்தால்	महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்
मृतं	உயிரையிழந்த	परलोके	பரலோகத்தில்
		दृश्यति नूनं	பார்க்கவே போகிறார்.

कथं प्रतिज्ञां संश्रुत्य मया त्वमभियोजितः । अपूरयित्वा तं कालं मत्सकाशमिहागतः ॥
कामवृत्तमनार्यं मां मृषावादिनमेव च । वित्त्वामिति परे लोके व्यक्तं वक्ष्यति मे पिता ॥

प्रतिज्ञां	“ பிரதிக்கூறையை	मृषावादिनं	சொன்ன சொல் தவ
संश्रुत्य	ஏற்றுக்கொண்டு,		நியவனாய்
मया	என்னால்	कामवृत्तं	மனம் போனபடியில்
अभियोजितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட		லாம் கடக்கும்
त्वं	நீ	अनार्यं	துஷ்டனாகிய
तं	அந்த	त्वां	உன்னை
कालं	செய்தே முடிக்கவேண்டி	धिक् एव	நான் கண்ணெடுத்துப்
	முயற்சாகிய பாக்கியத்தை	इति	என்று [பாரேன்]
अपूरयित्वा	முடிக்காது,	परं लोके	பரலோகத்தில்
इह	இப்பொழுதே	मे	எனது
मत्सकाशं	என் சன்னதிக்கு	पिता च	திருத் தந்தையும்
कथं	எப்படி	मां	என்னைப் பார்த்து
आगतः	வந்துகொந்தனை	व्यक्तं	நிச்சயமாயும்
		वक्ष्यति	எகவார்.

विवशं शोकसन्तप्तं दीनं भयमनोरथम् । मामिहोत्सृज्य करुणं कीर्तिनरमिवानृजम् ॥ १० ॥

क गच्छसि वरारोहे मां नोत्सृज सुमध्यमे । त्वया विरहितश्चाहं मोक्षये जीवितमात्मनः ॥

வராரோஹே	“ஸ்திரீரத்னமே !	கண்ண	கஷ்டத்தில்
மஹமனோரதே	மனோரதம் முறிந்து	அந்நய	தள்ளிவிட்டு,
சோகசந்தாஹே	சோகத்தால் பரிதபி	க ராஜசி	நீ எங்கே போயிருக்கி
	ந்து		ன்றனை ?
விவாஹே	மெய்மறந்து	சுமப்யமே	துண்ணிவிடப்படுகே !
தினே	கஷ்டப்படும்	மா	என்றை
மா	என்றை	ந அந்நய	விட்டுவிடாதே.
அந்நய	மனை விவினிடம் ஆன்	அஹ்	நான்
	புணைக்காத	வயா விரஹித: ச	உன்னை விட்டுப் பிரிந்
நர	துன் மனிதனை		தவான் என்றால்
கீர்தி:	செத்தி	அமன:	என்னு
ஐவ	எப்படியோ அப்படி	ஜிவிதே	உயிரை
ஐஹ	இப்பொழுது [யே	மோஹே	விட்டுவிடுவேன்.

इतीव विलपन् रामः सीतादर्शनलालसः । न ददर्श सुदुःखार्तो राघवो जनकात्मजायु ॥

சீதாபரீனலாசை:	சீதைநயக்காரண ஆத் திரந்துடனிருந்த	இதி ஐவ	மேற்கண்டவாறு
ராசவ:	ரகுநுலத் திலகராகிய	விலபந்	புலம்பிக்குகாண்டு
ராம:	பூராமர்	சனகாமஜ்	ஜாஸகிஸர்
சுபு:ஸரீ:	மகத்தாண ஆக்கத்தா ல் தபிக்கின்றவராய்	ந வ்ஷ	கரண வில்லை.

अनासाद्यमानं तं सौतां दशरथात्मजम् । पङ्कपासाद्य विपुलं सीदन्तमिव कुक्षरम् ॥

लक्ष्मणो राममत्यर्थमुवाच हितकाम्यया ॥ १३ ॥

சீதா	சிதாப்பிராட்டியை	ல	அந்த
அநாசாடியமான்	காணுதிருக்கிறவரும்	ராமன்	மதீராமரைப்பார்ந்து
பரூ	சேற்றை	லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்
ஆசாப	அடைந்து,	அய்யன்	பிரகவும்
விபுல	அதிக		
சீதன்	கஷ்டப்படும்		
குமர் இவ	யாரைநையப்போலி	ஹிகாமயா	என்ற உதவியைப் புரி
	குப்பவரும்		யவெண்டுமெனும்
			எண்ணத்தால்
தசரதசக்கிரவர்ந்தி		உவா	பின்வருமாறு
யாரின் திருக்குமாச			
ருமாகிய			

मा विषाद महाबाहो कुरु यत्र मया सह । इदं च हि वनं शूर बहुकन्दरशोभितम् ॥ १४ ॥

மகாபாஹோ	“மகாபாருடேவ !	குரு	செய்தருளும்;
மா விஷா	தேவரீர் துக்கத்தில்	சூர	ஞாரோ !
	முழுதிரிபடலாகாது.	இஃ	இந்த
மயா सह	என்றோடுகூட	வனம் हि	வானமோ
यत्र	செண்டிய முயற்சி	बहुकन्दर- }	பல குகைகளைக்
	எய	शोभितं च }	கொண்டது.

प्रियकाननसञ्चारा वनोन्मत्ता च मैथिली । सा वनं वा प्रविष्टा स्यान्नलिनी वा सुपुष्पिताम् ॥

மேயிலி	“எம்திரிபார்	सा	அவள்
प्रियकानन- }	வனவாஸத்தில் ஆனா	वनं वा	காட்டித்தோ
सञ्चारा }	வலத்தவள்,	सुपुष्पितां	நன்கு பூத்த
च	அன்றியும்	नलिनी वा	நாமரை ஓடைக்கோ
वनोन्मत्ता	{ ஐயப்பிரதேசங்களில்	प्रविष्टा स्यात्	போயிருந்தா லும்
	{ அதிக ஆகாஸைத்த		போயிருப்பாள்.
	வள்.		

सरितं वापि संश्रान्ता मीनवञ्जुलसेविताम् । स्नातुकामा निलीना स्याद्दासकामा वनं कञ्चित् ॥

जिज्ञासमाना वैदेही त्वं मां च पुरुषर्षभ । तस्या हन्वेषणे श्रीमन् क्षिप्रमेव यतावहै ॥ १७ ॥

புருஷர்ஷ	“புருஷோத்தம !	जिज्ञासमाना	{ “எப்படிக்கண்டுபிடிக்கின்றோம் என்பதை
वैदेही	வைத்தேவியார்,		அறிய விரும்புவவ
स्नातुकामा	ஸ்நானம்செய்ய	वनं	காட்டில் [வாய்,
	எண்ணி	कश्चित्	என்கா துரு தீ-த்தில்
मीनवञ्जुलसेवितां	மீன்களும் நிரிவாங்கி	निलीना	மறைந்துகொண்டு
	களும் நிறைந்த	स्यात्	இருந்தாலும் இருக்க
सरितं	நதியை	श्रीमन्	ஞாயோ ! [கலாம்,
संश्रान्ता अपि	ஆடைத்திருந்தாலும்	तस्याः	அவளை
	இருக்கலாம்;	अन्वेषणे हि	தேடுவதெனவே
वा	அல்லது	क्षिप्रं एव	காலதாமதமில்லா
दासकामा	பரிஹாசம்செய்ய		மனே
	எண்ணி,	यतावहै	காம்புவரும் விடாமு
त्वां	தேவரீரையும்		யற்சி கொண்டோம்.
मां च	என்றையும்		

वनं सर्वं विचिनुवो यत्र सा जनकात्मजा । मन्यसे यदि काकुत्स्थ मा स्म शोके मनः कथाः ॥

காகுத்ய	“ஞாயோ !	वनं सर्वं	வனம் எல்லாவற்றை
मन्यसे यदि	தம்மதிக்கின்றீர் என்	विचिनुवः	தேறினோம். [யும்
	முன்	शोकं	கொகத்தீர்
सा	அந்த	मनः	மனத்தை
जनकात्मजा	ஜானகி	मा स्म कथाः	தேவரீர் கொடுத்தனா
यत्र	எங்கோ, அந்த		காது.

एवमुक्तस्तु सौहार्दाद्धक्षणेन समाहितः । सह सौमित्रिणा रामो विचेतुमुपचक्रमे ॥ १९ ॥

சௌஹர்	பக்தியரல்	து	இப்பொழுது
லக்ஷ்மணே	ஸக்திமணரரல்	சமாஹித:	மனதை ஒருவராய்
ஏவ்	மேற்கண்டவாறு		தேற்றிக்கொண்டு
உக:	சொல்லப்பட்டதை	சௌமித்ரிணா सह	ஸக்திமணரோடு கூட
	கேட்டருளிய	விசெது	தேட
ராம:	ஸ்ரீராமர்	उपचक्रमे	உடன்பட்டார்.

तौ वनानि गिरिशैव सरितश्च सरांसि च । निखिलेन विचिन्वन्तौ सीतां दशरथात्मजौ ॥
तस्य शैलस्य सानूनि गुहाश्च शिखराणि च । निखिलेन विचिन्वन्तौ नैव तामभिजग्मतुः ॥

दशरथात्मजौ	தசரதசக்கிரவர்த்தியா	तस्य	அந்த
	ரது குமாரர்களாகும்	शैलस्य	மலைவின்து
तौ	அவ்விருவர்களும்	सानूनि	தாழ்வரைகளையும்
वनानि च	வனங்களையும்	गुहा:	குகைகளையும்
गिरिन् एव	மலைகளையும்	शिखराणि च	சிகரங்களையும்
सरितः च	ஆறுகளையும்	निखिलेन	எனதையும் விடராமல்
सरांसि च	ஒடைகளையும்	विचिन्वन्तौ	தேடுவின் தவர்களாய்,
निखिलेन	எனதையும்விடாமல்	तां	அந்த
विचिन्वन्तौ	தேடினவர்களாய்	सीतां एव	சீதைனைய மட்டும்
च	அதன்மேல்		எங்கும்
		न अभिजग्मतुः	காணவில்லை.

विचित्य सर्वतः शैलं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । नेह पश्यामि सौमित्रे वैदेहीं पर्वते शुभाम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	वैदेहीं	நூனையை
शैलं	மலையை	पर्वते	பர்வதத்தில்
सर्वतः विचित्य	எங்கும் தேடிவிட்டு,	इह	இப்பொழுது
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்பார்	न पश्यामि	நான் காணப்பெறவில்
सौमित्रे	"ஸக்திமண!" [த்து		கையே" என்று
शुभां	புணையவதிபாகிய	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ततो दुःखाभिसन्तप्तो लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । विचरन् दण्डकारण्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् ॥
मास्यसि त्वं महाप्राज्ञ मैथिलीं जनकात्मजाम् । यथा विष्णुर्महाबाहुर्वलिं बद्ध्वा महीयिमास् ॥
एवमुक्तस्तु वीरेण लक्ष्मणेन स राघवः । उवाच दीनया वाचा दुःखाभिहतचेतनः ॥ २५ ॥

ततः	அதனால்	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
दुःखाभिसन्तप्तः	மனமிகுதனைவால்	महाप्राज्ञ	"ஸ்ரீவநூனிதே!"
	தடுக்கின் தவராகி	त्वं	தேவரீர்
दीप्ततेजसं	{ சகிக்கமுடியாத அப	महाबाहुः	மஹாபாகுவாகிய
	{ சாரத்தால் அதிநி	विष्णुः	விஷ்ணுபகஸரன்
	{ னர்வொண்டிருக்கும்	वलिं	பலிசக்கிரவர்த்தியை
भ्रातरं	தமவனுரைப்பார்த்து	बद्ध्वा	கட்டி,

इमां	இந்த	वीरिण	வீரண
महीं	உலகை	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
यथा	அடைத்ததெப்படி	एवं	மேற்கண்டவாறு
	யோ அப்படியே	उक्तः	சொல்லியதற்கு செவி
दण्डकारण्यं	தண்டனாண்யத்தின்	सः	அந்த [சாற்றிய
विचरन्	தேடுகின்றவராய்	राववः तु	ஸ்ரீராமரும்
जनकाभ्यां	ஜனகரின் திருமகரை	दुःखामिहत- } चतनः }	துக்கத்தால் முநிகத மனத்தினராகி
	கும்	दीनया	பரிதாபமாய்
मैथिलीं	மேதிலியரை	वाचा	சொற்கொண்டு
प्राप्यसि	அடைவீர்.	उवाच	பின்வருமாறு சொழி ந்தார்.

वनं सर्वं सुविचितं पश्चिन्यः फुल्लपङ्कजाः । गिरिश्रायं महाप्राज्ञ बहुकन्दरनिर्झरः ॥ २५ ॥

महाप्राज्ञ	“மகா புத்திமாளே !	अयं	இந்த
वनं सर्वं	காடெல்லாமும்	बहुकन्दरनिर्झरः	பல குகைகளையும் அ ருகிலையுமுடைய
सुविचितं	நன்கு தேடப்பட்டது.	गिरिः	மலையும்
फुल्लपङ्कजाः	மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்களுள்ள	च	அய்விதமே நன்கு தேடப்பட்டன.
पश्चिन्यः	தாமரை ஓடைகளும்,		

न हि पश्यामि वैदेहीं प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥ २६ ॥

प्राणेभ्यः अपि	“உயிரினும்	वैदेहीं हि	ஜானகையையோ
गरीयसीं	இனிய	न पश्यामि	நான் கண்டிலேன்.”

एवं स विलपन् रामः सीताहरणकर्षितः । दीनः शोकसमाविष्टो मुहूर्तं विह्वलोऽभवत् ॥

सः	அந்த	शोकसमाविष्टः	சோகம் அதிகரித்தவ ராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்.	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்த காலம்
सीताहरणकर्षितः	சீதைவைக் காணுமை யால் மனம் கொந்து	विह्वलः	{ திண்ணது செய்கிறது என்று தெரியாதவ ராய்
दीनः	பரிதாபராய்	अभवत्	இருந்தார்.
एवं	மேற்கண்டவாறு		
विलपन्	புலம்பிக்கொண்டு		

स विह्वलितसर्वाङ्गो गतबुद्धिर्विचेतनः । निषसादातुरो दीनो निःश्वस्याशीतमायतम् ॥

सः	அவர்	दीनः	பரிதாபராய்
विह्वलितसर्वाङ्गः	{ துவலியிற்ற எல்லா அவையங்களைப்பற்ற ண்டவராய்	आतुरः	கஷ்டப்படுகின்றவ
गतबुद्धिः	உணர்ச்சியற்று	अशीतं	வெப்பமாகவும் [ராய்,
विचेतनः	மனமும் முறித்து	आयतं	நீர்க்கமரையும்
		निःश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு
		निषसाद्	ஏங்கிக்கிடந்தார்.

बहुशः स तु निःश्वस्य रामो राजीवलोचनः । हा प्रियेति विचुक्रोश बहुशो बाष्पमद्भदः ॥

राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்ண னுவிய	बहुशः	மிகவும்
सः	அந்த	बाष्पमद्भदः	கண்ணீரால் நெஞ்சு டைத்துக்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்	हा प्रिये इति तु	“அன்பார்ந்த காதலி யே” என்றும்
बहुशः	மீண்டும் மீண்டும்	विचुक्रोश	வாய்க்கிட்டுக்கதறினார்.
निःश्वस्य	பெருமூச்செறிந்து		

तं ततः सान्त्वयामास लक्ष्मणः प्रियवान्धवः । बहुप्रकारं धर्मज्ञः प्रथितं प्रश्रिताञ्जलिः ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रश्रिताञ्जलिः	வணக்கத்துடன் அஞ் ஜலிதூறல், தாக்கி
धर्मज्ञः	தர்மறிந்தவரும்	तं	அவரை
प्रियवान्धवः	பக்தியுள்ள தம்பிய மான்,	बहुप्रकारं	பலவாறாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रथितं	வணக்கமாய்
		सान्त्वयामास	தேற்றவுபடுத்தினார்.

अनादृत्य तु तद्वाक्यं लक्ष्मणोऽपुदाच्युतम् । अपश्यंस्तां प्रियां सीतां प्राक्रोशत्स पुनः पुनः ॥

सः	அவர்	तां	அந்த
लक्ष्मणोऽपुदात्	லக்ஷ்மணர் வாயிலி ருந்து	प्रियां	காதலியாகிய
च्युतं	வந்த	सीतां	சீதைையை
तत् वाक्यं तु	அந்தச் சொல்லையும்	अपश्यन्	காணாதவராய்,
अनादृत्य	கவனியாது,	पुनः पुनः	முன்னிலும்திரும்பாய்
		प्राक्रोशत्	கதறினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
आरण्यकाण्डे एकपष्ठितमः सर्गः ॥

आदिनः श्लोकः 8775

आरण्यकाण्डे आदिनः श्लोकः 2063

द्विपष्ठितमः सर्गः—अनुदत्तं ईरुण्डावतु ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

श्रीरामविलापः—ஸ்ரீராமர்ன் புலம்பல்.

सीतामपश्यन् धर्मात्मा कामोपहतचेतनः । विललाप महाबाहू रामः कमललोचनः ॥ १ ॥

कमललोचनः	செந்தாமரைக்கண்ண	अपश्यन्	காணாதவராய்
महाबाहुः	மகாபாஹுவும் [ஓம்]	कामोपहतचेतनः	{ காதலியை நினைந்து உள்ளம் கொந்தவ ராகி
धर्मात्मा	தர்ம தம்மவுடைய	विललाप	புலம்பினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
सीता	சீதைையை		

पश्यन्निव स तां सीतामपश्यन्मदनार्दितः । उवाच राघवो वाक्यं विलापाश्रयदुर्वचम् ॥ २ ॥

सः राघवः	அந்த புதிதராயர்	पश्यन् इव	சண்டுமுன் பார்க்கின்ற வர்போலாகி
तां	அந்த	वाक्यं	இனியவரும் சொல்லை
सीतां	சிதைதையை	विलापाश्रय-	அழுங்கழுடன் கலர்ந்த
अपश्यन्	காணாதவராயர்	दुर्वचं	து சொல்லமுடியாத
मदनार्दितः	உதம்பாறுவெனப் பித்த வராய்	उवाच	சொன்னார். [படி]

त्यमशोकस्य शास्त्राभिः पुष्पप्रियतया प्रिये । आहृणोपि वरीरं ते मम शोकविवर्धनी ॥ ३ ॥

प्रिये	"காதலியே!	न्व	நீ
पुष्पप्रियतया	புஷ்பநிலையில் ஆனது யுன்னதால்	मम	எனது
अशोकस्य	அசோகமரத்தினது	शोकविवर्धनी	சோகத்தை வளர்க்கின்றவனாய்,
शास्त्राभिः	கிளைகலால்	आहृणोपि	மறைத்துக்கொள் கின்றனை.
ते	உனது		
वरीरं	தேகத்தை		

कदलीकाण्डसदृशौ कदल्या संवृतावुभौ । ऊरु पश्यामि ते देवि नासि शक्ता निगृहीतुम् ॥

देवि	"தேவி!	उमौ	இரண்டு
ते	உனது	ऊरु	துடைகளையும்
कदलीकाण्डसदृशौ	வாழைமரங்களை நிகர் த்தவைகளும்	पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.
कदल्या	வாழைமரத்தால்	निगृहीतुं	மறைத்துக்கொள்ள
संवृतावु	மறைக்கப்பட்டவை களுமான்	शक्ता	சாய்த்தியமுடையவ னாய்
		असि न	நீ சூகமாட்டாய்.

कर्णिकारवनं भद्रे हसन्ती देवि सेवसे । अलं ते परिहासेन मम वाधावहेन वै ॥ ५ ॥

देवि	"தேவி!	भद्रे	சல்லாத்!
कर्णिकारवनं	கரக்கொன்றைவனத் திரு	मम	எனக்கு
हसन्ती	நீ சிரித்துக்கொண்டே	वाधावहेन वै	வேதனையை விளைவிக்
सेवसे	பேரகின்றனை.	ते	உனது [கின்ற]
		परिहासेन अलम्	யரிதானம் பேரதும்.

परिहासेन किं सीते परिश्रान्तस्य मे प्रिये । अयं स परिहासोऽपि साधु देवि न रोचते ॥

प्रिये	"காதலியாகிய	देवि	தேவி!
सीते	சீதே!	सः	அப்படியிருக்கும்
परिश्रान्तस्य	ஊன்பய்விட்டுக்கொ	अयं	இந்த
मे	எனக்கு (ஊடிருக்கும்)	परिहासः	கிளையாட்டு
परिहासेन किं	பரிஹாசம் என்க	साधु अपि	துலியிட
	வேண்டியிருக்கிறது.	न रोचते	பிடிக்கவில்லை.

विशेषेणाश्रमस्थाने हासोऽयं न प्रशस्यते । अवगच्छामि ते शीलं परिहासप्रियं प्रिये ॥

विशेषेण	“முக்கயபாய்	प्रिये	காதலி!
आश्रमस्थाने	ஆசிரமத்தில்	ते	உனது
अयं	இந்த	शीलं	ஸ்வபாவத்தை
हासः	வினையாட்டு	परिहासप्रियं	வினையாட்டில் ஆனந்தப் பன்னதரய்
न प्रशस्यते	ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை.	अवगच्छामि	நான் அறிவேன்.

आगच्छ त्वं विशालाक्षि शून्योऽयमुदजस्तव ॥ ८ ॥

विशालाक्षि	“தடங்கண்ணாப்!	शून्यः	பாழாய்க் கிடக்கிறது.
तव	உனது	त्वं	நீ
अयं उदजः	இந்த ஆசிரமம்	आगच्छ	வந்துசேர்.

सुव्यक्तं राक्षसैः सीता भक्षिता वा हताऽपि वा । न हि सा विलपन्तं मामुपसम्प्रैति लक्ष्मण ॥

सा	“அவள்	सीता	ரிதை
विलपन्तं	அழுதுகொண்டிருக்கும்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
मां	என்னை	भक्षिता वा	தின்னுவிடப்பட்டா னோ என்னமோ?
न उपसम्प्रैति	வந்தடைவாதிருக்கின்றாள்.	हता अपि वा	{ திருடிக்கொண்டு செல்லப்பட்டனனோ என்னமோ?
हि	ஆனபடியால்	सुव्यक्तम्	இது திண்ணம்.
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணா!		

एतानि मृगयूयानि साश्रुनेत्राणि लक्ष्मण । शंसन्तीव हि वैदेहीं भक्षितां रजनीचरैः ॥ १० ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	रजनीचरैः	அரக்கர்களால்
एतानि	இந்த	वैदेहीं	ஜானகியை
मृगयूयानि	மரணகூட்டங்கள்	भक्षितां हि	தின்னுவிடப்பட்டவளாயே,
साश्रुनेत्राणि	{ கண்ணீர் பெருக்கும் கண்ணையுடையவைகளாய்,	शंसन्ति इव	தெரிவிக்கின்றனபோல இருக்கின்றன.

हा ममार्यं क यातासि हा साध्वि वरवर्णिनि । हा सकामा त्वया देवी कैकेयी सा भविष्यति ॥

हा	“ஆ	हा	என்ன ஆச்சரியம்!
मम आर्यं	எனது கௌரவத்திற்கு பாத்திரமாகிய	सा	அந்த
साध्वि	பதிலிருதையாகும்	कैकेयी	கைகேயி
वरवर्णिनि	ஸ்திரீரந்னமே!	देवी	தேவி,
क याता असि	எங்கு நீ சென்றிருக்கின்றனை?	त्वया	உன்னால்
हा	ஐயோ நான்என்னவோ துடிக்கின்றேன்.	सकामा	{ மனோதம் வரசுவத மாய் வககூடப்பெற்றவளாய்
		भविष्यति	ஆகப்போகிறாள்.

सीतया सह निर्यातो विना सीतामुपागतः । कथं नाम प्रवेक्ष्यामि शून्यमन्तःपुरं पुनः ॥

सीतया "சீதைபோல
सह கூட
निर्यातः வெளிப்புறப்பட்ட
पुनः மீண்டும் [நான்,
सीतां विना சீதையின் நி

उपागतः திரும்பிவந்தவனாய்
शून्य அல்லில்லாத
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்தினுள்
कथं नाम எப்படித்தான்
प्रवेक्ष्यामि புருவென்?

निर्वीर्य इति लोकोऽयं निर्दयश्चेति वक्ष्यति । कातरत्वं प्रकाशं हि सीतापनयनेन मे ॥

अयं "இந்த
लोकः च ஜனமெல்லாமும்
निर्वीर्यः इति வீரத்தன்மில்லாதது
निर्दयः इति கருணையில்லாதவன்
वक्ष्यति வழிகூறும். [என்றும்

सीतापनयनेन சீதைக்கு நேர்ந்த அ
मे என்று [பசாரத்தால்
कातरत्वं கைமயாலாகாதவனது
प्रकाशं हि விளக்க விளங்கும்.

निवृत्तवनवासश्च जनकं मिथिलाधिपम् । कुशलं परिपृच्छन्तं कथं शक्ये निरीक्षितुम् ॥

निवृत्तवनवासः च "வனவாசம் முடித்து
कुशलं குசலத்தை
परिपृच्छन्तं வினாவுகின்ற
मिथिलाधिपं மிதிளமன்னனாகும்

जनकं ஜனகரை
निरीक्षितुं காண்கெடுத்தப் பார்
कथं எப்படி [க
शक्ये கான் கூறியபுகொன்
வென்?

विदेहराजो नूनं मां दृष्ट्वा विरहितं तया । दुहितृक्षेहसन्तप्तो मोहस्य वशमेष्यति ॥ १५ ॥

विदेहराजः "ஜனகமன்னர்
तया विरहितं அவரின் நிமிருக்கும்
मां दृष्ट्वा என்னைப் பார்த்து
नूनं தகுண்டே

दुहितृक्षेहसन्तप्तः { பெண்ணிடத்திலுள்
मोहस्य वशी { ன வாஞ்சையுடைய
एष्यति { தயர்ச்சி, மயமா
மெய்யறவதுகூடத்தன்
அடைவார்.

अथ वा न गमिष्यामि पुरीं भरतपालिताम् । स्वर्गोऽपि सीतया हीनः शून्य एव मतो मम ॥

भरतपालितां "பாதுளில் பாதுகாக்க
पुरीं நகருக்கு [ப்பட்ட
न गमिष्यामि போகாதிருக்கூளேன்
अथ वा என்கிறபகைத்திலை

सीतया हीनः சீதைமீன்
स्वर्गोः अपि ஸ்வர்க்கமும்
शून्यः एव வெண்டாதது என்ப
मम என்று [துதான்,
मतः கொள்கை.

मामिहोत्सृज्य हि वने गरुडयोध्यां पुरीं शुभाम् । न त्वहं तां विना सीतां जीवेयं हि कथञ्चन ॥

इह "இப்பொழுது
वने காட்டில்
मां हि என்னைப் பார்த்திடம்
उत्सृज्य விட்டுக்கிடக்க,
शुभा புன்சுபமான
अयोध्यां पुरीं அயோத்தியநகருக்கு

गच्छ போய்ச் செல்,
हि ஏனெனில்
अहं तु நானே,
मां सीतां विना தந்த சீதையின் நி
कथञ्चन இப்பொழுதும்
जीवेयं न சீதைத்திருக்காமல்
மேன்.

विपश्चित्तमः सर्वः—அறுபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

लक्ष्मणेन श्रीरामसान्त्वनम्—லக்ஷ்மணர் ஸ்ரீராமரை தேற்றதல்.

स राजपुत्रः प्रियया विहीनः कामेन शोकेन च पीड्यमानः ।

विपादयन् भ्रातरमतिरूपो भूयो विपादं प्रविशेत् तीव्रम्

|| १ ||

राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தித் திருக்	अतिरूपः	அதிலேதனைப்படுகின்
सः	ஆவர் [குமாரராகும்]		றவராய்
प्रियया विहीनः	காதலியை விட்டுப்பிரிந்தவராய்	भ्रातरं	தம்பியை
कामेन	ஆன்பிணதிகயத்தால்	भूयः	இன்னுமதிகமாய்
शोकेन च	சோகத்தாலும்	विपादयन्	தூக்கப்படுத்திக்கொ
पीड्यमानः	தூன்பப்படுத்தப்படுகின்றவராய்	तीव्रं	பெரும் [ண்டு]
		विपादं	தூன்பத்தை
		प्रविशेत्	அடைந்தார்.

स लक्ष्मणं शोकवशाभिपन्नं शोके निमग्नो विपुले तु रामः ।

उवाच वाक्यं व्यसनानुरूपमुष्णं विनिःश्वस्य रुदन् सशोकम्

|| २ ||

विपुलं	பெரும்	व्यसनानुरूपं	{ உலகத்தார் தூக்கப்ப டும்பொழுது பேச வதுபோன்றதாயிரு க்கிறதும்
शोके	தூக்கத்தில்	सशोकं	மனவேதனைவையினங் கக்காட்டுகிறதாயிரிய
निमग्नः	மூழ்கிக்கிடக்கும்	वाक्यं	செவரும் பொழியை
सः	அந்த	उष्णं	கொப்பமாய்
रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	विनिःश्वस्य	பெருமூச்செறித்து கொண்டு,
शोकवशाभिपन्नं	சோகமதிகரித்து மெய் மறந்திருந்த	रुदन्	அழுதகொண்டே
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து	उवाच	பொழிந்தார்.

न मद्भिषो दुष्कृतकर्मकारी मन्ये द्वितीयोऽस्ति वसुन्धरायाम् ।

शोकेन शोको हि परम्पराया मामेति भिन्दन् हृदयं मनश्च

|| ३ ||

मद्भिषः	“என்னைப்போல்	परम्परायाः	ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
दुष्कृतकर्मकारी	பாபம் செய்தவன்	शोकेन शोकः	சோகத்தின்மேல் சோ
द्वितीयः	வேறொருவன்	हृदयं	மனதையும் [கம்,
वसुन्धरायां	இவ்வளவில்	मनः च	அறிவையும்
अस्ति न	இல்லையென,	भिन्दन्	பிசுத்துகொண்டு
मन्ये	மான் எண்ணுகிறேன்.	मां	என்னை
हि	அதனாந்தால்	एति	அடைகிறது.

पूर्व मया नूनमभीप्सितानि पापानि कर्माण्यसकृन् कृतानि ।
तत्रायमथापतितो विषाको दुःखेन दुःखं यदहं विशामि ॥ ४ ॥

पूर्व	" பூர்வஜன்மத்தில்	विषाकः	பயனாகிய
असकृन्	பலமுறை	अयं	இது
पापानि कर्माणि	நீதினாகள்	अस	இப்பொழுது
अभीप्सितानि	மனம் போனபடியெல்	आपतितः	சம்பவித்திருக்கிறது.
	லாம் உண்டானவை	यत्	ஆகையால்தான்
नूनं	நிச்சயமாய் [களாய்	अहं	நான்
मया	என்னால்	दुःखेन दुःखं	துக்கத்தின்மேல்
कृतानि	செய்யப்பட்டன.		துக்கத்தை
सख	அதன்	विशामि	அனுபவிக்கின்றேன்.

राज्यप्रणाशः स्वजनैर्वियोगः पितुर्विनाशो जननीवियोगः ।
सर्वाणि मे लक्ष्मण शोकवेगमापूरयन्ति प्रविचिन्तितानि ॥ ५ ॥

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மணா! [தாம்	सर्वाणि	எல்லாமும்
राज्यप्रणाशः	ராஜ்யத்தைபிழைந்த-	प्रविचिन्तितानि	அடிக்கடி நினைக்கப்
स्वजनैः वियोगः	பந்துக்களை விட்டுப்		பட்டவைகளாய்
	பிரிந்ததும்	मे	எனது
पितुः	திருந்தந்தையின்	शोकवेगं	மனவேதனையின் சகிக்
विनाशः	மரணமும்		கக்குடிய எல்லையை
जननीवियोगः	தாய்மார்களை விட்டுப்	आपूरयन्ति	அடைந்துகிடக்
	பிரிந்ததுமாகிய		கின்றன.

सर्वं तु दुःखं मम लक्ष्मणेदं शान्तं शरीरे वनमेत्य शून्यम् ।
सीतावियोगात्पुनरप्युदीर्णं काष्ठैरिवाग्निः सहसा प्रदीप्तः ॥ ६ ॥

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மணா!	इदं	இது
वनं एव	காட்டை அடைந்து,	पुनः अपि	நினைவும்
मम शरीरे	எனது உடலில்	काष्ठैः	விதருகளைக்கொண்டு
दुःखं	மனவேதனை	प्रदीप्तः	மூட்டப்பட்ட
सर्वं तु	எல்லாமும்	अग्निः इव	கெருப்பு, போலவே
शून्यं	இல்லாதபடி	सीतावियोगात्	சீதையையிழைந்த
शान्तं	அனைந்துகிடந்த	सहसा	அனேற்றமாய் [தால்
	தாகிய	उदीर्णम्	மண்டி எகிறந்து.

सा नूनमार्या मम राक्षसेन ब्रभ्याहता खं सुमुपेत्य भीरुः ।
अपस्वरं सस्वरविमलापा भवेन विकन्दितवत्यभीक्ष्णम् ॥ ७ ॥

மம	“ எனது	भयेन	ஆபத்தை நினைத்து
आयां	நிதிக்கு எதுமானியா	सस्वरविप्लावा	ஞாணிட்டுப்புலம்பிக் கொண்டு
सा हि	அவளும் [கிய	अभीष्टं	அசதூர்யமாய்
राक्षसेन	அரக்கனெருவனால்	अपस्वरं	ஆபத்திலிருக்கும் குரலில்
अभ्याहता	திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டவளாய்		
खं	ஆகாசத்தை	विकन्तिवनी	{ கண்டோரிரக்கும்படி அழுதுகொண்டிருக்கின்றன.
समुपेत्य	அடைந்து,	नूनम्	இது திண்ணம்.
भीरुः	உள்ளம் நடுங்கியவளாய்		

तौ लोहितस्य प्रियदर्शनस्य सदोचितावृत्तमचन्दनस्य ।

वृत्तौ स्तनौ शोणितपङ्कद्विधौ नूनं प्रियाया मम नाभिभातः ॥ ८ ॥

प्रियदर्शनस्य	“ இனிய	वृत्तौ	திரண்ட
लोहितस्य	சிவந்த	स्तनौ	தனங்கள்
उत्तमचन्दनस्य	சிறந்த சந்தனத்திற்கு	शोणितपङ्क-	குருதிக்குழம்பால் பூ
सदा उचितौ	ஸதா ஏற்றவைகளாய்	द्विधौ }	சப்பெற்றவைகளாய்
मम प्रियायाः	எனது காதலியின்	अभिभातः न	ஒளியழித்துபோகின்
तौ	அவ்விரண்டு	नूनम्	இது திண்ணம். [நன.

तच्छृणुसुव्यक्तमृदुमलापं तस्या मुखं कुञ्चितकेशभारम् ।

रक्षोवशं नूनमुपागताया न भ्राजते राहुमुखे यथेन्दुः ॥ ९ ॥

इन्दुः	“ சந்திரன்	शृणुसुव्यक्त-	இனிக்மயாகவம் தெ
राहुमुखे	ராகுனின் மூலில்	मृदुमलापं }	விவாகவம் மருதுவா
	{ அகப்பட்டுக்கொண்		கவம் பேச வளனதும்
यथा	டது எப்படியோ	कुञ्चित-	வளைத்து செந்திலில்ப
	{ அப்படியே	केशभारं }	தந்துகிடக்கும் குழ
रक्षोवशं	அரக்கனது வசத்தின்	तत् मुखं	துண்டயதுமான
उपागतायाः	செக்கிக்கொண்ட	न भ्राजते	உத்தமகமனது
तस्याः	அவளது	नूनम्	விளங்காதிருக்கும்;
			இது திண்ணம்.

तां हारपाशस्य सदोचिताया ग्रीवां प्रियाया मम सुव्रतायाः ।

रक्षांसि नूनं परिपीतवन्ति शून्ये हि भिक्षा रुधिराशनानि ॥ १० ॥

मम	“ எனது	ग्रीवां	கழுத்தை
सुव्रतायाः	மெச்சத்தக்க கல்லொ	रुधिराशनानि	உதிர்த்தது புணவாக
	ழுக்கமுண்டயவளும்	रक्षांसि	அரக்கர்கள் [வண்டய
हारपाशस्य	ஆழசிய ஹரிக்கு	शून्ये	ஒருவருமில்லாத இ
सदा उचितायाः	எப்பொழுதும் ஏற்ற	भिक्षा	முறித்து [டத்தில்
	வளுமாயிய	परिपीतवन्ति	குருதியைக் குடித்தி
प्रियायाः	காதலியின்		ருப்பார்கள்.
तां	அந்த	नूनं हि	இது திண்ணம்.

मया विहीना विजने वने या रक्षोभिराहत्य विकृष्यमाणा ।

नूनं विनादं कुरसीव दीना सा मुक्तवत्यायतकान्तनेत्रा

॥ ११ ॥

आयतकान्तनेत्रा	" अकன்ற अழகிய கண்களை புடைப	आहूय	எடுக்கப்பட்டு,
या	आवयன்	विकृष्यमाणा	இழுக்கப்படுகிறவ
विजने	நிர்ஜனமான	दीना	உன்னம் கொந்து
वने	காட்டில்	कुरसी इव	கிரொனஞ்சப்பகநி
मया विहीना	என்னை விட்டுப்பிரிந்		போல்
सा	आवयन् [தானேர,	विनादं	அழுக்கக்குரகை
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	मुक्तवती नूनम्	விட்டிருப்பாள்.

अस्मिन् मया सार्द्धमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोषविष्टा ।

कान्तस्मिता लक्ष्मण जातहासा मामाह सीता बहु वाक्यजातम्

॥ १२ ॥

लक्ष्मण	" ஸக்தமனா !	जातहासा	உத்தராதமடைந்த
उदारशीला	{ अन्तக்கரணசத்திய என் ஒழுக்கமுடை பவனும்,	मया सार्द्धं	என்னொடுநடையே
कान्तस्मिता	அழகிய புன்னகை புடைபவனான	उपोषविष्टा	பக்களில்உட்கார்ந்து - கொண்டு
सीता	சீதை	मां *	என்னிடம்
पूर्व	முன்னொருகால்	बहु वाक्यजातं	பல பேச்சுகளை ஒன் நின் பின் ஒன்றாய்
अस्मिन् शिलातले	இந்த கற்பாறையில்	आह	பேசினான்.

गोदावरीयं सरितां वरिष्ठा प्रिया प्रियाया मम नित्यकालम् ।

अप्यत्र गच्छेदिति चिन्तयामि नैकाकिनी याति हि सा कदाचित् ॥ १३ ॥

सरितां	" நதிகளில்	अस	இதற்கு
वरिष्ठा	சிறந்ததாகிய	गच्छेत् इति अपि	* போயிருப்பனோ என்னமோ * என
इयं	இந்த	चिन्तयामि	நினைக்கின்றேன்.
गोदावरी	கோதாவரீரீ	सा	ஆவள்
मम	என்னுடைய	कदाचित्	ஒருபொழுதும்
प्रियायाः	காதலிக்கு	एकाकिनी	தனிவாக
नित्यकालं	எவ்வென்றும்	न याति हि	போகமாட்டாளே !
प्रिया	இன்பமானது ;		

पद्मानना पद्मविशालनेत्रा पद्मानि वाऽऽनेतुमभिप्रयाता ।

तदप्ययुक्तं न हि सा कदाचित् मया विना गच्छति पङ्कजानि

॥ १४ ॥

पद्मानना	" தாமரைப்பூப்போன்ற முகமுடையவனும்	पद्मानि	தாமரைப்பூக்களை
पद्मविशालनेत्रा	{ तामரைப்பூப்போன்ற அகன்ற கண்களைபு டையவளான ஆவள்	आनेतुं	கொண்டுவர
		अभिप्रयाता वा	போயிருப்பாளோ
		तत् अपि	அதுவும்[என்னமோ ?

अयुक्तं	அனுகூலித்தவும இடமில்	कदाचित्	ஒருக்காலும்
सा	அவன் [வாறது.	पञ्जानि हि	தாமரைப்பூக்களிட
मया विना	நாணியின்றி	न गच्छति	போகமாட்டாள். [மே

कामं दिवदं पुष्पितवृक्षपण्डं नानाविधैः पक्षिगणैरुपेतम् ।

वनं मयाता नु तदप्ययुक्तमेकाकिनी साऽतिविभेति भीरुः

॥ १५ ॥

कामं तु	“ஒருக்கால்	मयाता नु	போயிருப்பானோ எ
पुष्पितवृक्षपण्डं	பூக்க மரங்களுடர்த்த	तव अपि	அதையும் [ன்னிமே?
नानाविधैः	பலபல [தும்	अयुक्तं	அனுகூலித்த இடமில்லா
पक्षिगणैः	பறதிக் கூட்டக்கனரால்		தது.
उपेतं	நிறையப்பெற்றதுமான	भीरुः	கொழுமனத்தினனா
इदं वनं	இந்த காட்டுந்ரு	सा एकाकिनी	அவள்தனியாய் [சிய
		अतिविभेति	மிகவும் பயப்படுவாள்.

आदित्य भो लोककृताकृतज्ञ लोकस्य सत्यानृतकर्मसाक्षिन् ।

मम प्रिया सा क गता हुता वा शंसस्व मे शोकवशस्य सत्यम्

॥ १६ ॥

लोककृता- } कृतज्ञ }	“மாவிரட்டருண்டாய புனா யக்களையும் பாபங்க ளையும் தானே அறிய வல்லவரும்	मम प्रिया	எனது காதலியாகும்
		सा	அவள் [நனை?
		क गता	எங்கு போயிருக்கின்-
			அல்லது மாரால் அப
		हुता वा	ஹரிக்கப்பட்டிருக்கி
			ன்றான்?
लोकस्य	உலகத்தினது	शोकवशस्य	கொகத்தில் மூழ்கிக்
सत्यानृतकर्म- } साक्षिन् }	உண்மைச் செயல்களை யும் பொய்மைச் செய ல்களையும் கண்டபா ய் பாசப்பவருமான	मे	எனக்கு [சிடக்கும்
		सत्यं	உண்மையை
भो आदित्य	ஓ சூர்யபகவானே !	शंसस्व	கொல்லியருள்கி ராக.

लोकेषु सर्वेषु च नास्ति किञ्चिद्यत्ते न नित्यं विदितं भवेत्त ।

शंसस्व वायो कुलशालिनीं तां हुता मृता वा पथि वर्तते वा

॥ १७ ॥

वायो	“வாயுபகவானே !	कुलशालिनीं	உயிருதத்தில் வாழ்க்
नित्यं	எப்பொழுதும்		கைப்பட்ட
ते	நேவரிருக்கு	तां	உவளைப்பற்றி
न विदितं	தெரியாததாய்	हुता	மாரால் அபஹரிக்கப்
यत्	எது		பட்டான்?
भवेत्	இருக்குமோ,	मृता वा	மாரால் கொல்லப்பட்
सत्	அது		டான்?
सर्वेषु	எல்லா	पथि	எங்கேயாகிலும்
लोकेषु च	உலகங்களிலும்	वर्तते वा	உயிருடனிருக்கின்றனா
किञ्चित्	ஒன்றும்		என்ன என்பதை
न अस्ति	இல்லை.	शंसस्व	கொல்லியருள்கி ராக.

इतीव तं शोकविधेयदेहं रामं विसृजं विलपन्तमेवम् ।

उवाच सौमित्रिदीनसत्त्वो न्याये स्थितः कालयुतं च वाक्यम् ॥ १८ ॥

एवं	இப்படியாக	अदीनसत्त्वः	தையத்தையத் தைவி
शोकविधेयदेहं	சோகத்தின் மூழ்கிய உடம்பம்		டாதவராய்
विसृजं	மெய்மறந்த	न्याये	{ பெரியோர்களிடத்தில் இருக்கவேண்டிய மர்வாறுதலில்
इतीव	மேற்கண்டவாறு	स्थितः	குளாதவராய்
विलपन्तं	புலம்பிக் கதறும்	कालयुतं	சமயத்திற்கேற்ற
तं	அந்த	वाक्यं च	பின்வரும் சொல்லையே
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார்.
सौमित्रिः	ஸகந்தமணர்		

शोकं विमुञ्चय्य धृतिं भजस्व सोत्साहता चास्तु विमार्गणेऽस्याः ।

उत्साहवन्तो हि नरा न लोके सीदन्ति कर्मस्वतिदुष्करेषु ॥ १९ ॥

आयं	“ அண்ணா !	उत्साहवन्तः	மகிளுதையம் படைக்க
शोकं	மனச்சோர்வை		கப்பெற்ற
विमुञ्च	விட்டு ஒழிக்க	नराः हि	மனிதர்கள் தான்
धृतिं	தையத்தையத் தைவி	लोके	உலகில்
भजस्व	மேற்கொள்ள ஆளுள்	अतिदुष्करेषु	பிகச் சிரமசாத்யமான
अस्याः	இவளை [புரியும்]	कर्मसु	கார්යங்களில்
विमार्गणे	தேடும் விஷயத்தில்	न सीदन्ति	தளர்க்கியடையமாட்
सोत्साहता च	விடாமூலங்கியுடனிரு		டார்கள்.”
आस्तु	ஏற்பட்டும் [த்ததும்]		

इतीव सौमित्रिमुदग्रपौरुषं ब्रुवन्तमातो रघुवंशवर्दनः ।

न चिन्तयामास धृतिं विमुक्तवान् पुनश्च दुःखं महद्भ्युपागमत् ॥ २० ॥

धृतिं	மகிளுதையத்தைய	इतीव	மேற்கண்டவாறு
विमुक्तवान्	வகவிட்டிருந்த	ब्रुवन्तं	சொல்லிக்கொண்டிரு
रघुवंशवर्दनः	ரகுசுவத் தலைகரான ஸ்ரீராமர்	सौमित्रि	ஸகந்தமணருக்கு
आर्तः	தன்பத்தில் மூழ்கிய வராய்	न चिन्तयामास	செள்கொடுக்கவில்லை.
उदग्रपौरुषं	{ யாவரும் மெச்சத்தக்க மனிடச் செய்கைய ற்றவரும்	पुनः च	இன்னும்
		महत्	மஹத்தான
		दुःखं	துன்பத்தை
		अभ्युपागमत्	அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये आरण्यकाण्डे त्रिपशितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 8816

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 2104

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वादशेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்வீதம் புராதனமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் பன்னிரண்டாவது திணத்தில் நடக்கும் கதையின் பிரசங்கம் முடிவுபெற்றது.

[புரா குशलவாஸ்யா ஹிராமசத்ரிபு அஸ்வமேதயஜ்ஞாநே வயோதஸ்டஹி ஹரண்யகாண்டே
 வநு:பஹிதமஸர்ஸாஹ்மய பஹ்ஸமததமஸர்ஸபர்யந்த் (8817—9252 ஸ்லோகா:)
 ரீதம் | தஸ்திந் திநே ரீதா: ஸ்லோகா: 436 ||]

[ஆறியில் குசன் ஸஸன் இராமகாஸல் ஸ்ரீராமஸன்ஸிதரின் துஸகாநேதபாசகஸாலையில்
 பநிஸுதன்ஸஸது தினத்தில் துபாஸ்யகாண்டத்தில் 64 முதல் 75-வ துஸர்க்கம்
 வரை (8817—9252) காஸம் செய்யப்பட்டது. .அன்று காஸம்
 செய்யப்பட்ட சலோக சங்கஸை 436.]

வநு:பஹிதம: ஸர்ஸ:—அஸுபத்திராங்காவது ஸர்க்கம் || ௨௨ ||

ராமஹ்ம:—ஸ்ரீராமரின் கோபம்.

ச தீநோ தீநயா வாசா லக்ஷமண வாக்யமவ்ரவீத் || 1 ||

தீந:	துபாமுத்திருத்த	லக்ஷமண	லக்ஷ்மணரைப் பார்
ச:	அவர்		த்து
தீநயா	தீனமாலிய	வாக்ய	பின்வரும் மொழியை
வாசா	சொற்கொண்டு	அவ்ரவீத்	மொழித்தார்.

சீதே லக்ஷமண ஜானீஹி கத்வா கோதாவரீ நதீம் | அபி கோதாவரீ சீதா பஹ்ந்யானயிது கதா ||

சீதா	“ சீதை	லக்ஷமண	லக்ஷ்மண!
பஹ்நி	தாபஸைமஸ்கலை	கோதாவரீ நதீ	கோதாவர் நதிக்கு
அனயிது	கொண்டுவர	சீதே	விசாரண
கோதாவரீ	கோதாவநதிக்கு	கத்வா	சென்று,
அபி கதா	போயிருப்பகொ	ஜானீஹி	உத்தெய்யபார்த்த
	என்னமோ ?		வருவாயாக.”

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷமண: புநரேவ ஹி | நதீ கோதாவரீ ரம்யா ஜகாம லஹுவிக்ரம: || 3 ||

ராமேண	ஸ்ரீராமரால்	ரம்யா	மழகிய
ஏவ	மேற்கண்டவாறு	கோதாவரீ	கோதாவர்
முக்த:	கொல்லியதற்குச்	நதீ	நதிக்கு
	செவ்வாற்றிய	லஹுவிக்ரம: து	வீணா + கொடுக்கிறவ
லக்ஷமண: ஹி	லக்ஷ்மணரும்	ஜகாம	சென்றார். [ராகவே
புந: ஏவ	மீளவும்		

தா லக்ஷமணஸ்தீர்த்தவதீ விசித்வா ராமமவ்ரவீத் || 4 ||

லக்ஷமண:	லக்ஷ்மணர்	ராம	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
தா தீர்த்தவதீ	அந்த நதியை	அவ்ரவீத்	பின்வருமாறு
விசித்வா	கொண்டிதான் வ,		உரைத்தார்.

रावणस्य च तद्रूपं कर्माणि च दुरात्मनः । ध्यात्वा भयात् वैदेहीं सा नदी न शशंस ताम् ॥

दुरात्मनः	துஷ்டனாகிய	भयान्	பயத்தால்
रावणस्य	காவணனது	सा मदी तु	அந்த நதியும்
तत् रूपं च	யாவருங்கும் தெரிந்த பிறன்குணத்தையும்,	तां	அந்த
कर्माणि च	செய்கைகளையும்	वैदेहीं	ஜானகியைப்பற்றி
ध्यात्वा	நினைத்து,	न शशंस	ஒன்றும் தெரியப்படுத்த தாதிருந்துவிட்டது.

निराशस्तु तथा नद्या सीताया दर्शने कृतः । उवाच रामस्सौमित्रि सीतादर्शनकश्चितः ॥

सीतादर्शन- कश्चितः	சீதைமையக் காணாத தால் நொந்துகிடந்த	निराशः	வந்தோ ஒரு உதவிபுரி யுமென தான் கொ ண்டிருந்த மனோதை ர்வழிழந்தவராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	कृतः	செய்யப்பட்டு
तथा	அந்த	तु	அதனால்
नद्या	நதியால்	सौमित्रि	ஸக்தமணரைப்பார்த்
सीतायाः	சீதைமைய	उवाच	பின்வருமாறு [அ மொழிந்தார்.
दर्शने	காணும் விஷயத்தில்		

एषा गोदावरी सौम्य किञ्चिन्न प्रतिभाषते । किं नु लक्ष्मण वक्ष्यामि समेत्य जनकं वचः ॥
मातरं चैव वैदेह्या विना तामहमप्रियम् ॥ १२ ॥

सौम्य	“அப்பா!	मातरं एव	தாயையும்
एषा	இந்த	अहं	நான்
गोदावरी	கோதாவரிநதி	समेत्य	கிட்டி,
किञ्चिन्न	எதொன்றையும்	अप्रियं	செனிகொடுத்துக் கேட்கவும் அசதறய மான
न प्रतिभाषते	கொல்லாமலிருக்கின்	वचः	சொல்லி
लक्ष्मण	ஸக்தமனா! [அது.	किं नु	எப்படித்தான்
तां विना	அவளை விட்டு	वक्ष्यामि	கொல்லுகிறேன்?
जनकं च	ஜனகமன்னரையும்,		
वैदेह्याः	ஜானகியின்		

या मे राज्यविहीनस्य वने वन्येन जीवतः । सर्वं व्यपनयेच्छोकं वैदेहीं क नु सा गता ॥

राज्यविहीनस्य	ராஜ்யத்தையழிந்து	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
वने	காட்டில்	या	எவன்
वन्येन	காட்டுக்காங்கனிகளை க்கொண்டு	व्यपनयेत्	இல்லாதடிப்பனோ,
जीवतः	காலங்கழிக்கும்	सा	அந்த
मे	எனது	वैदेहीं	ஜானகி
शोकं .	மனமெதிரை	क नु	எந்தெ
		गता	போய்க்கிட்டாள்?

ज्ञातिपक्षविहीनस्य राजपुत्रीमपश्यतः । मन्ये दीर्घा भविष्यन्ति रात्रयो मम जायतः ॥

ज्ञातिपक्षविहीनस्य	“தந்தையையும் பதவி யையுழிந்து	मम	எனக்கு
राजपुत्री	ராஜபுத்திரியையும்	रात्रयः	இரவுகள்
अपश्यतः	காணாதவனாய்	दीर्घाः	வளர்த்தவைகளாய்
जायतः	தூக்கமில்லாமலிருக்கும்	भविष्यन्ति	தேரற்றமென
		मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

मन्दाकिनीं जनस्थानमिमं प्रस्रवणं गिरिम् । सर्वाण्यनुचरिष्यामि यदि सीता हि दृश्यते ॥

सीता	சீதை	इमं	இந்த
दृश्यते यदि	ஒருக்கால் காணப்பட்ட பாலும் படலாம்,	प्रस्रवणं	நீர்ஸ்ரவண
हि	ஆனபடியால்	गिरि	மலைமையும்
मन्दाकिनीं	மந்தாகினி நதியையும்,	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
जनस्थानं	கணஸ்தானத்தையும்	अनुचरिष्यामि	தேடிப்பார்க்கின்றேன்

एते मृगा महावीर्या मामीक्षन्ते मुहुर्मुहुः । वक्तुकामा इव हि मे इक्षितान्युपलक्ष्ये ॥ १६ ॥

महावीर्याः	“மகத்தான பெருமைவுள்ள	इक्षितानि	{ மனதிலுள்ள பாவங்க ளை வெளிக்காட்டும் அவயவ சேஷ்டைகள ளையும்
एते	இந்த	उपलक्ष्ये	நான் கவனிக்கின்
मृगाः	மான்கள்	हि	ஆனதால் [தேன்,
मुहुः मुहुः	விட்டுவிட்டு அடிக்கடி	मे	என்னிடம்
मां	என்னை	वक्तुकामाः इव	{ ஏதோ சொல்ல எண் ணம் கொண்டவைகள் பொலிருக்கின்றன”.
ईक्षन्ते	உற்று நோக்கின்றன.		

तास्तु दृष्ट्वा नरव्याघ्रो राघवः प्रत्युवाच ह । क सीतेति निरीक्षन् वै बाष्पसंरुद्धया दृशा ॥

नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும்	तान्	அனைவர்களை
राघवः	ரூராமர்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तु	அப்பொழுது	सीता	“சீதை
बाष्पसंरुद्धया	கண்ணீரால் மறைந்த	ह	எங்கிடெ”
दृशा	பார்வையுடன்	इति	என்று
निरीक्षन् वै	{ இமைகொட்டாது கவ னித்துப் பார்க்கின்ற வரையிருந்துகொண்டு	प्रत्युवाच	கேட்டனர்,
		ह	காண்]

एवमुक्ता नरेन्द्रेण ते मृगास्सहस्रोत्थिताः । दक्षिणाभिमुखास्सर्वे दर्शयन्तो नभःस्थलम् ॥
मैथिली द्वियमाणा सा दिशं यापन्वपयत । तेन मार्गेण धावन्तो निरीक्षन्ते नराधिपम् ॥

नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமரால்	दर्शयन्तः	அங்குல்காட்டுகின்ற
एव	இவ்வாறு	सा	அந்த [வைகனாய்
उक्ताः	கிறைவப்பட்ட	मैथिली	ஆனகியார்
ते	அந்த	द्वियमाणा	திருடப்பட்டவளாய்
मृगाः	மாண்கள்	यां दिशं	எந்த திசையாய்
सर्वे	எல்லாவும்	अन्वपयत	பொறுளை,
दक्षिणाभिमुखाः	தென் திசையைய கொக்கியவைகளாய்	तेन मार्गेण	அதே வழியாய்
सहसा	உடனே	धावन्तः	சுடுகின்றவைகளாய்
उत्थिताः	கொம்பியவைகளாய்	नराधिपं	புருஷோத்தமரை
नभःस्थलं	ஆகாசத்தை	निरीक्षन्ते	விழித்து விழித்துப் பார்த்தன.

येन मार्गं च भूमिं च निरीक्षन्ते स्म ते मृगाः । पुनश्च मार्गमिच्छन्ति लक्ष्मणेनोपलक्षिताः ॥

येन	மேற்கண்டவாறாகத்	मार्गं च	அதன்மேலுள்ள ஆகாச சுழியைத் தேடித்தேடவும்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால் [தால்	निरीक्षन्ते स्म	உத்தரொக்கின.
उपलक्षिताः	கவனிக்கப்பட்ட	पुनः	மீளவும்
ते	அந்த	मार्गं च	சென்ற மார்க்கமே செல்ல
मृगाः	மாண்கள்,	इच्छन्ति	இருப்பதுகின்றன.
भूमिं च	சென்ற பிரதேசத்தையும்		

तेषां वचनसर्वस्य लक्षयामास चेक्षितम् । उवाच लक्ष्मणो ज्येष्ठं धीमान् भ्रातरमार्तिवत् ॥

धीमान्	புத்திமானாகிய	लक्षयामास	கவனித்தார்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ज्येष्ठं	மூத்த [து,
तेषां	அவைகளின்	भ्रातरं	தகையவரைப் பார்த்த-
वचनसर्वस्य	மனோசிப்பிராயத்தை எல்லாம் வினக்கக் கா ட்டுகிற	आर्तिवत् च	நக்கத்தால் பொருஷ மாதவண்ணமே
इक्षितं	அவ்வாறுசெஷ்டவைய	उवाच	பின்வருமாறு சொன்னார்.

क सीतेति त्वया पृष्टा यथेमे सहस्रोत्थिताः । दर्शयन्ति क्षितिं चैव दक्षिणां च दिशं मृगाः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	उत्थिताः	கொம்பியவைகளாய்,
सीता	‘சீதை	क्षितिं च	பூமியையும்
क	எங்கு’	दक्षिणां	தெற்கு
इति	என்று	दिशं एव	திக்கையும்
पृष्टाः	கிறைவப்பட்ட	दर्शयन्ति यथा	{ செவ்வடிகளால் காட் டுகின்றனபோலிருக் கின்றன.
इमे मृगाः च	இந்த மாண்களும்		
सहसा	உடனே		

साधु गच्छावहै देव दिशमेतां हि नैर्ऋतिम् । यदि स्यादागमः कश्चिदार्या वा साऽथ लक्ष्यते ॥

देव	ஸ்வாமியே]	आर्या	மாநா
साधु	திருவனம் அப்படியா	लक्ष्यते यदि	காணப்பட்டாலும்
एतां	இந்த [கிள்	वा	அல்லது [படலாம்.
नैर्ऋति	தென்மேற்கு	कश्चित्	எதேனும்மாறு
दिशं हि	திக்கை நோக்கியே	आगमः	{ நமக்குத் தெரிந் திராத தா கிய புதிய சாள் சாரம்
गच्छावहै	நடமிருவரும் மோலோம்.	स्यात्	{ கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.
अथ	அப்படிச் செய்தால்		
सा	அந்த		

बाढमित्येव काकुत्स्थः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् । लक्ष्मणानुगतः श्रीमान् वीक्षमाणो वसुन्धराम् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	वसुन्धरां	பூப்பிரதேசத்தை
काकुत्स्थः	ஸ்ரீசாமர்	वीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே
बाढं हति एव	{ “அப்படியே செய் மோம்” என்று சொல் லிவிட்டு	दक्षिणां	தெற்கு
लक्ष्मणानुगतः	லக்ஷ்மணர் பின் நுடர்ந்துவர	दिशं	திக்கைநோக்கி
		प्रस्थितः	பிரயாணமானார்.

एवं सम्भाषमाणौ तावन्योन्यं भ्रातरावुभौ । वसुन्धरायां पतितं पुष्पमार्गमपश्यताम् ॥२५॥

एवं	இப்படியாய்	उभौ	இருவர்களும்
अन्योन्यं	ஒருவரோடொருவர்	वसुन्धरायां	பூப்பிரதேசத்தில்
सम्भाषमाणौ	பேசிக்கொண்டிருக் கும்	पतितं	விழுந்து சிதறிக் கிடக்கும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களாகிய	पुष्पमार्गं	புஷ்பப்பங்களை
तौ	அந்த	अपश्यताम्	கவனித்தார்கள்.

तां पुष्पवृष्टिं पतितां दृष्ट्वा रामो महीतले । उवाच लक्ष्मणं वीरो दुःखितो दुःखितं वचः ॥

दुःखितः	நெஞ்சக்கலக்கிய	पुष्पवृष्टिं	மலர்மாரியை
वीरः	தேவியசாஸியாகிய	दृष्ट्वा	பார்த்து,
रामः	ஸ்ரீசாமர்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்
महीतले	பூப்பிரதேசத்தில்	दुःखितं	விசனமான [து,
पतितां	விழுந்திருந்த	वचः	பின்வரும் சொல்லை
तां	அந்த	उवाच	கொன்னார்.

अभिजानामि पुष्पाणि तानीमानिह लक्ष्मण । अपिनद्धानि वैदेह्या मया दत्तानि कानने ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	दत्तानि	கொடுக்கப்பட்டி
इमानि	இந்த	वैदेह्या	ஜானகியால்
पुष्पाणि	புஷ்பப்பங்களை	अपिनद्धानि	குட்டிக்கொள்ளப்பட்
कानने	காட்டில்	तानि	அனவகளையென [ட்ட
मया	என்னால்	इह	இப்பொழுது
		अभिजानामि	கான் நினைக்கிறேன்.

मन्ये सूर्यश्च वायुश्च मेदिनी च यशस्विनी । अभिरक्षन्ति पुष्पाणि प्रकुर्वाणा मम प्रियम् ॥

சூர்ய: ச   "சூர்யபகவா னும்
வாயு: ச   வாயுபகவா னும்
யசஸ்வினி   அருவமவா ன
மேதினி ச   பூதேதலியும்
மம   எனக்கு
பிய   ஸ்மித ந்னைத

प्रकुर्वाणा:   செய்ய எண்ணம்
                         கொண்டவர்களாய்
पुष्पाणि   புஷ்பப்பங்களை
अभिरक्षन्ति   { உருமாறுது கார் த்துக்
                         கொண்டிருக்கிறார்கள்
                         என
मन्ये   நான் நினைக்கிறேன் "

एवमुक्त्वा महाबाहुर्लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । उवाच रामो धर्मात्मा गिरिं प्रभवणाकुलम् ॥ २९ ॥

மகாபாஹு:   மகாபாஹுயம்
தர்மா த்மா வுமாதிய
ராம: ஸ்ரீராமர்
புருஷம்   புருஷா த்தமராதிய
லக்ஷ்மண   லக்ஷ்மணசாரப்

एवं   மேற்கண்டவா று
उक्त्वा   கொல்லிவிட்டு,
प्रभवणाकुलं   மலையாடுளிகள்
                         சிறைந் துள்ள
गिरिं   மலைமையப் பார்த்து
उवाच   பின்வருமா று
                         பேசினார்.

பார்த்து

कश्चित् क्षितिभृतां नाथ दृष्ट्वा सर्वाङ्गसुन्दरी । रामा रम्ये वने हस्मिन् मया विरहिता स्वया ॥

क्षितिभृतां   "கிரிகளின்
नाथ   அரசே !
अस्मिन्   இந்த
रम्ये   அழகிய
वने   காட்டில்
मया विरहिता   என்னை விட்டுப்
                         பிரிந்த

सर्वाङ्गसुन्दरी हि   { சகல அங்கவண்ணி
                         னும் அழகுவாய்ந்து
                         விளங்கும்
रामा   ஒரு ஸ்திரீ
स्वया   உன்னால்
दृष्ट्वा कश्चित्   பார்க்கப்பட்டதா
                         என்ன ? "

कुण्डोऽब्रवीद्गिरिं तत्र सिंहः भुद्रभृगं यथा ॥ ३१ ॥

सह   அப்பொழுது
कुण्डः   முன்னிஜமதிகமாய்
                         சினங்கொண்டவராகி
गिरिं   அந்த மலையைப்
                         பார்த்து
सिंहः   ஓர் சிங்கம்

भुद्रभृगं   அல்பப் பிராணியைப்
                         பார்த்து
यथा   எப்படியோ
                         அப்படியே
अब्रवीत्   பின்வருமா று
                         பேசினார்.

तां हेमवर्गीं हेमाभां सीतां दर्शय पर्वत । यावत्सर्वाणि सानूनि न ते विध्वंसयाम्यहम् ॥

पर्वत   "ஓ மலையே !
ते   உனது
सानूनि   தாழ்வரைகள்
सर्वाणि   எல்லாவற்றையும்
अहं   நான்

न विध्वंसयामि }   பொடியாக்கிகிடவே
यावत् }   ண்டாமென்றபகதத்
हेमवर्गीं }   பொன்னிறமுற்று[தில்
हेमाभां }   பொன்னொளிகொண்
सीतां }   அந்த சிந்தையை [உ
दर्शय }   காட்டிவிடு, "

एवमुक्तस्तु रामेण पर्वतो मैथिलीं प्रति । शंसन्निव ततस्सीतां नादर्शयत् राघवे ॥ ३३ ॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	इव	போலிருந்தது.
मैथिलीं प्रति	சீதையைப் பற்றி	ततः	என்னாலும்
एवं	மேற்கண்டவாறு *	राघवे	ஸ்ரீராமருக்கு
उक्तः	வினாவுப்பட்ட	सीतां तु	சீதையையோ வெனில்
पर्वतः	பர்வதம்	आदर्शयत् न	காண்பிக்கவில்லை.
शंसन्	எதிரொலியால் இப் படி, க் தெரிவிக்கிறது §		

[* அதாவது

कश्चित् क्षितिभृतां नाथ इष्टा सर्वाङ्गसुन्दरी । रामा रम्ये वने ह्यस्मिन्मया विरहिता त्वया ॥

§ क्षितिभृतां नाथ = மனவார்களின் மன்னா! अस्मिन् रम्ये वने = இந்த அழகிய வனத்தில் मया इष्टा = என்னால் பார்க்கப்பட்ட सर्वाङ्गसुन्दरी = எல்லா அங்கங்களிலும் அழகு வாய்ந்தவனாகிய रामा = ஒரு பெண் த்வया विरहिता कश्चित् = உன்னை விட்டுப் பிரிந்தவனோ என்னமோ ?]

ततो दाशरथी राम उवाच च शिलोच्चयम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	शिलोच्चयं	பர்வதத்தைப்
दाशरथिः	தசரதரின் குமாரராகிய	उवाच च	பார்த்து இன்னும் படியும் பேசினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		

मम वाणाग्निनिर्द्भ्यो भस्मीभूतो भविष्यसि । असेव्यः सन्ततं वै निसृणुद्रुमपङ्कजः ॥ ३५ ॥

मम	"எனது	सन्ततं	எக்காலத்திலும்
वाणाग्निनिर्द्भवः	{ பாணங்களின் அக்கி னியால் எரிவுண்டதாயும்	असेव्यः एव	ஒருவராலும் எட்டிப் பார்க்கப்படாததாயும்
निसृणुद्रुमपङ्कजः च	பல், மரம், தளிர் எல்லாம் ஒழிந்ததாயும்,	भस्मीभूतः	நீறினதாய்
		भविष्यसि	நீ ஆகப்போகிறாய்.

इमां वा सरितं चाद्य शोषयिष्यामि लक्ष्मण । यदि नाख्याति मे सीतामद्य चन्द्रनिभाननाम् ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா!	आख्याति न यदि	தெரிவிக்காத பட்சத்த
अद्य	இப்பொழுது	अद्य च	இப்பொழுதே [கில்
चन्द्रनिभाननां	சந்திரனை நிகழ்த்த முடியுமடைய	इमां	இந்த
सीतां	சீதையைப் பற்றி	सरितं वा	நதிகளையும்
मे	எனக்கு	शोषयिष्यामि	வந்தும்படி செப்பே
			தேன்.

मन्ये लक्ष्मण वैदेही राक्षसैः कामरूपिभिः । भित्त्वा भित्त्वा विभक्ता वा भक्षिता वा भविष्यति ॥

लक्ष्मण	" लक्ष्मण !	विभक्ता	பகிப்பட்டு
कामरूपिभिः	நினைத்தபடி உருவமெடுக்கவல்ல	भक्षिता वा	தின்னுவிடப்பட்டவரால்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	भविष्यति वा	ஆய்விடுவானோ
वैदेही	ஜானகி		என்னமோ ? என்று
भित्त्वा भित्त्वा	தண்டந்துண்ட	मन्ये	நிராகரிக்கின்றேன்.
	மாக்கி,		

तस्या निमित्तं वैदेहा द्वयोर्विवदमानयोः । बभूव युद्धं सौमित्रे घोरं राक्षसयोरिह ॥ ४३ ॥

सौमित्रे	" सौमित्र !	द्वयोः	இருவர்களுக்கூ
तस्याः	அந்த	इह	இந்த எதலத்தில்
वैदेहाः	ஜானகியின்	घोरं	பெரும்
निमित्तं	பொருட்டு	युद्धं	போர்
विवदमानयोः	வாதாரும்	बभूव	நடைபெற்றிருக்கிறது.
राक्षसयोः	அரக்கஸர்கள்		

मुक्तामणिचितं चेदं तपनीयविभूषितम् । धरण्यां पतितं सौम्य कस्य भग्नं महद्भुः ॥

सौम्य	" அப்பா !	काञ्चनं	பொன்னுல் செய்யப்
मुक्तामणिचितं	{ முத்துகளாலும் வை ரங்களாலுமிழைக்க ப்பெற்றதும்	धरण्यां	பூமியில் [பட்டதும்
तपनीय-	{ தங்கத்தாலுங்கூர்க்க	भग्नं	முறிந்து
विभूषितं	{ ப்பெற்றதும்	पतितं	விழுந்துகிடக்கிறது
		इदं	இந்த [மான,
		महद्भुः	பெரிய தனுஷ
		कस्य च	யாருடையதோ ?

तरुणादित्यसङ्काशं वैदूर्यगुलिकाचितम् । विशीर्णं पतितं भूमौ क्वचं कस्य काञ्चनम् ॥

तरुणादित्यसङ्काशं	இளம்சூர்யனை நிகர்த்ததும்	विशीर्णं	செதறி
वैदूर्यगुलिकाचितं	வைரிசம்பமணிகளாலிழைக்கப்பெற்றதும்	पतितं	விழுந்துகிடக்கிறது
काञ्चनं	பொன்னுல் செய்யப்	क्वचं	கவசம்
भूमौ	பூமியில் [பட்டதும்,	कस्य	யாருடையதோ ?

छत्रं शतशलाकं च दिव्यमाल्योपशोभितम् । भग्नदण्डमिदं कस्य भूमौ सौम्य निपातितम् ॥

सौम्य	" அப்பா !	भूमौ	பூமியில்
शतशलाकं	பல சுப்பிகளுற்றதும்	निपातितं	விழுந்தப்பட்டுகிடக்கிறது
दिव्यमाल्योप-	{ திவ்யமான புஷ்பங்க	इदं	இந்த
शोभितं	{ ளாலுங்கூர்க்கப்பெற்றதும்	छत्रं	சூண்ட
भग्नदण्डं	கைப்பிடி முறிந்து	कस्य च	யாருடையதோ ?

काञ्चनोरुद्धाक्षेमे पिशाचवदनाः खराः । भीमरूपा महाकायाः कस्य वा निहता रणे ॥

काञ्चनोरुद्धा:	பொற்கவசங்களைப் பூண்டவைகளும்	रणे	போரில் [நுமரன
पिशाचवदनाः	பேய்முதமுடையவை	निहताः च	மாண்டுபோனவைக-
महाकायाः	பேருடதுற்று [களும்	इमे	இதோகிடக்கும்
भीमरूपाः	பயங்கரமானவைகளும்	खराः	கோவேறுகழுதைகள்
		कस्य वा	யாருடையவைகளோ?

दीक्षपावकसङ्काशो युतिमान् समरध्वजः । अपविद्धश्च भग्नश्च कस्य सांग्रामिको रथः ॥

दीक्षपावक-)	கொழுந்துவிட்டுடொ	भग्नः	உதுக்குண்டது
सङ्काशः }	யும் ஆக்னியை நிகர் ந்து	अपविद्धः च	தகையதாய் கிடக்கிற
युतिमान्	ஐங்கொண்டு விளங்குகிறதும்,	सांग्रामिकः	போர் [நுமரன
समरध्वजः	போற்கொடியுற்றதும்	रथः	ரதம்
		कस्य च	யாருடையதோ?

रथाक्षमात्रा विशिखास्तपनीयविभूषणाः । कस्येमेऽभिहता बाणाः प्रकीर्णा घोरकर्मणः ॥

अभिहताः	பிரபோகிக்கப்பெற்று	प्रकीर्णाः	எங்கும் சிதர்க்கட்டக் கின்றவைகளுடைய
विशिखाः	கார்கள் ஓடிந்து	इमे	இந்த
रथाक्षमात्राः	தேரிகுட ஆளவுள்ள வைகளும்	बाणाः	பாணங்கள்
तपनीय-)	தங்கத்தால் ஆல்கள்	कस्य	எந்த
विभूषणाः }	நிக்கப்பட்டவைகளும்	घोरकर्मणः	துண்டனுடையவை களோ?

शरावरो शरैः पूर्णौ विध्वस्तौ पश्य लक्ष्मण । प्रतोदाभीषुहस्तो वै कस्याय सारथिर्हतः ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மணா !	प्रतोदाभीषुहस्तः	{ சட்டைதட்டிச் சடவான நகையாய் கையில் பி டித்துக்கொண்டதும் கும்பண்ணியே
शरैः	பாணங்களால் [ளும்;	हतः	மாண்டு கிடக்கு
पूर्णौ	நிறைந்திருப்பவைக-	अयं सारथिः	இந்த சாரதி
विध्वस्तौ	சுதைதக்கப்பட்டிருக் கின்றவைகளுமான	कस्य वै	யாரைச் சொந்தவனோ?
शरावरो	ஆம்புராத் துணிகளரி		
पश्य	பார். [ரண்டையும்		

कस्येमौ पुरुषव्याघ्र शयाते निहतौ युधि । चामरग्राहिणौ सौम्य सोष्णीषमणिकुण्डलो ॥

सौम्य	“ ஆப்பா !	युधि	போரில்
पुरुषव्याघ्र	புருஷோத்தம !	निहतौ	கொல்லப்பட்டவர்க ளாய்
चामरग्राहिणौ	{ சாமரங்களை கயில்பி டித்துக்கொண்டிருக் கின்றவர்களும்	शयाते	இருவர் படுத்துக்கிட க்கின்றார்கள்.
सोष्णीषमणि-)	நகைப்பாலைகளையும்	इमौ	இவர்கள்
कुण्डलो }	மாணியகுண்டங்கள் களையும் ஆணித்தக களும்	कस्य	யாரைச் சொந்தவர் வனோ?

पद्वी पुरुषस्यैषा व्यक्तं कस्यापि रक्षसः । वैरं शतगुणं पश्य ममेदं जीवितान्तकम् ॥

कस्य अपि	யாரோ ஒரு	वैरं	மறிக்ஞப்பழி வாய்க்கு
रक्षसः पुरुषस्य	ராக்ஷஸனுடைய		கிறதை
पद्वी	ஸியாபாசம்	शतगुणं	அனவுக்குமிஞ்சிய
पुषा	இது.	मम	எனக்கு [கரம்]
व्यक्तं	இது திண்ணம்.	जीवितान्तकं	உயிருக்கும் முடிவாகி
इदं	இந்த	पश्य	கவனி. [நுக்கிறதாய்]

सा घोरहृदयैः सौम्य राक्षसैः कामरूपिभिः । हता मृता वा सीताऽपि भक्षिता वा तपस्विनी ॥

सौम्य	"சுழந்தாய்!	राक्षसैः	ஆரக்கர்க்கால்
सा तपस्विनी	அந்த டாகா பதிகிரு	हता	அபஹரித்துவிடப்
सीता अपि	சீதைபும் [கைதவாகிய]		பட்டாளோ?
कामरूपिभिः	நீளைத்த உருவமெ	मृता वा	கொன்றுவிடப்பட்ட
	டுக்க வல்லவர்களும்		டாளோ?
घोरहृदयैः	கண்ணெஞ்சர்களு	भक्षिता वा	தின்னுவிடப்பட்டா
	மாவ,		ளோ என்னமோ?

न धर्मस्त्रायते सीतां हियमाणां महाबने ॥ ५४ ॥

महाबने	பெருக்காவில்	धर्मः	பாதிவிருத்தியம்
हियमाणां	திருடிப்போகப்படும்	सायते न	உதவிபுரியாதிருக்கி
सीतां	சீதைவைய,		றது.

भक्षितायां हि वैदेह्यां हतायामपि लक्ष्मण । के हि लोकेऽपियं कर्तुं शक्ताः सौम्य ममेश्वराः ॥

सौम्य	சுழந்தாய்!	लोके	உலகில்
वैदेह्यां	இளங்கி	मम हि	எனக்கும்
भक्षितायां हि	தின்னுவிடப்பட்டா	अपियं	அபயாரத்தை
	கொன்றாலும்	कर्तुं	விளைவிக்க
हतायां अपि	திருடிக்கொண்டுபோக	शक्ताः	துணிவுகொண்ட
	ப்பட்டா கொன்றாலும்	ईश्वराः	ஆற்றலுடையவர்கள்,
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!	के	யாரிருக்கிறார்கள்?

कर्तारमपि लोकानां शूरं करुणवेदिनम् । अज्ञानादवमन्येरन् सर्वभूतानि लक्ष्मण ॥ ५५ ॥

लक्ष्मण	"கல்கிமணு!	करुणवेदिनं	{ தண்ணளியால் எண்ண
सर्वभूतानि	பொண்கணெல்லாம்		யும் பொருத்தநுன்ப
शूरं	எல்லா வல்லாரும்	लोकानां कर्तारं	வருமாள்,
अपि	அப்படியிருந்தும்	अज्ञानान्	கொண்குறித்தானவ
		अवमन्येरन्	மடமைமையால்
			உதவிய, திருக்கின் றவன்.

மது லோகஹிதே யுக்த் தான்த் கருணவேதினம் । நிவீர்ய இதி மந்யந்தே நூந் மாந் த்ரிதசேஷரா: ॥

த்ரிதசேஷரா:	தேவோத்தமர்கள்	கருணவேதினம்	கருணையால் வந்தபுன்
லோகஹிதே	உலகுக்கு நன்மை புரிவதில்	மாந்	என்றோ
யுக்த்	சேபட்டு	நிவீர்ய:	'வீரவாய்' என்ற வன்
தான்த்	காயத்தோடு தந்தப்	இதி	என்று
	பொருட்படுத்தாது,	மந்யந்தே நூந்	நீரோத் துதிசெய்துக்
மது	இரங்கமுற்று		போவ் என்றோ?

மாந் ப்ராப்ய ஹி குணோ டோபஸ்ச்ஞத: பத்ய லக்ஷமண । அசீவ சர்வபூதானாந் ரக்ஷசாமபவாய ச ॥

லக்ஷமண	"வசத்தமணு!	ரக்ஷசாந்	அரக்கர்களுடையவும்
மாந்	என்றோ	அபவாய ச	காசத்தின் பொருட்
குண:	தண்ணீரிலாகிய	அத	இப்பொழுது [இ
	குணம்,	தோப: ஹி	அளித்ததை கிண
ப்ராப்ய	அடைந்து		விக்கும் கோலமாய்
சர்வபூதானாந்	எல்லாப் பிராணிகளுடையவும்	ச்ஞத:	அளித்திருக்கிறது.
		பத்ய	பார்.

சஹ்யைவ சசிந்யோத்ஸாந் மஹாந் சூர்ய இவோதித: । சஹ்யைவ குணாந் சர்வாந் மம தை: ப்ராசுதே ॥

சசிந்யோத்ஸாந்	நிலவை	சர்வாந்	எல்லாவற்றையுமே
சஹ்ய	தொலைத்து,	சஹ்ய	விட்டொழித்து,
மஹாந்	ஒளிகொண்டு	மம	என்னுடைய
இவோதித: சூர்ய:	உதித்த சூர்யன்	தை:	அபகாந்தோ மன்னி
இவ	வலவண்ணமோ அவ்வண்ணமே,		பாத குணமே
குணாந்	கருணைமுதலிய	ப்ராசுதே	இதோ வெளிப்படப்
	குணங்கள்		பொகிறது.

நைவ யக்ஷா ந கந்யர்வா ந பிஷாசா ந ரக்ஷசா: । கிஷரா வா மநுஷ்யா வா சுவர்வ் ப்ராப்யந்நி லக்ஷமண ॥

லக்ஷமண	"வசத்தமணு!	பிஷாசா:	பிசாசர்களுமே
யக்ஷா:	யக்ஷர்கள்	ந	அடையாட்டார்கள்.
சுவர்வ்	குறைபற்ற வாய்வை	ரக்ஷசா வா	ரக்ஷசர்களுமே
ப்ராப்யந்நி ந	அடையாட்டார்கள்.	கிஷரா: வா	விஷாசர்களுமே
கந்யர்வா:	கந்தர்வர்களுமே	மநுஷ்யா: சுவர்வ்	மனிதர்களுமே
ந	அடையாட்டார்கள்.	ந	அடையாட்டார்கள்.

மமாந்வாணஸம்பூர்ணபாபாசாந் பத்ய லக்ஷமண । நி:ஸ்பாந் கரிஷ்யாமி வத த்ரீலோக்யவாரிணாம் ॥

லக்ஷமண	"வசத்தமணு!	பத்ய	பார்.
பாபாசாந்	அகாசத்தை	அத த்ரீ	இப்பொழுது
மம	என்னது	த்ரீலோக்யவாரிணாந்	முடிவாகவாசிகளுக்கும்
அந்வாண- }	அவ்விருக்கைகளும்	நி:ஸ்பாந்	பாட்டமில்லா
ஸம்பூர்ண- }	பாணங்களையும் நி		வாய்வை,
	தறந்துவிடாதாய்	கரிஷ்யாமி	கிணவிக்கப்
			பொகிறேன்.

संनिरुद्धमहगणमावारितनिशाकरम् । विप्रनष्टानलमरुद्भास्करचुतिसंवृतम् ॥ ६२ ॥

विनिर्मथितशैलाग्रं शुष्यमाणजलाशयम् । ध्वस्तद्रुपलतागुल्यं विपणाशितसागरम् ॥

त्रैलोक्यं तु करिष्यामि संयुक्तं कालकर्मणा ॥ ६३ ॥

त्रैलोक्यं तु	முழுவுலகங்களை ராம்	शुष्यमाणजलाशयं	நீர் நிறையெல்லாம் வறநீர்
संनिरुद्धमहगणं	{ கவந்திரங்களைத் தடை அததுதெய்திரை செய்யாது ஒழிந்த தரவும்,	ध्वस्तद्रुम- लतागुल्यं }	க்கிடப்பதரவும், மரங்கள், கொடிகள், புதர்கள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டதாக வும்,
आवारित- निशाकरं }	சங்கிரன் தடைக்கல்	विपणाशित- सागरं }	சமுத்திரமே இல்லாத படி செய்யப்பட்ட தாகவும்
विप्रनष्टानलमरु	பட்டவனாயும், அழிபடும் காற்றும் மர சமடைத்தவர்களாயும்,	कालकर्मणा	யமனது செய்கை கொண்டு
भास्करचुतिसंवृतं	சூர்யனது ஒளி மறை க்கப்பட்டதரவும்,	संयुक्तं	இப்படியெல்லா யனை தாய்
विनिर्मथित- शैलाग्रं }	மலைகளைக்கொல்லும் பொடியாக்கப்பட்ட தரவும்,	करिष्यामि	செய்யப்போகிறேன்.

न तां कुशलिनीं सीतां प्रदास्यन्ति ममेश्वराः । अस्मिन् मुहूर्ते सौमित्रे मम द्रक्ष्यन्ति विक्रमम् ॥

ईश्वराः	தேவர்கள்	सौमित्रे	ஸக்திமனது!
तां	அந்த	अस्मिन्	இந்த
सीतां	சீதையை	मुहूर्ते	முகூர்த்தத்திலேயே
कुशलिनीं	கேசுலமினா	मम	எனது
मम	எனக்கு	विक्रमं	சக்தியை
प्रदास्यन्ति न	கொடுக்கமாட்டார்	द्रक्ष्यन्ति	கண்ணாரப் பார்க்கப் போகிறார்கள்.

नाकाशमुत्पतिष्यन्ति सर्वभूतानि लक्ष्मण । मम चापगुणोन्मुक्तैर्वाणजालैर्निरन्तरम् ॥

लक्ष्मण	"ஸக்தி மனது!	निरन्तरं	இடைவெளியில்லாதது
मम	எனது		செய்யப்பட்ட
चापगुणोन्मुक्तैः	மாணக்கரிகளின் கு வெளிவந்த	आकाशं	ஆகாசத்தில்
		सर्वभूतानि	பெரியவர்களுக்கெல்லாம்
वाणजालैः	மாணக்கரிகளால்,	उत्पत्तिर्यन्ति न	புறப்பட்டவற்றிலிருந்து

अदितं मम नाराचैर्ध्वस्तभ्रान्तं मृगद्विजम् । समाकुलममयादं जगत्पथार्यं लक्ष्मण ॥ ६४ ॥

आर्यं	"ஸக்திமனம் படைத்த	ध्वस्तभ्रान्त- मृगद्विजं }	நீளுதல்களுடன் பறந்த தரும் மயக்கி எண் லில் கிறுந்தனையா
लक्ष्मण	ஸக்தி மனது!		நிலைநிலைத்து வருவதும்
जगत्	உலகை	समाकुलं	தொழிக் கிடப்பதா நீயே பார்.
मम नाराचैः	எனது நாராசமேலும் பாணங்களால்	अमयादं	யும்,
अदितं	புடைக்கப்பட்டதாய்,		

आकर्णपूर्णैरिषुभिर्जीवलोकं दुरावरैः । करिष्ये मैथिलीहेतोरपिशाचमराक्षसम् ॥ ६५ ॥

மேதிலீஹேதோ:	“ஆண்கெயிலின்மீதிருந்தம்	அபிஷாச்	{ பிறர்களுக்குத் தீங்கு
ஆகர்ணபூர்ண:	கர்ணபரிபுந்தமிழுத்தக		விளைவிட்டவர்களின்
	விடப்பட்டவைகளும்,		புண்டற்றதாயும்,
துராவரै:	பாவராஜும் தனையமு	அராட்சச	ராசகுலப் புண்டற்ற
	யபா தனையமுமான்		தாயும்
இஷுபி:	ரணங்கனாள்	கரிஷ்யே	என் செயப்போகி
ஜீவலோக:	மீதிலீதலகை		தேன்.

मम रोषप्रयुक्तानां सायकानां वलं सुराः । द्रक्ष्यन्त्यय विमुक्तानामतिदूरातिगाமிनाम् ॥

சுரா:	தேவர்கன்	அநிடூரதி- காமினா	{ வெகுதூரமும் வெகு வேகமும் செல்ல வங்
அய	இப்பொழுது		வைகளால்
மம	எனது	விமுக்தானா	பொடப்பட்ட
		சாயகானா	பாணங்களின்
		வல	தக்தியை
ரோஷப்ரயுக்தானா	சினம் மேலிட்டு	தக்ஷயி	பார்க்கப்போகிறார்கள்.

नैव देवा न दैतेया न पिशाचा न राक्षसाः । भविष्यन्ति मम क्रोधानैलोक्ये विमणाशिने ॥

மம	எனது	தேயோ:	ஆகர்களுள்
கோபாந்	கோபத்தால்	ந	இருக்கமாட்டார்கள்.
கிலோக்யே	முவுகமும்	பிஷாசா:	பிசாசுகளும்
விமணாசிநே	தாசமடையும்பொ	ந	இருக்கமாட்டார்கள்
தேவா:	தேவர்கள் [முது	ராட்சசா: பூ	ஆகர்களுள்
ந பவிஷ்யந்தி	இருக்கமாட்டார்கள்.	ந	இருக்கமாட்டார்கள்.

देवदानवयक्षाणां लोका ये रक्षसामपि । बहुधा न भविष्यन्ति बाणौघैश्शकलीकृताः ॥

தேவதானவ-)	தேவர்களுடையவும்,	बाणौघै:	பாணவர்களுடைய
யக்ஷாநா)	ஆகர்களுடையவும்,	बहुधा	பலமுதாய்
	யக்ஷுகளுடையவும்,	शकलीकृता:	ஆகாய்சிவப்புண்ட
ரக்ஷசா அபி	ஆகர்களுடையவும்		வைகளால்
லோகா:	உலகங்கள் [கன்,	ந பவிஷ்யந்தி	இருக்கப்போகிற
யே	எனையபொருளாவ-		தென்.

निर्मयादानिमान् लोकान् करिष्याम्यय सायकैः ।

इतां मृतां वा सौमित्रे न दास्यन्ति ममेश्वराः ॥ ६९ ॥

சௌமित्रே	“அவ்வாறு!	दास्यन्ति न	அதிகரிக்கப்போகிறதி
இதாந்	{ திருடிக்கொண்டுபோ	अथ	இப்பொழுதே [இலை.
	கப்பட்டுவிட்டாநெ	सायकै:	பாணங்களால்
மூதா வா	ன்றானதவாய்	इमान्	இத்த
	கொல்லப்பட்டுவிட்டா	लोकान्	உலகங்களை
	கொன்றானதவாய்	निर्मयादान्	தீயிருதென்தவைகளால்
மம	எனக்கு	करिष्यामि	செய்யப்போகிறேன்.
இசுவரா:	தேவர்கன்		

तथारूपां हि वैदेहीं न दास्यन्ति यदि प्रियाम् । नाशयामि जगत्सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥

प्रियां वैदेहीं	“காதலிபாகிய ஜானகியை	सचराचरं	அனை பொருள் அனை யாப்பொருளடங்கிய,
तथारूपां हि	{ கல்லாப்பிரகாரத்தி லும் முன்போலிருக் கின்றவனாகவே,	जगत्सर्वं	உலகங்களெல்லாமு டைய
न दास्यन्ति यदि	{ கொண்டுவிட்டு சேர்த் தாவிடாமலிருக்கின் றார்கள் என்கிறபடி த்தில்	त्रैलोक्यं	முதுவகையுள்
		नाशयामि	இப்பவே அழிக்கின் றேன்.

इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो रामो निर्णीडय कार्ष्णिकम् । शरमादाय संदीप्तं धोरमाशीविषोपमम् ॥
संदधे धनुषि श्रीमान् रामः परपुरञ्जयः । युगान्ताग्निरिव क्रुद्ध इदं वचनमब्रवीत् ॥ ७२ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீராமன்	निर्णीक	விரிந்து,
परपुरञ्जयः	பிறர்கொட்டத்தை கொட்டுபவருமான	आशीविषोपमम्	சர்பத்தை நிகர்த்து
रामः	ஸ்ரீராமன்	धोरं	பயங்கரமாய்
युगान्ताग्निः	ஐயுரித்தி	संदीप्तं	ஜ்வலிஞ்சும்
इव	போல்	शरं	பாணத்தை
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவராய்	आदाय	எடுத்து,
रोषताम्राक्षः	கொபத்தால் சிவந்த கண்களுற்றவராகி	धनुषि	கில்லில்
इति	மேற்கண்டவாறு	संदधे	தொடுத்தார்.
उक्त्वा	சொல்லிகிட்டு,	रामः	ஸ்ரீராமன்
कार्ष्णिकं	கில்லை	इदं	பின்வரும்
		वचनं	சொல்லியும்
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

यथा जरा यथा मृत्युर्यथा कालो यथा विधिः । नित्यं न प्रतिहन्यन्ते सर्वभूतेषु लक्ष्मण ॥
तथाऽहं क्रोधसंयुक्तो न निवार्योऽस्मि सर्वथा ॥ ७३ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!”	विधिः	தர்மத்தின் பயனாய் கி ளையும் பாக்கிராமம்,
सर्वभूतेषु	எல்லாம் திராணிகள் விஷயத்திலும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
यथा	எப்படி	प्रतिहन्यन्ते न	தவிர்க்க முடி யாதனவை களை,
जरा	புப்பும்,	तथा	அவ்வண்ணமே
यथा	எப்படி	क्रोधसंयुक्तः	சினங்கொண்டிருந்
मृत्युः	மாணமும்,	अहं	நான் [சும்
यथा	எப்படி	सर्वथा	எப்படியும்
कालः	பாபங்களின் பயனாய் கிளையுமணியுடமும்,	निवार्यः न	யாவராலும் தடுக்கமு டியாதவனாக
यथा	எப்படி	अस्मि	இருக்கிறேன்.

पशुं	பாசு தந்த வாயியே
हृदं	சிவபெருமாரை
यथा	போலிருப்பவராகவும்,
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்
अथा	உலகம்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்
क्षुण्णकामं	தகிக்கத் தலைப்பட்ட
हरे	மகாதேவரை
यथा तु	பொலியுப்பவரும்,
रामं तु	லோகாபிரமராகும்
	அவையே

सकुलं	அளவுமிக்க சினகம்
	கொண்டவராய்
अदृष्टपूर्वं	{ இதுவரைவில் இப்படி எப்பொழுதுமிருந்தி ராதவராகவும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
दृष्ट्वा	அறிந்து,
परिशुष्यता	வாட்டமுற்ற
मुखेन	முகத்தோடு
प्राक्षतिः	அஞ்சலி நுண் தராகி
वाक्यं	பின்வருஞ்சொல்லை
अवधीत्	மொழிந்தார்.

पुरा भूत्वा सदुदान्तः सर्वभूतहिते रतः । न क्रोधवशमापन्नः प्रकृतिं हातुमर्हसि ॥ ५ ॥

पुरा	இதற்குமுன்
दान्तः	இதேத்திரியராய்
सदुः	தண்ணளியுடையவராய்
सर्वभूतहिते	{ சகலப்பிராணிகளுக்கும் சுயம் நன்மைவிளைவி ப்பதில்
रतः	ஊக்கமுடையவராகவும்

भूत्वा	இருந்தாண்டு,
क्रोधवशं	கொபத்தில் கடுபட்டு
आपन्नः	மெய்மறந்தவராய்
प्रकृतिं	பிறவி நற்குணத்தை
हातुं	ஹக்க
अर्हसि न	தேவரீர் திருவுளம்
	பற்றண்கா ஹ.

चन्द्रे लक्ष्मीः प्रभा सूर्ये गतिर्वायौ भुवि क्षमा । एतच्च नियतं सर्वं त्वयि चानुत्तमं यशः ॥

चन्द्रे	சந்திரனிடத்தில்
लक्ष्मीः	திருவும்,
सूर्ये	சூர்யனிடத்தில்
प्रभा	ஒளியும்,
वायौ	வாயுவினிடத்தில்
गतिः	எங்கும் வியாபித்திருத்தலும்,
भुवि	பூமியில்
क्षमा	பொதுமையும்,

एतच्च	மேற்கண்ட
सर्वं च	ஒவ்வொன்றும்
अनुत्तमं	ஒப்புயர்கின்றி
यशः च	{ யாவராலும் கொண் டாடப்படும்வண்ண மே
त्वयि	தேவரிடத்தில்
नियतम्	குடிக்கொண்டிருக்கி
	றது.

एकस्य नापराधेन लोकान् हन्तुं त्वमर्हसि । अन्यद्वादामि राजेन्द्र निदानं सर्वसम्पदाम् ॥

एकस्य	ஒருவனுடைய
अपराधेन	அபசாசத்தால்
लोकान्	உலகங்களை
हन्तुं	அழிக்க
त्वं	தேவரீர்
अर्हसि न	திருவுளம்பற்றக்கூ
	டாது.

राजेन्द्र	சகரவர்த்தியாரே!
अन्यत्	இதன்றி
सर्वसम्पदां	சகலகாரியதித்திக
निदानं	எதற்கும் மேற்பட்டனத
वदामि	விண்ணப்பம்
	செய்க்கிறேன்.

धर्मे जयति नार्धमः कदाचिदपि चोभयोः । स ता पतिव्रता लक्ष्मीर्न नाशं वै गमिष्यति ॥

உமையோ: ச

“இருவர்களில்

धर्मे

{ தருமத்தில் நிகழ்பதற்
திறப்பவன் விகழ்வத்
தில்

अर्धमः

அதர்மமானது

कदाचिन् अपि

ஒருபொழுதுதான்

न जयति

தலைக்காட்டாது.

पतिव्रता

கனாகுணப்பெற்றவ
மாகக்கொண்ட

लक्ष्मीः

ஸக்தியியாகும்

सीता

சீதாப்பிரசாத்தியார்

नाशं

துன்பத்தை

गमिष्यति न वै

அடையவே

மரட்டான்.

न तु जानामि कस्यायं भग्नसांघासिको रथः । केन वा कस्य वा हेतोः स्याद्युधस्सपरिच्छदः ॥

अयं

“இந்த

सायुधः

ஆயுதங்களைராதி

இருக்கிறதும்

सपरिच्छदः

பரிசுரங்களைராடுகிறது

सांघासिकः

பேரர் [க்கிறதாமான்

रथः

ரதமானது

कस्य तु

யாருடையதென்றாய்

कस्य हेतोः वा

காது, உத்தேசித்தால்

केन

எவனால்

भग्नः वा

முறிக்கப்பட்டிருக்க

செத்தென்பதை

न जानामि

நான் அறிகிறேன்.

खुरनेमिक्षतथायं सिक्तो रुधिरविन्दुभिः । देशो निर्दत्तसङ्ग्रामस्सुघोरः पार्थिवात्मज ॥ ९ ॥

पार्थिवात्मज

“கோமகனே!

अयं

இந்த

देशः

பிரதேசமானது

सुरनेमिक्षतः

{ குளம்புகளுடையவும்.
சுமிகரங்களுடைய
வும், ஆயுச்சுவடுடை
யதாயிருக்கிறது.

रुधिरविन्दुभिः

ரத்தத்துவங்களைப்

सुघोरः

மிகப்பயங்கரமாய்

सिक्तः

சுனைத்துவிடக்கிறது.

च

அதனால்

निर्दत्तसङ्ग्रामः

பொருட்டற்றது.

மாகிறது.

एकस्य तु विमर्दोऽयं न दूयोविदतां वर । न हि वृत्तं हि पश्यामि बलस्य महतः पदम् ॥

वदतां

“விதியிதப்பவர்களால்

वर

உத்தமரே!

अयं विमर्दः

இந்த அழிவானது

एकस्य तु

ஒருதரத்தானதே

द्वयोः

இருதரத்தாருடைய

न

ஆகாது. [தாய்

हि

எனெனில்

महतः

மெதூர்

बलस्य

வலன் உத்தமருடைய

पदं

உடச்சுவடை

वृत्तं हि

துதர்த்துடன் துருத்த

தரத்தவும்

न पश्यामि

நான் காணவில்லை.

नैकस्य तु कृते लोकान् विनाशयितुमर्हसि । युक्तदण्डा हि मृदवः प्रशान्ता वसुधाधिपाः ॥

वसुधाधिपाः

மண்ணர்கள்

मृदवः

கிணத்திற்கிடங்கொ
டாதவர்களாய்

प्रशान्ताः

மனதைச் சித்தமிடா
தவர்களாய்

युक्तदण्डाः

{ குற்றங்களுக்குத்தக்க
தண்டனைகளை விதிக்க
கின்றவர்களைப்போல
பெண்டும்.

हि

ஆனதால்

एकस्य कृते

ஒருவன் காரணமாய்

लोकान् तु

உலகங்களைவெல்லாம்

विनाशयितुं

அழிக்க

अर्हसि न

தேவரீர் திருவனம்

பற்றலாகாது.

सदा त्वं सर्वभूतानां शरण्यः परमा गतिः । को नु दारमणां ते साधु मन्येत राघव ॥

सदा	"எக்காலத்திலும்	खं	தேவரீர்த்.
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்	राघव	ஸ்ரீராம!
परमा	வேண்டியவைகளை	ते	தேவரீர்து
गतिः	அடக்கவல்ல புருமிடமும்	दारमणां	மனையாட்டி காணாமல்
शरण्यः	அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் "களைக்கண் ணாக்கிறவரும்"	साधु	தியாயமாய்
		को नु	எவன் தான்
		मन्येत	நினைப்பான்?

[*] அதாவது சரணாகதி செய்தவர்களின் மனக்குறைகளை ஒழிக்கிறவரும்]

सरितः सागराः शैला देवगन्धर्वदानवाः । नालं ते विप्रियं कर्तुं दीक्षितस्येव साधवः ॥

दीक्षितस्य	"எவனுடையமுன்னோர்கள் ஆயோதிஷ்டேசமம் முதலிய மகாமா கங்களைச் செய்திருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்டவராகிய	सरितः	நதிகளும்,
ते इव	தேவரீருக்கும்	सागराः	கடல்களும்,
विप्रियं	அபகாரத்தை	शैलाः	மலைகளும்,
कर्तुं	செய்ய	देवगन्धर्वदानवाः	தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தரணவர்களும்
		साधवः	அதர்மங்களுக்குப் பயப்படுகிறவர்களும்
		अलं न	உடன்பட மாட்டார்கள்.

येन राजन् हृता सीता तमन्वेषितुर्हसि । मद्द्वितीयो धनुष्पाणिः सहायैः परमर्षिभिः ॥

राजन्	"சாதரே!	सहायैः	இது அனிகையத்திலுள்ள புரியும்
येन	எவனெருவனால்	परमर्षिभिः	முனிவர் பெருமான் களைந்தொண்டும்
सीता	சீதாப்பிராட்டியார்	मद्द्वितीयः	என்னையும் துணையாகக்கொண்டும்
हृता	திருடிக்கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிறாளை,	अन्वेषितुं	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
तं	அவளை	अर्हसि	தேவரீர் மிக்கவென வேண்டும்.
धनुष्पाणिः	கோ தண்டபாளையாய்		

समुद्रं च विचेष्ट्यामः पर्वताश्च वनानि च । गुहाश्च विविधा घोरा नदीः पशवनानि च ॥

समुद्रं च	"சமுத்திரத்தையும்,	गुहाः च	குகைகளையும்,
पर्वतान् च	மலைகளையும்,	नदीः	நதிகளையும்,
वनानि च	காடுகளையும்,	पशवनानि च	தாபவாழ்வைகளையும்
विविधाः	பல	विचेष्ट्यामः	காம்பேடித்திரிவோம்.
घोराः	இருண்டந்த		

देवगन्धर्वन्योकांश्च विचेष्ट्यामः समाहिताः । यावन्नाथिगमिष्यामस्तत्र भार्यापहारिणम् ॥

तव	" தேவரீரது	समाहिताः	மணத் தளர்க்கிக்கிடந்து
भार्यापहारिणं	மனைகிணயத் திருப்ப		கொட்டித் தவர்கணாய்
	போனவனை	देवगन्धर्व-)	தேவனொகங்கொடியார்,
अधिगमिष्यामः	} கடும் கண் கொடுக்காத தி	लोकान् च)	கந்தர்வகொகங்கொ
न यावत्			யுங்கட்ட
	ருங்கும்கவையிலும்	विचेष्ट्यामः	தேடிப் பாரப்போராம்.

न चेत्साम्ना प्रदास्यन्ति पर्वा ते त्रिदशेश्वराः । कोसलेन्द्र ततः पश्चात्यामकाञ्चं करिष्यसि ॥

ते	" தேவரீரது	चन्	என்றும்
पर्वा	மத்தனியை	ततः पश्चात्	அதன் பின்னர்
त्रिदशेश्वराः	தேவோத்தமர்கள்	कोसलेन्द्र	கோசலத்தொழை!
साम्ना	நல்லபடியாக	प्राप्तकाञ्चं	அக்காங்கத்திற்கேற்ற
प्रदास्यन्ति न	கொணர்நது கொடா		தொழிலை
	திருக்கின்றார்கள்	करिष्यसि	தேவரீர் புரியலாம்.

शिवेन साम्ना विनयेन सीतां नयेन न प्राप्स्यसि चेन्नरेन्द्र ।

ततस्समुत्सादय हेमपुङ्खैर्महेन्द्रवज्रप्रतिमैः शरौघैः

॥ १८ ॥

मोन्द्र	" புருஷோத்தமர் !	ततः	அதன்பின்
सीतां	சீதைையை	महेन्द्रवज्रप्रतिमैः	ஹந்திரைது வஜ்ராய
शिवेन	நல்லபடியாக		தத்தை உகர்த்த
साम्ना	நல்லவர்த்தனையாலும்	हेमपुङ्खैः	பொன் மூளைகளுற்ற
विनयेन	மரியாதையாலும்	शरौघैः	பாணவர்க்கங்களால்
नयेन	தர்மவிதிப்பிரகாரமா	समुत्सादय	தலைமேலும் கத்திரைநச்
	கவும்		செய்யும்."
प्राप्स्यसि न चेत्	தேவரீர் பெறுதொ		ளும்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे पञ्चषष्टितमः सर्गः ॥

पदपठितम् सर्गः—சரூபந்தித்தொலுது ஸர்க்கம் || ௨௨ ||

श्रीरामाश्वासनम्—ஸ்ரீராமரைத் தேர்வதல்.

ते तथा शोकसन्तप्तं विलपन्तमनाथवत् । मोहेन महताऽऽविष्टं परिच्यूनमचेतनम् ॥ १ ॥
ततः सौमित्रराधास्य मुहूर्तादिव लक्ष्मणः । रामं संबोधयामास चरणौ चाभिपीडयन् ॥

சौமீலி:	சுமித்ரா தேவியின் புதல்வராயிய	அச்சம்	அறிவிழந்து
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்	பரிசூன்	வருத்தமுறுபவரு மான்
ததா	அப்படியாய்	சீ ராம	அந்த ஸ்ரீராமரை
शोकसन्तप्तं	{ சோகத்தால் தயித் துக்கொண்டிருந்த வரும்	मुहूर्तादिव	சற்றுநேரம்
अनाथवत्	திறமையற்றவர் போல்	आधास्य	நல்வார்த்தை சொல் லித் தேற்றி
विलपन्तं	புலம்பிக்கொண்டிருந் தவரும்	ततः	அதன்பின்னர்
महता	அளவுகடந்த	चरणौ	திருவடிகளை
मोहेन	அன்பின திசயத்தால்	अभिपीडयन् च	பிடித்துக்கொண்ட வண்ணமே
आविष्टं	பற்றப்பட்டவராய்	संबोधयामास	பின்வருமாறு விவர மாய் விளக்கினார்.

महता तपसा राम महता चापि कर्मणा । राजा दशरथेनासि लवोऽमृतमिवामरैः ॥ ३ ॥

ராம	"ஸ்ரீராம !	महता	கடுமையான
दशरथेन	தசரத	तपसा च	சாயக்கிலைசந்தரனும்
राजा	சக்கரவர்த்தியரால்	महता	கிறந்த
अमरैः	தேவர்களால்	कर्मणा अपि	புண்பகிருத்யக்களின் பயனாலும்
अमृतं	அமிருதமானது	लवः असि	தேவரீர் அடையப் பட்டார்.
इव	அடையப்பட்டது எ ப்படியோ அப்படியே		

तव चैव गुणैर्वदस्त्वद्वियोगान्महोपतिः । राजा देवन्वमापन्नो भरतस्य यथा श्रुतम् ॥ ४ ॥

भरतस्य	"பரதனுக்கு	महोपतिः	உண்கரனும்
यथा	உன்னபடி	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
श्रुतं च	தெரிந்தவிஷயம் இது.	वद्वियोगात्	தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்தமையால்
तव	தேவரீரது	देवन्व	ஸ்வர்க்கவாஸிப்பாடி விடுதலை
गुणैः पूव	குணக்களாக் கொண்டே	आपन्नः	அடைந்தார்.
वदः	பேரன்பு வைத்திருந்த		

यदि दुःखमिदं प्राप्तं काकुत्स्थ न सहिष्यसे । प्राकृतबाल्यसन्वथ इतरः कः सहिष्यति ॥

काकुत्स्थ	" ஸ்ரீராம !	इतरः	வேறு காதாரணமான
प्राप्तं	விதிப்பாடுகள்		வனமும்
	வினாந்த	प्राकृतः	சுற்றறிவில்லாதவனும்
इदं	இந்த	अल्पसंवः च	அल्प பாலமுன்னவனு
दुःखं	கஷ்ட-மீனத		மரண
न सहिष्यसे यदि	தேவரீர் சகிக்கா திருந்	कः च	எவன் தான்
	நின்றுகொண்டால்	सहिष्यति	சகிப்பான் ?

दुःखितो हि भवांल्लोकांस्तेजसा यदि धक्ष्यते । आर्ताःप्रजा नरव्याघ्र क नु यास्यन्ति निर्धृतिम्॥

भवान् हि	" தேவரீரே	नरव्याघ्र	புருஷோத்தம !
दुःखितः	மனவேதனை யால்	आर्ताः	துன்பப்படும்
	மெய்மறந்தவராய்	प्रजाः	பிரஜைகள்
लोकान्	பிரஜைகளை	निर्धृतिं	துன்பங்களின் திகி
तेजसा	ஆற்றலால்		குந்தியை
धक्ष्यते यदि	துன்புறுத்துகிறீர்	क नु यास्यन्ति	எவனிடம் அடையப்
	என்பால்		போகின்றார்கள் ?

लोकस्वभाव एवैष ययातिर्नहुपात्मजः । गतशक्तेण सालोक्यमपतत्स तमः सृशन् ॥ ७ ॥

एषः	" இது	शक्तेण	இத்திரதேவ
लोकस्वभावः एष	{ லோக ஜனங்களாக் குச்	सालोक्यं	தேவபதவியை
	{ காதாரணயாய்ச் சம்	गतः	அடைந்து
	{ பவிக்கிறதுதான்.	तमः	* செய்யத்தகாத பிழை
नहुपात्मजः	நகுபதனின் புதல்வ	सृशन्	பற்றியவராய் ஒன்றை
	சாகிய	अपतत्	மனிட உலகிற்கு வந்
सः ययातिः	அந்த பயாதி என்பவர்		துசென்றார்.

[* அதாவது உலகில் உத்தமன் யாரென இத்திரன் அவரை வினாவு, அதற்கு அகங்காரத்தால் நான்தான் என்று சொல்லிய குற்றமாகிற துணை]

महर्षियो वसिष्ठस्तु यः पितुर्नः पुरोहितः । अहो पुत्रशतं जज्ञे तथैवास्य पुनर्दत्तम् ॥ ८ ॥

पितुः	" தந்தைக்குமா	अहो	ஓஹோ
नः तु	நமக்கும்	इतं	பரணமுண்டானது.
पुरोहितः	குறுகுறு	महर्षिः	மகர்ஷி
यः	எவரோ அந்த	यः	எவரோ அந்த இவர்
वसिष्ठः	வசிஷ்ட பகவான்	पुनः	உப்படியாகியும்
पुत्रशतं	நூறு புதல்வர்களை	तथा एव	{ மூன்போலவே இருந்
जज्ञे	பெற்றார். (ஆர்வம்)		{ தனர். (அதாவது
अस्य	இந்த வந்தாவருக்குள்		{ மனவேதனைப்படா
			{ திருந்தனர்.)

त्वद्विधा न हि शोचन्ति सततं सत्यदर्शनाः । सुमहत्स्वपि कृच्छ्रेषु रामानिर्विण्णदर्शनाः ॥

राम	ஸ்ரீராம!	त्वद्विधा: हि	தேவரீர்போன்றவர்
सततं	எக்காலத்திலும்		கள் என்றால்
सत्यदर्शनाः	பரமாத்மதூதரானிருவர்	सुमहन्सु	பிகத் கடுமைபாண
अनिर्विण्ण-	} விதிப்பயனால்லந்த ஆ	कृच्छ्रेषु अपि	ஆபத்துக்களிலும்
दर्शनाः			கூட
	பத்துக்களில் மனம்	शोचन्ति न	மனத்தொர்ச்சியடை
	சலிவா திருக்கவேண்		கின்றார்களில்லை.
	டுமென்பதை அநிந்		
	தவர்களுமான		

तच्चतो हि नरश्रेष्ठ बुद्ध्या समनुचिन्तय । बुद्ध्या युक्ता महाप्राज्ञा विजानन्ति शुभाशुभे ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தம!”	बुद्ध्या	} அறிவைச் சிதறவிடா
बुद्ध्या	அறிவைக்கொண்டு	युक्ता: हि	
तच्चतः	சிதறவிடாமலே		மட்டுக்கின்றவர்க
समनुचिन्तय	நிர்க்கவாறாகவே	शुभाशुभे	எய்த்தான்
	செய்வீராக!		செய்யத்தக்கவையும்
महाप्राज्ञाः	மகாபுத்திமாக்கள்	विजानन्ति	செய்யத்தகாதவையும்
			பகுத்தறிக்கின்றார்கள்.

अदृष्टगुणदोषाणामश्रुतानां तु कर्मणाम् । नान्तरेण क्रियां तेषां फलमिष्टं प्रवर्तते ॥ १६ ॥

अदृष्टगुणदोषाणां	“தன்மை தீமைகளைப்	क्रियां	பிரதிகாரத்தை
	குத்தறிய முடியாத	अन्तरेण तु	செய்யாவிடவோ
तेषां	அந்த	इष्टं	மனோரதமாகிய
अश्रुतानां	புல்லறிவாளர்களு	फलं	பிரயோஜனம்
कर्मणां	செயல்களுக்கு [டைய	न प्रवर्तते	உண்டாகமாட்டாது.

त्वमेव हि पुरा राम मामेवं बहुशोऽन्वशः । अनुशिष्याद्वि को नु त्वामपि साक्षाद्ब्रूहस्यतिः॥

राम	“ஸ்ரீராம!	हि	அப்படியிருக்கையில்
पुरा	முன்னொருக்கால்	त्वां	தேவரிடக்கு
बहुशः	எத்தனையோ தரம்	कः नु	எவன் தான்
एवं	மேற்கண்டவாறு	साक्षात्	ஸாக்ஷாத்
मां हि	ஆய்வேனுக்கே	ब्रूहस्यतिः अपि	பிரகஸ்பதியென்
त्वं एव	தேவரீரே		குறும்
अन्वशः	உட்படுத்தி இருக்கின்	अनुशिष्यात्	உட்படுத்தியபின்?
	தீர்.		

बुद्धिश्च ते महाप्राज्ञ देवैरपि दुरन्वया । शोकेनाभिप्रसुप्तं ते ज्ञानं संवोधयाम्यहम् ॥ १८ ॥

महाप्राज्ञ	“அறிவு நூலாளியே!	शोक	தயாத்தம்
ते	தேவரீரான	अभिप्रसुप्तं	தயங்கொண்டிருக்
बुद्धिः च	மனோபாவமோ		கும்
देवैः अपि	தேவர்களாலாகக்கூட	ज्ञानं	பரமாத்மஸ்ரூபத்தை
दुरन्वया	அறியமுடியாதது.	अहं	என்
ते	தேவரீரான	संवोधयामि	எண்ணியல் செய்து
			கொள்கிறேன்.

दिव्यं च मानुषं च त्वमात्मनश्च पराक्रमम् । इक्ष्वाकुवृषभावेक्ष्य यतस्व द्विषतां वधे ॥

इक्ष्वाकुवृषभ	இக்ஷ்வாகுசூனாத்தி	पराक्रमं च	பராக்ரமத்தையுடைய
त्वं	தேவரீர் [ஹிம !]	अवेक्ष्य	திருவுளத்தில்
आत्मनः	தேவரீரது		கொண்டு
दिव्यं च	அமாணுஷ்யமாய்	द्विषतां	அபகாசப்பட்டவர்
	விளங்குகிறதும்		கருண்டை
मानुषं च	{ மானிட உலகிற்கு நான்	वधे	வதையில்
	மை மாய்க்குகிறதாய்	यतस्व	முயற்சிக்கொள்ள
	யிருக்கிற		வேண்டும்.

किं ते सर्वविनाशेन कृतेन पुरुषर्षभ । तमेव त्वं रिपुं पापं विज्ञायोद्धर्तुमर्हसि ॥ २० ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம !	पापं	அபகாசப்பட்ட
सर्वविनाशेन	எல்லாவற்றக்கும் அழி	सि	அந்த
	வை விளைவிக்கின்ற	रिपुं एव	சத்துருவை மட்டும்
कृतेन	செயலால் [தான்	विज्ञाय	கண்டறிந்து,
ते	தேவரீருக்கு	उद्धर्तुं	கேரோடொழிக்க
किं	என்ன பிரயோஜனம்;	अर्हसि	திருவுளம் பற்ற
त्वं	தேவரீர்		வேண்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 8931

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 2219

सप्तषष्टितमः सर्गः—अष्टपत्तीद्युतावतु षर्ककम् ॥ १७ ॥

जटायुर्दर्शनम्—तुदायुनवत्काञ्छपतु.

पूर्वजोऽप्युक्तमात्रस्तु लक्ष्मणेन सुभाषितम् । सारमाही महासारं प्रतिजग्वाह राघवः ॥ १ ॥

पूर्वजः	ஐயெக்கமாதும்	उक्तमात्रः तु	செய்க்கொண்டதுமே
सारमाही अपि	துண்ணறிவாளனது	महासारं	மகத்தான சகஸ்யத்
राघवः	ஸ்ரீராமர் [மான்		வத
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	प्रतिजग्वाह	திருவுளத்தில் பற்றி
सुभाषितं	இனிவரவாய்க் கொல்		குற.
	ஸ்ப்பட்டதை		

सन्निपृष्ट महाबाहुः प्रहृदं कोपमात्मनः । अवष्टभ्य धनुश्चित्रं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ २ ॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய	चित्रं	வர்க்கெடுத்தகூட
रामः	ஸ்ரீராமர்	धनुः	கிள்கை [முகிய
आत्मनः	தனது	अवष्टभ्य	நாளைக்கயற்றிகிட்டி
प्रहृदं	மகத்தான	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்
कोपं	கொபத்தை		பார்த்து
सन्निपृष्ट	முற்றினார் ஒர்ந்து,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொ
			ழிந்தார்.

किं करिष्यावहे वत्स क वा गच्छाव लक्ष्मण । केनोपायेन पश्येय सीतामिति विचिन्तय ॥

வச	"சூழந்தாய்!	उपायेन	உபாயத்தால்
किं करिष्यावहे	'எதை நாம் செய்'	सीतां	சீதையை
क वा	'எங்கே [போம்,]	पश्येय	என் காண்பென்?
गच्छाव	நாம் போவோம்?'	इति	என்பதை
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!	विचिन्तय	ஆலோசித்துச்
केन	'எந்த		சொல்".

तं तथा परितापार्तं लक्ष्मणो राममब्रवीत् ॥ ४ ॥

तथा	அப்படியாய்	तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரைப்
परितापार्तं	பரிதாபப்பட்டிக்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [பார்த்து
	கொண்டிருந்த	अब्रवीत्	பின் வருமாறு
			பதில் சொன்னார்.

इदमेव जनस्थाने त्वमन्वेषितुमर्हसि । राक्षसैर्वहुभिः कीर्णं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ ५ ॥

बहुभिः	"பல	इदं	இந்த
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	जनस्थाने एव	ஜனத்தான் தலையெ
कीर्णं	நிறைந்துள்ளதும்,	अन्वेषितुं	நெடிப்பார்க்க
नानाद्रुम- }	பல மரங்களும் கொடி	त्वं	நேவுநீர்
लतायुतं }	களும் அடர்ந்துள்ள	अर्हसि	ஒப்புக்கொள்வீராக.
	துமாகிய		

सन्तीह गिरिदुर्गाणि निर्दराः कन्दराणि च । गुहाश्च विविधा घोरा नानामृगगणाकुलाः ॥

आवासाः किलराणां च गन्धर्वभवनानि च । तानि युक्तो मया सार्धं त्वमन्वेषितुमर्हसि ॥

इह	"இவ்விடத்தில்	गुहाः च	பள்ளத்தாக்குகளும்
गिरिदुर्गाणि	மலைகளில் புகழுடிய	किलराणां	கிலரர்களுடைய
	த இடங்களும்,	आवासाः च	விடுகளும்
निर्दराः	தலைகளும்,	गन्धर्वभवनानि च	கந்தரவமானாக
कन्दराणि च	குடைகளும்,	सन्ति	இருக்கின்றன. [களும்
विविधाः	பல	मया सार्धं	என் நேர்நிசிட
घोराः	பயங்கரமான	युक्तः	இருத்துகொண்டு
नानामृग- }	பலவகை துன்பமிரு	तानि	தவையாக
गणाकुलाः }	கங்களால் நிறைந்து	अन्वेषितुं	நெடிப்பார்க்க
	ள்ள துமான	त्वं	நேவுநீர்
		अर्हसि	இணங்கவேண்டும்.

त्वद्विधा बुद्धिसम्पन्ना महात्मानो नरर्षभ । आपत्सु न प्रकम्पन्ते वायुवेगैरिवाचलाः ॥ ८ ॥

नरर्षभ	"புருஷோத்தம!	वायुवेगैः	புயல்காற்றுகளாலும்
बुद्धिसम्पन्नाः	நல்லறிவு படைக்கப்	अचलाः इव	மலைகள் போலவே
	பெற்ற	आपसु	ஆபத்துக்காலங்களில்
महात्मानः	மகா துணக்கராகிய	न प्रकम्पन्ते	மனஞ்சலியாதிரிக்
त्वद्विधाः	உம்மைப்போன்ற		கின்றார்கள்".
	வர்களை		

इत्युक्तस्तद्वनं सर्वं विचचार सलक्ष्मणः । कुब्जो रामः शरं घोरं सन्धाय धनुषि क्षुरम् ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	शरं	பாணத்தை
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	धनुषि	கில்லில்
	செவிராற்றிய	सन्धाय	பூட்டிக்கொண்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரை
कुब्जः	ஆத்தித்துடனிருப்	तत्	அதன் [கூட்டு]
घोरं	கொடிய [பவராய்]	घनं सव	காடு முழுமையும்
क्षुरं	கூரிய	विचचार	தேடித்திரிந்தார்.

ततः पर्वतकूटार्थं महाभागं द्विजोत्तमम् । ददर्श पतितं भूपौ क्षतजार्द्रं जटायुषम् ॥
तं दृष्ट्वा गिरिशृङ्गाभं रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥ १० ॥

ततः	அங்கிடத்தில்	ददर्श	பார்த்தார்.
पर्वतकूटार्थं	மலைச் சிகரத்தை நிகர் த்தியிருக்கிறதும்	गिरिशृङ्गाभं	மலைச் சிகரத்தைப் பொலிருக்கிற
महाभागं	மகாபுண்யாத்மாவும்	तं	அவரை
द्विजोत्तमं	பகடிகனினுத்தமரும்	दृष्ट्वा	கண்முன் கண்டு
भूपौ	தரையில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
क्षतजार्द्रं	உடம்பெல்லாம் சந் தம் தேரய்ந்து	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
पतितं	விழுந்துகிடக்கிறது	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன் னார்.
जटायुषं	ஜடாயுவை [மான]		

अनेन सीता वैदेही भक्षिता नात्र संशयः । गृध्ररूपमिदं व्यक्तं रक्षो भ्रमति कानने ॥

वैदेही	“விதேகமன்னரின்	कानने	காட்டில்
सीता	சைத [புதல்விமான]	व्यक्तं	வெளிவேஷமாய்
अनेन	இதனால்	गृध्ररूपं	கழுஞ் உருக்கொண்ட
भक्षिता	தின்றவரிடப்பட்டான்.	इदं रक्षः	இந்த அரக்கன்
अत्र	இதில்	भ्रमति	தரையில் புரண்டுகொ ண்டிருக்கிறான்.
न संशयः	சந்தேகமில்லை.		

भक्षयित्वा विशालार्क्षीमास्ते सीतां यथासुखम् । एनं वधिष्ये दीप्तास्यैवैर्वर्णैरनिह्यमैः ॥

विशालार्क्षी	“தடங் கண்ணாடிய	दीप्तास्यैः	இவலிக்கும் முனைகளு டையதும்
सीतां	சைதையை	धारेः	பவங்கரமான
भक्षयित्वा	தின்றவிட்டு,	अनिह्यमैः	குறிதப்பாது செல்ல வல்லவைகளுமான
यथासुखं	ஸ்வேசச்சையாய்	वर्णैः	பாணங்களால்
आस्ते	விழுந்துகிடக்கிறது.	वधिष्ये	கொல்லப்படுகின்றேன்.
एनं	இதை		

इत्युक्त्वाऽभ्यपतद्गृध्रं सन्धाय धनुषि दुरम् । क्रुद्धो रामस्समुद्रान्तां चालयन्निव मेदिनीम् ॥

கூறு:	ஆக்திராத் தடவிரும் கும்	चालयन् इव	சலங்கமுறத் செவ்வித வழிபோனகி
रामः	ஸ்ரீராமன்	धुरं	கூரிய பாணத்தை
हति	மேற்கண்டவாறு	धनुषि	விஸ்விலி
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	सन्धाय	கெட்டியாய்ப் பிடித்து
समुद्रान्तां	சமுத்திரங்களை எல்லை கையாகவுண்டய		க்கொண்டு,
मेदिनीं	நிலவுலகை	गृध्रं	கழுதை
		अभ्यपतत्	கிட்டினார்.

तं दीनो दीनया वाचा सफेनं रुधिरं वमन् । अभ्यभाषत पक्षी तु रामं दशरथात्मजम् ॥

दीनः	அதிகஷ்டதவையில்	वाचा	சொற்கொண்டு
पक्षी	கழுஞ் [ருக்கும்	दशरथात्मजं	தசரதர் குமாரராய
सफेनं	றுசையோடுகூடிய	तं	அந்த
रुधिरं	சத்தத்தை	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
वमन्	கக்கிக்கொண்டு	तु	இச் சமயத்தில்
दीनया	வாய்திறந்து பேசமுடி யாகு வெளிகுருகிற	अभ्यभाषत	சின்வதுமாறு மொழி ந்தது.

यामोषधिमिवायुष्मन्वेषसि महावने । सा देवी मम च प्राणा रावणेनोभयम् हतम् ॥

आयुष्मन्	"கிரஞ்சினி!	सा	அந்த
यां	எவ்வொருவனோ	देवी	தேவியும்
महावने	பெருங்காணில்	मम	எனது
ओषधिं	மூலிகையை	प्राणाः च	உயிரும்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	उभयं	ஆகிய அந்த இரண்
		रावणेन	ராவணனால் [டும்
अन्वेषसि	தேடித்திரிகின் திரோ;	हतम्	கவரப்பட்டுவிட்டன.

त्वया विरहिता देवी लक्ष्मणेन च रावव । हियमाणा मया दृष्टा रावणेन बलीयसा ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	बलीयसा	முடானை
त्वया	உம்மையும்	रावणेन	ராவணனால்
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணரையும்	हियमाणा	தாக்கிக்கொண்டு போ கப்படுகிறவனாய்
विरहिता	விட்டுப்பிசிந்திருந்த	मया	என்னால்
देवी	தேவியார்	दृष्टा	தாணப்பட்டாள்.

सीतामभ्यवपन्नोऽहं रावणश्च रणे मया । विध्वंसितरथच्छत्रः पातितो धरणीतले ॥ १७ ॥

अहं	"நான்	रावणः च	ராவணனும்
सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரை	विध्वंसित-)	தகமும் சூண்டயும்
अभ्यवपन्नः	மீட்க முயன்றேன்.	रथच्छत्रः)	முறிக்கப்பட்டவனும்
मया	என்னால்	धरणीतले	தரையில்
रणे	போரில்	पातितः	விழுத்தப்பட்டான்.

एतदस्य धनुर्भ्रमेतदस्य शरावरम् । अयं तु सारथिस्तस्य मत्पक्षनिहतो युधि ॥
अयमस्य रणे राम भग्नः सांघामिको रथः ॥ १८ ॥

भग्नः	“முறித்து கிடக்கிற	अयं तु	இவன் தான்
एतत्	இதே தர இருக்கிற	तस्य सारथिः	அவனது ஸாரதி.
धनुः	வில்லு	राम	ஸ்ரீராம !
अस्य	இவனுடையது.	रणे	போரில்
एतत्	இதே தர இருக்கும்	भग्नः	உருவழிக்கப்பட்ட
शरावरं	கவசம்	अयं	இந்தர இருக்கும்
अस्य	இவனுடையது.	सांघामिकः	போர்
युधि	போரில்	रथः	ரதம்
मत्पक्षनिहतः	{ என்னு சிறகுகளால் கொன்று விழுத்தப் பட்டுக் கிடக்கும்	अस्य	இவனுடையது.

परिथान्तस्य मे पक्षौ छित्वा खड्गेन रावणः । सीतामादाय वैदेहीमुत्पपात विहायसम् ॥

रावणः	“ராவணன்	वैदेहीं	விதேகமன்னரின்
परिथान्तस्य	தொர்க்குபொன		புதல்னியாகிய
मे	எனது	सीतां	வீதாப்பிராட்டி
पक्षौ	இருசிறகுகளையும்		யாரை
खड्गेन	கத்தியால்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
छित्वा	அறுத்துத் தள்ளி விட்டு,	विहायसं	ஆகாயத்தில்
		उत्पपात	கிணம்பிச் சென்றான்.

रक्षसा निहतं पूर्वं न मां हन्तुं त्वमर्हसि ॥ २० ॥

पूर्वं	“ஏற்கனவே	मां	அடியேனை
रक्षसा	அரக்கனும்	हन्तुं	கொல்ல
निहतं	குற்றுமீதால் விழுத் தப்பட்டு கிடக்கும்	त्वं	தேவரீர்
		न अर्हसि	திருவுளம் பற்ற வாகாது.”

रामस्तस्य तु विज्ञाय वाण्यपूर्णमुखस्तदा । द्विगुणकृततापार्तः सीतासक्तां श्रियां कथाम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	श्रियां	பிரயோஜனமாகிய
तस्य	அப்பொழுது		மிருக்கிற
तस्य	அதனது (இடையிலி னது)	कथां	கிண்ணப்பத்தை
		विज्ञाय तु	அறித்துகொண்டு
		द्विगुणीकृत-}	முன்னிலுமிருமடங்
		तापार्तः }	கு மனவேதனை யால்
			தடுக்கின்றவராய்
सीतासक्तां	{ வீதாப்பிராட்டியாரி டமுள்ள பக்தியை நன்கு விளக்கிக் கா ட்டுகிறதும்	वाण्यपूर्णमुखः	{ முகமெல்லாம் கண் னீர் வடிக்கின்றவரான னார்.

गुह्यराजं परिष्वज्य परित्यज्य महद्भुः । निपपातावशो भूमौ रुरोद सहलक्ष्मणः ॥ २२ ॥

महत् धनुः	மகத்தான தனுரை	सहलक्ष्मणः	வசந்தமண்ணோடுகூட
परित्यज्य	இழை விட்டெறிந்து		கிருக்குமவர்
गुह्यराजं	புள்ளரரசை [கிட்டு,	भूमौ	தரையில்
परिष्वज्य	கட்டித் தழுவி,	निपपात	படுத்தாவிட்டார்.
अवशः	மெய்மறந்தவராய்	रुरोद	வாய்கிட்டுக் கதறினார்.

एकमेकायने दुर्गे निःश्वसन्तं मुहुर्मुहुः । सर्पीक्ष्य दुःखितो रामः सौमित्रिमिदमब्रवीत् ॥

रामः	ராமர்	निःश्वसन्तं	பெருவுச்செறிந்து
एकायने	மனதை ஒருமைப்படு		கொண்டிருக்குமவரை
	ந்திய வேளைபாசிற	सर्पीक्ष्य	பார்த்து
दुर्गे	அந்தப்பகால் ஆபத்	दुःखितः	துன்பம் துன்பப்பட்ட
	துத்தகையில்		மராய்
एकं	உதவிபுரிபவரின்றி	सौमित्रि	வசந்தமணகைப்
	தனிமைமயாய்		பார்த்து
मुहुः मुहुः	அடிக்கடி	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

राज्याङ्गशो वने वासः सीता नष्टा द्विजो हतः । ईदृशीयं ममालक्ष्मीनिर्दहेदपि पावकम् ॥

राज्याङ्ग	“நாட்டிலிருந்து	हतः	கொல்லப்பட்டிருக்கி
अंशः	பிரிவு ஏற்பட்டது.		தது.
वने	வனத்தில்.	ईदृशी	இப்பலப்பட்டதாகிய
वासः	வாஸமேற்பட்டது.	इयं	இந்த
सीता	சீதை	मम	எனது
नष्टा	காணாமல் போய்விட்	अलक्ष्मीः	தரதீர்க்கடம்
	டாள்.	पावकं अपि	அக்கனையவும்
द्विजः	சமுதிர	निर्देह	எரித்தெனின.

संपूर्णमपि चेदद्य प्रतरेयं महोदधिम् । सोऽपि नूनं ममालक्ष्म्या विशुष्येत्सरितां पतिः ॥

अद्य	“இப்பொழுது	सः अपि	அதுவும்
सम्पूर्णं	பூரணமாய் நிறைந்	मम	எனது
महोदधि	பெருங்கடலை [துள்ள	अलक्ष्म्या अपि	தரதீர்க்கடத்தி
प्रतरेयं चेत्	பற்றவேனாகில்		இலையே
सरितां पतिः	நதிகளுக்கு புகுகிட	नूनं	சீச்சயமாய்
	மாகும்	विशुष्येत्	வற்றிப்போய்விடும்.

नास्त्यभाग्यतरो लोके मत्तोऽस्मिन्सचराचरे । येनेयं महती प्राप्ता मया व्यसनवागुरा ॥

अस्मिन्	"இந்த	अस्ति न	இல்லை.
सचराचरे	{ அஃசரப் பொருள் அ சையாப்பொருளடங் கிய	येन	ஆனையால்தான்
लोके	உலகில்	इयं	இந்த
मत्तः	என்னிலும்	महती	பெரும்
अभाग्यतरः	பாக்யவழிவன் ஒருவ னும்	व्यसनवागुरा	துயரமாகிற படுகுழி
		मया	என்னால் [யானது]
		प्राप्ता	அடையப்பட்டது.

अयं पितृवयस्यो मे गृध्रराजो जरान्वितः । शेते विनिहतो भूमौ मम भाग्यविपर्ययात् ॥

अयं	"இந்த	मम	எனது
मे पितृवयस्यः	எனது தந்தையின்	भाग्यविपर्ययात्	தர திரிஷ்டத்தால்
	தொழரும்	भूमौ	தரையில்
जरान्वितः	முதுமைப்படுவத்கை யடைந்தவருமாகிய	विनिहतः	குத்துயிராய் அடிக்க ப்பட்டதாய்
गृध्रराजः	புள்ளராக	शेते	படுத்துக்கிடந்திருது."

इत्येवमुक्त्वा बहुशो राघवः सहलक्ष्मणः । जटायुषं च पश्यं पितृस्नेहं विदर्शयन् ॥ २८ ॥

सहलक्ष्मणः	உகந்தபணரோடிருந்த	पितृस्नेहं	தந்தையினிடத்திலு ள்ள பக்தியை
राघवः	புரீராமர்	विदर्शयन् च	வெளிநிட்டுக் காட்டிக் கொண்டே
इति एवं	மேற்கண்டவாறும்	जटायुषं	ஜடாயுவை
बहुशः	இன்னும் பலவிதமாக வும்	पश्यं	தடவிக்கொடுத்தார்.
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		

निकृत्तपक्षं ह्यधिरावसिक्तं तं गृध्रराजं परिरभ्य रामः ।

क मैथिली प्राणसमा गतेति विमुच्य वाण्यं निषपात भूमौ

॥ २९ ॥

रामः	புரீராமர்	प्राणसमा	"உயிருக்கொப்பரான
निकृत्तपक्षं	சிறகுகள் அறுக்கப் பட்டு	मैथिली	தூண்டி [என்னை]
ह्यधिरावसिक्तं	உத்தம் நொய்த்துகிட க்கும்	क गता	எங்கே போய்விட்டா-
तं गृध्रराजं	அந்தப்புள்ளராகை	इति	என்று சொல்லிக்கொ
परिरभ्य	இறுக்கக் கட்டிக்கொ ண்டு,	वाण्यं	கண்ணீரை [ண்டே]
		विमुच्य	விடுத்து,
		भूमौ	தரையில்
		निषपात	விழுந்து விட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे सप्तपष्ठितमः सर्गः ॥

अष्टपञ्चितमः सर्गः—अष्टपञ्चति எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६८ ॥

जटायुस्संस्कारः—ஜடாயு ஸம்ஸ்காரம்.

रामः संश्लेष्य तं गृध्रं भुवि रौद्रेण पातितम् । सौमित्रि मित्रसंपन्नमिदं वचनपत्रवीत् ॥१॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	तं गृध्रं	அந்தக் கழுதை
रौद्रेण	கொடியனான்	संश्लेष्य	கண்குளிரக் கடாக்றித்
भुवि	தவையில்		தருளி,
पातितं	வீழ்த்தப்பட்டுகிடக் கின்றவாரும்	सौमित्रि	ஸக்திமணரைப் பார்த்து
मित्रसम्पन्नं	{ நேரமுருக்கு உயிரைக் கொடுத்து உதவிபுரி நீதவருரான	इदं	பின்வரும்
		वचनं	சொல்லை
		अववीत्	மொழிந்தார்.

मयायं नूनपर्येषु यतमानो विहङ्गमः । राक्षसेन हतः संख्ये प्राणांस्त्यजति दुस्त्यजान् ॥२॥

अयं	"இந்த	हतः	குற்றுயிர்ப்பட்டைக் கப்பட்டதாய்
विहङ्गमः	கழுஞ்	दुस्त्यजान्	பாவருக்கும் விட மனம் வராததாகிய
मम	எனது	प्राणान्	உயிரை
अप्येषु	ஐக்கர்யங்களில்	नूनं	இதோ
यतमानः	ஒருபட்டமனமுற்ற	त्यजति	விடப்போகிறது.
संख्ये	போலில் [தாய்		
राक्षसेन	அரக்கனால்		

अयमस्य शरीरेऽस्मिन्प्राणो लक्ष्मण विद्यते । तथा हि स्वरहीनोऽयं विक्रवः समुदीक्षते ॥

लक्ष्मण	"ஸக்திமனா!	विद्यते	இருக்கிறது.
अस्य	இதனுடைய	तथा हि	ஆகையால்தான்
अस्मिन्	இந்த	अयं	இது
शरीरे	உடலில்	स्वरहीनः	குரல்கிழுந்து
अयं प्राणः	{ இந்த எல்லாம் குறிக்க ய உயிர் ஒன்று மாத் திரம்	विक्रवः	தடுமாற்றமுற்ற
		समुदीक्षते	விழித்துவிழித்தப் பார்க்கிறது.

जटायो यदि शक्नोपि वाक्यं व्याहरितुं पुनः । सीतामाख्याहि भद्रं ते वधमाख्याहि चात्मनः ॥

जटायो	"ஜடாயுவே!	आख्याहि	விவரமாய் அளம்பு.
पुनः	இன்னும்	आत्मनः	உனது
वाक्यं	ஒரு சொல்லை	वधं च	வதைவயப்பற்றியும்
व्याहरितुं	வாய் திறந்து சொல்ல	आख्याहि	விவரமாய்ச் சொல்லு.
शक्नोपि यदि	நீர் முடிந்தவனாகில்	ते भद्रम्	உனக்கு தெய்வானு கூறும் கிடைக்கும்.
सीतां	சைதன்யப்பற்றி		

किं निमित्तोऽहस्सीतां रावणस्तस्य किं मया । अपराधं तु यं दृष्ट्वा रावणेन हुता मिया ॥

रावणः	“ரா வணன்	यं	எந்த
सीतां	சீதையை	अपराधं	குற்றத்தை
किं निमित्तः	என்ன உத்தேசமாய்	दृष्ट्वा तु	கண்டுபிடித்தால்,
अहस्	திருஷ்க் கொண்டுன் ?	रावणेन	ராவணனால்
तस्य	அவனுக்கு	मिया	காதலி
मया	என்னால்	हुता	திருஷ்க்கொண்டுபோ
किं	தேர்ந்ததென்ன ?		கப்பட்டான் ?

कथं तच्चन्द्रसङ्काशं मुखमासीन्मनोहरम् । सीतया कानि चोक्तानि तस्मिन्काले द्विजोत्तम ॥

द्विजोत्तम	“ புள்ளரகே !	आसीत्	இருந்தது ?
चन्द्रसङ्काशं	சந்திரனை நிகர்த்து	तस्मिन्	அந்த
मनोहरं	மனதைக் கொண்டு	काले	காலத்தில்
	கொள்ளும்	सीतया	சீதையால்
तत् मुखं	அந்த முகம்	उक्तानि च	மொழியப்பட்ட
कथं	எப்படி	कानि	எவை ? [சொற்கள்]

कथं वीर्यः कथं रूपः किं कर्मा स च राक्षसः । क चास्य भवनं तात ब्रूहि मे परिपृच्छतः ॥

तात	“ அப்பனே !	किं	எப்படிப்பட்ட
सः राक्षसः	அந்த ராக்ஷஸன்	कर्मा च	செய்துற்றவன் ?
कथं	எப்படிப்பட்ட	अस्य	இவனுடைய
वीर्यः	வீர്യமுள்ளவன் ?	भवनं च	கிடும்
कथं	எப்படிப்பட்ட	क	எங்கிருக்கிறது ?
रूपः	ரூபமுள்ளவன் ?	परिपृच्छतः	இவைகளைக் கேட்கும்
		मे	எனக்கு
		ब्रूहि	பதிலுரை.”

तमुदीक्ष्याथ दीनात्मा विलपन्तमनन्तरम् । वाचाऽतिसन्नया रामं जटायुर्दमब्रवीत् ॥ ८ ॥

अथ	அப்பொழுது	अतिसन्नया	{ பேசமுடிவாகு மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வெளிவரும்
दीनात्मा	குற்றுயிராய்க்கிடந்த	वाचा	சொற்கொண்டு
जटायुः	ஜடாயு	इदं	பின்வருமாறு
अनन्तरं	ஒரளவு	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தது.
विलपन्तं	புலம்பிக் கதறும்		
तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரை		
उदीक्ष्य	பார்த்து,		

हुता सा राक्षसेन्द्रेण रावणेन विहायसा । मायामास्थाय विपुलां वातदुर्दनसंकुलाम् ॥ ९ ॥

सा	“ அவள்	विपुलां	இந்தன்மைமயதென
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸமன்னனால்		அநியமுடிவாக
रावणेन	ராவணனால்	मायां आस्थाय	மாயையை புற்றி,
वातदुर्दिन-}	புயல்காற்றோடுகூடிய	विहायसा	ஆகா வலாக்கமாய்
संकुलाम् }	காநிருள்போன்று	हुता	ஆக்கிக் கொண்டுபோ
	கலக்கமுற்று		கப்பட்டாள்.

न च त्वया व्यथा कार्या जनकस्य सुतां प्रति । वैदेशां रस्यसे क्षिप्रं हत्वा तं राक्षसं रणे ॥

जनकस्य	"ஜனகரது	तं राक्षसं	அந்த அரக்கனை
सुतां प्रति	நிருபமகனோடொத்தி	क्षिप्रं	சீர்க்கிரயம்
त्वया	நேவரீரால்	हत्वा	கொன்று,
व्यथा च	கவராமென்பதே	वैदेशां	ஜானகியார் விவரயத் தில்
न कार्या	கொள்ளத்தக்கதன்று.	रस्यसे	நிருபனம் உவந்து வி ளங்குவீசு. "
रणे	போரில்		

असंमूढस्य वृधस्य रामं प्रत्यनुभाषतः । आस्यात्सुखाव हृषिरं द्रियमाणस्य सामिषम् ॥

रामं	ஸ்ரீராமரிடம்	प्रत्यनुभाषतः	விஞ்ஞாபனம்செய்து
वृधस्य	கழுஞ்	आस्यात्	முக்கிலிருந்து
असंमूढस्य	அறிவுகொடது	हृषिरं	ரத்தம்
द्रियमाणस्य	பிராணன்போகும்வே	सामिषं	கக்கறும் கரைசலு
	ணையிலிருந்து	सुखाव	வழிந்தது. [மாய்

पुत्रो विश्रवसः साक्षाद्भाता वैश्रवणस्य च । इत्युत्त्वा दुर्लभान्प्राणान्मुषोच पतगेश्वरः ॥

विश्रवसः	"விசுவஸமுனிவரின்	उत्त्वा	கொல்லிவிட்டு,
साक्षाद्	ஒரளவு	पतगेश्वरः	புள்ளராக
पुत्रः	புதல்வன்,	दुर्लभान्	திரிளை கப் பிரவரித்தி பெற்ற
वैश्रवणस्य	குபேரனுடைய		
भाता	தம்பி,	प्राणान्	ஆத்மநிலையை
इति च	மேற்கண்டதை மட் டும்	मुषोच	தாழ்த்தது.

बृहि बृहीति रामस्य ब्रुवाणस्य कृताञ्जलेः । त्यक्त्वा शरीरं वृधस्य जसुः प्राणा विहायसम् ॥

कृताञ्जलेः	அஞ்சலிநலஸ்தராய்	वृधस्य	கழுவினது
रामस्य	ஸ்ரீராமர்	प्राणाः	ஆத்மா
बृहि बृहीति	{ "இன்னும் கொஞ்சம், பேசும் இன்னும் கொ ஞ்சம் பேசும்" என்று	शरीरं	உடலை
ब्रुवाणस्य	{ பெயர்ந்து பெயர்ந்து கொல்லிக்கொண்ட ருக்கையில்	त्यक्त्वा	கிட்டுப்பிரிந்து,
		विहायसं	ஆதாயமரக்கமாய்
		जसुः	சென்றது.

स निक्षिप्य शिरो भूमौ प्रसार्या चरणौ तथा । विक्षिप्य च शरीरं स्वं पपात धरणीतले ॥

सः	அது	प्रसार्य	நீட்டிக்கொண்டு,
शिरः	தலையை	स्वं शरीरं	தனது உடலை
भूमौ	தரைமீது	धरणीतले	தரையில்
निक्षिप्य	கிடத்தி,	विक्षिप्य च	பரப்பிக்கொண்டும்,
तथा	அப்படியே	पपात	சாய்ந்துவிட்டது.
चरणौ	கால்களை		

तं गृध्रं प्रेक्ष्य ताम्राक्षं गतासुमचलोपमम् । रामसुबहुभिर्दुःखैर्दीनस्सौमित्रिमब्रवीत् ॥२०॥

रामः	“ராமர்	दुःखैः	மனவேதனை விரிவாகிக்
ताम्राक्षं	சிவந்த கண்களுற்ற		கின்ற துன்பங்களால்
तं गृध्रं	அந்தக் குழை	दीनः	பிக மனம் கொண்டவ
अचलोपमं	மலைமைய சிகர்த்து	सौमित्रि	எகத்தமனவரப் [ராய்
गतासुं	பிணமாய்க் கிடக்கிற		பார்த்து
प्रेक्ष्य	பார்த்து. [தாய்	अवधीत्	பிழைவருமாறு
सुबहुभिः	துணைகள் சேஷமளவ		கொன்னார்.

बहूनि रक्षसां वासे वर्षाणि वसता सुखम् । अनेन दण्डकारण्ये विशीर्णमिह पक्षिणा ॥

रक्षसां	“ஆரகசர்களின்	वसता	காலங்கழித்துவந்த
वासे	இருப்பிடமாகிய	अनेन	இந்த
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்	पक्षिणा	கழுதால்
बहूनि	பல	इह	இப்பொழுது
वर्षाणि	வருஷங்களால்	विशीर्णम्	உயிர் துறக்கப்பட்ட
सुखं	இன்புற்று		டது.

अनेकवार्षिको यस्तु चिरकालसमुत्थितः । सोऽयमद्य हतघ्नोते कालो हि दुरतिक्रमः ॥

यः	“எவரொருவர்	अद्य	இப்பொழுது
अनेकवार्षिकः	பல ஆண்டுகளைக்கண்ட	हतः	கொல்லப் பட்டு
	டதும்	घ्नोते	கொடுத துயில்கொண்டு
चिरकालसमुत्थितः	கெழுதா காலமுதலின்		கிடக்கிறது.
	றிவாழ்ந்ததுவந்ததும்	कालः हि	கிதி மீத்திய
यः	எதுவே	दुरतिक्रमः	யாவதும் தவிர்க்க
सः अयं तु	அந்த இதுவே		முடியாது.

पश्य लक्ष्मण गृध्रोऽयमुपकारी हतश्च मे । सीतामभ्यवपन्नो वै रावणेन वलीयसा ॥२१॥

पश्य	“பார்.	अभ्यवपन्नः वै	மிட்கத்தணிந்த
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!	अयं गृध्रः च	இந்த கழுஞ்ச
मे	எனக்கு	वलीयसा	முட்டனை
उपकारी	பேருதவிபுரிசிறதாய்	रावणेन	ராவணனால்
सीतां	சீதைமைய	हतः	கொல்லப்பட்டது.

गृध्रराज्यं परित्यज्य पितृपैतामहं महत् । मम हेतोरयं प्राणान् मुमोच पतगेश्वरः ॥ २४ ॥

अयं	“இந்த	गृध्रराज्यं	கழுஞ்சாதுயத்தை
पतगेश्वरः	புள்ளை	परित्यज्य	கைவிட்டு,
	தகப்பன் பாட்டன்	मम हेतोः	என் கிமித்தமாய்
पितृपैतामहं	{ தலைமுறைவழியாகக்	प्राणान्	ஆத்மநிலையை
	கிடைத்த	मुमोच	துறந்தது.
महत्	பெரிய		

सर्वत्र खलु दृश्यन्ते साधवो धर्मचारिणः । शूराश्शरण्यास्सौमित्रे निर्यग्योनिगतेष्वपि ॥

சௌமீசே	“ ஸக்ஷ்மணு !	धर्मचारिणः	தர்மவொழுக்கமுடை
निर्यग्योनि-	ஐயநிலவு பிரானிகளி		யவைகளும்,
गतेषु अपि	ஆம் (அதாவது பகு	शूराः	ஹீர்பமுள்ளவைகளும்
	த்தநிலவுள்ள மானிட	शरण्याः	அடுத்தவர்களை காப்
	யல்லாத பிரானிகளி		யவைகளும்
साधवः	நல்லவைகளும், (ஆம்)	सर्वत्र खलु	எங்காவத்திலுமே
		दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

सीताहरणजं दुःखं न मे सौम्य तथागतम् । यथा विनाशो गृध्रस्य मत्कृते च परन्तप ॥

सौम्य	“ குழந்தாய் !	यथा	{ எவ்வளவு மனவேத
परन्तप	குரளை !		னைப விளைவித்தி
गृध्रस्य	கழுமினது	सीताहरणजं	ருக்கிறதோ,
मत्कृते च	என்றிமித்தமாய்		சினதையக் காணாமல்
	விளைந்த	दुःखं	பேரணதா ஓண்டான
विनाशः	மாணமானது	तथागतं	மனவேதனை
मे	எனக்கு	न	அதற்கிடானதாய்
			இல்லை.

राजा दशरथः श्रीमान् यथा मम महायशः । पूजनीयश्च मान्यश्च तथाऽयं पतगेश्वरः ॥

महायशः	“ மிக்கப் புகழ் படை	मान्यः	பக்திக்குப் பாத்திர
	த்த		மானவரோ,
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	पूजनीयः च	பணித்து போற்றப்பட
दशरथः	தசரத		த்தக்கவரோ,
राजा	சகர்வர்ந்தியார்	तथा	அப்படியே
मम	எனக்கு	अयं	இந்த
यथा	எப்படி	पतगेश्वरः च	புன்னரசரும்.

सौमित्रे हर काष्ठानि निर्माथिष्यामि पावकम् । गृध्रराजं हि धक्ष्यामि मत्कृते निधनं गतम् ॥

சௌமீசே	“ ஸக்ஷ்மணு !	मत्कृते	என்றிமித்தமாய்
काष्ठानि	கட்டைகளை	निधनं गतं	பிணமாய்க் கிடக்கும்
हर	சேகரித்துக் கொண்டு	गृध्रराजं	புன்னரசை
पावकं	அக்னியை [வா	धक्ष्यामि हि	காளை தகனஞ் செய்
निर्माथिष्यामि	கடைத்து எடுக்கின்		யப்போகிறேன்.
	தேன்.		

नाथं पतगलोकस्य चित्तमारोपयाम्यहम् । इमं धक्ष्यामि सौमित्रे इतं रौद्रेण रक्षसा ॥

சௌமீசே	“ ஸக்ஷ்மணு !	इमं	இவரை
रौद्रेण	கொடியவனுன	अहं	நானே
रक्षसा	ஆரக்கனும்	चित्तां	செதையில்
इतं	கொல்லப்பட்ட	आरोपयामि	எடுத்துவைக்கிறேன்.
पतगलोकस्य	பதிலிடலகின்	धक्ष्यामि	தறனஞ் செய்யப்
नाथं	நாதராகிய		போகிறேன்

गीध देह तजि धरि हरिस्त्रिपा । भूयन बहु पट पीत अनूपा ॥
 श्याम गत बिसाल भुज चारी । अम्नुति करत नयन धरि वारी ॥

गोदावर्यास्तटे शुभ्रे चितां कुरु महाभुज । एवमुक्त्वा तु सौमित्रिं समालक्ष्य जटायुषम् ॥
समुद्रतः गतिः श्रीमान् गोदावर्यास्तटे प्रति । ततो गत्वा तु तर्जरे शुभ्रे कुशसमान्विते ॥
अवतीर्याथ निक्षिप्य पथित्वाग्निं महायशः । लक्ष्मणेनाहूतैः काष्ठैश्चितां कृत्वा महाभुजः ॥
या गतिर्यज्ञार्थं लानामादित्येयं या गतिः । अपरावर्तिनां या च या च भूमिप्रदायिनाम् ॥
मया त्वं समनुज्ञातो गच्छ लोकाननुत्तमान् । गृध्रराज महासत्त्व संस्कृतश्च मया व्रज ॥
एवमुक्त्वा चितां दीप्तामारोप्य पतंगेभ्यस्मृ । ददाह रामो यमात्मा स्ववन्द्युमिव दुःखितः ॥

மஹாபுஜ	“ ஹீ ர !	காஷ்:	கட்டைகளால்
ஐஸ்	புண்யமான	சிதா க்ரு வா	சிறைய செய்து
மோக்ஷம்:	கோதரவரியின்	அபி	அக்ஷியை
தன்	கரையில்	மதிவா	கடைத்தெடுத்து
சிதா	சிறையை	மூலராஜ	“ புள்ளாரச்சே !
கூறு	எற்படுத்து.”	மஹாசுவ	மகா புண்யாத்மாவே !
மஹாபுஜ:	ஹீ ரதும்	யஜ்ஞலோகம்	பாகம் செய்கிறவர்
மஹாபுஜ:	பெரும் புகழ் படைத்		களுக்கு
	தவரும்	யா கதி:	எது போய்ச்சேரு
கதி:	ஸர்வசரணயதும்		மிடமே,
ஸ்ரீமான்	ஸ்ரீமான்	அஹிதா:	{ பஞ்சாக்கி மத்தியில்
மஹாபுஜ:	தர்மா த்மாவும் கிய		{ தவஞ்செய்யும் வான
ராம:	ஸ்ரீராமர்	யா கதி: வ	{ பரிசுத்தருக்கு
ஸீமர்	ஸக்திமணரை		எது போய்ச்சேரு
மஹாபுஜ	பார்த்து		மிடமே
து	இவ்விஷயத்தில்	அவராவதினா	{ போர்க்களத்தில் மின்
ஏவ்	மேற்கண்டவாறு		{ வாங்காது மாண்ட
தவா	ஆகக் கூட்டுகிட்டு	யா வ	{ வீரர்களுக்கு
மஹாபுஜ	ஐடாயினால்		எது போய்ச்சேரு
மஹாபுஜ	எடுத்துக்கொண்டு		மிடமே
மோக்ஷம்:	கோதரவரியின்	மூலராஜினா	புகாரை செய்கின்ற
தன்	கரையை நோக்கி		வர்களுக்கு
சுத:	அவ்விடத்தினின்றும்	யா வ	எது போய்ச்சேரு
மஹா	சென்று		மிடமே
ஐஸ்	புவிதமான	அனுமான்	செய்திருக்க
கூசமமநிதே	தர்ப்புயாகம் நினைந்த	லோகன்	உருக்கங்களுக்கு
தவீர	அதன் கரையில்	வ்	“
அவதீர	இறக்கி	மஹா	என்னால்
நிஷிப	எய்தது	மஹாபுஜ:	விடைகொடுக்கப்பட்ட
அத து	அதன்மேல் உடனே		உலகம்
லக்ஷ்மணன்	ஸக்திமணனால்	மஹா	என்னால்
அஹி:	கொண்டுமாரப்பட்ட		

संस्कृतः	உத்தரக்கிரியை செய் யப்பட்டவனாய்	चितां	கிண்காழில்
च	அவைகளை	आरोप्य	தூக்கிவைத்து
यज	ஆண்ட "	स्वयंभु इव	தகப்பதனாகும்பு எப்ப முடியோ அப்படியோ
एवं वत्सवा	என்று சொல்லிவிட்டு,	दुःखितः	மனமேலதனை மீளிராப்ப வராய்
पतगोश्वरं	புன்னரசை	इदाह	திறனைத் தீர்த்தரு ளினர்.
श्रीणां	கொழுநூலிட்டோர் யும்		

रामोऽथ सहसौमित्रिर्वनं गत्वा स वीर्यवान् । स्थूयान् हत्वा महारोहीननु तस्तार तं द्विजम् ॥

अथ	அதன்போல்	ते	அந்த
सः	அந்த	द्विजं अनु	கழுநகை உத்தேசித்து
वीर्यवान्	வீர்யவானான	स्थूयान्	கொழுத்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	महारोहीन्	பெரும் மான்களை
सहसौमित्रिः	லக்சுமணகுருகுட	हत्वा	கொன்று,
वनं गत्वा	காட்டிற்குச்சென்று	तस्तार	கொண்டு வந்து செர்த் தார்.

रोहिमांसानि चोत्कृत्य पेशीकृत्वा महायशाः । शकुनीनां ददौ रामो रम्ये हरितशादूले ॥

महायशाः	பெரும் புகழ்படைத்த	पेशीकृत्वा	பிண்டக்களையச்
रामः	ஸ்ரீராமர்	रम्ये	அழகிய [செய்து]
रोहिमांसानि	மானமாமனங்களை	हरितशादूले	பசும் புத்தலையில்
उत्कृत्य	செதித்து,	शकुनीनां	கழுநகைகளுக்கு
		ददौ च	பிண்டம் கொடுத்தார்.

यत्तत्प्रेतस्य मर्त्यस्य कथयन्ति द्विजातयः । तत्स्वर्गगमनं तस्य पित्र्यं रामो जजाप ह ॥

द्विजातयः	பிராமணர்கள்	यत् तत्	எந்த ஒன்றை
मर्त्यस्य	மர்திட	कथयन्ति	ஜபிக்கின்றார்களோ,
प्रेतस्य	பிணத்திற்கு	तत्	அதை
पित्र्यं	பிதருகர்பாவாகிற தும்	रामः	ஸ்ரீராமர்
स्वर्गगमने	ஸ்வர்கத்தை படை விகிற துமான	तस्य ह	அதற்கும் (ஐய வுக்கும்)
		जजाप	ஜபித்தருளினார்.

गोदावरीमयातां तौ नदीं नरवरात्मजौ ॥ ३९ ॥

नरवरात्मजौ	சகரவர்ந்தி குமாரர் கனகன	गोदावरी	கோதாவரி
तौ	அவ்விருவர்களும்	नदीं	நதிக்கு
		अयातां	சென்றார்கள்.

शास्त्रदृष्टेन विधिना जले तत्र च राघवौ । स्नात्वा तौ गृध्राजाय उदकं चक्रतुस्तदा ॥४०॥

राघவौ	ராகவர்களுக்கிய	गृध्राजाय	புள்ளரகக்கு
तौ	அவ்விருவர்களும்	उदकं च	தர்ப்பணத்தையும்
सप्त जले	அந்த நீர்க்கடத்தில்	शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திரக்களில்
स्नात्वा	ஸ்நானம்செய்து		சொல்லியபடி
	விட்டு,	विधिना	விதிப்படி
तदा	அதன் பின்	चक्रतुः	செய்தார்கள்.

स गृध्राजः कुतवान्यशस्करं सुदुष्करं कर्म रणे निपातितः ।

महर्षिकल्पेन च संस्कृतस्तदा जगाम पुण्यां गतिमात्मनश्शुभाम् ॥ ४१ ॥

यशस्करं	கீண்ட புகழ் தந்தது	महर्षिकल्पेन	{ மகர்ஷிகளால் உதர்ப்ப பட்ட ஆறு வெதராக் கங்களில் ஆறுவதா கிற கல்பத்தில் கண் பட்ட தனக்கு
सुदुष्करं	நீறால் செய்யமுடி வாததுமான	आत्मनः	உத்தரக்கிரியைகள்
कर्म	தொழிலை	संस्कृतः	செய்யப்பெற்றதாய்
रणे	போரில்	तदा च	அதனாலும்
कुतवान्	புரிந்ததாய்,	शुभां	சுலபதானதும்
निपातितः	மாண்ட	पुण्यां गतिं	புண்புழமான கதியை
सः गृध्राजः	அந்தப் புள்ளரசு	जगाम	உடைந்தது.

कृतोदकौ तावपि पक्षिसत्तमे स्थिरां च बुद्धिं प्रणिधाय जग्मतुः ।

प्रवेश्य सांताधिगमे ततो मनो वनं सुरेन्द्राविव विष्णुवासवौ ॥ ४२ ॥

सुरेन्द्रौ	நேவச்சேரவட்டர்களாகிய	बुद्धिं	செய்தியை
विष्णुवासवौ	விஷ்ணுவையும் இந்தி ரையும்.	प्रणिधाय	கீனைத்து,
इव	போன்றவர்களாகிய	ततः	அதனால்
तौ अपि	அவ்விருவர்களும்	सांताधिगमे	சைதயை துடையும் விஷயத்தில்
पक्षिसत्तमे	புள்ளரகணிகையத்தில்	मनः च	மனதை முற்றினும்
कृतोदकौ	தர்ப்பணம் செய்தவர் களாய்	प्रवेश्य	உட்கர்.
स्थिरां	மனக் கொடுத்தியை	वनं	சாட்சம்
	சாந்தப்படுத்திய	जग्मतुः	வழிபட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे अष्टाष्टितमः सर्गः ॥

एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தி ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

अयोमुखीकवन्धयोर्दर्शनम्—அயோமுகியையும் கபந்தனைடும் பார்ப்பது.

कुत्थैवमुदकं तस्मै प्रस्थितौ रामलक्ष्मणौ । अवेक्षन्तौ वने सीतां पश्चिमां जम्भतुर्दिशम् ॥ १ ॥

தஸ்மै	அதற்கு	प्रस्थितौ	சேவா னைபான
एवं	மேற்கண்டவாறு	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்
उदकं	தர்ப்பணத்தை		
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	पश्चिमां	மேற்கு
सीतां	சீதையை	दिशं	திக்கைநோக்கி
वने	காட்டில்	जम्भतुः	சற்று வழிநடந்தார்
अवेक्षन्तौ	தேடுகின்றவர்களாய்		கன்,

तौ दिशं दक्षिणां गत्वा शरचापासिधारिणौ । अविप्रहतैक्ष्वाकौ पन्थानं प्रतिजम्भतुः ॥ २ ॥

ऐक्ष्वाकौ	இசுத்தவாகுவம்சத்த வர்களை	अविप्रहत	ஐனங்கள் நடக்கப் பெறுத
तौ	அவ்விருவரும்	पन्थानं	வழி ஒன்றை
शरचापासि-	பாணம், வில், கத்தி,	गत्वा	அடைந்து,
धारिणौ	இவைகளை தரித்த வர்களாய்	दक्षिणां दिशं	தென் திக்கை நோக்கி
		प्रतिजम्भतुः	திரும்பி நடந்தார்கள்.

गुल्मैर्दृक्षैश्च बहुभिलताभिश्च प्रवेष्टितम् । आवृतं सर्वतो दुर्गं गहनं घोरदर्शनम् ॥ ३ ॥

व्यतिक्रम्य तु वेगेन व्यालसिंहनिषेवितम् । सुभीमं तन्महारण्यं व्यतियातौ महाबलौ ॥

महाबलौ	மகா பலவீரர்களாகி	घोरदर्शनं	பார்க்க பயங்கரமாய்
वेगेन तु	வேகமாய் [புதுவர்கள்	गहनं	அடர்ந்த
व्यतिक्रम्य	நடந்து,	आवृतं	இருளுந்து
तद्	அந்த	दुर्गं	புதுமுடிவாதலும்,
बहुभिः	பல	व्यालसिंह-)	துன்பாநிறுத்தினார்
गुल्मैः	புதர்களாலும்	निषेवितं च)	தும் சிக்கங்களாலும்
वृक्षैः	மரங்களாலும்		வாவைத் செய்பப்
लताभिः च	கொடிகளாலும்		பெற்றதுமான
प्रवेष्टितं	நிறைந்துள்ளதும்,	महारण्यं	மகாரண்யத்தை (தண் டகரவனத்தை)
सर्वतः	முற்றிலும்		
सुभीमं	மிக்க கொடியதாய்	व्यतियातौ	கடந்தார்கள்.

ततः परं जनस्थानात्त्रिकोशं गम्य राखौ । कौश्वारण्यं विविशतुर्गहनं तौ महौजसौ ॥ ५ ॥

महौजसौ	மகா பலவீரர்களான	त्रिकोशं	ஆது னைல் தூரம்
तौ राखौ	அந்த ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்	गम्य	சென்று,
		गहनं	அடர்ந்த
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலி ருந்து	कौश्वारण्यं	கொளஞ்சாரண்யமெ ன்னும் வனத்தில்
ततः परं	அதன்பின்	विविशतुः	புறந்தார்கள்.

नानामेघघनप्रख्यं बहुष्विव सर्वतः । नानापक्षिगणैर्जुष्टं नानाव्याजमूर्धन्युतम् ॥ ६ ॥
दिदृक्षमाणौ वैदेहीं तदने तौ विचिन्वतुः । तत्र तत्रावतिष्ठन्तौ सीताहरणकर्षितौ ॥ ७ ॥

தौ	அவ்விருவர்களுமே	तत् वनं	அந்த வனத்தில்
नानामेघघनप्रख्यं	பலமேகங்கள் பட்டங்களை	सीताहरण- }	சிதை காணாமல் போ
सर्वतः	எங்கும் [நிகர்ந்ததும்;	कर्षितौ }	னதில் தவர்க்கியடை
प्रख्यं इव	மயிர்க்குச் சொதியாய்		ந்தவர்களால்
	பயங்கரமானதும்;	तत्र तत्र	அங்கங்கே
नानापक्षिगणैः }	பலவகை பட்சிக் கள்	अवतिष्ठन्तौ	பட்கார்ந்து இளைப்
जुष्टं }	பங்களால் நிறைந்து		பாடியவர்களால்
	ள்ளதும்;	वैदेहीं	இளகியை
नानाव्याज-	பல ஆக்கடமிருக்க	दिदृक्षमाणौ	காணாமல் காண
मृगैः युतं }	வரல் நிறைந்தவள்ள	विचिन्वतुः	தெய்தித்திர்தார்கள்.
	துமரன		

ततः पूर्वेण तौ गत्वा त्रिकोशं भ्रातरौ तदा । क्रौञ्चारण्यपतिक्रम्य मतङ्गाश्रमपन्तरे ॥ ८ ॥
दृष्ट्वा तु तदने घोरं बहुभीषमगद्विजम् । नानासत्त्वसमाकीर्णं सर्वं गहनपादपम् ॥ ९ ॥
ददृशाते तु तौ तत्र दरीं दशरथात्मजौ । पातालसमगंभीरां तपसा नित्यसंवृताम् ॥ १० ॥

தौ	அந்த	सर्वं	எங்கும்
भ्रातरौ	இரு சகோதரர்களும்	गहनपादपं तु	கடந்த மரங்களால்
क्रौञ्चारण्यं	கொளஞ்சாரணிய		துமரன
	தலை	तत् वनं	அந்த வனத்தில்
अतिक्रम्य	தாண்டி,	तदा दृष्ट्वा	அப்பொழுது
ततः	அதிலிருந்து	दशरथात्मजौ	தசரத தாய்க்கா
मतङ्गाश्रमं	மதங்காசிரமத்திற்கு		யை
पूर्वेण	முந்திலே	नौ	இவ் இருவர்களும்
त्रिकोशं गत्वा	ஆதுனாமல் சென்று,	तत्र	அங்க
अन्तरं	இடைபாடு	पातालसम-	பாடாலைகளை நிகர்த்த
घोरं	பயங்கரமானதாய்	गम्भीरां }	தகவற்றதாயும்
बहुभीष-	பல கொடிய விலக்கு	तपसा	நீததால்
मृगद्विजं }	களும் பரவையால்	नित्यसंवृतां	எவ்ருடந்ததால்
	நெய்விழிருந்ததால்		அபரண
नानासत्त्व-	பல ஆக்கட்களால்	दरीं तु	குறுகையையும்
समाकीर्णं }	நெய்விழிருந்ததால்	दृशाते	காண்பவர்கள்.

आसाद्य तौ नरव्याघ्रौ द्र्यास्तस्याविदूरतः । ददृशाते महारूपां राक्षसीं विकृतक्षणाम् ॥

नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களா	विकृतक्षणां	கொடியான தேவ நிறத் தையுடையவளுமான்
तौ	அவ்விருவர்களும் [கும்]	राक्षसी	மூர் ஆரக்கிணை
तस्याः द्र्याः	அந்த நுணைநீனது	आसाद्य	கிட்டி,
अविदूरतः	சமீபத்திலேயே	ददृशाते	கண்முன் கண்டார்
महारूपां	பெரிய வடிவத்தைப் உடையவளும்		கள்.

भयदामल्पसत्त्वानां वीभत्सां रौद्रदर्शनाम् । लम्बोदरीं तीक्ष्णदंष्ट्रां करालां परुषत्वचम् ॥
भक्षयन्तीं मृगान्भीमान्विकटां मुक्तमूर्ध्वजाम् । प्रैक्षेतां तौ तदा तत्र भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

तदा	அப்பொழுது	तीक्ष्णदंष्ट्रां	கூரான பற்களுள்ள வளும்
भ्रातरौ	சகோதரர்கள் இவ	करालां	அவலகிணைமானவ ளும்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ரும் இவ	परुषत्वचं	கரடுமுரடான தோலை
तौ	அவ்விருவர்களும்	मीमान्	கோர [யுடையவளும்]
तत्र	அங்கிடத்தில்	मृगान्	மிருகங்களை
अल्पसत्त्वानां	மனத்திடமுற்ற பிரா ணிகளுக்கு	भक्षयन्तीं	புசிப்பவளும்
भयदां	பயத்தை விளைவிப்ப வளும்	मुक्तमूर्ध्वजां	நிரிந்த கூந்தலுடைய வளும்
वीभत्सां	அருவகுப்பானவளும்	विकटां	{ தன்னைக் கட்டழகியெ ன எண்ணிக்கொண் டிருந்தவளுமான அவளை
रौद्रदर्शनां	கொடிய தேவ நிறத்வைத யுடையவளும்	प्रैक्षेताम्	உற்று கேரக்கினார்கள்.
लम्बोदरीं	சரிந்த வயிறுடையவ ளும்		

सा समासाद्य तौ वीरौ व्रजन्तं भ्रातुरग्रतः । एहि रंस्यावहेत्युक्त्वा समालम्ब्य लक्ष्मणम् ॥

सा	அவள்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார் த்து
वीरौ	வீரர்களான	एहि	'ஹி'
तौ	அந்த இருவர்களையும்	रंस्यावहे	காமிருவரும் விளைவா டுவோம்'
समासाद्य	கிட்டி,	इति उक्त्वा	என்று சொல்லிக்கிட்டி,
भ्रातुः	தமையனுக்கு	समालम्ब्य	பற்றிக்கொண்டான்.
अग्रतः	முன்னே [கும்]		
व्रजन्तं	போய்க்கொண்டிருந்-		

उवाच चैनं वचनं सौमित्रमुपगुह्य सा ॥ १५ ॥

सा	அவள்	वचनं च	பிணவளும் சொல்லையும்
एनं सौमित्रि	இந்த லக்ஷ்மணனை அணைத்துக் கட்டிச் கொண்டு,	उवाच	சொல்லுவான்.
उपगुह्य			

अहं त्वयोमुखी नाम लाभस्ते त्वमसि प्रियः । नाथ पर्वतकूटेषु नदीनां पुलिनेषु च ।
आयुःशेषमिमं वीर त्वं मया सह रंस्यसे ॥ १६ ॥

अहं तु “ நான் தான்
அயோமுகியென்று
நாம பிரசித்திபெற்றவன்.
நீ
பிரிய: என் காதலுக்குப்
பாத்திரனாய்
அசி அகிஷ்ணே ;
லாப: பெரும் பாக்ஷியிட்டு
தே உனக்கு.
நாथ என்னைக் காத்தருளும்

வீர கணவரே !
பரீட்சிக்காமக்களிறும்
நதிகளின்
புலிநெய் வ
மயா सह என்னைக்குட
நீ
இருள்
ஆயுஷ்யம் மிகுந்தான் ன வாழ்
காட்களை
ரன்சயே கையிழக்கவிட்டவாக.”

एवमुक्तस्तु कुपितः स्वङ्गमुद्धृत्य लक्ष्मणः । कर्णनासौ स्तनौ चास्या विचकर्ताग्निमूदनः ॥

अग्निमूदनः சந்திரமும்வரைகொள்ள
लक्ष्मणः கசந்தமணர்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லியதற்கு செவி
சாற்றியவராய்
तु உடனே
कुपितः கிளங்கொண்டவராகி
खड्गं கத்தியை

उद्धृत्य உருளி
अस्या: இவளது
कर्णनासौ காதையும் மூக்கை
யும்
स्तनौ च முலைகளிரண்டையும்
विचकर्त அடித்துத் தள்ளி
விட்டார்.

कर्णनासे निकृते तु विस्वरं सा विनय च । यथागतं प्रदुद्राव राक्षसी भीमदर्शना ॥

सा अந்த
भीमदर्शना பயங்கரமான பிரதர்
தந்தையடைய
राक्षसी ஆரக்கி
कर्णनासे காதுள் மூக்குப்
निकृते तु ஆழங்கப்பட்டவுடல்

विस्वरं மிகாரமான குரலு
டன்
विनय च கஞ்சலிட்டுக் கதறி
விட்டு.
यथागतं வந்தவாறே.
प्रदुद्राव அகிட்டார்.

तस्यां गतायां गहनं व्रजन्ती वनगोजसा । आसेदतुरमित्रघ्नो भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

तस्यां அங்கம்
गतायां ஓடிக்கொண்ட
ओजसा அதையிடித்துக்கொண்ட
व्रजन्ती வட்டி அகொண்டிருந்த
अमित्रघ्नो அந்மிகுண்டவராகி
கஞ்சலி

भ्रातरौ தம்பையனும் தம்பியு
மரன்
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் கசந்தமண
ரும்
गहनं वनं அடர்ந்த ஓர் காட்டை
आसेदतु: அடைந்தார்கள்.

लक्ष्मणस्तु महातेजाः सखवान्शीलवान् शुचिः । अब्रवीत्प्राज्ञलिर्वाक्यं भ्रातरं दीप्ततेजसम् ॥

महातेजाः	மகா தோன்மை பெற்றவரும்	लक्ष्मणः तु	மகத்தெய்வனார்
सखवान्	சாதரியசகலியும்	दीप्ततेजसे	தேஜோமயமான வினாகும்
शीलवान्	சல்லொழுக்கமுடையவரும்	भ्रातरं	தாயனனுரைப் பார்த்து
शुचिः तु	சல்லெண்ணமுடையவருமான	प्राज्ञलिः	அஞ்சலிதமன், தராகி
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லின்
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

स्पन्दते मे हृदं बाहुरुद्विषमिव मे मनः । प्रायशश्चाप्यनिष्ठानि निमित्तान्युपलक्ष्ये ॥ २१ ॥

मे बाहुः	* எனது இடது கை	अपि	இதுவுமன்றி
हृदं	பிதவும்	प्रायशः	பெரும்பாலும்
स्पन्दते	தூடிக்கிறது.	अनिष्ठानि	ஆபத்தைச் சூசிப்பதில்
मे मनः	எனது மனம்		கின்ற
उद्विषमिव	முற்றிலும் கலவாயடைந்திருக்கின்றது.	निमित्तानि च	அபசகுனங்களோடு
		उपलक्ष्ये	காண்கின்றேன்.

तस्मात्सज्जीभवार्य त्वं कुरुष्व वचनं हितम् । समैव हि निमित्तानि सद्यः संसन्ति संभ्रमम् ॥

निमित्तानि हि	* அபசகுனங்களோடு	सम	எனது
सद्यः एव	உடனேயே	वचनं	விண்ணப்பத்தை
संभ्रमं	வரப்போகிற ஆபத்	हितं	நன்கும பயக்கத்தக்கதாய்
संसन्ति	தெரிவிக்கின்றன. [இதை		
तस्मात्	ஆகையினால்	कुरुष्व	திருவுளத்தில்பற்றும்.
आर्य	அண்ணா!	सजीभव	முன் எச்சரிக்கையுடையவராய் இருக்கும்.
त्वं	நேயரீர்		

एष वज्रलको नाम पक्षी परमदारुणः । आवयोर्विजयं युद्धे संसन्निव विनर्दति ॥ २३ ॥

परमदारुणः	மிகக் கொடிய	आवयोः	மய்விருவர் கருங்கும்
एषः	இந்த	विजयं	வெற்றியை
वज्रलकः नाम	வஜ்ர லகனென்ற	संसन्निव	சூசிப்பிக்கிறது என்
पक्षी	பகலி		தாயுடைய
युद्धे	கந்தத்தில்	विनर्दति	கூவுகிறது "

तयोरन्येपतोरेवं सर्वे तद्वनमोजसा । संज्ञे विपुलशब्दः प्रभञ्जनिव तद्वनम् ॥ २४ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	तद्वनं	அந்தக் காட்டை
मोजसा	சாதரியங்கொண்டு	प्रभञ्जन् इव	முறிக்கிறதுபோன்றதாயின
तत् वने	அந்தக்காடு		
सर्वे	எங்கும்	विपुलः	ஒரு பெரிய
तयोः	அங்கிருவர்கள்	शब्दः	சப்தம்
अन्येपतोः	தேடிச் செல்லையில்	संज्ञे	உண்டாயிற்று.

संवेष्टितमिवात्यर्थं गगनं मातरिश्वना । वनस्य तस्य शब्दोऽभूद्विवमापूरयन्निव ॥ २५ ॥

मातरिश्वना	மாற்றிசுவன்
अन्वर्थ	மாற்றிசுவன்
संवेष्टितं	மூற்றிப்பட்ட
गगनं इव	ஆகாயத்தைப்போல
तस्य	அந்த [மீன]

वनस्य	வனத்தில்
शब्दः	சத்தமானது
दिवमिव	அந்தரிக்கெனின்கும்
आपूरयन्	பரவியதாய்
अभूत्	இருந்தது.

तं शब्दं काक्षमाणस्तु रामः कक्षे सहानुजः । ददर्श सुमहाकायं राक्षसं विपुलोरसम् ॥

सहानुजः	தம்பியுடனிருந்த
रामः	ராமர்
तं शब्दं	அந்த சத்தத்தை
काक्षमाणः तु	இன்னதென் தநிய கண்ணங்கொண்ட
कक्षे	கரையிருக்கையில் கதிக் காட்டில் ஓர் பிர தேசத்தில்

सुमहाकायं	மிகப் பெரிய உடலை உடையவனும்
विपुलोरसं	அகன்ற மார்பை உடையவனுமான
राक्षसं	ஓர் அரக்கனை
ददर्श	கண்டார்.

आसेदतुस्ततस्तत्र तावुभौ प्रमुखे स्थितम् । विवृद्धमशिरोघ्रीवं कवन्धमुदरेमुखम् ॥ २७ ॥
रोमभिर्निचितैस्तीक्ष्णैर्पद्भागिरिमिशोक्षितम् । नीलमेघनिभं रौद्रं मेघस्तनितनिस्वनम् ॥
अग्निज्वालानिकाशेन ललाटस्थेन दीप्यता । महापक्ष्मेण पिङ्गेन विपुलेनायतेन च ॥
एकेनोरसि घोरेण नयनेनाशुदर्शिना । महादंष्ट्रोपपन्नं तं लेलिहानं महामुखम् ॥ ३० ॥
भक्षयन्तं महायोरानृक्षसिंहमृगद्विपान् । घोरौ भुजौ विकुर्वागमुभौ योजनमायतौ ॥ ३१ ॥
कराभ्यां विविधान् गृह्य कक्षान्पक्षिगणान् मृगान् । आकर्षन्तं विकर्षन्तमनेकान् मृगयुयपान् ।
स्थितमावृत्य पन्थानं तयोभ्रात्रोः प्रपन्नयोः ॥ ३२ ॥

सतः	அங்கு
ततः	அப்பொழுது
तौ उभौ	அவ்விருவர்களும்
प्रमुखे	எதில்
स्थितं	இருக்கின் தவணம்
विवृद्धं	பெரிய தோற்றமுற்ற
अशिरोघ्रीवं	தலையுள் சுழங்கும் இம்மாதவணம்
उदरेमुखं	வயிற்றில் வாய்ப்பா காட்க்கப்பெற்றதனும்
महागिरि इव	பெரும் மலைமாதிரி கது
निचितैः	அடர்ந்து
तीक्ष्णैः	மிகுந்த
रोमभिः	மயிருடன்

उच्छ्रितं	வளர்ந்தவனும்
नीलमेघनिभं	காட்டுமேகத்தை நிகர்த் தவணம்
मेघस्तनित-)	மேகத்தினின்று வரிகர்
निस्वनं)	த்த குரலுடைய அடி
अग्निज्वाला-	அக்கிரிவாலைமாதிரி
निकाशेन दीप्यता)	இக்கடிவயிற்றுக் கொண்டிருந்ததும்
महापक्ष्मेण	பெரிய குமைகளுள் எனதும்
पिङ्गेन	மழம்பிறழ்ந்ததும்
विपुलेन	மிக அகன்றதும்
आयतेन	மிக நீண்டதும்

धोरण	பயங்கரமானதும்	भुजौ	கைகளை
आशुदशिता	மிகச் சீக்கிரம் பார்க்க வல்லதும்	विकुवांणं	விளித்தார்கொண்டிருந் திறவனும்
उरसि	மார்பினையமக்கப்பட்டு	कराव्यां	பூஞ்சைகளையினும்
ललाटस्थेन	கெத்தியிலிருக்கிறது மேலே	विविधान्	பல
धूकेन	இரு	कक्षान्	கரடி களை யும்
नयनेन	கண்ணின	पक्षिणान्	பறவிகளைக்களையும்
रौद्रे	ஆச்சர்யமுடையதோ ற்றமுள்ளவனும்	सृगान्	நாற்பட்டிருக்கின்றையும்
महादंष्ट्रोपपन्नं	பெரிய கோரைப்பற்க ளையுடையவனும்	गृह	பிடிக்கும்
लेलिहानं	{ காக்கை நீட்டி ஆடிக் கடி நக்கிக்கொண்டி ருக்கின்றவனும்	आकर्षणं	வலுத்துக்கொண்டிரு
महामुखं	பெருமுகமுள்ளவ	अनेकान्	பல [க்கிறவனும்
महाधोरान्	மிகப் பெரிய [னும்	सृगसूथपान्	செத்த மான்களை
कक्षसिंह- }	கரடிகள் சிக்கங்கள்,	विक्रान्ते	கொன்றுகொண்டு இ ருக்கிறவனும்
सृगद्विपान् }	மானகள், யானைகள் இவைகளை	प्रपन्नयोः	எதிரில் வருதும்
भक्षयन्तं	திண்கின்றவனும்	तयोः	ஆந்த
धोवनं आयतौ	எட்டு மைல்கள் நீண்ட	श्लोः	சமீகோதரர்களுடைய
उभौ	இரு	पन्थाने	வழியை
धोरौ	பெரிய	आवृष	மறைத்துக்கொண்டு
		स्थितं च	நின்றகொண்டிருந்த வனுமாவான்
		ते	ஆந்த
		कवचं	கபந்தன் என்பவனை
		आसदतुः	கிட்டினார்கள்.

अथ तौ समभिक्रम्य क्रोशमात्रे ददर्शतुः । महान्तं दारुणं भीमं कवचं भुजसंवृतम् ।
कवचमिव संस्थानादतिथोरप्रदर्शनम् ॥ ३३ ॥

तौ	அவனிருவரும்	अतिवोरप्रदर्शने	மிகப் பயங்கரமான
अथ समभिक्रम्य	சீந்தாதுதாம் சென்று,	महान्तं	தோற்றமுடையவனும்
क्रोशमात्रे	கப்பட்டுசுரஸ்தூதத் தில்		பெரிய உடலுடையவ னும்
कवचं	தகையதாகப்பட்டுஉயி ருடனிருக்கும் உட்க போன்றதாய்	दारुणं	அருவருக்கத்தக்கவ
इव		भीमं	கொடியவனும் [னும்
संस्थानात्	உருவாகல்	भुजसंवृतं	விளிக்கப்பட்ட கைகளை [உடையவனுமான
		कवचं	கபந்தன் என்பவனை
		ददर्शतुः	கண்டார்கள்.

स महाबाहुरत्यर्थं प्रसार्य विपुलौ भुजौ । जगद् सहितावेव राघवौ पीडयन् वलात् ॥

महाबाहुः	நீண்ட, வலகளுண்டவன்	सहितौ एव	ஒன்றுக்கொன்றே
सः	அவன்	वलात्	பலத்தால்
विपुलौ भुजौ	நீண்ட இரண்டுகளையும்	पीडयन्	இறுக்கக் கட்டி-
अपथे प्रसार्य	கிசாஸமாய்ப் பரப்பி	जगद्	பிரத ஆக்கொண்டான்
राघवौ	சூரியமகனாயும் வசந்த மகனாயும்		

खड्गिनौ दृढघन्यानौ तिष्ठतेजोवपुर्धरो । आतरो विवशं प्राप्तो कृष्यमाणो महाबलौ ॥३५॥

कृष्यमाणौ	சொந்திடுக்கப்பட்டோர்	निष्मतेजो-)	பகவதர எரிக்கும்
महाबलौ	மகா பலசாலிகளும்	वपुर्धरो)	நெருண்டவன் கி ளக்கும் திருநெளிவு டையவர்களுமான
खड्गिनौ	வாகைத்தறித்தவர்	आतरो	சகிதார்தரள இரு வரும்
	களும்	विवशं	என்னையும் சமீபாதி ருக்கும் தன்மைமைய
रुध्नवानौ	உறுதியான கிறிமித் தவர்களும்	प्राप्तो	முடைந்து விளங்கி னார்கள்.

तत्र धैर्येण शूरस्तु राघवो नैव विव्यथे । बाल्यादनाश्रयत्वाच्च लक्ष्मणस्त्वभिविव्यथे ॥

तसः	அப்பொழுது	बाल्यात्	{ தானும் ஒன்றுக்குணி ன்துசெய்யும் பக்குவ பின்வராதும்
शूरः	சூரனாகும்	अनाश्रयत्वात् च	{ ஆக்கின வரையமால் வெண் ; படத்திலிலை மட்டுந்தமையா தும்
राघवः	சூரியன்கொடுவனில்	अभिविव्यथे	{ ஒத்தி உணர்ந்த கல க்கினார்.
धैर्येण एव	வதற்குஞ்சலியாத தன்மைமையாலேயே		
न विव्यथे	சலியாதிருந்தார்.		
लक्ष्मणः तु	வசந்தமகன்கொடுவனில்		

उवाच च विष्णुस्सत्राघवं राघवानुजः ॥ ३७ ॥

राघवानुजः	வசந்தமகன்	राघव च	சூரியமகன் சொந்த
विष्णुः सन्	நெருந்து செய்கிறதெ ன்றுகொரியாதவராக	उवाच	சொன்னவராக சொன் னார்.

पश्य मां वीर विवशं राक्षसस्य वशं गतम् । मयैकेन विनियुक्तः परिमुञ्चस्व राघव ॥३८॥

वीर	“சூரனே!	राघव	சூரியனே!
राक्षसस्य	அவக்கூறுக்கு	मया एकेन	என் ஒருவன்கொடு
वशं गते	அகப்பட்டநிலையால்	विनियुक्तः	பிண்கவராக
मां	என்னை	परिमुञ्चस्व	நெருந் கிடுகித்துக் கொள்ளும்.
विवशं	அகப்பட்டவனாக		
पश्य	நெருந்துகொண்டு		

मां हि भूतबलिं दत्त्वा पलायस्व यथासुखम् ॥ ३९ ॥

मां	"என்னை"	दत्त्वा	கொடுத்தாகிட்டு
भूतबलिं	உயிர்ப்பலியாக	पलायस्व	தப்பித்துக்கொள் ளாதும்.
यथासुखं हि	மனக் குறையில்லாம லேயே		

अधिगन्तासि वैदेहीमचिरेणेति मे मतिः ॥ ४० ॥

वैदेही	"தூதனகையாள்"	इति	என்பது
अचिरेण	சீக்கிரமே	मे	எனது
अधिगन्तासि	அடைவீர் "	मतिः	நீர் மனம்.

प्रतिलभ्य च काकुत्स्थ पितृपैतामहीं महीम् । तत्र मां राम राज्यस्थः स्मर्तुमर्हसि सर्वदा ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்த !"	राज्यस्थः च	ராஜ்யத்தை ஆண்டத னாகும் [வராகியும்]
पितृपैतामहीं	தகப்பன் பாட்டன் முறைமேய கிடைத்த	तत्र	எப்போழுதும்
महीम्	உறைய	सर्वदा	அடிக்கடி நினைக்க
प्रतिलभ्य	அடைந்து	मां स्मर्तु	அருள் புரியவேண் டும். "
राम	ஸ்ரீராம !	अर्हसि	

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामः सौमित्रिमब्रवीत् । मा स त्रासं कृथा वीर न हि त्वाद्द्विषीदति ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனாகி	वीर	"வீர !"
एवं	மேற்கண்டவாறு	त्रासं	மனச் சஞ்சலத்தை
उक्तः	கொன்னதற்கு செவி சாற்றிய	मा कृथाः स	நீ பயப்படலாகா து.
रामः तु	ஸ்ரீராமனே !	त्वादृक् हि	உன்னைப்போன்றவ னென்றால்
सौमित्रि	உறையாரைப் பார்த்து	न द्विषीदति	மனச்சீரார்வை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொ ளிந்தார்.		பயப்படமாட்டான். "

एतस्मिन्नन्तरे क्रूरो भ्रातरो रामलक्ष्मणौ । षण्छ घननिर्घोषः कबन्धो दानवोत्तमः ॥

एतस्मिन्	இந்த	घननिर्घोषः	மேககொ ளிகொண்ட
अन्तरे	சமயத்தில்	भ्रातरो	உகோதரர்களுக்கிட
क्रूरः	கொடியவனும்	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமனையும் லக்ஷ்ம ணனையும் பார்த்து
दानवोत्तमः	அகிரோத்தமனும்	षण्छ	பின்வருமாறு விநாயகி ளான.
कबन्धः	கயந்தன்,		

कौ युवां वृषभस्कन्धौ महाखड्गधनुर्धरौ । घोरं देशमिमं प्राप्तौ मम भक्षानुपस्थितौ ॥ ४४ ॥

वृषभस्कन्धौ	{ "சாருகின் கழுத்துப் போன்ற கழுத்துக கோயுடையவரும்	युवां कौ	நீங்கள் யாவர் ?
महाखड्ग-	{ சிறந்த வாளைகளும் வில் களும் கையினெந்திய வர்களுமாவா	इमं	இந்த
धनुर्धरौ		घोरं देशं	பயங்கரமான பிரதே
		प्राप्तौ	கெட்டி [சத்தை
		मम भक्षौ	எனக்கு உணவாய்
		उपस्थितौ	தோன்றியுள்ளீர்கள்.

वदतं कार्यमिह वां किमर्थं चागतौ युवाम् । इमं देशमनुमातो ब्रुधातस्येह तिष्ठतः ॥ ४५ ॥

इह	" இவ்விடத்தில்	आगतौ	வந்தீர்கள் ?
वां	உங்களிருவர்களு	इह	இப்பொழுது
कार्यं	கார்பத்தை [ஊடய	ब्रुधातस्य	பெரிய வந்ததி
वदतं	சொல்லுங்கள்.	तिष्ठतः	காத்த நின்றுகொண்
युवां	நீங்களிருவரும்		ருக்குமெனது
किमर्थं च	என்ன பிரயோஜனத் திருக்காக	इमं देशं	இந்த பிரதேசத்திற்கு
		अनुमातो	வந்து விட்டீர்கள்.

सवाणचापखड्गौ च तीक्ष्णशृङ्गाविवर्षभौ । ममास्यमनुसंप्राप्तौ दुर्लभं जीवितं पुनः ॥ ४६ ॥

तीक्ष्णशृङ्गौ	" கூரிய கொம்புகளை யுடைய	मम	எனது
अपभौ	இரு நிலப்பங்கள்	आस्य	வாய்க்கு
इव	போன்றவர்களும்	अनुसंप्राप्तौ	வந்துகிட்டி யவர்க
सवाणचाप-	பாணம், வில், வான்	पुनः	இனிபும் [மாம
खड्गौ च	இவைகளேராமருக் கும் நீங்களிருவரும்	जीवितं	கிழைத்திருத்தவென் பது
		दुर्लभम्	மிகுமாத காரியம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा कबन्धस्य दुरात्मनः । उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥

दुरात्मनः	அரசர்நிலைவாசிய	परिशुष्यता	மனமேவதனைவைய விளை
तस्य	அந்த	मुखेन	பேச்சுக்கியால் [சிக்கிற
कबन्धस्य	கப்பந்தனுடைய	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்
तद्वचनं	அப்பொழுதிக்கு		தது
श्रुत्वा	செவிகாற்றிய	उवाच	பின்வருமாறு சொ
रामः	மூரீசரமன்		ழித்தார்.

कृच्छ्रात्कृच्छ्रतरं प्राप्य दारुणं सत्यविक्रम । व्यसनं जीवितान्ताय प्राप्तमप्राप्य तौ प्रियाम् ॥

सत्यविक्रम	{ " கிண்பிரகாரப் பரா க்கிரமம் படைக்கமா பெற்றவரை !	तां प्रियां	அந்தக் காதலியை
कृच्छ्रात्	கஷ்டத்தின்கேழ்	अप्राप्य	உடையவாமை
कृच्छ्रतरं	கஷ்டத்தை	दारुणं	கொடிய
प्राप्य	அடைந்தார்	व्यसनं	கஷ்டம்
		जीवितान्ताय	உயிர்போவதற்காக
		प्राप्तम्	பெறாதித்திருக்கிறது.

कालस्य सुमहदीर्यं सर्वभूतेषु लक्ष्मण । त्वां च मां च नर्व्याध व्यसनेः पश्य मोहितौ ॥

लक्ष्मण	" என்ந்தமனா !	नर्व्याध	புறங்கொத்தம் !
सर्वभूतेषु	எல்லாப் பிராணிகள் விடையந்தவிலும்	त्वां च	உன்னையும்
कालस्य	காலதீரன்	मां च	என்னையும்
वीर्यं	பயன்	व्यसनेः)	கஷ்டங்கொள்ளிமே
सुमहत्	பாபாரதும் வெல்லத் கூடியது.	मोहितौ)	ஹிதிக் பட்டவர்க
		पश्य	பாவினாப்பதை பிரகிருப்பார்.

नातिभारोऽस्ति दैवस्य सर्वभूतेषु लक्ष्मण । शूराश्च बलवन्तश्च कृतास्त्राश्च रणाजिरे ।
कालाभिपन्नाः सीदन्ति यथा बालुकसेतवः ॥ ५० ॥

लक्ष्मण	" என்ந்தமனா !	कृतास्त्राः च	அஸ்திரவித்தைகளில்
सर्वभूतेषु	எல்லாப் பிராணிகள் கஷ்டயக்கவிலும்		நிபுணர்களும்,
दैवस्य	கிதியை	कालाभिपन्नाः	கிதியை வெல்ல முடி பாதவர்களுக்கி
अतिभारः	மேற்கொண்டக் கூடிய	बालुकसेतवः	மணலனைகள்
न अस्ति	எதவுமில்லை. [செயல்	यथा	எவ்வண்ணமே
शूराः च	சூரர்களும்		அவ்வண்ணமே
बलवन्तः च	பலவான்களும்	सीदन्ति	கஷ்டத்தால் கவையதும்
रणाजिरे	பொரிள்		பொகிருர்கள். "

इति वृषाणो दृढसत्यविक्रमो महायशा दाशरथिः प्रतापवान् ।

अवेक्ष्य सौमित्रिसुदारविक्रमः स्थिरां तदा स्यां मतिमात्मनाऽकरोत् ॥ ५१ ॥

दृढसत्यविक्रमः	{ கங்காவத்திலும் வின்பொகரத பரா க்கிரமமுடையவரும்	अवेक्ष्य	பார்ந்து,
उदारविक्रमः	சலியாத மனோகதரிய முடையவரும்	इति	மேற்கண்டவாறு
महायशाः	பேரும் புகழ்பெற்ற	वृषाणः	கொல்லிக்கொண்டே
प्रतापवान्	மேன்மைபுற்றவருமா	स्यां	பிறனிக் குணமாகிய
दाशरथिः	சூரமர் [கிய	स्थिरां	எதற்கும் சலியாத
सौमित्रि	என்ந்தமனாவ	मतिं	மனோபாவத்தை
		तदा	அப்பொழுது
		आत्मना	தானே
		अकरोत्	மேற்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

सप्तमिः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

कवन्धहस्तच्छेदनम्—கபந்தனின் கைகளை வெட்டுவது

तौ तु तत्र स्थितौ दृष्ट्वा भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । बाहुपाशपरिक्षिप्तौ कवन्धो वाक्यमब्रवीत् ॥

कवन्धः	கபந்தன்	रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மண குமாரனிட
तत्र	அங்குலமுது	तौ तु	அங்குலமுதுவர்களையும்
बाहुपाशपरिक्षिप्तौ	வாகுபாசுபரிசுத்த மால் கட்டப்பட்டு	दृष्ट्वा	பார்த்து,
स्थितौ	நின்றிருக்கின்றிருந்த	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
भ्रातरौ	பிரதந்தந்தனாகிய	अब्रवीत्	சொல்லிக்கொண்ட பாண்.

तिष्ठतः किं नु मां दृष्ट्वा क्षुधार्तं क्षत्रियर्षभौ । आहारार्थं तु संदिष्टौ दैवेन गतचेतसौ ॥ २ ॥

दैवेन	" தெய்வத்தால்	क्षुधार्तं	பசிபடனிருக்கும்
आहारार्थं	உணவிற்காக	मां	என்னை
संदिष्टौ	அனுப்பப்பட்டு	दृष्ट्वा तु	பார்த்தும்
गतचेतसौ	அறிவிழந்த	किं नु तिष्ठतः	என் உயிரோடு இருக்கின்றார்களே ? "
क्षत्रियर्षभौ	சுந்திரியோத்தமர் கள்		

तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणो वाक्यं प्राप्तकालं हितं तदा । उवाचार्ति समापन्नो विक्रमे कुतनिश्चयः ॥

आर्ति	சங்கடத்தில்	कुतनिश्चयः	நீர்பாசுக்கு கொண்டுவ
समापन्नः	கிடைக்கொண்ட	तदा	அப்பொழுது
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्राप्तकालं	சம்பந்திதேந்ததும்
तत्	அதை	हितं	என்றபடிக்கத்தக்க துமான
श्रुत्वा	செவித்தான்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
विक्रमे	கொட்டத்தொடங்கு வதில்	उवाच	சொன்னார்.

त्वां च मां च पुरा तूर्णमादत्ते राक्षसाधमः ॥ ४ ॥

राक्षसाधमः	" ராக்ஷஸப் பதர்	पुरा	முதலில்
त्वां च	நீகவீனாயும்	तूर्णं	உடனில்
मां च	என்றோடும்	आदत्ते	பற்றிக்கொண்டிருக்க கொண்டே.

तस्मादसिभ्यामस्याशु बाहू लिन्दावहै गुरु ॥ ५ ॥

तस्मात्	" ஆகையால்	असिभ्यां	இருகத்தினால்
अस्य	இவனது	आशु	காலதாமதமின்றி
गुरु बाहू	நீண்ட கைகளினால்	लिन्दावहै	காலிருவரும் வெட்டித் தன்னாலேவாம்.

भीषणोऽयं महाकायो राक्षसो भुजविक्रः । लोकं ह्यतिजितं कृत्वा हावां हन्तुमिहेच्छति ॥

अयं	“ தீவத	लोकं हि	ஜனஸமுதாயத்தையே
महाकायः	பெருமடல் உடைய	अतिजितं	தன்புறுத்தப்பட்ட
	காவன்	कुवा	கொத்து [தாய்
भीषणः	பயங்கரமானவனும்	आवां हि	நம்மிருவரையும்
भुजविक्रमः	தேவரீராளியுடையவ	हन्तुं	கொல்ல
	அவரன்	हह	இப்பொழுது
राक्षसः	அரக்கன்	हच्छति	தனரித்திருக்கின்றான்.

निक्षेत्रानां वधो राजन् कुत्सितो जगतीपते । क्रतुमध्योपनीतानां पशूनामिव राघव ॥ ७ ॥

जगतीपते	“ உலகை உயிக்கும்	इव	அழித்தல் எவ்வண்ண
राजन्	சர்வவர்த்தியாகிய		மேல் அவ்வண்ணமே
राघव	ஸ்ரீராம!	निक्षेत्रानां	நிமிஷமே செய்தபா
क्रतुमध्यो- }	யாகசாஸ்திரின் இடை		தவர்களை
पनीतानां }	யில் வளர்த்தப்பட்ட	वधः	வதைத்தல்
पशूनां	அக்கனிகளை	कुत्सितः	நினைதயாகும் ”.

एतत्संजल्पितं श्रुत्वा तयोः कुदस्तु राक्षसः । विद्वार्यास्यं तदा रौद्रस्तौ भक्षयितुमारभत ॥

रौद्रः	கொடியவனாகிய	तदा	அதனால்
राक्षसः	அரக்கன்	कुदः	கொங்கொண்டு
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	आस्यं विद्वार्यं	வரைய திறந்து,
एतत्	மேற்கண்ட	तौ तु	அவ்விருவர்களையும்
संजल्पितं	மொழியை	भक्षयितुं	விழுங்க
श्रुत्वा	கேட்டு,	आरभत	எத்தனித்தான்.

ततस्तौ देशकालज्ञौ खड्गाभ्यामेव राघवौ । अच्छिन्दतां सुसंहृष्टौ बाहू तस्यांसदेशयोः ॥

देशकालज्ञौ	தேசத்தையும் காலத்	अंसदेशयोः	தேவர் பூட்டுகளில்
	தையும் அறிந்த	तस्य	அவனது
तौ राघवौ	அந்த ஸ்ரீராமரும்	बाहू	இருகைகளையும்
	உகந்தமணரும்	खड्गाभ्यां एव	இருவரின் கனரதலும்
ततः	அப்பொழுது	अच्छिन्दतां	அறுக்கலாற்றினார்.
सुसंहृष्टौ	உத்தமவர்களுடைய		
	வர்களாய்		

दक्षिणौ दक्षिणं बाहुमसक्तवसिना ततः । चिच्छेद रामो वेगेन सव्यं वीरस्तु लक्ष्मणः ॥

ततः	அப்பொழுது	असिना	கவளால்
दक्षिणः	சாய்ந்திவசாலையா	चिच्छेद	அறுத்துத்தல் விரிந்து,
रामः	ஸ்ரீராமர்,	वीरः	ஞரராகும்
वेगेन	வலுக்கொண்டு	लक्ष्मणः	உகந்தமணர்
दक्षिणं	வலது	सव्यं	இடது கையை
बाहुं	கையை	तु	அவ்வளமே அறுத்து
असक्तं	சுடக்கொ		த்தல் விரிந்து.

स पपात महाबाहुलिङ्गबाहुर्महास्वनः । खं च गां च दिशश्चैव नादयञ्जलदो यथा ॥

महाबाहुः	நீண்ட வகைஞ்ஞடனி	गां च	பூமிவையும்
सः	அவன் [குந்த	दिशः एव	எட்டு திக்குகளையும்
लिङ्गबाहुः	வகைகள் அறுபட்டு	जलदः यथा	நீருண்ட மேகம்போல்
च	அதனால்	नादयन्	நுதிபெறச் செய்து
महास्वनः	பெருங் கூச்சலிட்டு		கொண்டு
खं च	அதாயத்தையும்	पपात	பூமியின் விழுந்தான்.

स निकृत्तौ भुजौ दृष्ट्वा शोणितौघपरिप्लुतः । दीनः पप्रच्छ तौ वीरौ कौ युवामिति दानवः ॥

सः दानवः	அந்த அசுரன்	दीनः	எங்கிய மனத்தனாய்
भुजौ	இருகைகளையும்	तौ	அந்த
निकृत्तौ	அறுக்கப்பட்டவை	वीरौ	விதர்க்களிருவரைபும்
	களாய்		பார்த்து
दृष्ट्वा	உணர்ந்து,	युवां	"நீக்களிருவரும்
शोणितौघ-	ரத்தவெள்ளத்தால்	कौ	யார்"
परिप्लुतः	நனைந்தவனாய்	इति पप्रच्छ	என்று வினவினான்.

इति तस्य ब्रुवाणस्य लक्ष्मणशुभलक्षणः । शशंस तस्य काकुत्स्थं कवन्धस्य महाबलः ॥

तस्य	அவன்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
इति	மெற்கண்டவாறு	काकुत्स्थं	கூகூதமனரப்பற்றி
ब्रुवाणस्य	வினாவுவகையில்	तस्य	அந்த
महाबलः	மகரபலராலிடும்	कवन्धस्य	சபந்தனுக்கு
शुभलक्षणः	{ திறந்த பிறவிக்குணங் களையப்பெற்றவ குமாகிய	शशंस	பின்வருமாறு மோ ழிந்தார்.

अयमिद्वாகुदायादो रामो नाम जनैः श्रुतः । अस्मैवावरजं विद्धि भ्रातरं मां च लक्ष्मणम् ॥

अर्थ	" இவர்	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனை எனப் பெ
इद्वாகुदायादः	இவ்வாறுகுலத்தில் தோன்றியவர் ;		யர் பூண்டவனென்றும்
जनैः	ஐனக்களால்	अस्य	இவரது
रामः नाम	ராமரென	भवरजं	துணை
श्रुतः	அழைக்கப்படுபவர் ;	भ्रातरं एव	தம்பிரென்று
मां	என்னை	विद्धि	உணர்.

मात्रा प्रतिहृते राज्ये रामः प्रवाजितो वनम् । मया सह चरत्येष भार्यया च महदनम् ॥

राज्ये	" राज्यம்	एषः	இவர்
प्रतिहृते	அடக்கிக்கப்பட்ட	मया सह	என்னோடுகூடவும்
माता	தாயால் [விஷயமாகப்	भार्यया च	" இவையோடுகூடவும்
वने	காட்டிற்கு	महतं वनं	பெருக்களத்தில்
रामः	ராமர்	चरति	காலம் கழித்துவருகி
प्रवाजितः	அழைப்பவராய்.		குள்.

अस्य देवप्रभावस्य वसतो विजने वने । राक्षसापहृता भार्या यामिच्छन्ताविहागतो ॥ १६ ॥

விஜனே	“தீர்ந்துவந்தான்	ராட்சசாபஹ்ரதா	தன் அபாக்கங்களில் அப்பகரி
வனே	காட்டில்		கொட்டிய குழ்க்கிதான்.
देवप्रभावस्य	தேவாபிணைகொண்ட	यां	எனது அதுவான
अस्य	இவன்	इच्छन्तौ	கவண்கிழங்குடன் நாக்கு
वसतः	வவந்ததுக்கொண்டு		மரிந்துகொண்டு
	(குக்கையில்)	इह	இவ்விடத்திற்கு
भार्या	மனைவி	आगतौ	வந்தோம்.

त्वं तु को वा किमर्थं वा कवन्धसदृशो वने । आस्येनोरसि दीप्तेन भयजङ्घो विचेष्टसे ॥

कवन्धसदृशः	{ “தலைமில்லாத உயிருட னிருக்கும் முண்டர் போன்றவனாய்	वने	காட்டில்
भयजङ्घः तु	கால்கொண்டபாகவு	किमर्थं वा	என்
त्वं	நீ [மிருக்கும்	उरसि	மார்பில்
कः वा	யார் ?	दीप्तेन	திங்கு விளையிக்கும்
		आस्येन	வாயுடன்
		विचेष्टसे	திரிகிறது ?”

एवमुक्तः कवन्धस्तु लक्ष्मणेनोत्तरं वचः । उवाच परमप्रीतस्तदिन्द्रवचनं स्मरन् ॥ १८ ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	स्मरन्	வினைத்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	तु	அதனால்
उक्तः	கிணுவப்பட்ட	परमप्रीतः	பரமசந்தோஷமடைந்
कवन्धः	கபந்தன்	उत्तरं	பதில் [தவண்கி
तत्	அப்பொழுது	वचः	சொல்லை
इन्द्रवचनं	இந்திரன் அ ஆக்கொ வை	उवाच	பின்வருமாறு [எழுந்தான்.

स्वागतं वा नरव्याघ्रौ दिष्ट्या पश्यामि चाप्यहम् ।

दिष्ट्या चेमौ निकृत्तौ मे युवाभ्यां बाहुबन्धनौ

॥ १९ ॥

वां स्वागतं	{ “ஆயுபோன் மன்மனைத் துடன் செய்யுமுப காரத்தை நீங்கலிற், வரும் அங்கிதத்த ருவானாக.	पश्यामि	மேலின் காணப்பெறுகி
अहं	நான்	मे	எனது [தேன்.
नरव्याघ्रौ अपि	புருவெனத்தாய்க கோபே	इमौ	இவ்விரண்டு
दिष्ट्या च	எனது பாம்புகிசை வந்தகோபே	बाहुबन्धनौ	கைப்புட்டுகளும்
		युवाभ्यां च	உங்கலிருவர்களா கேபே
		दिष्ट्या	எனது பாம்புகிசை வந்ததால்
		निकृत्तौ	வெட்டித்தள்ளப் பட்டன.

विरूपं यच्च मे रूपं प्राप्तं हविनयायथा । तन्मे शृणु नर्व्याघ्र तत्ततः शंसतस्तव ॥ २० ॥

नर्व्याघ्र	" நர்வியாஹ தந்தா !	तवतः	எனது நர்வியாஹி க்கா ஹு
मे	எனது	यथा हि	கடந்தபடியிலே
रूपं	உருபம்	तव	தேவாந்ருக்கு
अविनयात्	அவினயதலால்	शंसतः	சொல்லுவான்
यत्	எப்படி	मे	உருபமெனக்கு
विरूपं	விரூபம்	शृणु	சொல்லுக
प्राप्तं च	ஆவநீதா		
तत्	தந்தா		யநுக் கொடுக்க.

इत्यापै श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9073

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 2361

एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தியொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

कवन्धेन स्ववृत्तान्तकथनम्—கபந்தன் தனது விருத்தாந்தத்தைச் சொல்வது

पुरा राम महाबाहो महाबलपराक्रम । रूपमार्सान्ममाचिन्त्यं त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ।

यथा सोमस्य शकस्य सूर्यस्य च यथा वपुः ॥ १ ॥

महाबाहो	" மகா தீதான்மஹி	यथा	சூரம் எப்படிப்பட்ட
	புலவன்		தீதா.
महाबल-	தேவகபந்திசுவரீத	सूर्यस्य	சூர்ய ஸூரன்
पराक्रम }	கிடுகிற்ற லீண்டோ	च	சூரம் எப்படிப்பட்ட
	கா பதாந்திரமம் ப		தீதா எப்படி
	டைக்கொற்ற	त्रिषु	திரிஷு
राम	ஸ்ரீராம!	लोकेषु	லோகக்களிலுள்
पुरा	முன்புத்தின்	विश्रुतं	விசுத்திபெற்றதாம்
सोमस्य	சகசிரஸூரவடவ	अचिन्त्यं	மெதுகாக்குக்கென்
वपुः	வபுடன்		தந்தா
यथा	எப்படிப்பட்டதோ	मम रूपं	எனது ரூபம்
शकस्य	சூந்திரவாஹு	भासीत्	பாசாதது

सोऽहं रूपमिदं कृत्वा लोकविवासनं महत् । कर्षान्वनगताव्राम वासयामि ततस्ततः ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	कृत्वा	செய்து கொண்டு
सः अहं	அஹம்	इदं	இதனை
लोकविवासनं	லோகவிவாசனம்	ततस्ततः	எங்கும்
	கொண்டிருக்கிறது	वनगतान्	வனம் கிடைத்த
	மஹா ரூபம்	कर्षान्	காசிக்கொ
महत् रूपं	மஹா ரூபம்	वासयामि	வாசிக்கொடுக்க.

ततः स्थूलशिरा नाथ महर्षिः कोपितो मया । संचिन्वन् विविधं वन्यं रूपेणानेन धर्षितः ॥

ततः	"அப்பொழுது	महर्षिः	முனிவர் பெருமான்
विविधं	பலவகை	अनेन	இந்த
वन्यं	காட்டுப் பழங்களை	रूपेण	உருவத்தோடேயே
संचिन्वन्	பறித்துக்கொண்டிருக்கும்	मया	என்னால்
स्थूलशिराः	வந்து வசிரசென்று	धर्षितः	அவமானப்படுத்தப்பட்டு
नाथ	பெயரையுடைய	कोपितः	கோபமுட்ப்பப்பட்டார்.

तेनाहमुक्तः प्रेक्ष्यैव घोरशपाभिधायिना । एतदेव वृशंसं ते रूपमस्तु विगर्हितम् ॥ ४ ॥

एवं	"மேற்கண்டதை	ते	"உனக்கு
प्रेक्ष्य	அவர் சிந்தையில்	एतत्	இந்த
	கொண்டு	विगर्हितं	எல்லாவரலும் வெறுக்கப்பட்ட
घोरशपाभिधायिना	கொடிய சாபத்தை	वृशंसं	கொடமான
तेन	அவரால் [யிடும்]	रूपं एव	உருவமே
अहं	நான்	अस्तु	காசுவதமாயிருக்கக்கூடவது.
उक्तः	கின்வருமாறு சபிக்கப்பட்டுடன்.		

स मया याचितः क्रुद्धशपास्यान्तो भवेदिति । अभिशापकृतस्येति तेनेदं भाषितं वचः ॥

अभिशापकृतस्य	"அபசாத்தால்	सः	அவர்
शापस्य	சாபத்திற்கு [விளைந்த]	याचितः	பாசிக்கப்பட்டார்.
अन्तः	விளைச்சனம்	इति	இக்காரணத்தால்
भवेन्	எற்படவேண்டும்	तेन	அவரால்
इति	என்று	इदं	கின்வரும்
मया	என்னால்	वचः	மொழியானது
क्रुद्धः	கொண்டொண்டிருந்த	भाषितं	சொல்லப்பட்டது.

यदा छिन्वा भुजौ रामस्त्वां दहेद्विजने वने । तदा त्वं प्राप्स्यसे रूपं स्वमेव विपुलं शुभम् ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	दहव	தகனம் செய்கிறாரோ
भुजौ	இருகரங்களை	तदा	அப்பொழுது
छिन्वा	செதித்து	त्वं एव	நீயும்
त्वां	உன்னை	विपुलं	அசீர்தியமானதும்
विजने	நிர்ஜனமான	शुभं	அழகானதுமான
वने	காட்டில்	स्व रूपं	உனது பிதவி உருவ
यदा	எப்பொழுது	प्राप्स्यसे	அடைவார். [தந்த

श्रिया विराजितं पुत्रं दत्तास्त्वं विद्धि लक्ष्मण । इन्द्रकोपादितं रूपं प्रप्तमेवं रणाजिरे ॥

लक्ष्मण	“ வசந்தமனாது!	विदि	திருவனத்தில் பற்றும்
यं	தேவரீர்	एवं	இப்போ திருக்கும்
दशोः	தனவெனும் தரனவ	इदं रूपं	இந்த ரூபமானது
श्रिया	அழகுடன் (வசு)	रणाजिह्	போர்ல் (தால்)
विराजिते	விளங்கும்	इन्द्रकोपान्	இந்திரனது கொபத்-
पुत्रं	புதல்வனார் என்னை	प्राप्तं	அடைபட்டது.

अहं हि तपसोऽग्नेः पितामहमतोषयम् । दीर्घमायुः स मे प्रादात्ततो मां विश्रमोऽस्पृहात् ॥

अहं	“ நான்	यादात्	அனுத்திரகத்தருளி
उप्रेण तपसा	உக்கிரமரண நவத்தி	ततः	அப்பொழுதுமுதல்
पितामहं	பிரபந்திதவரை [நான்	मां	என்னை
अतोष्यं	உன்னக்குகிரம் செய்	विभ्रमः	{ மனதுக்கு வந்தப காதையும் செய்தன ன்பது
हि	அதனால் [நீதன்.	अस्मत्	பற்றிற்று.
सः	ஆவர்		
मे	எனக்கு		
वीर्ष आयुः	நீண்ட ஆயுளை		

दीर्घमायुर्मया प्राप्तं किं मे शक्रः कश्चिष्यति । इत्येवं बुद्धिमास्थाय रणे शक्रमवर्षयम् ॥

மயா	“ எண்ணம்	இதி एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய
வீரீய் आयुः	நீண்ட ஆயுள்	बुद्धि	எண்ணத்தையுடைய
பாஸீ	அடைபட்டது ;	आस्थाय	கொண்டு
शक्रः	இந்திரன்	शक्तं	இருந்திரன்
मे	எனக்கு	रणे	பொருள்
किं करिष्यति	என்னசெய்யாதுமில்லை;	अभर्षयम्	எதிர்த்துக்கொண்டே.

तस्य बाहुप्रयुक्तेन वज्रेण शतपर्वणा । सविथनी चैव सूर्या च शरीरे सम्पवेशितम् ॥१०॥

தச	“அவரது	சரி	உயர்ந்த
வாறுமுகம்	கையால் விடப்பட்ட	சமீபத்தில்	புறக்கணித்த
சதபர்வண	பல கண்களையும்	சகிவரர்	தேவதேவ
வரண	வழிவழித்தால்	வ	உயர்ந்த புறக்கணி
மூர்	தலைமேல்		பட்ட

स मया याच्यमानः सन्नयद्यपसादितम् ।

ச:	“அவன்
மயா	என்னை
நாசியமான: சந்	பிரதர்ந்திக்கப்பட்ட
	வரையிருந்து
யமசாதன	எமதேவகத்திந்து
ந அநயத்	அருள்பாடுகென
சந்	அவன்

पितामहवचः सत्यं तदस्त्विति ममाब्रवीत् ॥

பிதாமஹவய:	பிதாமஹவய:
சகலம்	சகலம்
அஸ்து	அஸ்து
இதி	இதி
மம	மம
அமரீது	அமரீது

अनाहारः कथं शक्तो भग्नसन्निधिः शिरोमुखः । वज्रेणाभिहतः कालं सुदीर्घमपि जीवितुम् ॥
एवमुक्तस्तु मे शक्रो बाहू योजनमायतौ । प्रादादास्यं च मे कुक्षौ तीक्ष्णदंष्ट्रमकल्पयत् ॥

एवं	" பின் கண்டவாறு	उक्तः	வினாவப்பட்ட
वज्रेण	வஜ்ரையுதந்தினால்	शक्रः	இந்திரன்
अभिहतः	அடியுண்டு	तु	அதன்மேல்
भग्नसन्निधि-	தொறுங்கிப்போன	मे	எனக்கு
शिरोमुखः }	தூடைகளையும் நகை எய்யும் வாயையும் உடைபவனாகி	योजनं आयतौ	எட்டுமைல் நீளமுள்ள
अनाहारः	ஆகாரம் உம்பாதிக்க முடியாதவனாய் நான்	बाहू	இருகைகளை
सुदीर्घं कालं	கீண்ட காலம்	प्रादान्	அனுக்கிரகித்தருளி னார்.
जीवितुं	ஜீவித்திருக்க	तीक्ष्णदंष्ट्रं	கூசிய பற்களையுடை
कथं शक्तः	எப்படித்தான் முடி	आस्यं च	வாயையும் [யுதரம்]
अपि	என்று [யும்]	मे	எனது
		कुक्षौ	வயிற்றில்
		अकल्पयत्	உமைத்தார்.

सोऽहं भुजाभ्यां दीर्घाभ्यां संकुप्यासिन्वनेचरान् ।

सिंहद्विपमृगव्याघ्रान् भक्षयामि समन्ततः ॥ १४ ॥

सः अहं	" அந்த நான்	सिंहद्विपमृग- व्याघ्रान् }	சிங்கங்களையும், யானை களையும், மான்களை யும், புலிகளையும்
दीर्घाभ्यां	கீண்ட	समन्ततः	எங்கு பக்கங்களிலி ருந்தும்
भुजाभ्यां	இரு கரங்களாலும்	संकुप्य	பிடித்திருத்த
अस्मिन्	இதில்,	भक्षयामि	பிடித்துவருகிறேன்.
वनेचरान्	வனத்தில் வாகுடும்		

स तु पापव्रतीदिन्द्रो यदा रामः सलक्ष्मणः । छेत्स्यते समरे बाहू तदा स्वर्गं गमिष्यसि ॥

सः	" அந்த	समरे	போரில்
इन्द्रः	இந்திரன்	बाहू	இருகைகளை
मां	என்னைப் பார்த்து	यदा	எப்பொழுது
तु	அப்பொழுது இப்ப டியும்	छेत्स्यते	அறுத்துத் தள்ளு வாரோ
अवधीत्	சொல்லியருளினார்.	तदा	அப்பொழுது
सलक्ष्मणः	* ஸத்தமணருடன் கூட	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	गमिष्यसि	நீயடைவாய்.

अनेन वपुषा राम वनेऽस्मिन् राजसत्तम । यद्यत् पश्यामि सर्वस्य ग्रहणं साधु रोचये ॥

राजसत्तम	" ராஜேத்தம!	पश्यामि	நான் பார்த்துக்கொண்டே
राम	ஸ்ரீராம!	सर्वस्य	அதெல்லாவற்றையும்
अस्मिन् वने	இந்த காட்டில்	ग्रहणं	எனிகரிப்பதில்
अनेन वपुषा	இந்த உருவத்தோடு	साधु	முற்றிலும்
यत् यत्	எதெதை	रोचये	பார்க்க நோட்டுகிறேன்.

अवश्यं ग्रहणं रामो मन्येऽहं समुपैष्यति । इमां बुद्धिं पुनस्कृत्य देहन्यासकृतश्रमः ॥ १७ ॥

देहन्यास- कृतश्रमः	“ உடலையொழிப்பதில் எனக்கன்கொண்டு வி டாமுயற்சியுடைய வனாகிய	புனஸ்குத்ய	ரஃவமுமாய்க் கொண்டு,
அஃ	நான்	ராம:	“ ஸ்ரீராமர்
இமாं	இந்த	அவஸ்ய	அவச்யமாய்
புத்தி	தீர்மானத்தைய	ग्रहणं समुपैष्यति	ஊதலிலகப்படுவார் சென்ற
		मन्ये	மனம் ஆவனதென்.

स त्वं रामोऽसि भद्रं ते नाहमन्येन राघव । शक्यो हन्तुं यथा तत्त्वमेवमुक्तं महर्षिणा ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	अहं	நான்
त्वं	நேவரீர்கள்	हन्तुं	கொல்லப்படுவதற்கு
सः	அந்த	न शक्यः	முடியாதவன்.
रामः असि	ராமராகின்றீர்.	महर्षिणा	மகரிசியால்
ते भद्रं	{ நேவரீருக்கு இக்காரி யத்தால் பெரும் பு கழ் வினையும்.	एवं	இப்படித்தான்
अन्येन	வேறொருவரால்	उक्तं	கொல்லப்பட்டது.
		यथा तत्त्वम्	கொன்னபடிபே அது நடைபெற்றது

अहं हि मत्तिसाचिव्यं करिष्यामि नरर्षभ । मित्रं चैवोपदेक्ष्यामि युवाभ्यां संस्कृतोऽग्निना ॥

अहं	“ நான்	करिष्यामि	செய்யப்பெரிதென்.
युवाभ्यां च	உக்கரிருவர்களாலும்		
अग्निना	அக்கனில் தகனம்	मित्रं एव	{ உக்கருக்கு வேண்டி ய உதவிபெரியொரு வனையும்
संस्कृतः हि	பண்ணப்பட்டவனாகி,		
नरर्षभ	புருஷோத்தம!	उपदेक्ष्यामि	குறிப்பிட்டுச் சொல்ல ப்போகிறேன்.
मत्तिसाचिव्यं	{ ஹிதமான ஆணை கையை சொல்லுதா கிய நட்பை		

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दनुना तेन राघवः । इदं जगाद् वचनं लक्ष्मणस्योपमृण्वतः ॥ २० ॥

तेन	அந்த	राघवः	ஸ்ரீராமர்
दनुना	தனு (க. ந. தன்) என்பவனால்	लक्ष्मणस्य तु	லக்ஷ்மணனாலும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	उपमृण्वतः	தெட்டுக்கொண்டிருக் கையில்
उक्तः	கொல்லப்பட்டதற்கு செய்காற்றிய	इदं	இவ்வரும்
धर्मात्मा	தர்மாத்மா வாரும்	वचनं	சொல்லை
		जगाद्	சொல்லியருளினார்.

रावणेन हता सीता मम भार्या यशस्विनी । निष्क्रान्तस्य जनस्थानात्सह भ्रात्रा यथासुखम् ॥

அவா ஸஹ	"தம்பியுடன்	யசஸ்வினி	புகழ்பெற்ற
जनस्थानात्	ஐயன் தான் தனது	सीता	சீதை
	விட்டு	रावणेन	ராவணனால்
निष्क्रान्तस्य	சென்றிட்டு, திரியுந்த	यथासुखं	அவ்வளவின் தி
मम	எனது	हता	திருடிக்கொண்டு
भार्या	காதலியாகிய		போகப்பட்டாள்.

नाममात्रं तु जानामि न रूपं तस्य रक्षसः । निवासं वा प्रभावं वा वयं तस्य न विद्महे ॥

तस्य	"அந்த	निवासं वा	இருப்பிடத்தைத்
रक्षसः	ஆரக்கனின்		தானாகட்டும்,
नाममात्रं तु	பெயரை மாதிரி	प्रभावं वा	பராக்ரமத்தைத் தானாக
जानामि	நான் தெரிந்துகொண்	वयं	நான்கள் [கட்டும்]
	டருக்கின்றேன்.	न विद्महे	அறிந்திலோம்;
तस्य	அவனது	रूपं	வடிவரவருணத்தை
		न	அறிந்திலோம். [யும்]

शोकार्तानामनाथानामेवं विपरिधावताम् ।

उपकारे च	"பிறருக்குதவிப்புவதி
	வேலை
वर्ततां	{ எடுப்பட்டு காலத்தைக்
	கழித்துக்கொண்டி
	ருக்கிறவர்களும்
शोकार्तानां	துக்கத்தினால் து
अनाथानां	உதவிபுரிபவர்களை
	காணாதவர்களாய்

कारुण्यं सदृशं कर्तुमुपकारे च वर्तताम् ॥

एवं	இப்படி.
विपरिधावतां	எங்குமகைந்துநிரியும்
	எங்களுக்கு
कारुण्यं	ஓர் உதவி
कर्तुं	உன்னால் செய்வ
सदृशम्	தக்கது.

काष्ठान्यानीय शुष्काणि काले भग्नानि कुञ्जरैः । धन्यामस्त्वां वयं वीर श्वश्रे महति कल्पिते ॥

वीर	"ஆரவே !	आनीय	கொண்டுவந்து
कुञ्जरैः	யானைகளால்	कल्पिते	வெட்டப்பட்ட
काले	வெளுகாலமாய்	महति श्वश्रे	ஓர் பெரிய சூழியில்
भग्नानि	புறிக்கப்பட்டும்	त्वां	உன்னை
शुष्काणि	உலர்ந்துமுள்ள	वयं	நான்கள்
काष्ठानि	கட்டைகளை	धन्यामः	நகனம் செய்கிறோம்.

स त्वं सीतां समाचक्ष्व येन वा यत्र वा हता ।

सः	"அந்த
त्वं	நீ
तत्त्वतः	உன்னைய
जानासि यदि	அறிவாயாகில்
अत्यर्थं	பெரும்பலனைத்தரும்
कल्याणं कुरु	உதவியை செய்.

कुरु कल्याणमत्यर्थं यदि जानासि तत्त्वतः ॥

सीतां	சீதையைப்பற்றி
समाचक्ष्व	எல்லாம் சொல்லு.
येन वा	என்ன உத்தேசமாய்
हता	திருடிக்கொண்டு
	போகப்பட்டாள் ?
यत्र वा	எங்கேயிருக்கிறாள் ?

एवमुक्तस्तु रामे ग बावपं दनुरनुत्तमम् । शोवाच कुशलो वक्तुं वक्तारमपि राघवम् ॥२६॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	ராघவ்	ஸ்ரீராமருக்கு
एवं	மேற்கண்டகாறு	वक्तारं	கிஷ்கந்தைமீதவ
उक्तः	கிறுவுப்பட்டவனார்		ஒருவனை
कुशलः तु	நற்பாக்யத்தை யடைந்	वक्तुं अपि	விண்ணப்பஞ்செய்வதற்
	திருந்தின்றுவதுமான	अनुत्तमं	மிகச் சிறந்த [காகவே
दनुः	தனு (கபந்தன்) என்	वाक्यं	செய்வாரும் கொண்டு
	பயன்	शोवाच	கொன் னான்.

दिव्यमस्ति न मे ज्ञानं नाभिजानामि मैथिलीम् ।

यस्तां ज्ञास्यति तं वक्ष्ये दग्धः स्वं रूपमास्थितः

॥ २७ ॥

मे	“எனக்கு	दग्धः	தகனம் செல்லப்பட்ட
दिव्यं	எனதையும் அறியவல்ல	स्वं रूपं	செய்யுபதனை [யாரும்
	அறியாதுவதுமான	आस्थितः	அடைந்தவருகே வான்
ज्ञानं	ஞானம்	तां	அவனை
अस्ति न	இல்லை.	यः	எவனொருவன்
मैथिलीं	மேதிலையைப்பற்றி	ज्ञास्यति	கண்டுபிடிப்பானோ
न अभिजानामि	அறியாதிருந்தின்	तं	அவனை
	தேன்.	वक्ष्ये	தெரிவிப்பேன்.

अदग्धस्य हि विज्ञातुं शक्तिरस्ति न मे प्रभो । राक्षसं तं महावीर्यं सीता येन हृता तव ॥

प्रभो	“ஸ்வாமி!	हृता	கிடைத்தோடப்பட்ட
अदग्धस्य	தாபகிமோசன	तं	அந்த [ராக்ஷ
	மடைவாத	महावीर्यं	மகாஹீர-குதிய
मे हि	எனர்கொடுவனில்	राक्षसं	ராக்ஷசனைப்பற்றி
तव	தெவரீரது	विज्ञातुं	நன்றாவர்கையுமறிய
सीता	சீதாப்பிரசாட்டியார்	शक्तिः	சக்தி
येन	எவனான்	न अस्ति	இல்லை.

विज्ञानं हि मम अष्टं शापदोषेण राघव । स्वकृतेन मया प्राप्तं रूपं लोकविगर्हितम् ॥२८॥

जापदोषेण	“காபத்தால் கிளையும்	स्वकृतेन	எனது செயலால்
	கஷ்டத்தால்	लोकविगर्हितं	நோதத்தால் வெறுக்க
मम	எனது		ப்படும்
विज्ञानं हि	நன்றியை அறியுதல்	रूपं	உருவமானது
अष्टं	ஒழிந்தது.	मया	என்னால்
राघव	ஸ்ரீராம!	प्राप्तम्	அடைவப்பட்டது.

किं तु यावन्न यास्यस्तं सविता श्रान्तवाहनः । तावन्मामवटे क्षिप्त्वा दह राम यथाविधि ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	न याति	அனுபராதிருக்கின்
किं तु	என்னுலாகக்கூடியது		சூரோ
	வேழில்லை.	यावत् तावत्	அதற்கு முந்தியே
सविता	சூரியபகவான்	मां	என்னை
श्रान्तवाहनः	பதற்போக்கு ஒழிந்த	अवटे	குழியில்
	வானும்	क्षिप्त्वा	தள்ளி
अस्तं	அஸ்தமனத்தை	यथाविधि	நாஸ்திரப்பிரகாரம்
		दह	தேவரீர் தகனஞ்செய்த
			தருவரீராக.

दग्धस्त्वयाऽहमवटे न्यायेन रघुनन्दन । वक्ष्यामि तमहं वीर यस्तं ज्ञास्यति राक्षसम् ॥

वीर	"சூரோ!	यः	எவனெருவன்
रघुनन्दन	ஸ்ரீராம!	तं	அந்த
न्यायेन	ஸாகஷாத் மகரணியே	राक्षसे	அரக்கனை
त्वया	தேவரீரால்[ணுவாகிய	ज्ञास्यति	இன்னவனெனக்காட்டி
अहं	நான்		புக்கொடுப்பனோ
अवटे	குழியில்	तं	அவனை
इष्यः	தகனஞ்செய்யப்பட்ட	अहं	நான்
	டவனாகி	वक्ष्यामि	தெரியப்படுத்துவேன்.

तेन सख्यं च कर्तव्यं न्यायवृत्तेन राघव । कल्पयिष्यति ते प्रीतस्साहाय्यं लघुविक्रमः ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	च	அதனால்
न्यायवृत्तेन	நதருணமமைந்த	प्रीतः	மனத்திருப்தி கொண்
तेन	அவனோடு		டவனும்
सख्यं	உப்பு		
कर्तव्यं	செய்யத்தக்கது.	ते	தேவரீருக்கு
	{ எங்கும் பிரயாணசரி	साहाय्यं	வேண்டிய உதவியைப்
लघुविक्रमः	{ ன்றி செல்லவல்ல ப	कल्पयिष्यति	செய்வான்.
	{ ராக்கிரமம் படைத்த		
	அவன்		

न हि तस्यास्यविज्ञातं त्रिषु लोकेषु राघव । सर्वान् परिसृतो लोकान् पुरा वै कारणान्तरे ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	हि	அனுபடியால்
पुरा	முன்னொரு காலத்தில்	तस्य	அவனுக்கு
कारणान्तरे	ஒரு காரணத்தால்	त्रिषु	மூன்றா
सर्वान् लोकान् वै	எல்லா உலகங்களையும்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
परिसृतः	அவன் சுற்றிவந்தான்	अविज्ञातं	தெரியாததொன்றும்
	வரை.	अस्ति न	இல்லை."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

द्विसप्ततितमः सर्गः—பெழத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்

सीताप्राप्त्युपायकथनम्—ஸீதைபெறையுடைய வழிசொல்லுது.

एवमुक्तौ तु तौ वीरौ कवन्धेन नरेश्वरौ । कृतवन्तौ च मदतीं चितां गिरिगुहोपमाम् ॥

कवन्धेन	கபந்தனும்	नरेश्वरौ च	புருஷோத்தமர்களுமா
एवं	மேற்கண்டவாறு	तौ तु	அவ்விருவர்களும[கி]
उक्ती	சொல்லப்பட்டதற்கு	गिरिगुहोपमां	மலைக்குகைக்கு நிகர்
	செவிகாற்றிய	मदतीं	நிகப்பெரிய [ந்த]
वीरौ	வீரர்களும்	चितां	சினையை
		कृतवन्तौ	செய்துமுடிந்தார்கள்

ततः कवन्धमारोप्य चितां ज्वलिततेजसौ । बाहू च सुपहाबाहू योजनायतविस्तृतौ ॥
लक्ष्मणस्तु महोल्काभिर्ज्वलिताभिस्समन्ततः । चितामादीपयामास सा प्रज्ज्वाल सर्वतः ॥

ज्वलित- } तेजसौ }	ஒலிகொண்டு விசைங் கும் தேஜஸ்கிகளும்	ततः	அதன்மேல்
		लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		ज्वलिताभिः	கொழுந்துகிட்டெர்
सुपहाबाहू	{ மிக்க அழகுமையுந்த திருக்காங்களைமுண்ட யவர்களுமான அவ் விருவர்களும்	महोल्काभिः	கொள்ளிக் கட்டை கொல்
योजनायत- } विस्तृतौ }	பெருத்து எட்டு மைல் நிண்ட	चितां	சினையை
बाहू	இருகைகளையும்	समन्ततः	நாற்புறத்திலும்
कवन्धं च	கபந்தியையும்	आदीपयामास	நெய்தெரி கொளுத்தி
चितां	சினையில்	सा तु	அதனும் [ஊர்]
आरोप्य	துக்கிவைத்து,	सर्वतः	எங்கும்
		प्रज्ज्वाल	புகைமீன் தீ எரித்தது.

तां प्रेक्ष्य सर्वतो दीप्तां चितां दृढधनुर्द्वरः । विस्मयान इदं वाक्यं राघवं लक्ष्मणोऽब्रवीत् ॥

दृढधनुर्द्वरः	சாமந்தீயகாலியர்க ய தருஷ்பாணியான	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	विस्मयानः	அச்சம்வந்தொண்ட வராய்
तां	அந்த	राघवं	ரூபாயருக்கு
सर्वतः	நாற்புறமும்	इदं	பின்வரும்
दीप्तां	பற்றி எரியும்	वाक्यं	கொல்லை
चितां	சினையை।	अब्रवीत्	கொன்னார்.

दग्धो जयायुः पूर्वं तु सीतामन्वेषता त्वया । अयं द्वितीयो निर्दग्धस्तृतीयं किं नु वक्ष्यसि ॥

सीता	“சிதாப்பிராட்டியா	द्वितीयः	இரண்டாவதாய்
अन्वेषता	தேடுகின்ற [டார்]	अयं तु	இவன் இப்பொழுது
त्वया	தேவரீரால்	निर्दग्धः	தகனஞ்செய்யப்பட்ட
पूर्वं	முதலில்	किं नु	எதை [டார்]
जयायुः	ஜாயு	तृतीयं	மூன்றாவதாய்
दग्धः	தகனஞ்செய்யப்பட்ட [டார்]	वक्ष्यसि	அருளிச் செய்வப் போகிறோரா ?”

महाभ्रशिखरप्रख्यं कवन्धमनलो महान् । अन्तरिक्षं महोत्काभिरावृणोत्स सहस्रशः ॥ ६ ॥

सहस्रशः	ஆயிரக் கணக்கான	महाभ्रशिखर-}	பெரும் மேகத்தையும்
महोत्काभिः	பெருங்கொண்டிகட் டைகளால்	प्रख्यं }	மலைச் சிகரத்தையும் நிகர்த்த
महान्	மூண்ட	कवन्धं	கபந்தனையும்
सः	அந்த	अन्तरिक्षं	ஆகாயத்தையும்
अनलः	அக்னியானது	आवृणोत्	மறைத்தது.

तच्छरीरं कवन्धस्य घृतपिण्डोपमं महत् । मेदसा पच्यमानस्य मन्दं दहति पावकः ॥ ७ ॥

मेदसा	அதிக தைசக் கொழு ப்போடு	महत्	பெரிய
पच्यमानस्य	எரிந்துகொண்டிருக்கும்	घृतपिण्डोपमं	விழுதுநெய்யை நிகர் உடலை [த்த]
कवन्धस्य	கபந்தனுடைய	शरीरं	அக்னி
तत्	அந்த	पावकः	மெதுவாக
		मन्दं	தகனஞ் செய்கிறது.
		दहति	

स विभूय चितामाशु विभूमोऽग्निरिवोत्थितः । अरजे वाससी विभ्रन्मालां दिव्यां महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாலியாகிய	दिव्यां	ஆழகிய
सः	அவன்	मालां	மாலையையும்
आशु	உடனே	विभ्रन्	அவசிரந்தவனுப்
चितां	சிறுதையை	विभूमः	புவகயற்ற
विभूय	விட்டு,	अग्निः इव	அக்னியோலும் தவனுப்
अरजे	நீர்மலமான	उत्थितः	தோள் நின்று.
वाससी	இருவஸ்திரங்க்களையும்		

ततश्चिताया वेगेन भास्वरो विमलाम्बरः । उत्पताशु संहृष्टस्सर्वप्रत्यङ्गभूषणः ॥ ९ ॥

भास्वरः	மகா தெஜஸ்வலியாகிய	ततः	அப்பொழுது
विमलाम्बरः	சுத்தவஸ்திரங்கள் தரித்தவனும	वेगेन	மிகுந்த மிகுந்த தால்
सर्वप्रत्यङ्ग-}	எல்லா அங்கங்களிலும்	भूषणः	மிக மனத்திருப்தி கொண்டவனுப்
भूषणः }	ஆம் ஆபரணங்கள் ஆளியப்பெற்றவனு டான் அவன்	चितायाः	சிறையினின்று
		आशु	வினையில்
		उत्पतान	செவியில் வந்தான்.

विमाने भास्वरे तिष्ठन् हंसयुक्ते यशस्करे । प्रभया च महातेजा दिशो दश विराजयन् ॥
सोऽन्तरिक्षगतो रामं कवन्धो वाक्यमब्रवीत् । शृणु राघव तत्त्वेन यथा सीतामवाप्स्यसि ॥

सः	அந்த	विराजयन्	ஒளிக்கச்செய்துகொண்டு
कवन्धः	கபந்தன்		
भास्वरे	ஒளிபெற்று விளங்குகின்றதும்,	अन्तरिक्षगतः	வானில் சென்றுகொண்டு
यशस्करे	சிந்தி விளைவிக்கிறதும்,		
हंसयुक्तं	அன்னங்கள் பூட்டப் பட்டதுமான	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
विमाने	தெய்வவிமான மொன்றில்	वाक्यं	பேசுவதும் சொல்லி
तिष्ठन्	இருந்துகொண்டு	अब्रवीत्	சொல்லுவான்.
महातेजाः	அதி ஒளிகொண்டு விளங்குகின்றவனும்	राघव	"ஸ்ரீராம!"
प्रभया	ஒளியால்	यथा	எப்படி.
दश	பத்து	सीतां	சிதாபிரதாட்டியாவை
दिशः च	திக்குகளையும்	तत्त्वेन	நிச்சயமாய்
राम पदयुक्तो लोके याभिः सर्वं विमृश्यते		अवाप्स्यसि	அடைவீரே
राम	"ஸ்ரீராம!"		
लोके	உலகில்	शृणु	{ அதைச் சொல்லுமே எக்குச் சொசாற்றி யருள்வீராக.
पद् युक्तयः	{ ஒன்றையறியும் விவரம் த்தில் ஆறு பிரமாண ங்களுண்டு.*		
		॥ १२ ॥	
		याभिः	அந்த இனங்களால்
		सर्वं	எல்லாவும்
		विमृश्यते	அறிவப்படுகிறது.

* [1. பிரத்யேகம். அதாவது காலை மீசில் காணல். 2. பத்துகளால். தெரிந்த விஷயங்களைக் கொண்டு இந்த பிரமாணங்களையடைதல். 3. உபமையால். ஸாதிரசமானவைகளால் அறிதல். 4. சம்தா. வேறும் அதேய சமதர்க்கமாகக் கொண்டு அறிதல். 5. அனுபவத்தி. காணாமையால் இல்லாமைய அறிதல். 6. அர்த்தபத்தி. பார்த்தவரால் கேட்டவையகல் இவைகளாகியவாண்டு மற்றவை களை அறிதல். இவ்விவாக்யானங்களில் "படி யுக்ய:" என்றதற்கு அது உபமைய க்தவெனவு ளளரத்திருக்கின்றார்கள். ஆறு உபமையக்களாவன. 1. அகதி. அதாவது நடப்பாக்கல். 2. விஷயமம். அதாவது பகையாக்கல். 3. பரமம். அதாவது சத்ரு வில்பீறு படைவெடுத்தல் செல்லல். 4. ஆணமம்; சத்ருவை எதிர்த்துச் சிறுத்து காத்திருத்தல். 5. ளளவதிபாவம்; அதாவது மீறித் தகையத்தல். 6. அபாச்சரம்; அதாவது மறபித்துபாத்தல்.

சக்கிரீவனுடன் சகவன் செய்த கொடுத்தகொண்டது என்று சொல்லும் பிரஸங்கத்தில் பணைகள் விஷயத்தில் மேல்கொண்டது உபமையங்களை கபந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கவே ளப்பட்டான். 6 பிரமாணங்களைப் கபந்தன் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.]

परिमृष्टो दशान्तेन दशाभागेन सेव्यते । दशाभागगतो हीनस्त्वं हि रामस्सलक्ष्मणः ॥

यत्कृते व्यसने प्राप्तं त्वया दारप्रर्षणम् ॥ १३ ॥

யாகுதே	"எவனொருவன் விஷயத்தில்	ராம:	ஸ்ரீராமராய் விளங்கும்
दशाभागेन	கஷ்டத்தை அனுபவித்து	त्वं हि	தேவரீசேச
दशान्तेन	{ கஷ்டத்தின் அந்திய மத்திய அண்டத்தின் குறுகுறு	दशाभागगतः	கஷ்டதையிலிருந்து கின்றவரால்
परिमृष्टः	பெரிபெரித்தவன்	हीनः	மனம்மொரந்திருக்கின் றீர்.
सेव्यते	பேருதவி புரியப்படு கொண்.	त्वया	தேவரீசால்
सलक्ष्मणः	சலக்ஷ்மணருட விருக்கும்	दारप्रर्षणं	மனோவி கண்ணுமற்போ யிருக்கிறதாகிய
		व्यसने	கஷ்டம்
		प्राप्तम्	அடைபட்டிருக்க கிறது.

तदवश्यं त्वया कार्यस्स सुहृत्सुहृदां वर । अकृत्वा हि न ते सिद्धिपहं पश्यामि चिन्तयन् ॥

सुहृदां वर	"ஆபத்தில் காத்தருள் பவர்களில் உத்தமரே]	अहं	நான்
तत्	ஆவையால்	चिन्तयन् हि	தீர்க்காணொசனை செய்தும்
सः	அவன்	अकृत्वा	அப்படிச்செய்யா
सुहृत्	கிண்கிதராக	ते	தேவரீருக்கு [விடில்
त्वया	தேவரீரால்	सिद्धिं	காரியம் கைகூடும் வகைகளை
अवश्यं	அவசியமாய்	न पश्यामि	நான் அறியேன்.
कार्यः	அடையத்தக்கவன்.		

श्रूयतां राम वक्ष्यामि सुग्रीवो नाम वानरः । भ्रात्रा निरस्तः कुदेन वालिना शक्रसुनुना ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	शक्रसुनुना	இந்திரனது புதல்வ னும்
वक्ष्यामि	விளக்கக் கூறுகின் றேன்.	कुदेन	கிளங்கொண்டவனும்
श्रूयतां	செவி கொற்றப்பட்ட	भ्रात्रा	தமையனுரால்
सुग्रीवः	சுகரீவன் [டும்.	वालिना	வாலியால்
नाम	என்ற	निरस्तः	ஊரைவிட்டுத் தூரத் தப்பட்டிருக்கிறான்.
वानरः	வானரன்		

ऋश्यमूके गिरिवरे पम्पापयन्तशोभिते । निवसत्यात्मवान् वीरश्वतुभिः सह वानरैः ॥ १४ ॥

आत्मवान्	"நத்கின்றையற்ற	पम्पापयन्त-)	பம்பா நதிக்கரைகளில்
वीरः	குரங்குமவன்	शोभिते }	அழகுவாய்ந்து வி ளக்கும்
श्वतुभिः	நான்கு	ऋश्यमूकं	நிசியமுகமெனும்
वानरैः	குரங்குகளோடு	गिरिक्	உத்தம மலையில்
सह	கூட	निवसति	காணாச்செய்து வருகிறான்

वानरेन्द्रो महावीर्यस्तेजोवानमितप्रभः । सत्यसन्धो विनीतश्च धृतिमान् मतिमान् महान् ॥
 दक्षः प्रगल्भो द्युतिमान् महाबलपराक्रमः । भ्रात्रा विवासिनो राम राज्यहेतोर्महाबलः ॥

ராம	" ஸ்ரீராம!	பராக்ரம:	பொருள் புகழ் படைக்
மகாவிர்ய:	மகா கருவியசாலியும்,	தூதிமான்	கப்பெற்றவனும்,
தேஜோவான்	மகா நெருண்மியும்,		தெய்வநாம வாய்ந்
அமிதப்ரம்:	ஆபரிமீத அழகு		தவனும்,
	வாய்ந்தவனும்,	மகாபல:	மகா பலனானும்,
சத்யசந்:	செய்ன்னை செயல்	மகாபல-)	எப்பொழுதும் வின்
	தவறுதவனும்,	பராக்ரம:)	பொருத விடாமுயற்
வினித:	விடுதல் தீர்வனும்,		செய்யவல்லவான
தூதிமான்	உறுதியாவிருப்பவ	வானேந்:	வானேரோத்தமன்
	னும்,	அயா	தவையனும்
மதிமான்	நல்ல புத்திமனனும்,	ராஜ்யஹே:	ராஜ்யத்தின்
மகான்	மகானும்,		பொருட்டு
தக்ஷ:	சாமர்த்தியசாலியும்,	விவாசித:	வணங்கித் துரத்த
			ப்பட்டுக்கொண்.

स ते सहायो मित्रं च सीतायाः परिमार्गणे । भविष्यति हि ते राम मा च शोकं मनः कृथाः ॥

ராம	" ஸ்ரீராம!	தே	தேவரீருடைய
சீதாபா:	சேதாப்பிராட்டியானா	மித்ரம்	அங்கதிகைகொ
பரிமார்பே	தேறும் விஷயத்தின்	அபிஷ்யதி	அருகார். [சக
தே	தேவரீருக்கு	சோக	தூக்கத்தின்
ச:	அவன்	மன: ச	மனதை
சஹாய: ஹி	பேருதவி புரிபவன	மா க்ரூ:	தேவரீர் தேவரீர்தவ
	கவும்		சக.

भवितव्यं हि यद्यापि न तच्छक्यमिहान्यथा । कर्तुमिह्वाकुशार्द्वल कालो हि दुरतिक्रमः ॥

इक्ष्वाकुशार्द्वल	" இவ்விஷயம் முழுதும்	भवितव्यं	{ சந்தேகம் உண்டாகி
	திகைமே!		தந்தி: உண்டாகுத
कालः हि	காலம் பயன் மட்டும்	यत् च	விருக்கிறத
दुरतिक्रमः	ஒருவாறனும் பெண்ண	तत् अवि	சந்தேக
	ஒருவாறு.	अन्यथा	தகைத மட்டும்
हि	ஆனபடியான	कर्तुं न शक्यम्	மாறுத
इह	இவ்வுலகில்		செய்யமுடியாத.

गच्छ शीघ्रमितो राम सुग्रीवं तं महाबलम् । वयस्यं तं कुरु शिप्रमितो गत्वाऽथ राघव ॥
अद्रोहाय समागम्य दीप्यमाने विभावसौ ॥ २१ ॥

ராம   " ஸ்ரீராம!
शीघ्रं   இப்பொழுதே
इतः   இங்கிருந்து
गच्छ   எழுந்தருளும்.
अथ   இப்பொழுது
इतः   இங்கிருந்து
गत्वा   சென்று
महाबलं   மகாபலசாலியாகிய
तं   அந்த
सुग्रीवं   சுக்ரீவனை
समागम्य   அருகடந்து

राघव   ஸ்ரீராம!
अद्रोहाय   { சினேகிதர்களையிருக்
                                 குழுடன் படிமாற
                                 திருக்கும்பொருட்டு
                                 கொழுந்துவிட்டு
                                 பெரியும்
दीप्यमाने   அக்னிசந்தி இயில்
विभावसौ   அவனை
तं   இப்பொழுதே
शिप्रं   ஆபத்து சினேகிதனாக
वयस्यं   செய்துகொள்ளவும்.
कुरु   செய்க

न च ते सोऽवमन्तव्यः सुग्रीवो वानराधिपः । कुतज्ञः कायरूपी च सहायार्थी च वीर्यवान् ॥

वानराधिपः   " வானரத் தலைவனும்
सहायार्थी   உதவியைப் பிரார்த
                                 திக்கின்றவனும்
कुतज्ञः च   என் றி மற்றவரவனும்
कायरूपी च   நினைத்த உருவமெழிக்
                                 க வல்லவனும்

वीर्यवान् च   வீர்யவானுடன
सः   அந்த
सुग्रीवः   சுக்ரீவன்
ते   தேவரீரால்
अवमन्तव्यः न   அலைதியம் செய்வத்
                                 தக்கவனல்லன்.

शक्तौ ह्यय युवां कर्तुं कार्यं तस्य चिकीर्षितम् । कृतार्थो वाऽकृतार्थो वा कृत्यं तव करिष्यति ॥

अथ   " இப்பொழுது
तस्य   அவனது
चिकीर्षितं   மனோதமாகிய
कार्यं   காரியத்தை
कर्तुं   செய்துமுடிக்க
युवां हि   நீங்களிருவருமே
शक्तौ   வல்லவர்கள்.
तव   தேவரீருடைய

कृत्यं   காரியத்தை
कृतार्थः वा   { காரியம் கைகூடப்பெ
                                 ற்றவனுயிருந்தாலு
                                 ஞ்சரி
अकृतार्थः वा   { காரியம் கைகூடப்பெ
                                 ற்றவனுயிருந்தாலு
                                 ஞ்சரி
करिष्यति   செய்துமுடிப்பான்.

स कक्षरजसः पुत्रः पम्पापटति शङ्कितः । भास्करस्यौरसः पुत्रो वालिना कृतकिल्बिषः ॥

सः   " அவன்
कक्षरजसः   கிசுராஜன் என்ற
                                 வானரனுடைய
पुत्रः   புதல்வன்.
भास्करस्य   சூரியபகவா னுடைய
औरसः   சிருஷ்டி.
पुत्रः   புதல்வன்.

वालिना   வாலிகினால்
कृतकिल्बिषः   குலேஷிக்கப்பட்டவ
                                 னாய்
शङ्कितः   னதா ஆபத்திற்கஞ்சி
                                 யவனுய்
पम्पा   பம்பா எதிக் கரையில்
अटति   கஞ்சரித் துவருகிறான்.

सन्निधायायुधं क्षिप्रमृश्यमूकालयं कपिम् । कुरु राघव सत्येन वयस्यं वनचारिणम् ॥२५॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	வயச்யம்	கட்பஞ்சு
क्षिप्रं	விரைதாமதமின்றி	आयुधं	ஆயுதத்தின்பீதும்
मृश्यमूकालयं	நிசியமுதல் பங்குதந்தி விருக்கும்	सत्येन	} ஆணைபிட்டும்
वनचारिणं	வனவாசியாக	सन्निधाय	
कपि	வானரனை	कुरु	செய்துகொள்ளும்.

स हि स्थानानि सर्वाणि कालस्येन कपिपुङ्गवः । नरमांसाशिनां लोके नैपुण्यादधिगच्छति ॥

सः	“ஆந்த	सर्वाणि	எல்லா
कपिपुङ्गवः	வானரேசத்தமன்	स्थानानि हि	இடங்கள் எகளைமய
लोके	உலகில்	कालस्येन	முற்றினால்
नरमांसाशिनां	நாமாண்டாள் தின்பவன் கவின்	नैपुण्यात्	நாயர் தீயத்தால்
		अधिगच्छति	அதிக்கிரங்கூன்.

न तस्याविदितं लोके किञ्चिदस्ति हि राघव । यावत्सूर्यः प्रतपति महसांशुरगिन्दम ॥

अगिन्दम	“சத்ருஸம்ஹாரக!	लोके	அந்நகரத்தில் உலகில்
राघव	ஸ்ரீராம!	नस्य	அவனுக்கு
महसांशुः	பல கிரணங்களுற்ற	अविदितं	தெரியாதது
सूर्यः	சூர்யபகவான்	किञ्चिद् हि	யாதென்னும்
यावत् प्रतपति	ஏதுவரையில் ஒளி விக்கிறதினா	अस्ति न	இல்லை.

स नदीर्विपुलाञ्छैलान् गिरिदुर्गाणि कन्दरान् । अन्विष्य वानरैः सार्धं पर्वी तेऽधिमिष्यति ॥

सः	“ஆவன்	वानरैः	வானரர்களோடு
नदीः	நதிகளினும்	सार्धं	கூட
विपुलान्	அடர்ந்த	अन्विष्य	தேடி
शैलान्	மலைகளினும்	ते	தெகீர்தது
गिरिदुर्गाणि	மலைக்குடைகளினும்	पर्वी	பரிகளைய
कन्दरान्	பிரைக்களினும்	अधिमिष्यति	கண்டு செல்பவன்.

वानरांश्च महाभागान् प्रेषयिष्यति राघव । दिशो विचेतुं तां सीतां त्वद्वियोगेन शोचनीम् ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	सीतां	சீதம்பெரிசாட்டவரை
सः	ஆவன்	विचेतुं	தேடி
त्वद्वियोगेन	உன்மையப் பிரித்ததால்	दिशः च	எல்லா நிக்ருகளுக்கும்
शोचनीं	இருவரிடமிருந்தும் பிரிந்த	महाभागान्	மகா புகழ்மையாத்தவர்க்க
		वानरान्	வானரர்களை [எவரை
तां	அந்த	प्रेषयिष्यति	அனுப்புவான்.

स यास्यति वरारोहां निर्मलां रावणालये ॥ ३० ॥

ச:	“அவன்	নির্মলা	கற்புக்குத் தேவதை
रावणालये	ராவணனது		முண்டாகாதவளராய்
	கிசுகந்தில்		
वरारोहां	அந்த உத்தரபிரா	यास्यति	கண்டுபிடிப்பான்.

स मेरुशृङ्गाग्रगतामनिन्दितां प्रविश्य पातालतलेऽपि वाऽऽश्रिताम् ।

प्लवङ्गमानां प्रवरस्तव प्रियां निहत्य रक्षांसि पुनः प्रदास्यति ॥ ३१ ॥

प्लवङ्गमानां	வானவர்களுக்கும்	आश्रितां वा	இருப்பவளாயிருந்தா லும் சரி
प्रवरः	உத்தமனாகும்		
स:	அவன்	अनिन्दितां अपि	தேவதைகிதையாகவே
तव	தேவரீரது	प्रविश्य	கண்டு,
प्रियां	மனைவியை	रक्षांसि	அரக்கர்களை
	மேருசிகரத்திலுச்சிறி	निहत्य	கொன்றா,
मेरुशृङ्गाग्रगतां	விருப்பவளாயிருந்	पुनः	மீண்டும்
	தாலும் சரி	प्रदास्यति	கொண்டுவந்து
पातालतले	பாதாளகொகத்தில்		கொடுப்பான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9138

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकाः 2426

त्रिसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ 33 ॥

कदम्बमूकाचलमार्गप्रदर्शनम्—ரிசயமுதமலைபின் வழியையகாட்டுவது.

निदर्शयित्वा रामाय सीतायाः प्रतिपादने । वाक्यमन्वर्थमर्थज्ञः कबन्धः पुनरब्रवीत् ॥१॥

अर्थज्ञः	புத்தியாலானவர்	अन्वर्थ	அந்தரயோஜனம்
कबन्धः	கபந்தன்		வினாவிக்கிறதாகிய
सीतायाः	சீதாதேவியை	वाक्यं	சொல்லில்
प्रतिपादने	பேட்டுதல் என்பதற்கில்	पुनः	மீண்டும்
रामाय	மகிமையானது	अब्रवीत्	என்பவருமளவு சொழித்
निदर्शयित्वा	விவரங்களை எடுத்து		தான்.
	துக்கறிவிப்பி,		

एष राम शिवः पन्था यत्रैते पुष्पिता द्रुमाः । प्रतीची दिशमाश्रित्य प्रकाशन्ते मनोरमाः ॥

अम्बुप्रियालपनसपुष्पन्यग्रोधतिन्दुकाः । अश्वन्थाः कर्णिकाराश्च चूताश्चान्ये च पादपाः ॥

धन्वना नागवृक्षाश्च तिलका नक्तमालकाः । नान्दाशोकाः कदम्बाश्च कर्वागाश्च पुष्पिताः ॥

अशोकास्त्वतिमुक्ताश्च सुभद्राः पारिमदकाः ॥ ४ ॥

ராம	"ஸ்ரீராம !
ஊ	இந்த
புஷ்பிதா:	மண்கு புஷ்பித்த
மனோரமா:	அழகாரிசும்பித்த
துமா:	மரங்கனாகிற
ஜம்பு-	சாவல்
பிசாஹ-	மேய்க்கை
பனர-	பனா
புஷ-	இரவி
ந்யஸோப-	ஆல்
திந்ருகா:	தும்பை
அபாஸா:	அரம்
கர்ணிகாரா: ச	சரங்கொண்டை
சூதா: ச	ஒட்டுமே
பஸ்வனா:	மேயல்
நாகவூஷா: ச	நாகம்
நிலகா:	திலகம்
நகமாலகா:	புகுரு

नीलाशोका:	நிலாசோகா
कट्या: च	கடம்பு
पुष्पिता:	மண்கு புஷ்பித்த
करवीरा: च	அரவி
अशोका: तु	அசோகா
अतिमुखा: च	அதிமுத்தம்
सुभद्रा:	சுபத்திரம்
गर्गिभद्रका:	மர்பித்திரம்
अन्ये च	ஆமைகளல்லாத மற்ற
पादपा:	மரங்கள் [மேயல்]
यत्	சாவல்
प्रसीची	மேரீசு
दिशं	திக்கை
अश्रित्य	அண்டித்து,
प्रकाशान्तं	விளங்குகின்றனவோ
एव:	இதுதான்
शिव:	சீவமென்ற
पन्था:	பொதுவாய்.

तानास्त्राथवा भूमौ पातयित्वा च तान् वलात् । फलान्यमृतकल्यानि भक्षयन्तौ गमिष्यथः ॥

சான்	"ஆமைகளில்
ஆரவ	எறிவோ
அதவா	இப்படிச் செய்யாது
சான்	ஆமைகளை
பூமீ	பூமியில்
வலாட்	வலுக்கொண்டு

पातयित्वा च	வலுக்கொ
अमृतकल्यानि	அமிருதத்தை
	கொத்த
फलानि	கனிதலை
भक्षयन्तौ	தின்னுக்கொண்டு
गमिष्यथ:	வழிபடாடுகொண்ட.

तदतिक्रम्य काकुत्स्थ वनं पुष्पितपादपम् । नन्दनप्रतिमं चान्यत् कुरवो वृक्षरा इव ॥
 सर्वकामफला वृक्षाः पादपास्तु मधुस्रवाः । सर्वे च वृक्षवस्तत्र वने चैव रथे यथा ॥ ७ ॥
 फलभारानताश्चैव महाविट्पधारिणः । शोभन्ते सर्वतस्तत्र मेघपर्वतसन्निभाः ॥ ८ ॥

காகுத்ய	"ஸ்ரீராம !
ரவு	அதை
அனிக்ரம	கடந்தி;
அனஸ்து	மேயுருரு
புஷ்பிதபத்பம்	மண்கு பூத்த மரங்க
	எட்டித்தது;

नन्दनप्रतिमं	{ இன்றிரண்டு மரங்க
	{ வனத்தை நிரந்த
	{ தாருகை

वनं च	தென்னை மரங்களை;
तस हि	அதனை
सर्वतः	எல்லாவிடங்களிலும்
उत्तरा:	கடங்கு
कुरवो इव	குருகுதவர்கள்

सर्वकामफला:	{ மரமுக்கு அனைத்து
	{ பல பழங்களை அளி
	{ தரும்புகையினால்

मनुष्याः	தேனைப் பெருஞ்சூழிற் வைகளுமா என
वृक्षाः	மரங்களுந்
फलभारानताः तु	பழங்களைப் பார்த்தா ல் வளைந்தவைகளும்
महाविटपधारिणः	பெருங்கிளைகளை யுடை பவைகளும்
मेघपर्वत- सन्निभाः एव	மேகக்கிளையும் பர்வ தக்கிளையும் நிகர்த்த வைகளும் என

पादपाः च	மாங்கடிகள்
शोभन्ते	சிறப்பாய் விளங்கு கின்றன.
चैव रथं	குபேரனது சைத்ர ரதமெனும்
वने	வனத்தில்
यथा	எப்படியோ அப்ப
तल	அதில் [டிபே
सर्वे कृतवः च	எல்லா ருதுக்களும் எக்காலத்திலுமுண்டு.

तानाख्याथवा भूमौ पातयित्वा यथासुखम् । फलान्यमृतकल्पानि लक्ष्मणस्ते प्रदास्यति ॥

लक्ष्मणः	“ லக்ஷ்மணர்
यथासुखं	இன்பப்படி.
तान्	அவைகளில்
आख्या	எறிவோ,
अथवा	அப்படிச் செய்யாது
भूमौ	பூமியில்

पातयित्वा	வளைத்தோ,
अमृतकल्पानि	அமிர்தத்தை நிகர்த்த
फलानि	பழங்களை
ते	தேவரீருக்கு
प्रदास्यति	அளிப்பார்.

चङ्क्रमन्तो वरान् देशान् शैलाच्छैलं वनाद्वनम् । ततः पुष्करिणीं वीरौ पम्पां नाम गमिष्यथः॥
अश्वकरामविभ्रंशं समतीर्थापशैवलाय् । राम सञ्जातवालूकां कमलोत्पलशोभिताम् ॥ ११ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !
ततः	அங்கிருந்து
वरान्	சிறந்த
देशान्	தேசங்களையும்
शैलाश्च	சூர் மலைகளின்று
शैलं	மற்றொரு மலைவையும்
वनात्	சூர் வனத்திலிருந்து
वनं	மற்றொரு வனத்தை யும்
चङ्क्रमन्तो	கடந்துசெல்லும்
वीरौ	வீரர்களாகிய நீக்களி யுமரும்

अशैवलां	பாசியில்லாததாய்
अविभ्रंशं	வழுக்காது
समतीर्था	சரியான பழகளை யுடையதும்
सञ्जातवालूकां	மணல் பாய்ந்ததும்
कमलोत्पल- शोभितां	தாமரைகளாலும் ஆம் பல்களாலும் அழகு வாய்ந்து விளங்குகி றதுமான
पम्पां	பம்பை
नाम	என்ற
पुष्करिणीं	ஸரஸ்ஸை
गमिष्यथः	அடைவீர்களாக.

तत्र हंसाः पुवाः क्रौञ्चाः कुराश्चैव राघव । वल्लुखना निकृजन्ति पम्पासलिलगोचराः ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !
तत्र	அவ்விடத்தில்
हंसाः	ஹம்ஸங்களும்
पुवाः	வாத்துகளும்
क्रौञ्चाः	கிரௌஞ்சங்களும்
कुराः च	பின்னொத்தினும்

पम्पासलिल- गोचराः एव	பம்பா ஆலத்தில் வசிக் கின்றவைகளாய்
वल्लुखनाः	கரதுக்கனிய ஒளி கொண்டு
निकृजन्ति	உளிக்கொண்டிரு கின்றன.

नोद्विजन्ते नरान् दृष्ट्वा वयस्याकोविदाः पुरा ।

घृतपिण्डोपमान् स्थूलास्तान् द्विजान् भक्षयिष्यथः

॥ १३ ॥

पुरा	"இதற்கு முன்	घृतपिण्डोपमान्	வீழுது செய்தவை
वयस्य	கொலசெய்யப்படு		உகர்த்து
	வகை	स्थूला	பெருமடங்கொண்ட
अकोविदाः	கண்டிராத அனாவகன்	तान्	அந்த
नरान्	மாமரிடர்களை	द्विजान्	பருகவுட்களை
दृष्ट्वा	கண்டு,	भक्षयिष्यथः	உககனி குவர்களுள்
न उद्विजन्ते	பயப்படுகிறதில்லை.		திண்ணகாம்.

रोहितान् वक्रतुण्डांश्च नलमीनांश्च राघव । पम्पायामिषुभिर्मत्स्यांस्तत्र राम वरान् हतान् ॥

निस्त्वक्पक्षानयस्तप्तानकृशानेककण्टकान् । तत्र भक्त्या समायुक्ता लक्ष्मणस्सम्पदास्यति ॥

राघव	"ரகுவர தலைகராகிய	हतान्	கொல்லப்பட்டவை
राम	மூராம!		கொட
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	निस्त्वक्पक्षान्	செதினும் மடுநுள்
रोहितान्	ரோகிதமென்றவை		இன்ன தாவகங்களும்
	களும்	अकृशानेक-)	சிறிய பல எலும்பு
वक्रतुण्डान् च	வகர்துண்டமென்ற	कण्टकान्)	கள் போக்கப்பட்ட
	வகைகளும்		வைகளைகளும்
नलमीनान् च	நலமீன் என்றவை	अमृतान्	குலத்தில் கடப்பப்
वरान्	உயர்ந்த [கருமான		வைகளைகளும்
मत्स्यान्	மீன்களை	भक्त्या	பக்தியோடு
तत्र	அந்த	समायुक्तः	கூட
पम्पायां	பம்பாசரலில்	तत्र	தெய்வீருக்கு
इषुभिः	பானங்களால்	संपदास्यति	கொடுப்பார்.

भृशं ते खादतो मत्स्यान् पम्पायाः पुण्यसञ्चये । पद्मगन्धि शिवं वारि स्वादु शीतमनामयम् ॥

उद्धृत्य सितमल्लिष्टं रूप्यस्फटिकसंज्ञभम् । अथ पुष्करपत्रेण लक्ष्मणः पाययिष्यति ॥ १७ ॥

मत्स्यान्	"மதல்யங்களை	अनामयं	ஆனாமயனது
खादतः	அருந்தும்	अल्लिष्टं	அழுதிட்டதை
ते	தெய்வீருக்கு	रूप्यस्फटिक-	மெய்க்கவகம் பளி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	संज्ञभम्)	குலம்மயம் கெடுத்த
पम्पायाः	பம்பாசரலில்	सितं	மெய்க்கவகிருக்கிற
पुण्यसञ्चये	புத்தபவனத்தில்	वारि	நீர் கத்ததை
पद्मगन्धि	தாமரைப்பூவானம்	पुष्करपत्रेण	தாமரைப்பூத் தொன்
	மீனவதும்	उद्धृत्य	உடுத்தவகது [மேயில்
शिवं	சிறித்தமானதும்	अथ	அப்பொழுது
स्वादु	இனிமையானதும்	भृशं	மெய்க்கவகமும்
शीतं	குளிர்க்கியானதும்	पाययिष्यति	பருகக் கொடுப்பார்.

स्थूलान् गिरिगुहाशय्यान् वराहान् वनचारिणः । अपां लोभादुपावृत्तान् वृषभानिव नर्दतः ॥

रूपान्वितांश्च पम्पायां द्रक्ष्यसि त्वं नरोत्तम

॥ १८ ॥

नरोत्तम	“ புருஷோத்தம !
स्थूलान्	பெருத்தனவகளும்
गिरिगुहाशय्यान्	மலைக் குகைகளில் படுக்கின்றனவகளும்
वनचारिणः	வனத்தில் சஞ்சரிக்கின்றனவகளும்
वृषभान्	காளைகளை
इव	பொல
नर्दतः	சத்திக்கொண்டிருப்பனவகளும்

रूपान्वितान्	அழகுவாய்ந்தனவகளும்
अपां	ஆலத்தை
लोभान्	பருக எண்ணத்தால்
उपावृत्तान् च	வந்திருக்கின்றனவகளும்
वराहान्	பன்றிகளையும்
पम्पायां	பம்பாளையில்
त्वं	தேவரீர்
द्रक्ष्यसि	பார்ப்பீர்.

सायाह्ने विचरन् राम दर्शयिष्यति लक्ष्मणः । पद्मपण्डयुतं स्वादु कूजत्पक्षिगणैर्युतम् ॥ १९ ॥

शीतोदकं च पम्पाया दृष्ट्वा शोकं विहास्यसि ॥ २० ॥

सुमनोभिश्चितांस्तत्र तिलकचक्रमालकान् । उत्पलानि च कुल्लानि पङ्कजानि च राघव ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
पम्पायाः	பம்பாளையில்
पद्मपण्डयुतं	தாமரைப்பூக்களால் நிறைந்தும்
कूजत्पक्षिगणैः	கூஜும் பக்சிகளால்
युतं	விளங்குகிறதும்,
स्वादु च	இனிமையுமான
शीतोदकं	சூலிரந்த தீர்த்தத்தை
दर्शयिष्यति	காண்பிப்பார்.
राघव	ஸ்ரீராம !
सायाह्ने	சாயங்காலவேளையில்
विचरन्	தேவரீர் உலாவார்

கொண்டு

तत्र	அங்கிடத்தில்
सुमनोभिः	புஷ்பங்களால்
चिन्तान्	நிறைந்துள்ளனவகளால்
तिलकान्	திலகமரங்களையும்
नक्षमालकान्	நற்றமாஸமரங்களையும்
कुल्लानि	மலந்த
उत्पलानि च	ஆம்பல்களையும்
पङ्कजानि च	தாமரைகளையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து
शोकं	சோகத்தை
विहास्यसि	விட்டுவிடுவீர்.

न तानि कश्चिन्माल्यानि तत्रारोपयिता नरः । न च वै म्लानतां यान्ति न च शीर्यन्ति राघव ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !
तत्र	அங்கிடத்தில்
तानि माल्यानि	அந்த புஷ்பங்கள்
आरोपयिता	அடிக் கொடுத்த
नरः	மனிதன்
कश्चिन्	ஒருவனும்

न	நீங்கள்;
च	அப்படியிருக்கும்
म्लानतां	வாடிப்போகும்
	தன்னையவைய
न यान्ति वै	அடைகிறதாயில்லை;
न च शीर्यन्ति	“ திங்கிறாயில்லை.

मतङ्गशिष्यास्तत्रासन्नृषयस्सुसमाहिताः । तेषां भाराभितप्तानां वन्यमाहरतां गुरोः ॥२३॥
ये प्रपेतुर्महि तूर्णं शरीरात्स्वेदविन्दवः । तानि माल्यानि जातानि मुनीनां तपसा तदा ।
स्वेदविन्दुसमुत्थानि न विनश्यन्ति रायव ॥ २४ ॥

சரயவ "ஸ்ரீராம!
தவ ஆவ்விடத்தில்
சுசமாहिதா: தெய்வபந்தியுள்ள
மதங்கு முனிவரது
சீடர்களின்

अपयः முனிவர்கள்
आसन् இருந்தார்கள்.
गुरोः குருவுக்கு
वन्य காய்க்குருளை
तेषां ஆவர்கள்
आहरतां கொண்டுவந்து
भाराभितप्तानां பாரத்கால் களைத்தி
ருக்கையில்

शरीरात् உடலிலிருந்து

तेषामद्यापि तत्रैव दृश्यते परिचारिणी । श्रमणी शवरी नाम काकुत्स्थ चिरजीविनी ॥

காகுத்சு "ஸ்ரீராம!
अद्य अपि இப்பொழுதும்
तत्र एव ஆவ்விடத்திலேயே
तेषां ஆவர்களுக்கு

त्वां तु धर्मं स्थिता नित्यं सर्वभूतनमस्कृतम् । दृष्ट्वा देशोपमं राम स्वर्गलोकं गमिष्यति ॥

ராம "ஸ்ரீராம!
नित्यं இடைவிடாது
धर्मं பரமாத்மத்
தியானத்தில்
स्थिता கடுபப்பு ருக்குமவர்
देशोपमं பரமாத்மாவில்
ஆறுதாரமாய்

ततस्तद्राम पम्पायास्तीरमासाद्य पश्चिमम् । आश्रमस्थानमतुलं गुहं काकुत्स्थ पश्यसि ॥

காகுத்சு "காகுத்சுதே!
राम ஸ்ரீராம!
तत् ஆகையால்
पम्पाया: பம்பாய்க்கிளின்
पश्चिमं மேற்கு
तीर கரையைய

ये எந்த
स्वेदविन्दवः வெர்வைத்துவரிகள்
मही புறிகில்
तूर्णं நேகமாக
प्रपेतुः சித்தினவே
तानि ஆகையால்
मुनीनां முனிவர்களுடைய
तपसा தவமகிசையால்
तदा அப்பொழுது
माल्यानि பூஷ்பங்களாக
जातानि ஆகின.
स्वेदविन्दु- வெர்வைத்துவர்களால்
समुत्थानि) உண்டான ஆகையால்
न विनश्यन्ति வாடிப்போகாததில்லை.

परिचारिणी தொண்டுசெய்து
கொண்டிருக்கிற
चिरजीविनी வயது முதிர்ந்த
शवरी नाम சபர்வைப்பெயர்க்க
श्रमणी பெண்டாதை [ண்-
दृश्यते காணப்படுவார்.

दृष्ट्वा देशोपमं राम स्वर्गलोकं गमिष्यति ॥

सर्वभूत-) எல்லாப்பிராணிகளா
नमस्कृतं तु) யும் ரமஸ்கரிக்கப்
பட்டவராயுள்ள
त्वां ,தவரினா
दृष्ट्वा ,தரிசனம்செய்து
स्वर्गलोकं ,விவரங்கொடுத்தவை
गमिष्यति ,உடைப்பெய்கிறார்.

आसाद्य ,உடைத்து
ततः ,அவ்விடத்தில்
अतुलं ,இப்பற்றதும்
गुहं ,காந்ததையுள்ளது
आश्रमस्थानं ,தமையனத்தாக[மான
पश्यसि ,காண்பீர்.

न तत्राक्रमितुं नागाः शक्नुवन्ति तयाश्रयम् । विविधास्तत्र वै नागा वने तस्मिन् पर्वते ॥

தள வனே வை
தஸ்மிந்
பர்வதே ச
நாगा:
வिवிधा:

“அந்த வனத்திலும்
அந்த
பர்வதத்திலும்
பாளைகள்
பலவகைகள்

இருக்கின்றன.

தள
நாगा:
ச
ஆश्रयம்
ஆகமிது
न शक्नुवन्ति

அப்படியிருந்தும்
பாளைகள்
அந்த
ஆசிரமத்தில்
உட்புகுவதற்கு
முடியா திருக்கின்றன.

ऋषेस्तस्य मतङ्गस्य विधानात्तच्च काननम् । मतङ्गवनमित्येव विश्रुतं रघुनन्दन ॥ २९ ॥

ரஹுந்நத
தஸ்ய
மதங்கஸ்ய ஋பே:
விதானாத் ச

“ஸ்ரீராம!
அந்த
மதங்கமுனிவருடைய
சிறுவையானபடியால்

तत् काननं
मतङ्गवनं
इति एव
विश्रुतम्

அந்த வனம்
‘மதங்கவனம்’
என்றே
வழங்கப்படுகிறது.

तस्मिन्नन्दनसंकाशे देवारण्योपमे वने । नानाविहगसंकीर्णे रस्यसे राम निर्वृतः ॥ ३० ॥

ராம
ந்நதநஸதுஷே
தேவாரண்யோபமே
நிர்வர்த:

“ஸ்ரீராம!
இத்கிரஹித்து அந்தவன
த்தை நிகர்த்ததாய்
தெய்வவனங்களை
நிகர்த்ததாயும்

नानाविहग-
संकीर्णे
तस्मिन् वने
निर्वृतः
रस्यसे

பலவகைப் பகழிகளால்
நிறையப்பெற்றது
அந்த வனத்தில் [மான
மனக்கவலையை
மறந்தவராய்
காலங்கழிப்பீர்.

कश्यपूकस्तु पम्पायाः पुरस्तात् पुष्पितद्रुमः । सुदुःखारोहणो नाम शिशुनागाभिरक्षितः ॥ ३१ ॥

பம்பாயா:
புரஸ்தாத்
புஷ்பிதத்ரும:
சுது:காரோஹ:
சிசுநாगाभि-
ரக்ஷித: சு

“பம்பாயாவிற்கு
எதிரே [யதா,
பூத்த மரங்களுடைய
எறுவதற்கரியதும்,
பாளைக் குட்டிகளால்
எண்ணப்பக்கங்களை
ஊம் குத்திருக்கப்
பெற்றதும்

उदारः च
कश्यपूकः नाम
पूर्वकाले
ब्रह्मणा एव
विनिर्मितः

வளமுற்று விளங்கு
கிறதுமான
நிசுபலகமெனப்படும்
பர்வதம்
ஆதிகாலத்தில்
பிரமனுடையே
கிருஷ்டி க்கப்பட்டது.

शयानः पुरुषो राम तस्य शैलस्य मूर्धनि । यत्स्वप्ने लभते वित्तं तत्प्रबुद्धोऽधिगच्छति ॥

ராம
தஸ்ய
சைலஸ்ய
மூர்ધனி
शयानः
पुरुषः
यत्

“ஸ்ரீராம!
அந்த
மலையின்
உச்சியில்
உறங்கிக்கொண்டிருக்க
ஓர் மனிதன் இருக்க
வந்த

वित्तं
स्वप्ने
लभते
तत्
प्रबुद्धः
अधिगच्छति

பொருளை
ஸ்வப்னத்தில்
காண்கின்றானே
அதைப்பே
கண்விழித்துக்கொ
ண்டவனாய் அவன்
அடைகிறான்.

न त्वेनं विषमाचारः पापकर्माऽधिरोहति ॥ ३४ ॥

तु
विषमाचारः
“என்றாலும்
மேலாகச் சிறந்தாய்வு
ஒருக்கு மாறாய்

पापकर्मा
एनं
अधिरोहति न

நியத்தொழில் புரிய
இதில் [மெருகை
ஏறக்கூடாது.

यस्तु तं विषमाचारः पापकर्माऽधिरोहति । तत्रैव प्रहरन्त्येनं सुसमादाय राक्षसाः ॥ ३५ ॥

विषमाचारः
पापकर्मा
यः
तं
अधिरोहति तु
“உலகசம்நிரதாய்வு
ஒருக்கு மாறாய்
நியத்தொழில்
புரிபவன்
எவனை மெருகை
அதில்
ஏறுகிறான் என்றால்

सस
सुसं
एनं एव
राक्षसाः
आदाय
प्रहरन्ति

அவ்விடத்தில்
சூங்கிக்கொண்டிருக்
கும்
இவனை மட்டும்
அடக்கர்கள்
எடுத்துக்கொண்டு,
கொண்டுவந்து செலுக்கார்.

तत्रापि शिशुनागानामाक्रन्दः श्रूयते महान् । क्रीडतां राम पम्पायां मतङ्गाश्रमवासिनाम् ॥

राम
सस अपि
पम्पायां
क्रीडतां
“ஸ்ரீராம!
அங்கேயும்
பம்பாய்திக் களையில்
உல்லாசமாய்த்
திரிந்து

मतङ्गाश्रम-)
वासिनां
शिशुनागानां
महान्
आक्रन्दः
श्रूयते

மதக்க ஆராமத்தில்
சஞ்சரிக்கும்
வாளைக்குட்டி கரு
பெரும் [ஊட
கேடடிமானது
கேட்கப்படுகிறது.

सिक्ता रुधिरधाराभिः संहृत्य परमद्विषाः । प्रचरन्ति पृथक्कीर्णा मेघवर्णास्तरस्विनः ॥ ३७ ॥

मेघवर्णाः
तरस्विनः
परमद्विषाः
“மேகவர்ணமுடைய
வைகளுக்கும்
கொழுத்தவைகளு
மான
சிறந்த உரளைகள்

संहृत्य
रुधिरधाराभिः
सिक्ताः
पृथक्कीर्णाः
प्रचरन्ति

ஒன்றோடொன்று
மீட்டிக்கொண்டு
சத்தகாரமாக
உனைத்தவைகளாய்
தனித்தனியே மிக்த
சஞ்சரிக்கின்றன.

ते तत्र पीत्वा पानीयं विमलं शीतमव्ययम् । निर्वृताः संविगाहन्ते वनानि वनगोचराः ॥

वनगोचराः
ते
तस्य
विमलं
अव्ययं
“வனத்தில் திரியும்
அவைகள்
அவ்விடத்தில்
பசுத்தமானதாய்
எப்பொழுதும் வந்து
கடும்

शीतं
पानीयं
पीत्वा
निर्वृताः
वनानि
संविगाहन्ते

குளித்த தமைய
நீரை
குடித்துவிட்டு,
திரும்பிவவைகளாய்
காடுகளில்
புகுந்து விடுகின்றன.

कक्षांश्च दीपिनश्चैव नीलकोमलकप्रभान् । रुक्मपेतापजयान्दृष्ट्वा शोकं जयिष्यसि ॥३९॥

கக்சாந் ச	"கக்சா களைபுறம்	அபேதாபஜயாந்	பகை க்ருகாந் பற்றிவைக
தீபின: ச	புளிகளையும்	ரகந் பு	மா வந்தனையும் (அருபாண
நீலகோமலக-	நிலக்கல்லு மல்ல அழகு	ரஹ	பா வீத்து,
பமான	ற்ற சாந்சிவையபுடை	சோக	சோகத்தை
	பவைகளும்	ஜயிஷ்யசி	நீர் சற்று மதப்பீர்.

राम तस्य तु शैलस्य महती शोभते गुहा । शिलापिधाना काकुत्स्थ दुःखं चास्याः प्रवेशनम् ॥

ராம	"ஸ்ரீராம!	குஹ	ஓர் குகை
தச்ய	அந்த	சோம்த	விளங்குகிறது
சைலச்ய கு	பசியில்	காகுத்ச்ய	ஸ்ரீராம!
சிலாபிதானா	சிலாபிதானமென்ற	அச்யா: ச	இதனுள்
	பெயரைமுடைய	ப்வேசந்	பிரவேசிப்பது
மஹதி	பெரிய	து:ஸம்	கஷ்டம்.

तस्यां गुहायां प्राद्वारे महान् शीतोदको हृदः । बहुमूलफलो रम्यो नानामृगगणायुतः ॥

तस्यां गुहायां	அந்த குகையில்	नानामृग-	பலவித மிருகங்களால்
प्राद्वारे	முகத்திற்கெதிரில்	गणायुतः	நிறையப்பெற்றதும்
शीतोदकः	குளிர்ந்த ஜலமுடை	रम्यः	அழகியதுமான
	யதம்	महान्	பெரிய
बहुमूलफलः	{ பல கிழங்குகளையும்	हृदः	ஓர் மடுகிருக்கிறது.
	{ பலக்களையுமுடைய		
	தம்		

तस्यां वसति सुग्रीवश्चतुर्भिस्सह वानरैः । कदाचिच्छिखरे तस्य पर्वतस्यावतिष्ठते ॥ ४२ ॥

तस्यां	"அதில்	कदाचित्	செம்சமயங்களில்
वसति:	நான்கு	तस्य	அந்த
वानरैः सह	வானரர்களுக்கூட	पर्वतस्य	பர்வதத்தினது
सुग्रीवः	சுக்ரீவனும் ஓர்	शिखरे	உச்சியில்
	வானரன்	अवतिष्ठते	நிற்கிறான்."
वसति	வசிக்கின்றான்.		

कथन्वस्त्वनुशास्यैवं तावुभौ रामलक्ष्मणौ । सख्यौ भास्करवर्गभिः खे व्यरोचत वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	வீரயவானான	अनुशास्य	சொல்லிவிட்டு,
कथन्व:	கதைகள்	सखी	மா கிளையவர்களுடைய
तौ	அந்த [ஆகிய	भास्कर-	நுரியனுடைய ஓளி
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமர் கைம்மணர்-	वर्गभिः सु	வய நிதர்த்தவையுடன்
उभौ	இருவர்களுக்கும்	खे	ஆகாயத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	व्यरोचत	விளங்கினான்.

तं तु स्वस्थं महाभागं कवन्धं रामलक्ष्मणौ । प्रस्थितौ त्वं व्रजस्येति वाक्यमूचतुरन्तिके ॥

रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமனும் லக்ஷ்மணனும்	अन्तिके	சமீபத்தில்
स्वस्थं	ஆகாயத்தில் [முகம் நிற்கின்றவனும்]	प्रस्थितौ	கொண்டு
महाभागं	மகா பாகப் பெற்ற [வனமுடைய]	त्वं	நீ
तं	அந்த	व्रजस्य	'வொப் ப்ஜேசர்'
कवन्धं तु	கவந்தனை நெருக்கி	इति	என்கிற
		वाक्यं	கொண்ட
		उचतुः	கொண்டார்கள்.

गम्यतां कार्यसिद्ध्यर्थमिति तावद्वीक्ष्य च । सुप्रीतो तावनुज्ञाप्य कवन्धः प्रस्थितस्तदा ॥

सः च	அவனும்	कवन्धः	கவந்தன்
तौ	அவ்விருவர்களையும் பார்த்து	तदा	அப்பொழுது
कार्यसिद्ध्यर्थं	"காரியம் என்கடுவ நற்காக	सुप्रीतो	மிக சந்தேஷமாய் குங்கும்
गम्यतां	எழுந்தருளப்பட்ட	तौ	அவ்விருவர்களிடம்
इति	என்று [மும்]	अनुज्ञाप्य	விடைபெற்றதும் கொண்டு
अववीक्ष	கொண்டான்.	प्रस्थितः	புறப்பட்டான்.

स तत् कवन्धः प्रतिपद्य रूपं वृतः श्रिया भास्करतुल्यदेहः ।

निदर्शयन् राममवेक्ष्य स्वस्थः सख्यं कुरुष्वेति तदाभ्युवाच

॥ ४६ ॥

सः कवन्धः	அந்த கவந்தன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तत्	அந்த	अवेक्ष्य	பார்த்து
रूपं	ரூபத்தை	निदर्शयन्	{ தீர்மானித்தான் கண்ணப்பம் செய்த கின்றவனும்
प्रतिपद्य	அடைந்து	तदा	அப்பொழுது
श्रिया	அழகால்	सख्यं	"சுண்டிபனது கூட்டு நகை
वृतः	வினங்குகின்றவனாய்	कुरुष्व	'செய்தகொள்ளும்'
भास्करतुल्य-	குரியகை நிகர்த்த	इति	என்று
देहः	ஒளியுற்ற தேகமு டையவனாய்	अभ्युवाच	மீளவும் கொண்டான்.
स्वस्थः	ஆகாயத்தில் நின்று கொண்டே		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे विसप्ततितमः सर्गः ॥

चतुःसप्ततितमः सर्गः—ஒழுபத்திகள்காவது ஸர்க்கம் || 34 ||

शबरीस्वर्गगतिः—சபரி ஸ்வர்க்கமடைவது.

तौ कवन्धेन तं मार्गं पम्पाया दर्शितं वने । आतस्थतुर्दिशं गृह्य प्रतीचीं नृवरात्मजौ ॥१॥

नृवरात्मजौ	சக்ரவர்த்தித் திருக் குமாரர்களாகிய	तं	அந்த
तौ	அவ்விருவர்களும்	मार्गं गृह्य	வழியைப் பற்றி
पम्पायाः	பம்பைக்கு	वने	காட்டில்
कवन्धेन	கபந்தனால்	प्रतीचीं	மேற்கு
दर्शितं	காண்பிக்கப்பட்ட	दिशं	திக்கைமேனக்கி
		आतस्थतुः	சென்றார்கள்.

तौ शैलेष्वाचितान् वृक्षान् क्षौद्रकल्पफलान् द्रुमान् । वीक्षन्तौ जम्बतुर्दृष्टुं सुग्रीवं रामलक्ष्मणौ ॥

रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண குமாரிய	क्षौद्रकल्पफलान्	} தேன்போன்ற கனி களைபுடைய மரங்க ளையும்
तौ	அவ்விருவர்களும்	द्रुमान्	
शैलेषु	மலைகளில்	वीक्षन्तौ	பார்த்துக்கொண்டே
आचितान्	பூக்கள் நிறைந்த	सुग्रीवं द्रष्टुं	சுக்ரீவனைப் பார்க்க
वृक्षान्	மரங்களையும்	जम्बतुः	வழிநடந்தார்கள்.

कृत्वा च शैलपृष्ठे तु तौ वासं रघुनन्दनौ । पम्पायाः पश्चिमं तीरं राघवावुपतस्थतुः ॥

रघुनन्दनौ	ரகுநுவபிள்ளைகளா	वासं कृत्वा	ஒர் இரவு தங்கியிட்டு
तौ	அந்த [கிப]	तु	அதன்பின்னர்
राघवौ च	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ரும்.	पम्पायाः	பம்பையினது
शैलपृष्ठे	மலைபின் அடிவாரத் தில்	पश्चिमं	மேற்கு
		तीरं	கரைக்கு
		उपतस्थतुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तौ पुष्करिण्याः पम्पायास्तीरमासाद्य पश्चिमम् । अपश्यतां ततस्तत्र शबर्या रम्यमाश्रमम् ॥

तौ	அவ்விருவர்களும்	ततः	அங்கு
पम्पायाः	பம்பை	ततः	அப்பொழுது
पुष्करिण्याः	ஸரளின்	शबर्याः	சபரியின்
पश्चिमं	மேற்கு	रम्यं	அழகாக விளங்கும்
तीरं	கரையை	आश्रमं	ஞ்சரமத்தை
आसाद्य	அடைந்து;	अपश्यताम्	கண்டார்கள்.

तौ तमाश्रममासाद्य दुर्षेर्वहुभिरावृतम् । सुरम्यमभिर्वाक्षन्तौ शर्वरीमभ्युपेयतुः ॥ ५ ॥

தौ	அவ்விரிஞ்சுவர்களுக்கும்	तं आश्रमं	அந்த ஆசிரமத்தினுள்
बहुभिः	பல	आश्राय	அடைந்தார்
दुर्मैः	மறங்கொண்ட	अभिवीक्षन्तौ	காற்புறமும் சுற்றிப்
आवृतं	நிறைவப்பெற்று		பார்க்கின்றவர்களால்
सुरम्यं	பிக்க அழகு வாய்ந்த	शर्वरी	சர்வரியை
	விளக்குகிறதான	अभ्युपेयतुः	செட்டினார்கள்.

तौ तु दृष्ट्वा तदा सिद्धा समुत्थाय कृताञ्जलिः । रामस्य पादौ जग्राह लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥

सिद्धा	செங்குமக்களில் சேத்தி கொண்ட ஆவன்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तदा	அப்பொழுது	पादौ	திருவடிகளை
तौ तु	அவ்விரிஞ்சுவர்களையும்	जग्राह	விழுங்குசெய்ததனால்
दृष्ट्वा	கண்டு,	धीमतः	கற்றறிந்தவராகிய
समुत्थाय	எழுந்தார்,	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
कृताञ्जलिः	கைகூப்பி	च	{ திருவடிகளிடும் அப் படிபெய்திட்டு செய்ததனால்.

पाद्यमाचमनीयं च सर्वं प्रादाद्यथाविधि ॥ ७ ॥

पाद्यं	பாத்யத்தையும்	यथाविधि	முறைப்படி
आचमनीयं	ஆசமனீயத்தையும்	सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
		प्रादात्	கொடுத்தான்.

तामुवाच ततो रामः श्रमणीं शंसितव्रताम् ॥ ८ ॥

ततः	அப்பொழுது	तां श्रमणीं	அந்த பெண்குறவி
रामः	ஸ்ரீராமர்		எவள் பார்த்து
शंसितव्रतां	கொண்டாடத்தக்க தரமகெடுவிலின்ற	उवाच	பின்வருவது விவரி னார்.

कचिन्ने निर्जिता विद्याः कचिन्ने वर्द्धते तपः । कचिन्ने नियतः क्रोध आहारश्च तपोधने ॥

तपोधने	“தவச்செல்வமே!	ते	அவன்
ते	உன்னுடைய	क्रोधः	கொபு
विद्याः	இல்வறப்பற்றுகள்	नियतः कश्चित्	நிச்சயப்பட்டதா ?
निर्जिताः कश्चित्	குறிக்கப்பட்டனவா ?	आहारः	உணவு
ते तपः	உனது தவம்	च	அவரையே நிக்கப்பட்ட
कश्चित् वर्द्धते	காண்க்குநவர் வளர்ந் துவாடினதா ?		உதவ ?

कच्चित्ते नियमाः प्राप्ताः कच्चित्ते मनसः सुखम् । कच्चित्ते गुरुशुश्रूषा सफला चारुभाषिणि ॥

चारुभाषिणि “பணிமொழியானே!
 ते एव तु
 नियमाः விசயங்கள்
 प्राप्ताः कच्चित् முடிவு பெற்றானவா?
 मनसः सुखं மனத்திருப்தி

ते कच्चित् உனக்கிருக்கிறதா?
 ते एव तु உனது
 गुरुशुश्रूषा } பெரியோர்களுக்குச்
 सफला कच्चित् } செய்த தொண்டு
 பயன் அடைந்ததாக
 இருக்கிறதா? ”

रामेण तापसी पृष्टा सा सिद्धा सिद्धसम्पत्ता । शशंस शर्वरी वृद्धा रामाय प्रत्युपस्थिता ॥

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 पृष्टा வினாவுபப்பட்ட
 सा அந்த
 तापसी துறவிப்பெண்ணும்,
 सिद्धसम्पत्ता சித்தர்களுடன் கொண்டு
 सिद्धा தர்மநெறியின் வித்கின்
 தவனும்,

वृद्धा சித்தனியுமான
 शर्वरी சபரி
 रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
 प्रत्युपस्थिता எதிரில் நின்று
 கொண்டு
 शशंस விண்ணப்பஞ்செய்
 தான்.

अथ प्राप्ता तपःसिद्धिस्तव सन्दर्शनात्मया । अथ मे सफलं तप्तं गुरुवत् सुपूजिताः ॥१२॥

तव “தேவரீருடைய
 सन्दर्शनात् தரிசனத்தால்
 अथ இப்பொழுது
 मया என்னால்
 तपःसिद्धिः தவத்தின் பயன்
 प्राप्ता அடைபட்டது.
 अथ இப்பொழுது

मे எனது
 तप्तं தவம்
 सफलं ஸபலமாகிற்று.
 गुरुवः ஆசிரியர்கள்
 सुपूजिताः च நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட
 வர்களாக ஆனார்கள்.

अथ मे सफलं जन्म स्वर्गश्चैव भविष्यति । त्वयि देववरे राम पूजिते पुरुषर्षभ ॥ १३ ॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தம!
 राम ஸ்ரீராம!
 देववरे தேவராதேவராகிய
 त्वयि தேவரீர்
 पूजिते பூஜிக்கப்பட்ட
 பொழுது

अथ च இப்பொழுதுதான்
 मे எனது
 जन्म பிறக்க
 सफलं வாழ்வுற்றதாகிறது.
 स्वर्गः एव எவர்க்கமும்
 भविष्यति கிடைக்கப்போகிறது.

चक्षुषा तव सौम्येन पूताऽस्मि रघुनन्दन । गमिष्याम्यक्षयान् लोकान् त्वय्यसादादरिन्द्य ॥

रघुनन्दन “ஸ்ரீராம!
 तव தேவரீரது
 सौम्येन குளிர்த்த
 चक्षुषा கடாசுத்தந்தால்
 पूता பரிசுத்தையால்
 अस्मि ஆகிறேன்.

अरिन्द्य பாபங்களைமொழிப்ப
 வனே!
 त्वय्यसादात् தேவரீரது பிரஸாதத்
 अक्षयान् சாக்ஷதமான [தால்
 लोकान् உலகங்களை
 गमिष्यामि அடைப்போகிறேன்.

चित्रकूटं त्वयि प्राप्ते विमानैरनुत्तरमैः । इतस्ते दिवमारुहा यानहं पर्यचारिषम् ॥ १५ ॥

यान्	" வான்களனுந்து	प्राप्ते	எழுந்தருளிய
अहं	நான்		பொழுது
पर्यचारिषं	தெரண்டு புதித்து	अनुत्तरमैः	தரப்படற்ற ஒன்றிகொண்டு
	வந்தேனே		நிலைநிலை
ते	அவர்கள்	विमानैः	நெய்விலிமானங்களி
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து		சேலிக்கொண்டு
त्वयि	தேவரீர்	दिवं	உவர்க்கத்திரு
चित्रकूटं	சிதர்கூடத்தில்	आरुहाः	எழுந்தருளி
			விட்டார்கள்.

तैश्चाहमुक्ता धर्मज्ञैर्महाभागैर्महर्षिभिः । आगमिष्यति ते रामः सुपुण्यमिममाश्रमम् ॥ १६ ॥

धर्मज्ञैः	" தர்மஞானமுடை	उक्ता	பின்னகண்டவாறு ஆர்
	பவர்களும்		நாடுக்கப்பட்டனர்.
महाभागीः	மகா புண்பாத்தமக்க	रामः	'ஸ்ரீராமர்
	ளும்	सुपुण्यं	மகா புனிதமாகிய
महर्षिभिः	முனிவர்பெருமான்க	इमं	இந்த
	ளுமாகிய	ते	உனது
तैः च	அவர்களாலேயே	आश्रमं	ஆசிரமத்தில்
अहं	நான்	आगमिष्यति	எழுந்தருள்
			போகின்றார்.

स ते प्रतिगृहीतव्यः सौमित्रोसहितोऽतिथिः । तं च दृष्ट्वा वरान लोकानभयांस्त्वं गमिष्यसि॥

सौमित्रिसहितः	" 'வகத்தமண்சோடுகூட	त्वं च	நீயும்
	இருக்கும்	तं	உனது
सः	அவர்	दृष्ट्वा	தரிசித்துக்கொண்டு
ते	உனது	अभयान्	நாடுகளைப்பற்ற
अतिथिः	அதிதியாய்	वरान्	தேவர்க
प्रतिगृहीतव्यः	புதிக்கப்பட்டவேண்டி	लोकान्	உலகங்களை
	பவரீர்	गमिष्यसि	உவர்க்கத்தி

मया तु विविधं वन्यं संचितं पुरुषर्षभ । त्वार्थे पुरुषव्याघ्र पम्पायास्तोरसंभवम् ॥ १८ ॥

पुरुषर्षभ	" புருஷேஷத்தம்!	पुरुषव्याघ्र	புருஷேஷத்தம்!
पम्पायाः	பம்பையரின்	तव अर्थे तु	தேவரீருக்கென்றே
वीरसंभवं	நவா. யி. லுண்டாகிய	मया	அடியேனான்
विविधं	பலவகை	संचितम्	பரிபாதித்துவைக்கப்
वन्यं	கனிகிழங்குகள்		பட்டிருக்கிறது.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा शवर्या शवरीमिदम् । राघवः प्राह विज्ञाने तां नित्यमवहिष्कृताम् ॥
 दनोः सकाशात्तत्त्वेन प्रभावं ते महात्मनः । श्रुतं प्रत्यक्षमिच्छामि संद्रष्टुं यदि मन्यसे ॥

शवर्या	‘சபரியால்’	प्राह	திருவாய்மலர்ந்தருளி
एवं	மேற்கண்டவாறு	विज्ञाने	பிரும்மஞானம் [ஐன்.
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிகாற்றிய		பெற்றவனே !
धर्मात्मा	தர்மா தர்மாவாகிய	महात्मनः	மகா த்மா வாகிய
राघवः तु	ஸ்ரீராமரோ	दनोः सकाशात्	தனு கபந்தனிட
नित्यं	சாசுவதமாய்	ते	உனது [மிருந்து
		प्रभावं	தவமகிமை
		तत्त्वेन	உள்ளபடி
अवहिष्कृतां	{ சீழ்மக்களில் பிறந்தவ என்று தள்ளிவை க்கப்படாதவளாகி விட்ட	श्रुतं	என்னால் கேட்கப் பட்டது.
तां	அந்த	मन्यसे यदि	நீ இஷ்டப்படுகிரு
शवरीं	சபரியைப்பார்த்து	प्रत्यक्षं	நேரில் [யாகில்
इदं	பின்வருமாறு	संद्रष्टुं	பார்க்க
		इच्छामि	விரும்புகிறேன். ”

एतच्च वचनं श्रुत्वा रामवक्त्राद्विनिःसृतम् । शवरी दर्शयामास तावुभौ तद्वनं महत् ॥२१॥

रामवक्त्रात्	ஸ்ரீராமர் வாயினின்று	तु	அதன்மேல்
विनिःसृतं	வெளிவந்த	तौ उभौ	அவ்விருவர்களுக்கும்
एतत्	மேற்கண்ட	तत्	அந்த
वचनं	சொல்லை	महत्	மகா
शवरी	சபரி	वनं	வனத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,	दर्शयामास	காண்பித்தான்.

पश्य मेघघनप्रख्यं मृगपक्षिसमाकुलम् । मत्तद्वनमित्येव विश्रुतं रघुनन्दनं ॥ २२ ॥

रघुनन्दन	“ஸ்ரீராம!	मत्तद्वनं	‘மதங்கவனம்’
मेघघनप्रख्यं	மேகங்கூட்டங்களைப் போன்றதும்,	इति	என்று
	{ மிருகங்களாகும் பகி களாகும் சினையப் பெற்றுள்ள மிருக தன்	विश्रुतं एव	பிரஸித்தமாய் வழங் குறிததுமாகிய இதை
मृगपक्षिसमाकुलं		पश्य	பார்த்தருளும்.

इह ते भावितात्मानो गुरवो मे महामते । जुह्वांचक्रिरे तीर्थं मन्त्रवन्मन्त्रपूजितम् ॥ २३ ॥

महामते	{ “என்னோராகும் பெ ருமையாய்க் கொண் டாடப்படுபவரே!	गुरवः	ஆசிரியர்கள்
मे	எனது	इह	இவ்விடத்தில்
ते	அந்த	मन्त्रवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி
भावितात्मानः	பரமா த்மஞானவாக் வாகிய	मन्त्रपूजितं	மந்திரத்தால் புனித மாக்கப்பட்ட
		तीर्थं	யாகத்தை
		जुह्वांचक्रिरे	செய்தார்கள்.

इयं प्रत्यवस्थली वैदिर्यत् ते पुरुषर्षभाः । पुण्योपहारं कुर्वन्ति श्रमादुद्वेपिभिः करैः ॥२४॥

इयं	"இது	यव	அந்த இடில்
प्रत्यवस्थली	பிரத்யக்ஸ்தலி எனப் பெயருற்ற	श्रमात्	தவகாயக்கேசத்தால்
वैदिः	வேதி.	उद्वेपिभिः	நடுக்குகின்ற
ते	அந்த	करैः	கைகளால்
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்கள்	पुण्योपहारं	புஷ்பார்ச்சகளைவை
		कुर्वन्ति	செய்தார்கள்.

तेषां तपःप्रभावेन पश्याद्यापि रघूत्तम । द्योतयन्ति दिशः सर्वाः श्रिया वेद्योऽनुत्तमभाः ॥

रघूत्तम	"ரகுநுலதிலகமே!	सर्वाः	எல்லா
तेषां	அவர்களுடைய	दिशः	திருகுகளையு
तपःप्रभावेन	தவத்தின்மனையால்	अद्य अपि	இன்றுங்கூட
वेद्यः	யாகவேதிகைகள்	द्योतयन्ति	ஒளிபெற்று விளக்கச் செய்கின்றன.
अनुत्तमभाः	ஒப்பற்ற ஒளியுற்ற	पश्य	கவனித்தருளும்.
श्रिया	ஒளியால் [வைகளால்]		

अशकुबद्धिस्तैर्गन्तुमुपवासश्रमालसैः । चिन्तितेऽभ्यागतान् पश्य सहितान् मम सागरान् ॥

उपवास- } श्रमालसैः }	உபவாஸத்தாலும் தி யாணத்தாலும் இளை	सहितान्	ஒன்றுசேர்ந்த
गन्तुं	போக [த்த]	अभ्यागतान्	இடிகா வந்துசேர்ந்தி ருக்கும்
अशकुबद्धिः	முடியாதிருந்த	मम	எழு
तैः	அவர்களால்	सागरान्	சமுத்திரதீர்த்தம் களையும்
चिन्तिते	நினைக்கப்பட்ட மாத் திருத்தில்	पश्य	தேவரீர்கவனிப்போக.

कृताभिपेक्षैस्तैर्न्यस्ता वल्कलाः पादपेष्विह । अद्यापि नैव शुष्यन्ति प्रदेशे रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	"ஸ்ரீராம!	पादपेषु	மடக்கால்
इह	இந்த	न्यस्ताः	வைத்தப்
प्रदेशे	பிரதேசத்தில்	वल्कलाः एव	மடக்காலும்
कृताभिपेक्षैः	கருவியுஞ்செய்த	अद्य अपि	இன்றுங்கூட
तैः	அவர்களால்	शुष्यन्ति न	கவராம. [சுருகின்றன]

देवकार्याणि कुर्वद्भिर्यानीमानि कृतानि वै । पुण्यैः कुवल्यैः सार्द्धं म्लानत्वं न तु यान्ति वै ॥

देवकार्याणि	"தெய்வபூதங்களை	कृतानि वै	அதித்திக்கப்பட்டவை
कुर्वद्भिः	செய்கின்ற அவர் களால்	यानि	எவைகளோ [கள்]
कुवल्यैः सार्द्धं	கருவியுடையபுஷ்பம் களைஒருகூடவே	इमानि	அந்த இவைகள்
पुण्यैः वै	மற்ற புஷ்பங்களாலும்	तु	திண்ணம்
		म्लानत्वं	காடுகளை
		न यान्ति	அடையவில்லை.

कृत्स्नं वनमिदं दृष्टं श्रोतव्यं च श्रुतं त्वया । तदिच्छाम्यभ्यनुज्ञाता त्यक्तुमेतत् कलेवरम् ॥

इदं	“இந்த	श्रुतं	கேட்கப்பட்டது.
वनं	காடு	तत्	ஆகையால்
कृत्स्नं	எல்லாமும்	अभ्यनुज्ञाता	தேவரீர் ஆங்கினை
दृष्टं	பார்க்கப்பட்டது.	एतत्	இந்த [பெற்றவனாய்]
त्वया	உம்கால்	कलेवरं	உடலை
श्रोतव्यं च	கேட்கவேண்டியதென வாம்	त्यक्तुं	ஒழிக்க
		इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

तेषामिच्छाम्यहं गन्तुं समीपं भावितात्मनाम् । मुनीनामाश्रमो येषामहं च परिचारिणी ॥

आश्रमः	“ஆசிரமமானது	तेषां	அந்த
येषां च	எவர்களுடையதோ,	भावितात्मनां	ஆத்மனா ணிகளுடைய
मुनीनां	வந்த முனிவர்களுக்கு	समीपं गन्तुं	ஸகீரிதர ணத்திற்கு
अहं	நான்	अहं	நான் [போக]
परिचारिणी	பொண்டிபவனென,	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.

धर्मिष्ठं तु वचः श्रुत्वा राघवः सहलक्ष्मणः । प्रहर्षपतुलं लेभे आश्चर्यमिति तच्चतः ॥ ३१ ॥

सहलक्ष्मणः	உகந்தமணனுடனிருந்த	तच्चतः	உன்னபடி.
राघवः	ஸ்ரீராமர்	आश्चर्यं	ஆச்சுந்தையமாய்
धर्मिष्ठं तु	{ தர்மத்தின் பயனை நன்கு வினங்கக் கா ட்டுகின்ற	इति	இருந்தமைபால்
वचः	சொல்லை	अतुलं	அளவுகடந்த
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रहर्षं	சந்தேசவந்ததை
		लेभे	அடைந்தார்.

तामुवाच ततो रामः श्रमणीं संशितव्रताम् । अर्चितोऽहं त्वया भद्रे गच्छ कामं यथामुखम् ॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வருமாறு திருவா
रामः	ஸ்ரீராமர்		யமகன்ற தருவரினார்.
संशितव्रतां	{ ஸங்கல்பித்துக்கொண் டவாததவத முற்றி லும் முடித்த	भद्रे	“ஸ்திரீரக்னமே!
तां	அந்த	ख्या	உன்னால்
श्रमणीं	தாசிய் பெண்ணைப் பார்த்து	अहं	நான் [கேண்.
		अर्चितः	புஜிக்கப்பட்டவனுடிக்-
		यथामुखं	நன் மனோச தப்படி சேர
		कामं	பரமாத்மாவை
		गच्छ	ஆடா.”

इत्युक्त्वा जयित्वा वृद्धा चैरकृष्णाजिनांवरा । तस्मिन् मुहूर्ते शबरी देहं जीर्णं जिहासती ॥

अनुज्ञाता तु रामेण हुत्वाऽऽत्मानं हुताशने । ज्वलत्पावकसंकाशा स्वर्गमेव जगाम सा ॥

इति	மெற்கண்டவாறு	वृद्धा	உன்னபடி. பரமாத்மர
उक्त्वा	கொல்லப்பட்ட		வை அழிந்து
चैरकृष्णा- जिनांवरा }	மரவுரியும் மாவந்தோ ஒழுதித்து	जयित्वा	{ உலகப்பற்றை முற்ற வெழித்த தாசிய் பெண்ணாகிய

सा	ஆந்த	अनुज्ञाता	உத்தராவ கொடுக்கப் பட்டவனாய்
शवरी	சபரி	आत्मानं एव	நன்னைவே
तस्मिन्	அந்த	बुनाशने	அக்களியில்
सुहृते	முஹூர்த்தத்தில்	हुवा	சமர்ப்பணத்தொழு
जीर्ण	கிதிவழி	खलपावक-	ஒவ்வொரு அக்களிப்
वेदे	உடலை	संकाशा	பிழம்பு போன்றவ னாகி
जिहासती	ஒழிக்கவெண்ணா	स्वर्ग	ஸ்வர்க்கத்திற்
तु	இதுவிடத்தில்	जगाम	புதப்பட்டு
रामेण	முநாமராய்		

दिव्याभरणसंयुक्ता दिव्यमाल्यानुलेपना । दिव्याम्बरवरा तत्र वभूव प्रियदर्शना ॥ ३१ ॥

तत्र	அப்பொழுது	दिव्याम्बरवरा	தீவ்யமங்கல ஆடைகளை
दिव्याभरण- संयुक्ता	தீவ்யாபரணங்களை யணித்தவனாய்	प्रियदर्शना	மிக அழகுத்தவனாய்
दिव्यमाल्या- नुलेपना	தீவ்ய மாலிகளையும் சந்தனப் பூச்சுகளையு முடையவனாய்,	वभूव	விளங்கினான்.

विराजयन्ती तं देशं विद्युत्सौदामिनी यथा । प्रणम्य शिरसा रामं स्वर्गता सुप्रभानना ॥

विद्युत्सौदामिनी	ஒளியும் மின்னற் கொடியை	विराजयन्ती	ஒளிபெர்த்தெடுத்த
यथा	கொடியை	रामं	முநாமரை [கொண்டு
सुप्रभानना	மிக ஒளிகொண்ட மு கமுடையவனாகி	शिरसा	முத்தாழ்த்தி
तं	அந்த	प्रणम्य	நமஸ்கரித்தவிட்டு,
देशं	பிரதேசத்தை	स्वर्गता	ஸ்வர்க்கம் சென்ற வள்.

यत्र ते सुकृतात्मानो विहरन्ति महर्षयः । तत् पुण्यं शवरी स्थानं जगामात्मसमाधिना ॥

सुकृतात्मानः	உத்திருஷ்டமான மன த்தூய்மைபுற்ற	पुण्यं	புண்யமான
ते महर्षयः	ஆந்த மகரிஷிகள்	स्थानं	சேத்தி-த்திந்து
यत्र	எவ்விடத்தில்	शवरी	சபரி
विहरन्ति	வலிக்கின்றார்கள்	आत्मसमाधिना	நனது பரமாத்ம சிவா னபோக வெண்மையால்
तत्	அந்த	जगाम	கொண்டு செந்தான்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

आरण्यकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

एपादर्शनम्—பம்பா தரிசனம்.

दिवं तु तस्यां यातायां शबर्यां स्वेन तेजसा । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चिन्तयामास राघवः ॥

तस्यां	அந்த	राघवः	ஸ்ரீராமர்
शबर्यां	சபர்	भ्रात्रा	தம்பியாவ
स्वेन	தனது	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட
तेजसा	தவப்பயனால்	चिन्तयामास	பல நிஷயங்களைப்பற் றிபேசிக்கொண்டி ருந்தார்.
दिवं	ஸ்வர்க்கத்தில்		
यातायां तु	சென்றபின்னர்,		

स चिन्तयित्वा धर्मात्मा प्रभावं तं महात्मनाम् । हितकारिणमेकाग्रं लक्ष्मणं राघवोऽब्रवीत् ॥

सः	அந்த	एकाग्रं	ஒரே பிடிவாதமாய்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	हितकारिणं	தனது நன்மைக்கே பாடுபடுபவராகிய
राघवः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
महात्मनां	மகாத்மாக்களுடைய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तं	அந்த		
प्रभावं	அமரணத்தைய சக்தியை		
चिन्तयित्वा	ஸ்மரித்து,		

दृष्ट्वाऽयमाश्रमः सौम्य बद्धाश्रयो महात्मनाम् । विश्वस्तमृगशार्दूलो नानाविहगसेवितः ॥

सौम्य	“ஆப்பா !	नानाविहग-}	பலவிதப் பறவைக ளால் வாழப்பெற்ற தாயும்
महात्मनां	மகாத்மாக்களுடைய	सेवितः }	
अश्रयं	இந்த	बद्धाश्रयः	பிக ஆச்சரியகரமாயி ருக்கிற துமான
विश्वस्तमृग-}	ஒன்றோடொன்று கட் புகொண்ட மான்க ளையும் புலிகளையும் உடையதாயும்,	आश्रमः	ஆச்சரமமானது
शार्दूलः }		दृष्टः	நம்மால் தர்சனம்செய் யப்பட்டது.

सप्तानां च समुद्राणामेषु तीर्थेषु लक्ष्मण । उपस्पृष्टं च विधिवत्पितरश्चापि तर्पिताः ॥ ४ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	विधिवत् च	சாஸ்திரப்படியே
सप्तानां	ஐழு	उपस्पृष्टं	ஸ்நானம் செய்ப்பட்ட டது.
समुद्राणां	சமுத்திரங்களின்	पितरः च अपि	பிதருதேவதைகளும்
एषु	இந்த	तर्पिताः	தர்ப்பணத்தால் திருப் திரைய்யா நட்பார்கள்.
तीर्थेषु च	புண்ணியதீர்த்தக்க ளில்		

प्रनष्टमशुभं यत्तत्कल्याणं समुपस्थितम् । तेन तत्त्वेन हृष्टं मे मनो लक्ष्मण संप्रति ॥ ५ ॥

लक्ष्मण	"சமஸ்தானம்!	समुपस्थितं	கிட்டு விட்டது.
अशुभं	மனநிலை தலைவாய் விடா வித்ததாகிறது.	तेन	அந்த நேரம்
यत्	எதுவோ	मे	எனக்கு
तत्	அது	मनः	மனம்.
प्रनष्टं	நுழிந்தது.	संप्रति	இப்பொழுது
कल्याणं	நன்மைமைய விடா நிலை இருந்து.	तत्त्वेन	பற்றால்
		हृष्टम्	நிதங்கிடுகின்ற நிலை. உள்ளது.

हृदये हि नरव्याघ्र शुभमाविर्भविष्यति ॥ ६ ॥

नरव्याघ्र	"புருஷேஸ்வர்த்தம்!	हृदये	காந்தவசந்தானத்தில்.
हि	ஆனபடியால்	शुभे	நல்லது யத்தில்
		आविर्भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.

तदागच्छ गमिष्यावः पम्पां तां प्रियदर्शनाम् । कश्यपूको गिरियत्र नातिदूरे प्रकाशते ॥

तत्	"ஆனபடியால்	प्रकाशते	விளங்குகிறது.
आगच्छ	வா,	तां	அந்த
यव	எங்கு	प्रियदर्शनां	அழகிய
कश्यपूकः	கிசயமுக	पम्पां	பம்பாத்திக்கு
गिरिः	கிரி	गमिष्यावः	போவோம்.
नातिदूरे	அருகாமையில்		

यस्मिन् वसति धर्मात्मा सुग्रीवोऽशुमतः सुतः । नित्यं बालिभयात्तुस्तथतुभिः सह वानरैः ॥

धर्मात्मा	"தர்மா த்மாவாகும்	वसः	பயந்தவரால்
अशुमतः	சூரியபகவானது	चतुर्भिः	நான்கு
सुतः	புதல்வராகிய	वानरैः	வானரர்களுடன்
सुग्रीवः	சுகிரீவரும்,	सह	சுடன்
बालिभयात्	வாலியினிடத்தில் உள்ள அச்சத்தால்	यस्मिन्	அதில்
नित्यं	எப்பொழுதும்	वसति	வசிக்கிறது.

अभित्वरे च तं द्रष्टुं सुग्रीवं वानरर्षभम् । तदर्शनं हि मे सौम्य सीतायाः परिमार्जनम् ॥

वानरर्षभे च	வானரோத்தமனுடைய	सौम्य	உய்ய!
तं सुग्रीवं	அந்த சுகிரீவனை	मे	எனக்கு
द्रष्टुं	பார்க்க	सीतायाः	உய்யைக்க
अभित्वरं	பாடுபடுவேன்.	परिमार्जनं	செய்யுத
हि	எனக்குள்ளே	तदर्शनम्	உணர்வோடுபாடுப்ப.

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

पादार्शनम्—பம்பா தரிசனம்.

दिवं तु तस्यां यातायां शय्यां स्वेन तेजसा । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा चिन्तयामास राघवः ॥

तस्यां	அந்த	राघवः	ஸ்ரீராமர்
शय्यां	சபர்	भ्राता	தம்பிராவ
स्वेन	தனது	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடுகூட
तेजसा	தவப்பயனால்	चिन्तयामास	{ பல விஷயங்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார்.
दिवं	ஸ்வர்க்கத்தில்		
यातायां तु	சென்றபின்னர்,		

स चिन्तयित्वा धर्मात्मा प्रभावं तं महात्मनाम् । हितकारिणमेकाग्रं लक्ष्मणं राघवोऽब्रवीत् ॥

सः	அந்த	एकाग्रं	ஒரே பிடிவாதமாய்
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	हितकारिणं	தனது நன்மைக்கே பாடுபடுபவராகிய
राघवः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
महात्मनां	மகாத்மாக்களுடைய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तं	அந்த		
प्रभावं	ஆமான்னுப்ய சக்தியை		
चिन्तयित्वा	ஸ்மரித்து,		

दृष्टोऽयमाश्रमः सौम्य बहुश्रयो महात्मनाम् । विश्वस्तमृगशार्दूलो नानाविहगसेवितः ॥

सौम्य	“அப்பா !	नानाविहग-}	பலவிதப் பறவைக
महात्मनां	மகாத்மாக்களுடைய	सेवितः }	ளால் வாழப்பெற்ற
अयं	இந்த	बहुश्रयः	தாயும்
विश्वस्तमृग-}	ஒன்றுடொன்று கட்	आश्रमः	மிக ஆச்சரியகரமாயி
शार्दूलः }	புகொண்ட மாண்க	दृष्टः	ருக்கிற துமான
	ளையும் புல்களையும்		ஆச்சமமானது
	உடையதாயும்,		நம்மால் தர்சனம்செய் யப்பட்டது.

सप्तानां च समुद्राणामेषु तीर्थेषु लक्ष्मण । उपस्पृष्टं च विधिवत्पितरश्चापि तर्पिताः ॥ ४ ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	विधिवत् च	சாஸ்திரப்படியே
सप्तानां	எழு	उपस्पृष्टं	ஸ்கானம் செய்யப்பட்ட
समुद्राणां	சமுத்திரங்களின்		டது.
एषु	இந்த	पितरः च अपि	பிதருதேவதைகளும்
तीर्थेषु च	புண்ணியதீர்த்தங்க	तर्पिताः	தர்ப்பணத்தால் திருப் திரெய்யம்மாட்டார்கள்.

प्रनष्टमशुभे यत्तत्कल्याणं समुपस्थितम् । तेन तत्त्वेन हृष्टं मे मनो लक्ष्मण संप्रति ॥ ५ ॥

लक्ष्मण	" நல்க்டு! "	समुपस्थितं	கி. 17. கிட்ட-தி.
अशुभं	மனதிலுதலாமாய் விடல் கித்தகாசுறது	तेन	அ. 5. ஹம்
यत्	ஐதுவே	मे	எனது
तत्	அது	मनः	மனம்
प्रनष्टं	நாழிந்தது.	संप्रति	இப்பொழுது
कल्याणं	நன்மைமாய் விடல் கருது	तत्त्वेन	17. த்ருவ்
		हृष्टम्	கி. 17. கி. 17. கிட்ட-தி.

हृदये हि नरव्याघ्र शुभमाविर्भविष्यति ॥ ६ ॥

नरव्याघ्र	" புருஷோத்தம! "	हृदये	கர்வகாசுறத்தல்
हि	ஆனபடியால்	शुभं	நன்மை
		आविर्भविष्यति	பெருந்தகையாகிறது.

तदागच्छ गमिष्यावः पम्पा तां प्रियदर्शनाम् । कश्यमूको गिरिरिञ्च नातिदूरे प्रकाशते ॥

तत्	" ஆனபடியால் "	प्रकाशते	விளங்குகிறது
आगच्छ	வா.	तां	அந்த
यत्	எங்கு	प्रियदर्शनां	அழகிய
कश्यमूकः	நிசயமூக	पम्पा	பம்பா
गिरिः	கிரி	तां	பம்பா
नातिदूरे	அருகாமையில்	गमिष्यावः	போவோம்.

यस्मिन् वसति धर्मात्मा सुग्रीवोऽशुमतः सुतः । नित्यं बालिभयात्स्तथतुभिः सह वानरैः ॥

धर्मात्मा	" தர்ம தர்மவாகும் "	यस्य	பயத்தவரால்
अशुमतः	சூரியபகவானது	तुभिः	நாங்கு
सुतः	புதல்வராகிய	वानरैः	வானரங்களுடன்
सुग्रीवः	சுகரீவரும்,	सह	கூட
बालिभयात्	வாலியினிடத்தில்	यस्मिन्	அதில்
नित्यं	உன்ன அச்சத்தால்	वसति	அடைக்கிறது.
	எப்பொழுதும்		

अभित्वरे च तं द्रष्टुं सुग्रीवं वानरर्षभम् । तदधीनं हि मे सौम्य सीतायाः परिमार्गणम् ॥

वानरर्षभं च	வானரோத்தமனாகிய	सौम्य	சுபபா!
ते सुग्रीवं	அந்த சுகரீவனை	मे	எனது
द्रष्टुं	பார்க்க	सीतायाः	உருகை
अभित्वरे	பாடுபடுவான்.	परिमार्गणं	நிகழ்வது
हि	எனக்குள்ளே	तदधीनम्	அதன் பொறுப்பு.

इति ब्रुवाणं तं वीरं रामं सौमित्रिरब्रवीत् । गच्छावस्त्वरितं तत्र ममापि त्वरते मनः ॥

சௌமित्रி:	கலங்கட்டாளர்	ततः	“அன்பிலிடத்திற்சூ
इति	மெற்கண்டவரது	त्वरितं	சிக்ஷிப்பதாகவே
ब्रुवाणं	கிரகிக்கொண்ட	गच्छावः	பெயர்வோம்.
तं	அந்த	मम	எனது
वीरं	ஞரராகிய	मनः अपि	மனதும்
रामं	சூரராகிய பார்ந்து	त्वरते	ஆத்திரப்பட்டுக்கொ
अब्रवीत्	பின்வந்தார்.		தரு.”

आश्रमात्तु ततस्तस्मान्निर्गत्य च विशांपतिः । आजगाम ततः पम्पां लक्ष्मणेन सहाभिभूः ॥

ततः	அதன்பின்	निर्गत्य	கொனிப்பற்றப்பட்டு,
अभिभूः	சர்க்கரைக்கிருந்த	ततः	அப்பொழுது
	ரான	पम्पां तु	பம்பாநதிலை
विशांपतिः च	கொண்டதனதுமனம்	लक्ष्मणेन	கலந்தமனமோடு
तस्मात्	அந்த	सह	கூட
आश्रमात्	ஆசிரமத்திலிருந்து	आजगाम	அணைந்தார்.

समीक्षमाणः पुष्पाङ्ग्यं सर्वतो विपुलद्रुमम् । कोयष्टिकैश्चार्जुनैः शतपत्रैश्च कीरकैः ॥१२॥
एतैश्चान्यैश्च विविधैर्नादितं तद्गन् महत् । स रामो विविधान् वृक्षान् सरांसि विविधानि च ॥
पश्यन् कामाभिसन्तप्तो जगाम परमं हृदम् । स तामासाद्य वै रामो दूरादुदक्वाहिनीम् ॥
मतङ्गसरसं नाम हृदं समवगाहत । ततो जम्बतुरव्यधौ राघवौ हि समाहितौ ॥ १५ ॥

सः	அந்த	नादितं	சத்திக்கப்பெற்ற
रामः	சூரராயர்	तत् वनं	அந்த வனத்தை
कामाभिसन्तप्तः	சுமைதலை நிறைந்துத் தவிக்கிறவராய்	समीक्षमाणः च	பார்த்துக்கொண்டும்
सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	विविधान्	பல
पुष्पाङ्ग्यं	பூக்களடர்ந்து	वृक्षान्	மரங்களையும்
विपुलद्रुमं	பெரிய மரக்களுடைய	विविधानि	பல
महत्	அழகானதும் யதாய்	सरांसि च	சுடைகளையும்
कोयष्टिकैः च	காசைகளாலும்	पश्यन्	பார்த்துக்கொண்டும்
अर्जुनकैः	மயில்களாலும்	परमं	உத்தமமான
शतपत्रैः च	கொத்துகளாலும்	हृदं	சரலிற்சூ
कीरकैः	கொணவந்தரன் சூருக்களாலும்	जगाम	வந்துசென்றார்.
एतैः च	இவைகளாலும்	सः	அந்த
अन्यैः	மற்ற	रामः	சூரராயர்
विविधैः च	பலவகைப் பதவையக —உறும்	दूरात्	தூரத்திலிருந்து
		तां	அந்த
		उदक्वाहिनीं	நதிலை
		आयाद्य वै	கூடந்து,

किन्नरोरगगन्धर्व- यक्षराक्षसेवितां }	கின்னரர்கள், உரகர் கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர் கள் இவர்களால் டைபெற்று விளங்கு கிறதும்	सः रामः सौमित्रिणा सह तिलकैः	அந்த ஸ்ரீராமர் ஸௌமணிரோடு சஹ திலகவிருந்தவர்களா லும்
नानाद्रुम-) लताकीर्णां)	பல்வகை மரங்களா லும் கொடிகளாலும் நிறைந்துள்ளதும்	बीजपूरैः च चैः शुकुद्रुमैः तथा	மாதிரி மரங்களாலும் கிறந்த வெள்ளை மூத்திரமரங் களாலும்
शीतवारिनिधिं	குளிரந்த நீர் நிறைந்த தும்	पुष्पितैः करवीरैः च सुपुष्पितैः पुष्पागैः च	நன்குபூத்த கரவிகளாலும் நன்கு பூப்பித்த புன்னாகமரங்களாலும்
पद्मैः सौगन्धिकैः	செந்தாமரைகளாலும் செங்கழநீர் பூப்பங்க ளாலும்	मालती- कुन्दगुल्मैः च) भाण्डीरैः निचुलैः तथा अशोकैः सप्तपर्णैः च	முல்லை, குந்தம் இவை களின் புதர்களாலும் ஆலமரங்களாலும் நீர்கொச்சிகளாலும் அசோகங்களாலும் எழிலைப்பாலைமரங் களாலும்
ताम्रां कुमुदमण्डलैः शुक्लां जातैः कुवलयैः नीलां बहुवर्णां	சிவந்ததாயும் ஆம்பல்குளியங்களால் வெண்மையாயும் கிறந்த கருநெய்தல்களால் கருத்ததாயும் பலவண்ணங்களுடன் பெரம்பலவேலைசெய்ய ப்பெற்ற சத்னகம்ப ளத்தைப்போலிருக் கிறதும்	केतकैः अतिमुक्तकैः अन्यैः विविधैः वृक्षैः च प्रमदां इव भूयितां	கேதகளாலும் அதிமுக்தமரங்களா லும் மற்றுமுள்ள பல மரங்களாலும் கட்டழகியைப்போல அழகுவாய்ந்து விளங் கியதுமான
कुयां इव		तां पद्मां नतः दृष्ट्वा तेजस्वी दशरथामजः	அந்த பம்பாசரவை அப்பொழுது பார்த்து, தேஜஸ்வியாயும் தசரதன் குமாரரு மானிய
अरविन्दो-) श्यामवतीं)	வெந்தாமரை கரு நெய்தல்களால் நிறை யப்பெற்றதும்	सः कामाव विललाप	அவர் அன்பின திசயத்தால் அழுதார்.
पद्म- सौगन्धिकयुतां }	செந்தாமரை, கல்வறா ரர் இவைகளால் நிறைப்பெற்றதும்		
पुष्पिताश्वणो-) पेतां)	பூத்த மாதிரி களால் நிறைந்ததும்		
वर्हिणोद्घुष्ट-) नादितां)	யடில்களின் ஒளிகளால் சுத்திக்கப்பெற்றதும்		
शुभां च पद्मां नलिनीं विवेश	அழகாய் விளங்கியது பம்பை [மரண ஸாஸிற்கு வந்தார்.		

अस्यास्तीरे तु पूर्वोक्तः पर्वतो धातुमण्डितः । कश्यपूक इति ख्यातश्चित्रपुष्पितकाननः ॥

अस्याः	* இ.கவ.கா	पूर्वोक्तः तु	{ முன்னமேயே (கபந்தனும்) சொல்லப்பட்டதுமாகிய
तीरे	கரையில்	कश्यपूकः इति	சிச்யமூகமென்று
धातुमण्डितः	தாதுக்கள் நிறைந்தனும்	ख्यातः	பிரசித்திபெற்று விளங்குகிறதனுமாகிய
चित्रपुष्पितकाननः	அழகாய் பூத்த கொடைகளைபுண்டையதும்	पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.

हरेर्कक्षरजोनाभः पुत्रस्तस्य महात्मनः । अध्यास्ते तं महावीर्यः सुग्रीव इति विश्रुतः ॥

तस्य	* அந்த	महावीर्यः	மகா வீரவீரனும்
महात्मनः	மகாத்மாவான	विश्रुतः	பிரசித்திபெற்றவனுமேன
कक्षरजोनाभः	கிசுரஜன் என்ற பெயருள்ள	सुग्रीवः इति	சுகரீவன் என்பவன்
हरेः	காரைத்தின்	तं	அதில்
पुत्रः	புதல்வனும்	अध्यास्ते	வசிக்கிறான்.

सुग्रीवमभिगच्छ त्वं वानरेन्द्र नरर्षभ । इत्युवाच पुनर्वाक्यं लक्ष्मणं सत्यविक्रमम् ॥२८॥

नरर्षभ	* புருஷோத்தம!	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப்
वानरेन्द्रं	வானரோத்தமனான		பார்த்து
सुग्रीवं	சுஃகரீவனிடம்	इति	மேற்கண்டவாறு அந்
त्वं	நீ		அச்செய்து
अभिगच्छ	போய்கா.*	पुनः	மீண்டும்
सत्यविक्रमं	சீன்போகா பராக்கிரமமுடைய	वाक्यं	மெய்யும் சொல்லையும்
		उवाच	சொன்னார்.

राज्यभ्रष्टेन दीनेन तस्यामासक्तचेतसा । कथं मया विना शक्यं सीतां लक्ष्मण जीवितुम् ॥

लक्ष्मण	* லக்ஷ்மண!	आसक्तचेतसा	{ உயிரை அர்ப்பணம் செய்துவிட்டவனுமேன
राज्यभ्रष्टेन	ராஜ்யத்தைதவிர்த்து	मया	என்னும்
दीनेन	பரிதபித்துக்கொண்டிருப்பவனும்	सीता विना	சீதைவின்றி
तस्या	அவளிடத்தின்	जीवितुं	உயிருடனிருக்க
		कथं शक्यम्	எப்படிமுடியும்?

इत्येवमुक्त्वा मदनाभिपीडितः स लक्ष्मणं वाक्यमनन्यचेतसम् ।
विवेश पम्पां नलिनीं मनोरमां रघूत्तमः शोकविषादयन्त्रितः ॥ ३० ॥

मदनाभिपीडितः	அன்பினை திரியத்தால் மனம் கொந்து	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
शोकविषाद- यन्त्रितः	சோகத்தினால் சோர்வ டைத்தவருமான	इति एवं उक्त्वा	மேற்கண்டவாறு கொல்லிகிட்டு
सः रघूत्तमः	அந்த ஸ்ரீராமர்	मनोरमां	மிக்க அழகிய
अनन्यचेतसं	ஏகாத்மத்திருநடைய	पम्पां	பம்பை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	नलिनीं	ஸரஸ்வதிற்ரு
		विवेश	வந்துசேர்ந்தார்.

ततो महदूर्तं सुदूरसंक्रमः क्रमेण गत्वा प्रविलोकयन् वनम् ।
ददर्श पम्पां शुभदर्शकाननामनेकनानाविधपक्षिसङ्कुलाम् ॥ ३१ ॥

ततः	அப்பொழுது	गत्वा	கடந்து
सुदूरसंक्रमः	வெகுதூரம் நடந்து வந்த அவர்	शुभदर्शकाननां	அழகிய தோலைகளை புடையதும்,
महदूर्तं	அடர்ந்த நீண்ட வழி	अनेकनानाविध- पक्षिसङ्कुलाम्	அநேக பலவித பகுவிக ளால் நிறைந்து விள ங்குகிறதாமான
वनं	காட்டை [யாழிய]		
प्रविलोकयन्	பார்த்துக்கொண்டே	पम्पां	பம்பை சுற்றவை
क्रमेण	கொஞ்சம் கொஞ்ச மாய்	ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
आरण्यकाण्डे पञ्चसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 9252

आरण्यकाण्डे आदितः श्लोकः 2540

॥ इत्यारण्यकाण्डे समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं किष्किन्धाकाण्डः अविष्यति । नम्यायामाद्यः श्लोकः

स तां पुष्करणीं गत्वा पशोत्पलशृङ्गाकुलाम् ।
रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः ॥ १ ॥

॥ शुभं भवान् ॥

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

श्लोकेषु ॥

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	अशुद्धम्	शुद्धम्
7	2	2	वदर्श	वुदर्श
32	5	27	प्रियातिथीम्	प्रियातिथिम्
33	5	35	गमिष्यति	गमिष्यसि
52	9	14	पाणि आता	पाणिभ्रांता
88	12	37	वज्र	वज्रं
102	14	2	लक्ष्मणौ	लक्ष्मणौ
102	14	2	ब्रुवाणो	ब्रुवाणौ
110	15	5	पुष्पशोद	पुष्पकुशोद
128	17	20	त्वामा	त्वमा
149	21	5	उत्तिष्ठोत्तिष्ठ	उत्तिष्ठोत्तिष्ठ
150	21	12	मालिनी	मालिनि
160	23	14	सह्योन	सह्योन
199	,	26	एकोनविंशः	एकोनविंशः
211	30	31	महर्षिभि	महर्षिभिः
247	35	31	मापः	मापाः
255	37	3	महावीर्ये	महावीर्ये
268	39	9	पूर्ववै	पूर्ववै
278	40	28	तत्तथा	तत्तथा
293	43	14	सम्पन्न	सम्पन्न
334	48	2	सापत्न्यः	सापन्नः
339	49	4	विभिन्नां	विभिन्न्यां
350	50	16	बद्ध्वा	बद्ध्वा
366	52	26	विशुद्धन	विशुद्धन
368	,	35	ताराधिप	ताराधिप
373	53	13	कृत्वाऽऽत्मनः	कृत्वाऽऽत्मनः
376	54	2	कौशेयं	कौशेयं
402	57	21	जीवन्त्याः	जीवन्त्याः
408	59	3	व्यधितं	व्यधितं
425	61	17	त्वं	त्वां
474	68	19	प्रसायं	प्रसायं

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	अशुद्धम्	शुद्धम्
477	68	31	कुशासमान्विते	कुशासमन्विते
492	70	10	दक्षिणौ	दक्षिणो
497	71	11	सन्ननय	सन्नानय
515	73	24	महि	महीं
523	74	17	सौमिश्री	सौमित्रि
"	"	18	विविधं	विविधं

अवयवार्थेषु ॥

पृष्ठम्	सर्गम्	श्लोकम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
32	5	29	5	ब्राह्मयाः	ब्राह्मयाः
36	6	5	26	अद्रिपट	आद्रिपट
36	6	7	5	धरं	वरं
40	6	25	2	முனிவர்	முனிவர்
59	10	10	3	समागम्या	समागम्य
60	10	15	1	राघवः	राघव
63	11	8	7	முனிவரை	முனிவரை.
64	11	15	3	विद्युच्चलित	विद्युच्चलित
86	12	31	3	धर्मचारी	धर्मचारी
101	13	64	3	பஞ்சவது	பஞ்சவது.
103	15	32	2	शुक्लिपौली	शुक्लीपौली
124	16	44	6	सनन्दी	सनन्दी
128	17	21	9	वक्ष्यामि	वक्ष्यामि
131	18	3	3	भ्राता	भ्राता
185	26	17	18	पाशितः	पाशिताः
195	28	13	10	வண்ணமேடா	வண்ணமேடா
197	28	22	6	पर्वभिः	पर्वभिः
214	31	5	6	श्रा	प्राप्तुं
263	38	16	7	तदाश्रमं	तदाश्रमं
276	40	20	8	वाक्यानुपकं	वाक्यानुपकं
291	43	4	4	शङ्कमानं	शङ्कमानः
294	43	17	1	நாது	நாது
308	45	6	8	ஆசையால்	ஆசையால்
309	45	10	5	गन्धर्वः	गन्धर्व

புறம்	சரீரம்	சூகம்	பாதி:	அசுத்தம்	சுத்தம்
316	46	6	2	சீவ	சீவ
335	48	2	"	சாபகம்:	சாபகம்:
339	49	4	5	விபிந்தம்	விபிந்தம்
343	49	22	6	அமிதம்	அமிதம்
357	51	25	15	குருக்கின் தலை	குருக்கின் தலை
359	51	37	10	தன் னினான்	தன் னினான்
367	52	29	5	சுயுத:	சுயுத
"	"	33	9	அவிதம்	அவிதம்
368	"	37	2	சுமமின	சுமமின
377	54	8	7	காப	காப
378	"	10	5	உதத:	உதத:
399	57	8	19	உதத	உதத
402	57	21	6	சூகம்:	சூகம்:
412	59	22	13	சூகம்	சூகம்:
424	61	11	17	சூகம்	சூகம்
455	64	74	13	சூகம்	சூகம்
463	66	14	8	சூகம்	சூகம்
"	"	15	6	சூகம்	சூகம்
464	"	20	3	சூகம்	சூகம்
473	68	12	3	சூகம்	சூகம்
479	"	41	2	சூகம்	சூகம்
482	69	12	7	சூகம்	சூகம்
483	"	16	9	சூகம்	சூகம்
489	"	48	8	சூகம்	சூகம்
497	71	9	6	சூகம்	சூகம்
518	73	40	5	சூகம்	சூகம்
519	"	45	3	சூகம்	சூகம்
"	"	46	9	சூகம்	சூகம்
529	75	9	6	சூகம்	சூகம்
532	"	23	"	சூகம்	சூகம்

